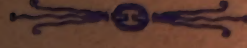

॥ श्रीरामजयम् ॥

॥ श्री म द्वा ल्मी कि रा मा य ण म् ॥

सुन्दरकाण्डम्

धर्मालयसंस्करणम्

The Dharmalaya Edition.

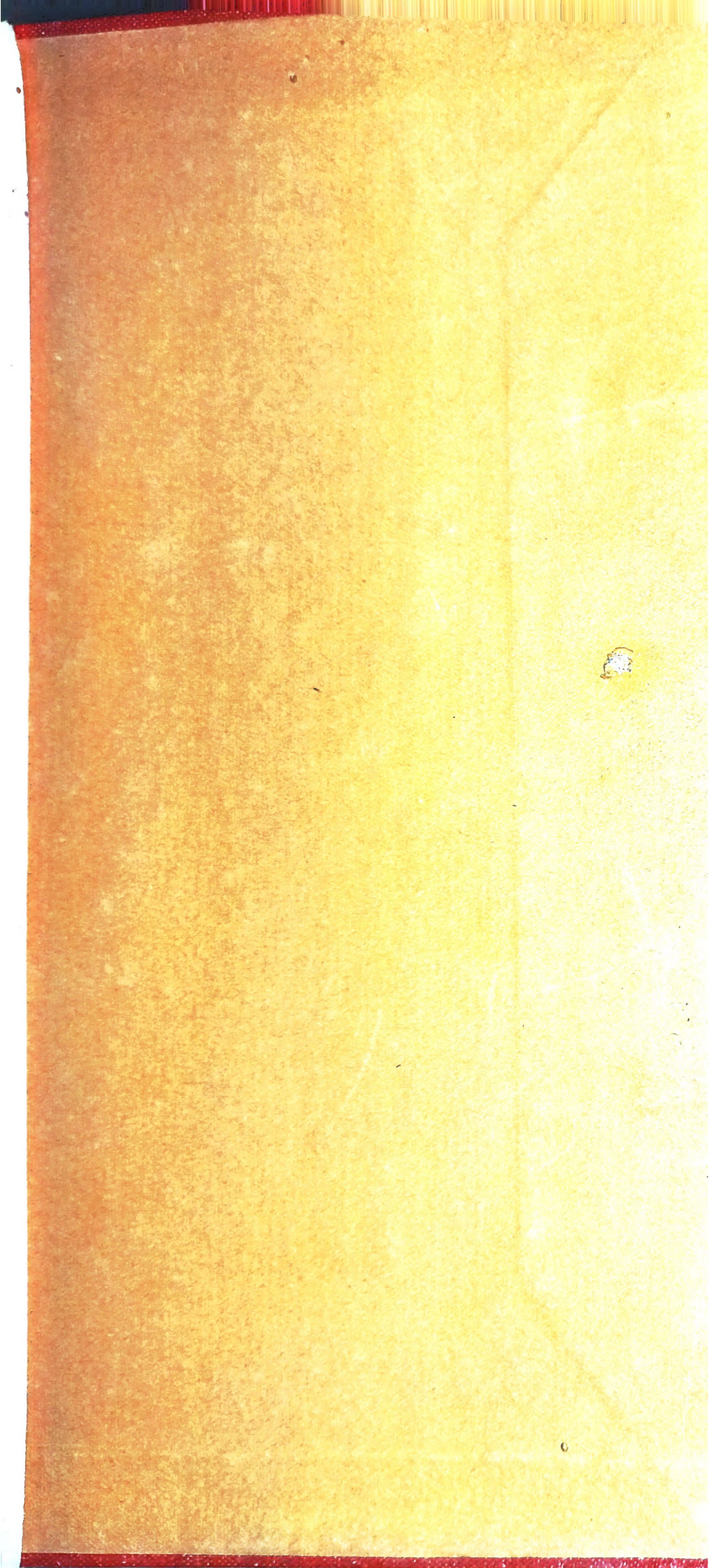

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

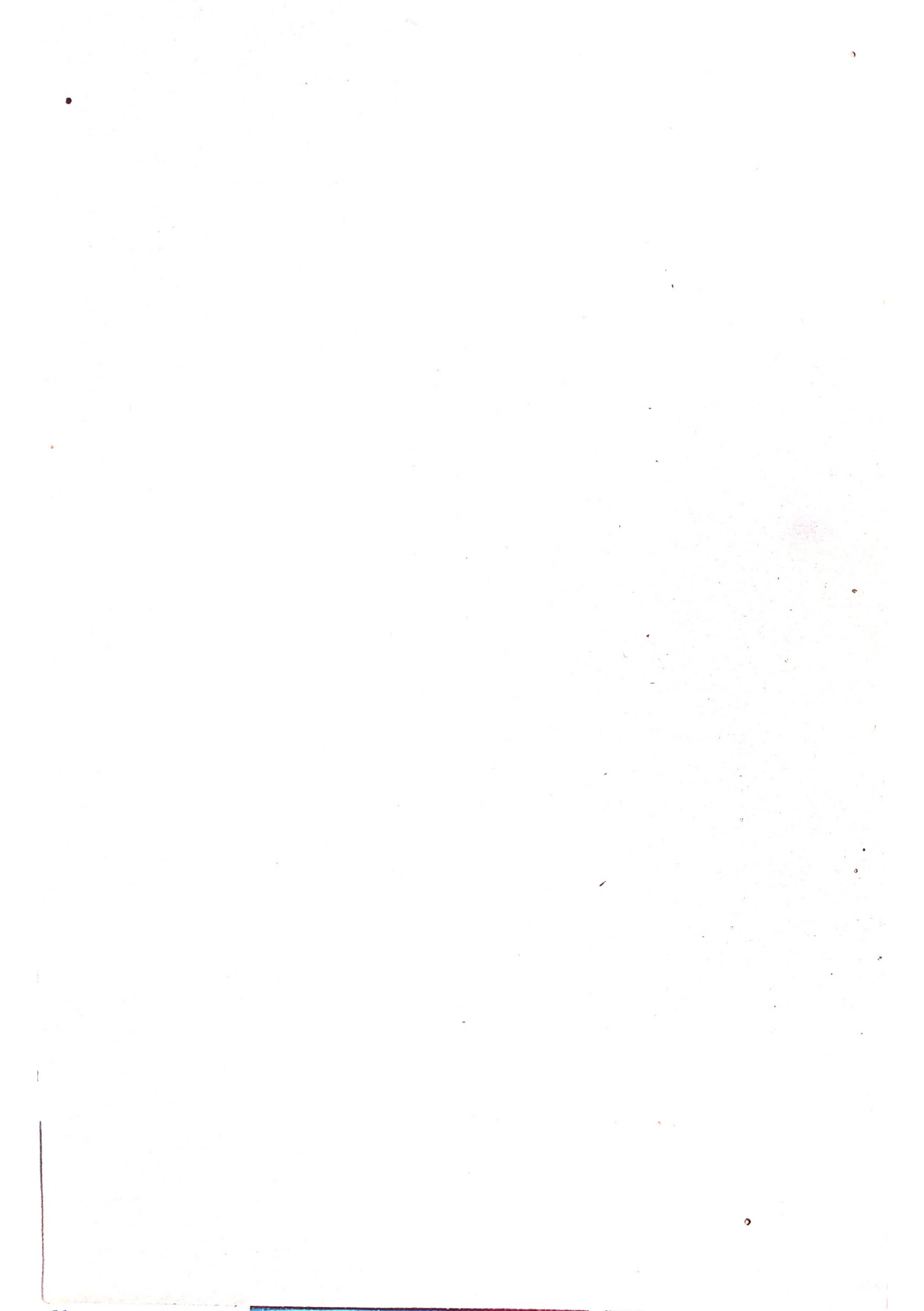
Edited By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,
Dharmalaya, Mylapore.

RAMAYANA PUBLISHING HOUSE,
THE MELARKODE BANK BUILDINGS,
PALGHAT

R. P. RATNAM. B. Sc., B. L.
ADVOCATE,
GOBICHETTIPALAYAM

॥ श्रीरामजयम् ॥

॥ श्री म द्वा ल्मी कि रा मा य ण म् ॥

सुन्दरकाण्डम्

सुन्दरकाण्डमाहात्म्य - श्रीरामपट्टाभिषेकसर्गादिसहितम् ॥

धर्मालयसंस्करणम्

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word

Tamil Translation in Prose Order.

Edited By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,

Dharmalaya, Mylapore.

1950

RAMAYANA PUBLISHING HOUSE,

THE MELARKODE BANK BUILDINGS,

PALGHAT

Price Rs. 10 0 - 0

॥ श्री गुरुभ्यो नमः ॥

॥ श्री गुरुभ्यो नमः ॥

संस्कृत

॥ श्री गुरुभ्यो नमः ॥

—

—

—

—

Text in Sanskrit with word for word

Tamil Translation in same Order.

**PRINTED AT
THE SCHOLAR PRESS, PALGHAT**

—

—

—

—

—

—

॥ ॐ ॥

॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना

हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुक्रं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना

स्रामे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना ॥ ३ ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥

यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसपकल्पवम् ॥ ६ ॥

गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उलङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिबत्यादरात्

वाल्मीकेर्बदनारविन्दगलितं रामायणाख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम् ॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी । पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५ ॥
 श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकलोलसङ्कुलम् । काण्डग्राहमहामीनं वन्दे रामायणार्णवम् ॥
 वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्ये पुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम्

॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाय्वादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम्

॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः

॥ २० ॥

॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु

॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम्

॥ ३ ॥

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम्

॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ९ ॥

श्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ १० ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि

॥ १२ ॥

॥ श्री वैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ ३ ॥
गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥
अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उलङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजमप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानुबाहुमरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यानं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १३ ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

कावेरी वर्धतां काले काले वर्षतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।
 गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥
 मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघश्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
 विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥
 सौमित्रिणा च जानक्या चापबाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥
 दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । गृध्रराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥
 सादरं शबरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सच्चोद्विक्ताय मङ्गलम् ॥ १३ ॥
 हनुमत्समेताय हरिशर्माष्टदायिने । वालिप्रमथनायास्तु महाधीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
 श्रीमते रघुवीराय सेतूल्लङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
 आसाद्य नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 मङ्गलाशासनपरैर्मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥

॥ अथ साध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लांबरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
 लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमदानन्दतीर्थाख्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥
 वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥
 सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥
 सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिमनिशं वन्दे महारुवन्दितम् ॥ ५ ॥
 अभ्रमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥
 भवति यदनुभावादेडमूकोऽपि वाग्मी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमौलिः ।
 सकलवचनचेतोदेवता भारती सा मम वचसि विधत्तां सन्निधिं मानसे च ॥
 मिथ्यासिद्धान्तदुर्ध्वान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थाख्यतरणिर्भासतां नो हृदम्बरे ॥
 चित्रैः पदैश्च गर्भारैर्वाक्यैर्मनैरखण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥
 कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ १२ ॥

गोष्पदीकृतवारारिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कर्पाशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयुथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥

उल्लङ्घ्यसिन्धोस्सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥

आपदामपहर्तारं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्ये पुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥

वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिबृन्दारकेन्द्रैः

व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।

धृतावद्यं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः

सानाथ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥

भूषारत्नं भुवनवलयस्याखिलाश्चर्यरत्नं

लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।

चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजद्युरत्नं

कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥

महाव्याकरणाम्भोधिमन्थमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥

मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाश्रयितं बभौ ॥
 स्वान्तस्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥
 वाल्मीकेगौः पुनीयान्नो महीधरपदाश्रया । यद्गुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥
 सूक्तिरत्नाकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥
 हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवेति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जह्नुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यां परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।
 गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥
 काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥
 लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥
 मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥

சுந்தரகாண்டபாராயணமுறைகள்.

राघवो विजयं दद्यात्
मम सीतापतिः प्रभुः ।

राघवस्य पदद्वन्द्वं
दद्यादमितवैभवम् ।

कटसङ्ख्याविधानेन पठ काण्डन्तु सुन्दरम् ॥

रा	2	म	5	रा	2	द	8
घ	4	म	5	घ	4	द्या	1
वो	4	सी	7	व	4	द	8
वि	4	ता	6	स्य	1	मि	5
ज	8	प	1	प	1	त	6
यं	1	तिः	6	द	8	वै	4
द	8	प्र	2	द्वं	4	भ	4
द्यात्	1	भुः	4	द्वं	4	वम्	4
8	32	8	36	8	28	8	40

நெம்பர்.	மொத்தம் பாராயணம் செய்யும் தடவைகள்.	மொத்தம் வேண்டிய நாட்கள்	ஒவ்வொருநாளும் பாராயணம் செய்யவேண்டிய ஸர்க்கங்களின் துகை.	பலன்.
1	68	73 அல்லது 74	தினம் 68 ஸர்க்கங்கள் வீதம் 68 தினங்கள்; பிறகு யுத்தகாண்டம் முழுதும் 5 அல்லது 6 நாட்கள்	எல்லா கோய்களும் திருதல், ஆயுள், புத்திரமித்திரர்களுடனிருக்கும் விரோதநாசம், கடன் திருதல், அபயிருத்யு சாந்தி, சத்ருஜயம், சந்தானமடைதல், ஸர்வவித்தி.
2	32	64	முதல்நாள் 38 (1 முதல் 38 சேர்ந்து) 2-ாவதுநாள் 30 (39 முதல் 68 சேர்ந்து) இந்த முறையில் 64 நாட்கள் 64-ாவதுநாள் யுத்தகாண்டம் 131-ாவது ஸர்க்கம் சேர்ந்து	
3	24	72	1-ாவதுநாள் 15 (1 முதல் 15 சேர்ந்து) 2-ாவதுநாள் 26 (16 முதல் 41 சேர்ந்து) 3-ாவதுநாள் 27 (42 முதல் 68 சேர்ந்து) இந்த முறையில் 72 நாட்கள் 72-ாவதுநாள் யுத்தகாண்டம் 131-ாவது ஸர்க்கம்	
4	12	48	1-ாவதுநாள் 15 (1 முதல் 15 சேர்ந்து) 2-ாவதுநாள் 17 (16 முதல் 32 சேர்ந்து) 3-ாவதுநாள் 19 (33 முதல் 51 சேர்ந்து) 4-ாவதுநாள் 17 (52 முதல் 68 சேர்ந்து) இந்த முறையில் 48 நாட்கள் 48-ாவதுநாள் யுத்தகாண்டம் 131-ாவது ஸர்க்கம் சேர்ந்து	

சுந்தரகாண்டபாராயணமுறைகள்.

5	7	68	நாள் ஒன்றுக்கு 7 ஸர்க்கம்வீதம் 68 நாட்கள். 68-ாவதுநாளில் கடைசி 7 ஸர்க்கமும், யுத்தகாண்டம் 131-ாவது ஸர்க்கமும்	ராஜ்யம். ஆயுள், தனம், வித்தை, ஸ்திரீ, ஆரோக்கியம், சம்பத்து.
6	4	28	நாள் ஒன்றுக்கு 10 ஸர்க்கங்கள் வீதம் 27 நாட்கள்; 28-ாவதுநாள் கடைசி 2 ஸர்க்கங்கள் + யுத்த. 131	
7	2	17	நாள் ஒன்றுக்கு 8 ஸர்க்கங்கள் வீதம் 17 நாட்கள். 17-ாவதுநாள் யுத்த. 131	
8	1	1	68 ஸர்க்கங்கள் + யுத்த. 131	பெரிய ஆபத்து நீங்குதல்.
9	1	2	1-ாவதுநாள் 35 ஸர்க்கங்கள் 2-ாவதுநாள் 33 + யுத்த. 131	
10	1	3	1-ாவதுநாள் 27 (1 முதல் 27 சேர்ந்து) 2-ாவதுநாள் 13 (28 முதல் 40 சேர்ந்து) 3-ாவதுநாள் 28 (41 முதல் 68 சேர்ந்து) + யுத்த. 131	
11	1	5	1-ாவதுநாள் 15 (1 முதல் 15 சேர்ந்து) 2-ாவதுநாள் 12 (16 — 27 " 3-ாவதுநாள் 11 (28 — 38 " 4-ாவதுநாள் 16 (39 — 54 " 5-ாவதுநாள் 14 (55 — 68 "	
12	1	8	ஒரு வெள்ளிக்கிழமை ஆரம்பித்து தினம் 9 ஸர்க்கங்கள் வீதம் 8-ாவதுநாளில் கடைசி 5 ஸர். + யுத்த. 131	ஐசுவரியம்.
13	1	9	முறையே 5, 10, 5, 6, 7, 7, 12, 8, 8 + யுத்த. 131	கன்னிகைக்கு வரன் கிடைத்தல்.
14	1	12	தினம் 6 ஸர்க்கங்கள் வீதம் 11 நாட்கள் 12-ாவதுநாள், கடைசி 2 ஸர். + யுத்தகாண்டம் 18, 19, 67, 91, 111 + 131 ஸர்க்கங்கள்	
15	1	28	தினம் 2 ஸர்க்கங்கள் வீதம் 22 நாட்கள் 23-ாவதுநாள்-5 24-ாவதுநாள்-3 26-ாவதுநாள்-3 25-ாவதுநாள்-6 27-ாவதுநாள்-4 28-ாவதுநாள்-3 + யுத்த. 111, 131	
16	21	21	தினம் 1-க்கு 68 வீதம் 21-ாவது நாள் யுத்த. 131-ம் சேர்ந்து	புத்திரலாபம்.
17	25	68	தினம் 1-க்கு 25 வீதம்; 68-ாவது நாள் யுத்த. 131-ம் சேர்ந்து	அதிக தனம்.
18	34	68	தினம் 1-க்கு 34 வீதம்; 68-ாவது நாள் யுத்த. 131-ம் சேர்ந்து	அரசபந்தன விமோசனம்.

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥
सुन्दरकाण्डम्

சிகிஷ்நு செய்வவிரும்பியவராய்
 சமுதம்சிரோமீவ: தலையையும் கழுத்தை
 யும் உயர்த்தியவராய்
 சுவாப் பதி: இவ ஆணொருதுபோல்
 அபஹௌ விளங்கினார்.

अथ वैदूर्यवर्णेषु शाद्वलेषु महाबलः । धीरः सलिलकल्पेषु विचचार यथासुखम् ॥ ३ ॥
द्विजान् वित्रासयन् धीमानुरसा पादपान् हरन् । मृगांश्च सुबहून्निघ्नन् प्रवृद्ध इव केसरी ॥ ४ ॥

अथ	பிறகு	वैदूर्यवर्णेषु	வையூர்யநிறமுடையதான
महाबलः	மஹாபலவா னும்	सलिलकल्पेषु	குளிரந்த நீரையொத்த
धीरः	தீரனும்	शाद्वलेषु	பசம்புற்றரைகளில்
धीमान्	புத்திமானுமான (ஹனுமார்)	सुबहून्	அநேக
द्विजान्	பறவைகளை	मृगान्	மிருகங்களை
वित्रासयन्	பயமுறுத்தியும்,	निघ्नन् च	கொன்றுகொண்டும்,
पादपान्	மாங்களை	प्रवृद्धः	மிக கொழுத்திருக்கிற
उरसा	மார்பினால்	केसरी इव	சிங்கம் போல்
हरन्	சாய்த்தும்	यथासुखं	இஷ்டப்படி
		विचचार	உலாவினார்.

नीललोहितमाञ्जिष्ठपद्मवर्णैः सितासितैः । स्वभावविहितैश्चित्रैर्धातुभिः समलंकृतम् ॥ ५ ॥

स्वभावविहितैः	இயற்கையாய் அமைந்துள்ள	सितासितैः	வெளுப்பு, கறுப்பு களோடும்
नीललोहित- माञ्जिष्ठपद्मवर्णैः	நீலம், சிவப்பு, மஞ்சள், பத்மவர்ணம் இந்த வர் ணங்களோடும்	चित्रैः	விகித்திரங்களான
		धातुभिः	காவிக்கற்களாலும்
		समलंकृतं	அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குவது.

कामरूपिभिराविष्टमभीक्ष्णं सपरिच्छदैः । यक्षकिन्नरगन्धर्वैर्देवकल्पैश्च पन्नगैः ॥ ६ ॥

कामरूपिभिः	வேண்டிய ரூபமெடுக்க வல்ல	देवकल्पैः	தேவர்களையொத்த
यक्षकिन्नरगन्धर्वैः	இயக்கர், கின்னார், கந் தர்வர்கள் இவர்களா லும்	सपरिच्छदैः	பரிவாரங்களோடுகூடிய
		पन्नगैः च	பன்னகர்களாலும்
		अभीक्ष्णं	இடைவிடாது
		आविष्टम्	நிறைந்துள்ளது.

सेव्यमाने गिरिश्रेष्ठे बहुनागवरायुते । तिष्ठन् कपिवरस्तत्र हृदे नाग इवाबभौ ॥ ७ ॥

तव	அந்த	कपिवरः	வானரோத்தமர்,
बहुनागवरायुते	அநேக சிறந்த யானை களால் நிறைந்துள்ளது	हृदे	மடுவில்
सेव्यमाने	பூஜார்ஹமான	नागः	யானை
गिरिश्रेष्ठे	கிரிச்ரேஷ்டத்தில்	इव	போல்
तिष्ठन्	நிற்கும்	आबभौ	விளங்கினார்.

स सूर्याय महेन्द्राय पवनाय खयंभुवे । भूतेभ्यश्चाञ्जलिं कृत्वा चकार गमने मतिम् ॥ ८ ॥
अञ्जलिं प्राङ्मुखः कुर्वन् पवनायात्मयोनये । मनसाऽऽवन्ध रामाय लक्ष्मणाय महाहरिः ॥
सरितः सागरांश्चापि प्रणम्य शिरसा हरिः । ज्ञातींस्तान् संपरिष्वज्य कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् ॥

ச:	அந்த
हरिः	கபிலவர்ணரான
महाहरिः	வானரோத்தமர்
सूर्याय	சூர்யபகவானுக்கும்
महेन्द्राय	இந்திரனுக்கும்
पवनाय	வாயுபகவானுக்கும்
स्वयंभुवे	பிரம்மனுக்கும்
भूतेभ्यः	அடியார்களுக்கும்
अञ्जलिं कृत्वा	அஞ்சலிசெய்து,
च	அதன்பின்னர்
प्राङ्मुखः	கிழக்குமுகமாய்
	இருப்பவராய்
आत्मयोनये	தனது தந்தையான
पवनाय	வாயுபகவானுக்கு
अञ्जलिं	அஞ்சலி;
कुर्वन्	செய்துகொண்டு,
रामाय	ஸ்ரீராமருக்கும்

लक्ष्मणाय	ஸ்ரீலக்ஷ்மணருக்கும்
मनसा	மனதால்
आवन्ध	நமஸ்கரித்து,
अपि	பின்னர்
सरितः	நதிகளையும்
सागरान् च	சமுத்திரங்களையும்
शिरसा	தலையால்
प्रणम्य	வணங்கி,
अपि	பின்னர்
जातीन्	ஞாதிகளை
संपरिव्रज्य	கட்டியணைத்து,
च	அதோடு
तान्	உவர்களை
प्रदक्षिणम्	ப்ரதக்ஷிணம்
कृत्वा	செய்து,
गमने	புறப்படுவதில்
मतिं चकार	புத்தியைச்செலுத்தினார்.

अतिष्ठन्मार्गमावृत्य पुण्यं वायुनिषेवितम् । पुनरागमनायेति वानरैरभिपूजितः ॥ ११ ॥

पुनः आगमनाय	கேதமமாய் திரும்பி
	வருவதின் பொருட்டு
इति	என்று
वानरैः	வானரர்களால்
अभिपूजितः	ஆசீர்வதிக்கப்
	பெற்றவராய்

पुण्यं	பரிசுத்தமானதும்
वायुनिषेवितं	வாயு ஸஞ்சரிப்பதுமான
मार्गं	இடத்தை
आवृज्य	நோக்கி
अतिष्ठत्	கின்றார்.

इहैव तिष्ठतैत्युक्त्वा प्रदक्षिणमथाकरोत् । ततो हि ववृधे गन्तुं दक्षिणो दक्षिणां दिशम् ॥

दक्षिणः	நாகரிகமுடைய அவர்
इह एव	“இங்கேயே
तिष्ठत	இருங்கள்”
इति उक्त्वा	என்று சொல்லி,
अथ	பின்னர்
प्रदक्षिणं	பிரதிக்ஷிணத்தை

अकरोत्	செய்தார்;
दक्षिणां	தெற்கு
दिशं	திக்கை நோக்கி
गन्तुं हि	போகவும்
ततः	அங்கு
ववृधे	வளர்ந்தார்.

पुवङ्गप्रवरैर्दृष्टः पुवने कृतनिश्चयः । ववृधे रामवृद्धयर्थं समुद्र इव पर्वसु ॥ १२ ॥

पुवङ्गप्रवरैः	வானரசர்ரேஷ்டர்களால்
दृष्टः	பார்த்துக்கொண்டிருக்கப்பட்டவராய்
पुवने	தாண்டுவதில்
कृतनिश्चयः	திடமாக மனதைச்
	செலுத்தியவராய்

पर्वसु	பர்வதினங்களில்
समुद्रः	சமுத்திரம்
इव	போல்
रामवृद्धयर्थं	ஸ்ரீராமகார்யஸித்திக்காக
ववृधे	உயர்ந்தோங்கினார்.

லிலங்ஷயிபு: நிஃப்ரமாண- ஶரீர: சந் வரணா஢்யாं வாங்ஸ்யாं வ பர்வத் பீடயாஸாஸ	}	தாண்ட விரும்பியவராய் அளவிடங்காத சரீரத் தையுடையவராய் பின்னங்கால்க ளிரண்டாலும் முன்னங்கால்களிரண் மலையை [டாலும் ஊன்றியமுக்கினார்.
--	---	---

चवाल	அசைந்தது.
पुष्पिताग्राणां	பூங்கொத்துக்களை
तरूणां	மரங்களின் [புடைய
सर्वं पुष्पं	புஷ்பமெல்லாவற்றையும்
अशातयत्	உதிரச்செய்தது.

சர்வத:	இடைவெளியில்லாமல்
சங்குத: சௌ:	முடிண்ட மலை
புஷ்பமய: யதா	புஷ்பமயமாய்
வமௌ	விளங்கிற்று.

மதமத:	மதித் துக்கொழுத்த
திரி:	யாளை
ஐவ	போல்
சலிற்	நீரை
சம்முதவ	பெருக்கிற்று.

काञ्चनाञ्जन- } ஸுவர்ணம், மை,
 राजती: } வெள்ளி இவைகளின்
 रीती: } ரேகைகளே
 निर्वर्तयामास (பிளவுகளில்)
 தெரியச்செய்தது.

मुमोच च शिलाः शैलो विशालाः समनःशिलाः । मध्यमेनार्चिषा जुष्टो धूमराजीरिवानलः ॥

च	மேலும்	अर्चिषा	அக்னிஜ்வாலையோடு
शैलः	மலை	जुष्टः	கலந்து கிளம்புகிற
समनःशिलाः	மனோசிலையுடன் கூடிய	अनलः	நெருப்பு
विशालाः	அகன்ற	धूमराजीः	புகைபடலங்களை
शिलाः	கற்பாறைகளை,	इव	போல்
मध्यमेन	நடுத்தரமான	मुमोच	வீழ்த்தது.

हरिणा पीडयमानेन पीडयमानानि सर्वशः । गुहाविष्टानि भूतानि विनेदुर्विकृतैः स्वरैः ॥

हरिणा	வானரரால்	सर्वशः	நாலாபக்கங்களிலும்
पीडयमानेन	நெருக்குண்டதால்	पीडयमानानि	நெருக்குண்டவைகளாய்
गुहाविष्टानि	குகைகளில் புகுந்திருந்த	विकृतैः स्वरैः	பரிதாபமான குரல்க
भूतानि	விலங்குகள்	विनेदुः	அலறின. [ளால்

स महासत्त्वसन्नादः शैलपीडानिमित्तजः । पृथिवीं पूरयामास दिशश्चोपवनानि च ॥२१॥

शैलपीडा- } निमित्तजः } सः महासत्त्वसन्नादः	மலையைப் பிடித்த காரணத்தினாலுண்டான அந்த பெரிய பிராணிகளின் கூக்குரல்	पृथिवीं	பூமியையும்
		दिशः च	திக்குகளையும்
		उपवनानि च	சோலைகளையும்
		पूरयामास	நிறைத்தொலித்தது.

शिरोभिः पृथुभिः सर्पा व्यक्तस्वस्तिकलक्षणैः । वमन्तः पावकं घोरं ददंशुर्दशनैः शिलाः ॥

सर्पाः	பாம்புகள்	घोरं	கொடிய
व्यक्तस्वस्तिक- } लक्षणैः }	பிரகாசமாக விளங்குகின்ற ஸ்வஸ்திகமென்னும் வெண்கோடுகளையுடைய	पावकं	அக்னியை
		वमन्तः	கக்கிக்கொண்டு
		दशनैः	பற்களால்
		शिलाः	கற்களை
पृथुभिः शिरोभिः	பருத்த தலைகளால்	ददंशुः	கடித்தன.

तास्तदा सविषैर्दष्टाः कुपितैस्तैर्महाशिलाः । जज्वलुः पावकोद्दीप्ता विभिदुश्च सहस्रधा ॥

कुपितैः	கினங்கொண்ட	जज्वलुः	எரிந்தன.
सविषैः	நஞ்சுடன் கூடிய	च	மேலும்
तैः	அவைகளால்	तदा	அப்பொழுது
दष्टाः	கடிக்கப்பட்ட	सहस्रधा	ஆயிரம் துண்டங்களாக
महाशिलाः	பெரும் பாறைகள்	ताः	அவைகள்
पावकोद्दीप्ताः	அனல் பிடித்து ஜ்வலிக்கிறவைகளாய்	विभिदुः	பிளந்து விழுந்தன.

यानि चौषधजालानि तस्मिञ्जातानि पर्वते । विषघ्नान्यपि नागानां न शेकुः शमितुं विषम् ॥

तस्मिन्	அந்த	विषघ्नानि अपि	விஷத்தைப் போக்கடிப்
पर्वते	மலையில்		பவையாயிருந்தபோ
जातानि	முளைத்திருந்த	नागानां	பாம்புகளின் [திலும்
औषधजालानि	பச்சிலை மூலிகைகள்	विषं शमितुं	விஷத்தை நீக்க
यानि च	எவைகளோ அவைகளும்	न शेकुः	வலியற்றவையாயிருந்தன.

अपरे तु महाकाया वमन्तोऽग्निं स्वतेजसा । कन्दरेभ्यो विनिष्पेतुः कपिपादनिपीडिताः ॥

महाकायाः	பெரும் சரீரமுடைய	कन्दरेभ्यः	குகைகளினின்றும்
अपरे	வேறுசில	विनिष्पेतुः	வெளியில் கிளம்பி
स्वतेजसा	தங்கள் வீரியத்தால்		விழுந்தன.
अग्निं	நெருப்பை	तु	இந்த ஸ்திதியில்
वमन्तः	கக்கிக்கொண்டு	कपिपाद- } निपीडिताः }	வானாரின் கால்களால் நசுக்குண்டன.

गिरैराक्रम्यमाणस्य तरवस्तरुणाङ्कुराः । मुमुचुः पुष्पवर्षाणि व्यक्तमुत्पलगन्धिनः ॥२६॥

आक्रम्यमाणस्य	அதிக பாரத்தினால்	व्यक्तं	ஸ்பஷ்டமான
	நெருக்குண்ட	उत्पलगन्धिनः	செஞ்சந்தன வாசனை
गिरैः	பர்வதத்தினுடைய		யோடுகூடினவைகளாய்
तरुणाङ्कुराः	இளங்குருத்துகளோடு	पुष्पवर्षाणि	புஷ்பமாரியை
तरवः	மரங்கள் [கூடிய	मुमुचुः	பொழிந்தன.

गैरिकाञ्जनसंजुष्टा हरितालसमावृताः । व्यदीर्यन्त गिरेस्तस्य शिलास्ताः समनःशिलाः ॥

तस्य	அந்த	समनःशिलाः	மனோசிலையுடன் கூடிய
गिरैः	பர்வதத்தின்	ताः	அந்த
गैरिकाञ्जनसंजुष्टाः	சிவப்பு, கறுப்பு கலந்த	शिलाः	கற்கள்
हरितालसमावृताः	மஞ்சள் நிறம் கலந்த	व्यदीर्यन्त	வெடித்துச்சிதறின.

सचन्दनारुणस्ताम्रश्चित्रः काननधातुभिः । क्षिप्तः शिखिनिभैर्दीपैर्दीप्तगैरिकधातुभिः ॥

दीप्तगैरिकधातुभिः	பிரகாசிக்கிற கைரிகக்	क्षिप्तः	பிளக்கப்பட்டதாய்
	கற்களாலும்	सचन्दनारुणः	செஞ்சந்தனநிறத்தோடு
काननधातुभिः	காட்டுக்கற்களாலும்		கூடி-
शिखिनिभैः	அக்னியை ஒத்த	ताम्रः	சிவந்ததாய்
दीपैः	பிரகாசங்களோடு	चित्रः	அலங்கரிக்கப்பட்டது.

भिद्यतेऽयं गिरिभूतैरिति मत्वा तपस्विनः । त्रस्ता विद्याधरास्तस्मादुत्पेतुः स्त्रीगणैः सह ॥

पानभूमिगतं हित्वा हैममासवभाजनम् । पात्राणि च महार्हाणि करकांश्च हिरण्मयान् ॥

लेह्यानुच्चावचान् भक्ष्यान् मांसानि विविधानि च ।

आर्षभाणि च चर्माणि खड्गांश्च कनकत्सरून्

॥ ३१ ॥

அய்	இந்த
கிரி:	பர்வதம்
பூத:	பூதங்களால்
பித்யை	பிளக்கப்படுகிறது ;
இதி	என்று
மவா	எண்ணி
தபஸ்தின:	ரிஷிகளும்
லஸ்தா:	பயந்த
வித்யாபரா: ச	வித்தியாதாரர்களும்
பானபூமிகத்	குடிக்குமிடம் கொண்டு வந்த
ஹேம்	பொன்னாற்செய்த
அசவபாஜனம்	கள் தொட்டியையும்
மஹாஹி	விலையுயர்ந்த
பாநாபி ச	பாத்திரங்களையும்

ஹிரமயாந்	பொன்னாற்செய்த
கரகாந் ச	குடங்களையும்
உத்யாவகாந்	மேன்மையான
லேஹாந்	லேகியங்களையும்
மத்யாந்	பக்ஷணங்களையும்
விவிதானி	பலவித
மாஸானி ச	இறச்சிகளையும்
அர்ப்பமானி	எருதுத்தோலினாலான
சமாபி ச	கேடயங்களையும்
கனகஸரூந்	தங்கப்பிடியுடைய
லஹாந் ச	வாஸ்களையும்
ஹிவா	போட்டுவிட்டு
ஸ்ரீமநீ: சஹ	பெண்களோடுகூட
தஸ்யாந்	அதிலிருந்து
உத்பேது:	உயரக்கிளம்பினார்கள்.

கூதகண்டகுளா: க்ஷிபா ரக்தமாலயானுலேபநா: ।

ரக்தாஷா: புஷ்கராஷாஸ்த்ர ககனம் பரிபேதிர் ॥

ச	மேலும்
கூதகண்டகுளா:	கழுத்தில் மாலே
	அணிந்தவர்களும்
புஷ்கராஷா:	வெண்தாமரைபோன்ற
	கண்களையுடைய
	வர்களும்
க்ஷிபா:	மதியங்கினவர்களும்

ரக்தமாலயானு-	சிவப்பு மாலே, சந்தனம்
லேபநா:	இவைகளை அணிந்தவர்களும்
ரக்தாஷா:	சிவந்த கண்களையுடைய வர்களும்
ககனம்	ஆகாசத்தை
பரிபேதிர்	அடைந்தார்கள்.

ஹரந்புரகேயூரபாரிஹ்யதரா: ஸ்திரிய: ।

விஸ்திதா: ஸஸ்திதாஸ்தஸ்துராகாஸி ரமணை: சஹ ॥

ஹரந்புரகேயூ(-)	முத்துமாலே, சிலம்பு,
பாரிஹ்யதரா:	தோள்வளை, கைவளை
	முதலிய ஆபரணங்களணிந்த
ஸ்திரிய:	பெண்கள்
ரமணை: சஹ	கணவர்களோடுகூட

விஸ்திதா:	ஆச்சர்யமடைந்தவர்களாய்
ஸஸ்திதா:	புன்னகைசெய்பவர்களாய்
அகாஸி	ஆகாயத்தில்
தஸ்து:	நின்றார்கள்.

தர்ஸ்யந்தி மஹாவித்யா வித்யாபரமஹர்ஷய: । ஸஹிதாஸ்தஸ்துராகாஸி வீக்ஷாஸ்த்ரகருத்ர பர்வதம் ॥ 38 ॥

ஸஹிதா:	ஒன்று சேர்ந்த
வித்யாபர-	வித்யாதாரர்களும்
மஹர்ஷய:	மஹர்ஷிகளும்
மஹாவித்யா	மஹாமந்திரஞானத்தை
தர்ஸ்யந்த:	காண்பித்துக்கொண்டு

அகாஸி	ஆகாயத்தில்
தஸ்து:	நின்றார்கள் ;
பர்வதம் ச	மலையையும்
வீக்ஷாஸ்த்ரகரு:	பார்த்தார்கள்.

शुश्रुवुश्च तदा शब्दमृषीणां भावितात्मनाम् । चारणानाञ्च सिद्धानां स्थितानां विमलेऽम्बरे ॥

ததா அப்பொழுது
விமலே நிர்மலமான
அம்பரே ஆகாயத்தில்
स्थितानां நின்றனுகொண்டிருந்த
सिद्धानां ஸித்தர்களுடையவும்

चारणानां च சாரணர்களுடையவும்
भावितात्मनां பரமாத்மத்யானநிஷ்டர்
களான
ऋषीणां च ரிஷிகளுடையவும்
शब्दं शुश्रुवुः சொல்லை கேட்டார்கள்.

एष पर्वतसङ्काशो हनुमान् मारुतात्मजः । तितीर्षति महावेगः समुद्रं मकरालयम् ॥३६॥

मारुतात्मजः வாயுகுமாரராகிய
पर्वतसङ्काशः மலைபோன்ற
महावेगः மிக்க உறுதியுடைய
एषः இந்த

हनुमान् ஹனுமார்
मकरालयं மகரமீன்களுக்கு இருப்
समुद्रं ஆழ்கடலை [பிடமாகிய
तितीर्षति தாண்ட நினைக்கிறார்.

रामार्थं वानरार्थं च चिकीर्षन् कर्म दुष्करम् । समुद्रस्य परं पारं दुष्प्रापं प्राप्तुमिच्छति ॥

रामार्थं ஸ்ரீராமர்பொருட்டும்
वानरार्थं च வானரர்களின்
பொருட்டும்
दुष्करं மற்றெவரும் செய்தற்
कर्म செயலை [கரிய
चिकीर्षन् செய்ய விரும்பியவராய்

दुष्प्रापं கிட்டுதற்கரிய,
समुद्रस्य கடலின்
परं पारं எதிர்க் கரையை
प्राप्तुं அடைய
इच्छति நினைக்கிறார்.

इति विद्याधराः श्रुत्वा वचस्तेषां तपस्विनाम् । तमप्रमेयं ददृशुः पर्वते वानरर्षभम् ॥३८॥

इति இப்படி
तेषां அந்த
तपस्विनां ரிஷிகளுடைய
वचः சொல்லை
श्रुत्वा கேட்டு
तं அந்த

अप्रमेयं அளவில்லாத ஆற்றலை
யுடைய
वानरर्षभं வானரோத்தமரை
पर्वते மலையில்
विद्याधराः வித்யாதரர்கள்
ददृशुः கண்டார்கள்.

दुधुवे च स रोमाणि चकम्पे चाचलोपमः । ननाद सुमहानादं सुमहानिव तोयदः ॥३९॥

अचलोपमः மலைக்கு நிகரான
सः அவர்
चकम्पे குலுங்கினார்,
रोमाणि च மயிர்களையும்
दुधुवे சிலிர்க்கச் செய்தார்;

सुमहान् மிகப் பெருத்த
तोयदः நீர்கொண்ட மேகம்
इव च போலவும்
सुमहानादं பேரொலியை
ननाद முழக்கினார்.

आनुपूर्व्येण वृत्तश्च लाङ्गूलं लोमभिश्चितम् । उत्पतिष्यन् विचिक्षेप पक्षिराज इवोरगम् ॥

உத்பதித்யந்	மேலெழும்தப எண்ணங் கொண்ட அவர்	சித் த	செறிந் தும் இருக்கிற
ஆநுபூயேண	அடிமுதல் துனிவரை யில் முறையே	லாங்கூல்	வாலை,
வூத்	நீண்டுருண்டும்	பகிராஜ:	கருடர்
ரோமபி:	மயிர்களால்	உரங்	பாம்பை
		இவ	சுழற்றுவதுபோல்,
		சிஷேர	சுழற்றி உதறினார்.

तस्य लाङ्गुलमाविद्धमतिवेगस्य पृष्ठतः । ददृशे गरुडेनेव ह्रियमाणो महोरगः ॥ ४१ ॥

அதிவேகச्य	மிக வேகமுடையவரான	गरुडेन	கருடரால்
तस्य	அவருடைய	ह्रियमाणः	இழுக்கப்படும்
पृष्ठतः	பின்புறத்தில்	महोरगः	பெரும்பாம்பு
आविद्धं	சுழற்றி உதறப்பட்ட	इव	போல்,
लाङ्गूलं	வால்,	ददृशे	தோன்றிற்று.

बाहू संस्तम्भयामास महापरिघसन्निभौ । ससाद च कपिः कट्यां चरणौ सञ्चुकोच च ॥

कपिः	வானார்	कट्यां च	இடையையும்
महापरिघ-}	பெரிய கணையமரங்கள்	ससाद	சுருக்கினார்;
सन्निभौ }	போன்ற	चरणौ च	கால்களையும்
बाहू	கைகளை	सञ्चुकोच	மடக்கினார்.
संस्तम्भयामास	அசையாமல் ஊன்றினார்;		

संहत्य च भुजौ श्रीमांस्तथैव च शिरोधराम् । तेजः सत्त्वं तथा वीर्यमाविवेश स वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	வீர்யவானான	संहत्य	சுருக்கி
सः	அந்த	तेजः	தேஜஸ்சையும்
श्रीमान्	ஸ்ரீமான்	सत्त्वं च	ஆண்மையையும்
भुजौ	தோள்களையும்	वीर्यं च	வீரத்தையும்
तथा एव	அப்படியே	तथा	அப்படியே
शिरोधरां	கழுத்தையும்	आविवेश	மேற்கொண்டார்.

मार्गमालोकयन्दूरादूर्ध्वं प्रणिहितेक्षणः । रूरोध हृदये प्राणानाकाशमवलोकयन् ॥ ४४ ॥

ऊर्ध्वं	மேல்	आकाशं	ஆகாசத்தையும்
प्रणिहितेक्षणः	நோக்கிய கண்களையுடை	अवलोकयन्	உற்றநோக்கியவராய்
दूरात्	தூரத்தினின்று [யவராய்	हृदये	நெஞ்சினுள்ளே
मार्गं	வழியை	प्राणान्	மூச்சை
आलोकयन्	பார்த்துக்கொண்டு	रूरोध	அடக்கினார்.

पद्भ्यां दृढमवस्थानं कृत्वा स कपिकुञ्जरः । निकुञ्चय कर्णौ हनुमानुत्पतिष्यन् महाबलः ॥
वानरान् वानरश्रेष्ठ इदं वचनमब्रवीत् ॥ ४५ ॥

மஹாபல:	மஹாபலவானனை
வானரश्रेष्ठ:	வானரர்களில் சிறந்த
सः हनुमान्	அந்த ஹனுமார்
வானரान्	வானரர்களைப் பார்த்து
इदं	இந்த
वचनं	சொல்லை
अब्रवीत्	சொன்னார்.

தஹ்	அ துபோலவே
ராவணபாலிதா	ராவணனால் பாது
	காக்கப்பட்ட
லகூ	லங்கையை நோக்கி
ரமிஷ்யாமி	போவேன்.

அனௌ
வேகௌ ஁வ
சுராலயௌ ஁
஁மிஷ்யாமி

இந்த
வேகத்தோடேயே
தேவருலகத்திற்கும்
செல்வேன்.

राक्षसराजानं	அரக்கர்களுக்கரசனாகிய
रावणं	இராவணனை
बद्धा	பிடித்துக்கட்டி
आनयिष्यामि	கொண்டுவருவேன்.

வா	இல்லை என்றால்
சராவாணம்	ராவணனுடன் கூடிய
லக்ஷ்மீ	லங்காபுரியை
சமுபாப்ய	அடியோடு பிடுங்கி
அநயிஷ்யமி	கொண்டுவருவேன்.

वेगवान्	அதி வேகமுடையவராய்
अविचारयन्	மனக்கவலையற்றவராய்
आत्मानं	தம்மை
सुपर्ण इव	கருடனை போலவே
मेने	நினைத்தார் ;

अथ षन्तेकमिल्लामல்
सः अந்த
कपिकुञ्जरः वानरावीरர்

च उडனே
वेगेन விசையாக
उत्पपात மேலே பாய்ந்தார்.

समुत्पतति तस्मिन्स्तु वेगात्ते नगरोहिणः । संहृत्य विटपान् सर्वान् समुत्पेतुः समन्ततः ॥

तस्मिन् அவர்
वेगात् வேகத்தோடு
समुत्पतति உயரக்கிளம்புகையில்
ते } அந்த மலையில் முளைத்
नगरोहिणः तु } துள்ள மரங்கள் யாவும்

सर्वान् எல்லா
विटपान् கிளைகளையும்
संहृत्य சுருக்கிக்கொண்டு
समन्ततः நான் குறுத்திலுமிருந்
समुत्पेतुः மேலெழுந்தன. [து

स मत्तकोयष्टिभकान् पादपान् पुष्पशालिनः । उद्धहन्सुवेगेन जगाम विमलेऽम्बरे ॥ ५२ ॥

मत्तकोय- } கொழுத்த நாரைக
ष्टिभकान् } ளோடுகூடின,
पुष्पशालिनः புஷ்பம் நிறைந்த
पादपान् விருகங்களை

उद्धहन्सुवेगेन தொடை வேகத்தால்
उद्धहन् இழுத்துக்கொண்டு
विमले अम्बरे நிர்மலமான ஆகாயத்தில்
सः जगाम அவர் சென்றார்.

ऊरुवेगोद्धता वृक्षा मुहूर्तं कपिमन्वयुः । प्रस्थितं दीर्घमध्वानं स्ववन्धुमिव वान्धवाः ॥

ऊरुवेगोद्धताः தொடையின் வேகத்
தால் உயரக் கிளம்பிய
वृक्षाः மரங்கள்,
दीर्घ अध्वानं நெடுவழி
प्रस्थितं செல்லப் புறப்பட்ட

स्ववन्धुं தங்கள் சுற்றத்தவனை
वान्धवाः इव உறவினர் போல்,
मुहूर्तं ஒரு முகூர்த்தகாலம்
कपिं வானரை
अन्वयुः பின்தொடர்ந்து சென்றன.

तदूरुवेगोन्मथिताः सालाश्चान्ये नगोत्तमाः । अनुजगुर्हनुமन्तं सैन्या इव महीपतिम् ॥

तदूरु- } அவருடைய தொடை
वेगोन्मथिताः } வேகத்தால் பிடுங்கப்
பட்ட
सालाः ஆச்சாமரங்களும்
अन्ये மற்ற
नगोत्तमाः च நன்மரங்களும்,

महीपतिं மஹீபதியை
सैन्याः போர்வீரர்கள்
इव (பின்தொடர்வது)போல்
हनुमन्तं ஹனுமாரை
अनुजगुः பின்தொடர்ந்து
சென்றன.

सुपुष्पिताग्रैर्बहुभिः पादपैरन्वितः कपिः । हनुमान पर्वताकारो बभूवाद्भुतदर्शनः ॥ ५५ ॥

पर्वताकारः மலைபோன்ற
कपिः வானரரான
हनुमान् ஹனுமார்
सुपुष्पिताग्रैः நன்றாய் புஷ்பித்த
மலர் செறிந்த

बहुभिः பற்பல
पादपैः மரங்களால்
अन्वितः சூழப்பட்டவராய்
अद्भुतदर्शनः வியக்கத்தக்க தோற்ற
बभूव ஆயினர். [முடையவர்

सारवन्तोऽथ ये वृक्षा न्यमज्जन लवणांभसि । भयादिव महेन्द्रस्य पर्वता वरुणालये ॥

अथ	பிறகு	भयात्	பயத்தினால்
सारवन्तः	வயிரமான	पर्वताः इव	மலைகள் போல்
वृक्षाः	மரங்கள்	लवणांभसि	உப்புநீருள்ள
ये	எவைகளோ அவைகள்,	वरुणालये	ஆழ்கடலில்
महेन्द्रस्य	இந்திரனுடைய	न्यमज्जन्	விழுந்து மூழ்கின.

स नानाकुसुमैः कीर्णः कपिः साङ्कुरकोरकैः । शुशुभे मेघसङ्काशः खद्योतैरिव पर्वतः ॥

मेघसङ्काशः	மேகம் போன்ற	खद्योतैः	மின்மினிப் பூச்சிகளால்
सः कपिः	அந்த வானார்	कीर्णः	வியாபிக்கப்பட்ட
नानाकुसुमैः	பலவகை மலர்களாலும்	पर्वतः	மலை
साङ्कुरकोरकैः	குருத்து மொட்டு	इव	போல,
	இவைகளாலும்,	शुशुभे	விளங்கினார்.

विमुक्तास्तस्य वेगेन मुक्त्वा पुष्पाणि ते द्रुमाः । अवाशीर्यन्त सलिले निवृत्ताः सुहृदो यथा ॥

तस्य	அவனுடைய	मुक्त्वा	உதிர்த்து,
वेगेन	வேகத்தால்	निवृत्ताः	வழிவிட்டுத் திரும்பின
विमुक्ताः	விடுபட்ட	सुहृदः यथा	நட்பினர்போலவே,
ते द्रुमाः	அந்த மரங்கள்	सलिले	நீரில்
पुष्पाणि	புஷ்பங்களை	अवाशीर्यन्त	பரவி வீழ்ந்தன.

लघुत्वेनोपपन्नं तद्विचित्रं सागरेऽपतत् । द्रुमाणां विविधं पुष्पं कपिवायुसमीरितम् ॥ ५९ ॥

द्रुमाणां	மரங்களின்	कपिवायुसमीरितं	வானாரின் காற்றினால் சி
विचित्रं	நாணுவர்ணமுள்ள தும்	तत् पुष्पं	அந்த புஷ்பம் [தறுண்ட
विविधं	பலவகையான தும்	सागरे	ஸமுத்திரத்தில்
लघुत्वेन उपपन्नं	அதிக லேசானதுமான,	अपतत्	விழுந்தது.

ताराचितमिवाकाशं प्रबभौ स महार्णवः ॥ ६० ॥

सः महार्णवः	அந்த பெருங்கடல்	आकाशं इव	ஆகாசம் போல்
ताराचितं	நகைத்திரங்கள் நிரம்பிய	प्रबभौ	திகழ்ந்தது.

पुष्पौघेणानुबद्धेन नानावर्णेन वानरः । बभौ मेघ इवोद्यन् वै विद्युद्गणविभूषितः ॥ ६१ ॥

अनुबद्धेन	பின்தொடர்ந்து மேலே	विद्युद्गण-	மின்னற்கொடிகளினால்
	படிந்த	विभूषितः	அலங்கரிக்கப்பட்ட
नानावर्णेन	பற்பல நிறம்பொருந்திய	उद्यन्	மேலெழுந்த
पुष्पौघेण	மலர்களின் குவையினால்,	मेघः इव	மேகம்போலவே,
		वानरः बभौ वै	வானார் விளங்கினார்.

तस्य वेगसमाधूतैः पुष्पैस्तोयमदृश्यत । ताराभिरभिरामाभिरुदिताभिरिवाम्बरम् ॥ ६२ ॥

तस्य	அவருடைய	उदिताभिः	உதித்த
वेगसमाधूतैः	விசையாற் சிதறுண்ட	ताराभिः	நகைத்திரங்களிஞ்ஞலே
पुष्पैः	பூக்களால்	अम्बरं	ஆகாயம்
तोयं	ஜலம்,	इव	போல்,
अभिरामाभिः	மிக அழகுற்று	अदृश्यत	காணப்பட்டது.

प्रचर्ष महामेघं समुपोद्धातव्युत्तम् । प्रबलः कपिराजस्य वायुमार्गे विनिस्सृतः ॥ ६३ ॥

कपिराजस्य	வானரச்ரேஷ்டருடைய	समुपोद्धातव्युत्तं	அடிக்கடி உண்டான
मार्गे	வழியில்		மின்னலோடுகூடிய
विनिःसृतः	புறப்பட்ட	महामेघं	பெரு மேகத்தை
प्रबलः वायुः	பெரிய காற்று	प्रचर्षं	இழுத்தது.

समुत्पतितमेघस्य समुद्धूतजलस्य च । सममासीत्तदा रूपं सागरस्याम्बरस्य च ॥ ६४ ॥

समुत्पतितमेघस्य	உயர்வெழுந்த மேகத் தையுடைய	सागरस्य च	ஸமுத்திரத்திற்கும்
अम्बरस्य च	ஆகாசத்திற்கும்	तदा	அப்பொழுது
समुद्धूतजलस्य	ஒங்கி உயர்வெழுந்த ஜலத்தையுடைய	रूपं	தோற்றம்
		समं	ஸமானமாக
		आसीत्	இருந்தது.

तस्याम्बरगतौ बाहू ददृशाते प्रसारितौ । पर्वताग्राद्विनिष्क्रान्तौ पञ्चास्याविव पन्नगौ ॥

तस्य	அவருடைய	विनिष्क्रान्तौ	வெளிக்கிளம்பும்
अम्बरगतौ	ஆகாசமார்க்கத்தில்	पञ्चास्यौ	ஐந்து தலையுடைய
प्रसारितौ	நீட்டப்பட்டிருந்த	पन्नगौ	இரண்டு நாகங்கள்
बाहू	இரு கைகளும்	इव	போல
पर्वताग्रात्	மலையின் உச்சியிலிருந்து	ददृशाते	காணப்பட்டன.

पिबन्निव बभौ चापि सोर्मिमालं महार्णवम् । पिपासुरिव चाकाशं ददृशे स महाकपिः ॥

सः	அந்த	बभौ	விளங்கினார் ;
महाकपिः	வானரச்ரேஷ்டர்	आकाशं च	ஆகாசத்தையும்
सोर्मिमालं	அலைகள் செறிந்த	पिपासुः	பானம்செய்ய விருப்ப
महार्णवं अपि	பெருங்கடலையும்	इव च	போலவும் [முள்ளவர்
पिबन् इव	பானம் செய்பவர்போல	ददृशे	காணப்பட்டார்.

तस्य विद्युत्प्रभाकारे वायुमार्गानुसारिणः । नयने विप्रकाशेते पर्वतस्थाविवानलौ ॥ ६५ ॥

वायुमार्गानु- सारिणः	} காற்றின் மார்க்கத்தைத் தொடர்ந்து செல்கின்ற	नयने	கண்களிரண்டும்
तस्य	} அவருடைய மின்ன	पर्वतस्थौ	மலை மேலெரிகின்ற
विद्युत्प्रभाकारे	} லொளிக்கு நிகரான	अनलौ इव	தீக்கள்போல,
		विप्रकाशेते	விளங்கின.

पिङ्गे पिङ्गाक्षमुख्यस्य बृहती परिमण्डले । चक्षुषी संप्रकाशेते चन्द्रसूर्याविवोदितौ ॥६८॥

पिङ्गाक्षमुख्यस्य	வானரச் சேஷ்டாஸ்தைய	परिमण्डले	பரிமண்டலத்தில்
पिङ्गे	பிங்கள வர்ணமான	उदितौ	உதயமான
बृहती	பெரிய	चन्द्रसूर्यौ इव	சந்திரஸூர்யர்போல்
चक्षुषी	இரண்டு கண்கள்	संप्रकाशेते	நன்கு விளங்கின.

मुखं नासिकया तस्य ताम्रया ताम्रमाबभौ । सन्ध्यया समभिस्पृष्टं यथा सूर्यस्य मण्डलम् ॥

तस्य	அவஸ்தைய	सन्ध्यया	சந்தியின் செம்மையினால்
ताम्रया	சிவந்த	समभिस्पृष्टं	வ்யாபிக்கப்பட்ட
नासिकया	மூக்கினால்	सूर्यस्य मण्डलं	ஸூர்ய மண்டலம்
ताम्रं मुखं	சிவந்த முகம்,	यथा आबभौ	போல விளங்கிற்று.

लाङ्गूलञ्च समाविद्धं प्लवमानस्य शोभते । अम्बरे वायुपुत्रस्य शक्रध्वज इवोच्छ्रितः ॥७०॥

प्लवमानस्य	தாவுகிற	अम्बरे	ஆகாயத்தில்
वायुपुत्रस्य	வாயுகுமாரஸ்தைய	उच्छ्रितः	உயர்த்தி நாட்டப்பட்ட
समाविद्धं	உயரவெடுத்த	शक्रध्वजः इव	இந்திரத்வஜம்போல
लाङ्गूलं च	வாலும்	शोभते	திருமந்தது.

लाङ्गूलचक्रेण महान् शुक्रदंष्ट्रोऽनिलात्मजः । व्यरोचत महाप्राज्ञः परिवेषीव भास्करः ॥

शुक्रदंष्ट्रः	வெளுத்த கோரைப் பற்களையுடையவரும்	अनिलात्मजः	வாயுகுமாரர்
महान्	மஹிமையுடையவரும்	लाङ्गूलचक्रेण	வாலின் வட்டத்தினால்
महाप्राज्ञः	மிகச் சிறந்த புத்தியுடையவருமான	परिवेषी	பரிவேடம் சூழ்ந்த
		भास्करः इव	சூரியன் போல்
		व्यरोचत	விளங்கினார்.

स्फिग्देशेनाभिनाम्नेण रराज स महाकपिः । महता दारितेनेव गिरिगैरिकधातुना ॥७२॥

सः महाकपिः	அந்த பெரிய வானரசர்	दारितेन	பிளக்கப்பட்ட
अभिनाम्नेण	மிகச் சிவந்த	गैरिकधातुना	கைரிகமென்னுங் காலிக்
स्फिग्देशेन	வாலினடியினால்	गिरिः इव	மலை போல் [கல்லினால்]
महता	பெரிய	रराज	விளங்கினார்.

तस्य वानरसिंहस्य प्लवमानस्य सागरम् । कक्षान्तरगतो वायुर्जीमूत इव गर्जति ॥ ७३ ॥

सागरं	ஸமுத்திரத்தை	कक्षान्तरगतः	கக்சாங்கலிணிடையினின்
प्लवमानस्य	தாண்டுகின்ற	वायुः	காற்று [றும் தோன்றின
तस्य	அந்த	जीमूतः इव	கருமுகில் போல
वानरसिंहस्य	வானரத்தலைவஸ்தைய	गर्जति	முழங்கிற்று.

खे यथा निपतन्त्युल्का ह्युत्तरान्ताद्विनिस्तृता । दृश्यते सानुबन्धा च तथा स कपिकुञ्जरः ॥

खे ஆகாயத்தில்
उत्तरान्तात् வடதிசையிலிருந்து
வினிஸ்தூதா தோன்றி
निपतन्ती च விழுந்ததும்
सानुबन्धा வாலோடுகூடியதுமான

उल्का यथा கொள்ளி எப்படியோ
तथा हि அப்படியே
सः அந்த
कपिकुञ्जरः வானாவீரர்
दृश्यते காணப்பட்டார்.

पतत्पतङ्गसङ्काशो व्यायतः शुशुभे कपिः । प्रवृद्ध इव मातङ्गः कक्ष्यया बध्यमानया ॥

पतत्पतङ्गसङ्काशः உதிக்கும் ஸூர்யனுக்கு
நிகரான
व्यायतः कपिः நெடிய வானார்,
बध्यमानया கட்டிக்கொண்டிருக்கிற

कक्ष्यया அரைக் கச்சையால்,
प्रवृद्धः மதங்கொண்ட
मातङ्गः इव யானை போல்
शुशुभे விளங்கினார்.

उपरिष्ठाच्छरीरेण छायाया चावगाढया । सागरे मारुताविष्टा नौरिवासीत्तदा कपिः ॥

उपरिष्ठात् மேலே
शरीरेण சரீரத்தாலும்
सागरे ஸமுத்திரத்தில்
अवगाढया அழுந்தியிருக்கிற
छायाया च நிழலினாலும்,

मारुताविष्टा காற்றினால் மோதப்பட்ட
नौः इव மரக்கலம் போல்,
कपिः வானார்
तदा அப்பொழுது
आसीत् தோன்றினார்.

यं यं देशं समुद्रस्य जगाम स महाकपिः । स स तस्याङ्गवेगेन सोन्माद इव लक्ष्यते ॥

समुद्रस्य ஸமுத்திரத்தின்
यं यं देशं எந்த எந்த இடத்தை
सः महाकपिः அந்த பெரிய வானார்
जगाम அடைந்தனரோ,
सः सः அதனும்

तस्य அவருடைய
अङ्गवेगेन சரீர விசையால்
इव முற்றிலும்
सोन्मादः கலங்கியதாய்
लक्ष्यते காணப்பட்டது.

सागरस्योर्मिजालानि उरसा शैलवर्ष्मणा । अभिघ्नस्तु महावेगः पुपुवे स महाकपिः ॥

सः महावेगः அந்த அதிவேகமுடைய
महाकपिः வானாச்சீரேஷ்டர்
शैलवर्ष्मणा மலைக்கு நிகரான
उरसा तु மார்பினாலேயே

सागरस्य ஸமுத்திரத்தின்
उर्मिजालानि அலைகளை
अभिघ्नस्तु மோதித்தள்ளிக்கொண்டு
पुपुवे தாவிச் சென்றார்.

कपिवातश्च बलवान् मेघवातश्च निस्तृतः । सागरं भीमनिर्घोषं कम्पयामासतुर्भृशम् ॥

बलवान् மிக வலியையுடையதாய்
निस्तृतः தோன்றிய
कपिवातः च வானாரின் காற்றும்
मेघवातः च மேகத்தின் காற்றும்

भीमनिर्घोषं அச்சமுறத்தக்க பேரொ
सागरं ஆழ்கடலை [விகொண்ட
भृशम् மிகவும்
कम्पयामासतुः அலைத்துக் கலக்கின.

கபிஷாடூர்:	வானரச்ரேஷ்டர்
ரோட்சி	ஆகாசத்தையும்
	பூமியையும்
விகிரந் ஹ	பிரிப்பவர்போல்
புழுவே	தாவினார்.

தங்஑ான் அலேகனோ
ர஑யன் கணக்கிட்டுடெண்ணுகி
நவர்
இவ போல்
அத்யகாஸ்து தாண்டினார்.

ததா	அப்பொழுது
அக்ஷரஸ்த்	ஆகாயத்திலேயுள்ள
ஹாதத்	அகன்ற
சாரதாஸ்த் இவ	கார்காலமேகம்போல்
வீவஹாஜ	விளங்கிற்று.

वस्त्रापकर्षणेन	ஆடையை அவிழ்ப்பதி
शरीरिणां	ஜனங்களுடைய [னால்]
शरीराणि इव	அவயவங்கள் போல்
दृश्यन्ते	காணப்பட்டன.

तं कपिशार्दूलं	ஆந்த வானாவீரரை
समीक्ष्य	கண்டு
सुपर्णः इति	கருடர் என்று
मेनिरे	எண்ணின.

நீளமுள்ளதாயும்
நீரில்
மிகவும் அழகுற்ற
தாகவும்
தோன்றிற்று.

श्वेताश्वघनराजीव वायुपुत्रानुगामिनी । तस्य सा शुशुभे छाया वितता लवणांभसि ॥

लवणांभसि உவர்க்கடலில்
 வितता விஸ்தாரமான
 वायुपुत्रानु- } वायுபுத்திரரைப் பின்
 गामिनी } தொடர்ந்து செல்கின்ற
 तस्य அவருடைய

सा छाया அந்த நிழல்
 श्वेताश्वघनराजी வெண்மை நிறமுள்ள மே
 कङ्कलिन अडर्न्त
 इव போல [வரிசை
 शुशुभे விளங்கிற்று.

शुशुभे स महातेजा महाकायो महाकपिः । वायुमार्गे निरालम्बे पक्षवानिव पर्वतः ॥

महातेजा: சிறந்த தேஜஸ்சையுடையவரும்
 महाकायः மிகப்பெரிய திருமேனியுடையவரும்
 महाकपिः வானரர்களுள் சிறந்தவ
 सः அவர் [ருமாகிய

निरालम्बे பிடிப்பில்லாத
 वायुमार्गे वाயுமார்க்கத்திலே
 पक्षवान् சிறகுகளுடன் கூடின
 पर्वतः மலை
 इव போல
 शुशुभे விளங்கினா.

येनासौ याति बलवान् वेगेन कपिकुञ्जरः । तेन मार्गेण सहसा द्रोणीकृत इवार्णवः ॥

बलवान् பலவானும்
 कपिकुञ्जरः வானரச்ரேஷ்டருமான
 असौ இவர்
 येन मार्गेण எந்த வழியினால்
 वेगेन வேகமாய்
 याति செல்லுகின்றாரோ ;

तेन அதினாலேயே
 सहसा விரைவாக
 अर्णवः சாகரம்
 द्रोणीकृतः इव பெரிய கப்பரையாகச்
 செய்யப்பட்டதுபோல்
 இருந்தது.

आपाते पक्षिसङ्घानां पक्षिराज इव व्रजन् । हनुमान् मेघजालानि प्रकर्षन् मारुतो यथा ॥

हनुमान् ஹனுமார்
 पक्षिसङ्घानां பறவைக்கூட்டங்களின்
 आपाते மார்க்கத்தில்
 पक्षिराजः इव பக்திராஜர் போல்

व्रजन् போய்க்கொண்டு,
 मारुतः यथा वाயுபோல்
 मेघजालानि முகிற் கூட்டங்களையும்
 प्रकर्षन् இழுத்து சென்றார்.

पाण्डुरारुणवर्णानि नीलमाञ्जिष्ठाकानि च । कपिनाऽऽकृष्यमाणानि महाभ्राणि चकाशिरे ॥

कपिना வானரரால்
 आकृष्यमाणानि இழுக்கப்பட்ட

पाण्डुराह्ण- } வெண்மை, செம்மை
 वर्णानि } இந்த நிறமுடையவைகளாயும்
 नीलमाञ्जिष्ठ- } நீலம், மஞ்சள் முதலிய
 कानि च } நிறமுடையவைகளாயும்
 चकाशिरे திகழ்ந்தன.

महाभ्राणि பெருமேகங்கள்

प्रविशन्नभ्रजालानि निष्पतंश्च पुनः पुनः । प्रच्छन्नश्च प्रकाशश्च चन्द्रमा इव लक्ष्यते ॥

अभ्रजालानि மேகக்கூட்டங்களிலே
 पुनः पुनः அடிக்கடி
 प्रविशन् நுழைபவராய்,
 निष्पतन् च வெளிப்படுபவராய்

प्रच्छन्नः च மறைகிறவரும்
 प्रकाशः च பிரகாசிக்கின்றவருமான
 चन्द्रमा इव சந்திரன் போலவே
 लक्ष्यते காணப்பட்டார்.

पुवमानन्तु तं दृष्ट्वा पुवङ्गं त्वरितं तदा । ववर्षुः पुष्पवर्षाणि देवगन्धर्वदानवाः ॥ ९२ ॥

ததா அப்பொழுது
 த்வரितம் விரைவாக
 புவமானம் தாவிச்செல்கிற
 த் புவங் அந்த வானரை
 தேவர்கள், கந்தர்வர்கள்
 தானவர்கள்

து இச்சந்தர்ப்பத்தில்
 தூஷா கண்டு
 புஷ்பவर्षाणि பூமாரிகளை
 வவर्षुः பொழிந்தனர்.

तताप न हि तं सूर्यः पुवन्तं वानरेश्वरम् ।

ததா அப்பொழுது
 रामकार्यार्थ- } ஸ்ரீராமகார்யம் முடியும்
 सिद्धये } பொருட்டு
 सूर्यः च சூர்யபகவானும்
 पुवन्तं தாவிச்செல்கிற

सिषेवे च तदा वायू रामकार्यार्थसिद्धये ॥

த் அந்த
 வானரேஷ்வர் வானரச்ரேஷ்டரை
 न तताप சுடவில்லை;
 वायुः हि வாயுவோ
 सिषेवे குளிர்த்து வீசினார்.

ऋषयस्तुष्टुवृश्चैनं पुवमानं विहायसा । जगुश्च देवगन्धर्वाः प्रशंसन्तो महौजसम् ॥ ९४ ॥

விहाயசா அகாசமார்க்கத்தோடு
 पुवमानं एनं தாவிச்செல்கிற இவரை
 ऋषयः च ரிஷிகளும்
 तुष्टुवुः புகழ்ந்தார்கள்;

देवगन्धर्वाः च தேவர்களும் கந்தர்வர்களும்
 महौजसं மஹாபராக்கிரமசாலியை
 प्रशंसन्तः जगुः புகழ்ந்து பாடினார்கள்.

नागाश्च तुष्टुवृक्षारक्षांसि विबुधाः खगाः । प्रेक्ष्य सर्वे कपिवरं सहसा विगतक्लमम् ॥

ரक्षांसி இராக்கதர்களும்
 खगाः ஆகாசவாஸிகளான
 सर्वे नागाः எல்லா நாகர்களும்
 यक्षाः யக்ஷர்களும்
 विबुधाः च தேவர்களும்

कपिवरं வானரோத்தமரை
 विगतक्लमं சிரமமின்றியிருப்பவராய்
 प्रेक्ष्य கண்டு
 सहसा புன்னகையோடு
 तुष्टुवुः புகழ்ந்தார்கள்.

तस्मिन् पुवगशार्दूले पुवमाने हनूमति । इक्ष्वाकुकुलमानार्थी चिन्तयामास सागरः ॥ ९६ ॥

தஸ்மிந் அந்த
 पुवगशार्दूले வானரச்ரேஷ்டரான
 हनूमति ஹனுமார்
 पुवमाने தாண்டுகையில்

सागरः ஸமுத்திர ராஜன்
 इक्ष्वाकुकुल- } இக்ஷ்வாகு வம்சத்தை
 मानार्थी } பகுமானிக்கவேண்டி
 चिन्तयामास சிந்திக்கவற்றான்.

साहाय्यं वानरेन्द्रस्य यदि नाहं हनूमतः । करिष्यामि भविष्यामि सर्ववाच्यो विवक्षताम् ॥

வானரேन्द्रச்ய வானரோத்தமராகிய
 हनूमतः ஹனுமாருக்கு
 अहं நான்
 साहाय्यं न } ஸகாயம் செய்யாது
 करिष्यामि यदि } போவேனாகில்

विवक्षतां வாய் படைத்தவர்க
 सर्ववाच्यः வாய் வந்தபடி பழிக்கத்
 भविष्यामि ஆவேன்.

अहमिक्ष्वाकुनाथेन सगरेण विवर्धितः । इक्ष्वाकुसचिवश्चायं नावसीदितुमर्हति ॥ ९८ ॥

அஹ் நான்
இக்ஷ்வாகுநாதன
சகரேண
வளர்க்கப்பட்டவன் ;

अयं च इवरो
इक्ष्वाकुसचिवः इक्ष्वाकु कुलத்தோரு
க்கு ஸஹாயம் புரிபவர் ;
अवसीदितुं துன்புறுவதற்கு
न अर्हति (இவர்) உரியவரல்லர்.

तथा मया विधातव्यं विश्रमेत यथा कपिः । शेषश्च मयि विश्रान्तः सुखेनातिपतिष्यति ॥

கபி: வானார்
यथा எப்படிச்செய்தால்
विश्रमेत இளைப்பாறுவரோ
तथा அப்படி
मया என்னால்
विधातव्यं செய்துவைக்கத்தக்கது ;

च अतुவுமின்றி
मयि என்னிடத்தில்
विश्रान्तः இளைப்பாறினவராய்
सुखेन அனாயாஸமாய்
शेषं எஞ்சியதை
अतिपतिष्यति கடந்து விடுவார்.

इति कृत्वा मतिं साध्वीं समुद्रच्छन्नमंभसि ।

சமுद्र: ஸமுத்திர ராஜன்
इति மேலேகண்டபடி
साध्वीं நலமான
मतिं कृत्वा கருத்தைக்கொண்டு
अंभसि ஜலத்தில்

हिरण्यनाभं मैनाकमुवाच गिरिसत्तमम् ॥

छन्नं (மூழ்கி) மறைந்திருக்கிற
गिरिसत्तमं பர்வத ராஜனான
हिरण्यनाभं ஹிரண்யநாபமென்னும்
मैनाकं மைநாகத்தைப்பார்த்து
उवाच சொன்னார்.

त्वमिहासुरसङ्घानां पातालतलवासिनाम् ।

गिरिश्रेष्ठ किरिச்சேஷ்டனே .
पातालतल- } பாதாளலோகத்தில் வ
वासिनां } ஸிக்கின்ற
असुरसङ्घानां அஸுரக்கூட்டங்களுக்கு
परिघः வழியடைக்கும் தாழ்ப்
பாளாக

देवराज्ञा गिरिश्रेष्ठ परिघः सन्निवेशितः ॥

त्वं நீ
इह இங்கு
देवराज्ञा தேவராஜனால்
सन्निवेशितः ஏற்படுத்திவைக்கப்பட்ட
டிருக்கிறாய்.

त्वमेषां जातवीर्याणां पुनरेवोत्पतिष्यताम् ।

जातवीर्याणां வளர்ந்ததோள்வலியுற்று
पुनः மறுபடியும்
उत्पतिष्यतां மேலெழ விரும்புகின்ற
एषां இவர்களுக்கு
अप्रमेयस्य மஹத்தான

पातालस्याप्रमेयस्य द्वारमावृत्य तिष्ठसि ॥

पातालस्य பாதாளத்தில்
द्वारं வழியை
आवृत्य एव அடைத்துக்கொண்டு
त्वं நீ
तिष्ठसि கிடக்கிறாய்.

तिर्यगूर्ध्वमधश्चैव शक्तिस्ते शैल वर्धितुम् । तस्मात् सञ्चोदयामि त्वामुत्तिष्ठ गिरिसत्तमम् ॥

शैल பர்வதமே !
ते च உனக்குத்தான்
तिर्यक् குறுக்காகவும்
ऊर्ध्वं மேலும்
अधः கீழும்

वर्धितुं शक्तिः வளர சக்தியுண்டு ;
गिरिसत्तमं பர்வதச்சேஷ்டனே !
तस्मात् एவ ஆனதால் தான்
त्वां सञ्चोदयामि உன்னை வேண்டுகிறேன்
उत्तिष्ठ வளர்வாயாக.

स एष कपिशार्दूलस्त्वामुपयेति वीर्यवान् । हनुमान् रामकार्यार्थि भीमकर्मा खमाप्नुतः ॥

एषः कपिशार्दूलः இந்த வானரோத்தமரா
हनुमान् ஹனுமார் [கிய
रामकार्यार्थि ஸ்ரீராமகார்யத்திற்காக
भीमकर्मा பயங்கரமான கார்யக்
தையும் செய்பவராய்
वीर्यवान् மிகு பராக்கிரம முடைய
வராய்

खं ஆகாயத்தில்
आप्नुतः மேலெழுந்து பறக்கின்
றார்;
त्वां उपरि உனக்கு நேராக மேலே
सः அவர்
एति வருகிறார்.

अस्य साह्यं मया कार्यमिक्ष्वाकु कुलवर्तिनः । मम हीक्ष्वाकवः पूज्याः परं पूज्यतमास्तव ॥

अस्य साह्यं இவருக்கு ஸஹாயம்
मया என்னால்
कार्यम् செய்தே தீரவேண்டியது.
इक्ष्वाकवः இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவர்
मम எனக்கு [கள்
पूज्याः பூஜிக்கத்தக்கவர்கள் ;

तव हि உனக்கும்
इक्ष्वाकु- } இக்ஷ்வாகு வம்சத்
कुलवर्तिनः } தவர்கள்
परं மிகவும்
पूज्यतमाः அதிகமாய் பூஜிக்கத்தக்க
வர்கள்.

कुरु साचिव्यमस्माकं न नः कार्यमतिक्रमेत् । कर्तव्यमकृतं कार्यं सतां मन्युमुदीरयेत् ॥

अस्माकं நமக்கு
साचिव्यं कुरु நன்மை செய் ;
नः कार्यं நம்முடைய காரியம்
न अतिक्रमेत् செய்யத்தவறப்படாது ;
कर्तव्यं कार्यं செய்தற்குரிய செயல்

अकृतं தக்ககாலத்தில் செய்
यப்படாதாயின்
सतां ஸாதுக்களுக்கும்
मन्युं குறையை;
उदीरयेत् உண்டுபண்ணும்.

सलिलादूर्ध्वमुत्तिष्ठ तिष्ठत्वेष कपिस्त्वयि ।

सलिलात् ऊर्ध्वं நீரினின்றி மேல்
उत्तिष्ठ எழுந்திரு ;
प्लवतां वरः च தாண்டுகிறவருட் சிறந்த
अस्माकं நமக்கு [வரும்
अतिथिः च அதிதியும்

अस्माकमतिथिश्चैव पूज्यश्च प्लवतां वरः ॥

पूज्यः एव பூஜ்யருமான
एषः இந்த
कपिः வானரர்
त्वयि உன் மீது
तिष्ठतु சற்று தங்கியிருக்கட்டும்.

चामीकरमहानाभ देवगन्धर्वसेवित । हनुमांस्त्वयि विश्रान्तस्ततः शेषं गमिष्यति ॥ १०८ ॥

देवगन्धर्व- } தேவர்களும் கந்தர்வர்க
सेवित } ளும் தங்கியிருக்கப்
பெற்றவனே
चामीकरमहानाभ பொன்மயமான முடியை
हनुमान् ஹனுமார் [யுடையவனே

त्वयि உன்னிடத்தில்
विश्रान्तः இளைப்பாறினவராய்
ततः பிறகு
शेषं गमिष्यति எஞ்சியதை செல்வார்.

काकुत्स्थस्यानृशंस्यश्च मैथिल्याश्च विवासनम् । श्रमश्च प्लवगेन्द्रस्य समीक्ष्योत्थातुमर्हसि ॥

काकुत्स्थस्य காசுத்தனுடைய
आनृशंस्यं च ஸௌஜன்யத்தையும்
मैथिल्याः மைதிலியின்
विवासनं च அயலூரிலிருத்தலையும்

प्लवगेन्द्रस्य வானரச்ரேஷ்டரின்
श्रमं च இளைப்பையும்
समीक्ष्य நன்கு ஆராய்ந்துணர்ந்து
उत्थातुं மேலெழுவதற்கு
अर्हसि உரியதாகக் கடவை.

हिरण्यनाभो मैनाको निशम्य लवणांभसः । उत्पपात जलात्तूर्णं महाद्रुमलतायुतः ॥११०॥

மஹாட்ரும- } பெருமரங்களும், கொடி
லதாயுத: } களும் செறிந்த
ஹிரண்யநாப: பொன் முடியையுடைய
மீனாக: மைநாகம்

லவணாம்பச: ஸமுத்திர ராஜனுக்கு
நிசம்ய செவி கொடுத்துக்கேட்டு
ஜலாத் ஜலத்தினின்றும்
தூர்ண உத்பபாத விரைவாக மேலெழுந்தது.

स सागरजलं भित्त्वा बभूवाभ्युत्थितस्तदा । यथा जलधरं भित्त्वा दीप्तरश्मिर्दिवाकरः ॥

சாஹர்ஜல் கடல் நீரை
பித்வா பிளந்துகொண்டு
ததா அப்பொழுது
அப்யுத்தித: மேலெழுந்த
ச: அது (மைநாகம்),
ஜலதர் மெகத்தை

பித்வா பிளந்துகொண்டு
தீசர்ரஸி: பிரகாசிக்கும்கிரணங்களை
யுடைய
திவாகர்: சூரியபகவான்
யதா போல்
பபூவ விளங்கிற்று.

स महात्मा सुहूर्तेन पर्वतः सलिलावृतः । दर्शयामास शृङ्गाणि सागरेण नियोजितः ॥

சலிலாவ்ரத: ஜலத்திலா மூந்திருந்த
ச: மஹாத்மா அந்த மஹாமஹிமையு
பர்வத: பர்வதம் [டைய
சாஹரேண ஸமுத்ர ராஜனால்
நியோஜித: வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட
டதாய்

சுஹூர்தேன முகூர்த்த காலத்துக்
குள்ளே
சுரீங்காணி சிகரங்களை
தர்சயாமாக வெளியில் தெரியக்காட்
டிற்று.

शातकुंभनिभैः शृङ्गैः सकिन्नरमहोरगैः । आदित्योदयसङ्काशैरालिखद्भिरिवाम्बरम् ॥
तप्तजाम्बूनदैः शृङ्गैः पर्वतस्य समुत्थितैः । आकाशं शस्त्रसङ्काशमभवत् काञ्चनप्रभम् ॥

சாதகும்பநிமே: பொன் மயமானவும்
சகிந்நர- } கின்னரர், மஹோரகர்க
மஹோரகை: } ளுடன் கூடினவும்
ஆதித்யோதய- } சூரிய உதயத்திற்கு நிக
சங்காசை: } ரானவும்
அம்வர் ஆகாயத்தை
அலிவதி: இவ உராய்பவைகள் போலும்
சமுத்தித: உயரக்கிளம்பிய [ருக்கிற

சுரீங்கை: சிகரங்களினால்
பர்வதசு மலையினுடைய
தப்தஜாம்பூநடை: உருக்கின தங்கமயமான
சுரீங்கை: கொடிமுடிகளால்
சஸ்த்ரஸங்காசம் இரும்பு போன்ற
ஆகாசம் ஆகாயம்
காஞ்ஞபம் பொன்னொளியுள்ளதாய்
அபவத் ஆயிற்று

जातरूपमयैः शृङ्गैर्भ्राजमानैः स्वयंप्रभैः । आदित्यशतसङ्काशः सोऽभवद्भिरिसत्तमः ॥११५॥

சுரீங்கை: இயற்கை ஒளியுடைய
னவும்
ஜாதரூபமயை: பொன் மயமானவும்
பிராஜமானை: மிக்க விளங்குவனவு
சுரீங்கை: கொடிமுடிகளால் [மான

ச: அந்த
கிரிசத்தம: பர்வதச்சுரேஷ்டம்
ஆதித்ய- } ளாயிறுகள் நூற்றுவர்க
சதஸங்காச: } ளுக்கு நிகராக
அபவத் திகழ்ந்தது.

तमुत्थितमसङ्गेन हनुमानग्रतः स्थितम् । मध्ये लवणतोयस्य विघ्नोऽयमिति निश्चितः ॥

लवणतोयस्य உப்பு கடலின்
मध्ये நடுவில்
असङ्गेन उत्थितं தனியாக மேலெழுந்ததாய்
अग्रतः स्थितं எதிரில் அசையா திருக்கிற

तं அதை,
अयं विघ्नः “இது ஓர் இடைபூறு”
इति என்று,
हनुमान् निश्चितः ஹனுமார் கருதினார்.

स तमुच्छ्रितमत्यर्थं महावेगो महाकपिः । उरसा पातयामास जीमूतमिव मारुतः ॥ ११७ ॥

सः महावेगः அந்த வெகுவேகமுடைய
महाकपिः வானரச்ரேஷ்டர்
अत्यर्थं उच्छ्रितं மிகவும் உயர்ந்திருக்கிற
तं அதை,

मारुतः காற்றானது
जीमूतं इव மேகத்தை போல்
उरसा மார்பினால்
पातयामास தள்ளி வீழ்த்தினார்.

स तदा पातितस्तेन कपिना पर्वतोत्तमः । बुद्ध्वा तस्य कपेर्वेगं जहर्ष च ननन्द च ॥

तेन कपिना அந்த வானரரால்
पातितः सः வீழ்த்தப்பட்ட அந்த
पर्वतोत्तमः பர்வதோத்தமன்
तदा அப்பொழுது

तस्य कपेः அந்த வானருடைய
वेगं बुद्ध्वा ஸாமர்த்தியத்தை கண்டு
जहर्ष च வியப்புற்றான்
ननन्द च அதோடு மகிழ்ந்தான்.

तमाकाशगतं वीरमाकाशे समुपस्थितः । प्रीतो हृष्टमना वाक्यमब्रवीत् पर्वतः कपिम् ॥

मानुषं धारयन् रूपमात्मनः शिखरे स्थितः ॥ ११९ ॥

आकाशे ஆகாசத்தில்
समुपस्थितः மேலெழுந்து நின்ற
पर्वतः प्रीतः பர்வதம் ப்ரீதியுற்று
हृष्टमना மகிழ்ந்து
मानुषं रूपं மானிட ரூபம்
धारयन् கொண்டு
आत्मनः शिखरे தனது சிகரத்தில்

स्थितः நின்றுகொண்டு,
आकाशगतं வானிலுள்ள
वीरं வீரமுள்ள
त அந்த
कपिं வானரைப் பார்த்து
वाक्यं இங்க மொழியை
अब्रवीत् சொல்லிற்று.

दुष्करं कृतवान् कर्म त्वमिदं वानरोत्तम

वानरोत्तम त्वं வானரச்ரேஷ்டரே! நீர்
दुष्करं மற்றெவராலும் செய்ய
முடியாத

॥ १२० ॥

इदं இந்த
कर्म கார்யத்தை
कृतवान् செய்தீர்.

निपत्य मम शृङ्गेषु विश्रमस्व यथासुखम्

मम शृङ्गेषु என்னுடைய சிகரங்களில்
निपत्य தங்கி

॥ १२१ ॥

यथासुखं சுகமாக
विश्रमस्व ஓய்விடும்.

राघवस्य कुले जातैरुदधिः परिवर्धितः । स त्वां रामहिते युक्तं प्रत्यर्चयति सागरः ॥

उदधिः ஸமுத்திரம்
राघवस्य ஸ்ரீராகவருடைய
कुले குலத்தில்
जातैः முன்புதோன்றியவர்க

सः அந்த
सागरः சமுத்திர ராஜர்
रामहिते ஸ்ரீராம நன்மையின்
युक्तं त्वां புகுந்த உம்மை
प्रति அதற்கு கைம்மாறாக
अर्चयति பூஜிக்கிறார்.

परिवर्धितः நன்கு பெரியதாக் கப்பட்டது;

कृते च प्रतिकर्तव्यमेष धर्मः सनातनः । सोऽयं तत्प्रतिकारार्थी त्वत्तः संमानमर्हति ॥

कृते च	செய்த நன்றிக்கு	प्रतिकारार्थी	பிரதியுபகாரத்தைச்
प्रतिकर्तव्यम्	கைம்மாறுசெய்யவேண்		செய்து விடவிரும்பினர்;
एषः	இது [டும்;	अयं	இவர்
सनातनः धर्मः	ஸநாதன தர்மம்;	त्वत्तः	உம்மிடமிருந்து
तत्	ஆகையால்	संमानं	கௌரவத்தை
सः	அவர்	अर्हति	அடைய தக்கவர்.

त्वन्निमित्तमनेनाहं बहुमानात् प्रचोदितः । योजनानां शतश्र्वापि कपिरेष समाप्नुतः ॥
तव सानुषु विश्रान्तः शेषं प्रक्रमतामिति । तिष्ठ त्वं कपिशार्दूल मयि विश्रम्य गम्यताम् ॥

कपिः	“ வானரர்	अनेन	இவரால்
योजनानां	யோஜனைகளின்	त्वन्निमित्तं	உமக்காக
शतं च	நூற்றையும்	बहुमानात्	நன்மதிப்பால்
समाप्नुतः	ஒருமிக்கத் தாண்டுகி	प्रचोदितः	ஏவப்பட்டேன்;
एषः	இவர் [ரார்;	अपि	ஆகையல்,
तव सानुषु	உனது தாழ்வரைகளிலே	कपिशार्दूल	ஹே கபிவர!
विश्रान्तः	இளைப்பாறினவராய்	त्वं तिष्ठ	நீர் சற்று தங்கும்;
शेषं प्रक्रमतां	எஞ்சியதை கடக்கட்டும்”	मयि विश्रम्य	} என்னிடத்தில் இளைப்பா
इति अहं	என்று நான்	गम्यतां	

तदिदं गन्धवत् स्वादु कन्दमूलफलं बहु । तदास्वाद्य हरिश्रेष्ठ विश्रान्तोऽनुगमिष्यसि ॥

हरिश्रेष्ठ	வானரச்ரேஷ்டரே!	बहु कन्दमूल-	} விசேஷமான கந்தமூல
तत्	ஆகையால்	फलं आस्वाद्य	
तत् इदं	அவருடைய இந்த	विश्रान्तः	இளைப்பு தீர்த்தவராய்
स्वादु गन्धवत्	நல்ல மணம் வீசுகின்ற	अनुगमिष्यसि	உடனே செல்வீராக.

अस्माकमपि सम्बन्धः कपिमुख्य त्वयाऽस्ति वै । प्रख्यातस्त्रिषु लोकेषु महागुणपरिग्रहः ॥

कपिमुख्य	வானரச்ரேஷ்டரே!	त्रिषु लोकेषु	மூன்றுலகங்களிலும்
महागुणपरिग्रहः	விசேஷ குணவான்களோ	प्रख्यातः वै	பிரசித்திபெற்றதன்றோ;
	எதிர்கொண்டு ஸ்தக்கரிக்க	अस्माकं अपि	எங்களுக்குக் கூட
	வேண்டுமென்பது	त्वया	உம்மோடு
		संबन्धः अस्ति	ஒரு ஸம்பந்தம் உண்டு.

वेगवन्तः प्लवन्तो ये प्लवगा मारुतात्मज । तेषां मुख्यतमं मन्ये त्वामहं कपिकुञ्जर ॥

कपिकुञ्जर	வானரச்ரேஷ்டரே!	तेषां	அவர்களுள்
मारुतात्मज	வாயுகுமாரரே!	मुख्यतमं	மிகசிறந்தவராக
ये प्लवगाः	எந்த வானரர்கள்	त्वां	உம்மை
वेगवन्तः	வேகமுடையவர்களோ	अहं	நான்
प्लवन्तः	தாவவல்லவர்களோ	मन्ये	மதிக்கிறேன்.

अतिथिः किल पूजार्हः प्राकृतोऽपि विजानता । धर्मं जिज्ञासमानेन किं पुनस्त्वादृशो महान् ॥

धर्मं தருமத்தை
जिज्ञासमानेन உணர்விருப்பங்கொண்ட
विजानता விவேகியாலே
अतिथिः அதிதி
प्राकृतः अपि அற்புதையிருந்தாலும்

पूजार्हः किल பூஜை செய்வதற்குரிய
வன் என்பது ஸம்பிரதாயம்;
त्वादृशः உம்மைபோன்ற
महान् மஹாத்மா என்றால்
किं पुनः கேட்க வேண்டுமோ?

त्वं हि देववरिष्ठस्य मारुतस्य महात्मनः । पुत्रस्तस्यैव वेगेन सदृशः कपिकुञ्जर ॥१३०॥

कपिकुञ्जर கபிகாமணியே
त्वं हि நீரோ
देववरिष्ठस्य தேவர்களுள் சிறந்த
महात्मनः மஹாத்மாவாகிய

मारुतस्य पुत्रः வாயுவின் புத்திரர்.
वेगेन வேகத்தினால்
तस्य एव அவருக்கே
सदृशः ஒப்பிடத்தக்கவர்.

पूजिते त्वयि धर्मज्ञ पूजां प्राप्नोति मारुतः । तस्मात् त्वं पूजनीयो मे शृणु चाप्यत्र कारणम् ॥

धर्मज्ञ அறமுணர்ந்தவரே!
त्वयि पूजिते நீர் பூஜிக்கப்பட்டால்
मारुतः வாயுதேவர்
पूजां प्राप्नोति பூஜையை ஏற்றுக்கொண்டவராவார்;

तस्मात् त्वं ஆகையினால் நீர்
मे पूजनीयः எனக்கு பூஜிக்கத்தக்க
अत्र இவ்விஷயத்தில் [கவர்
अपि இன்னமொரு
कारणं च शृणु காரணத்தையும் கேளும்.

पूर्वं कृतयुगे तात पर्वताः पक्षिणोऽभवन् । ते हि जग्मुर्दिशः सर्वा गरुडानिलवेगिनः ॥

तात அப்பா!
पूर्वं कृतयुगे ஆதிகாலத்திலே கிருத
पर्वताः हि மலைகளும் [யுகத்திலே
पक्षिणः இறகுடையவைகளாய்
अभवन् இருந்தன.

ते गरुडानिल- } அவைகள் கருடவேகத்
वेगिनः } तையும் वायुवेகத்தை
यमुदையனவாய்
सर्वा दिशः எல்லா திக்குகளிலும்
जग्मुः பறந்து சென்றன.

ततस्तेषु प्रयातेषु देवसङ्घाः सहर्षिभिः । भूतानि च भयं जग्मुस्तेषां पतनशङ्कया ॥

तेषु அவைகள்
प्रयातेषु பறந்து திரிந்தபோது
ऋषिभिः सह ரிஷிகளோடுகூட
देवसङ्घाः தேவகணங்களும்
भूतानि च தெய்வ ஸங்கல்பத்தால்
லுண்டான சேதஞ்சே
தனவஸ்துக்களும்

तेषां அவைகள்
पतनशङ्कया மேல்விழுமோ வென்
னுஞ் சங்கையினாலே
ततः அவைகளிடத்தினின்றும்
भयं பயத்தை
जग्मुः அடைந்தன.

ततः क्रुद्धः सहस्राक्षः पर्वतानां शतक्रतुः । पक्षांश्चिच्छेद वज्रेण तत्र तत्र सहस्रशः ॥

ततः अतனால்
 शतक्रुः நூறுபயக்கும் செய்த
 सहस्राक्षः ஆயிரம் கண்ணன்
 (இந்திரன்)
 क्रुद्धः கோபம் கொண்டவனாய்

वज्रेंग வஜ்ராயுதத்தினாலே
 पर्वतानां पक्षान् மலைகளின் இறகுகளை
 तस्य तत्र அங்கங்கே
 सहस्रशः ஆயிரம் துண்டங்களாக
 चिच्छेद வெட்டினான்.

स मामुपगतः क्रुद्धो वज्रमुद्यम्य देवराट् । ततोऽहं सहसा क्षिप्तः श्वसनेन महात्मना ॥

क्रुद्धः கோபம் கொண்ட
 सः देवराट् அந்த தேவேந்திரன்
 वज्रं வஜ்ராயுதத்தை
 उद्यम्य ஒங்கிக்கொண்டு
 मां उपगतः என்னை நெருங்கினான் ;

ततः அப்பொழுது
 महात्मना மஹாத்மாவான்
 श्वसनेन வாயுதேவரால்
 अहं सहसा நான் விரைவாக
 क्षिप्तः தள்ளிவிடப்பட்டேன்.

अस्मिन् लवणतोये च प्रक्षिप्तः प्लवगोत्तम । गुप्तपक्षसमग्रश्च तव पित्राऽभिरक्षितः ॥

प्लवगोत्तम ஓ வானாச்சீரேஷ்டரே !
 अस्मिन् இந்த
 लवणतोये உப்புநீர்க் கடலில்
 प्रक्षिप्तः च ஆழ்த்தியமுக்கப்பட்ட
 வனையும்

गुप्तपक्षसमग्रः च பழுதுபடாது சிறகு
 முழுதுமுள்ளவனாயும்
 तव पित्रा உமது தந்தையினாலே
 अभिरक्षितः நன்கு பாதுகாக்கப்பட்
 டேன்.

ततोऽहं मानयामि त्वां मान्यो हि मम मारुतः । त्वया मे ह्येष सम्बन्धः कपिसुख्य महागुणः ॥

ततः ஆகையால்
 अहं நான்
 त्वां मानयामि உம்மை பூஜிக்கின்றேன் ;
 मम என்னுடைய
 मान्यः பூஜைக் குரியவன்
 मारुतः हि வாயுபகவானே ;

कपिसुख्य கபிசுகாமணியே !
 त्वया உம்மோடு
 मे எனக்கு
 एषः सम्बन्धः இந்த சம்பந்தம்
 महागुणः हि மஹாகுணமுடைய
 தன்றோ ?

तस्मिन्नेवं गते कार्ये सागरस्य ममैव च । प्रीतिं प्रीतमनाः कर्तुं त्वमर्हसि महाकपे ॥

महाकपे மஹாகபியே !
 तस्मिन् कार्ये அந்த கார்யம்
 एवं இப்படி
 गते நடந்திருக்கின்றமையால்
 त्वं நீர்

प्रीतमनाः மனமகிழ்வுற்றவராய்
 सागरस्य கடலரசனுக்கும்
 मम एव च எனக்கும்
 प्रीतिं कर्तुं அனுக்கிரகம் செய்ய
 अर्हसि தக்கவராகின்றீர்.

श्रमं मोक्षय पूजाश्च गृहाण कपिसत्तम । प्रीतिश्च बहु मन्यस्व प्रीतोऽस्मि तव दर्शनात् ॥

कपिसत्तम ஹே கபிவர ;
 श्रमं मोक्षय களைப்பை ஆற்றிக்கொள்
 पूजां च பூஜையையும் [ளும் ;
 गृहाण ஏற்றுகொள்ளும் ;
 प्रीतिं च ப்ரீதியையும்

बहु मन्यस्व பெரியதாய் பாராட்டும் ;
 तव உம்முடைய
 दर्शनात् தரிசனத்தாலேயே
 प्रीतः ஸந்தோஷமடைந்தவன்
 अस्मि ஆகிறேன்.

एवमुक्तः कपिश्रेष्ठस्तं नगोत्तममब्रवीत् । प्रीतोऽस्मि कृतमातिथ्यं मन्युरेषोऽपनीयताम् ॥

एवं இவ்வாறு
उक्तः சொல்லக்கேட்ட
कपिश्रेष्ठः கபிச்ரேஷ்டர்
तं नगोत्तमं அந்த பர்வதச்ரேஷ்டத்
தைப்பார்த்து
अब्रवीत् சொன்னார்;

प्रीतः “மகிழ்ந்தவன்
अस्मि ஆகிறேன்;
आतिथ्यं அதிதிபூஜை
कृतं செய்யப்பட்டது;
एषः मन्युः இந்த சினமானது
अपनीयताम् போகக்கடவது.

त्वरते कार्यकालो मे अहश्चाप्यतिवर्तते । प्रतिज्ञा च मया दत्ता न स्थातव्यमिहान्तरे ॥

मे कार्यकालः எனது காரியஞ்செய்வ
தற்குரிய காலம்
त्वरते ஏவுகின்றது;
अपि மேலும்
अहः च பகலும்
अतिवर्तते கழிந்துவிடுகின்றது;

इह இது விஷயத்தில்
अन्तरे நடுவில்
न स्थातव्यं தங்கிநிற்கிறதில்லை என்று
मया என்னால்
प्रतिज्ञा च பிரதிக்ஞையும்
दत्ता செய்யப்பட்டுள்ளது.

इत्युत्वा पाणिना शैलमालभ्य हरिपुङ्गवः । जगामाकाशमाविश्य वीर्यवान् प्रहसन्निव ॥

इति இவ்வண்ணம்
उक्त्वा உரைத்துவிட்டு
हरिपुङ्गवः வானரச்ரேஷ்டரான
वीर्यवान् வீர்யவானான ஹனுமான்
पाणिना கையினால்

शैलं आलभ्य மலையை தழுவி
प्रहसन् புன்கிரிப்புடன்
आकाशं ஆகாசத்தை
आविश्य அடைந்து
इव அப்படியே
जगाम புறப்படலானார்.

स पर्वतसमुद्राभ्यां बहुमानादवेक्षितः । पूजितश्चोपपन्नाभिराशीर्भिरनिलात्मजः ॥१४३॥

अनिलात्मजः வாயுகுமாரராகிய
सः அவர்
पर्वतसमुद्राभ्यां மலையினாலும் கடலினாலும்

अवेक्षितः கண்டுகொள்ளப்பட்ட
उपपन्नाभिः தக்க [வராய்
आशीर्भिः च ஆசீர்வாதங்களாலும்
पूजितः பூஜிக்கப்பட்டார்.

बहुमानात् மிகு கௌரவத்தினால்

अथोर्ध्वं दूरमुत्पत्य हित्वा शैलमहार्णवौ । पितुः पन्थानमास्थाय जगाम विमलेऽम्बरे ॥

अथ பின்பு
शैलमहार्णवौ மலையையும் கடலையும்
हित्वा விட்டுவிட்டு
ऊर्ध्वं மேலே
दूरं उत्पत्य வெகுதூரம் எழுந்து

पितुः पन्थानं பிதாவின் மார்க்கத்தை
आस्थाय அடைந்து
विमले நிர்மலமான
अम्बरे ஆகாயத்தில்
जगाम சென்றார்.

ततश्चोर्ध्वगतिं प्राप्य गिरिं तमवलोकयन् । वायुसूनुर्निरालम्बे जगाम विमलेऽम्बरे ॥

वायुसूनुः வாயுகுமாரர்
ततः च பின்னரும்
ऊर्ध्वगतिं प्राप्य மேல்கதையை அடைந்து
तं गिरिं அந்த பர்வதத்தை

अवलोकयन् பார்த்துக்கொண்டு
निरालम्बे ஆதாரமற்ற
विमले अम्बरे } நிர்மலமான ஆகாயமார்க்க
जगाम } கத்தில்கொண்டார்.

तद् द्वितीयं हनुमतो दृष्ट्वा कर्म सुदुष्करम् । प्रशंसुः सुराः सर्वे सिद्धाश्च परमर्षयः ॥

सर्वे सुराः எல்லா தேவர்களும்
 सिद्धाः ஸித்தர்களும்
 परमर्षयः च பரமரிஷிகளும்
 हनुमतः ஹனுமாருடைய
 सुदुष्करं செய்தற்கரிய

द्वितीयं இரண்டாவதான
 तत् कर्म அந்த செயலை
 दृष्ट्वा கண்ணுற்று
 प्रशंसुः வாயாரப்புகழ்ந்து ஏத்தி
 னார்கள்.

देवताश्चाभवन् हृष्टास्तत्रस्थास्तस्य कर्मणा । काञ्चनस्य सुनाभस्य सहस्राक्षश्च वासवः ॥

काञ्चनस्य பொன்மயமான
 सुनाभस्य முடிகளையுடைய
 तस्य அதனுடைய
 कर्मणा செய்கையினால்
 तवस्थाः அங்கே வசித்த

देवताः च தேவர்களும்
 सहस्राक्षः ஆயிரக்கண்ணனாகிய
 वासवः च இந்திரனும்
 हृष्टाः மகிழ்ச்சியடைந்தவர்
 अभवन् ஆனார்கள். [களாக

उवाच वचनं धीमान् परितोषात् सगद्गदम् । सुनाभं पर्वतश्रेष्ठं स्वयमेव शचीपतिः ॥

धीमान् தீமானான
 शचीपतिः இந்திராணி நாயகர்
 पर्वतश्रेष्ठं பர்வதச்சீரேஷ்டமான
 सुनाभं ஸுனாபமென்னும்
 மைனாகத்தை நோக்கி

स्वयं एव தானே
 परितोषात् மனமகிழ்வாலே
 सगद्गदं தழுதழுத்த
 वचनं சொல்லை
 उवाच சொன்னார்.

हिरण्यनाभ शैलेन्द्र परितुष्टोऽस्मि ते भृशम् ॥ १४९ ॥

हिरण्यनाभ பொன் முடிகளையுடைய
 शैलेन्द्र மலையரசனே!
 ते உன்னிடத்து

भृशं மிகவும்
 परितुष्टः சந்தோஷமுடையவன்
 अस्मि ஆகிறேன்.

अभयं ते प्रयच्छामि तिष्ठ सौम्य यथासुखम् ॥ १५० ॥

सौम्य ஸௌம்ய!
 ते अभयं உனக்கு அபயம்

प्रयच्छामि கொடுத்தேன்
 यथासुखं तिष्ठ ஸுகமாக வாழ்த்திரு.

साह्यं कृतं ते सुमहद्विक्रान्तस्य हनूमतः । क्रमतो योजनशतं निर्भयस्य भये सति ॥

भये பயப்படக்கூடியதாக
 सति இருப்பதிலும்
 निर्भयस्य பயப்படாதவரான,
 विक्रान्तस्य பராக்ரமவானான
 योजनशतं நூறுயோஜனையை

क्रमतः தானிச்செல்லும்
 हनूमतः ஹனுமானுக்கு
 ते உன்னால்
 सुमहत् साह्यं பெரிய ஸஹாயம்
 कृतं செய்யப்பட்டது.

रामस्यैष हि दूत्येन याति दाशरथेर्हरिः । सत्क्रियां कुर्वता तस्य तोषितोऽस्मि दृढं त्वया ॥

एषः हरिः हि இந்த வானரரோ
 दाशरथेः தசரதபுத்திரரான
 रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 दूत्येन நூது காரியமாக
 याति செல்லுகின்றார்.

तस्य அவருக்கு
 सत्क्रियां कुर्वता ஸத்காரம் செய்த
 त्वया உன்னால்
 दृढं तोषितः } மிகவும் ஸந்தோஷம்
 अस्मि } டைந்தவன் ஆகின்றேன்.

बलमिच्छामहे ज्ञातुं भूयश्चास्य पराक्रमम् । त्वां विजेष्यत्युपायेन विषादं वा गमिष्यति ॥

त्वां	உண்னை
उपायेन	உபாயத்தினால்
विजेयति	வெல்லுகின்றாரோ
वा	அல்லது
विषादं गमिष्यति	துன்பத்தை அடைந்து
	திகைக்கின்றாரோ

अस्य	இவருடைய
बलं	வலிமையையும்
पराक्रमं च	ஆண்மையையும்
ज्ञातुं	நன்குணர
भूयः	மறிபடியும்
इच्छामहे	விரும்புகின்றோம்.

एवमुक्ता तु सा देवी दैवतैरभिसत्कृता । समुद्रमध्ये सुरसा विभ्रती राक्षसं वपुः ॥
विकृतञ्च विरूपञ्च सर्वस्य च भयावहम् । प्लवमानं हनूमन्तमावृत्येदमुवाच ह ॥ १६० ॥

एवं उक्ता	இவ்விதம்வேண்டப்பட்ட
सा सुरसा देवी	அந்த ஸுரஸாதேவி
दैवतैः तु	தேவர்களாலேயே
अभिसक्तता	உபசரிக்கப்பட்டவளாய்
समुद्रमध्ये	சமுத்திரத்தின் மத்தி
विकृतं च	விகாரமும் [யில்
विरुधं च	கேரரமும்
सर्वस्य	யாவாருக்கும்

மயாவஹ் ச
 ராக்ஷஸ வபு:
 விப்ரதீ
 பூவமான்
 ஹநூமன்
 ஆவூத்ய
 இத் தவாச
 ஹ

मम भक्ष्यः प्रदिष्टस्त्वमीश्वरैर्वानरर्षभ । अहं त्वां भक्षयिष्यामि प्रविशेदं ममाननम् ॥१६१॥

वानरर्षभ	ஓ வானரோத்தம!
त्वं ईश्वरैः	நீ தேவர்களாலே
मम भक्ष्यः	எனக்கு இரையாக
प्रदिष्टः	நியமிக்கப்பட்டாய் ;
अहं	நான்

தவா	உன்னை
மக்யியியாமி	தின்னப்போகின்றேன்
மம	என்னுடைய
இஃதானன	இந்தவாய்க்குள்
பவிய:	புருவாயாக.

एवमुक्तः सुरसया प्राञ्जलिर्वानरर्षभः । प्रहृष्टवदनः श्रीमानिदं वचनमब्रवीत् ॥ १६२ ॥

சூரசயா	ஸூரஸயால்
एवं उक्तः	இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட
श्रीमान्	ஸ்ரீமானா
वानरर्षभः	வானரச்சேஷ்டர்

प्रष्टवदनः	முகமலர்ந்து
प्राञ्जलिः	கைகூப்பியவராய்
इदं वचनं	இந்த வார்த்தையை
अब्र शिव	சொன்னார்.

रामो दाशरथिर्नाम प्रविष्टो दण्डकावनम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वैदेह्या चापि भार्यया ॥

दाशरथिः	தசரதரின் புத்திரராகிய
रामः नाम	ஸ்ரீராமர் என்பவர்
आला	ஸுலோகரான
लक्ष्मणेन सह अपि	லக்ஷ்மணருடனும்

भार्यया	பத்னிபாவி
वैदेह्या च	வைதேகியுடனும்
दण्डकावनं	தண்டகாவனத்தில்
प्रविष्टः	வந்து சங்கியிருந்தார்.

अन्यकार्यविषक्तस्य बद्धवैरस्य राक्षसैः । तस्य सीता हता भार्या रावणेन यशस्विनी ॥

राक्षसैः	ராஷ்டஸர்களுடன்
बद्धवैरस्य	பகைகொண்டவராய்
अन्यकार्य-	} வேறுகாரியத்தில் சென்
विपत्तस्य	

तस्य	அவருடைய
भायां	பார்வையான
यशस्विनी सीता	கீர்த்திமதி
रावणेन हता	மாவண்ணால்
	செல்.

तस्याः सकाशं दूतोऽहं गमिष्ये रामशासनात् । कर्तुमर्हसि रामस्य साह्यं विषयवासिनी ॥

அஃ நான்
ராமசாசனாட் ஸ்ரீராமருடைய ஏவலி
தூன்: தூதனாய் [னால்
தச்யா: சகாசம் அவளிடத்திற்கு
கமிஷ்யே செல்லுகிறேன்;

ராமச்ய ஸ்ரீராமருடைய
விஷயவாசிनी தேசத்தில் வசிக்கிறவ
ளான நீ
சாஹ்யம் ஸஹாயத்தை
கர்து அஃசி செய்யவேண்டும்.

अथवा मैथिलीं दृष्ट्वा रामं चाक्लिष्टकारिणम् । आगमिष्यामि ते वक्त्रं सत्यं प्रतिशृणोमि ते ॥

அதவா அல்லவென்றால்
மேதிலி மைதிலியையும்
அக்லிஷ்டகாரிணம் நன்மை செய்கின்ற
ராம் ச ஸ்ரீராமரையும்
தூஷ்டா கண்டுகொண்டு
தே வக்த்ரம் உன் வாயை

ஆகமிஷ்யாமி நானே வந்தடைகின்
றேன்.
தே உனக்கு
சத்யம் ஸத்தியமாய்
புதிஸுணோமி பிரதிக்கை பண்ணு
கிறேன்.

एवमुक्ता हनुमता सुरसा कामरूपिणी । अब्रवीन्नातिवर्तेन्मां कश्चिदेष वरो मम ॥१६७॥

காமரூபிணி வேண்டியருபமெடுக்க
சுரசா ஸுரசை [வல்ல
ஹனுமதா ஹனுமாரால்
ஏவ் இவ்வாறு
உக்தா சொல்லப்பட்டவளாய்
கசிவத் "ஒருவரும்

மா என்னை
ந அதிவர்த்தேத் கடந்து செல்லக்கூடாது;
ஏஷ: இது
மம எனது
வர: வரம்"
அவ்ரீத் என்று சொன்னான்.

तं प्रयान्तं समुद्दीक्ष्य सुरसा वाक्यमब्रवीत् । बलं जिज्ञासमाना वै नागमाता हनूमतः ॥
प्रविश्य वदनं मेऽद्य गन्तव्यं वानरोत्तम । वर एष पुरा दत्तो मम धात्रेति सत्त्वरा ॥
व्यादाय वक्त्रं विपुलं स्थिता सा मारुते: पुरः ॥ १६९ ॥

நாகமாது ஸர்ப்பங்களின் தாயான
சுரசா ஸுரசை
ஹனுமத: ஹனுமாருடைய
பலம் பலத்தை
ஜிஜ்ஞாஸமானா வை அறிந்துக்கொள்ள
விரும்பியவளாகவே
புயான்தம் வேகமாய்ப்போகிற
தம் சமூத்திஷ்ய அவரை உற்றுகோக்கி
வானரோத்தம "வானரோத்தம!
மே வதன் எனது வாயை
புவிஷ்ய புகுந்துவிட்டு
அத்ய இப்பொழுது
கந்தவ்யம் போகவேண்டும்;
ஏஷ: இது
புரா முற்காலத்தில்

பாது பரம்மாவினால்
மம எனக்கு
தத: வர: கொடுக்கப்பட்ட வரம்"
இதி என்ற
வாக்யம் சொல்லை
மாருத: ஹனுமாருக்கு
புர: எதிரில்
ஸ்திதா நின்றகொண்டு
சா அவள்
வக்த்ரம் வாயை
ஸத்வரா வேகமாய்
விபுலம் மிகப்பெரியதாய்
வ்யாடாய் திறந்துகொண்டு
அவ்ரீத் சொன்னான்.

एवमुक्तः सुरसया क्रुद्धो वानरपुङ्गवः । अब्रवीत् कुरु वै वक्त्रं येन मां विषहिष्यसे ॥

சுரசயா ஸுரஸயிஞல்
एवं उक्तः இப்படி சொல்லப்பட்ட
वानरपुङ्गवः வானரசுரேஷ்டர்
क्रुद्धः கோபித்தவராய்,
मां “என்னை

येन
विषहिष्यसे } எவ்வண்ணமாய் விழுங்
वै } குந் திறமையுற்றவளா
वक्त्रं } வாயோ அவ்வண்ணம்
कुरु } வாயினை
अब्रवीत् } செய்துகொள் ”
என்று சொன்னார்.

इत्युत्त्वा सुरसां क्रुद्धो दशयोजनमायताम् । दशयोजनविस्तारो बभूव हनुमांस्तदा ॥

क्रुद्धः கோபமடைந்த
हनुमान् ஹனுமார்
तदा அப்பொழுது
दशयोजनं பத்துயோஜனை
आयतां வளர்ந்திருந்த

सुरसां ஸுரஸயைப் பார்த்து
इति उत्त्वा இப்படி சொல்லிவிட்டு
दशयोजन- } பத்து யோஜனை வளர்ந்
विस्तारः } தவராக
बभूव ஆனார்.

तं दृष्ट्वा मेघसङ्काशं दशयोजनमायतम् । चकार सुरसा चास्यं विंशद्योजनमायतम् ॥

सुरसा च ஸுரஸையும்
तं அவரை
दशयोजनं आयतं பத்துயோஜனை வளர்ந்து
मेघसङ्काशं மேகத்தை நிகர்த்திருப்
பவராக

दृष्ट्वा பார்த்து
आस्यं வாயை
विंशद्योजनं இருபது யோஜனை
आयतं அகன்றதாக
चकार செய்தனள்.

तां दृष्ट्वा विस्तृतास्यान्तु वायुपुत्रः सुबुद्धिमान् । हनूमांस्तु ततः क्रुद्धविंशद्योजनमायतः ॥

सुबुद्धिमान् மிகபுத்திமானான
वायुपुत्रः வாயுகுமாரராகிய
हनुमान् तु ஹனுமாரும்
तां அவனை
तु அதிகமாய்

विस्तृतास्यां दृष्ट्वा வாயை திறந்துக்கொண்
டிருப்பவளாகக் கண்டு
क्रुद्धः கோபமடைந்தவராய்
ततः மீளவும்
विंशद्योजनं முப்பதுயோஜனை
आयतः வளர்ந்தார்.

चकार सुरसा वक्त्रं चत्वारिंशत्तथोच्छ्रितम् ॥ १७४ ॥

सुरसा ஸுரஸை
वक्त्रं வாயை
तथा அப்படியே

चत्वारिंशत् நாற்பதுயோஜனை
उच्छ्रितं அகன்றதாக
चकार செய்துகொண்டாள்.

बभूव हनुमान् वीरः पञ्चाशद्योजनोच्छ्रितः ॥ १७५ ॥

वीरः வீரரான
हनुमान् ஹனுமான்

पञ्चाशद्योजनो- } ஐம்பது யோஜனை
च्छ्रितः बभूव } வளர்ந்தவராக ஆனார்.

चकार सुरसा वक्त्रं षष्ठियोजनमायतम् । तथैव हनुमान् वीरः सप्ततीयोजनोच्छ्रितः ॥

सुरसा ஸுரஸை
वक्त्रं வாயை
षष्ठियोजनं அறுபது யோஜனை
आयतं அகன்றதாக
चकार செய்தாள் ;

तथा एव அப்பொழுதே
वीरः हनुमान् வீரரான ஹனுமார்
सप्ततीयोजनो- } எழுபதுயோஜனைகள்
च्छ्रितः } உயர்ந்தார்.

चकार सुरसा वक्त्रमशीतीयोजनायतम्

सुरसा षुराஸை
वक्त्रं வாயை

हनुमानचलप्रख्यो नवतीयोजनोच्छितः

अचलप्रख्यः மலையை நிகர்த்த
हनुमान् ஹனுமார்

चकार सुरसा वक्त्रं शतयोजनमायतम्

सुरसा षुरாஸை
वक्त्रं வாயை

॥ १७७ ॥

अशीतीयोजनायतं என்பதுயோஜனைகள்
चकार செய்தாள். [அகன்றதாக

॥ १७८ ॥

नवतीयोजनो- } தொண்ணூறு யோஜனை
च्छितः } கள் வளர்ந்தவரானார்.

॥ १७९ ॥

शतयोजनं நூறுயோஜனை
आयतं அகன்றதாக
चकार செய்துகொண்டாள்.

तददृष्ट्वा व्यादितं त्वास्यं वायुयुत्रः सुबुद्धिमान् । दीर्घजिह्वं सुरसया सुघोरं नरकोपमम् ॥
स संक्षिप्यात्मनः कायं जीमूत इव मारुतः । तस्मिन् मुहूर्ते हनुमान् बभूवांगुष्ठमात्रकः ॥

सुबुद्धिमान् அறிவிற் சிறந்த
वायुयुत्रः वाயுபுத்திரரான
सः हनुमान् அந்த ஹனுமார்
सुरसया षுரஸையினால்
व्यादितं திடுக்கப்பட்ட
दीर्घजिह्वं நீண்ட நாக்கையுடைய
सुघोरं மிகக் கோரமாய் [தாய்
नरकोपमं நரகத்தையொத்த
तत् அந்த
आस्यं வாயை
दृष्ट्वा பார்த்து

आत्मनः தனது
कायं சரீரத்தை
तु எதிரிடையாய்
संक्षिप्य சுருக்கிக்கொண்டு
मारुतः காற்றுள்ள
जीमूतः மேகம்
इव போல
तस्मिन् அந்த
मुहूर्ते நொடியில்
अंगुष्ठमात्रकः அங்குஷ்டப்பிரமாண
बभूव ஆனார். [மாக

सोऽभिपत्याशु तद्वक्त्रं निष्पत्य च महाजवः । अन्तरिक्षे स्थितः श्रीमानिदं वचनमब्रवीत् ॥

महाजवः மஹாவேகத்தோடுகூடிய
सः श्रीमान् அந்த ஸ்ரீமான்
तद्वक्त्रं அவள் வாயில்
अभिपत्य புகுந்து
आशु உடனே
निष्पत्य வெளிக்கிளம்பி

च தத்கூணமே
अन्तरिक्षे ஆகாயத்தில்
स्थितः நின்றனுகொண்டு
इदं இந்த
वचनं வார்த்தையை
अब्रवीत् சொன்னார்.

प्रविष्टोऽस्मि हि ते वक्त्रं दाक्षायणि नमोऽस्तु ते । गमिष्ये यत्र वैदेही सत्यश्वासीद्वरस्तव ॥

दाक्षायणि தாக்ஷாயணி!
ते உனக்கு
नमः अस्तु வந்தனம்.
ते वक्त्रं உனது வாயில்
प्रविष्टः अस्मि புகுந்துவிட்டேன்.
हि அதனால்

तवः वरः च உனது வரமும்
सत्यः யதார்த்தமாக
आसीत् ஆயிற்று.
वैदेही வைதேஹி
यत्र எங்கிருக்கிறாளோ அங்கு
गमिष्ये போய்வருகிறேன்.

तं दृष्ट्वा वदनान्मुक्तं चन्द्रं राहुमुखादिव । अब्रवीत् सुरसा देवी स्वेन रूपेण वानरम् ॥
अर्थसिद्धयै हरिश्रेष्ठ गच्छ सौम्य यथासुखम् । समानयस्व वैदेहीं राघवेण महात्मना ॥

சுரஸா தேவீ ஸுரஸாதேவியானவள்
வதனாத் வாயிலிருந்து
முத் விடுபட்டு
ராஹுமுகாத் ராகுளின் வாயிலிருந்து
சந்த் (விடுபட்ட) சந்திரனை
இவ போலிருக்கும்
த வானர டுஷ்டா அந்த வானரரை நோக்கி,
ஸ்வென ரூபேண சுயரூபத்துடன்
சௌம்ய "ஸௌம்ய!

ஹரிஸ்ரேஸ்த வானரோத்தம!
அர்த்ஸித்தயை காரியம் கைகூடும் பொரு
யதாஸுக் ஸுகமாக [ட்டு
காத்த செல்லுக.
மஹாத்மனா மஹா த்மாவான
ரா஘வேண ஸ்ரீ ராகவரோடு
வீதேஹீ வைதேகியை
சமானயஸ்வ சேர்த்து மகிழ்ந்தருள்க
அவ்வித் என்று சொன்னான்.

तत्तृतीयं हनुमतो दृष्ट्वा कर्म सुदुष्करम् । साधु साध्विति भूतानि प्रशंसुस्तदा हरिम् ॥

ஹூதானி உயிர்களெல்லாம்
ஹனுமத்: ஹனுமாருடைய
தத் துதீயம் அந்த முன்றாவது
சுதுஸ்கர் செயற்கரியதான
கர்ம் செய்கையை
டுஷ்டா பார்த்து

ஹரி வானரரை
ததா அப்பொழுது
சாது சாது "நன்று நன்று"
இதி என்று
புரஸஸு: விசேஷித்துக்கொண்

டாடின.

स सागरमनाधृष्यमभ्येत्य वरुणालयम् । जगामाकाशमाविश्य वेगेन गरुडोपमः ॥१८७॥

வேகென வேகத்தால்
கருடோபம: கருடனுக்கு நிகரான
ச: அவர்
அநாஹ்ருய் கடத்தற்கரியதாய்
வரூணாலயம் வருணர்க்கு இருப்பிடமான

சாகார் ஸமுத்திரத்தை
அஹ்யேத்ய கடந்துசென்று
ஆகாஸம் ஆகாசத்தை
ஆவிஸ்ய அடைந்து
ஜகாம் சென்றார்.

सेविते वारिधाराभिः पतगैश्च निषेविते । चरिते कैशिकाचयैरैरावतनिषेविते ॥ १८८ ॥
सिंहकुञ्जरशार्दूलपतगोरगवाहनैः । विमानैः संपतद्भिश्च विमलैः समलंकृते ॥ १८९ ॥
वज्राशनिसमाघातैः पावकैरुपशोभिते । कृतपुण्यैर्महाभागैः स्वर्गजिह्विरलंकृते ॥ १९० ॥
वहता हव्यमत्यर्थं सेविते चित्रभानुना । ग्रहनक्षत्रचन्द्रार्कतारागणनिषेविते ॥ १९१ ॥
महर्षिगणगन्धर्वनागयक्षसमाकुले । विविक्ते विमले विश्वे विश्वावसुनिषेविते ॥ १९२ ॥
देवराजगजाक्रान्ते चन्द्रसूर्यपथे शिवे । विताने जीवलोकस्य वितते ब्रह्मनिर्मिते ॥ १९३ ॥
बहुशः सेविते वीरैर्विद्याधरगणैर्वैः । जगाम वायुमार्गे तु गरुत्मानिव मारुतिः ॥ १९४ ॥

வாரிதாராபி: மழைத்தாரைகளால்
சேவितே நிறைந்ததும்
பதகை: பறவைகளால்
நிஷேவितே ச தங்கப்பட்டதும்

கேசிகாசயை: { கைசிகம் என்னும் ராகத்
தை பாடும் தம்புரு
முதலியவர்களால்
சரிதே ஸஞ்சரிக்கப்பட்டதும்

ऐरावतनिषेविते இந்திராவில் இடப்பட்ட
 िहकुञ्जर- } லிம்ஹம், யானை, புலி,
 शार्ङ्गलपतगो- } பறவை, பாம்பு ஆகிய
 रगवाहनैः } வாஹனங்களோடு
 संपतद्भिः மேலே பறந்துசெல்லும்
 विमलैः அழகிய
 विमानैः விமானங்களாலும்
 समलंकृते च நன்றாயலங்கரிக்கப் பட்ட
 वज्राशनि- } வஜ்ராயுதத்தினாலும் இ
 समाघातैः } டியேற்றினாலுமுண்டான
 पावकैः அக்னிகளினாலே
 उपशोभिते ஒளிசெய்யப்பட்டும்
 कृतपुण्यैः புண்ணியம் செய்தவர்க
 स्वर्गजिद्भिः ஸ்வர்கத்தை ஜயித்த
 महाभागैः பெரியோர்களாலும்
 भलंकृते அலங்கரிக்கப்பட்டதும்
 हव्यं ஹவிர்பாகத்தை
 भत्यर्थ இடைவிடாது, அதிகமாய்
 वहता வஹித்துக்கொண்டிருக்
 चित्ताभ्याना அக்னிபகவானால் [கிற
 सेविते தங்கப்பட்டதும்
 ग्रहनक्षत्र- } கோள், நக்சத்திரங்கள்,
 चन्द्रार्कतारा- } சந்திரன், சூரியன், இதர
 गणनिषेविते } நக்சத்திரக் கூட்டம் மு
 தலியவற்றால் நிறைந்த
 ருக்கப்பட்டதும்,

महर्षिण- } ரிஷிகள், கந்தர்வர் நாகர்,
 गन्धर्वाणा- } யக்ஷர் இவர் கூட்டங்க
 यक्षसमाकुले } ளால் நிறைந்ததும்
 विविके இனியதாய்
 विमले நிர்மலமாய்
 विश्वे எங்கும் பரந்து விரிந்த
 தும்

विश्वावसुनिषेविते விச்வாவஸு என்ற கந்தர்
 வரால் தங்கப்பட்டதும்
 देवराज- } இந்திரனுடைய யானையி
 गजाक्रान्ते } னால் திரியப்பட்டதும்
 चन्द्रसूर्यपथे சந்திரசூர்யர்கள் செல்
 லும் மார்க்கமானதும்

शिवे மங்களகரமானதும்
 जीवलोकस्य நிலவுலகத்திற்கு
 ब्रह्मनिर्मिते பிரம்மாவால் செய்யப்
 वितते விஸ்தாரமான [பட்ட
 विताने உறைபோன்றதும்
 वीरैः வீரர்களாயும்
 वरैः ச்ரேஷ்டர்களாயுமுள்ள
 विद्याधराणैः வித்யாதரக்கூட்டங்க
 बहुशः எங்கும் [ளால்
 सेविते तु நிறைந்ததுமான
 वायुमार्गे வாயுமார்க்கத்தில்
 मारुति: மாருதி
 गरुमान् इव கருடர் போல
 जगाम சென்றார்.

हनुमान् मेघजालानि प्राकर्षन्मारुतो यथा

॥ १९५ ॥

मारुतः यथा वायुவைவப்போல்
 मेघजालानि மேகக்கூட்டங்களை

हनुमान् ஹனுமார்
 प्राकर्षत् இழுத்தார்.

कालागरुसवर्णानि रक्तपीतसितानि च । कपिनाऽऽकृष्यमाणानि महाभ्राणि चकाशिरे ॥

कपिना வானரரால்
 आकृष्यमाणानि ஆகர்ஷிக்கப்படுகிற
 महाभ्राणि பெருமேகங்கள்
 कालागरु- } கரிய அகில்போன்ற வர்
 सवर्णानि } ணமுடையவைகளாயும்

रक्तपीत- } சிவப்பு, மஞ்சள், வெண்
 सितानि च } மை முதலிய வர்ண
 முடையவைகளாயும்
 चकाशिरे பிரகாசித்தன.

प्रविशन्नभ्रजालानि निष्पतंश्च पुनः पुनः । प्रावृषीन्दुरिवाभाति निष्पतन् प्रविशंस्तदा ॥

अभ्रजालानि மேகக்கூட்டங்களில்
पुनः पुनः அடிக்கடி
प्रविशन् நுழைபவராயும்
निष्पतन् च வெளிப்படுபவராயும்
प्रावृषि மழைகாலத்தில்

प्रविशन् நுழைந்தும்
निष्पतन् வெளிப்பட்டும் காண்கிற
इन्दुः इव சந்திரன் போல
तदा அப்பொழுது
अभाति விளங்கினார்.

प्रदृश्यमानः सर्वत्र हनुमान् मारुतात्मजः । भेजेऽम्बरं निरालम्बं लम्बपक्ष इवादिराट् ॥

मारुतात्मजः வாயுகுமாரராகிய
हनुमान् ஹனுமார்
सर्वत्र எல்லா பக்கங்களிலும்
प्रदृश्यमानः காணப்படுபவராய்

लम्बपक्षः தொங்கும் சிறகுகளு
अदिराट् इव பெரிய மலைபோல [டைய
निरालम्बं நிராதாரமாகிய
अम्बरं भेजे ஆகாயத்தில் விளங்கினார்.

पुवमानन्तु तं दृष्ट्वा सिंहिका नाम राक्षसी । मनसा चिन्तयामास प्रवृद्धा कामरूपिणी ॥

कामरूपिणी வேண்டிய ரூபமெடுக்க
प्रवृद्धा கொழுத்த [வல்ல
सिंहिका नाम ஸிம்ஹிகை என்ற
राक्षसी ராக்ஷஸி
पुवमानं பாய்ந்து செல்கிற

तं அவரை
दृष्ट्वा பார்த்து
तु அவர் விஷயத்தில்
मनसा மனதில்
चिन्तयामास சிந்திக்க ஆற்றினார்.

अद्य दीर्घस्य कालस्य भविष्याम्यहमाशिता । इदं हि मे महत्सत्त्वं चिरस्य वशमागतम् ॥

अहं நான்
दीर्घस्य வெகு
कालस्य காலத்திற்குப்பின்
अद्य இன்றுதான்
आशिता புஜித்தவளாக
भविष्यामि ஆவேன் ;
हि ஏனெனில்

इदं இந்த
महत् பெரிய
सत्त्वं விலங்கு
चिरस्य வெகுகாலத்திற்குப்பின்
मे எனக்கு
वशं வசமாக
आगतं வாந்தது.

इति सञ्चिन्त्य मनसा छायास्य समाक्षिपत् । छायायां गृह्यमाणायां चिन्तयामास वानरः॥

इति கீழ்ச்சொன்னபடி
मनसा மனதினால்
सञ्चिन्त्य நன்றாய் ஆலோசித்து
अस्य அவருடைய
छायां நிழலை

समाक्षिपत् பற்றி இழுத்தான்.
वानरः வானர்
छायायां நிழல்
गृह्यमाणायां கவரப்பட்டதும்
चिन्तयामास சிந்திக்கார்.

समाक्षिप्तोऽस्मि सहसा पङ्कूतपराक्रमः । प्रतिलोमेन वातेन महानौरिव सागरे ॥२०२॥

सागरे கடலில்
प्रतिलोमेन எதிராக வீசும்
वातेन காற்றினால்
महानौः इव பெரிய மரக்கலம் போல்

सहसा திடீரென்று
पङ्कूतपराक्रमः பலங்குன்றியவனாய்
समाक्षिप्तः தடைசெய்யப்பட்டவ
अस्मि ஆனேன். [னாய்

तिर्यगूर्ध्वमथश्चैव वीक्षमाणस्ततः कपिः । ददर्श स महत्सत्त्वमुत्थितं लवणांभसि ॥२०३॥

ச: கபி: அந்த வானார்
தத: அங்கிருந்தே
திர்யக் பக்கங்களிலும்
ऊर्ध्व च மேலும்
अथ: एव கீழும்

वीक्षमाणः பார்க்கிறவராய்
लवणांभसि உப்புநீர்க்கடலில்
उत्थितं மேலெழுந்த
महत् सत्त्वं ஒரு பெரிய பூதத்தை
ददर्श கண்டார்.

तद् दृष्ट्वा चिन्तयामास मारुतिर्विकृताननम् । कपिराजेन कथितं सत्त्वमद्भुतदर्शनम् ॥
छायाग्राहि महावीर्यं तदिदं नात्र संशयः ॥ २०४ ॥

மாருதி: மாருதி
तत् அதை
दृष्ट्वा கண்ணுற்று
तत् “அது
कपिराजेन வானாவேந்தரால்
कथितं சொல்லப்பட்ட
विकृताननं விகாரமான முகத்தையு
டைய

अद्भुतदर्शनं அத்புதமான தோற்ற
முடைய
महावीर्यं மஹாவீர்யமுள்ள
छायाग्राहि நிழலைப்பிடித்திழுக்கக்
सत्त्वं इदं பூதம் இது ; [கூடிய
अत्र இந்த விஷயத்தில்
संशयः न சந்தேகமில்லை” என்று
चिन्तयामास எண்ணினார்.

स तां बुद्ध्वास्यतत्त्वेन सिंहिकां मतिमान् कपिः । व्यवर्धत महाकायः प्रावृषीव बलाहकः ॥

ச: அந்த
मतिमान् कपि: புத்திமானாகிய வானார்
तां அவளை
सिंहिकां வலிம்ஹிகை என்று
अथ: तत्त्वेन உண்மையாக

बुद्ध्वा தெரிந்துகொண்டு
प्रावृषि மழைகாலத்தில்
बलाहकः इव கருமுகில்போல
महाकायः பேருருவமாக
व्यवर्धत விரைவாய் வளர்ந்தார்.

तस्य सा कायमुद्दीक्ष्य वर्धमानं महाकपे: । वक्त्रं प्रसारयामास पातालाम्बरसन्निभम् ॥

तस्य அந்த
महाकपे: வானரச்ரேஷ்டரின்
कायं சரீரத்தை
वर्धमानं பேருருவாகிறதாக

सा उद्दीक्ष्य அவள் கண்டு
पातालाम्बर- } பாதாளத்தையும், ஆகா
सन्निभं } யத்தையும் ஒத்த
वक्त्रं प्रसारयामास வாயை திறந்தாள்.

घनराजीव गर्जन्ती वानरं समभिद्रवत् ॥ २०७ ॥

घनराजी ரோககூட்டம்
इव போல்
गर्जन्ती முழங்குகிறவளாய்

वानरं வானாரை
समभिद्रवत् எதிரிலோடித் தூரத்தி
னால்.

स ददर्श ततस्तस्या विवृतं सुमहन्मुखम् । कायमात्रं च मेधावी मर्माणि च महाकपिः ॥

ச: அந்த
मेधावी புத்திமானாகிய
महाकपि: வானரப் பெரியோன்
तत: அங்கிருந்தே
तस्या: அவளுடைய

विवृतं திறக்கப்பட்ட
सुमहत् मुखं மிகப்பெரிய வாயையும்
कायमात्रं च அவளுடைய அளவையு
मर्माणि च உயிர்நிலைகளையும் [ம்
ददर्श கண்டுகொண்டார்.

स तस्या विवृते वक्त्रे वज्रसंहननः कपिः । संक्षिप्य मुहुरात्मानं निष्पपात महाबलः ॥

ச: மஹாபல: அந்த மஹாபலவானான
கபி: வானரர்
ஆத்மான் தன்னை
சுஹு: சுற்றுநேரம்
சங்க்ஷிப்ய சுருக்கிக்கொண்டு

तस्या: அவளுடைய
विवृते वक्त्रे அங்காந்த வாய்க்குள்
वज्रसंहननः வஜ்ராயுதத்தின் வீழ்ச்
சிக்கு நிகரானவராய்
निष्पपात விழுந்தார்.

आस्ये तस्या निमज्जन्तं ददृशुः सिद्धचारणाः । ग्रस्यमानं यथा चन्द्रं पूर्णं पर्वणि राहुणा ॥

सिद्धचारणाः வலித்தார்களும், சாரணர்
पर्वणि பர்வகாலத்தில் [களும்,
राहुणा ராகுவினால்
ग्रस्यमानं விழுங்கப்படுகிற

पूर्ण चन्द्रं यथा பூர்ண சந்திரனை போல
तस्या: आस्ये அவளுடைய வாயினுள்
निमज्जन्तं விழுந்து முழுகினவனா
ददृशुः கவனித்தார்கள். [ய்,

ततस्तस्या नखैस्तीक्ष्णैर्मर्माण्युत्कृत्य वानरः । उत्पपाताथ वेगेन मनस्संपातविक्रमः ॥

अथ உடனே
तीक्ष्णै: கூரிய
नखै: நகங்களால்
तस्या: அவளுடைய
मर्माणि உயிர்நிலைகளை
उत्कृत्य கிழித்து

मनस्संपात- } மனோவேகமுற்றுக் கருதி
विक्रमः } யபடி செல்லவல்லபராக்
वानरः வானரர் [கிரமமுடைய
ततः அங்கிருந்து
वेगेन மனோவேகமாய்
उत्पपात வெளிக்கிளம்பினார்.

तान्तु दृष्ट्या च धृत्या च दाक्षिण्येन निपात्य च । स कपिप्रवरो वेगाद् ववृधे पुनरात्मवान् ॥

आत्मवान् மனோதைரியமுடைய
कपिप्रवरः स: கபிச்சீரேஷ்டரான அவர்
दृष्ट्या च அறிவினாலும்
धृत्या च தைரியத்தினாலும்
दाक्षिण्येन च வலிமையினாலும்

तां அவளை
निपात्य கொன்றுவிட்டு
पुनः तु உடனே முன்போல
वेगाद् விரைவாக
ववृधे பேருருவங்கொண்டார்.

हतहत् सा हनुमता पपात लवणांभसि । स्वयम्भुवैव हनुमान् सृष्टस्तस्या निपातने ॥

हनुमता ஹனுமாரால்
हतहत् மார்புகிழிக்கப்பட்ட
सा அவள்
लवणांभसि உவர்க்கடலில்
पपात மாண்டு வீழ்ந்தனள்.

हनुमान् ஹனுமார்
तस्या: அவளுக்கு
निपातने एव நாசத்திற்காகவே
स्वयंभुवा பிரமனால்
सृष्ट: சிருஷ்டிக்கப்பட்டனர்.

तां हतां वानरेणाशु पतितां वीक्ष्य सिंहिकाम् । भूतान्याकाशचारीणि तमूचुः प्लवगर्षभम् ॥

तां सिंहिकां அந்த ஸிம்ஹிகையை
वानरेण வானரரால்
आशु மிக விரைவாய்
हतां கொல்லப்பட்டு
पतितां वीक्ष्य விழுந்தவளாய் கண்டு

आकाशचारीणि ஆகாசசாரிகளான
भूतानि பூதங்கள்
तं அந்த
प्लवगर्षभं வானரச்சீரேஷ்டரைப்
उचुः சொன்னார்கள். [பார்த்து

भीममद्य कृतं कर्म महत् सत्त्वं त्वया हतम् । साधयार्थमभिप्रेतमरिष्टं प्लुतां वर ॥२१५॥

பூதத் தா வர வானரோத்தம!
அத இப்பொழுது
தவா உம்மால்
भीमं कर्म பயங்கரமான கார்யம்
कृतं செய்யப்பட்டது;
महत् பெரும்

सत्त्वं பூதம்
हत् கொல்லப்பட்டது;
अभिप्रेतं எண்ணின
अर्थ காரியத்தை
अरिष्टं ஒரிடையூறுமின்றி
साधय செய்துமுடிப்பீர்.

यस्य त्वेतानि चत्वारि वानरेन्द्र यथा तव । धृतिर्दृष्टिर्मतिर्दाक्ष्यं स्वकर्मसु न सीदति ॥

வானரேन्द्र வானரேந்திர!
धृति: தைரியம்
दृष्टि: விசாரணை,
मति: புத்தி,
दाक्ष्यं வலிமை
एतानि चत्वारि என்ற இந்த நான்கும்

तव உமக்கு
यथा எப்படியோ அப்படி
यस्य तु எவனுக்குண்டோ அவன்
स्वकर्मसु தனது கார்யங்களில்
न सीदति இடையூறுகளுக்கு இடங்
கொடாண்.

स तैः संपूजितः पूज्यैः प्रतिपन्नप्रयोजनः । जगामाकाशमाविश्य पन्नगाशनवत् कपिः ॥

स: அந்த
प्रतिपन्नप्रयोजन. காரியத்தின் ஸாராம்சத்
தை உள்ளபடி அறிந்த
कपि: வானார்
पूज्यै: பூஜிப்பதற்குரியவரான
तै: அவர்களாலேயே

संपूजितः செவ்வென கௌரவிக்கப்
பட்டவராய்
आकाशं ஆகாயத்தை
आविश्य அடைந்து
पन्नगाशनवत् கருடர்போல்
जगाम சென்றார்.

प्राप्तभूयिष्ठपारस्तु सर्वतः प्रतिलोकयन् । योजनानां शतस्यान्ते वनराजिं ददर्श सः ॥

स: அவர்
योजनानां } யோஜனைகள் நூற்றின்
शतस्य अन्ते तु } முடிவிலே
प्राप्तभूयिष्ठपार: பெரும்பாலும் அக்கரை
யை யடைந்தவராய்

सर्वतः நான்கு புறமும்
प्रतिलोकयन् பார்க்கையில்
वनराजिं வனவரிசையை
ददर्श கண்டார்.

ददर्श च पतन्नेव विविधद्रुमभूषितम् । द्वीपं शाखागृगश्रेष्ठो मलयोपवनानि च ॥ २१९ ॥

शाखागृगश्रेष्ठ: வானரச்ரேஷ்டர்
पतन् एव ஆகாயத்தில் சென்று
கொண்டே
विविधद्रुमभूषितं பலவிதமரங்களாலலங்க
ரிக்கப்பட்ட

द्वीपं च தீவையும்
मलयोपवनानि च மலயமலையின் உபவனங்
களையும்
ददर्श கண்டார்.

सागरं सागरानूपं सागरानूपजान्द्रुमान् । सागरस्य च पत्नीनां मुखान्यपि विलोकयन् ॥
स महामेघसङ्काशं समीक्ष्यात्मानमात्मवान् । निरुन्धन्तमिवाकाशं चकार मतिमान् मतिम् ॥

ஆதமவாந்	தாதரியமுடையவரும்
மதிவாந்	புத்திமாணுமான
ச:	அவர்
சா஑ர்	கடலையும்
சா஑ரானுபு	கழிக்கரையையும்
சா஑ரானுபஜாந்	கழிக்கரையில் முளைத்தி
துமான்	மரங்களையும் [ருக்கிற
சா஑ரஸ்ய	கடலின்
பலினா	பத்தினிகளாகிய ஆறுகளின்

சுதான்யபி ச	கயவாய்களையும்
விலோக்யந்	பார்த்துக்கொண்டே
மஹமேவஸ஑்ஷாஸ	பெரிய மேகத்திற்கு நிக
ஆகாஸ	ஆகாசத்தை [ரான
நிஸந்தந்த	தகைவது
ஐவ	போன்ற
ஆதமானம் ச	தன்னுருவத்தை
சமீத்ய	கண்டு
மதி சகார	ஒரு சிந்தனை செய்தார்.

காயவூதி புவே஑்ஷ மம தூதூவ ராக்ஷா: ।

மயி கௌதூலம் கர்யூரதி மெநே மஹாகபி: ॥

மஹாகபி:	வானாச்சேஷ்டர்
மம	எனது
காயவூதி	சரீரத்தின் வளர்த்தியை
புவே஑் ச	கடிய வேகத்தையும் [யும்
ராக்ஷா:	ராக்ஷஸர்கள்

தூதூ எவ	கண்டு உடனே
மயி	என்னிடத்தில்
கௌதூலம் கர்யூ:	கௌதூலமுறுவார்கள்
இதி	என்று
மெநே	நினைத்தார்.

தத: ஶரீரம் சங்க்ஷிய தந்மஹீதரஸந்நிபம் ।

புந: ப்ரகூதிமாபேதே வீதமோஹ இவாத்மவாந் ॥

தத:	பின்பு
மஹீதரஸந்நிபம்	மலைக்கு நிகரான
தத்	அந்த
ஶரீரம்	உடலை
சங்க்ஷிய	சுருக்கிக்கொண்டு

வீதமோஹ:	மோஹம் நீங்கிய
ஆதமவாந் இவ	ஆத்மஞானிபோல
புந:	மறுபடியும்
ப்ரகூதி	ஸ்வபாவமான வடிவை
ஆபேதே	எடுத்துக்கொண்டார்.

தரூபமதிரங்க்ஷிய ஹனுமான் ப்ரகூதௌ ஸ்தித: । த்ரீந் க்ரபானிவ விக்ரம்ய வலிவீர்யஹரோ ஹரி: ॥

ஹனுமான்	ஹனுமார்
தத் ரூபம்	அந்த ரூபத்தை
அதிரங்க்ஷிய	மிகசுருக்கி
த்ரீந் க்ரமான்	மூன்று அடிகளாக
விக்ரம்ய	அளந்து

வலிவீர்யஹ:	பலிசக்ரவர்த்தியின் கரு
	வத்தையொழித்த
ஹரி: இவ	ஸ்ரீவாமனமூர்த்திபோல
ப்ரகூதௌ	ஸ்வயரூபத்தில்
ஸ்தித:	விளங்கினார்.

ச சாரூநானாவிதரூபதாரி பரம் சமாசாத்ய சமூதரீரம் ।

பரீரஸக்ய: ப்ரதிபந்நரூப: சமீதஸ்திதாது சமவேதஸ்திதாது: ॥ ௨௨௩ ॥

சாரூநானாவிதரூபதாரி	பல அழகிய ரூபங்களை தரிக்கவல்லவரான
ச:	அவர்
பரம்	அக்கரையான
சமூதரீரம்	சமுத்திரக்கரையை
சமாசாத்ய	அடைந்து
சமீதஸ்திதாது	தன்னையும் பார்த்தவ

சமவேதஸ்திதாது:	செய்யவேண்டிய காரியத் தையும் ஆர்வமித்தவ
	ராய்
ப்ரதிபந்நரூப:	அதற்குத்தகுந்த ரூபத் தை யடைந்தவராய்
பரீ:	பிறரால்
அஸக்ய:	வெல்லமுடியாதவராக
	ஆயினர்.

द्वितीयः सर्गः—இரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ २ ॥

रात्रौ लङ्काप्रवेशः—இரவில் லங்கையில் புகுதல்.

स सागरमनादृष्यमतिक्रम्य महाबलः । त्रिकूटस्य तटे लङ्कां स्थितां स्वस्थो ददर्श ह ॥

ச: महाबलः	அந்த மஹாபலவான்	त्रिकूटस्य	திருகூடமலையின்
अनादृष्यं	ஒருவராலும் கடக்க	तटे	ஏற்றத்தில்
सागरं अतिक्रम्य	கடலைகடந்து, [முடியாத	स्थितां	நிலைபெற்றுள்ள
स्वस्थः	அனாயாஸமாயிருப்பவ	लङ्कां	இலங்கையை
	ராய்	ददर्श ह	கண்ணுற்றார்.

ततः पादपमुक्तेन पुष्पवर्षेण वीर्यवान् । अभिवृष्टः स्थितस्तत्र बभौ पुष्पमयो यथा ॥ २ ॥

ततः	அப்பொழுது	पुष्पमयः	புஷ்பமயனாய்
पादपमुक्तेन	மரங்கள் சொரிந்த	स्थितः	சொன்னபடி செய்து
पुष्पवर्षेण	மலர்மாரியால்		முடித்த
तल अभिवृष्टः	அங்கு செவ்வனே வர்	वीर्यवान् यथा	ஜயவீரன் போல
	ஷிக்கப் பட்டவராய்	बभौ	விளங்கினார்.

योजनानां शतं श्रीमांस्तीर्त्वाऽप्युत्तमविक्रमः । अनिश्वसन् कपिस्तत्र न ग्लानिमधिगच्छति॥

उत्तमविक्रमः	சிறந்த விக்ரமம் படைத்	ग्लानिं	சிரமத்தை
श्रीमान्	ஸ்ரீமானான [தவரான	न अधिगच्छति	அடையவில்லை;
कपिः	வானரர்	तल	அதற்காக
योजनानां शतं	யோஜனைகளின் நூற்றை	अनिश्वसन् अपि	பெருமூச்சுக்கூட விடாத
तीर्त्वा	தாண்டி		வராக இருந்தார்.

शतान्यहं योजनानां क्रमेयं सुबहून्यपि । किं पुनः सागरस्यान्तं सङ्ख्यातं शतयोजनम् ॥

अहं	“நான்	शतयोजनं	நூறுயோஜனமாக
योजनानां	யோஜனைகளின்	सङ्ख्यातं	அளவிடப்பட்ட
सुबहूनि	அனேக	सागरस्य	கடலின்
शतानि अपि	நூறுகளையும்	अन्तं	அக்கரை
क्रमेयं	தாண்டிச்செல்வேன்;	किं पुनः	எம் மாத்திரம்?”

स तु वीर्यवतां श्रेष्ठः प्लवतामपि चोत्तमः । जगाम वेगवान् लङ्कां लङ्घयित्वा महोदधिम् ॥

वीर्यवतां	வீர்யமுடையவர்களுக்	सः	அவர்
श्रेष्ठः अपि	சிறந்தவரும் [குள்	महोदधिं	மஹோததியை
प्लवतां च	தாவிச்செல்வோர்களுக்	लङ्घयित्वा	தாண்டி
उत्तमः	உத்தமராய் [குள்ளும்	लङ्कां तु	லங்கையையும்
वेगवान्	வெகு வேக முடையவ	जगाम	கிட்டிவிட்டார்.
	ருமான		

शाद्वलानि च नीलानि गन्धवन्ति वनानि च । गण्डवन्ति च मध्येन जगाम नगवन्ति च ॥

नीलानि நீலநிறமுள்ள
शाद्वलानि च பசும்புல்லுத் தரைகளை
गण्डवन्ति च கற்கள் நிறைந்ததும் [யும்
नगवन्ति மாங்களடர்ந்ததும்

गन्धवन्ति நறுமணங்கமழ்ந்தது
वनानि च சோலைகளையும் [மான
मध्येन च நேர்வழியாகவே
जगाम சென்றார்.

शैलांश्च तरुसञ्छन्नान् वनराजीश्च पुष्पिताः । अभिचक्राम तेजस्वी हनुमान् पुवगर्षभः ॥

तेजस्वी வெகுதேஜோவானும்
पुवगर्षभः வானரச்ரேஷ்டருமான
हनुमान् ஹனுமார்
तरुसञ्छन्नान् மரங்கள் செறிந்த

शैलान् च மலைகளையும்
पुष्पिताः மலர்கள் நிறைந்த
वनराजीः च வனவரிசைகளையும்
अभिचक्राम சுற்றி உலாவினார்.

स तस्मिन्नचले तिष्ठन् वनान्युपवनानि च । सनगाये च तां लङ्कां ददर्श पवनात्मजः ॥

सः पवनात्मजः அந்த வாயுகுமார்
सनगाये கொடுமுடிகளோடுகூடின
तस्मिन् அந்த
अचले பர்வதத்தில்
तिष्ठन् நின்றுகொண்டே

वनानि சோலைகளையும்
उपवनानि च உபவனங்களையும்
तां அந்த
लङ्कां च லங்கையையும்
ददर्श கண்ணுற்றார்.

सरलान् कर्णिकारांश्च खर्जूरांश्च सुपुष्पितान् । प्रियालान् मुचुलिन्दांश्च कुटजान् केतकानपि ॥
प्रियङ्गून् गन्धपूर्णान्श्च नीपान् सप्तच्छदानपि । असनान्कोविदारांश्च करवीरांश्च पुष्पितान् ॥
पुष्पभारनिबद्धान्श्च तथा मुकुलितानपि । पादपान् विहगाकीर्णान् पद्मनाधूतमस्तकान् ॥
हंसकारण्डवाकीर्णा वापीः पद्मोत्पलायुताः ।

आक्रीडान् विविधान् रम्यान् विविधांश्च जलाशयान् ॥ १२ ॥

सन्ततान् विविधैर्वृक्षैः सर्वर्तुफलपुष्पितैः । उद्यानानि च रम्याणि ददर्श कपिकुञ्जरः ॥

सुपुष्पितान् அழகாய்ப்புஷ்ப்பித்திரு
सरलान् தேவதாருக்களையும் [ந்த
कर्णिकारान् கோங்குகளையும்
खर्जूरां च பேரீஞ்சுகளையும்
प्रियालान् முரளிகளையும்
मुचुलिन्दां च எலுமிச்சைகளையும்
कुटजान् மலை மல்லிக்கொடிகளை
केतकान् अपि தாழைகளையும் [யும்
गन्धपूर्णान् நன்மணம் நிறைந்த
प्रियंगून् பரியங்குகளையும்
नीपान् च கடம்பவிருகூங்களையும்
सप्तच्छदान् अपि ஏழிலைப்பாலைமரங்களையும்
पुष्पितान् புஷ்பமயமாயிருக்கிற

असनान् மருத மரங்களையும்
कोविदारान् च மலைசாத்திச்செடிகளையும்
करवीरान् च அலரிச்செடிகளையும்
तथा அப்படியே
पुष्पभार- } புஷ்பபாரத்தால் வளைந்
निबद्धान् च } தும்
मुकुलितान् अपि மொக்குகளையுடையதும்
विहगाकीर्णान् பகூடிகள் நிறைந்ததும்
पद्मनाधूत- } காற்றினாலசைக்கப்பட்ட
मस्तकान् } துனிகளையுடையது
मा न
पादपान् च விருகூங்களையும்
हंसकारण्डवा- } அன்னங்கள், நீர்காகங்
कीर्णाः } கள் இவை நிறைந்த

पञ्चोत्पलायुताः तாமரைகளும், நீலோத்
பலங்களும் நிறைந்த
वापीः நடைவாபிகளையும்,
विविधान् பற்பல
जलाशयान् நீர்நிலைகளையும்
सर्वतुल- } எல்லாப்பருவங்களிலும்
पुष्पितैः } பழங்களும் பூக்களும்
विविधैः वृक्षैः } நிறைந்த
பலவகை மரங்களினால்

सन्ततान् அடர்ந்த
विविधान् நானுவிதமான,
रम्यान् மனோஹரங்களான
आक्रीडान् च உல்லாஸ சோலைகளையும்
रम्याणि அழகான
उद्यानानि च உத்யானவனங்களையும்
कपिकुञ्जरः வானரோத்தமர்
ददर्श कण्डारः.

समासाद्य च लक्ष्मीवान् लङ्कां रावणपालिताम् ।

परिधाभिः सपद्माभिः सोत्पलाभिरलङ्कृताम्

॥ १४ ॥

सीतापहरणार्थेन रावणेन सुरक्षिताम् । समन्ताद्विचरद्भिश्च राक्षसैरुग्रधन्विभिः ॥ १५ ॥
काञ्चनेनावृतां रम्यां प्राकारेण महापुरीम् । गृहैश्च ग्रहसङ्काशैः शारदाम्बुदसन्निभैः ॥
पाण्डुराभिः प्रतोलीभिरुच्चाभिरभिसंवृताम् । अट्टालकशताकीर्णां पताकाध्वजमालिनीम् ॥
तोरणैः काञ्चनैर्दिव्यैर्लतापङ्क्तिविचित्रितैः । ददर्श हनुमान् लङ्कां दिवि देवपुरीमिव ॥

लक्ष्मीवान् लக்ஷ்மீவானான
हनुमान् ஹனுமார்
रावणपालितां ராவணனாலாள்ப்பட்ட
लङ्कां லங்கையை
समासाद्य கிட்டி
सीतापहरणार्थेन ஸீதையைக்கவர்ந்துகொ
ண்டு வந்தகாரணத்தாலே
रावणेन च ராவணனாலும்
उग्रधन्विभिः கொடுவில்லாளிகளான
विचरद्भिः இடைவிடாது லாவுகின்ற
राक्षसैः च ராக்ஷஸர்களாலும்
सुरक्षितां च நன்றாகக் காவல்செய்யப்
பட்டதும்

समन्तात् நாற்புறங்களிலும்
सपद्माभिः தாமரைகளோடும்
सोत्पलाभिः நீலோத்பலங்களோடும்
परिधाभिः அகழிகளால் [கூடிய
अलङ्कृतां च அலங்கரிக்கப்பட்டதும்
काञ्चनेन பொன்மயமான
प्राकारेण மதிற்குவரினால்
आवृतां சூழப்பட்டதும்
शारदाम्बुद- } சரத்காலத்து மேகங்களை
सन्निभैः } நிகர்ந்த

ग्रहसङ्काशैः நவக்ரஹங்கள் போன்ற
गृहैः च மாளிகைகளாலும்
पाण्डुराभिः வெண்மைநிறமாய்
उच्चाभिः உயர்ந்தகன்று நீண்ட
प्रतोलीभिः வீதிகளாலும்
काञ्चनैः பொன்மயமான
दिव्यैः திவ்யமான
लतापङ्क्ति- } கொடிவரிசைகளால் சித்
विचित्रितैः } திரவேலைகள் செய்யப்
பட்ட

तोरणैः தோரணவாயில்களாலும்
अभिसंवृतां நிறைந்திருக்கப்பட்டதும்
अट्टालक- } அட்டாலைகள் மிகுந்த
शताकीर्णां } தும்
पताकाध्वज- } சிறகொடிகள், பெருகொ
मालिनी } டிகள் நெருக்கினதாயும்
रम्यां அழகுபெற்றதாயும்
दिवि தேவலோகத்தில்
देवपुरीं தேவநகரத்தை (அமரா
வதியை)

इव போலுமிருக்கிற
लङ्कां லங்கை என்ற
महापुरीं ददर्श மஹாபுரியை கண்டார்.

गिरिर्मुद्भि स्थितां लङ्कां पाण्डुरैर्भवनैः शुभैः । ददर्श स कपिश्रेष्ठः पुरमाकाशगं यथा ॥

ச: கபிசுரே: அந்த வானரச்ரேஷ்டர்
 गिरिर्मुद्भि பர்வதசிகரத்தில்
 स्थितां நிலைபெற்றுள்ள
 लङ्कां லங்கையை
 पाण्डुरै: வெண்மைநிறமுள்ள

शुभै: நலம் பொருந்திய
 भवनै: மாளிகைகளுடனே
 आकाशगं ஆகாசத்தில் மிதக்கும்
 पुरं यथा ஒரு பட்டணமென
 ददर्श நினைத்தார்.

पालितां राक्षसेन्द्रेण निर्मितां विश्वकर्मणा । प्लवमानामिवाकाशे ददर्श हनुमान् पुरीम् ॥

विश्वकर्मणा விசுவகருமாவினால்
 निर्मितां நிர்மிக்கப்பட்டதும்
 राक्षसेन्द्रेण ராக்ஷஸேந்திரனால்
 पालितां பாதுகாக்கப்பட்டது
 पुरीं புரியை [மான]

आकाशे ஆகாயத்தில்
 प्लवमानां அந்தரமாய் மிதப்பது
 इव போலவே
 हनुमान् ஹனுமார்
 ददर्श கண்டார்

वप्रपाकारजघनां विपुलाम्बुनवाम्बराम् । शतघ्नीशूलकेशान्तामट्टालकवत्सकाम् ।

मनसेव कृतां लङ्कां निर्मितां विश्वकर्मणा ॥ २१ ॥

द्वारमुत्तरमासाद्य चिन्तयामास वानरः ॥ २२ ॥

कैलासशिखरप्रख्यामालिखन्तीमिवाम्बरम् । डीयमानामिवाकाशमुच्छ्रितैर्भवनोत्तमैः ॥

संपूर्णां राक्षसैर्घोरैर्नागैर्भोगवतीमिव । अचिन्त्यां सुकृतां स्पष्टां कुबेराध्युषितां पुरा ॥

दंष्ट्रिर्भिर्बहुभिः शूरैः शूलपट्टिशपाणिभिः । रक्षितां राक्षसैर्घोरैर्गुहामाशीविषैरिव ॥

வானர: வானரசர்
 वप्रपाकार- } மதில்சுவரின் மேடையை
 जघनां } அல்குலாகவுள்ளதும்,
 विपुलाम्बु- } நீர் நிறைந்த அகழியை
 नवाम्बराम् } வஸ்திரமாகஉடையதும்,
 शतघ्नीशूल } பீரங்கி, சூலம் இவைகளை
 केशान्तां } தலைமயிராகவுடையதும்,
 भट्टालक- } அட்டாலைகளைக் காதணி
 वत्सकां } களாயுடையதும்,
 विश्वकर्मणा விசுவகர்மாவினால்
 मनसा மனதினாலே
 इव ஸரியாய்
 कृतां ரூபம்கொடுக்கப்பட்டு
 निर्मितां நிர்மிக்கப்பட்டதும்,
 कैलासशिखर- } கைலாஸ சிகரத்தை
 प्रख्यां } யொத்ததும்,
 अम्बरं ஆகாயத்தை
 अलिखन्ती உராய்வது

इव போலிருப்பதும்,
 उच्छ्रितै: மேன்மேலுயர்ந்த
 भवनोत्तमै: சிறந்த மாளிகைகளினு
 आकाशं ஆகாயத்தில் [லே
 डीयमानां பறக்கிறது
 इव போலிருப்பதும்
 नागै: பாம்புகளால்
 भोगवती போகவதி பட்டணம்
 इव போல
 घोरै: கொடிய
 राक्षसै: ராக்ஷஸர்களால்
 संपूर्णां நிறைந்துள்ளதும்,
 सुकृतां நன்கியற்றப்பட்டதும்,
 स्पष्टां மலினமின்றி நன்கு
 விளங்குவதும்,
 पुरा முன்னாளில்
 कुबेराध्युषितां குபேரனால் வாஸஞ்செய்
 யப்பட்டதும்

शूलपट्टिश- } कुலம் பட்டசம் முதலிய
पाणिभिः } ஆயுதங்களை கையிலே
தரித்த
दंष्ट्रिभिः கொடிய பற்களையுடைய
बहुभिः शूरैः அனேக சூரர்களான
घोरैः राक्षसैः கோர அரக்கர்களால்
आशीविषैः பாம்புகளால்
गुहां குறைஹயை

तस्याश्च महतीं गुप्तिं सागरश्च निरीक्ष्य सः । रावणश्च रिपुं घोरं चिन्तयामास वानरः ॥

तस्याः அதற்கு
महतीं गुप्तिं च பெரும் காப்பாகவுள்ள
सागरं च ஸமுத்திரத்தையும்
घोरं रिपुं கொடிய பகைவனான

इव போல்,
रक्षितां காவல்செய்யப்பட்டதும்
अचिन्यां இத்தன்மையதென்று
எண்ணற்கரியதுமான
लङ्कां லங்கையையும்
उत्तरं द्वारं வடக்கு வாயிலையும்
आसाद्य கிட்டி
चिन्तयामास ஆலோசித்தார்.

आगत्यापीह हरयो भविष्यन्ति निरर्थकाः । न हि युद्धेन वै लङ्का शक्या जेतुं सुरैरपि ॥

इह हरयः இங்கே வானரர்கள்
आगत्य अपि வந்தும்
निरर्थकाः वै பிரயோஜனமற்றவர்
भविष्यन्ति ஆவார்கள் ; [களாகவே

हि ஏனென்றால்
सुरैः अपि தேவர்களாலும்
युद्धेन जेतुं யுத்தத்தினால் ஜயிக்க
लङ्का न शक्या லங்கை முடியாது.

इमान्तु विषमां दुर्गां लङ्कां रावणपालिताम् । प्राप्यापि स महाबाहुः किं करिष्यति राघवः ॥

रावणपालितां இராவணனால் பரிபாலித்
दुर्गां அடைத்தற்கரிய [கப்பட்ட
विषमां வித்யஸ்தமாயுமிருக்கிற
(எப்படியிருக்கிறதெ
ன்று உள்ளபடி அறிய
முடியாத)

इमां लङ्कां இந்த லங்கையை
प्राप्य अपि அடைந்தும்
सः அந்த
महाबाहुः பெரும் தோள்களையுடைய
राघवः तु ஸ்ரீராமவன் தான் [ய
किं करिष्यति யாது செய்யப் பேசிறார்?

अवकाशो न सान्त्वस्य राक्षसेष्वभिगम्यते । न दानस्य न भेदस्य नैव युद्धस्य दृश्यते ॥

राक्षसेषु ராக்ஷஸர்களிடத்தில்
सान्त्वस्य இன்சொற் சொல்லல்
என்ற உபாயத்திற்கு

अभिगम्यते न முடியப் போகிறதும்மில்லை
भेदस्य பிரித்தலுக்கும்
न இடமில்லை;
युद्धस्य एव யுத்தத்திற்கோ
न दृश्यते எண்ணக்கூடமுடியவில்லை.

अवकाशः न இடமில்லை;
दानस्य கொடுத்தலுக்கும்

चतुर्णामेव हि गतिर्वानराणां महात्मनाम् । वालिपुत्रस्य नीलस्य मम राज्ञश्च धीमतः ॥

हि ஏனென்றால்,
वालिपुत्रस्य வாலிபுத்ரனுக்கும்
नीलस्य நீலனுக்கும்
धीमतः புத்தியிற்கிறந்த
राज्ञः च அரசருக்கும்
मम எனக்குமாக

चतुर्णां நான்கு
महात्मनां மகாமகிமைபொருந்திய
வர்களான
वानराणां வானரர்களுக்கு
एव மாத்திரம்
गतिः இங்கே புகமுடியும்.

यावज्जानामि वैदेहीं यदि जीवति वा न वा । तत्रैव चिन्तयिष्यामि दृष्ट्वा तां जनकात्मजाम् ॥

जनकारनजां ஜனகரின் பெண்ணை
वैदेहीं வைதேகியை
जीवति பிழைத்திருக்கிறாளா
यदि वा न அல்லது இல்லையா,
यावत् ஏன்பதை

जानामि தெரிந்துகொள்கிறேன் ;
तां दृष्ट्वा அவளை கண்டுகொண்டு
तत्र व அதன்பின்பு
वा ஏதாகிலும் ஒன்று
चिन्तयिष्यामि ஆராய்வேன்.

ततः स चिन्तयामास सुहूर्तं कपिकुञ्जरः । गिरिशृङ्गे स्थितस्तस्मिन् रामस्याभ्युदये रतः ॥

रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
अभ्युदये நன்மையில்
रतः ஏகாக்ரசித்தரான
सः कपिकुञ्जरः அந்த கபிகுஞ்சார்
तस्मिन् அந்த

गिरिशृङ्गे பகைமுடிமேல்
स्थितः இருந்துகொண்டு
ततः அப்பொழுது
सुहूर्तं ஒரு முகூர்த்தகாலம்
चिन्तयामास சிந்தித்திருந்தார்.

अनेन रूपेण मया न शक्या रक्षसां पुरी । प्रवेष्टुं राक्षसैर्गुप्ता क्रूरैर्बलसमन्वितैः ॥ ३३ ॥

क्रूरैः கொடியவர்களான
बलसमन्वितैः வலிமையுடைய
राक्षसैः ராக்ஷஸர்களால்
गुप्ता காவல்செய்யப்பட்டதா
रक्षसां ராக்ஷஸர்களுடைய [ன]

पुरी நகரம்
मया என்னால்
अनेन रूपेण இந்த உருவத்தோடு
प्रवेष्टुं பிரவேசிப்பதற்கு
न शक्या கூடியதல்ல.

उग्रौजसो महावीर्या बलवन्तश्च राक्षसाः ।

राक्षसाः सर्वे ராக்ஷஸர்களெல்லோரும்
उग्रौजसः பேராண்மையுடையவர்
बलवन्तः பலசாலிகள் ; [கள் ;
महावीर्याः மிக்க வீர்யமுடையவர்
கள் ;

वञ्चनीया मया सर्वे जानकीं परिमार्गता ॥

च ஆதலால்
जानकीं ஜானகியை
परिमार्गता கேடுகிற
मया என்னால்
वञ्चनीयाः வஞ்சிக்கத்தக்கவர்கள்.

लक्ष्याऽलक्ष्येण रूपेण रात्रौ लङ्कापुरी मया । प्रवेष्टुं प्राप्तकालं मे कृत्यं साधयितुं महत् ॥

लङ्कापुरी இலங்கை நகர்
मया என்னால்
अलक्ष्येण रूपेण கண்ணுக்கு புலப்படாத
रात्रौ இரவில் [உருவத்துடன்
लक्ष्या தேடிப்பார்க்கத்தக்கது ;

महत् कृत्यं பெரிய காரியத்தை
साधयितुं முடிக்க
प्रवेष्टुं உள்ளே புக
मे எனக்கு
प्राप्तकालम् இது தக்க ஸமயமே.

तां पुरीं तादृशीं दृष्ट्वा दुराधर्षां सुरासुरैः । हनूमांश्चिन्तयामास विनिःश्वस्य सुहुसुहुः ॥

तां அதை
सुरासुरैः தேவர்களாலும் அசுரர்
दुराधर्षां பகுதற்கரிய [களாலும்
तादृशीं அப்பேர்க்கொத்த
पुरीं பட்டணமாக

हनूमान् ஹனுமார்
दृष्ट्वा தெரிந்துகொண்டு
सुहुः सुहुः அடிக்கடி
विनिःश्वस्य பெருமூச்சுவிட்டு
चिन्तयामास யோசித்தார்.

केनोपायेन पश्येयं मैथिलीं जनकात्मजाम् । अदृष्टो राक्षसेन्द्रेण रावणेन दुरात्मना ॥

दुरात्मना	துராத்மாவான
राक्षसेणेन	ராக்ஷஸேந்திரனான
रावणेन	ராவணனால்
अदृष्टः	காணப்படாதவனாய்

केन उपायेन	எந்த உபாயத்தால்
जनतामजां	ஜனகரின் புத்திரியாகிய
मैथिलीं	மைதிஸியை
पश्येयम्	தேடுவேன் ?

न विनश्येत् कथं कार्यं रामस्य विदितात्मनः । एकामेकश्च पश्येयं रहिते जनकात्मजाम् ॥

விடிதாமின: பிரமாணம் செய்து
கொடுக்கப்பெற்ற
ராமசு காய் ஸ்ரீராமரது காரியம்
ந விநश्यேத் கெடாதிருக்கவேண்டும் ;
जनकात्मजां ஜனகரின் புத்திரியை

एकां	தனியாக
रहिते	ஏகாந்தத்தில்
एकः च	தனியாய்
कथं	எப்படி
पश्येयम्	காண்பேன் ?

भूताश्चार्था विपद्यन्ते देशकालविरोधिताः । विकृवं दूतमासाद्य तमः सूर्योदये यथा ॥

அர்த்த:	காரியங்கள்
மூல:	முடிவுபெறுவனவாக
ச	ஆனபோதிலும்
விக்ரம்	ஸ்திரபுத்தியில்லாத
தூதர் அபாதி	தூதனை அடைந்து

देशकाल- विरोधिताः } सूर्योदये तमः यथा विपद्यन्ते	தேசகாலங்களுக்கு மாறுபட்டு சூரியோதயத்தில் இருள் போல அழிந்துவிடுகின்றன.
--	---

अर्थानर्थान्तरे बुद्धिर्निश्चिताऽपि न शोभते । घातयन्ति हि कार्याणि दूताः पण्डितमानिनः ॥

அநிநிர்நிர்
இது செய்யத்தகும் தகா
து என்ற விஷயத்தில்
நிநிர்நிர் அபி
நன்றாய் தீர்மானிக்கப்
பட்டதாக இருந்தும்
புத்தி:
உத்தேசித்த காரியம்
நிநிர்நிர்
விளங்குவதில்லை;

हि	ஏனென்றால்
पण्डितमानिनः	தன்னைத்தானே எல்லாம்
	தெரிந்தவனாக வெண்
	ணிக்கொள்கிற
दूताः कार्याणि	தூதர்கள் காரியங்களை
घातयन्ति	கெடுத்துவிடுகிறார்கள்.

न विनश्येत् कथं कार्यं वैकल्यं न कथं भवेत् । लङ्घनञ्च समुद्रस्य कथं नु न वृथा भवेत् ॥

कथं	எப்படிச் செய்தால்
कार्यं	கோரிய காரியம்
न विनश्येत्	கெடாதிருக்கும்?
कथं	எப்படியானால்
वैकुण्ठं न भवेत्	கெடுதி நேராது?

कथं नु	எப்படிச் செய்தால்
समुद्रस्य	சமுத்திரத்தின்
लङ्घनं च	தாண்டதலும்
वृथा	வயர்த்தமாக
न भवेत्	ஆகாமவிருக்கும்?

मयि दृष्टे तु रक्षोभी रामस्य विदितात्मनः । भवेद्व्यर्थमिदं कार्यं रावणानर्थमिच्छतः ॥

மயி ரக்ஷோமி:	நான் ராசுக்ஷஸர்களால்
ஓடி து	காணப்பட்டேன் ஆகில்
ராவணாற்	ராவணஸம்ஹாரத்தை
ஓங்குத:	செய்ய எண்ணிய

विदितामनः	பெரியோரான
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
इदं कार्यं	இந்த காரியம்
व्यथं भवेत्	நிஷ்பலமாக ஆகிவிடும்.

न हि शक्यं कचित् स्थातुमविज्ञातेन राक्षसैः । अपि राक्षसरूपेण किमुतान्येन केनचित् ॥

राक्षसरूपेण	ராஷ்டஸ உருவத்தோடு	स्थातुं न शक्यं	இருப்பதற்கு முடியாது.
अपि	இருந்தாலும்	अन्येन	வேறு
राक्षसैः	ராஷ்டஸர்களால்	केनचित् हि	ஏதேனும் ஒருருவங்கொண்டவனுக்கென்றால்
कचित्	எங்கேயாவது	किं उत	சொல்லவும் வேண்டுமா?
अविज्ञातेन	கண்டுபிடிக்கப்படாமலே		

वायुरप्यत्र न ज्ञातश्चरेदिति मतिर्मम । न ह्यस्त्यविदितं किञ्चिद्राक्षसानां बलीयसाम् ॥

अत्र	இங்கே	मतिः	தெரிந்த விஷயம் ;
वायुः अपि	வாயுபகவான் கூட	बलीयसां	பலமுற்றுயர்ந்த
न ज्ञातः	தெரிந்துகொள்ளப்படா	राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு
न चरेत्	ஸஞ்சரியார் [மல்	अविदितं	தெரியாததும்
इति	என்பது	किञ्चित्	ஏதாவது
मम	எனக்கு	अस्ति हि	உண்டா?

इहाहं यदि तिष्ठामि स्वेन रूपेण संवृतः । विनाशमुपयास्यामि भर्तुरर्थश्च हीयते ॥ ४५ ॥

स्वेन	நானிருக்கும்	विनाशं	நாசத்தை
रूपेण	ருபத்தோடு	उपयास्यामि	அடைவேன் ;
संवृतः	கூடினவனாக	भर्तुः	இறைவரின்
अहं	நான்	अर्थः च	காரியமும்
इह तिष्ठामि यदि	இங்கு நிற்பேனாகில்	हीयते	கெடுதியுறும்.

तदहं स्वेन रूपेण रजन्यां ह्रस्वतां गतः । लङ्कामधिपतिष्यामि राघवस्यार्थसिद्धये ॥

तत् अहं	ஆகையால் நான்	राघवस्य	ஸ்ரீராமவருடைய
ह्रस्वतां	சிறியதான உருவத்தை	अर्थसिद्धये	காரியம் சித்தியடையும்
गतः	தரித்தவனாய்	रजन्यां	இரவில் [பொருட்டு
स्वेन	இயல்பான	लङ्कां	இலங்கையில்
रूपेण	உருவத்தோடு	अधिपतिष्यामि	புகக்கடவேன்.

रावणस्य पुरीं रात्रौ प्रविश्य सुदुरासदाम् । विचिन्वन् भवनं सर्वं द्रक्ष्यामि जनकात्मजाम् ॥

रावणस्य	ராவணனுடைய	सर्वं	எல்லாம்
सुदुरासदां पुरीं	புகவரிய நகரத்தை	विचिन्वन्	ஆராய்ந்து தேடுபவனாய்
रात्रौ प्रविश्य	இரவில் புகுந்து	जनकात्मजां	ஜனகரின் புதல்வியை
भवनं	மாளிகை	द्रक्ष्यामि	கண்டுபணிவேன்.

इति सञ्चिन्त्य हनुमान् सूर्यस्यास्तमयं कपिः । आचकाङ्क्षे तदा वीरो वैदेह्या दर्शनोत्सुकः ॥

तदा	அப்பொழுது	वैदेह्याः	வைதேஹியினுடைய
कपिः वीरः	வானரவீரரான	दर्शनोत्सुकः	தர்சனத்தில் ஆவலுற்ற
हनुमान्	ஹனுமார்	सूर्यस्य	சூர்யனுடைய [வராய்
इति	இவ்வண்ணம்	अस्तमयं	அஸ்தமயகாலத்தை
सञ्चिन्त्य	சிந்தைசெய்து	आचकाङ्क्षे	எதிர்பார்த்திருந்தார்.

सूर्ये चास्तङ्गते रात्रौ देहं संक्षिप्य मारुतिः ।

சூர்யே சூரியன்
அஸ்தங்கதே அஸ்தமித்ததும்
மாருதி: மாருதி
தேஹ் தேகத்தை
சங்க்ஷிப்ய சுருக்கி

वृषदंशकमात्रः सन् बभूवाद्भुतदर्शनः ॥

வ்ருஷதங்கமாஸ: ப்ருணையவ்வளவு
சன் இருப்பவராய்
அஃபுதர்சன்: அப்புதத் தோற்றமு
ராவௌ இரவில் [டையவராக
வஃபூவ ஆனார்.

प्रदोषकाले हनुमांस्तूर्णमुत्पुत्य वीर्यवान् ।

வீர்யவான் வீரியவானான
ஹனுமான் ஹனுமார் [தில்
ப்ரடோஷகாலே இராத்திரி முதல்ஜாமத்-
சுவிஃபக்த- } நன்றாக வசூக்கப் பட்ட
மஹாபதா } ராஜவீ திகளையுடைய

प्रविवेश पुरीं रम्यां सुविभक्तमहापथाम् ॥

ரம்யா அழகிய
புரீ பட்டணத்தில்
தூர் விரைந்து
உத்புத்ய பாய்ந்து
ப்ரவீவேச புகுந்தார்.

प्रासादमालाविततां स्तम्भैः काञ्चनराजतैः । शतकुम्भमयैर्जालैर्गन्धर्वनगरोपमाम् ॥ ५१ ॥

सप्तभूमाष्टभूमैश्च स ददर्श महापुरीम् । तलैः स्फाटिकसङ्कीर्णैः कार्तस्वरविभूषितैः ॥

பாஸாடமாலா- } மாளிகைகளின் வரிசை
விததா களையுடையதாய்
காஞ்சனராஜதே: பொன்னாலும் வெள்ளி
 யாலும் செய்த
ஸ்தம்பை: ஸ்தம்பங்களாலும்
ஷாதகும்பமயை: ஸ்வர்ணமயமான
ஜாலே: ஜன்னல்களாலும்

சப்தபூமாஷ்டபூமை: ச ஏழுமட்டு மச்சுக்களின
 லும்
ஸ்பாடிகசங்கீர்ணை: ஸ்படிகக்கற்களோடு
கார்தஸ்வரவிஃபூஷிதே: தங்கத்தாவிழைக்கப்
தலை: தளங்களாலும் [பெற்ற
காந்தர்வநரோபமா கந்தர்வநகரம் போன்ற
மஹாபுரீ பெரிய நகரத்தை
ச: ததர்ச அவர் கண்ணுற்றனர்.

वैडूर्यमणिचित्रैश्च मुक्ताजालविभूषितैः ।

அல அதில்
ரக்ஷஸா ராக்ஷஸர்களுடைய
தானி அந்த
பவநானி மாளிகைகள்
வீடூர்யமணி- } வைடூர்யமணிகளிழைத்
சித்ரை: து விசித்திரங்களாயும்

तलैः शुशुभिरे तानि भवनान्यत्र रक्षसाम् ॥

முக்தாஜால- } முத்துவடங்களினால் அ
விஃபூஷிதே: } லங்காரஞ் செய்யப்பட்ட
 டுமுள்ள
தலை: தளங்களினால்
சுசுபிரே மேன்மைபெற்று விளங்
 கின

कतश्चनानि विचित्राणि तोरणानि च रक्षसाम् । लङ्कामुद्योतयामासुः सर्वतः समलङ्कृताम् ॥

ரக்ஷஸா அரக்கர்களுடைய
காஞ்சனானி பொன்னாற்செய்த
விசித்ராணி விசித்திரமாகிய
தோரணானி தோரணவாயில்களும்

சர்வத: எங்கும்
சமலங்குதா நன்றாயலங்கரிக்கப்பட்ட
லங்கா லங்கையை
உத்யோதயாஸு: விசேஷமாக விளங்கச்
 செய்தன.

अचिन्त्यामद्भुताकारां दृष्ट्वा लङ्कां महाकपिः । आसीद्विषणो हृष्टश्च वैदेह्या दर्शनोत्सुकः ॥
 स पाण्डुरोद्विद्धविमानमालिनीं महार्हजाम्बूनदजालतोरणाम् ।
 यशस्विनीं रावणबाहुपालितां क्षपाचरैर्भीमवलैः समावृताम् ॥ ५६ ॥

पाण्डुरोद्विद्ध- } வெள்ளிய உயர்ந்த மாளி
 விமானமாலினி } கை வரிசைகளுடையதும்
 மஹ்ஜாம்பூநத- } உயர்ந்த பொன்றாற் செ
 ஜாலதொரணா } ய்யப்பட்ட சாளரங்களை
 யுடையதும்
 भीमवलैः } கொடிய பலசாலிகளான
 क्षपाचरैः } நிசாசரரால்
 समावृतां } சூழப்பட்டதும்
 रावणबाहु- } ராவணனது புஜபலத்தி
 पालितां } னால் பாதுகாக்கப்பட்ட
 यशस्विनीं } புகழ்மலிந்ததும் [தும்
 अचिन्त्यां } இத்தன்மையதென சிந்
 तिத்தற்கரியதும்

अद्भुताकारां } வியப்புறத்தக்க அழகினை
 யுடையதுமான
 लङ्कां } இலங்கையை
 महाकपिः } மஹாகபி
 दृष्ट्वा } கண்டு
 हृष्टः च } அகமகிழ்ந்தவராயினும்
 सः } அவர்
 वैदेह्याः } வைதேஹியின்
 दर्शनोत्सुकः च } தர்சனத்திலேயே ஆவலு
 ற்வராதலால்
 विषणः } ஏக்கம்பிடித்தவராய்
 आसीत् } இருந்தனர்.

चन्द्रोऽपि साचिव्यमिवास्य कुर्वन्तारागणैर्मध्यगतो विराजन् ।
 ज्योत्स्नावितानेन वितत्य लोकमुत्तिष्ठते नैकसहस्ररश्मिः ॥ ५७ ॥

चन्द्रः अपि } சந்திரனும்
 अस्य } இவருக்கு
 साचिव्यं कुर्वन् इव तु } துணை புரிபவர் போல
 तारागणैः } நக்சத் திரக்கூட்டங்க
 ளோடு
 मध्यगतः } நடுவை அடைந்து
 विराजन् } விளங்குபவராய்

ज्योत्स्नावितानेन } நிலாவாகிற மேற்கட்டி
 लोकं } உலகத்தை [னால்
 वितत्य } வியாபித்தது
 नैकसहस्ररश्मिः } பல்லாயிரம் கிரணங்க
 ளோடு கூடினவராய்
 उत्तिष्ठते } உதயமாயினார்.

शङ्खप्रभं क्षीरमृणालवर्णमुद्रच्छमानं व्यवभासमानम् ।
 ददर्श चन्द्रं स कपिप्रवीरः पोषूयमानं सरसीव हंसम् ॥ ५८ ॥

शङ्खप्रभं } சங்கம்போன்ற காந்தி
 யுடையவரும்
 क्षीरमृणालवर्णं } பால், தாமரைத்தாள்
 இவைகளின் வர்ணமு
 दैयवரும்
 उद्रच्छमानं } உயரச்சென்றுகொண்டு

व्यवभासमानं } மிகவும் பிரகாசிக்கிறவரு
 चन्द्रं } மான சந்திரனை
 सः कपिप्रवीरः } அவ் வானரவீரர்
 सरसि } தாமரையோடையில்
 पोषूयमानं } நீந்திக்கொண்டுவரும்
 हंस इव ददर्श } ஹம்ஸம்போல் கண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे द्वितीयः सर्गः ॥ २ ॥
 आदितः श्लोकाः 12076 सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 286

தூதரீ: சரீ:—முன்றுவது ஸர்க்கம். ॥ 3 ॥

லக்ஷாவிஜய:—இலங்காதேவியை ஐயித்தல்.

ச லக்ஷாசிவரே லக்ஷே லக்ஷதோயதசநிபே । சக்ஷமாஸ்யாய மேதாவி ஹனுமான் மாகுதாத்தமஜ: ॥
நிசி லக்ஷா மாகுதாசிவோ விவேச கபிகுஜர: । ரக்ஷகானநதோயாத்யா புரீ ராவணபாலிதா ॥

மாகுதாத்தமஜ: வாயுகுமாரரும்
கபிகுஜர: வானரசர்ரேக்ட்டரும்
மாகுதாசிவ: பெரியவலிமையுள்ளவரு
மேதாவி புத்திமானுமான [ம்
ச: ஹனுமான் அந்த ஹனுமார்
லக்ஷதோயத- } காலிறங்கினமேகத்திற்கு
சநிபே } நிகரான
லக்ஷே லம்பமென்ற
லக்ஷாசிவரே லம்பபர்வதத்தின் சிகரத்
தில்

ரக்ஷகானந- } அழகிய சேலைகளையும்
தோயாத்யா } நீர்நிலைகளையுமுடையதும்
ராவணபாலிதா ராவணனால் பரிபாலிக்கப்
பட்டதுமான
லக்ஷா லங்கை என்ற
புரீ பட்டணத்தில்
சக்ஷம் வேண்டிய திறமையை
மாகுதாத்தமஜ: மேற்கொண்டு
நிசி இரவில்
விவேச புகுதலுற்றார்.

சாரதாம்புதரபரக்ஷயேர்வநைரூபசோபிதா ॥ 3 ॥
சுபுஷ்டலசங்குஷ்டா யதேவ விதபாவதி ॥ 4 ॥
சுஜகாசரிதா குபா சுபா மோகவதிமீவ । தா ச விசுதநாகிணி ஜ்யோதிமாரீனிபேவிதா ॥
மந்மமாகுதசக்ஷாரா யதேந்ரஸ்யாமராவதி ॥ 5 ॥
கிஷ்கிணிஜாலபோபாபி: பதாகாபிரலக்ஷுதா ॥ 6 ॥
விசுமயாவிஷ்டுதய: புரிமாலேக்ய சர்வத: ॥ 7 ॥

சாரதாம்பு- } சரத்தகாலமேகங்களுக்
தரபரக்ஷய: } கொப்பான
மவநை: மாளிகைகளால்
சுபுஷ்டல- } விளங்குவதும்
சங்குஷ்டா } ஸமுத்திரம்போன்ற
சாரதாம்பு- } முழுக்கமுடையதும்
தரபரக்ஷய: } கடற்காற்று
விதபாவதி- } வீசப்பெற்றதும்
யதேவ விதபாவதி(அலகாபுரி)
சுபுஷ்டல- } போலவே [யை
சங்குஷ்டா } கொழுத்த ஸேனைகள்
சாரதாம்பு- } மிகுந்ததும்
தரபரக்ஷய: } அழகியதோரணவாயில்
விதபாவதி- } கட்டிய கோபுரங்களை
யுடையதும்

பாண்டுரதார- } வெள்ளியதோரணவா
தாரணா } யில்களுள்ளதும்
சுஜகாசரிதா ஸர்ப்பங்கள் வாழும்
மோகவதி போகவதி நகரத்தை
இவ போல
குபா காவல் மிக்கதும்
சுபா முக்கியமானதும்
விசுதநாகிணி மின்னல்களையுடைய மே
கங்கள் நிறைந்ததும்
ஜ்யோதிமாரீ- } நகரத்திரமாரக்கம் வரை
னிபேவிதா } யில் பரவியுள்ளதும்
இந்ரஸ்ய இந்திரனுடைய
மராவதி யதேவ அமராவதிநகரம் போல்
மந்மமாகுத- } மந்தமாருதம்
சக்ஷாரா } வீசப்பெற்றதும்

शतकुंभेन பொன் மயமான
 महता प्राकारेण பெரிய மதிற்சுவரால்
 अभिसंवृतां சூழப்பட்டதும்
 किङ्किणीजाल- கிங்கிணி மணிகளின் வரி
 घोषाभिः } சைகொலிக்கின்ற
 पताकाभिः கொடிகளால்
 अलंकृतां அலங்கரிக்கப்பட்டது
 तां அந்த [மான
 पुरीं பட்டணத்தை

सः அவர்
 सर्वतः எங்கும்
 आलोक्य பார்த்து
 विस्मयाविष्टहृदयः வியப்படைந்த மனத்தவ
 आसाद्य அருகில்சென்று [ராய்
 हृष्टः மனமகிழ்ந்து
 प्राकारं மதிற்சுவரின்மேல்
 सहजा விரைவாக
 अभिप्रेदिवान् ஏறினார்.

जाम्बूनदमयैर्द्वारैर्वैडूर्यकृतवेदिकैः । वज्रस्फटिकमुक्ताभिर्मणिकुट्टिमभूषितैः ॥

तप्तहाटकनिर्युहै राजतामलपाण्डुरैः ॥ ९ ॥

वैडूर्यकृतसोपानैः स्फाटिकान्तरपांसुभिः । चारुसञ्जवनोपेतैः खमिवोत्पतितैः शुभैः ॥

क्रौञ्चवर्हिणसङ्घुष्टै राजहंसनिषेवितैः । तूर्याभरणनिर्वोषैः सर्वतः प्रतिनादिताम् ॥ ११ ॥

वस्वोकसाराप्रतिमां समीक्ष्य नगरीं ततः । खमिवोत्पतितां लङ्कां जहर्ष हनुमान् कपिः ॥

जाम्बूनदमयैः பொன் மயமான
 द्वारैः வாயில்களாலும்
 वैडूर्यकृतवेदिकैः வைடூர்யமணிகளிழைத்த
 வேதிகைகளாலும்
 वज्रस्फटिक- வஜ்ரம், ஸ்படிகம், முத்
 मुक्ताभिः } து இவைகளாலும்
 मणिकुट्टिम- இரத்தினங்களாலும்
 भूषितैः } இழைக்கப்பட்டு அலங்
 கரிக்கப்பட்ட
 खं விண்ணில்
 उत्पतितैः इव பறந்துபோல்
 शुभैः அழகிய
 तप्तहाटक- உருக்கவிட்ட பொன்
 निर्युहैः } னாற்செய்யப்பட்ட கோ
 புரங்களாலும்
 राजतामल- வெள்ளியினால் செய்யப்
 पाण्डुरैः } பட்டு நிர்மலமான வெ
 ண்மைநிறமுடையவை
 களாய்
 वैडूर्यकृतसोपानैः வைடூர்யங்களாலலங்கரிக்
 கப்பட்ட படிகளாலும்
 स्फाटिकान्तर- இடையிலுள்ள ஸ்படிக
 पांसुभिः } மயமான தூசிகளாலும்

चारुसञ्ज- அழகிய மத்தியகல்யாண
 वनोपेतैः } முற்றங்களுள்ள வீடுக
 ளோடுகடிய வரிசைக
 ளாலும்
 क्रौञ्चवर्हिण- அன்றில், மயில், இவை
 सङ्घुष्टैः } களிஞ்ஞெலிகளாலும்
 राजहंसनिषेवितैः ராஜஹம்ஸங்களின்
 ஸஞ்சாரங்களினாலும்
 तूर्याभरणनिर्वोषैः வாத்தியமுழுக்கங்களா
 லும் ஆபரண ஒலிகளா
 सर्वतः எங்கும் [லும்
 प्रतिनादितां பிரதித்வனியுடையதாய்
 वस्वोक- } இந்திரபுரியையும் தனக்
 साराप्रतिमां } கு நிகரில்லாததாய் செ
 ய்துகொண்டு
 खं ஆகாயத்தை
 उत्पतितां इव முட்டிக் கிளம்பும்
 तां அந்த
 लङ्कां இலங்கையென்னும்
 नगरीं समीक्ष्य நகரியைக் கண்டு
 कपिः हनुमान् வானரரான ஹனுமார்
 ततः அதினால்
 जहर्ष களிகூர்ந்தார்.

हनुमान् ஹனுமார் என்ற
 कपि: கபியானவர்
 राक्षसेन्द्रस्य அரக்கர்பதியின்
 दीप्तै: ஒளிமிகுந்த
 भास्वरै: நிர்மலமாய்விளங்குகின்ற
 महागृहै: பெரிய மாளிகைகளால்
 नष्टमिरां இருளின்றி
 तां புகழ் மலிந்த
 प्रमदां इव அணங்கெனத் தோன்று
 तां அந்த [வதான
 नगरी நகரியை

रत्नवनोपेतं ரத்தினப்ரபை என்னும்
 गोष्ठागारा- } வஸ்திரமுடுத்ததாயும்
 वत्सकां } பசுமாட்டுக் கொட்டில்க
 यन्त्रागारस्तनीं } னை செவிக்கணிகளாய
 क्रदां } ணிந்ததாயும்
 भूषितां च யந்திரசாலையென்னும்
 विवेश பூர்த்தியாய் குறையின்றி
 எதிரிலே பார்த்தார்.

अथ सा हरिशर्दूलं प्रविशन्तं महाबलम् । नगरी स्वेन रूपेण ददर्श पवनात्मजम् ॥२०॥

अथ அப்பொழுது
 सा அந்த
 नगरी நகரதேவதை
 प्रविशन्तं உள்ளே போகிற
 महाबलं மிகவும் வலிமையுடைய

पवनात्मजं வாயுகுமாரரான
 हरिशर्दूलं வானரச்ரேஷ்டரை
 स्वेन ஸ்வய
 रूपेण உருவத்தோடு
 ददर्श கண்டாள்.

सा तं हरिवरं दृष्ट्वा लङ्का रावणपालिता । स्वयमेवोत्थिता तत्र विकृताननदर्शना ॥२१॥

रावणपालिता ராவணனால் பரிபாலிக்
 सा அந்த [கப்பட்ட
 लङ्का லங்காதேவதை
 तं हरिवरं அந்த வானரச்ரேஷ்ட
 दृष्ट्वा கண்டு [டரை

विकृताननदर्शना விகார முகத்துடனும்
 स्वयं एव தோற்றத்துடனும்
 तत्र தானாகவே
 उत्थिता அத்தருணத்தில்
 கிளம்பினாள்.

पुरस्तात्तस्य वीरस्य वायुसूनोरतिष्ठत् । मुञ्चमाना महानादमब्रवीत् पवनात्मजम् ॥२२॥

वीरस्य வீரரான
 तस्य அந்த
 वायुसूनो: வாயுகுமாரரின்
 पुरस्तात् अतिष्ठत् எதிரில் நின்றாள்;

महानादं பெருஞ்சத்தத்தை
 मुञ्चमाना இட்டுக்கொண்டு
 पवनात्मजं வாயுகுமாரரைப்பார்த்து
 अब्रवीत् பேசினாள்.

कस्त्वं केन च कार्येण इह प्राप्तो वनालय । कथयस्वेह यत्तत्त्वं यावत्प्राणा धरन्ति ते ॥

क: “யார்
 त्वं நீ?
 वनालय குரங்கே!
 केन कार्येण எந்த காரியத்தோடு
 इह प्राप्त: இங்கு வந்தாய்?
 तत्त्वं உண்மை

यत् च எதுவோ அதையே
 इह இங்கு
 कथयस्व சொல்லிவிடு;
 यावत् அப்படியானால்
 ते प्राणा: உனது பிராணன்கள்
 धरन्ति நிலைத்திருக்கும்.

न शक्या खल्वियं लङ्का प्रवेष्टुं वानर त्वया । रक्षिता रावणवलैरभिगुप्ता समन्ततः ॥

வானர “ஓ வானர !
 இய் லங்கா இந்த லங்கை
 சமந்தத: எல்லா பக்கங்களிலும்
 ராவணவலै: ராவணனை யங்களால்
 அபிசுதா நெருங்குண்டு

ரக்சிதா காப்பாற்றப்படுகிறது ;
 த்வயா உன்னால்
 ப்வேஸ்து பிரவேசிப்பதற்கு
 ந சக்யா முடியாதது,
 லலு நிச்சயம்”.

अथ तामब्रवीद्वीरो हनुमानग्रतः स्थिताम् । कथयिष्यामि ते तत्त्वं यन्मां त्वं परिपृच्छसि ॥

அத உடனே
 வீர: ஹனுமான் ஹனுமார்
 அகரத: சூதிரா எதிரில் நிற்கிற
 தா அவனோப் பார்த்து
 மா “என்னே

த்வம் நீ
 யத் பரிபுச்சிசு எதைக் கேட்கிறாயோ
 தத்வம் (அதை) உண்மையாக
 தே கதயிஷ்யாமி உனக்குச் சொல்வேன்”
 அப்ரவீத் என்று சொன்னார்.

का त्वं विरूपनयना पुरद्वारेऽवतिष्ठसे । किमर्थं चापि मां रुद्ध्वा निर्भर्त्सयसि दारुणा ॥

த் கா “நீ யார் ?
 விரூபநயநா விருபமான கண்கள்
 மா என்னை [கொண்டவளாய்
 கிமர்த் எதற்காக
 ருதூ தடுத்து

தாரூகா ச பயங்கரமானவளாகவே
 நிர்மர்ஸ்யசி வெருட்டுகிறாய் ?
 அபி மேலும்
 புரதூரே கோட்டைவாசலில்
 அவதிஸ்சே நிற்கிறாய் ?

हनुमद्वचनं श्रुत्वा लङ्का सा कामरूपिणी ।

காமரூபிணி வேண்டிய ரூபமெடுக்க
 சா அந்த [வல்ல
 லங்கா லங்கைமாத்
 ஹனுமத்வனம் ஹனுமாரின் வார்த்தை
 ஶ்ருதூ கேட்டு [யை

उवाच वचनं क्रुद्धा परुषं पवनात्मजम् ॥

கூதூ கோபங்கொண்டவளாய்
 பவநாத்மஜ் வாயுகுமாரரைப் பார்த்
 பரூஷ் கடினமான [து
 வகந் வார்த்தையை
 உவாச சொன்னான்.

अहं राक्षसराजस्य रावणस्य महात्मनः । आज्ञाप्रतीक्षा दुर्धर्षा रक्षामि नगरीमिमाम् ॥

அஹ் “நான்
 ராக்ஷசராஜனாகிய ராக்க்ஷசராஜனாகிய
 மஹாத்மந: வலிமை தங்கிய
 ராவணசூ } ராவணனுடைய கட்டளை
 அஜ்நாபரீக்ஷா } யைப் பூர்த்திசெய்பவன்,

தூர்ஹ்ஷா ஒருவராலும் வெல்ல
 இமா இந்த [முடியாதவன்,
 நகரீ பட்டணத்தை
 ரக்சாமி கார்க்கிறேன்.

न शक्यं मामवज्ञाय प्रवेष्टुं वानर त्वया । अद्य प्राणैः परित्यक्तः स्वप्स्यसे निहतो मया ॥

வானர “சூரங்கே !
 மா என்னை
 அவஜ்நாய அலக்கியம் செய்து.
 ப்வேஸ்து பிரவேசிப்பதற்கு
 த்வயா ந சக்யம் உன்னால் முடியாது ;
 அத இப்பொழுதே

மயா என்னால்
 நிஹத: கொல்லப்பட்டவனாய்
 ப்ராணै: பிராணன்களால்
 பரீத்யக: விடப்பட்டவனாய்
 ஸ்வஸ்யசே பெருந்துயில் கொள்ளப்
 போகிறாய்.

अहं हि नगरी लङ्का स्वयमेव पुङ्गव । सर्वतः परिरक्षामि हेतुते कथितं मया ॥ ३० ॥

புங்஑ம் “வானா !
அஹ் றி நானே
லங்கா நகரம்;
ஸ்வய் எவ ஒருவனாகவே
ஸர்வத்: எல்லாப்பக்கங்களிலும்

பரிரக்ஷாமி ஜாக்கிரதையாய்க் கார்க்
மயா என்னால் [கிறேன்.
ஏவத் இது
தே றி உனக்காகத்தான்
கதில்த் சொல்லப்பட்டது”.

लङ्काया वचनं श्रुत्वा हनुमान् मारुतात्मजः । यत्नवान् स हरिश्रेष्ठः स्थितः शैल इवापरः ॥

லங்கா஑ா: லங்கையின்
வகந் வார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டு
மாருதாத்த்ஜ: வாயுருமாரசாகிய
றரிश्रेष्ठ: வானரசர்ரேஷ்டராகிய

स: हनुमान् அந்த ஹனுமார்
यत्नवान् ஸங்கடத்திலா முந்தவ
ஃपर: வேறொரு [ராய்
शैल: इव மலைபோல்
स्थित: அசையாது நின்றார்.

स तां स्त्रीरूपविकृतां दृष्ट्वा वानरपुङ्गवः । आवभाषेऽथ मेधावी सत्त्ववान् पुवगर्षभः ॥
द्रक्ष्यामि नगरीं लङ्कां सादृष्टाकारतोरणाम् । इत्यर्थमिह संप्राप्तः परं कौतूहलं हि मे ॥

ச: அந்த
புவர்ப்஑ம்: தாவிச்செல்வதில் வல்ல
மேதாவி மேதாவின [வான
வானரபுங்஑வ: வானரசர்ரேஷ்டர்
ஸ்ரீரூபவிக்ரதா் பெண்ணுருவமெடுத்த
தா் அவளை [பயங்கரமான
दृष्ट्वा கண்ணுற்று
अथ பிறகு
सत्त्ववान् ஸாத்விக ஸ்வபாவத்
आवभाषे சொன்னார். [துடன்

सादृष्टाकार- } “அட்டாலக ப்ராகார
तोरणां } கோபுரவாயில்களுடன்
लङ्कां नगरीं लङ्का நகரத்தை [கூடின
द्रक्ष्यामि பார்க்கப்போகிறேன்;
इत्यर्थं हि இதற்காகத்தான்
संप्राप्तः வந்தவன்;
मे எனக்கு
इह இதுவிஷயத்தில்
कौतूहलं குதூஹலம்
परम् மிகுந்துள்ளது.

वनान्युपवनानीह लङ्कायाः काननानि च । सर्वतो गृहमुख्यानि द्रष्टुमागमनं हि मे ॥

इह “இங்கு
मे எனது
आगमनं வரவு
लङ्काया: லங்கையின்
काननानि காடுகளையும்

वनानि சோலைகளையும்
उपवनानि கிறு தோட்டங்களையும்
गृहमुख्यानि च பெரிய மாளிகைகளையும்
सर्वतो: எல்லாவற்றையும்
द्रष्टुं हि பார்ப்பதற்கே”.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा लङ्का सा कामरूपिणी । भूय एव पुनर्वाक्यं वभाषे परुषाक्षरम् ॥

காமரூபிணி வேண்டிய உருவமெடுக்க
सा அந்த [வல்ல
लङ्का லங்காதேவதை
तस्य அவருடைய
तत् वचनं அந்த வார்த்தையை

श्रुत्वा एव கேட்டும்
भूय: மீண்டும்
परुषाक्षरं கடினச்சொல் நிறைந்த
वाक्यं पुन: சொல்லையே
वभाषे சொன்னான்.

मामनिर्जित्य दुर्बुद्धे राक्षसेश्वरपालिताम् ।

दुर्बुद्धे “தூர்புத்தியுள்ள
வானराधம அற்பக்குரங்கே!
அஃ இப்பொழுது
ராக்ஸேஸ்வரபாலிதா அரக்கர்கோன் பாது
காப்பிலுள்ள

न शक्यमद्य ते द्रष्टुं पुरीयं वानराधम ॥

மா அநிர்ஜித்ய என்னை ஜயிக்காமல்
தே உனக்கு
இய் புரி இந்த பட்டணம்
द्रष्टुं न शक्यं காணமுடியாது”.

ततः स कपिशार्दूलस्तामुवाच निशाचरीम् ।

ततः அப்பொழுது
सः कपिशार्दूलः அந்த வானரவீரர்
भद्रे “நல்லாய்!
इमां पुरीं இந்த நகரத்தை
दृष्ट्वा पुनः பார்த்துவிட்டு

दृष्ट्वा पुरीमिमां भद्रे पुनर्यास्ये यथागतम् ॥

யதாगतம் வந்ததுபோலவே
यास्ये போவேன்” என்று
तां அந்த
निशाचरीं நிசாசரியைப் பார்த்து
उवाच சொன்னார்.

ततः कृत्वा महानादं सा वै लङ्का भयङ्करम् ।

ततः அப்பொழுது
सा लङ्का அந்த லங்காதேவதை
भयङ्करं அச்சந்தரும்படியான
महानादं कृत्वा பேரொலியைச் செய்து

तलेन वानरश्रेष्ठं ताडयामास वेगिता ॥

वेगिता வேகமுடையவளாய்
वानरश्रेष्ठं வானரச்ரேஷ்டரை
तलेन கைதலத்தினால்
ताडयामास वै அறைந்தாள்.

ततः स कपिशार्दूलो लङ्कया ताडितो भृशम् ।

लङ्कया லங்கினியால்
ताडितः அடிக்கப்பட்ட
सः पवनात्मजः அந்த வாயுகுமாரராகிய
वीर्यवान् வீர்யவானான

ननाद सुमहानादं वीर्यवान् पवनात्मजः ॥

कपिशार्दूलः வானரவீரர்
ततः அப்பொழுது
सुमहानादं பேரிரைச்சலை
भृशं ननाद அதிகமாக முழக்கினார்.

ततः संवर्तयामास वामहस्तस्य सोऽङ्गुलीः ।

ततः அப்பொழுது
सः हनुमान् அந்த ஹனுமார்
क्रोधमूर्च्छितः கோபத்தால் தன்னை
மறந்தவராய்
वामहस्तस्य இடதுகையின்

मुष्टिनाभिजघानैनानां हनुमान् क्रोधमूर्च्छितः ॥

अङ्गुलीः விரல்களை
संवर्तयामास நன்றாய் இறுக்கி மூடிச்
एनां இவளை [கொண்டார்]
मुष्टिना முஷ்டியால்
अभिजघान குத்தினார்.

स्त्री चेति मन्यमानेन नातिक्रोधः स्वयं कृतः ॥ ४१ ॥

स्त्री इति பெண் என்று
मन्यमानेन எண்ணிக்கொண்டிருப்ப
பவரால்

॥ ४१ ॥

स्वयं தானாகவே
अतिक्रोधः அதிக கோபம்
न कृतः च காட்டப்படவேயில்லை.

सा तु तेन प्रहारेण विह्वलाङ्गी निशाचरी ।

सा निशाचरी அந்த ராக்ஸேஸ்
तेन प्रहारेण च அந்த குத்தினாலேயே
विह्वलाङ्गी சிதறின அங்கங்களை
உடையவளாய்

पपात सहसा भूमौ विकृताननदर्शना ॥

विकृतानन- } விகாரமான முகத்தை
दर्शना } யும், தோற்றத்தையும்
भूमौ பூமியில் [உடையவளாய்
सहसा पपात திடீரென்று வீழ்ந்தாள்.

ततस्तु हनुमान् प्राज्ञस्तां दृष्ट्वा विनिपातिताम् । कृपां चकार तेजस्वी मन्यमानः स्त्रियन्तु ताम् ॥

ततः अ.தனால்
 प्राज्ञः அறிவிற்குறந்தவரும்
 तेजस्वी ஆண்டையிற்குறந்தவரு
 हनुमान् ஹனுமார் [மான
 विनिपातितां வீழ்த்தப்பட்டிருக்கும்

तां दृष्ट्वा तु அவளைக் கண்டதும்
 तां அவளை
 स्त्रियं तु பெண்ணென
 मन्यमानः எண்ணமுற்றவராதலின்
 कृपां चकार கருணைகூர்ந்தருளினார்.

ततो वै भृशसंविश्रा लङ्का सा गद्गदाक्षरम् । उवाचागर्वितं वाक्यं हनुमन्तं पुवङ्गमम् ॥

ततः அதன்பின்
 सा அந்த
 लङ्का லங்காதேவதை
 पुवङ्गमं வானரச்ரேஷ்டரான
 हनुमन्तं ஹனுமாரைப் பார்த்து

भृशसंविश्रा மிகவும் பயந்து
 लङ्का गद्गदाक्षरं वै நடுங்கினவளாய்
 उवाचागर्वितं गद्गदाक्षरं वै நாக்கு தழுதழுத்ததாக
 वाक्यं செருக்கு நீங்கின [வே
 हनुमन्तं சொன்னான்.

प्रसीद सुमहाबाहो त्रायस्व हरिसत्तम । समये सौम्य तिष्ठन्ति सत्त्ववन्तो महाबलाः ॥

सुमहाबाहो பெருந்தோளுடையவரே
 प्रसीद என்மீதருள்புரியும்;
 सौम्य சாந்தரான
 हरिसत्तम வானரச்ரேஷ்டரே!
 त्रायस्व என்னைக் காத்தருளும்;

महाबलाः மிக வலிமையுடைய
 सत्त्ववन्तः குணவான்கள்
 समये நியாயநெறியிலேயே
 तिष्ठन्ति தவறாமல் நிற்கிறார்கள்.

अहं तु नगरी लङ्का स्वयमेव पुवङ्गम । निर्जिताऽहं त्वया वीर विक्रमेण महाबल ॥ ४६ ॥

महाबल மிக வலிமையுடைய
 पुवङ्गम वானரரே!
 अहं तु நானே
 स्वयं लङ्का ஸ்வயமான லங்கா என்ற
 नगरी நகரதேவதை;

वीर வீரரே!
 अहं நான்
 त्वया एव உம்மாலேதான்
 विक्रमेण பராக்கிரமத்தால்
 निर्जिता ஜயிக்கப்பட்டேன்.

इदं तु तथ्यं शृणु वै ब्रुवन्त्या मे हरीश्वर । स्वयं स्वयंभुवा दत्तं वरदानं यथा मम ॥

हरीश्वर வானரேச்வரரே!
 स्वयंभुवा ப்ரம்மதேவரால்
 मम எனக்கு
 स्वयं तु தானாகவே
 दत्तं கொடுக்கப்பட்ட
 वरदानं வரப்பிரதானம்

यथा वै எப்படியோ அப்படியே
 तथ्यं உண்மையான
 इदं பின்சொல்லும் விஷயத்
 ब्रुवन्त्या: சொல்லுகிற [தை
 मे என்னிடத்திலிருந்து
 शृणु கேளும்.

यदा त्वां वानरः कश्चिद्विक्रमाद्दशमानयेत् । तदा त्वया हि विज्ञेयं रक्षसां भयमागतम् ॥

त्वां உன்னை
 कश्चित् वानरः ஒரு வானரன்
 विक्रमात् பராக்கிரமத்தால்
 यदा எப்பொழுது
 वशं வசமாக
 आनयेत् செய்துகொள்ளுகிறானே;

तदा அப்பொழுதே
 रक्षसां ராக்ஷஸர்களுக்கு
 भयं आगतं கேடு வந்தது என்று
 त्वया विज्ञेयं உன்னால் அறிந்துகொள்
 हि எப்படவேண்டியது,
 ஸந்தேகமில்லை.

स हि मे समयः सौम्य प्राप्तोऽद्य तव दर्शनात् । स्वयंभूविहितः सत्यो न तस्यास्ति व्यतिक्रमः ॥

सौम्य	ஸௌம்யரே !	हि	ரிச்சயம் ;
तव	தங்கள து	स्वयंभूविहितः	பிரம்மாவினால் விதிக்கப்
दर्शनात्	காரியப்பெருக்கால்	सत्यः	ஸத்யம் ; [பட்டது
सः समयः	அந்தக் காலம்	तस्य	அதற்கு
अद्य	இப்பொழுது	व्यतिक्रमः	தவறுதல்
मे प्राप्तः	எனக்கு வந்தது,	न अस्ति	(ஒருபோதும்) இல்லை.

सीतानिमित्तं राज्ञस्तु रावणस्य दुरात्मनः । रक्षसां चैव सर्वेषां विनाशः समुपागतः ॥

दुरात्मनः	தூராத்மாவான	रक्षसां	ராக்ஷஸர்கள்
राज्ञः	ராஜாவான	सर्वेषां तु	எல்லோருக்குமே
रावणस्य एव	ராவணனுக்கும்	सीतानिमित्तं	ஸீதையின் நிமித்தமாய்
च	அதுவன்றி	विनाशः	விநாசம்
		समुपागतः	வந்துகிட்டிக்கொண்டது.

तत् प्रविश्य हरिश्रेष्ठ पुरीं रावणपालिताम् । विधत्स्व सर्वकार्याणि यानि यानीह वाञ्छसि ॥

हरिश्रेष्ठ	வானரோத்தமரே !	इह	இவ்விஷயத்தில்
तत्	ஆதலால்	यानि यानि	எந்த எந்தக் காரியங்களை
रावणपालितां	ராவணனால் பரிபாலிக் கப்பட்ட	वाञ्छसि	(செய்ய)விரும்புகிறீரோ;
पुरीं	பட்டணத்துள்	सर्वकार्याणि	(அந்த) எல்லாக் காரியங்களையும்
प्रविश्य	தாராளமாய்ப் புகுந்து	विधत्स्व	செய்துகொள்ளும்.

प्रविश्य शापोपहतां हरीश्वरः पुरीं शुभां राक्षसराजपालिताम् ।

यदृच्छया त्वं जनकात्मजां सतीं विमार्ग सर्वत्र गतो यथासुखम् ॥ ५२ ॥

हरीश्वरः त्वं	வானரவீரரான நீர்	प्रविश्य	(நன்றாய்ப்)புகுந்து
राक्षसराज- पालितां }	ராக்ஷஸமன்னனால் ஆளப்பட்டதும்	यदृच्छया गतः	இஷ்டப்படி சென்று
शापोपहतां	சாபத்தாலே கேடடைந் ததும்	सर्वत्र	எல்லாவிடங்களிலும்
शुभां	நலம் பயப்பதுமாகிய	यथासुखं	வேண்டியமட்டில்
पुरीं	பட்டணத்தில்	सतीं	கற்பினிற்சிறந்த
		जनकात्मजां	ஜனகரின் திருமகளை
		विमार्ग	ஆராய்ந்து தேடும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥ ३ ॥

आदितः श्लोकाः 12128

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 338

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे षोडशेऽहि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்நிதியில் அஸ்வமேதயாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் பதினாறாவதுதினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஹ்யாं श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
सप्तदशेऽहि सुन्दरकाण्डे चतुर्थसर्गमारभ्य त्रयोविंशसर्गपर्यन्तं गीतम् ।

तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाश्च ७७३ ॥]

ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்நிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில்

17-ம்நாள் ஸுந்தரகாண்டத்தில் 4-ாவது ஸர்க்கம் முதல் 23-ாவது

ஸர்க்கம் முடிய கானம் பண்ணப்பட்டன.

அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 773.

चतुर्थः सर्गः—நான்காவது ஸர்க்கம். ॥ ४ ॥

लङ्कायां परिभ्रमणम्—லங்கையில் சுற்றதல்.

स निर्जित्य पुरीं श्रेष्ठां लङ्कां तां कामरूपिणीम् । विक्रमेण महातेजा हनुमान् कपिसत्तमः ॥
अद्वारेण महाबाहुः प्राकारमभिपुषुवे ॥ १ ॥

महातेजाः	மிக வலிமையுடைய	तां	அந்த
कपिसत्तमः	வானரச்ரேஷ்டரான	लङ्कां	லங்கை என்ற
महाबाहुः	பெருந்தோளுடைய	पुरीं	நகரதேவதையை
सः हनुमान्	அந்த ஹ்னுமார்	निर्जित्य	ஜயித்து
विक्रमेण	வலிமையினால்	अद्वारेण	கோபுரவாயில் வழியால்
कामरूपिणीं	வேண்டிய ரூபமெடுக்க	प्राकारं	மதிலை [செல்லாமலே
श्रेष्ठां	பெரிய [வல்ல	अभिपुषुवे	தாண்டினார்.

प्रविश्य नगरीं लङ्कां कपिराजहितङ्करः । चक्रेऽथ पादं सव्यं च शत्रूणां स तु मूर्धनि ॥

कपिराजहितङ्करः	வானரசர் அரசரின் நன் மையைச் செய்பவரான	मूर्धनि तु	பிரதான ஸ்தலத்திலேயே
सः	அவர்	सव्यं	இடது
लङ्कां नगरीं	இலங்கை நகரில்	पादं च	காலின் அடிவைப்பையே
प्रविश्य	நுழைந்து	अथ	மங்களமாய் முதலில்
शत्रूणां	சத்துருக்களின்	चक्रे	வைத்தார்.

प्रविष्टः सत्त्वसम्पन्नो निशायां मारुतात्मजः । स महापथमास्थाय मुक्तापुष्पविराजितम् ॥

ततस्तु तां पुरीं लङ्कां रम्यामभिययौ कपिः ॥ ४ ॥

निशायां प्रविष्टः	இரவில் பிரவேசித்த	आस्थाय	அடைந்து
मारुतात्मजः	வாயுகுமாரராகிய	सत्त्वसंपन्नः	மிக தைரியத்தோடு கூடியவராய்
सः कपिः	அந்த வானரசர்	ततः	அங்கிருந்து
मुक्तापुष्प- विराजितं }	முத்துக்களாலும் புஷ்ப ங்களாலும் அலங்கரிக்க கப்பட்ட	रम्यां	அழகிய
महापथं तु	ராஜவீதியையும்	तां लङ्कां पुरीं	அவ்விலங்கை நகரை
		अभिययौ	சுற்றித்திரிந்தார்.

हसितोत्कृष्टनिनदैस्तूर्यघोषपुरःसरैः । वज्राङ्कुशनिकाशैश्च वज्रजालविभूषितैः ॥

गृहमुख्यैः पुरी रम्या बभासे द्यौरिवाम्बुदैः ॥ ५ ॥

தூர்யघோஷ- } முரசும் முதலிய வாத்தி
புர:சரै: } யகோஷங்கள் முன்னி
ட்ட

हसितोत्कृष्टनिनदैः சந்தோஷ ஆரவாரங்
களாலும்

वज्राङ्कुश- } ஐராவதத்தை நிகர்த்
निकाशैः च } ததாயும்

वज्रजाल- } வஜ்ரமணிகளாலலங்கரிக்
विभूषितैः } கப்பட்ட பலகணிகளையு
முடைய

गृहमुख्यैः ச்ரேஷ்டமான மாளிகை
கைகளால்

पुरी நகரம்,

अम्बुदैः மேகங்களால்

द्यौः इव ஆகாசம்போல்,

रम्या மிகவழகாக

बभासे விளங்கிற்று.

प्रज्ज्वाल पुरी लङ्का रक्षोगणगृहैः शुभैः ॥ ६ ॥

लङ्का पुरी லங்காபுரம்

शुभैः மங்களகரங்களான

रक्षोगणगृहैः ராக்ஷஸக்கூட்டங்களின்
மாளிகைகளினால்

प्रज्ज्वाल அதிகமாய் ஜ்வலித்தது.

सिताभ्रसदृशैश्चित्रैः पद्मस्वस्तिकसंस्थितैः । वर्धमानगृहैश्चापि सर्वतः सुविभूषिता ॥

गृहमुख्यैः पुरी भूयो बभासे द्यौरिवाम्बुदैः ॥ ७ ॥

पद्मस्वस्तिक- } பத்மம், ஸ்வஸ்திகம் இ
संस्थितैः } வைகளோடுகூடின கூட்
டங்களாலும்

वर्धमानगृहैः च வர்த்தமானம் என்ற
கட்டடங்களாலும்

सर्वतः எங்கும்

सुविभूषिता நன்கலங்கரிக்கப்பட்ட

चित्रैः சித்திரவேலைகளால்

सिताभ्रसदृशैः வெண்மேகங்களுக்குச்
சமமான

शुभैः மங்களகரங்களான

गृहमुख्यैः अपि பெரிய மாளிகைகளா

अम्बुदैः மேகங்களால் [லும்,

द्यौः इव ஆகாயம்போல்

भूयः மிக மேன்மையாய்

पुरी நகரம்

बभासे பிரகாசித்தது.

तां चित्रमाल्याभरणां कपिराजहितङ्करः ।

चित्रमाल्या- } சித்திரங்களையும் மாலைக
भरणां } ளையும் ஆபரணங்களாக
வுடைய

तां அதை

कपिराज- } வானர அரசரின் நன்

हितङ्करः } மையைச் செய்கிற

राघवार्थं चरञ्छ्रीमान्दर्श च ननन्द च ॥

श्रीमान् ஸ்ரீமான்

राघवार्थं ஸ்ரீராகவரின் காரியத்திற்

चरन् திரிகிறவராய் [காக

च முற்றிலும்

दर्श பார்த்தார்;

ननन्द च ஸந்தோஷித்தார்.

भवनाद्भवनं गच्छन्ददर्श पवनात्मजः । विविधाकृतिरूपाणि भवनानि ततस्ततः ॥ ९ ॥

भवनात् भवनं } ஒரு வீட்டினின்று மற்ற
गच्छन् } ஒரு வீட்டிற்குத் தா
पवनात्मजः } வாய்குமாரர் [வும்
ततः ततः } அங்கங்கேயும்

विविधाकृति- } விதவிதமான வடிவங்கள்
रूपाणि } அமைந்த

भवनानि மாளிகைகளை

दर्श கண்டார்.

शुश्राव मधुरं गीतं त्रिस्थानस्वरभूषितम् । स्त्रीणां मदसमृद्धानां दिवि चाप्सरसामिव ॥

दिवि	தேவலோகத்தில்	(தாரம், மத்தியமம், மந் திரம், என்கிற) மூன்று
अप्सरासां इव	அப்ஸரஸ்திரிகளை	ஸ்வரங்களால் அலங்கரிக்க
मदसमृद्धानां	மதமுற்ற	கப்பட்ட
स्त्रीणां	ஸ்திரிகளுடைய	
त्रिस्थान- } स्वरभूषितं }	(தலை, கண்டம், மார்பு என்ற இந்த) மூன்றிடங் களிலிருந்துண்டாகும்	மதுர் गीतं च शुश्राव
		இனிய கானத்தை செவியுற்றார்.

शुश्राव काञ्चीनिनदं नूपुराणाञ्च निस्वनम् । सोपाननिनदांश्चैव भवनेषु महात्मनाम् ॥
आस्फोटितनिनादांश्च क्ष्वेलितांश्च ततस्ततः ॥ ११ ॥

महात्मनां	மேன்மைதங்கிய கனவான்களினுடைய	सोपान- } निनदान् च }	படிமெத்தைகளின் ஜங்காரங்களையும்
भवनेषु	மாளிகைகளில்	आस्फोटित- } निनदान् च }	தோள்தட்டும் ஆரவாரங்களையும்
काञ्चीनिनदं	மேகலை (ஒட்டியாணம்) களின் ஒலியையும்	क्ष्वेलितान् च	கிம்மநாதங்களையும்
नूपुराणां	கால்சலங்கைகளின்	ततः ततः एव	அங்கங்கேயும்
निस्वनं च	ஒசையையும்	शुश्राव	கேட்டார்.

शुश्राव जपतां तत्र मन्त्रान् रक्षोगृहेषु वै ॥ १२ ॥

रक्षोगृहेषु वै	ராக்ஷஸர்களுடைய வீடுகளில்	जपतां	ஜபித்துக்கொண்டிருக்க கிறவர்களுடைய
तत्र	அப்பொழுது	मन्त्रान्	மந்திரங்களை
		शुश्राव	கேட்டார்.

स्वाध्यायनिरतांश्चैव यातुधानान् ददर्श सः । रावणस्तवसंयुक्तान् गर्जतो राक्षसानपि ॥

सः	அவர்	रावणस्तव- } संयुक्तान् एव }	ராவணனுடைய ஸ்தோத் திரங்களோடு கூடின
स्वाध्याय- } निरतान् }	வேதாத்யயனத்தில் பற்றுள்ள	गर्जतः	கோஷிக்கிற [வர்களாய்]
यातुधानान् च	அரக்கர்களையும்	राक्षसान् अपि	ராக்ஷஸர்களையும்
		ददर्श	கண்டார்.

राजमार्गं समावृत्य स्थितं रक्षोबलं महत् । ददर्श मध्यमे गुल्मे राक्षसस्य चरान् बहून् ॥

राजमार्गं	ராஜவீதியை	गुल्मे	சேனாஸமுஹத்தில்
समावृत्य स्थितं	சூழ்ந்து நிற்கிற	बहून्	அனேக
महत् रक्षोबलं	பெரிய ராக்ஷஸ ஸையத்தையும்	राक्षसस्य	அரக்கனின்
मध्यमे	நடுவில் இருக்கிற	चरान्	ஒற்றர்களையும்
		ददर्श	கண்டார்.

दीक्षिताञ्जलिान् मुण्डान् गोऽजिनाम्बरवाससः । दर्भमुष्टिप्रहरणान्निकुण्डायुधांस्तथा ॥
कूटमुद्गरपाणींश्च दण्डायुधधरानपि । एकाक्षानेककर्णींश्च लम्बोदरपयोधरान् ॥ १६ ॥

करालान् भुगववत्रांश्च विकटान् वामनांस्तथा । धन्विनः खड्गिनश्चैव शतघ्नीमुसलायुधान् ॥
 परिघोत्तमहस्तांश्च विचित्रकवचोज्ज्वलान् । नातिस्थूलान्नातिकृशान्नातिदीर्घातिह्रस्वकान् ॥
 अतिगौरान् महाकृष्णानतिकुब्जातिवामनान् । विरूपान् बहुरूपांश्च सुरूपांश्च सुवर्चसः ॥
 ध्वजीन् पताकिनश्चैव ददर्श विविधायुधान् । शक्तिवृक्षायुधांश्चैव पट्टिशशनिधारिणः ॥

दीक्षितान् } யாகதீக்ஷை பூண்டவர்
 களையும்
 जटिलान् } ஜடை தரித்திருப்பவர்
 களையும்
 मुण्डान् } மயிரை மழித்திருப்பவர்
 களையும்
 गोऽजिनांश्च- } பசுத்தோல் புனைந்தவர்
 वाससः } களையும்
 दर्भमुष्टि- } ஒருபிடி தர்ப்பத்தை ஆயு
 प्रहरणान् } தமாகவுடையவர்களையும்
 तथा } அப்படியே
 अशिकुण्डायुधान् } அக்னிகுண்டங்களை ஆயு
 யுதமாகவுடையவர்களை
 யும்
 कूटसुहृ- } கூடம், முத்தகம் எனும்
 पाणीन् च } ஆயுதங்களை கையிற்
 கொண்டவர்களையும்
 दण्डायुध- } தண்டாயுதம் தரித்
 धरान् अपि } தவர்களையும்
 एकाक्षान् } ஒற்றைக்கண்ணார்
 களையும்
 एककर्णान् च } ஒற்றைக்காதர்களையும்
 लम्बोदर- } தொங்குகிற வயிறுகளை
 पयोधरान् } யும். ஸ்தனங்களையுமு
 दையவர்களையும்
 तथा } அப்படியே
 धन्विनः } வில்லினர்களையும்
 करालान् च } பயங்கரமான உருவ
 முடையவர்களையும்
 च एव } அப்படியே
 खड्गिनः } வாளுடையவர்களையும்
 भुगवत्वान् } கோணல்வாயுடையவர்
 களையும்
 शतघ्नी- } பிராங்கி, முஸலம் என்னு
 मुसलायुधान् } மாயுதங்களையுடையவர்
 களையும்

विकटान् } பயங்கரர்களையும்
 वामनान् च } குள்ளர்களையும்
 परिघोत्तम- } உத்தமமான இரும்புக்
 हस्तान् } தண்டுகளை கையிலுடை
 யவர்களையும்
 विचित्र- } விசித்திரமாகிய கவசங்க
 कवचोज्ज्वलान् } ளினால் திகழ்வோர்களை
 யும்
 नातिस्थूलान् } மிகவும் பெருக்காதவர்
 களையும்
 नातिकृशान् } மிகவும் இளைத்திராதவர்
 களையும்
 नातिदीर्घाति- } மிகவும் நெடியரல்லாத
 ह्रस्वकान् } வர்களையும், மிகவும் குள்
 ளரல்லாதவர்களையும்
 अतिगौरान् } மிகவும் வெள்ளியர்களை
 யும்
 महाकृष्णान् } மிகவும் கரியர்களையும்
 अतिकुब्जाति- } மிக கூனர்களையும் மிக
 वामनान् } குள்ளர்களையும்
 विरूपान् } குருபிகளையும்
 बहुरूपान् च } பல வடிவமையப்பெற்
 தவர்களையும்
 सुरूपान् च } நல்ல வடிவமுடையவர்
 களையும்
 सुवर्चसः } நல்லொளியுடையவர்
 களையும்
 ध्वजीन् } த்வஜம் பிடித்துக்கொ
 ண்டிருப்பவர்களையும்
 पताकिनः } சிறுகொடி பிடிப்பவர்
 களையும்
 च एव } அதுடன்
 शक्तिवृक्षा- } வேல்களையும் விருக்ஷங்க
 युधान् च } ளையுமாயுதமாக உடை
 யவர்களையும்

पट्टिशानि- धारिणः	} சுட்டிகளையும், வஜ்ரத் தையும் தரித்திருப்ப வர்களையும்	विविधायुधान्	விதம்விதமான ஆயுதங்க ளையுடையவர்களையும்
च एव		अपपडिये	ददर्श

क्षेपणीपाशहस्तांश्च ददर्श स महाकपिः । स्रग्विणस्त्वनुलिप्तांश्च वराभरणभूषितान् ॥ २१ ॥
नानावेषसमायुक्तान् यथास्वैरगतान् बहून् । तीक्ष्णशूलधरांश्चैव वज्रिणश्च महाबलान् ॥

ச:	அந்த	யथास्वैर-	}	தானாகவே வந்து ஸைன்
महाकपिः	வானரப்பெரியோர்	गतान्		யத்தில் சேர்ந்திருப்பவர்
क्षेपणीपाशहस्तान्	கவன், பாசம் இவைகளை			களையும்
	பிடித்தவர்களையும்			
स्रग्विणः	மாலை தரித்தவர்களையும்	एव		அப்படியே
अनुलिप्तान् च	மெய்ப்பூச்சு பூசினவர்	बहून्		அனேக
	களையும்	तीक्ष्णशूल-	}	கூரிய சூலம் பிடித்தவர்
वराभरणभूषितान्	சிறந்த ஆபரணமணிந்	धरान् च		களையும்
	தவர்களையும்	वज्रिणः		வஜ்ரம் தரித்த
नानावेष-	} பலவித வேஷம் பூண்	महाबलान् च		மஹா பலவான் களையும்
समायुक्तान्		டவர்களையும்	ददर्श	

शतसाहस्रमव्यग्रमारक्षं मध्यमं कपिः । रक्षोऽधिपतिनिर्दिष्टं ददर्शान्तःपुराग्रतः ॥ २२ ॥

अन्तःपुराग्रतः	அந்தப்புரத்துக்கெதிரில்	अव्यग्र	மிக ஜாக்கிரதையுள்ள
कपिः	கபி	मध्यमं	மத்தியத்திலிருக்கிற
रक्षोऽधिपति-	} ராக்ஷஸப்ரபுவாலேற்ப பட்டதான	आरक्षं	காவற்படையை
निर्दिष्टं		ददर्श	கண்டார்.
शतसाहस्रं	நூறாயிரக்கணக்கான		

स तदा तद्गृहं दृष्ट्वा महाहाटकतोरणम् । राक्षसेन्द्रस्य विख्यातमद्रिमूर्ध्नि प्रतिष्ठितम् ॥
पुण्डरीकावतंसाभिः परिधाभिः समावृतम् । प्राकारावृतमत्यन्तं ददर्श स महाकपिः ॥

तदा	அப்பொழுது	अत्यन्तं	மிகப்பெரிய
सः	அவர்	प्राकारावृतं	மதில்வளைந்ததும்
तत्	அதை	विख्यातं	புகழ்படைத்ததுமான
दृष्ट्वा	பார்த்துவிட்டு	राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸேந்திரனுடைய
अद्रिमूर्ध्नि	மலையினுச்சியில்	महाहाटक-}	சிறந்த பொன்னால் செய்
प्रतिष्ठितं	கட்டப்பட்டதாய்	तोरणं }	ததோரணமுற்றதுமான
पुण्डरीकाव-	} தாமரமலர்கள் நிறைந்த	गृहं	கிருகத்தை
तंसाभिः		सः	அந்த
परिधाभिः	அகழிகளால்	महाकपिः	வானரப்பெரியோர்
समावृतं	சூழப்பட்டதாயும்	ददर्श	கண்டார்.

त्रिविष्टपनिभं दिव्यं दिव्यनादविनादितम् । वाजिहेषितसङ्घुष्टं नादितं भूषणैस्तदा ॥
रथैर्यानैर्विमानैश्च तथाऽद्भुतहयैः शुभैः ॥ २७ ॥

वारणैश्च चतुर्दन्तैः श्वेताभ्रनिचयोपमैः ॥ २८ ॥

भूषितं रुचिरद्वारं मत्तैश्च मृगपक्षिभिः । रक्षितं सुमहार्वायैर्यातुधानैः सहस्रशः ॥ २९ ॥

राक्षसाधिपतेर्गुप्तमाविवेश महाकपिः ॥ ३० ॥

तदा	அப்பொழுது
दिव्यं	அழகிய
तिविष्टपनिभं	ஸ்வர்க்கத்துக்கு
	ஸமானமானதும்
दिव्यनाद- }	திவ்யமான ஒசைகள்
विनादितं }	மிகுந்ததும்
वाजिहेषित- }	குதிரைகளின் கனப்பி
सङ्घुष्टं }	னால் வ்யாப்தமானதும்
भूषणैः	ஆபரணங்களினால்
नादितं	ஒலிக்கப்பட்டதும்
रथैः	தேர்களாலும்
यानैः	சிவிகைகளினாலும்
विमानैः च	விமானங்களாலும்
तथा	அப்படியே
शुभैः	மங்களகரங்களான
अद्भुतहयैः	அற்புதக்குதிரைகளா
	லும்
श्वेताभ्रनिचयोपमैः	வெள்ளிய மேகம்
	போன்ற

चतुर्दन्तैः	நான்கு தந்தங்களுடன்
	கூடிய
वारणैः च	யானைகளாலும்
गुप्तं	பாதுகாக்கப்பட்டதும்
मत्तैः	கொழுத்த
मृगपक्षिभिः च	மிருகங்களாலும்
	பகைகளாலும்
भूषितं	அலங்கரிக்கப்பட்டதும்
सुमहार्वायैः	நல்ல பெருவீர்யமுடையவர்களான
यातुधानैः	அரக்கர்களால்
सहस्रशः	எல்லாப் பக்கங்களிலும்
रक्षितं	கார்க்கப்பட்டதுமான
राक्षसाधिपतेः	அரக்கர்கோனுடைய
रुचिरद्वारं	அழகான அரண்மனை
	வாசலில்
महाकपिः	வானரப்பெரியோர்
आविवेश	அழைத்தார்.

सहेमजाम्बूनदचक्रवालं महार्हमुक्तामणिभूषितान्तम् ।

परार्थकालागरुचन्दनाक्तं स रावणान्तःपुरमाविवेश ॥ ३१ ॥

सः	அவர்
सहेमजाम्बूनद- }	ஜாம்பூந்தம் முதலிய
चक्रवालं }	பொன்களினாலியற்றப்
	பட்ட மதில் வளைந்த
	தும்
महार्हमुक्ता- }	உயர்ந்த முத்துக்களா
मणिभूषितान्तं }	லும், மணிகளாலும் அ
	லங்கரிக்கப்பட்டதும்

परार्थकाला- }	சிறந்த அகிலும், சந்தன
गर्चन्दनाक्तं }	மும் கமழ்ந்து விளங்கி
	யதுமான
रावणान्तःपुरं	ராவணனுடைய
	அந்தப்புரத்தில்
आविवेश	அழைக்கித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥ ४ ॥

आदितः श्लोकाः 12159

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 369

पञ्चमः सर्गः—ஐந்தாவது ஸர்க்கம். || 1 ||

राक्षसीराक्षसदर्शनम्—ராக்ஷஸி ராக்ஷஸர்களைப் பார்த்தல்.

ततः स मध्यं गतमंशुमन्तं ज्योत्स्नावितानं महदुद्रमन्तम् ।

ददर्श धीमान् दिवि भानुमन्तं गोष्ठे वृषं मत्तपिव भ्रमन्तम्

|| 1 ||

ततः	அதன்பின்	ज्योत्स्नावितानं	நிலாவாகிற மேற் கட்டியை
धीमान्	புத்திமானான	उद्रमन्तं	விரித்திருப்பவரான
सः	அவர்	भानुमन्तं	சந்திரனை
दिवि	ஆகாயத்தில்	गोष्ठे भ्रमन्तं	தொழுவத்தில் திரிகிற
मध्यं	மத்தியில்	मत्तं	கொழுத்த
गतं	வந்திருக்கிற	वृषमिव	ரிஷபத்தைப்போல்
अंशुमन्तं	கிரணங்கள் உடைய	ददर्श	கண்டார்.
महत्	பெரிய		

लोकस्य पापानि विनाशयन्तं महोदधिं चापि समेधयन्तम् ।

भूतानि सर्वाणि विराजयन्तं ददर्श शीतांशुमथाभियान्तम्

|| 2 ||

अथ	பின்பு	सर्वाणि	எல்லா
लोकस्य	உலகத்தின்	भूतानि	உயிர்க்கூட்டங்களை
पापानि	துக்கங்களை	विराजयन्तं	விளக்கமுறுவித்துக் கொண்டு
विनाशयन्तं	போக்கடிக்கிறவரும்	अभियान्तं	செல்பவருமான
महोदधि अपि	பெரிய சமுத்திரத் தையும்	शीतांशुं	சந்திரனை
समेधयन्तं च	பெருகச்செய்வரும்	ददर्श	கண்டார்.

या भाति लक्ष्मीर्भुवि मन्दरस्था तथा प्रदोषेषु च सागरस्था ।

तथैव तोयेषु च पुष्करस्था रराज सा चारु निशाकरस्था

|| 3 ||

या	எந்த	पुष्करस्था च	தாமரையிலிருந்து கொண்டும்
लक्ष्मीः	திரு	भाति	பிரகாசிக்கிறதோ
भुवि	பூமியில்	सा	அது
मन्दरस्था	மந்தாமலையிலிருந்து	तथा एव	அப்படியே
तथा च	அப்படியே [கொண்டும்]	निशाकरस्था	சந்திரனிடத்திலிருந்து கொண்டு
प्रदोषेषु	ஸாயங்காலங்களில்	चारु	மிக அழகாக
सागरस्था	சமுத்திரங்களிலிருந்து கொண்டும்	रराज	விளங்கிற்று.
तोयेषु	நீர்நிலையங்களில்		

हंसो यथा राजतपञ्जरस्थः सिंहो यथा मन्दरकन्दरस्थः ।

वीरो यथा गर्वितकुञ्जरस्थश्चन्द्रोपि वभ्राज तथाऽम्बरस्थः || 4 ||

राजतपञ्जरस्थः வெள் ளிக்குண்டி லிருக்
கிற
हंसः அன்னம்
यथा போலவும்
मन्दरकन्दरस्थः மந்தரமலையின்
குகையிலுள்ள
सिंहः சிங்கம்
यथा போலவும்

गर्वितकुञ्जरस्थः செருக்குற்ற யானையின்
மேலுள்ள
वीरः வீரன்
यथा போலவும்
अम्बरस्थः ஆகாசத்திலிருக்கிற
चन्द्रः अपि சந்திரனும்
तथा அப்படியே
बभ्राज விளங்கினார்.

स्थितः ककुब्जानिव तीक्ष्णशृङ्गो महाचलः श्वेत इवोच्चशृङ्गः ।

हस्तीव जाम्बूनदबद्धशृङ्गो रराज चन्द्रः परिपूर्णशृङ्गः ॥ ५ ॥

तीक्ष्णशृङ्गः கூரான கொம்புகளை
யுடையதாய்
स्थितः நிற்கிற
ककुब्जान् इव கானோபோலவும்
उच्चशृङ्गः உயர்ந்த கொடுமுடியை
யுடைய
श्वेतः வெள்ளிய

महाचलः इव பெரிய மலைபோலவும்
जाम्बूनदबद्धशृङ्गः பொற்பூண்ட்ட
தந்தங்களையுடைய
हस्ती इव யானை போலவும்
परिपूर्णशृङ्गः பூர்ணகலைகையுடைய
चन्द्रः சந்திரன்
रराज விளங்கினார்.

विनष्टशीताम्बुतुषारपङ्को महाग्रहग्राहविनष्टपङ्कः ।

प्रकाशलक्ष्म्याश्रयनिर्मलाङ्को रराज चन्द्रो भगवाञ्छशाङ्कः ॥ ६ ॥

विनष्टशीताम्बु- } பணித்தி னிலைகளின் நெரு
तुषारपङ्कः } க்கத்தா லுண்டாகும்
மறைவில்லாதவராய்
महाग्रहग्राह- } சூரியனிடத்திலிருந்து
विनष्टपङ्कः } பெற்ற கிரணங்களினால்
இருளைப் போக்கடிப்
பவராய்

प्रकाश- } ஒளியென்னும் திருவுக்கு
लक्ष्म्याश्रय- } ஆசிரயமான சிர்மலமான
निर्मलाङ्कः } உடையுடையவராய்
शशाङ्कः } முடலை அடையாளமாக
வுடைய
चन्द्रः भगवान् சந்திரபகவான்
रराज பிரகாசித்தார்.

शिलातलं प्राप्य यथा मृगेन्द्रो महारणं प्राप्य यथा गजेन्द्रः ।

राज्यं सप्तासाद्य यथा नरेन्द्रस्तथा प्रकाशो विरराज चन्द्रः ॥ ७ ॥

मृगेन्द्रः சிங்கம்
शिलातलं பெரும்பாறையை
प्राप्य அடைந்து
यथा எப்படியோ,
गजेन्द्रः கஜேந்திரன்
महारणं பெரிய யுத்தத்தை
प्राप्य ஜயித்து (அடைந்து)
यथा எப்படியோ,

नरेन्द्रः அரசன்
राज्यं राज्यத்தை
सप्तासाद्य அடைந்து
यथा எப்படியோ,
तथा அப்படியே
प्रकाशः மிகக் காந்தியுடன் கூடிய
चन्द्रः சந்திரன்
विरराज விளங்கினார்.

प्रकाशचन्द्रोदयनष्टदोषः प्रवृद्धरक्षःपिशिताशदोषः ।

रामाभिरामेरितचित्तदोषः स्वर्गप्रकाशो भगवान् प्रदोषः ॥ ८ ॥

प्रदोषः } अஸ்தமனம்
 प्रकाशचन्द्रो- } பிரகாசமான சந்திரோத
 दयनष्टदोषः } யத்கால் இருள் நீங்கிய
 தாய்
 प्रवृद्धरक्षः- } வீடுத்தியடைந்துகொண்
 पिशिताशदोषः } டிருக்கிற ராக்ஷஸர்களு
 दैय मांस्वपक्वणमा } டைய மாம்ஸபக்ஷணமா
 किर तोरुषमुदयतय } கிற தோஷமுடையதாய்

रामाभिरामे- } ப்ரணயகலகமென்னும்
 रितचित्तदोषः } மனக்குறை நீங்கி (கூடி
 மகிழ்ந்த கா முகி கா மு
 கர்களைப் பெற்றதாய்)
 भगवान् } மேன்மையான தாய்
 स्वर्गप्रकाशः } ஸ்வர்க்கமாய்
 விளங்கிற்று.

तन्त्रीस्वनाः कर्णसुखाः प्रवृत्ताः स्वपन्ति नार्यः पतिभिः सुवृत्ताः ।

नक्तश्चराश्चापि तथा प्रवृत्ता विहर्तुमत्यद्भुतरौद्रवृत्ताः ॥ ९ ॥

तन्त्रीस्वनाः } வீணை முதலியவாத்தியங்
 களின் தந்திராதங்கள்
 कर्णसुखाः } காதுக்கினிமையாக
 प्रवृत्ताः } ஒலித்தன;
 सुवृत्ताः } நல்லொழுக்கமுடைய
 नार्यः } ஸ்திரீகள்
 पतिभिः } நாயகர்களோடு

स्वपन्ति } தூங்குகின்றனர் ;
 तथा } அவ்வண்ணமே
 अत्यद्भुत- } மிக வியப்பும் பயங்கரமு
 रौद्रवृत्ताः } மான தொழிலையுடைய
 नक्तश्चराः च अपि } ராக்ஷதர்களும்
 विहर्तुं } விளையாட
 प्रवृत्ताः } தொடங்கினார்கள்.

मत्तप्रमत्तानि समाकुलानि रथाश्वभद्रासनसङ्कुलानि ।

वीरश्रिया चापि समाकुलानि ददर्श धीमान् स कपिः कुलानि ॥ १० ॥

धीमान् } புத்திமானான
 सः } அந்த
 कपिः } வானார்
 मत्तप्रमत्तानि } மதுபானத்தாலறிவழிந்த
 ஜனங்களையுடையனவும்
 समाकुलानि } ஜனக்கூட்டங்களை
 யுடையனவும்

रथाश्वभद्रा- } தேர்க்கொட்டில் குதிரை
 सनसकुलानि } பங்கி, யானைக்கூட்டம்
 முதலியவைகளால் நெரு
 वीरश्रिया अपि } வீரலக்ஷமியோடு [ங்கி
 समाकुलानि च } நிறைந்திருப்பவைகளு
 कुलानि } மாளிகைகளை [மான
 ददर्श } கண்டார்.

परस्परश्चाधिकमाक्षिपन्ति भुजांश्च पीनानधिनक्षिपन्ति ।

मत्तप्रमत्तानधिविक्षिपन्ति मत्तानि चान्योन्यमधिक्षिपन्ति ॥ ११ ॥

परस्परं च } ஒருவர்க்கொருவர்
 अधिकं } அதிகமாக
 आक्षिपन्ति } பரிஹஸித்துக்கொள்ளு
 पीनान् } பெருத்த [கிரார்கள் ;
 भुजान् च } கைகளையும்
 अधिनक्षिपन्ति } போட்டுக்கொள்கிறார்
 கள் ;

मत्तप्रमत्तान् } மதத்தினாலுண்டாகிற
 பிதற்றல்களை பிதற்றி
 अधिविक्षिपन्ति } பெருங்கூச்சலிடுகிறார்
 கள் ;
 मत्तानि } மதங்கொண்டவர்கள்
 अन्योन्यं च } ஒருவர்க்கொருவர்
 अधिक्षिपन्ति } மயங்கி வீழ்ந்து தழுவி
 கொள்கிறார்கள்.

रक्षांसि वक्षांसि च विक्षिपन्ति गात्राणि कान्तासु च विक्षिपन्ति ।
रूपाणि चित्राणि च विक्षिपन्ति दृढानि चापानि च विक्षिपन्ति ॥ १२ ॥

रक्षांसि	ராஷ்டிரர்கள்	चित्राणि	பலவித
वक्षांसि च	மாற்புகளையும்	रूपाणि च	ரூபங்களையும்
विक्षिपन्ति	திறக்கிறார்கள் ;	विक्षिपन्ति	போட்டுக்கொள்ளுகிறார்
गात्राणि च	அங்கங்களையும்	दृढानि	வலிய [கள் ;
कान्तासु	நாயகிகளின்மேல்	चापानि च	விற்களையும்
विक्षिपन्ति	போடுகிறார்கள் ;	विक्षिपन्ति	நழுவிடுகிறார்கள்.

ददर्श कान्ताश्च समालभन्त्यस्तथा परास्तत्र पुनः स्वपन्त्यः ।

क्रुद्धाः पराश्चापि विनिःश्वसन्त्यः सुरुषववत्राश्च तथा हसन्त्यः ॥ १३ ॥

समालभन्त्यः	நற்சந்தனம் பூசி நறு மணம் வீசும்	सुरुषववत्राः च	அழகான சுந்திரமுக முடையவர்களையும்
कान्ताः च	கட்டழகினர்களையும்	तत्र	அங்கேயே
तथा	அப்படியே	क्रुद्धाः	பிணக்கங்கொண்டவர் களாய்
स्वपन्त्यः	தூங்கிக்கொண்டிருக்கிற	विनिःश्वसन्त्यः	பெருமூச்சுவிடுபவர்க ளான
पराः	வேறானவர்களையும்	पराः च अपि	வேறுசிலர்களையும்
तथा	அப்படியே	ददर्श	பார்த்தார்.
पुनः	மீளவும்		
हसन्त्यः	சிரித்துக்கொண்டிருக்கிற		

महागजैश्चापि तथा नदद्भिः सुपूजितैश्चापि तथा सुहृद्भिः ।

रराज वीरैश्च विनिःश्वसद्भिर्हृदो भुजङ्गैरिव निःश्वसद्भिः ॥ १४ ॥

नदद्भिः	கர்ஜித்துக்கொண்டிருக்கிற	वीरैः च	வீரர்களாலும்
महागजैः च	பெரிய யானைகளாலும்	तथा	அவ்வண்ணமே
तथा अपि	அவ்வண்ணமே	निःश्वसद्भिः	சிறுசின்ற
सुपूजितैः	நன்றாய்ப் பூஜிக்கப்பட்ட	भुजङ्गैः	பாம்புகளால்
सुहृद्भिः अपि	ஸஹிதருத்துக்களாலும்	हृदः इव	மடுவுபோல
विनिःश्वसद्भिः	நெட்டுயிர் பொறியும்	रराज	(லங்கைநகர்) விளங் கற்று.

बुद्धिप्रधानान् रुचिराभिधानान् सश्रद्धानाञ्जगतः प्रधानान् ।

नानाविधानान् रुचिराभिधानान् ददर्श तस्यां पुरि यातुधानान् ॥ १५ ॥

तस्यां	அந்த	जगतः	ஐகத்திற்கு
पुरि	நகரில்	प्रधानान्	முக்கியர்களையும்
बुद्धिप्रधानान्	புத்தியில் சிறந்தவர்களையும்	नानाविधानान्	அனேகவிதவேஷம் தரித்தவர்களையும்
रुचिराभिधानान्	இன்சொல் பேசுபவர்களையும்	रुचिराभिधानान्	நல்ல டெயர்களையுடைய வர்களுமான
सश्रद्धानान्	சிரத்தையுள்ளவர்க ளோடுகூடிய	यातुधानान्	ராஷ்டிரர்களையும்
		ददर्श	கண்டார்.

ननन्द दृष्ट्वा स च तान् सुरूपान्नानागुणानात्मगुणानुरूपान् ।
विद्योतमानान् स तदाऽनुरूपान् ददर्श कांश्चित् पुनर्विरूपान् ॥ १६ ॥

सः	அவர்	सः	அவர்
तदा	அத்தருணத்தில்	च	அதுவுமன்றி
सुरूपान्	அழகான ரூபமுடைய	कांश्चित्	சிலர்
नानागुणान्	பலவித நற்குணங்களுடைய	विरूपान् पुनः	குறूपிகளாக இருந்தும்
आत्मगुणानुरूपान्	தங்கள் குணத்திற்குத் தகுந்தவர்களான	अनुरूपान्	ஏற்ற ரூபமுடையவர்களாக
तान् दृष्ट्वा	அவர்களை பார்த்து	विद्योतमानान्	செய்துகொண்டிருப்பவர்களையும்
ननन्द	ஸந்தோஷித்தார்;	ददर्श	கண்டார்.

ततो वरार्हाः सुविशुद्धभावास्तेषां स्त्रियस्तत्र महानुभावाः ।
प्रियेषु पानेषु च सक्तभावा ददर्श तारा इव सुप्रभावाः ॥ १७ ॥

ततः	அப்பொழுது	पानेषु च	குடியிலும்
वरार्हाः	மிக்க ஸௌந்தரியமுடையவர்களும்	प्रियेषु	நாயகர்களிடத்தில்
सुविशुद्धभावाः	பரிசுத்தமனமுடையவர்களும்	सक्तभावाः	சென்ற மனமுடையவர்களுமான
महानुभावाः	நல்லொழுக்கமுடையவர்களும்	तेषां	அவர்களுடைய
सुप्रभावाः	நல்ல மஹிமை பொருந்தியவர்களும்	स्त्रियः	பத்தினிகளையும்
		ताराः इव	நகைத்திரங்களைப்போல்
		तत्र	அங்கே
		ददर्श	கண்டார்.

श्रिया ज्वलन्तीस्त्रपयोपगूढा निशीथकाले रमणोपगूढाः ।
ददर्श काश्चित् प्रमदोपगूढा यथा विहङ्गाः कुसुमोपगूढाः ॥ १८ ॥

श्रिया	லக்த்மியால்	रमणोपगूढाः	நாயகர்களோடு தழுவிக்கொண்டிருப்பவர்களாக
ज्वलन्तीः	ஜ்வலிப்பவர்களாய்	काश्चित्	சில ஸ்திரீகளை
तपयो उपगूढाः	ஐஜையோடுகூடினவர்களாய்	कुसुमोपगूढाः	புஷ்பங்களில் மறைந்திருக்கிற
प्रमदोपगूढाः	மிகு மோகத்தால் மயங்கினவர்களாய்	विहङ्गाः यथा	பகைகளைப்போல்
निशीथ काले	நள்ளிரவில்	ददर्श	பார்த்தார்.

अन्याः पुनर्हर्म्यतलोपविष्टास्तत्र प्रियाङ्गेषु सुखोपविष्टाः ।
भर्तुः प्रिया धर्मपरा निविष्टा ददर्श धीमान् मदनाभिविष्टाः ॥ १९ ॥

धीमान्	புத்திமான்	भर्तुः	நாயகனுக்கு
तत्र	அங்கு	प्रियाः	சந்தோஷத்தைச் செய்பவர்களாய்
प्रियाङ्गेषु	நாயகர்களின் மடிகளில்	मदनाभिविष्टाः	மதனவேதனையுற்றவர்களாய்
सुखोपविष्टाः	சுகமாய் உட்கார்ந்திருப்பவர்களாய்		

நிவிஷா:	உபதேசிக்கப்பெற்றவர் களாய்	ஹ்ரீதலோபவிஷா:	மேல்மாடியில் உட்கார்ந் திருக்கிற
धर्मपरा:	தர்மத்திலாஸக்தியுடை யவர்களாய்	अन्या: पुन:	வேறு சிலரையும் ददर्श कण्डार.

अप्रावृता: काञ्चनराजिवर्णा: काश्चित् परार्थ्यास्तपनीयवर्णा: ।

पुनश्च काश्चिच्छशलक्षवर्णा: कान्तप्रहीणा रुचिराङ्गवर्णा: ॥ २० ॥

ततः प्रियान् प्राप्य मनोऽभिरामान् सुप्रीतियुक्ता: प्रसमीक्ष्य रामा: ।

गृहेषु हृष्टा: परमाभिरामा हरिप्रवीर: स ददर्श रामा: ॥ २१ ॥

काञ्चनराजिवर्णा:	ஸ்வரணரேகைபோன்ற வர்ணமுடையவர்களும்	काश्चित् रामा:	சில ஸ்திரீகளையும்
तपनीयवर्णा:	உருக்கினதங்கம்போன்ற வர்ணமுடையவர்களும்	मनोऽभिरामान्	மனதிற்கிசைந்த
अप्रावृता:	மேல்போர்வை விலகின படி இருப்பவர்களுமான	प्रियान् प्राप्य	நாயகர்களைச் சேர்ந்து
काश्चित्	சில [யும்	सुप्रीतियुक्ता:	மிகக் களிப்புடனிருப்ப
परार्थ्या:	உத்தமக் கட்டழகிகளை -	प्रसमीक्ष्य	பார்த்து [வர்களையும்
रुचिराङ्गवर्णा:	அழகான அங்கங்களை யும் நிறங்களையுமுடைய	पुन:	மீளவும்
कान्तप्रहीणा:	கொழுநர்களைப் பிரிந்த வர்களாய்	तत:	அப்பொழுது
शशलक्ष- } वर्णा: च }	சந்திரன்போன்ற வர்ண முடையவர்களான	गृहेषु	மனைகளில்
		परमाभिरामा:	அதிசுந்தரமான
		हृष्टा:	ஸந்தோஷமடைந்த
		रामा:	ஸ்திரீகளையும்
		हरिप्रवीर:	வானரவீரரான
		स: ददर्श	அவர் பார்த்தார்.

चन्द्रप्रकाशाश्च हि वक्त्रमाला: वक्राक्षिपक्ष्माश्च सुनेत्रमाला: ।

विभूषणानाञ्च ददर्श माला: शतहृदानामिव चारु माला: ॥ २२ ॥

चन्द्रप्रकाश:	முழுமதிபோல் ஒளி கொண்ட	शतहृदानां	மின்னற்கொடிகளின்
वक्त्रमाला: हि	முகவரிசைகளையும்	माला: इव	நிரைகள் போன்ற
वक्राक्षिपक्ष्मा: च	வளைந்தடர்ந்த இமை மயிர்களுடைய	विभूषणानां	ஆபரணங்களின்
सुनेत्रमाला: च	கண்களின் நிரைகளையும்	माला: च	ஸமூகங்களையும்
		चारु ददर्श	நன்றாகப் பார்த்தார்.

न त्वेव सीतां परमाभिजातां पथि स्थिते राजकुले प्रजाताम् ।

लतां प्रकुलामिव साधुजातां ददर्श तन्वीं मनसाऽभिजाताम् ॥ २३ ॥

तु	ஆயினும்	प्रकुलां	நன்றாய் மலர்ந்த
पथि	நன்னெறியில்	लतां इव	கொடிபோன்ற [யவளும்
स्थिते	தவறாது நிற்கிற	तन्वीं	மெல்லிய சரீரமுடை-
राजकुले	ராஜவாசத்தில்	मनसाऽभिजातां	தன்னிஷ்டத்தாலவ தரித்தவளுமான
प्रजातां	தோன்றியவளும்	सीतां व	லீதையை மாத்திரம்
परमाभिजातां	நற்பிறப்புடையவளும்	न ददर्श	காணவில்லை.
साधुजातां	நன்றாய்த் தவிர்த்து		

सनातने वर्त्मनि सन्निविष्टां रामेक्षणान्तां मदनाभिविष्टाम् ।
 भर्तुर्मनः श्रीमदनुप्रविष्टां स्त्रीभ्यो वराभ्यश्च सदा विशिष्टाम् ॥ २४ ॥
 उष्णादितां सानुसृतास्रकण्ठीं पुरा वराहोत्तमनिष्ककण्ठीम् ।
 सुजातपक्ष्मामभिरक्तकण्ठीं वने प्रवृत्तामिव नीलकण्ठीम् ॥ २५ ॥
 अव्यक्तरेश्वरामिव चन्द्ररेखां पांसुप्रदिग्धामिव हेमरेखाम् ।
 क्षतप्ररूढामिव बाणरेखां वायुप्रभिन्नामिव मेघरेखाम् ॥ २६ ॥
 सीतामपश्यन्मनुजेश्वरस्य रामस्य पत्नीं वदतां वरस्य ।
 बभूव दुःखाभिहतश्चिरस्य प्लवङ्गमो मन्द इवाचिरस्य ॥ २७ ॥

सनातने அழிவில்லாத
 वर्त्मनि நன்னெறியில்
 சன்னிவிஷ்டா நிற்பவளும்
 ராமேக்ஷணா அழகிய கண்களை
 யுடையவளும்
 மதனாபிவிஷ்டா ஆழ்ந்த காதலால்
 கலங்கிநிற்பவளும்
 भर्तुः நாயகருடைய
 श्रीमत् தையையுடன் கூடிய
 मनः மனதை
 अनुप्रविष्टா விட்டகலாது வீற்
 றிருப்பவளும்
 वराभ्यः உத்தமிகளான
 स्त्रीभ्यः च ஸ்திரீகளைக் காட்டிலும்
 सदा எக்காலத்திலும்
 विशिष्टा உயர்ந்தவளும்
 उष्णादितां கிரஹாக்னிபால்
 தகிக்கப்பட்டவளும்
 सानुसृतास्रकण्ठी கண்ணீரோடுகிற கழுத்
 தையுடையவளும்
 पुरा முன்னாளில்
 वराहोत्तम-) வெகு சீரேஷ்டமான ப
 निष्ककण्ठी) தக்கம் அணிந்த கழுத்
 தையுடையவளும்
 सुजातपक्ष्मा அழகான தோகையை
 யுடையதாய்

अभिरक्तकण्ठी மிகக் கார்தியுடைய கழு
 த்துடன் கூடியதாய்
 वने காட்டில்
 प्रवृत्ता ஆடிக்கொண்டிருக்கும்
 नीलकण्ठी इव மயில்போன்றவளும்
 अव्यक्तरेश्वरामिव ஒளிகுன்றியிருக்கிற
 चन्द्ररेखा इव சந்திரனது கலையை
 ஒத்தவளும்
 पांसुप्रदिग्धा புழுதிபடிந்த [ளும்
 हेमरेखा इव தங்கக்கம்பி போன்றவ-
 क्षतप्ररूढा புண்ணில் துழைந்த
 बाणरेखा इव பாணம் போன்றவளும்
 वायुप्रभिन्ना காற்றினால் அலைக்கப்
 பட்ட
 मेघरेखा इव மேகமேகை போன்றவ
 वदतां வாக்காளிகளுள் [ளும்
 वरस्य சிறந்தவராய்
 मनुजेश्वरस्य பக்கட்கரசராகிய
 रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 पत्नी பத்தினியுமான
 तां सीतां அந்த வலீதையை
 चिरस्य நெடுநேரம்
 अपश्यन् காணாதவராய்
 प्लवङ्गमः வானார்
 अचिरस्य உடனே
 दुःखाभिहतः துக்கமடைந்தவராய்
 मन्दः इव बभूव மூடன்போல் ஆனார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चमः सर्गः ॥ ५ ॥

பு: சரீ:—ஆறுவது ஸர்க்கம். || 6 ||

ராவணகூஹபவீச: — ராவணகிருஹத்தில் புகுதல்.

ச நிகாமம் விமானேபு விபணு: காமரூபதூக் | விசுசார கபில்கூர் லாவன சமந்வித: ||

ச:	அந்த	விபணு:	சுந்தையுற்றவராய்
காமரூபதூக்	காமரூபியாகிய	லாவன	லேகத்தோடு
கபி:	வானரர்	சமந்வித:	சுடியவராய்
விமானேபு	மாடமாஸிகைகளில்	லகூர்	இலங்கையில்
நிகாமம்	மிகவும்	விசுசார	கேடித்திரிந்தார்.

அசசாடாது லக்ஷ்மீவாந் ராக்ஷசேந்ரநிவீசனம் | பாகாரேணாக்ஷ்ணேந் பாஸ்வரேணாபிசந்ருதம் ||

அது	அப்பொழுது	பாகாரேண	மதிலால்
லக்ஷ்மீவாந்	லக்ஷ்மீகடாக்ஷ்ணமடைந்த (ஹனுமார்)	அபிசந்ருதம்	சூழப்பட்ட
அக்ஷ்ணேந்	சூரியகாந்தியுற்று	ராக்ஷசேந்ர-	ராக்ஷஸேந்திரன்
பாஸ்வரேண	பிரகாசிக்கும்	நிவீசனம்	இருப்பிடத்தை
		அபசாட	அடைந்தார்.

ரக்ஷிதம் ராக்ஷசேர்பீமீ: சிஹேரீவ மஹநம் | சமீக்ஷமாணா பவநம் சகாசே கபிகுஜர: || 3 ||

பீமீ:	கொடிய	பவநம்	மாலிகையை
சிஹே:	ஸிம்ஹங்களால்	சமீக்ஷமாண:	ஆராய்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற
மஹநம்	பெரிய காடு எப்படியோ	கபிகுஜர:	வானாச்சேரல்டர்
ராக்ஷசே:	அரக்கர்களால் [அப்படி	சகாசே	அழகாய் விளங்கினார்.
ரக்ஷிதம்	காவல் செய்யப்பட்ட		

ரூப்யகோபஹிதேசுத்ரீஸ்தோரணேஹேமபூஷிதே: | விசுசாராபிசு கக்ஷயாபிதாரேசு ருசிரேர்த்தம் || 4 ||
 கஜாஸுதீதேமஹமாந்ரே: சூரேசு விகதஸ்ரமே: | உபஸுதிதமஸஹாயேஹே: சுயந்நயாயிபி: || 5 ||
 சிஹவ்யா஘்ரதநுதிராணேதாந்ரகாசுந்ராக்ஷசே: | டோஷவஜ்ஜிவிசுசாரேசு சடா விசுசாரிதம் ரயே: || 6 ||
 வஹுரந்ரஸமாசீரணம் பராஹ்யாஸநபாசுநம் | மஹரதஸமாவாஸம் மஹரதமஹாஸுநம் || 7 ||
 டுசுயேசு பரமோடாரேஸுதேஸுதேசு மூகபக்ஷிபி: | விவிதேயேஹுசாஹஸு: பரிபூரணம் சமந்நத: || 8 ||
 விநிதேரந்நதபாலேசு ரக்ஷோபிசு சுரக்ஷிதம் | முக்யாபிசு வரஸுதீபி: பரிபூரணம் சமந்நத: || 9 ||
 சூதிதபமடாரந் ராக்ஷசேந்ரநிவீசனம் | வராபரணஸஹாடே: சமூத்ரஸுநநிஸுநம் || 10 ||
 தத்ராசுகூணஸம்பந்ரம் முக்யேசுதாசுருசுந்நதே: | மஹாசுநே: சமாசீரணம் சிஹேரீவ மஹநம் || 11 ||
 பீரீமூதகூணாபிசுரத்ரம் சக்ஷுஸுதாபிசுநாதிதம் | நித்யாசுதிதம் பர்வஹுத்ரம் பூசுதிதம் ராக்ஷசே: சடா || 12 ||
 சமூத்ரமீவ கம்பீரம் சமூத்ரமீவ நி:ஸுநம் | மஹாஸுநோ மஹதேஸு மஹரந்ரபரிசுசுதம் || 13 ||
 மஹரந்ரஸமாசீரணம் டடர்சு ச மஹகபி: || 14 ||

रूप्यकोपहितैः வெள்ளியாற் செய்யப்
 பட்ட
 चित्रैः சித்திரங்களோடு
 हेमभूषितैः தங்கத்தினால் அலங்க
 ரிக்கப்பட்ட
 तोरणैः தோரணங்களாலும்
 विचित्राभिः பலவிதங்களான
 कक्ष्याभिः च கட்டுக்களோடும்
 रुचिरैः மிக அழகான
 द्वारैः च வாசற்படிகளோடும்
 वृत्तं கூடியதும்,
 गजास्थितैः யானைமேலிருக்கிற
 शूरैः சூரர்களான
 महामात्रैः च யானைப்பாக்களாலும்
 विगतश्रमैः இளைப்படையாத
 अरुह्यैः தடுத்தற்கரிய
 स्यन्दनयायिभिः தேரில் பூட்டப்பட்ட
 हयैः குதிரைகளாலும்
 उपस्थितं நெருங்கிநிற்கப்பட்டதும்
 सिंहव्याघ्र- } சிங்கம், புலி இவைகளின்
 तनुजाणैः } தோற்சட்டைகளுடன்
 கூடிய
 दान्तकाञ्चन- } தந்தம், பொன், வெள்ளி
 राजतैः } இவைகளால் செய்யப்
 பட்டவையாய்
 घोषवद्भिः முழக்கமுடைய
 विचित्रैः பலவிதங்களான
 रथैः च தேர்களினாலும்
 सदा இடைவிடாது
 विचरितं ஓடிக்கொண்டிருக்கப்
 பட்டதும்,
 बहुरत्नसमाकीर्णं பல ரத்னம் பதித்த
 परार्ध्यासन- } சிறந்த ஆசனங்களையும்
 भाजनं } பாத்திரங்களையுமு
 दैयतथायुम्, டையதாயும்,
 महारथसमावाहं மஹாரதர்களுடைய
 ஸ்தானமும்,
 महारथमहास्वनं பெரிய தேர்களின்
 பேரொலி மிக்கதும்,
 दृश्यैः பார்க்கத்தக்க அழகிய

परमोदारैः மிகப் பெரியவைகளான
 विविधैः பற்பல
 बहुसाहसैः அநேக ஆயிரக்கணக்
 तैः तैः அந்தந்த [கான
 मृगपक्षिभिः च மிருகங்களாலும் பக்சி
 समन्ततः च எங்கும் [களாலும்
 परिपूर्णं நிறைந்ததும்,
 विनीतैः வணக்கமுள்ள
 अन्तपालैः च வாசக்காப்போர்களான
 रक्षोभिः அரக்கர்களால்
 सुरक्षितं च நன்றாகக் காக்கப்பட்ட
 मुख्याभिः சிறந்த [தும்,
 वरुणीभिः உத்தமஸ்திரீகளால்
 समन्ततः எங்கும்
 परिपूर्णं च நிறைந்ததும்,
 मुदितप्रमदारलं மனமகிழ்ந்த பெண்மணி
 களையுடையதும்,
 राक्षसेन्द्रनिवेशनं ராக்ஷஸத்தலைவனின்
 இருப்பிடமானதும்,
 वराभरणसंहादैः சிறந்த ஆபரணங்களி
 னேசைகளால்
 समुद्रस्वननिस्वनं சமுத்ரகோஷம்போன்ற
 ஒலிமிக்குந்ததும்,
 तद्राजगुणसंपन्नं அந்த அரசர்களுக்கேற்ற
 உபசாரப்பொருள்
 நிறைந்ததும்,
 मुखैः முக்கியமான
 अगर्वन्दनैः அகில், சந்தனம் முதலிய
 வாசனைத்திரவ்யங்களோ
 सिंहैः சிங்கங்களால் [டும்
 महत् वनं इव பெருங்காடுபோல்
 महाजनैः பெரும் ஜனக்கூட்டங்க
 समाकीर्णं च நிறைந்ததும், [ளால்
 भेरीमृदङ्गाभिरुतं பேரிகை, மிருதங்கம்
 இவைகள் ஒலிக்கப்
 பெற்றதும்,
 शङ्खशोष- } சங்கொலியால்
 निनादितं } முழங்கப்பட்டதும்,
 राक्षसैः ராக்ஷஸர்களால்

பர்வஹுத் பர்வகாலங்களில் ஹோ
மம் பண்ணப்பட்டதும்
நித்யாசித் நித்யம் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட
சதா எப்பொழுதுமே [தும்
பூஜித் கொண்டாடப்பட்டதும்
சமுத்ரம் ஸமுத்திரம்போல்
சம்பீரம் கம்பீரமானதும்
சமுத்ரம் சமுத்திரம்போல்
நிஸ்வன் முழுங்குவதும்

மஹாநாரிசுத் பெரிய ரத்தினங்களை
யொத்த கம்பளங்களை
யுடையதும்
மஹாநாமாசுரீ உயர்ந்த ரத்தினங்கள்
பதிக்கப்பட்டதுமான
மஹாமன: மஹா த்மாவினுடைய
மஹத் வேதம் பெரிய மாளிகையை
ச: மஹாகபி: அந்த வானரசரேஷ்டர்
தத: கண்டார்.

விராஜமானம் வபுஷா ராஜாஸ்வரஸங்குலம் । லக்ஷாபரணமியேவ சோமந்யத மஹாகபி: ॥ 18 ॥

சுசார ஹுமாஸ்தர ராஜஸ்ய சமீபத: ॥ 19 ॥

ச: அந்த
மஹாகபி: வானரசரேஷ்டர்
வபுஷா இயல்பினாலே
விராஜமானம் ஒளியுற்று விளங்குவதும்
ராஜாஸ்வரஸங்குலம் யானை, குதிரை, தேர்
இவை நிறைந்ததுமாகிய
(ராவணமாளிகையை)

லக்ஷாபரணம் லங்கையின் ஓராபரணம்
இதி ஓவ என்றே
அமந்யத நினைத்தார்;
ஹுமானு ஹனுமார்
தத அங்கு
ராஜஸ்ய ராவணனுடைய
சமீபத: சுசார ஸமீபத்தில் உலாவினார்.

சுஹாதுஹ் ராஜஸானாமுதானானி சு வானர: । விக்ஷமானோ ஹஸந்நஸ்த: ப்ராஸாதிஸு சுசார ச: ॥

ச: வானர: அந்த வானார்
ராஜஸானா ராஜாஸர்களுடைய
சுஹத் சுஹ் வீடுவீடாக
விக்ஷமான: ஆராய்ந்து பார்த்துக்
கொண்டு

சுதானானி சு பூந்தோட்டங்களையும்
ப்ராஸாதிஸு ச மேல்மாடிகளையும்
அஸந்நஸ்த: ஹி பயமில்லாதவராகவே
சுசார சென்று கவனித்தார்.

அவபுஸ்ய மஹாவேக: ப்ரஹஸ்தஸ்ய நிவேசனம் । ததோஸ்யத் புபுவே வேஷ மஹாபாஸ்யஸ்ய விரியவான் ॥

மஹாவேக: மிக வேகமுடைய
விரியவான் வீர்யவான்
ப்ரஹஸ்தஸ்ய பிரஹஸ்தனுடைய
நிவேசனம் வீட்டில்
அவபுஸ்ய பாய்ந்து

தத: அங்கிருந்து
மஹாபாஸ்யஸ்ய மஹாபார்ச்வனுடைய
வேஷம் மாளிகையான
அஸ்யத் வேறொன்றில்
புபுவே தாவினார்.

அத மைவபுஸ்யாசு கும்பகர்ணநிவேசனம் । விபிஷணஸ்ய சு ததா புபுவே ச மஹாகபி: ॥ 20 ॥

அத பிறகு
மைவபுஸ்யாசு மேகத்தை நிகர்த்த
கும்பகர்ணநிவேசனம் கும்பகர்ணனுடைய
மாளிகையிலும்

ததா அப்படியே
விபிஷணஸ்ய வ விபிஷணனுடையதிலும்
ச: மஹாகபி: அந்த வானரப்பெரியோர்
புபுவே தாவினார்.

மஹோதரஸ்ய சு சுஹ் விரூபாக்ஷஸ்ய சைவ ஹி । விபுஜ்ஜிஹஸ்ய பவனம் விபுந்மாலேஸ்தயைவ சு ॥

வஜ்ரதண்டஸ்ய சு ததா புபுவே ச மஹாகபி: ॥ 21 ॥

ச: அந்த
 महाकपि: மஹாகபி
 महोदरस्य மஹோதரனுடைய
 गृहं च வீட்டையும்
 पिरुगाक्षस्य } விருபாக்ஷனுடைய
 एव च } தையும்
 तथा एव அப்படியே

विद्युजिह्वस्य வித்யுஜிஹ்வனுடைய
 भवनं च மாளிகையையும்
 तथा அவ்வாறே
 विद्युन्माले: हि வித்யுன்மாலியினுடைய
 तैद्युम्
 वज्रदंष्ट्रस्य च வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடைய
 पुष्टुवे தாவினார். [தையும்]

शुकस्य च महातेजा: सारणस्य च धीमत: ।

महातेजा: மஹாதேஜஸ்வியான
 हरियूथप: வானரவீரர்
 शुकस्य च சுகனுடையவும்
 सारणस्य च ஸாரணனுடையவும்

तथा चेन्द्रजितो वेश्म जगाम हरियूथप: ॥

धीमत: புத்திமானான
 इन्द्रजित: இந்திரஜித்தினுடையவும்
 वेश्म च மாளிகையிலும்
 तथा जगाम அவ்வாறே சென்றார்.

जम्बुमाले: सुमालेश्च जगाम हरिसत्तम: ।

हरिसत्तम: வானரச்மேஷ்டர்
 जम्बुमाले: ஜம்புமாலியினுடையவும்
 सुमाले: च ஸுமாலியினுடையவும்
 रश्मिकेतो: च ரச்மிகேதுவினுடையவும்

रश्मिकेतोश्च भवनं सूर्यशत्रोस्तथैव च ॥२१॥

सूर्यशत्रो: च சூர்யசத்ருவினுடையவும்
 भवनं மாளிகையை
 तथा एव அம்மாதிரியாகவே
 जगाम அடைந்தார்.

वज्रकायस्य च तथा पुष्टुवे स महाकपि: ।

स: அந்த
 मारुतात्मज: வாயுகுமாரரான
 महाकपि: மஹாகபி
 वज्रकायस्य च வஜ்ரகாயனுடையவும்

धूम्राक्षस्य च सम्पातेर्भवनं मारुतात्मज: ॥

तथा அவ்வண்ணமே
 धूम्राक्षस्य தூம்ராக்ஷனுடையவும்
 सम्पाते: च ஸம்பாதியினுடையவும்
 भवनं पुष्टुवे வீட்டைத் தாவினார்.

विद्युद्रूपस्य भीमस्य घनस्य विघनस्य च ॥ २३ ॥

शुकनासस्य वक्रस्य शठस्य विकटस्य च । ब्रह्मकर्णस्य दंष्ट्रस्य रोमशस्य च रक्षस: ॥

युद्धोन्मत्तस्य भत्तस्य ध्वजग्रीवस्य नादिन: ॥ २५ ॥

अतिकायस्य चाक्षस्य विद्युजिह्वेन्द्रजिह्वयो: । तथा हस्तिमुखस्यापि अकम्पनगृहं तथा ॥

करालस्य पिशाचस्य शोणिताक्षस्य चैव हि । तथा देवान्तकस्यापि नरान्तकगृहं तथा ॥

कुंभस्य च निकुंभस्य जगाम भवनं कपि: । उग्रवक्त्रस्य घोरस्य घोरारावस्य चैव हि ॥

क्रममाण: क्रमेणैव हनुमान मारुतात्मज: ॥ २९ ॥

भीमस्य பீமனுடையதையும்
 विद्युद्रूपस्य வித்யுத்ரூபனுடையதையும்

घनस्य கனனுடையதையும்
 विघनस्य च விகனனுடையதையும்
 शुकनासस्य சுகநாஸனுடையதையும்
 वक्रस्य வக்ரனுடையதையும்

शठस्य சடனுடையதையும்
 विकटस्य च விகடனுடையதையும்
 ब्रह्मर्णस्य च பிரம்ஹகர்ணனுடைய
 तैद्युम्
 दंष्ट्रस्य தம்ஷ்ட்ரனுடையதையும்
 रोमशस्य ரோமசன் என்ற
 रक्षस: च ராக்ஷஸனுடையதையும்

யுதோமத்ய	யுத்தோன்மத்தனுடைய
	தையும்
மத்ய	மத்தனுடையதையும்
ஃவஜமீவய	த்வஜகீவனுடையதை
	யும்
நாதின:	நாதியினுடையதையும்
அதிகாயச	அதிகாயனுடையதையும்
அக்யச	அக்யனுடையதையும்
வித்யஜிஹ்- ஜிஹ்யோ:	வித்யஜிஹ்வ இந்திர ஜிஹ்வர்களுடையவை களையும்
ததா	அவ்வண்ணமே
ஹஸ்திமூலய	அஸ்திமூலனுடைய
அபி	தையும்
ததா	அவ்வாறே
அஃமபநமூ	அகம்பனன் வீட்டையும்
கராலய	கராளனுடையதையும்
பிசாசய	பிசாசனுடையதையும்
சோனிடாசய	சோனிதாசனுடைய
ஏவ	தையும்

ததா	அவ்வாறே
தேவாந்தகய அபி	தேவாந்தகனுடையதை
	யும்
ததா	அப்படியே
நரான்தகமூ	நராந்தகனுடைய
	வீட்டையும்
கும்பய	கும்பனுடையதையும்
நிகும்பய	நிகும்பனுடையதையும்
உமபவய	உக்கிரவக்த்ரனுடைய
	தையும்
வோய	கோரனுடையதையும்
வோராவய	கோராவனுடைய
மவன்	மாளிகையையும்
கரேய	வரிசையாக
கமமண: ஹி	தாண்டிக்கொண்டே
மரூதாமஜ:	வாயுமாராரான
கபி:	வானாரான
ஹுமான்	ஹனுமார்
ஜகாம	சென்றார்.

தேபு தேபு மஹேபு பவனேபு மஹயசா: । தேபாமூடிமதாமூடி டதர்ச ச மஹகபி: ॥ 30 ॥

மஹயசா:	மிகக் கீர்த்திமாண
ச:	அந்த
மஹகபி:	வானரசரேஷ்டர்
ஃடிமதா	மிகச் செல்வவான்க
தேபா	அவர்களுடைய [ளான

மஹேபு	விலைமதிக்கமுடியாத
தேபு தேபு	அந்தந்த
மவனேபு	மாஸிகைகளிலும்
ஃடி	உள்ள வளப்பத்தை
டதர்ச	கண்ணுற்றார்.

சரீபா சமதிக்ரமய பவநானி சமந்தத: । அசசாடத லக்ஷமீவான் ராசசேந்ரநிவேசனமூ ॥

சமந்தத:	நாலாபக்கங்களிலு
	முள்ள
சரீபா	எல்லாருடைய
பவநானி	மாஸிகைகளை
சமதிக்ரமய	கடந்து

அத	இப்பொழுது
ராசசேந்- நிவேசன	ராசசேந்ரநின் மாஸிகையை
லக்ஷமீவான்	பாக்கியவான்
அசசாட	அடைந்தார்.

ராவணயோபசாயின்யோ டதர்ச ஹரிசத்தம: । விசரந் ஹரிசாடூலோ ராசசீவிக்கூதேசுணா: ॥

சூலமூடரஹஸ்தாசு சக்திதோமரஹாரிணி: ॥ 32 ॥

ஹரிசத்தம:	வானார்களுள் மிக்க
	வலிமையுடைய

ஹரிசாடூல:	வானாவீரர்
விசரந்	உட்சென்று

விசூதேசுணா:	விகாரமான கண்களை
	யுடையவர்களையும்
சக்திதோம- ஹாரிணி:	சக்தி, தோமரம் என்ற ஆயுதங்களைத் தரித் தவர்களையும்

शूलमुद्गर- } कुलम्, मुत्तकाम् मुत्त
हस्ताः च } लीयं अयुतङ्कलैकं क
यिर्कोण्डवर्कला
यम्

रावणस्य } रावणனுக்கு இரவில்
उपशायिन्यः } ஒருவர்மாற்றி ஒருவராக
நின்று காவல்செய்யும்
राक्षसीः } राक्षसस्त्रीकलै
ददर्श } कण्डारः.

ददर्श विविधान् गुल्मांस्तस्य रक्षःपतेर्गृहे ।

तस्य } अन्त
रक्षःपतेः } राक्षसाதிபருடைய
गृहे } மனையில்
विविधान् } பலவிதமான
गुल्मान् च } ஸேனைகளையும்

राक्षसांश्च महाकायान्नानाप्रहरणोद्यतान् ॥

नानाप्रहरणो- } பற்பல படைகளைக் கை
द्यतान् } யிற் கொண்டவர்களாகிய
महाकायान् } மிகப் பெரிய தேகமுடை
राक्षसान् च } राक्षसர்களையும் [ய
ददर्श } கண்டார்.

रक्तान्श्वेतान् सितांश्चैव हरींश्चापि महाजवान् । कुलीनान् रूपसंपन्नान् गजान् परगजारुजान् ॥

निष्ठितान् गजशिक्षायाभैरावतसमान् युधि । निहन्तृन् परसैन्यानां गृहे तस्मिन्ददर्श सः ॥

क्षरतश्च यथा मेघान् स्रवतश्च यथा गिरीन् । मेघस्तनितनिर्घोषान्दुर्धर्षान् समरे परैः ॥

महाजवान् } மிக்க வேகமுடையனவும்
कुलीनान् } நற்குலத்தில் பிறந்த
னவும்

रूपसम्पन्नान् } நல்லுருவமமைந்தனவும்
रक्तान् } செம்மைநிறத்தினவும்
श्वेतान् } வெண்மைநிறத்தினவும்
सितान् } போர் செய்யும்படி சித்
தஞ்செய்யப்பட்டனவு
மான

हरीन् } குதிரைகளையும்
युधि } யுத்தத்தில்
परगजारुजान् } வேற்றயானைகளை வெல்
லும் திறமையுடையன
வும்

गजशिक्षायां } மாவுத்தன் சொற்படி
நடக்கும் பயிற்சியில்

निष्ठितान् } தேர்ந்தனவும்
परसैन्यानां } எதிர்ஸேனைகளுக்கு
निहन्तृन् } எமன்போன்றவைகளும்

ऐरावतसमान् } ஐராவதத்துக்கு
ஸமமானவையும்
क्षरतः } பொழிந்துகொண்டி
ருக்கிற

मेघान् च यथा } மேகங்களைப்போலவும்
स्रवतः } அருவியைப் பெருக்கும்
गिरीन् } பர்வதங்களை
यथा च } போலவும்

मेघस्तनित- } மேகம்போல் கர்ஜிப்ப
निर्घोषान् } வைகளும்

समरे } போரில்
परैः } சத்துருக்களால்
दुर्धर्षान् } வெல்லமுடியாதவைகளு
गजान् च अपि } யானைகளையும் [மான

तस्मिन् } அந்த
गृहे } மனையில்
सः } அவர்
ददर्श } கண்டார்.

सहस्रं वाजिनस्तत्र जाम्बूनदपरिष्कृतान् । हेमजालपरिच्छन्नास्तरुणादित्यसन्निभाः ॥

शिविका विविधाकाराः स कपिर्मास्तात्मजः । लतागृहाणि चित्राणि चित्रशालागृहाणि च ॥

क्रीडागृहाणि चान्यानि दारुपर्वतकानपि । कामस्य गृहकं रम्यं दिवागृहकमेव च ॥

ददर्श राक्षसेन्द्रस्य रावणस्य निवेशने ॥ ३९ ॥

तत्र	அங்கு
सहस्रं	அநேகமாயிரம்
जाम्बूनद- } परिष्कृतान् }	தங்கத்தாலலங்கரிக்கப் பட்ட
वाजिनः	குதிரைகளையும்
हेमजाल- } परिच्छिन्नाः }	பொன்னணிகள் பூண்ட
तरुणादित्य- } सन्निभाः }	பாலசூர்யன்போன்ற வைகளுமான
विविधाकाराः	பலவிதமான
शिविकाः च	சிவிகைகளையும்
चित्राणि	விசித்திரங்களான
लतागृहाणि	லதாகிருஹங்களையும்
चित्रशाला- } गृहाणि च }	சித்திரசாலைகளையும்

अन्यानि	வேறு
क्रीडागृहाणि	ஆடல்மண்டபங்களையும்
दारुपर्वतकान् }	மாத்தால் செய்யப்பட்ட
अपि }	செய்குன்றுகளையும்
कामस्य	மன்மதனுடைய
रस्यं	அழகான
गृहकं	வீட்டையும்
दिवागृहकं }	பகற்போது தங்கு
एव च }	மிடத்தையும்
सः	அந்த
मारुतात्मजः	வாயுகுமாரராகிய
कपिः	வானரர்
राक्षसेश्वरस्य	ராக்ஷஸேச்வரனாகிய
रावणस्य	ராவணனுடைய
निवेशने ददर्श	வீட்டினில் பார்த்தார்.

स मन्दरगिरिप्रख्यं मयूरस्थानसङ्कुलम् । ध्वजयष्टिभिराकीर्णं ददर्श भवनोत्तमम् ॥ ४० ॥

अनन्तरत्ननिचयं निधिजालं समन्ततः । धीरनिष्ठितकर्मान्तं गृहं भूतपतेरिव ॥ ४१ ॥

सः	அவர்
मन्दरगिरिप्रख्यं	மந்தரமலைக்கு நிகரானதும்
मयूरस्थानसङ्कुलं	மயிற்கூட்டங்களால் நிறைந்ததும்
ध्वजयष्टिभिः	கொடிஸ்தம்பங்களால்
आकीर्णं	நிறைந்ததும்
अनन्तरत्ननिचयं	அனந்த ரத்னங்கள் நி
समन्ततः	எங்கும் [நைந்ததும்

निधिजालं	நிதிக்குவியலுடையதாய்
धीरनिष्ठित- } कर्मान्तं }	தேர்ந்த சிற்பிகளின் செய்தொழில்புது வாய்ந்த
भूतपतेः	பூதபதியாகிய பரமசிவரின்
गृहं इव	வீட்டைப்போலிருக்கிற
भवनोत्तमं	எல்லாவற்றிலும் சிறந்த
ददर्श	கண்டார். [வீட்டை

अर्चिर्भिश्चापि रत्नानां तेजसा रावणस्य च । विरराजाथ तद्वेश्म रश्मिमानिव रश्मिभिः ॥

अथ	அத்தருணத்தில்
तत् वेश्म	அந்த மாளிகை
रत्नानां	ரத்தினங்களுடைய
अर्चिभिः च	காந்திகளாலும்
रावणस्य	ராவணனுடைய

तेजसा अपि च	தேஜஸ்வீனாலும்
रश्मिभिः	ஒளிகளினால்
रश्मिमान् इव	சூர்யன்போல்
विरराज	ஒளித்தது.

जाम्बूनदमयान्येव शयनान्यासनानि च । भाजनानि च शुभ्राणि ददर्श हरियूथपः ॥

हरियूथपः	வானரவீரர்
जाम्बूनदमयानि	ஸ்வண்ணமயமாக யிருக்கிற
शयनानि एव	படுக்கைகளையும்

आसनानि च	ஆஸனங்களையும்
शुभ्राणि	பிரகாசமான
भाजनानि च	பாத்திரங்களையும்
ददर्श	பார்த்தார்.

मध्वासवकृतक्लेदं मणिभाजनसङ्कुलम् । मनोरमसंवाधं कुबेरभवनं यथा ॥ ४४ ॥
 नूपुराणाञ्च घोषेण काञ्चीनां निनदेन च । मृदङ्गतलघोषैश्च घोषवद्भिर्विनादितम् ॥
 प्रासादसङ्घातयुतं स्त्रीरत्नशतसङ्कुलम् । सुव्यूढकक्ष्यं हनुमान् प्रविवेश महागृहम् ॥ ४६ ॥

மதாசவகூதக்லேதம் தேனில் சமைத்த
 சள்ளால் நனைத்த
 மணிபாஜனசங்குல் இரத்தினமிழைத்த பாத்
 திரங்கள் நிறைந்து
 மனோரம் மிக அழகுடையதாய்
 குபேரன் மாளிகைபோல
 அசவாஹ் விசாலமானதாய்
 நூபுராணா சிலம்புகளின்
 घोषेण च ஒலியாலும்
 காஞ்சீனா மேகலைகளின்
 निनदेन च ஆரவாரத்தாலும்
 घोषवद्भिः மிக ஒலிக்கின்ற

மீருதங்கம், கரதாளம்
 முதலிய கோஷங்க
 ளாலும்
 வினாதித் முழங்கிக்கொண்டிருக்
 கிறதும்
 ப்ராசாதசங்காத்தயுத் மாடவரிசைகள்
 நீண்டதாயும்
 ஸ்ரீரத்னசங்குல் அழகிய பெண்கள்
 மிகுந்ததும்
 சுவயூடகக்ஷ்யம் அழகிய நீண்ட கட்டுக்
 களையுடையதுமான
 மஹாஹ் பெரிய மாளிகையில்
 ஹனுமார்
 ப்ரவீவீஷ பிரவேசித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥ ६ ॥

आदितः श्लोकाः 12232

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 442

सतमः सर्गः—ஏழாவது ஸர்க்கம். ॥ ७ ॥

पुष्पकविमानदर्शनम्—புஷ்பகவிமானத்தைப் பார்த்தல்.

स वेश्मजालं बलवान्ददर्श व्यासक्तवैडूर्यसुवर्णजालम् ।

यथा महत् प्रावृषि मेघजालं विद्युत्पिनद्धं सविहङ्गजालम् ॥ १ ॥

बलवान् பலிஷ்டரான
 सः அவர்
 प्रावृषि மழைக்காலத்திலே
 विद्युत्पिनद्धं அடிக்கடி மின்னிக்
 கொண்டும்
 सविहङ्गजालं பறவைக்கூட்டங்களோ
 महत् பெரிய [கூடிய

மேঘஜால் யதா மேகக்கூட்டம்போல
 व्यासक्तवैडूर्य- } வைடூர்யக்கற்கள் பதித்
 सुवर्णजालं } துப்பசும்பொண்ணுவி
 யற்றப்பட்ட பலகணி
 களையுடைய
 वेश्मजालं மாளிகை வரிசையை
 ददर्श பார்த்தார்.

निवेशनानां विविधाश्च शालाः प्रधानशङ्खायुधचापशालाः ।

मनोहराश्चापि पुनर्विशाला ददर्श वेश्माद्रिषु चन्द्रशालाः ॥ २ ॥

நிவெசனானா மரளிகைகளின்
 விவிதா: பற்பலவிதமான
 சாலா: ச சாலையையும்
 ப்ரதானசாஹ்யுத- } சிறந்த சங்காயுத
 சாபசாலா: } வற்சாலையையும்
 வெசுமாத்திரபு புன: மலைகள் போன்ற
 வீடுகளின்மேல்

மனோஹா: மனோஹரமானவை
 களும்
 விசாலா: அபி விசாலமானவை
 களமான
 சந்த்ரசாலா: நிலா முற்றங்களையும்
 ததர்ச பார்த்தார்.

गृहाणि नानावसुराजितानि देवासुरैश्चापि सुपूजितानि ।

सर्वैश्च दोषैः परिवर्जितानि कपिर्ददर्श स्ववर्जितानि ॥ ३ ॥

கபி: வானரர்
 தேவாசுர: ச தேவர்களாலும்
 அசுரர்களாலும்
 சுபூஜிதானி பூஜிக்கப்பட்டவைகளும்
 சவ்: எல்லா
 தோஷங்களாலும்
 பரிவர்த்திதானி விடுபட்டனவைகளும்

நானாவசு- } பலவகை ரத்னங்களால்
 ராஜிதானி } பிரகாசிக்கின்றவைகளும்
 சுவலாஜிதானி தனதாற்றவினாலேயே
 ஸம்பாதிக்கப்பட்ட
 வைகளான
 गृहाणि अपि வீடுகளையும்
 ददर्श பார்த்தார்.

तानि प्रयत्नेन समाहितानि मयेन साक्षादिव निर्मितानि ।

महीतले सर्वगुणोत्तराणि ददर्श लङ्काधिपतेगृहाणि ॥ ४ ॥

ப்ரயத்ன மிக்க முயற்சியால்
 சமாஹிதானி முடிவுற்றவைகளும்
 சாக்ஷாத் ஸாக்ஷாத்
 மயென மயனால்
 நிர்மிதானி இவ நிர்மிக்கப்பட்டனபோல
 மஹிதலே பூலோகத்தில் [வும்]

சர்வகுணோத்தரணி எல்லா குணங்களிலும்
 சிறந்தவைகளான
 லங்காதிபத: லங்கைக்கதிபதியின்
 தானி பிரஸித்தமான
 गृहाणि மாளிகைகளையும்
 ददर्श பார்த்தார்.

ततो ददर्शोच्छ्रितमेघरूपं मनोहरं काञ्चनचारुरूपम् ।

रक्षोऽधिपस्यात्मबलानुरूपं गृहोत्तमं ह्यप्रतिरूपरूपम् ॥ ५ ॥

தத: அங்கிருந்து
 उच्छ्रितमेघरूपं உயர்ந்த மேகத்தின் உரு
 வம் போன்ற உருவ
 முடையதாயும்
 मनोहरं காட்சிக்கினியதும்
 काञ्चनचारुरूपं ஸ்வர்ணம்போல் அழ
 கான ரூபமுடையதும்

ரக்ஷோ:அதிபச்ய ராக்ஷஸாதிபனுடைய
 आत्मबलानुरूपं சரீரத்திற்கும், பலத்திற்
 கும் ஏற்றதும்
 हि நிச்சயமாய்
 अप्रतिरूपरूपं நிகரில்லா அழகையுடை
 யதுமான
 गृहोत्तमं உத்தமமான மாளிகை
 ददर्श பார்த்தார். [யை]

महीतले स्वर्गमिवावतीर्णं श्रिया ज्वलन्तं वहुरन्नकीर्णम् ।

नानातरुणां कुसुमावकीर्णं गिरेरिवाग्रं रजसाऽवकीर्णम् ॥ ६ ॥

नारीप्रवेकैरभिदीप्यमानं तडिद्भिरभोदवदच्यमानम् ।

हंसप्रवेकैरिव बाह्यमानं श्रिया युतं खे सुकृतां विमानम् ॥ ७ ॥

पद्मानि च
तथा पुनः
धन्यानि

தாமரைப் புஷ்பங்களும்
அவ்வண்ணமாகவே
வளப்பமுடைய

वनानि
चित्राणि

வனங்களும்
சித்தரிக்கப்பட்டி-
ருந்தன.

पुष्पाह्वयं नाम विराजमानं रत्नप्रभाभिश्च विवर्धमानम् ।
वैश्वोत्तमानामपि चोच्चमानं महाकपिस्तत्र महाविमानम् ॥ ११ ॥
कृताश्च वैदूर्यमया विहङ्गा रूप्यप्रवालैश्च तथा विहङ्गाः ।
चित्राश्च नानावसुभिर्भुजङ्गा जात्यानुरूपास्तुरगाः शुभाङ्गाः ॥ १२ ॥
प्रवालजाम्बूनदपुष्पपक्षाः सलीलमावर्जितजिह्वपक्षाः ।
कामस्य साक्षादिव भान्ति पक्षाः कृता विहङ्गाः सुमुखाः सुपक्षाः ॥ १३ ॥
नियुज्यमानास्तु गजाः सुहस्ताः सकेसराश्चोत्पलपत्रहस्ताः ।
बभूव देवी च कृता सुहस्ता लक्ष्मीस्तथा पद्मिनि पद्महस्ता ॥ १४ ॥
इतीव तद्गृहमभिगम्य शोभनं सविस्मयो नगमिव चारुशोभनम् ।
पुनश्च तत्परमसुगन्धि सुन्दरं हिमात्यये जगमिव चारुकन्दरम् ॥ १५ ॥

ரத்னப்ராபி: மணிகளின் ஒளிகளால்
வिवர்धमानं च மிகவுழுகாய்ப் பிரகாசித்
துக்கொண்டிருக்கிறதும்
வैश्वoत्तமானாं } சிறந்த மாளிகைக
அபி } ளுக்குள்
उच्चमानं மிகச் சிறந்ததாய்
विराजमानं च விளங்கிக்கொண்டிருக்
கிறதுமான
महाविमानं च பெரிய விமானம்
पुष्पाह्वयं नाम புஷ்பகவிமானம் என்ற
பெயரையுடையது;
तत् அங்கு
वैदूर्यमया: வைடூர்யமயமான
विहङ्गा: ஆகாயத்தில் பறந்து
கொண்டே இருக்
கின்றனவாய்
रूप्यप्रवालै: च வெள்ளியினாலும்
பவழங்களினாலும்
विहङ्गा: च பக்ஷிகளும்
कृता: வரையப்பட்டிருந்தன;
च அதுவுமன்றி
जात्या अनुरूपा: ஜாதிக்கேற்ற
शुभाङ्गा: மங்களமான உறுப்புக
तुरगा: குதிரைகளும் [ளுடன்

नानावसुभि: பலவகை இரத்தினங்க
भुजङ्गा: பாம்புகளும் [ளால்
तथा அப்படியே
चित्रा: வரையப்பட்டிருந்தன;
प्रवालजाम्बूनद- } பவழங்களினாலும், தங்
पुष्पपक्षा: } கத்தாலும் செய்யப்பட்டு
புஷ்பம்போல (சிறமும்
மென்மையுமுள்ள)
இறக்கைகளுடன்
कृता: வரையப்பட்டிருக்கிற
विहङ्गा: பக்ஷிகள்
सलीलं விளையாட்டாக
आवर्जित- } வளைந்து தொக்கும்
जिह्वपक्षा: } சிறகுகளுடனும்
सुमुखा: அழகான முகங்களுட
னும்
सुपक्षा: மென்மையான சிறகுக
कामस्य மன்மதனுக்கு [ளுடனும்
साक्षात् ஸாக்ஷாத்
पक्षा: इव கோழர்கள்போல்
भान्ति விளங்கின;
तु மேலும்
पद्मिनि ஒரு தாமரையோடையில்
नियुज्यमाना: இறங்கினவைகளாய்
सकेसरा: பூந்தாதுகளுடன்

उत्पलपत्रहस्ताः कण्ठेयं तल्लयैकं
கருநெய்தலிலையைக்
கையில் கொண்ட
सुहस्ताः इनीय त्रुतिकैकैः
இனிய துதிகைகளையு
गजाः च याणैकैः, [द्वय
யானைகளும், [தெய
तथा अप्पद्वय
அப்படியே
पद्महस्ताः कामराप्पु त्रुति
காமரைப்பு தரித்த
கைகளுடனும்
सुहस्ताः मङ्गलकामानैकैः
மங்களகரமான கைகளை
लक्ष्मीः लक्ष्मी [युग्मद्वय
லக்ஷ்மீ [யுமுதெய
देवी च தேवியும்
कृता सित्तिरத்தில் வரையப்
பட்டிருந்தது ;
इति इव किम् सोल्लयपद्व
கீழ் சொல்லியபடி
शोभनं मङ्गलकामायம்,
மங்களகரமாயும்,
हिमात्यये पनिकाल मुद्वि
பனிகால முடிவில்

वाहशोभनं மிக அழகும் மங்கள
மும் பொருந்திய
परमसुगन्धि பரிமளம் கமழும்
नां इव விருகூதம்போலவும்
चारुकन्दरं அழகான குகைகளை
सुन्दरं ரம்யமான [யுதெய
नगं इव மலைபோலுமிருக்கிற
तत् अन्त
गृहं விமானமாளிகையை
महाकपिः மஹாகபி
पुनः च மீளவும்
अभिगम्य கிட்டி
सविस्मयः ஆச்சரியத்தோடு கூடின
बभूव ஆயினர். [வராக

ततः स तां कपिरभिपत्य पूजितां चरन् पुरीं दशमुखबाहुपालिताम् ।

अदृश्य तां जनकसुतां सुपूजितां सुदुःखितः पतिगुणवेगनिर्जिताम् ॥ १६ ॥

ततः अप்பொழுது
सः कपिः அவ்வானார்
पूजितां பூஜிக்கப்பட்டதும்
दशमुखबाहु- } தசமுகன் புஜவலியால்
पालितां } பரிபாலிக்கப்பட்டது
மான
तां पुरीं அந்த நகரத்தில்
अभिपत्य எங்கும் தாவித்தாவி
चरन् திரிந்தும்

पतिगुणवेग- } பர்த்தாவினுடைய நாண்
निर्जितां } கயிற்றின் சக்தியால்
அடையப்பட்டவளும்
सुपूजितां செல்வமாய்ப் பூஜிக்கப்
பட்டவளும்
जनकसुतां ஜனகர் திருமகளுமான
तां अदृश्य அவளைக் காணாமல்
सुदुःखितः மிகவும் சிந்தைகொண்டு
சோகித்தனர்.

ततस्तदा बहुविधभावितात्मनः कृतात्मनो जनकसुतां सुवर्त्मनः ।

अपश्यतोऽभवदतिदुःखितं मनः सुचक्षुषः प्रविचरतो महात्मनः ॥ १७ ॥

सुचक्षुषः நற்புத்தியுடையவரும்
सुवर्त्मनः நல்லொழுக்கமுடைய
வரும்
कृतात्मनः நண்ணுக்கமுடையவரும்
विचरतः மிகவும் அலைந்தவரும்
जनकसुतां ஜனகர் திருமகளை
अपश्यतः காணாதவரும்
ततः அதனால்

बहुविध- } மனதில் பலவித எண்ண
भावितात्मनः } முடையவருமான
महात्मनः மஹாத்மானினுடைய
मनः மனது
तदा அப்பொழுது
अतिदुःखितं பெரும் துன்பமடைந்த
தாக
अभवत् ஆயிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥ ७ ॥

आदितः श्लोकाः 12249

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 459

அஃம: சரீ:—எட்டாவது ஸர்க்கம். || ௧ ||

புஷ்பகவிமானத்தைப் பார்த்தல்.

स तस्य मध्ये भवनस्य संस्थितं महद्विमानं मणिरत्नचित्रितम् ।

प्रतप्तजाम्बूनदजालकृत्रिमं ददर्श वीरः पवनात्मजः कपिः ॥ १ ॥

வீர:	பராக்கிரமசாலியான	மணிரத்னச் சித்ரி	மணி, இரத்தினம் இவை
பவனாத்மஜ:	வாயுகுமாரராகிய		களால் லங்கரிக்கப்பட்ட
ச: கபி:	அந்த வானரர்		தும்
தச்ய	அந்த	प्रतप्तजाम्बूनद-}	உருக்கின தங்கத்தால்
भवनस्य	மாளிகையின்	जालकृत्रिमं }	செய்யப்பட்ட பலகணி
मध्ये	நடுவில்		களின் வேலைத்திறமை
संस्थितं	நின்றகொண்டிருந்ததும்	महत विमानं	யுடையதுமான
		ददर्श	பெரிய விமானத்தை
			பார்த்தார்.

तदप्रमेयप्रतिकारकृत्रिमं कृतं स्वयं साध्विति विश्वकर्मणा ।

दिवं गतं वायुपथप्रतिष्ठितं व्यराजतादित्यपथस्य लक्ष्मवत् ॥ २ ॥

तत्	அது	कृतं	இயற்றப்பட்டதும்
अप्रमेयप्रति-}	இத்தன்மையதென்றள	दिवं गतं	வானெங்கும் செல்ல
कारकृत्रिमं }	விடற்கும், பிறாழிப்பத		வல்லதும்
	ற்கு மொண்ணாமல் வேலை	वायुपथ- }	வாயுமார்க்கத்தில்
	த்திறமைகொண்டதும்	प्रतिष्ठितं }	நிறுத்தப்பட்டதாய்
विश्वकर्मणा	விச்வகர்மா வினால்	आदित्यपथस्य	ஆதித்தியப்பதவிக்கு
साधु इति	இது எல்லாவற்றிலும்	लक्ष्मवत्	ஒர் அடயாளம்போல
	நலமுடையதாகக்		வும்
	கடவதென்று	व्यराजत	விளங்கிற்று.

न तत्र किञ्चिन्न कृतं प्रयत्नतो न तत्र किञ्चिन्न महार्हरत्नवत् ।

न ते विशेषा नियताः सुरेष्वपि न तत्र किञ्चिन्न महाविशेषवत् ॥ ३ ॥

तत्र	அதில்	किञ्चित् न	ஒன்றுமில்லை;
प्रयत्नतः	நல்ல முயற்சியுடன்	ते	அந்த
न कृतं	செய்யப்படாதது	विशेषाः	விசேஷங்கள்
किञ्चित् न	ஒன்றுமில்லை;	सुरेषु अपि	தேவர்களிடத்திலும்
तत्र	அதில்	न नियताः	ஸ்திரமாயிருந்ததில்லை;
महार्हरत्नवत्	விடையுயர்ந்த இரத்தின	तत्र	அதில்
	முடையது	न महाविशेषवत्	சிறப்புள்ளதல்லாதது
न	இல்லையென்பது	किञ्चित् न	ஒன்றுமேயில்லை.

तपःसमाधानपराक्रमार्जितं मनःसमाधानविचारचारिणम् ।

अनेकसंस्थानविशेषनिर्मितं ततस्ततस्तुल्यविशेषदर्शनम् ॥ ४ ॥

मनः समाधाय तु शीघ्रगामिनं दुरावरं मारुततुल्यगामिनम् ।
 महात्मनां पुण्यकृतां महर्द्दिनां यशस्विनामभ्यमुदामिवालयम् ॥ ५ ॥
 विशेषमालम्ब्य विशेषसंस्थितं विचित्रकूटं बहुकूटमण्डितम् ।
 मनोऽभिरामं शरदिन्दुनिर्मलं विचित्रकूटं शिखरं गिरेर्यथा ॥ ६ ॥
 वहन्ति यं कुण्डलशोभितानना महाशना व्योमचरा निशाचराः ।
 विवृत्तविध्वस्तविशाललोचना महाजवा भूतगणाः सहस्रशः ॥ ७ ॥
 वसन्तपुष्पोत्करचारुदर्शनं वसन्तमासादपि कान्तदर्शनम् ।
 स पुष्पकं तत्र विमानमुत्तमं ददर्श तद्वानरवीरसत्तमः ॥ ८ ॥

तपःसमाधान- } பூர்த்தியான தபஸ்ஸின்
 पराक्रमार्जितं } மஹிமையால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பராக்கிரமத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டதும்

मनःसमाधान- } மனதில் எண்ணினபடி
 विचारचारिणं } பலவிதமான கதிகளோடு செல்லத்தக்கதும்

अनेकसंस्थान- } பற்பல விசித்திரமான
 विशेषनिर्मितं } கைகளுடன் நிர்மிக்கப்பட்டதும்

ततः ततः } அங்கங்கே
 तुल्यविशेषदर्शनं } ஸமமானதும் விசேஷமானதுமான காட்சிகளையுடையதும்

मनः तु } அபிப்பிராயத்தையே
 समाधाय } தெரிந்துகொண்டு
 शीघ्रगामिनं } சீக்கிரமாய் செல்லவல்லதும்

दुरावरं } ஒருவராலும் தடுக்கமுடியாததும்

मारुततुल्य- } வாயுவுக்கு ஸமானமாய்
 गामिनं } போகக்கூடியதும்

महात्मनां } பெரியவர்களுடையவும்
 पुण्यकृतां } புண்ணியம் செய்தவர்களிடையவும்

महर्द्दिनां } ஸர்வ ஸம்ருத்தியுடையவர்களிடையவும்

यशस्विनां } புகழ்படைத்தவர்களிடையவும்

अभ्यमुदां } தேவர்களுடையவும்
 आलयं इव } உறைவிடம் போன்றதும்
 विशेषं } மிகவும் அதிசயத்தை
 आलम्ब्य } மேற்கொண்டு
 विशेषसंस्थितं } விசேஷமாக இயற்றப்பட்டதும்

विचित्रकूटं } விசித்திரமான கூடமுடையதும்

गिरः } பர்வதத்தின்
 विचित्रकूटं } விசித்திரமான கொடுமுடியையுடைய

शिखरं यथा } சிகரம்போல
 बहुकूटमण्डितं } பலவித கொடுமுடிகளுள்ளதும்

मनोऽभिरामं } மனதிற்கினியதாய்
 शरदिन्दुनिर्मलं } சரத்கால சந்திரன்போல நிர்மலமானதும்

वसन्तपुष्पोत्कर- } வஸந்தகாலபுஷ்பத்தைப்
 चारुदर्शनं } போன்ற அழகான தோற்றத்தையுடையதும்

वसन्तमासात् } வஸந்தமாதத்தைக்
 अपि } காட்டிலும்

कान्तदर्शनं } பார்ப்பதற்கினியதும்
 कुण्डलशोभि- } குண்டலமணிந்து விளங்கும்
 ताननाः } கும் முகமுடையவர்களும்

महाशनाः } பெருந்தீனி தின்கிறவர்களும்

व्योमचराः } ஆகாயத்தில் செல்லக்கூடியவர்களுமான

निशाचराः राक्षसांश्चक्रुः
 विवृत्तविध्वस्त- } விளைந்த ஆழ்ந்த அகன்ற
 विशाललोचनाः } கண்களையுடையவர்க
 னும்
 महाजवाः மிகவுடையவர்கள்
 सहस्रशः ஆயிரக்கணக்கான
 भूतगणाः பூதகணங்களும்
 यं என்க

वहन्ति பாதுகாக்கிறார்களோ
 तत् அந்த
 उत्तमं உத்தமமான
 पुष्पकं विमानं புஷ்பகவிமானத்தை
 तत्र அங்கே
 सः அந்த
 वानरीरसत्तमः வானரவீரச் சேர்ந்தார்
 ददर्श पार्श्वतः.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टमः सर्गः ॥ ८ ॥

आदितः श्लोकाः 12257

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 467

नवमः सर्गः—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ९ ॥

पुष्पकविमानवर्णनम्—புஷ்பகவிமானத்தை வர்ணித்தல்.

तस्यालयवरिष्ठस्य मध्ये विपुलमायतम् । ददर्श भवनश्रेष्ठं हनुमान् मारुतात्मजः ॥ १ ॥

मारुतात्मजः வாயுபுத்திரராகிய
 हनुमान् ஹனுமார்
 तस्य அவனுடைய
 आलयवरिष्ठस्य உத்தம மாளிகையின்
 मध्ये நடுவில்

विपुलं அகலமும்
 आयतं நீளமுமுள்ள
 भवनश्रेष्ठं நன்மாளிகையை
 ददर्श கண்டார்.

अर्धयोजनविस्तीर्णमायतं योजनं हि तत् । भवनं राक्षसेन्द्रस्य बहुप्रासादसङ्कुलम् ॥ २ ॥

अर्धयोजन- } அரை யோஜனை
 विस्तीर्णं } அகன்றதும்

योजनं ஒரு யோஜனை
 आयतं நீண்டதும்

बहुप्रासाद- } அனேக உப்பரிகைகள்
 सङ्कुलं } சிறந்ததுமான
 तत् हि அதுதான்
 राक्षसेन्द्रस्य ராக்ஷஸேந்திரனுடைய
 भवनं வாழ்விடம்.

मार्गमाणस्तु वैदेहीं सीतामायतलोचनाम् । सर्वतः परिचक्राम हनुमानरिसूदनः ॥ ३ ॥

आयतलोचनां நீண்ட கண்களையுடைய
 वैदेहीं வைதேஹியின
 सीतां சீதையை
 मार्गमाणः तु தேடிக்கொண்டே

अरिसूदनः சத்ருஸம்ஹாரகரான
 हनुमान् ஹனுமார்
 सर्वतः எங்கும்
 परिचक्राम திரிந்தார்.

उत्तमं राक्षसावासं हनुमानवलोकयन् । आससादाथ लक्ष्मीवान् राक्षसेन्द्रनिवेशनम् ॥

उत्तमं சிறந்த
 राक्षसावासं ராக்ஷஸர்களின் இருப்
 பிடத்தை
 अवलोकयन् செவ்வையாய்ப் பார்த்து
 अथ பிறகு [க்கொண்டு

राक्षसेन्द्र- } ராக்ஷஸேந்திரனுடைய
 निवेशनं } மிடத்திற்கு
 लक्ष्मीवान् லக்ஷ்மி பொருந்திய
 हनुमान् ஹனுமார்
 आससादा வந்துசேர்ந்தார்.

चतुर्विषाणैर्द्विरदैस्त्रिविषाणैस्तथैव च । परिक्षिप्तमसंवाधं रक्ष्यमाणमुदायुधैः ॥ ५ ॥
 राक्षसीभिश्च पत्नीभी रावणस्य निवेशनम् । आहताभिश्च विक्रम्य राजकन्याभिरावृतम् ॥

रावणस्य रावணனுடைய
 निवेशनं இருப்பிடம்
 असंवाधं விசாலமானதாய்
 उदायुधैः உயர்த்துக்கப்பட்ட
 चतुर्विषाणैः ஆயுதங்களுடன் கூடிய
 द्विरदैः நான்கு தந்தங்களுடைய
 तथा एव அப்படியே
 त्रिविषाणैः च மூன்று கொப்புள்ளவை
 களாலும்

परिक्षिप्तं சூழப்பட்டதாய்
 रक्ष्यमाणं காக்கப்படுகிறது ;
 च மேலும்
 पत्नीभिः பத்னிகளான
 राक्षसीभिः ராக்ஷஸஸ்திரீகளாலும்
 विक्रम्य பலாத்காரமாய்
 आहताभि इழுத்துக்கொண்டு
 वरப்பட்ட
 राजकन्याभिः च ராஜகன்னிகைகளாலும்
 आवृतम् சூழப்பட்டிருந்தது.

तन्नक्रमकराकीर्णं तिमिङ्गिलझषाकुलम् । वायुवेगसमाधूतं पन्नगैरिव सागरम् ॥ ७ ॥

तत् अது
 नक्रमकराकीर्णं முதலை பெருமீன் இவை
 கள் நிறைந்து
 तिमिङ्गिल- } திமிங்கிலம் சுரு முத
 झषाकुलं } லிய மீன்கள் மிகுந்து

पन्नगैः பாம்புகளோடு
 वायुवेग- } காற்றினாலலைப்புண்
 समाधूतं } டெழுந்த
 सागरं ஸமுத்ரம்
 इव போன்றது.

या हि वैश्रवणे लक्ष्मीर्या चेन्द्रे हरिवाहने । सा रावणगृहे सर्वा नित्यमेवानपायिनी ॥

वैश्रवणे குபேரனிடத்தில்
 या எந்த
 लक्ष्मीः हि ஸம்பத்தோ
 इन्द्रे இந்திரனிடத்திலும்
 हरिवाहने च சூரியனிடத்திலும்

या எதுவோ,
 सा सर्वा அது எல்லாம்
 रावणगृहे ராவணன் மாளிகையில்
 नित्यं एव எப்பொழுதுமே
 अनपायिनी பிரியாமலிருந்தது.

या च राज्ञः कुबेरस्य यमस्य वरुणस्य च । तादृशी तद्विशिष्टा वा ऋद्धी रक्षोगृहेष्विव ॥

इह இங்கு
 रक्षोगृहेषु ராக்ஷஸமாளிகைகளில்
 ऋद्धिः ஐச்வர்யம்
 राज्ञः இந்திரனுடையதும்
 कुबेरस्य குபேரனுடையதும்
 वरुणस्य च வருணனுடையதும்

यमस्य च யமனுடையதும்
 या எதுவோ,
 तादृशी அப்பேர்ப்பட்டதே ;
 वा அன்றியில்
 तद्विशिष्टा அதைக்காட்டிலும்
 அதிகமானதே.

तस्य हर्म्यस्य मध्यस्थं वैश्व चान्यत् सुनिर्मितम् । बहुनिर्यूहसङ्कीर्णं ददर्श पवनात्मजः ॥

तस्य அவனுடைய
 हर्म्यस्य பாளிகையின்
 मध्यस्थं நடுவிலிருப்பதாய்
 सुनिर्मितं அழகாய் நிர்மிக்கப்
 பட்டதாய்

बहुनिर्यूह- } அனேக ஒட்டுச்சித்திர
 सङ्कीर्णं } வேலைகள் செய்ததான
 अन्यत् இன்னொரு
 वैश्व च பவனத்தையும்
 पवनात्मजः வாயுகுமாரர்
 ददर्श கண்டார்.

ब्रह्मणोऽर्थे कृतं दिव्यं दिवि यद्विश्वकर्मणा । विमानं पुष्पकं नाम कामगं कामदीपनम् ॥

दिवि தேவலோகத்தில்
विश्वकर्मणा விச்வகர்மனா
ब्रह्मणः अर्थे பிரம்மாவக்காக
दिव्यं மிக அழகாய்
कृतं செய்யப்பட்ட
पुष्पकं नाम புஷ்பகமென்ற

विमानं விமானம்
यत् எதுவோ அது
कामदीपनं ஆசையை விர்த்தி
செய்யக்கூடியது ;
कामगम् இஷ்டப்படி செல்லக்
கூடியது.

त्रिलोकजनसेव्यं तत् सर्वरत्नविभूषितम् । वरेण तपसा लेभे यत् कुबेरः पितामहात् ॥

सर्वरत्नविभूषितं முழுமையும் ரத்னங்களா
லலங்கரிக்கப்பட்டதும்
त्रिलोकजनसेव्यं முவ்வுலகஜனங்களாலும்
வணங்கத்தக்கதும்
यत् எதுவோ

तत् அதை
पितामहात् பிரம்மதேவரிடமிருந்து
वरेण तपसा சிறந்த தவத்தால்
कुबेरः குபேரன்
लेभे அடைந்தான்.

कुबेरमोजसा जित्वा लेभे तद्राक्षसेश्वरः ॥ १३ ॥

कुबेरः குபேரனை
ओजसा வலியால்
जित्वा வெற்றிகொண்டு

राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸேச்வரன்
तत् அதை
लेभे கைக்கொண்டான்.

ईहामृगसमायुक्तैः कार्तस्वरविभूषितैः । सुकृतैराचितं स्तंभैः प्रदीप्तमिव च श्रिया ॥ १४ ॥

च அதுவுமன்றி
ईहामृग- } மான் முதலிய சித்திர
समायुक्तैः } வேலைகளுடன் கூடின
வும்
कार्तस्वर- } தங்கத்தாலலங்கரிக்கப்
विभूषितैः } பட்டனவுமாய்

सुकृतैः மிக அழகான வேலைப்
பாடுள்ள
स्तंभैः ஸ்தம்பங்களாலும்
श्रिया ஒளியால்
प्रदीप्तं इव ஜ்வலிப்பது போல்
आचितं கட்டப்பட்டிருந்தது.

मेरुमन्दरसङ्काशैरुल्लिखद्भिरिवाम्बरम् । कूटागारैः शुभाकारैः सर्वतः समलङ्कृतम् ॥

अम्बरं ஆகாசத்தை
उल्लिखद्भिः உராய்ந்துகொண்டிருப்
इव போல் [பவைகள்
मेरुमन्दर- } மேருகிரி மந்தரகிரி இ
सङ्काशैः } வைகளுக்கிணையான

शुभाकारैः மங்கள உருவங்களையு
कूटागारैः கோபுரங்களால் [டைய
सर्वतः நாற்புறங்களிலும்
समलङ्कृतं அழகாக அலங்கரிக்கப்
பட்டிருந்தது.

ज्वलनार्कप्रतीकाशं सुकृतं विश्वकर्मणा । हेमसोपानसंयुक्तं चारुप्रवरवेदिकम् ॥ १५ ॥

हेमसोपान- } பொற்படிகளுடன்
संयुक्तं } கூடியதாய்

ज्वलनार्क- } அக்னி சூர்யன் இவர்க
प्रतीकाशं } னைப்போல் ஜ்வலிக்கும்
विश्वकर्मणा விச்வகர்மனா [படி
सुकृतं மிக அழகாகச்
செய்யப்பட்டது.

चारुप्रवर- } அழகிய சிறந்த மேடை
वेदिकं } களுடன் கூடியதாய்

(அழைத்ததுபோலும்).

ததஸ்தாப்ராஸ்தித: ஶாலாஹ் ததர்ஸ மஹதீ ஶுபாமி । ராவணஸ்ய மன:காந்தாஹ் காந்தாமிவ வரஸ்திரயமி ॥
 மணிஸோபாநவிக்ருதாஹ் ஹேமஜாலவிராஜிதாமி ॥ ஶ்பாடிகைராவ்ருதததலாஹ் தந்தாந்தரிரதரூபிகாமி ॥
 முக்தாமிஸ்த்வ ப்ரவாலேஸ்த்வ ரூப்யசாமிகரேரபி ॥ விபூஸிதாஹ் மணிஸ்தம்பை: ஶுவஹஸ்தம்பபூஸிதாமி ॥
 சமேர்ஶ்ஞபிரத்யுசை: சமந்தாந் ஶுவிபூஸிதை: ॥ ஶ்தம்பை: பக்ஷைரிவாத்யுசைர்திவ் சம்ப்ரஸ்திதாமிவ ॥
 மஹத்யா குத்யாஸ்தீர்ணாஹ் பூதிரிவீலக்ஷணாஶ்ஞயா ॥ பூதிரிவிவ விஸ்தீர்ணாஹ் ஶராஸ்த்ரஹ்மாலினிமி ॥
 நாதிதாஹ் மத்தவிஹ்ரேர்திவ்யகந்தாபிவாஸிதாமி ॥ பராஹ்மஸ்த்ரணோபேதாஹ் ரக்ஷோஶ்நிபிஸேவிதாமி ॥
 தூம்த்ராமகரூபேந விமலாஹ் ஹ்ஸபாண்துராமி ॥ சித்ராஹ் பூஸ்போபஹ்ரேந கலமாஸாமிவ ஶுப்ரஹ்ம ॥
 மன:ஸஹ்லாஜநநிர்ணாஹ் வர்ணஸ்யாபி ப்ரஸாதிநிமி ॥ தாஹ் ஶோகநாஸிநிர்ணாஹ் திவ்யாஹ் த்ரிப: ஶஜ்ஜநநிமிவ ॥

தத: அங்கு
 ப்ராஸ்தித: ஸ்திரமாய் உட்கார்ந்த வராய்,
 ராவணஸ்ய ராவணனுடைய
 மன:காந்தா மனதிற்கினியதாயும்
 காந்தா அழகிற்சிறந்த
 வரஸ்திரய இவ சிறந்த குலமகளைப்போல
 ஶுபா நலந்தருவ துமாகிய
 மணிஸோப- } மணிகளாற்செய்த படி
 விக்ருதா } கள் நிறைந்ததும்
 ஹேமஜால- } பொன்னால் செய்த பல
 விராஜிதா } கணிகள் திகழ்ந்ததும்
 தந்தாந்தரிர- } இடை இடையே தந்த
 ரூபிகா } வேலை செய்யப்பட்டதும்
 ஶ்பாடிகை: படி கமணிகளினால்
 அவ்ருததலா இழைக்கப்பட்ட தளத்
 தையுடையதும்
 முக்தாமி: ச முத்துக்களாலும்
 ப்ரவாலே: ச பலமுங்களாலும்
 ரூப்யசாமிகரே: } வெள்ளி பொன் இவை
 அபி } களாலும்
 அத்யுசை: மிக உயர்ந்த
 மணிஸ்தம்பை: அழகிய தூண்களாலும்
 விபூஸிதா அலங்கரிக்கப்பட்ட
 தாயும்
 ஶுவஹஸ்தம்- } பலவகைப்பட்ட கம்பங்
 பூஸிதா } களாலழகமைந்ததாயும்
 சமே: ஸமமானவும்
 ஶ்ஞபி: நேரானவும்
 சமந்தா இவ நாற்புறங்களிலும்

ஶுவிபூஸிதை: நன்றாயலங்கரிக்கப்பட்ட
 அத்யுசை: மிக உயர்ந்த
 ஶ்தம்பை: ஸ்தம்பங்களால்
 பக்ஷை: இரக்கைகளோடு
 திவ் ஆகாயத்தை
 சம்ப்ரஸ்திதா கிட்டி முட்டுகிறது
 இவ போலிருக்கிறதும்
 ஶராஸ்த்ரஹ்மாலினி நாடுகள் விடுகளமந்த
 பூதிரிவீ இவ பூமியைப்போல்
 விஸ்தீர்ணா விசாலமானதும்
 பூதிரிவீ- } பூமியின் வசுணங்களை
 லக்ஷணாஶ்ஞயா } சித்திரமாய் எழுதப்
 மஹத்யா பெரிய [பட்டிருக்கிற
 குத்யா ரத்தினகம்பளத்தால்
 ஶாஸ்தீர்ணா விரிக்கப்பட்டிருப்பதும்
 மத்தவிஹ்ரே: கொழுத்த பசுிகளால்
 நாதிதா ஒலிப்பிக்கப்பட்டதும்
 திவ்யகந்தா- } நன்மணம் வீசப்பட்ட
 பிவாஸிதா } தும்
 ரக்ஷோஶ்நி- } ராசுலாதிபன் ஸூக
 நிபிஸேவிதா } மனுபவிக்கிறதும்
 பராஹ்மஸ்த்ர- } விடையுயர்ந்த ஆஸனங்க
 ரணோபேதா } ளோடுகூடினதுமான
 அகரூபேந அகில் புகையினால்
 தூம்த்ராம கறுத்ததாயும்
 விமலா நிர்மலமானதும்
 ஹ்ஸபாண்துரா ஹம்ஸம்போல் வெள்ளி
 யதும்
 பூஸ்போபஹ்ரேந (அர்ச்சிக்கப்பட்ட) புஷ்
 பங்களால்

चित्रां विसृजति रामायाम्
 सुप्रभां मिक कान्तियुदयताय
 कलमार्षी इव कामधेनुवैवर्षो
 लीरुक्किरुत्तम्
 मनःसंहराद- } मण तिर्कितं पमुण्डाकं
 जननीं } कुवत्तायाम्
 वर्णस्य अपि पुकमुक्कु एन्ने
 प्रसाधिनीं अलङ्करीकृतं पट्टता
 श्रियः सम्पत्तुक्कु [युम्]

इन्द्रियाणीन्द्रियायैस्तु पञ्च पञ्चभिरुत्तमैः ।

तदा अप்பொழுது
 रावणपालिता ராவணனால் ரகசிக்கப்
 பட்ட
 माता इव ஒரு தாய்போல
 पञ्च கண், நாக்கு, மூக்கு,
 மெய், காது என்னு
 மைந்து

इन्द्रियाणि तु இந்திரியங்களையும்

स्वर्गोऽयं देवलोकोऽयमिन्द्रस्येयं पुरी भवेत् ।

अयं இது
 स्वर्गः ஸ்வர்க்கமாகவாவது,
 अयं இது
 देवलोकः தேவலோகமாகவாவது,
 इयं इन्द्रस्य இது இந்திரனுடைய
 पुरी वा பட்டணமாகவாவது
 भवेत् இருக்கவேண்டும் ;

प्रध्यायत इवापश्यत् प्रदीपांस्तत्र काञ्चनान् ।

तल इव अங்கேயே
 काञ्चनान् பொன்மயமான
 प्रदीपान् பெரிய தீபங்களை
 देवनेन சூதாட்டத்தினால்
 महाधूतैः பெரிய தூர்த்தர்களால்

दीपानाञ्च प्रकाशेन तेजसा रावणस्य च ।

दीपानां விளக்குகளின்
 प्रकाशेन च ஒளியினாலும்
 रावणस्य ராவணனுடைய
 तेजसा च தேஜஸ்வலினாலும்
 भूषणानां ஆபரணங்களின்

सजननीं தாயை
 इव போன்றதாயும்
 शोकनाशिनीं துக்கத்தைப் போக்கடிப்
 तां பிரஸித்தியாய் [பதாயும்
 दिव्यां மேன்மையானதாயு
 तां அந்த [மிருக்கிற
 महर्षी மஹத்தான
 शालां மண்டபத்தை
 ददर्श पார்த்தார்தர்.

तर्पयामास मातेव तदा रावणपालिता ॥

उत्तमैः உத்தமங்களான
 पञ्चभिः ஞபம், ரஸம், கந்தம்,
 ஸ்பர்சம், சப்தம் என்
 னும் ஐந்து
 इन्द्रियायैः இந்திரியப் பிரயோஜ
 னங்களால்
 तर्पयामास இன்பமூட்டி-
 மகிழ்வித்தது.

गान्धर्वीयं पुरी वा स्यादित्यमन्यत मारुतिः ॥

इयं இது
 गान्धर्वी கந்தர்வ
 पुरी நகரமாகவாவது
 स्यात् இருக்கவேண்டும் ;
 इति என்று
 मारुति: மாருதி
 अमन्यत மயங்கி வியப்புற்றார்.

धूर्तानिव महाधूतैर्देवनेन पराजितान् ॥

पराजितान् தோற்கடிக்கப்பட்ட
 वர்களாய்
 प्रध्यायतः ஆழ ஆலோசனை செய்து
 கொண்டிருக்கிற
 धूर्तान् इव தூர்த்தர்களைப்போலி
 अपश्यत् கண்டார். [ருக்க

अर्चिर्भिर्भूषणानाञ्च प्रदीपेत्यभ्यमन्यत ॥

अर्चिभिः च காந்திகளாலும்
 प्रदीपा தீப்பற்றி குப்பென்
 மெரிகிறதோ
 इति என
 अभ्यमन्यत நினைத்தார்.

ततोऽपश्यत् कुथासीनं नानावर्णाम्बरस्रजम् । सहस्रं वरनारीणां नानावेषविभूषितम् ॥

ततः	அங்கே	कुथासीनं	ரத்தினகம்பளங்களில்
नानावर्णा-	பலவகை வஸ்திரங்களை		படுத்திருக்கிற
म्बरस्रजं	யும் மாலைகளையுபணிந்து	वरनारीणां	சிறந்த பெண்மணிகளின்
नानावेषविभूषितं	பலவித வேஷம்பூண்டு	सहस्रं	ஆயிரமாயிரமாயுள்ள
		अपश्यत्	கண்டார். [கூட்டத்தை

परिवृत्तेऽर्धरात्रे तु पाननिद्रावशं गतम् । क्रीडित्वोपरतं रात्रौ सुष्याप बलवत्तदा ॥ ३६ ॥

रात्रौ	ராத்திரியில்	पाननिद्रा-	கள்ளுண்டு மயங்கி தூக்
क्रीडित्वा	விளையாடி	वशं गतं	கத்தின் வசப்பட்டு
अर्धरात्रे	பாதிராத்திரி	तदा	அப்பொழுது
परिवृत्ते तु	ஆனதும்	बलवत्	மெய்மறந்து
उपरतं	ஒய்ந்து	सुष्याप	(அந்தக் கூட்டம்)
			தூங்கிற்று.

तत् प्रसुप्तं विरुह्य निःशब्दान्तरभूषणम् । निःशब्दहंसभ्रमरं यथा पद्मवनं महत् ॥ ३७ ॥

निःशब्दा-	அபரணங்கள் ஒன்று	निःशब्द-	ஒலியடங்கிய அன்னங்க
न्तरभूषणं	மொலியாமல்	हंसभ्रमरं	ளும் வண்டுகளும்
प्रसुप्तं	தூங்குகிற	महत्	பெரிய [மிசுந்த
तत्	அந்தக் கூட்டம்	पद्मवनं यथा	தாமரைக்காடு போல்
		विरुह्य	விளக்கிற்று.

तासां संवृतदन्तानि मीलिताक्षाणि मारुतिः । अपश्यत् पद्मगन्धीनी वदनानि सुयोषिताम् ॥

संवृतदन्तानि	பற்கள் மூடுண்டு	तासां	அந்த
मीलिताक्षाणि	கண்களையும் மூடிக்கொண்டனவாய்	सुयोषितां	அழகான பெண்களின்
पद्मगन्धीनी	தாமரைபோல்	वदनानि	முகங்களை
	மணம் வீசின	मारुतिः	மாருதி
		अपश्यत्	பார்த்தார்.

प्रबुद्धानीव पद्मानि तासां भूत्वा क्षपाक्षये । पुनः संवृतपत्राणि रात्राविव बभुस्तदा ॥

क्षपाक्षये	பகற்காலத்தில்	पद्मानि इव	தாமரைப்புஷ்பங்கள்
प्रबुद्धानि	மலர்ந்தவைகளாக		போலவே
भूत्वा	ஆகி	तासां इव	அவர்களுடைய
पुनः	பின்பு		முகங்களும்
रात्रौ	இரவில்	तदा	அப்பொழுது
संवृतपत्राणि	இதழ் குவிந்த	बभुः	விளக்கின.

इमानि मुखपद्मानि नियतं मत्तषट्पदाः । अम्बुजानीव फुल्लानि प्रार्थयन्ति पुनः पुनः ॥

इमानि	இந்த	अम्बुजानि इव	தாமரை மலர்களென்றே
मुखपद्मानि	முகங்களாகிற தாமரைப் புஷ்பங்களை	पुनः पुनः	திரும்பத் திரும்ப
मत्तषट्पदाः	மதமேறிய வண்டுகள்	नियतं	நிச்சயமாய்
फुल्लानि	அலர்ந்த	प्रार्थयन्ति	விரும்புகின்றன.

इति वामन्यत श्रीमानुपपत्त्या महाकपिः । मेने हि गुणतस्तानि समानि सलिलोद्भवैः ॥

इति கீழ்சொல்லியவண்ணம்
उपपत्त्या . தக்க ஹேதுவால்
श्रीमान् பூரிமான
महाकपिः மஹாகபி
अन्यत நினைத்தார்.

तानि அவைகளை
गुणतः वा யோக்கியதையா லும்
सलिलोद्भवैः தாமரைகளோடு
समानि हि ஸமமானவைகளென்றே
मेने எண்ணினார்.

सा तस्य शुशुभे शाला ताभिः स्त्रीभिर्विराजिता । शारदीय प्रसन्ना द्यौस्ताराभिरभिषोभिता ॥

ताभिः स्त्रीभिः அந்த பெண்களால்
विराजिता விளக்கமடைந்திருக்கிற
तस्य அவனுடைய
सा शाला அந்த மண்டபம்
शारदीय சரத்காலத்தில்

प्रसन्ना நிர்மலமானதாய்
ताराभिः விண் மீன்களால்
अभिषोभिता ஒளியுற்ற
द्यौः इव ஆகாசம்போல்
शुशुभे பிரகாசித்தது.

स च ताभिः परिवृतः शुशुभे राक्षसाधिपः । यथा बुधुपतिः श्रीमांस्ताराभिरभिसंवृतः ॥

सः அந்த
राक्षसाधिपः च ராக்ஷஸாதிபதியும்
ताभिः அவர்களால்
परिवृतः சூழப்பட்டவனாய்
ताराभिः நக்ஷத்திரங்களால்

अभिसंवृतः சூழப்பட்ட
श्रीमान् ஒளிக்கின்ற
बुधुपतिः சந்திரன்
यथा हि போலவே
शुशुभे விளங்கினான்.

याश्च यवन्तेऽम्बरात्ताराः पुण्यशेषसमावृताः । इमास्ताः सङ्गताः कृत्स्ना इति मेने हरिस्तदा ॥

तदा அப்பொழுது
हरिः வானார்
इमाः இவர்களைப் பார்த்து
अम्बरात् “ஆகாசத்திலிருந்து
पुण्यशेष- } புண்யசேஷத்தோடு
समावृताः } கூடியவர்களாய்
याः எவைகள்

यवन्ते நழுவுகின்றனவோ,
ताः அந்த
कृत्स्नाः எல்லா
ताराः நக்ஷத்திரங்களும்
सङ्गताः ஒன்றுசேர்ந்திருக்கின்
इति என்று [றன]
मेने எண்ணினார்.

ताराणामिव सुव्यक्तं महतीनां शुभार्चिषाम् । प्रभावर्णप्रसादाश्च विरेजुस्तत्र योषिताम् ॥

तव அவ்விடத்தில்
योषितां பெண்களின்
प्रभावर्ण- } ஒளியும், நிறமும்,
प्रसादाः च } நிர்மலமும்
महतीनां பெரிய

शुभार्चिषां சுபமான அழகிய ஒளி
யையுடைய
ताराणां நக்ஷத்திரங்களினது
इव போலவே
सुव्यक्तं विरेजुः நன்றாய் விளங்கின.

व्यावृत्तगुरुपीनस्रक्प्रकीर्णवरभूषणाः । पानव्यायामकालेषु निद्रापहतचेतसः ॥ ४६ ॥

पानव्याया- } கள்ளாண்டு சுகமனுப
कालेषु } வித்த காலங்களில்
व्यावृत्त- } புரட்டப்பட்ட உயர்ந்த
गुरुपीनस्रक्- } பெரிய மாலைகளுடனும்

प्रकीर्ण- } சிதறுண்ட சிறந்த ஆபரண
वरभूषणाः } ங்களையுடையவர்களாய்
निद्रापहत- } (அவர்கள்) தூக்கத்தால்
चेतसः } மெய்மறந்திருந்தார்கள்.

व्यावृत्ततिलकाः काश्चित् काश्चिदुद्भ्रान्तनूपुराः । पार्श्वे गलितहाराश्च काश्चित् परमयोषितः ॥

परमयोषितः உத்தம ஸ்திரீகளான
काश्चित् சிலர்
व्यावृत्ततिलकाः திலகமழிந்தவர்கள் ;
काश्चित् சிலர்

उद्भ्रान्तनूपुरा: சிலம்பு கழன்றவர்கள் ;
काश्चित् சிலர்
पार्श्वे பக்கத்தில்
गलितहारा: च மாலை நழுவினவர்கள்.

मुक्ताहारावृताश्चान्याः काश्चिद्विस्त्रस्तवाससः । व्यावृत्तरशनादामाः किशोर्य इव बाहिताः ॥

बाहिताः பாரம் சுமந்துவந்த
किशोर्यः इव பெண்குதிரைகள் போல
अन्याः வேறு சிலர்
मुक्ताहारावृताः முத்துமாலையால் சுற்று
काश्चित् சிலர் [ண்டவர்கள் ;

विस्त्रस्तवाससः ஆடை அவிழ்ந்தவர்கள் ;
च அப்படியே
व्यावृत्त- } சுற்றப்பட்ட நூபுரங்க
रशनादामाः } ளின் நூல்களையுடைய
வர்கள்.

सुकुण्डलधराश्चान्या विच्छिन्नमृदितस्रजः । गजेन्द्रमृदिताः फुला लता इव महावने ॥

महावने பெரிய காட்டில்
गजेन्द्र- } கஜேந்திரனால் மிதித்துத்
मृदिताः च } துவைக்கப்பட்டும்
फुलाः புஷ்பித்திருக்கிற
लताः इव பூங்கொடிகள் போல

अन्याः வேறு சிலர்
विच्छिन्न- } அறுந்து கசங்கின மாலை
मृदितस्रजः } களையுடையவர்களாய்
सुकुण्डलधराः அழகான குண்டல
மணிந்திருந்தார்கள்.

चन्द्रांशुकिरणाभाश्च हाराः कासाश्चिदुत्कटाः । हंसा इव बभुः सुप्ताः स्तनमध्येषु योषिताम् ॥

कासाश्चित् சில
योषितां ஸ்திரீகளின்
स्तनमध्येषु ஸ்தனங்களின் நடுவில்
चन्द्रांशु- } சந்திரன்போல்
किरणाभाः } ஒளிக்கின்ற

उत्कटाः பருத்த
हाराः முத்துமாலைகள்
सुप्ताः கண்ணுறங்கின
हंसाः इव ஹம்ஸங்கள் போல
बभुः च விளங்கின.

अपरासाश्च वैडूर्याः कादम्बा इव पक्षिणः । हेमसूत्राणि चान्यासां चक्रवाका इवाभवन् ॥

अपरासां சில ஸ்திரீகளுடைய
वैडूर्याः च வைடூர்யங்களோ
कादम्बाः } மீன்குத்திப்பகைகள்
पक्षिणः इव } போலவும்

अन्यासां சில ஸ்திரீகளின்
हेमसूत्राणि च பொன்னரி மாலையோ
चक्रवाकाः इव சக்கிரவாகங்கள் போல
अभवन् விளங்கின. [வும்

हंसकारण्डवाकीर्णाश्चक्रवाकोपशोभिताः । आपगा इव ता रेजुर्जघनैः पुलिनैरिव ॥ ५२ ॥

पुलिनैः इव மணற்குன்றுகள் போன்ற
जघनैः ஜகனங்களினாலும்
ताः அந்த பெண்கள்
हंसकारण्ड- } ஹம்ஸம், மீன்குத்திப்
वाकीर्णाः } பறவை, இவைகளால்
நிறைந்து

चक्रवाकोप- } சக்கிரவாகப் பறவை
शोभिताः } களால் ப்ரகாசிக்கிற
आपगाः इव ஆறுகள் போல
रेजुः விளங்கினார்கள்.

किङ्किणीजालसङ्काशास्ता वक्त्रकनकाम्बुजाः । भावग्राहा यशस्तीराः सुप्ता नद्य इवावभुः॥

किङ्किणीजाल- } காற்சதங்கைகள்
 சங்காசா: } பிரகாசிக்க
 सुप्ता: } தூங்கிக்கொண்டிருந்த
 ता: } அவர்கள்
 वक्त्रकनका- } முகங்களாகிற பொன்
 म्बुजा: } தாமரை மலர்களுடன்

भावग्राहा: } காமக்குறிப்புக்களே
 } முதலைகளாகவும்
 यशस्तीरा: } அழகுக்களே கரைக
 } ளாகவும் கொண்ட
 नद्य: इव } நதிகள் போல
 आवभु: } விளங்கினார்கள்.

मृदुष्वङ्गेषु कासाञ्चित् कुचाग्रेषु च संस्थिताः । बभूवुर्भूषणानीव शुभा भूषणराजयः ॥

कासाञ्चित् } சில ஸ்திரீகளின்
 मृदुषु } மெல்லிய
 अङ्गेषु } அவயவங்களிலும்
 कुचाग्रेषु च } முலைமுகங்களிலும்

संस्थिता: } அமூர்தியிருந்த
 शुभा: } அழகான
 भूषणराजय: } நகை வடுக்கள்
 भूषणानी इव } நகைகள் போலவே
 बभूवु: } தோன்றின.

अंशुकान्ताश्च कासाञ्चिन्मुखमारुतकम्पिताः । उपर्युपरि वक्त्राणां व्याधूयन्ते पुनः पुनः ॥

कासाञ्चित् } சில ஸ்திரீகளின்
 मुखमारुत- } மூச்சினால் அசைக்கப்
 कम्पिता: } பட்ட
 अंशुकान्ता: } ஆடைத்தலைப்புகள்

वक्त्राणां } முகங்களுக்கு
 उपरि उपरि } மேன்மேலே
 पुनः पुनः } திரும்பித் திரும்பி
 व्याधूयन्ते च } வீசின.

ताः पताका इवोद्धताः पत्नीनां रुचिरप्रभाः । नानावर्णसुवर्णानां वक्त्रमूलेषु रेजिरे ॥

नानावर्ण- } பல நிறங்களையுடையவர்
 सुवर्णानां } களும் பல ஆபரணங்களை
 } யுடையவர்களுமான
 पत्नीनां } பத்தினிகளுடைய
 वक्त्रमूलेषु } கன்னங்களில்
 उद्धृताः } காற்றினால்சைக்கப்பட்ட

रुचिरप्रभा: } அழகிய ஒளி மிகுந்து
 } முள்ள
 ता: } அவைகள் (வஸ்திரத்
 } தலைப்புகள்)
 पताका: इव } வெற்றிக்கொடிகள் போல்
 रेजिरे } விளங்கின.

ववल्गुश्चात्र कासाञ्चित् कुण्डलानि शुभार्चिषाम् । मुखमारुतसंसर्गान्मन्दं मन्दं सुयोषिताम् ॥

अत्र } அங்கு
 कासाञ्चित् } சில
 शुभार्चिषां } மெய்யொளி மிகுந்த
 सुयोषितां } கட்டழக்களுடைய

कुण्डलानि च } குண்டலங்களும்
 मुखमारुत- } மூச்சுக்காற்றுத்
 संसर्गात् } தாங்குவதனால்
 मन्दं मन्दं } மெள்ள மெள்ள
 ववल्गु: } அசைந்தன.

शर्करासवगन्धैश्च प्रकृत्या सुरभिः सुखः । तासां वदननिःश्वासः सिषेवे रावणं तदा ॥

प्रकृत्या } இயற்கையாகவே
 सुरभि: } நன்மணம் கமழும்
 तासां } அவர்களுடைய
 वदननिःश्वास: } முகத்திலிருந்து வெளி
 } வரும் மூச்சு

शर्करासवगन्धै: } சர்க்கராஸவமென்ற சா
 } ராய வாஸனைகளுடன்
 सुख: च } ஸுகமாகவே
 रावणं } ராவணனுக்கு
 तदा सिषेवे } அப்பொழுது வீசிற்று.

रावणाननशङ्काश्च काश्चिद्रावणयोषितः । मुखानि च सपत्नीनामुपाजिघ्रन् पुनः पुनः ॥

च	மேலும்	मुखानि च	முகங்களையே
काश्चित्	சில	रावणाननशङ्काः	ராவணனது முகமென் றெண்ணியவர்களாய்
रावणयोषितः	ராவணனுடைய காந்தையர்கள்	पुनः पुनः	அடிக்கடி
सपत्नीनां	சக்களத்திகளின்	उपाजिघ्रन्	(மையல்கொண்டு) மோந்தனர்கள்.

अत्यर्थं सक्तमनसो रावणे ता वरस्त्रियः । अस्वतन्त्राः सपत्नीनां प्रियमेवाचरन्स्तदा ॥

ताः	அந்த	अस्वतन्त्राः	தம் வயமற்றவர்களாய்
वरस्त्रियः	உத்தம ஸ்திரீகள்	सपत्नीनां	சக்களத்திகளுக்கும்
रावणे	ராவணனிடத்தில்	प्रियं एव	பிரியமாகவே
अत्यर्थं	மிக அதிக	तदा	அப்பொழுது
सक्तमनसः	பற்றுடையவர்களாய்	आचरन्	நடந்தனர்கள்.

बाहूनुपनिधायान्याः पारिहार्यविभूषितान् । अंशुकानि च रम्याणि प्रपदास्तत्र शिष्यरे ॥

तत्र	அங்கு	रम्याणि	அழகான
अन्याः	வேறு சில	अंशुकानि च	ஆடைகளையும்
प्रपदाः	ஸ்திரீகள்	उपनिधाय	தலைக்கணையாக வைத் துக்கொண்டு
पारिहार्य- विभूषितान् }	வளையல்களணிந்த	शिष्यरे	உறங்கினார்கள்.
बाहून्	கைகளையும்		

अन्या वक्षसि चान्यस्यास्तस्याः काश्चित् पुनर्भुजम् ।

अपरा त्वङ्कमन्यस्यास्तस्याश्चाप्यपरा भुजौ

॥ ६२ ॥

ऊरुपार्श्वकटीपृष्ठमन्योन्यस्य समाश्रिताः । परस्परनिविष्टाङ्गयो मदस्तेहवशानुगाः ॥ ६३ ॥

अन्या	வேறு ஒரு ஸ்திரீ	अन्योन्यस्य	ஒருவருக்கொருவ ருடைய
अन्यस्याः	வேறு ஒருத்தியுடைய	ऊरुपार्श्वकटीपृष्ठं	தொடையையும் ஒக்கலை யையும் இடுப்பையும் பின்பக்கத்தையும்
वक्षसि	மார்பிலும்,	परस्पर- निविष्टाङ्गयोः }	அதன்மேலிட்ட அவய வங்களுடையவர்களாய்
काश्चित्	வேறொருத்தி (ஆர்ஷம்)	समाश्रिताः	நன்றாய் தழுவிவவ் களாய்
तस्याः	அவளுடைய	मदस्तेह- वशानुगाः }	மதிமயக்கினாலும் நட்பி னாலும்ணைபிரியாமல் தூங்கினார்கள்.
भुजं पुनः	தோளிலும்,		
अपरा	வேறொருத்தி		
अन्यस्याः	மற்றொருத்தியுடைய		
ऊङ्कं तु	மடியிலும்,		
तस्याः	அவளுடைய		
भुजौ अपि	தோளிலேயே		
अपरा च	மற்றொருத்தியும்,		

अन्योन्यस्याङ्गसंस्पर्शात् प्रीयमानाः सुमध्यमाः । एकीकृतभुजाः सर्वाः सुषुपुस्तत्र योषितः॥

सुमध्यमाः } நுண்ணிடை யுடைய
योषितः } மாதர்கள்
अन्योन्यस्य } ஒருவர்க்கொருவர்
अङ्गसंस्पर्शात् } தழுவிக்கொண்டதிலிரு
तत्र } அத்தருணத்தில் [ந்தே

प्रीयमानाः } ஸந்தோஷமடைந்தவர்
सर्वाः } எல்லோரும் [களாக
एकीकृतभुजाः } கைகோத்துக்கொண்ட
வர்களாக
सुषुपुः } தூங்கினார்கள்.

अन्योन्यभुजसूत्रेण स्त्रीमाला ग्रथिता हि सा । मालेव ग्रथिता सूत्रे शुशुभे मत्तषट्पदा ॥

अन्योन्य- } ஒருவருக்கொருவர்க
भुजसूत्रेण } ளின் புஜங்களென்னும்
நூலினால்

सूत्रे } நூலில்
ग्रथिता } கோக்கப்பட்ட
मत्तषट्पदा } மதமகொண்ட வண்டு
கள் மேய்கின்ற

ग्रथिता } தொடுக்கப்பட்ட
सा } அந்த
स्त्रीमाला } பெண்களின் வரிசை

माला इव हि } பூமலை போலவே
शुशुभे } விளங்கிற்று.

लतानां माधवे मासि फुल्लानां वायुसेवनात् । अन्योन्यमालाग्रथितं संसक्तकुसुमोच्चयम् ॥
व्यतिवेष्टितसुस्कन्धमन्योन्यभ्रमराकुलम् । आसीद्वनमिवोद्धृतं स्त्रीवनं रावणस्य तत् ॥

रावणस्य } ராவணனுடைய
तत् } அந்த
स्त्रीवनं } பெண்ணினமும்
माधवे मासि } வைகாசி மாதத்தில்
फुल्लानां } தளிர்ந்து மலர்ந்த
लतानां } பூங்கொடிகளின்
अन्योन्य- } ஒன்றுக்கொன்று மாலை
मालाग्रथितं } யாக இடைவிடாது
சேர்ந்தும்

संसक्तकुसुमोच्चयं } நன்மலர்கள் மிகவு
மடர்ந்தும்
अन्योन्य- } ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்
भ्रमराकुलं } றுக்கு வண்டுகளிடையி
டாது பாய்ந்தும்
व्यतिवेष्टित- } ஒன்றுக்கொன்று மரங்க
सुस्कन्धं } ளின் கிளைகள் சூழ்ந்துப்
वायुसेवनात् } காற்றடிப்பதால்
उद्धृतं } அசைந்துமுள்ள
वनं इव } பூஞ்சோலைபோல
आसीत् } திகழ்ந்தது.

उचितेष्वपि सुव्यक्तं न तासां योषितां तदा । विवेकः शक्य आधातुं भूषणाङ्गाम्बरस्रजाम् ॥

तदा } அப்பொழுது
तासां } அந்த
योषितां } மாதர்களின்
उचितेषु अपि } இருக்கவேண்டிய இடங்
களில் இருந்தம்கூட

भूषणाङ्गा- } ஆபரணங்கள், அவயவங்
म्बरस्रजां } கள், வஸ்திரங்கள், மா
லைகள், இவைகளின்
सुव्यक्तं } இன்னது இன்னருடை
विवेकः } அறிவு [யதென்கிற
आधातुं न शक्यः } கொள்ள முடியவில்லை.

रावणे सुखसंविष्टे ताः स्त्रियो विविधप्रभाः । ज्वलन्तः काञ्चना दीपाः प्रैक्षन्तानिमिषा इव ॥

ज्वलन्तः } எரியும்
काञ्चनाः दीपाः } பொன் தீபங்கள்
ताः } அந்த
विविधप्रभाः } பற்பல ஒளிகளுடனி
स्त्रियः } மாதர்களே [ருக்கிற

रावणे } ராவணன்
सुखसंविष्टे } சுகமாகத் தூங்குகையில்
अनिमिषाः } இமை கொட்டாமல்
प्रैक्षन्त } பார்த்தன
इव } போலும்!

राजर्षिपितृदैत्यानां गन्धर्वाणाञ्च योषितः । रक्षसाश्चाभवन् कन्यास्तस्य कामवशं गताः ॥

राजर्षिपितृ- } ராஜாக்கள், ரிஷிகள்,
दैत्यानां } பித்ருதேவதைகள்,
தைத்யர்கள் இவர்கள்
ஞடையவும்

गन्धर्वाणां கந்தர்வர்களுடையவும்
कन्याः च கன்னிகைகளும்

रक्षसां ராக்ஷஸர்களுடையவும்
योषितः च மாதர்களும்
तस्य அவனுக்கு
कामवशं गताः காமத்தினால் வசப்
பட்டவர்களாய்
अभवन् ஆயினார்கள்.

युद्धकामेन ताः सर्वा रावणेन हताः स्त्रियः । समदा मदनेनैव मोहिताः काश्चिदागताः ॥

ताः அந்த
स्त्रियः ஸ்திரீகள்
सर्वाः எல்லோரும்
युद्धकामेन போர் செய்வதில் மிக
விருப்பமுற்ற
रावणेन ராவணனால்

हताः பலாத்காரமாய் எடுத்து
வரப்பட்டனர்கள் ;
समदाः काश्चित् மதமேறிய சிலர்
मदनेन காமத்தால்
मोहिताः एव மையல்கொண்டே
आगताः தானாகவே வந்தனர்கள்.

न तत्र काश्चित्प्रमदाः प्रसह्य वीर्योपपन्नेन गुणेन लब्धाः ।

न चान्यकामाऽपि न चान्दपूर्वा विना वरार्हो जनकात्मजां तु ॥ ७२ ॥

वरार्हो மிக்க மேன்மைபெற்ற
जनकात्मजां ஜனகரின் திருமகள்
ஒருத்தியை
विना தவிர
प्रमदाः ஸ்திரீகள்
वीर्योपपन्नैः தோள்வலியுடன் கூடிய
गुणेन च நற்குணத்தாலேயே
लब्धाः இசைந்து பெற்றடைந்
தவர்கள் ;

प्रसह्य तु மனமின்றி பலாத்கார
மாகவோ
काश्चि न ஒருவரும் இல்லை ;
अन्यकामा अपि மற்றொருவர் மீதாசை
யுள்ளவரும்
तत्र न அத்தருணத்தில் இல்லை ;
अन्पूर्वा च இதற்கு முந்தியும் மற்
றொருவர் மீது காம
न இல்லை. [முந்தவரும்]

न चाकुलीना न च हीनरूपा नादक्षिणा नानुपचारयुक्ता ।

भार्याऽभवत्तस्य न हीनसत्त्वा न चापि कान्तस्य न कामनीया ॥ ७३ ॥

तस्य அவனுக்கு
भार्या மனைவியாக
अकुलीना च இகழ்குலத்தவள்
ஒருத்தியாவது
न अभवत् ஆகவில்லை ;
हीनरूपा च न வடிவில்லாதவளும்
இல்லை ;

अदक्षिणा च அறிவில்லாதவளும்
न இல்லை ;
अनुपचारयुक्ता உபசாரம் செய்யப்படா
न இல்லை ; [தவளும்]
हीनसत्त्वा न திறமையற்றவளும்
कान्तस्य கணவனுக்கு [இல்லை ;
न कामनीया अपि காமமுறத்தகாதவளும்
न இல்லை.]

वभूव बुद्धिस्तु हरीश्वरस्य यदीदृशी राघवधर्मपत्नी ।

इमा यथा राक्षसराजभार्याः सुजातमस्येति हि साधुबुद्धेः

॥ ७४ ॥

राक्षसराजभार्या: “ राक्षसराजपत्तिनिक
इमा: इवर्कणै [गान
यथा बोलवै
राघवधर्मपत्नी श्रीराकवणुदय
तर्म्पत्तिनियुम्
ईदृशी यदि तनुता पार्त्ता वुடன்
இந்நிலைமையை அடை
யச்செய்யப்பட்டாளா
கில்

अस्य इन्त एनक्कु
सुजातं ஜன்மஸாபல்யம்
हि निस्सयம் ”
इति என்ற
बुद्धि: எண்ணம்
साधुबुद्धे: சிறந்த புத்தியையுடைய
हरीश्वरस्य வானரேச்வரருக்கு
तु இத்தருணத்தில்
बभूव உண்டாயிற்று.

पुनश्च सोऽचिन्तयदार्तरूपो ध्रुवं विशिष्टा गुणतो हि सीता ।

अथायमस्यां कृतवान् महात्मा लङ्केश्वरः कष्टमनार्यकर्म

॥ ७५ ॥

सीता “ சிதை
गुणतः நற்குணங்களிலெல்லாம்
विशिष्टा மேலானவள்,
ध्रुवं ஸந்தேகமில்லை;
अस्यां हि இவளிடத்திலேயே
महात्मा மஹாத்மாவுமான
लङ्केश्वरः லங்கேச்வரனான
अयं இவன்

अनार्यकर्म தகாத காரியத்தை
अयं இப்பொழுது
कृतवान् செய்துவிட்டான்;
कष्टं च ஐயோ பாவம்! ”
पुनः என்று இன்னொருதரம்
सः அவர்
आर्तरूपः துக்கத்தோடு கூடினவ
अचिन्तयत् நினைத்தார். [ராய்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे नवमः सर्गः ॥ ९ ॥

आदितः श्लोकाः 12332

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 542

दशमः सर्गः—பத்தாவது ஸர்க்கம். ॥ १० ॥

मन्दोदरीदर्शनम्—மந்தோதரியைப் பார்த்தல்.

तत्र दिव्योपमं मुख्यं स्फाटिकं रत्नभूषितम् । अवेशमाणो हनुमान् ददर्श शयनासनम् ॥

दान्तकाञ्चनचित्राङ्गैर्वैद्यैश्च वरासनैः । महार्हास्तरणोपेतैरुपपन्नं महाधनैः ॥ २ ॥

तत्र अங்கு
अवेशमाणः சுற்றிப்பார்த்துக்
கொண்டிருந்த
हनुमान् ஹனுமார்
दिव्योपमं தேவலோகத்திலிருப்
பதை ஒத்ததும்
मुख्यं ச்ரேஷ்டமானதும்
दान्तकाञ्चन- } தந்தத்தினாலும் தங்கத்
चित्राङ्गैः च } தினாலும் செய்து சித்திர
வேலைகள் செய்யப்பட்ட
உறுப்புகளுடனும்

वैद्यैः வைஞர்யமணிகளா
வியற்றப்பட்ட
महार्हा- } விலையுயர்ந்த விரிப்புக
स्तरणोपेतैः } ளோடுகூடிய
महाधनैः அதிக விலைபெற்ற
वरासनैः சிறந்த ஆஸனங்களோடு
उपपन्नं கூடியதாயும்
रत्नभूषितं ரத்தினங்களாலலங்
கரிக்கப்பட்ட
स्फाटिकं ஸ்படிகமயமான
शयनासनं கட்டிலை
ददर्श கண்டார்.

जातरूपपरिक्षिप्तं चित्रभानुसमप्रभम् । अशोकमालाविततं ददर्श परमासनम् ॥ ३ ॥

जातरूप- } தங்கத்தினால் முழுதும்
परिक्षिप्तं } அலங்கரிக்கப்பட்டு
चित्रभानु- } சூர்யன்போன்ற காந்தி
समप्रभं } யையுடைய

अशोकमाला- } துக்கங்களைப் போக்க
विततं } டிக்கும் கருவிகளுடன்
परमासनं } விஸ்தாரமுள்ள துமான
ददर्श } ஆஸனங்களில் சிறந்ததை
பார்த்தார்.

तस्य चैकतमे देशे सोऽयमालाविभूषितम् । ददर्श पाण्डुरच्छत्रं ताराधिपतिसन्निभम् ॥

तस्य } அகனுடைய
एकतमे देशे } ஒரு புறத்தில்
अयमाला- } சிறந்த மாலைகளால்
विभूषितं } அலங்கரிக்கப்பட்டு

ताराधिपतिसन्निभं } சந்திரனுக்கொப்பான
पाण्डुरच्छत्रं च } வெண்பட்டுக் கொடை
सः } அவர் [யையும்
ददर्श } கண்டார்.

वालव्यजनहस्ताभिर्वीज्यमानं समन्ततः । गन्धैश्च विविधैर्जुष्टं वरधूपेन धूपितम् ॥ ५ ॥

परमास्तरणास्तीर्णमाविकाजिनसंवृतम् । दामभिर्वरमाल्यानां समन्तादुपशोभितम् ॥ ६ ॥

समन्ततः } சுற்றிலும்
वालव्यजन- } வெண்சாமரங்களைக் கை
हस्ताभिः } யிலேந்திய ஸ்திரீகளால்
वीज्यमानं } வீசப்படுகிறது ;
विविधैः } பலவித
गन्धैः च } வாஸனைகளாலும்
जुष्टं } நிறைந்து
वरधूपेन } நறும்புகையினால்
धूपितं } கமழப்பெற்றது ;

आविकाजिन- } கம்பளியினாலும் தோலி
संवृतं } னாலும் வேலைசெய்தி
परमास्तरणा- } மிக உயர்ந்த விரிப்புகள்
स्तीर्णं } விரிக்கப்பெற்றது ;
वरमाल्यानां } மேன்மையான புஷ்பஸ
दामभिः } மாலைகளால் [ரங்களின்
समन्तात् } சுற்றிலும்
उपशोभितम् } அழகாயலங்கரிக்கப்
பட்டிருக்கிறது.

तस्मिञ्जीमूतसङ्काशं प्रदीप्तोत्तमकुण्डलम् । लोहिताक्षं महाबाहुं महारजतवाससम् ॥ ७ ॥

लोहितेनानुलिप्ताङ्गं चन्दनेन सुगन्धिना । सन्ध्यारक्तमिवाकाशे तोयदं सतडिङ्गणम् ॥

वृत्तमाभरणैर्दिव्यैः सूरूपं कामरूपिणम् । सवृक्षवनगुल्माढ्यं प्रसुप्तमिव मन्दरम् ॥ ९ ॥

क्रीडित्वोपरतं रात्रौ वराभरणभूषितम् । प्रियं राक्षसकन्यानां राक्षसानां सुखावहम् ॥

पीत्वाऽप्युपरतश्चापि ददर्श स महाकपिः । भास्वरे शयने वीरं प्रसुप्तं राक्षसाधिपम् ॥ ११ ॥

तस्मिन् } அதில்
जीमूतसङ्काशं } கரிய மேகம்போன்ற
வனமும்
प्रदीप्तोत्तम- } ஒளியுள்ள சிறந்த குண்
कुण्डलं } டலங்களுடனும்
लोहिताक्षं } சிவந்த கண்களுடனும்
महाबाहुं } பெருத்த தோள்க
ளுடனும்
महारजतवाससं } பொன் ஆடை புனைந்த
வனமும்

सुगन्धिना } நறுமணம் கமழும்
लोहितेन } சிவப்பு
चन्दनेन } சந்தனத்தால்
अनुलिप्ताङ्गं } பூசப்பட்ட சரீரமுடைய
आकाशे } ஆகாசத்தில் [வனமும்
सतडिङ्गणं } மின்னல்களுடன்
सन्ध्यारक्तं } அந்திகாலச் சிவப்புடன்
तोयदं इव } மேகம்போலும் [கூடிய
दिव्यैः } திவ்யங்களான
आभरणैः } ஆபரணங்களோடு

वृत्	கூடினவனாயும்	उप(त्)	களைத்தவனுந்
सुरूपं	அழகான ரூபமுடைய வனும்	राक्षसकन्यानां	ராக்ஷஸஸ்திரீகளுக்கு
कामरूपिणं	வேண்டிய ரூபமெடுக்க வல்லவனும்	प्रियं	காதலனும்
सवृक्षवन- } गुल्मादयं }	வீடுகூடங்களோடு கூடிய தாய், காடுகளும் தூறு களுமடர்ந்த	राक्षसानां	ராக்ஷஸர்களுக்கு
प्रसुप्तं	அசைவற்ற	सुखाग्रहं	இன்பம் செய்பவனும்
मन्दरं इव	மந்தரபர்வதம் போன்ற வனும்	पीत्वा अपि	கள்ளுண்டும்
वराभरणभूषितं	அழகான ஆபரணங்க ளணிந்தவனும்	उपररं अपि च	ஒய்ந்தவனாயே
रात्रौ	ராத்திரியில்	भास्वरे	மிக அழகான
क्रीडि वा	கீடித்து	शयने	படுக்கையில்
		प्रसुप्तं	நன்றாய்த் தூங்கிக்கொண்
		वीरं	வீரனுமான [டிருக்கிற
		राक्षसाधिपं	ராக்ஷஸாதிபதியை
		महाकपिः	வானாவீரரான
		सः	அவர்
		ददर्श	கண்டார்.

निःश्वसन्तं यथा नागं रावणं वानरर्षभः । आसाद्य परमोद्विग्नः सोऽपासर्पत् सुभीतवत् ॥

वानरर्षभः	வானரச்ரேஷ்டராகிய	रावणं आसाद्य	ராவணனை அணுகி
सः	அவர்	सुभीतवत्	மிகவும் பயந்தவர்போல்
निःश्वसन्तं	சிறுகிற	परमोद्विग्नः	மனம் மறுகினவராய்
नागं यथा	ஸர்ப்பத்தைப்போன்ற	अपासर्पत्	பின்னடைந்தார்.

अथारोहणमासाद्य वेदिकान्तरमाश्रितः । सुप्तं राक्षसशार्दूलं प्रेक्षते स्म महाकपिः ॥१३॥

अथ	அனந்தரம்	आश्रितः	அடைந்தவராய்
महाकपिः	வானாவீரர்	सुप्तं	உறங்கிக்கொண்டிருந்த
आरोहणं	படியில்	राक्षसशार्दूलं	ராக்ஷஸச்ரேஷ்டனை
आसाद्य	ஏறி	प्रेक्षते स्म	கவனித்து செவ்வை
वेदिकान्तरं	வேறொரு திண்ணையை		யாகப் பார்த்தார்.

शुशुभे राक्षसेन्द्रस्य स्वपतः शयनोत्तमम् । गन्धहस्तिनि संविष्टे यथा प्रस्रवणं महत् ॥

स्वपतः	தூங்கிக்கொண்டிருக்கிற	महत्	பெரிய
राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸேந்திரனுடைய	प्रस्रवणं	பிரஸ்ரவணம்
शयनोत्तमं	சிறந்த படுக்கை		என்னும் மலை
गन्धहस्तिनि	மதயானை	यथा	போல்
संविष्टे	உறங்குகையில்	शुशुभे	திகழ்ந்தது.

काञ्चनाङ्गदनद्धौ च ददर्श स महात्मनः । विक्षिप्तौ राक्षसेन्द्रस्य भुजाविन्द्रध्वजोपमौ ॥
ऐरावतविषाणाग्रैरापीडनकृतव्रणौ । वज्रोह्निखितपीनांसौ विष्णुचक्रपरिक्षितौ ॥ १६ ॥
पीनौ सप्तसुजातांसौ सङ्गतौ बलसंयुतौ । सुलक्षणनखाङ्गौ स्वङ्गुलीतललक्षितौ ॥ १७ ॥
संहतौ परिघाकारौ वृत्तौ करिकरोपमौ । विक्षिप्तौ शयने शुभ्रे पञ्चशीर्षाविवोरगौ ॥ १८ ॥

ताभ्यां स परिपूर्णाभ्यां भुजाभ्यां राक्षसेश्वरः । शुशुभेऽचलसङ्काशः शृङ्गाभ्यामिव मन्दरः ॥

अचलसङ्काशः मலையை நிகர்த்த
 राक्षसेश्वरः राக்ஷஸேச்வரான
 सः அவன்
 ताभ्यां அந்த
 परिपूर्णाभ्यां எல்லா லக்ஷணங்கள்
 நிறைந்த

भुजाभ्यां இரு கரங்களாலும்
 मन्दरः மந்தரமலை
 शृङ्गाभ्यां இரு கொடுமுடிகளால்
 इव எவ்வண்ணமோ
 शुशुभे அவ்வண்ணமே
 விளங்கினான்.

चूतपुन्नागसुरभिर्वकुलोत्तमसंयुतः । मृष्टान्नरससंयुक्तः पानगन्धपुरःसरः ॥ २३ ॥

तस्य राक्षसराजस्य निश्चक्राम महामुखात् । शयानस्य विनिःश्वासः पूरयन्निव तद्गृहम् ॥

शयानस्य தூங்குகிற
 राक्षसराजस्य ராக்ஷஸராஜனுடைய
 विनिःश्वासः மூச்சுக்காற்று
 चूतपुन्नागसुरभिः மாம்பூ, புண்ணைப்பூ இவற்
 றின் மணம் படிந்ததாய்
 वकुलोत्तमसंयुतः உத்தமமான மகிழும்பூ
 மணம் மிகுந்தும்
 मृष्टान्नरससंयुक्तः பற்பல நல்லுணவுகளின்
 வாஸனை சிறந்தும்

पानगन्धपुरःसरः கள்ளின் வாஸனை
 முன்னிட்டதாய்
 तद् गृहं அந்த அறையை
 पूरयन् इव நிறைப்பதுபோல்
 तस्य அவனுடைய
 महामुखात् பெரிய முகத்தினின்றும்
 निश्चक्राम தோன்றி வீசிற்று.

मुक्तामणिविचित्रेण काञ्चनेन विराजितम् । मुकुटेनापवृत्तेन कुण्डलोज्ज्वलिताननम् ॥

रक्तचन्दनदिग्धेन तथा हारेण शोभिना । पीनायतविशालेन वक्षसाऽभिविराजितम् ॥

पाण्डुरेणापविद्धेन क्षौमेण क्षतजेषणम् । महार्हेण सुसंवीतं पीतेनोत्तमवाससा ॥ २७ ॥

माषराशिप्रतीकाशं निःश्वसन्तं भुजङ्गवत् । गाङ्गे महति तोयान्ते प्रसुप्तमिव कुञ्जरम् ॥

चतुर्भिः काञ्चनैर्दीपैर्दीप्यमानचतुर्दिशम् । प्रकाशकृतसर्वाङ्गं मेघं विच्युद्गणैरिव ॥ २९ ॥

पादमूलगताश्चापि ददर्श सुमहात्मनः । पत्नीः स प्रियभार्यस्य तस्य रक्षःपतेर्गृहे ॥ ३० ॥

मुक्तामणि- } முத்துக்களினாலும் நன்
 विचित्रेण } மணிகளினாலும் விசித்
 திரமாய்

काञ्चनेन தங்கத்தினுற்செய்யப்
 பட்ட

अपवृत्तेन செற்று நழுவின
 मुकुटेन கிரீடத்தால்
 विराजितं திகழ்ந்தும்

कुण्डलो- } குண்டலங்களினால் முக
 ज्ज्वलिताननं } வெளி மிகுந்தும்

रक्तचन्दन- } செஞ்சந்தனக் கலவை
 दिग्धेन } யணிந்து

तथा அவ்வாறே
 हारेण மாலையினால்

शोभिना திகழும்
 पीनायतविशालेन பருத்து நீண்டு அகன்ற
 वक्षसा மார்பினால்

अभिविराजितं நன்றாய் விளங்குகிற

पाण्डुरेण வெண்மை நிறமுற்ற
 अपविद्धेन நழுவி விழுந்திருக்கிற

क्षौमेण பட்டு உத்தரீயத்துட
 महार्हेण மிக விலையுயர்ந்த [னும்]

पीतेन மஞ்சள் நிறமுள்ள
 उत्तमवाससा உயர்ந்த வஸ்திரத்தால்

सुसंवीतं அழகாய் உடுத்தப்பட்டி
 ருப்பவனும்

क्षतजेषणं சிவந்த கண்களுடைய
 வனும்

माषराशि- } உளுந்துக்குளியலுக்குச்
 प्रतीकाशं } சமமான நிறமுடைய
 भुजङ्गवत् பாம்புபோல் [வனும்
 निःश्वसन्तं மூச்சு விடுபவனும்
 गाङ्गे கங்காநதியின்
 महति பெரிய
 तोयान्ते ஜலமத்தியில்
 प्रसुप्तं நன்றாய்த் தூங்குகிற
 कुञ्जरं इव யானைபோன்றவனும்
 चतुर्भिः நான்கு
 काञ्चनैः ஸ்வர்ணமயமான
 दीपैः தீபங்களால்
 प्रकाशीकृत- } பிரகாசிக்கப்பெற்ற
 सर्वाङ्गं } எல்லா அவயவங்களை
 யுடையவனும்

विद्युद्गणैः மின்னல்களினால்
 दीप्यमान- } நாலாதிக்கும் வெளிச்ச
 चतुर्दिशं } மாகும்படி தோன்றும்
 मेघं इव च மேகம்போன்றவனையும்
 सुमहात्मनः நல்ல மஹாத்மாவாயும்
 प्रियभार्यस्य च பார்வையகளித்தத்தில் பிரி
 रक्षःपते: ராக்ஷஸாதிபனுடைய
 पादमूलगताः பாதமூலத்தில்
 पत्नीः अपि படுத்திருக்கிற
 तस्य அவனுடைய
 इह அறையில்
 सः அவர்
 ददर्श கண்டார்.

शशिप्रकाशवदनाश्वारुकुण्डलभूषिताः । अम्लानमाल्याभरणा ददर्श हरियूयपः ॥ ३१ ॥

हरियूयपः வானரச்ரேஷ்டர்
 शशिप्रकाश- } சந்திரன்போன்ற காந்தி
 वदनाः } யுள்ள முகமுடைய
 வர்களையும்

चारुकुण्डल- } அழகிய குண்டலங்களைப்
 भूषिताः } பூண்டவர்களையும்
 अम्लान- } வாடாத மாலைகளை
 माल्याभरणाः } யணிந்தவர்களையும்
 ददर्श கண்டார்.

नृत्तवादित्रकुशला राक्षसेन्द्रभुजाङ्गगाः ।

निषण्णाः உட்கார்ந்துகொண்
 டிருந்த
 नृत्तवादित्र- } நர்த்தனத்திலும் இசைக்
 कुशलाः } கருவியிலும் வல்ல
 ஸ்திரீகளையும்

वराभरणधारिण्यो निषण्णा ददृशे हरिः ॥

राक्षसेन्द्र- } ராக்ஷஸேந்திரனுடைய
 भुजाङ्गगाः } தோளிலும் மடியிலும்
 पடுத்தற்கும்
 वराभरण- } சிரேஷ்டமான ஆபரண
 धारिण्यः } மணிந்தவர்களையும்
 हरिः ददर्श வானரச்ரேஷ்டர்.

वज्रवैडूर्यगर्भाणि श्रवणान्तेषु योषिताम् ।

योषितां ஸ்திரீகளின்
 तापनीयानि பசும்பொன்றாற்செய்த
 अङ्गदानि தோள்வளைகளையும்
 श्रवणान्तेषु காதினடிகளில்

ददर्श तापनीयानि कुण्डलान्यङ्गदानि च ॥

वज्रवैडूर्य- } வஜ்ரவையுடைய
 गर्भाणि } ளிழைக்கப்பட்ட
 कुण्डलानि च குண்டலங்களையும்
 ददर्श கண்டார்.

तासां चन्द्रोपमैर्ववत्रैः शुभैर्ललितकुण्डलैः । विरराज विमानं तन्नभस्तारागणैरिव ॥ ३४ ॥

तासां அவர்களுடைய
 शुभैः துலக்கமான
 ललितकुण्डलैः அழகிய குண்டலங்க
 ளாலும்
 चन्द्रोपमैः சந்திரன்போன்ற

ववत्रैः முகங்களாலும்
 तत् विमानं அந்த விமானம்
 तारागणैः நக்சத்திரக் கூட்டங்க
 नभः इव ஆகாசம்போல் [ளால்
 विरराज பிரகாசித்தது.

मदव्यायामखिन्नास्ता राक्षसेन्द्रस्य योषितः । तेषु तेष्वकाशेषु प्रसुप्तास्तनुमध्यमाः ॥

राक्षसेन्द्रस्य } राक्षஸேந்திரனுடைய
ताः } அந்த
तनुमध्यमाः } துண்ணிடை மெலிந்த
मदव्यायाम- } कामவின்பம் நுகர்ந்து
खिन्नाः } களைத்த

योषितः } ஸ்திரீகள்
तेषु तेषु } அந்தந்த
अवकाशेषु } இடங்களிலேயே
प्रसुप्ताः } நன்றாய்த் தூங்கினார்கள்.

अङ्गहारैस्तथैवान्या कोमलैर्नृत्तशालिनी । विन्यस्तशुभसर्वाङ्गी प्रसुप्ता वरवर्णिनी ॥३६॥

अन्या } மற்றொரு
वरवर्णिनी } பெண்ணரசி
कोमलैः } அழகிய
अङ्गहारैः } அங்காபினயங்களுடன்
नृत्तशालिनी } நர்த்தனம்செய்தவளாய்

तथा एव } அப்படியே
विन्यस्त- } அழகிய அவயவங்க
शुभसर्वाङ्गी } எல்லாம் ஒளிக்குமாறு
படுக்கையிற்சாய்ந்து
प्रसुप्ता } தூங்கினாள்.

काचिद्वीणां परिव्वज्य प्रसुप्ता संपकाशते । महानदीप्रकीर्णैव नलिनी पोतमाश्रिता ॥

वीणां } வீணையை
परिव्वज्य } தழுவிக்கொண்டு
प्रसुप्ता } நித்திரைபோன
काचित् } ஒரு ஸ்திரீ

महानदीप्रकीर्णा } பெரிய நதியில் மிதந்தோ
पोतं } ஓர் ஓடத்தை [டியதாய்
आश्रिता } போய் சுற்றிக்கொண்ட
नलिनी इव } தாமரைக்கொடிபோல்
संपकाशते } நன்றாய் விளங்குகிறாள்.

अन्या कक्षगतेनैव मद्भुकेनासितेक्षणा । प्रसुप्ता भामिनी भाति बालपुत्रेव वत्सला ॥

कक्षगतेन } கஷ்கத்தில் வைத்துக்
கொண்டிருக்கிற
मद्भुकेन एव } மட்டுமே என்ற வாத்
யத்துடனேயே
प्रसुप्ता } நன்றாய் நக்கின
अन्या } வேறொரு
असितेक्षणा } கருங்கண்ணான

भामिनी } கட்டழகி
बालपुत्रा } இளங்குழந்தையை
யுடையவளுள்
वत्सला इव } குழந்தையினிடத்தில்
அதிக ப்ரீதியுள்ளவளு
டான ஒரு ஸ்திரீபோல
भाति } ஒளிக்கிறாள்.

पटहं चारुसर्वाङ्गी पीड्य शेते शुभस्तनी । चिरस्य रमणं लब्ध्वा परिव्वज्येव कामिनी ॥

शुभस्तनी } அழகிய கொங்கையரும்
चारुसर्वाङ्गी } அழகிய ஸர்வாவயவங்
களையுடையவளுமான
कामिनी } ஒரு கட்டழகி
पटहं } படஹம் என்ற
வாத்தியத்தை

पीड्य } கட்டிக்கொண்டு
चिरस्य } வெகுகாலம் கழித்து
रमणं लब्ध्वा } பர்த்தாவை அடைந்து
परिव्वज्य } தழுவிக்கொண்டு
इव } போலிருப்பவளாய்
शेते } தூங்குகிறாள்.

काचिद्वीणां परिव्वज्य सुप्ता कमललोचना । रहः प्रियतमं लब्ध्वा सकाममिव कामिनी ॥

कमललोचना } செந்தாமரைக் கண்ணி
काचिन् कामिनी } ஒரு காமினி [யான
रहः } எகாந்த தலத்திலே
सकामं } மிக்க காதலுள்ள
प्रियतमं } கணவனை

लब्ध्वा } கட்டியணைத்துக்கொண்
इव } இருப்பதுபோல [டு
वां] } வீணையை
परिव्वज्य } அணைத்துக்கொண்டு
सुप्ता } தூங்கினாள்.

विपश्चीं परिगृह्यान्या नियता नृत्तशालिनी । निद्रावशमनुप्राप्ता सहकान्तेव भामिनी ॥

नृत्तशालिनी नाட்டியத்தில் வல்ல
 नियता மிதானுபோகியான
 अन्या மற்றொரு
 भामिनी கட்டழகி
 सहकान्ता பக்கத்தில் காதலனை
 யுடையவள்

इव पोथ
 विपश्चीं விபஞ்சியென்னும்
 வாத்தியத்தை
 परिगृह्य கட்டியனைத்துக்கொண்
 निद्रावः நித்திரை வசத்தை [டு
 अनुप्राप्ता அடைந்தருந்தாள்.

अन्या कनकसङ्काशैर्मृदुपीनैर्मनोरमैः । मृदङ्गं परिपीड्याङ्गैः प्रसुप्ता मत्तलोचना ॥ ४२ ॥

मत्तलोचना மதித்த கண்களையுடைய
 अन्या மற்றொருத்தி
 कनकसङ्काशैः பொன்னிறமமைந்த
 मृदुपीनैः மெத்தென்றும்
 பருத்தும்

मनोरमैः அழகிய
 अङ्गैः அங்கங்களால்
 मृदङ्गं மத்தளத்தை
 परिपीड्य கட்டியனைத்துக்கொண்
 प्रसुप्ता தூங்கினாள். [டு

भुजपार्श्वान्तरस्थेन कक्षगेन कुशोदरी । पणवेन सहानिन्या सुप्ता मदकृतश्रमा ॥ ४३ ॥

अनिन्या தோஷா ஹிதையான
 कुशोदरी ஒரு குண்ணிடையாள்
 भुजपार्श्व- } தோளுக்கும் விலாவிற்
 न्तरस्थेन } மிடையில்
 कक्षगेन கஷ்கத்திலிருக்கிற

पणवेन सह பணவவாத்தியத்தட
 நையே
 मदकृतश्रमा மதத்தினால் சோர்வை
 யடைந்தவளாய்
 सुप्ता தூங்கினாள்.

डिण्डिमं परिगृह्यान्या तथैवासक्तडिण्डिमा । प्रसुप्ता तरुणं वत्समुपगृह्येव भामिनी ॥ ४४ ॥

तथा एव அப்படியே
 आसक्तडिण्डिमा டிண்டிமம் என்ற வாத்தியத்தில் ஆஸக்தியுள்ள
 अन्या மற்றொரு
 भामिनी ஸந்தரி

तरुणं वत्स இளம குழந்தையை
 उपगृह्य एव கட்டியனைப்பவள் போல
 डिण्डिमं டிண்டிம வாத்தியத்தை
 परिगृह्य அனைத்துக்கொண்டு
 प्रसुप्ता தூங்கினாள்.

काचिदाडम्बरं नारी भुजसंभोगपीडितम् । कृत्वा कमलपत्राक्षी प्रसुप्ता मदमोहिता ॥

कमलपत्राक्षी தாமரை இதழ்போன்ற
 கண்களையுடைய
 काचित् नारी ஒரு ஸ்திரீ
 आडम्बरं ஆடம்பரம் என்னும்
 வாத்தியத்தை

भुजसंभोग- } இரண்டு கைகளாலும்
 पीडितं } கட்டியனைக்கலை
 कृत्वा செய்துகொண்டு
 मदमोहिता மதத்தினால் மெய்
 மறந்தவளாக
 प्रसुप्ता தன்னாய்க் தூங்கினாள்.

कलशीमपविद्यान्या प्रसुप्ता भाति भामिनी । वसन्ते पुष्पशबला मालेव परिमार्जिता ॥

कलशी கலசத்தை
 अपविध्य கவிழ்த்து
 प्रसुप्ता தூங்கும்
 अन्या भामिनी வேறொரு ஸந்தரி
 वसन्ते வஸந்தகாலத்தில்

परिमार्जिता ஜலம் தெளிக்கப்பட்ட
 पुष्पशबला பற்பல புஷ்பங்களால்
 பல வர்ணமுடைய
 माला इव மாலையோல
 भाति விளங்கினாள்.

पाणिभ्यां च कुचौ काचित् सुवर्णकलशोपमौ । उपगूहाबला सुप्ता निद्राबलपराजिता ॥

निद्राबल- } பலமான தூக்கத்தால்
 पराजिता } மெய்மறந்த
 काचित् अवला ஒரு சிறு பெண்
 सुवर्णकलशोपमौ ஸ்வர்ணகலசங்களுக்கு
 ஸமானமான

कुचौ இரண்டு ஸ்தனங்களை
 पाणिभ्यां च இரண்டு கைகளினாலும்
 उपगूहा மறைத்து மூடிக்
 கொண்டு
 सुप्ता தூங்கினாள்.

अन्या कमलपत्राक्षी पूर्णेन्दुसदृशानना । अन्यामालिङ्ग्य सुश्रोणीं प्रसुप्ता मदविह्वला ॥

पूर्णेन्दु- } முழுமதிபோன்ற முகத்
 सदृशानना } தையுடையவனும்
 कमलपत्राक्षी தாமரை இழம்போன்ற
 கண்களையுடையவளு
 மான

मदविह्वला மதத்தினால் மெய்மறந்த
 वलरय
 सुश्रोणीं அழகான கடிபாகத்தை
 யுடைய
 अन्या வேறொரு பெண்ணை
 आलिङ्ग्य தழுவிக்கொண்டு
 प्रसुप्ता துயின்றாள்.

अन्या மற்றொருத்தி

आतोद्यानि विचित्राणि परिष्वज्य वरस्त्रियः ।

निपीड्य च कुचैः सुप्ताः कामिन्यः कामुकानिव

॥ ४९ ॥

कामिन्यः மையல்கொண்ட
 वरस्त्रियः பெண்மணிகள்
 कामुकान् காதலர்களை
 परिष्वज्य கட்டியணைத்துக்
 கொண்டு

विचित्राणि பலவகைப்பட்ட
 आतोद्यानि च வாத்தியங்களையே
 कुचैः கொங்கைகளோடு
 निपीड्य இறுக்கி அணைத்துக்
 கொண்டு

इव இருப்பதுபோல்

सुप्ता: நித்திரை செய்தார்கள்.

तासामेकान्तविन्यस्ते शयानां शयने शुभे । ददर्श रूपसंपन्नामपरां स कपिः स्त्रियम् ॥

सः कपिः அந்த வானார்
 तासां அவர்கள் மத்தியில்
 एकान्तविन्यस्ते ஒரு தனி இடத்தில்
 शुभे அழகிய [அமைத்த
 शयने படுக்கையில்

शयानां நித்திரை செய்கிற
 रूपसम्पन्नां ரூபஸம்பத்தையுடைய
 अपरां வேறொரு
 स्त्रियं ஸ்திரீயை
 ददर्श கண்டார்.

मुक्तामणिसमायुक्तैर्भूषणैः सुविभूषिताम् । विभूषयन्तीमिव च स्वश्रिया भवनोत्तमम् ॥

गौरीं कनकवर्णाभामिष्टामन्तःपुरेश्वरीम् । कपिर्मन्दोदरीं तत्र शयानां चारुरूपिणीम् ॥

स तां दृष्ट्वा महाबाहुर्भूषितां मारुतात्मजः । तर्कयामास सीतेति रूपयौवनसंपदा ॥ ५३ ॥

हर्षेण महता युक्तो ननन्द हरियूथपः ॥ ५४ ॥

मुक्तामणि- } முத்துக்களாலும் மணி
 समायुक्तैः } களாலும் இயற்றிய
 भूषणैः ஆபரணங்களால்
 सुविभूषितां நன்றாய் அலங்கரிக்கப்
 பட்டவளாய்

इव அதுபோலவே
 स्वश्रिया च இயற்கையழகினாலேயே
 भवनोत्तमं சிறந்த மாளிகையை
 विभूषयन्ती விளங்கச் செய்பவனும்
 इष्टं இஷ்டையாய்

गौरी	பசுமை நிறமுடையவ	मास्तारमजः	வாயுபுத்திரரும்
अन्तःपुरेश्वरी	அந்தப்புரத்திற்கே	इरियूथपः	வானரவீரருமான
	எஜமானியும்	सः	அவர்
कनकवर्णाभां	பொன்போன்ற ஒளி	दृष्ट्वा	கண்டு
	யுற்றவனும்	रूपयौवन-}	ரூபமும் யௌவனமும்
चारुहृषीं	அழகான வடிவமமைந்	सम्पदा }	நிறைந்திருப்பதைக்
	தவனும்		கொண்டு
भूषितां	அலங்காரத் துடனிருக்	तां	அவளை
तल	அங்கு [கிற	सीता इति	வீதையென்று
शयानां	சயனித் துக்கொண்டிருக்	तर्कयामास	பாவித்தார் ;
मन्दोदरीं	மந்தோதரியை [கிற	महता हर्षेण	பெருமகிழ்ச்சியுடன்
महाबाहुः	பெருந்தோள்களை	युक्तः	கூடினவராய்
कपिः	வானரரும் [யுடைய	ननन्द	ஸந்தோஷித்தார்.

आस्फोटयामास चुचुम्ब पुच्छं ननन्द चिक्रीड जगौ जगाम ।

स्तंभानरोहन्निपपात भूमौ निदर्शयन् स्वां प्रकृतिं कपीनाम्

॥ ५५ ॥

कपीनां	குரங்குகளுக்கு	ननन्द	ஸந்தோஷித்தார்,
स्वां	உரிய	चिक्रीड	துள்ளினார்,
प्रकृतिं	ஸ்வபாவத்தை	जगौ	பாடினார்,
निदर्शयन्	காட்டிக்கொண்டு	जगाम	ஒடினார்,
आस्फोटयामास	அவர் தோள்களைக்	स्तंभान्	ஸ்தம்பங்களில்
	கொட்டினார் ;	अरोहत्	ஏறினார்,
पुच्छं	வாலை	भूमौ	பூமியில்
चुचुम्ब	முத்தமிட்டார் ;	निपपात	குதித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे दशमः सर्गः ॥ १० ॥

आदितः श्लोकाः 12387

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 597

एकादशः सर्गः—பதினொன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ११ ॥

पानभूमिविचयः - பானபூமியில் தேடி அலைதல்.

अवधूय च तां बुद्धिं बभूवावास्थितस्तदा । जगाम चापरां चिन्तां सीतां प्रति महाकपिः ॥

महाकपिः	வானரவீரர்	तदा	அப்பொழுது
च च	தசனைமே	अवस्थितः	மனநிலையுற்றவராய்
सीतां प्रति	வீதையைப்பற்றிய	बभूव	ஆனார் ;
तां बुद्धिं	அந்த அபிப்பிராயத்தை	अपरां	சிறந்த
अवधूय	தப்பென விட்டொ	चिन्तां	ஆலோசனையை
	புரித்து	जगाम	கொண்டார்.

न रामेण वियुक्ता सा स्वप्नुमर्हति भामिनी । न भोक्तुं नाप्यलङ्घ्येत् न पानमुपसेवितुम् ॥
नान्यं नरमुपस्थातुं सुराणामपि चेश्वरम् । न हि रामसमः कश्चिद्विद्यते त्रिदशेष्वपि ॥
अन्येयमिति निश्चित्य पानभूमौ चचार सः ॥ ३ ॥

रामेण “ஸ்ரீராமரோடு
वियुक्ता கூடியிராத
सा भामिनी அந்த மாதா
स्वप्नु உறங்க
न अर्हति மனங்கொள்ளாள்,
भोक्तुं न உண்ணவும் மாட்டாள்,
अलङ्घ्येत् अपि न அலங்கரித்துக்கொள்ள
வும் மாட்டாள்,
पानं उपसेवितुं न பானபாத்திரத்தைத்
தொடவும் மாட்டாள்,
सुराणां தேவர்களுக்கு
ईश्वरं अपि பிரபுவானபோதிலும்

अन्यं नरं வேறொருவனை
उपस्थातुं न அணுகவும் மாட்டாள்,
त्रिदशेषु अपि தேவர்களிலும்
रामसमः ஸ்ரீராமருக்கு நிகரான
कश्चित् ஒருவன்
न विद्यते हि இல்லையன்றோ?
इत्थं இவள்
अन्या च யாரோ வேறொருத்தி
इति என்று [யே]
निश्चित्य நிச்சயம் புண்டு
सः पानभूमौ அவர் பானபூமியில்
चचार தேடித் திரிந்தார்.

क्रोडितेनापराः क्लान्ता गीतेन च तथापराः । नृत्तेन चापराः क्लान्ताः पानविप्रहतास्तथा ॥
सुरवेष्टु मृदङ्गेषु पीठिकासु च संस्थिताः । तथास्तरणमुख्येषु संविष्टाश्चापराः स्त्रियः ॥
अङ्गनानां सहस्रेण भूषितेन विभूषणैः । रूपसंल्लापशीलेन युक्तगीतार्थभाषिणा ॥ ६ ॥
देशकालाभियुक्तेन युक्तवाक्पाभिधायिना । रताभिरतसंसुप्तं ददर्श हरियूथपः ॥ ७ ॥

क्रोडितेन வினையாடினதால்
क्लान्ता: களைப்படைந்திருந்த
अपरा: एव சில ஸ்திரீகளையும்
गीतेन பாடினதால்
तथा அப்படியானவர்களான
अपरा: च வேறுசில ஸ்திரீகளையும்
नृत्तेन நர்த்தனத்தால் [ளையும்
क्लान्ता: களைப்படைந்தவர்க-
पानविप्रहता: பானமயக்குற்றிருந்த
अपरा: च வேறுசில ஸ்திரீகளையும்
तथा அவ்வாறே
सुरवेष्टु முரவவாத்தியங்களிலும்
मृदङ्गेषु மிருதங்கங்களிலும்
पीठिकासु சிறு ஆணைங்களிலும்
संस्थिता: சாய்ந்துறங்கின
स्त्रिय: च ஸ்திரீகளையும்
तथा அவ்வாறே
आस्तरणमुख्येषु உயர்ந்த படுக்கைகளில்
संविष्टा: சாய்ந்துறங்கின

अपरा: च வேறுசில ஸ்திரீகளையும்
हरियूथपः வானரசர்ரேஷ்டர்,
विभूषणैः ஆபரணங்களினால்
भूषितेन அலங்கரிக்கப்பட்டதும்
रूपसंल्लापशीलेन அழகுக்களைவர்ணிப்பதும்
युक्तगीतार्थ- } தகுந்த பாட்டுக்களின்
भाषिणा } பொருள்களைப் பேச
வதும்
देशकालाभियुक्तेन இடமும் காலமும்
அறிந்து நடப்பதும்
युक्तवाक्पाभि- } ஸமயத்துக்கேற்ற
धायिना } சொற்களைச் சொல்லும்
अङ्गनानां அணங்குகளின்
सहस्रेण பல்லாயிரத்துடன்
रताभिरतसंसुप्तं (உள்ளும் புறமும்) கலந்
து களித்து மெய்மறந்து
உறங்கிக்கொண்டிருக்
கும் ஒருவனை
ददर्श கண்டார்.

गोष्ठे	தொழுவத்தில்
मुख्यानां गवां	சிறந்த பசுக்களின்
मध्ये	நடுவில்
वृषः यथा	விருஷபம்போல்
शुशुभे	விளங்கினான்.

अरण्ये	காட்டில்
करेणुभिः	பெண்யானைகளால்
परिकीर्णः	சூழப்பட்டிருக்கிற
महाद्विपः यथा	பெருங்களிறு போல
शुशुभे	விளங்கினான்.

सर्वकामैः	வேண்டிய எல்லா
	வற்றாலும்
उपेतां	நிறைந்த
पानभूमिं च	பானபூமியையும்
ददशै	கண்டார்.

மீராணா	மாண்களுடையவும்
மஹிணாணா ச	எருமைகளுடையவும்
வராணாணா ச	பன்றிகளுடையவும்
மாணாணா	இறைச்சிகளை
ததர்	பார்க்கார்.

अर्धभक्षितान्	பாதி புசித்து மிகுத்தப்
मयूरान् च	மயில்களையும் [பட்ட
कुक्कुटान्	கோழிகளையும்
तथा	அவ்வண்ணமே
दर्श	கண்டார்.

लेह्यानुच्चावचान् पेयान् भोज्यानि विविधानि च ॥ १४ ॥

हनुमान् } ஹனுமார்
 दधिसौवर्च- } தயிரும் ஸௌவர்சல
 लायुतान् } மென்னும் உப்பு
 सुक्रान् } நன்கு செய்யப்பட்ட
 वराहगुहान् } செம்மறிக்கடா, கழுது
 शल्यान् } இவைகளையும்
 मृगमयूरान् च } பன்றிகளையும்
 सिद्धान् } மான், மயில் இவைகளை
 विविधान् } தயாரிக்கப்பட்ட [யும்
 क्रकरान् } பற்பலவிதங்களான
 } கரகர பகழிகளையும்

अर्धभक्षितान् } டாதி தின்னப்பட்ட
 चकोरान् } சகோரபகழிகளையும்
 महिषान् } எருமைகளையும்
 एकशल्यान् } ஒருவகை மீன்களையும்
 कृतनिष्ठान् } நன்றாய் சமைக்கப்பட்ட
 छागान् च } ஆட்டின் மாம்சங்களையும்
 उच्चवाचान् } நானாவிதமான
 लेहान् } நக்குவனவைகளையும்
 पेयान् च } பருகுவனவைகளையும்
 विविधानि } பலவிதமான
 भोज्यानि च } பணியாரங்களையும்
 अन्ववैक्षत } பார்த்தார்.

तथाऽम्ललवणोत्तसैर्विविधै रागषाडवैः । हारनूपुरकेयूरैरपविद्धैर्महाधनैः ॥ १५ ॥
 पानभाजनविक्षिप्तैः फलैश्च विविधैरपि । कृतपुष्पोपहारा भूरधिकं पुष्यति श्रियम् ॥ १६ ॥

तथा } அவ்வண்ணமே
 अम्ललवणोत्तसैः } புளிப்பேறி, உப்பேறிக
 विविधैः } பலவித [ளாலும்
 रागषाडवैः } பணியார விசேஷங்க
 } ளாலும்
 अपविद्धैः } கழற்றி வைக்கப்பட்ட
 } ருந்த
 महाधनैः } வெகு விலையுயர்ந்த
 हारनूपुरकेयूरैः } மாலைகள், சிலம்புகள்,
 } தோள்வளைகளாலும்

पानभाजन- } பானபாத்திரங்களில்
 विक्षिप्तैः } வைக்கப்பட்டிருந்த
 विविधैः } பலவகை
 फलैः अपि च } பழங்களாலும்
 कृतपुष्पोपहारा } மலர்பலி இடப்பட்ட
 भूः } பூமி
 अधिकं } அதிக
 श्रियं } அழகாய்
 पुष्यति } விளங்கிற்று.

तत्र तत्र च विन्यस्तैः सुश्लिष्टैः शयनासनैः । पानभूमिर्विना वह्निं प्रदीप्तैवोपलक्ष्यते ॥

सुश्लिष्टैः } நன்றாய்மையப்பெற்று
 तत्र तत्र च } அங்கங்கே
 विन्यस्तैः } கிரமவரிசையில்
 } போடப்பட்டிருந்த
 शयनासनैः } சயன ஆஸனங்களால்

पानभूमिः } பானபூமி
 वह्निं विना } நெருப்பின்றியே
 प्रदीप्ता } ஜ்வலிப்பது
 इव } போல
 उपलक्ष्यते } காணப்படுகிறது.

बहुप्रकारैर्विविधैर्वरसंस्कारसंस्कृतैः । मांसैः कुशलसंयुक्तैः पानभूमिगतैः पृथक् ॥ १८ ॥
 दिव्याः प्रसन्ना विविधाः सुराः कृतसुरास्तथा । शर्करासवमाध्वीकपुष्पासवफलासवाः ॥
 वासचूर्णैश्च विविधैर्दृष्टस्तैः पृथक् पृथक् । सन्तता शुशुभे भूमिर्मात्यैश्च बहुसंस्थितैः ॥

दिव्याः } திவ்யமான
 विविधाः } பலவித
 प्रसन्नाः } தெளிவான
 सुराः } சாராயங்களும்
 तथा } அப்படியே

शर्करासव- } சர்க்கரைப்பாகிலும்,
 माध्वीक- } தேனிலும், புஷ்பாஸத்
 पुष्पासव- } திலும், பழாஸங்களி
 फलासवाः } லும் செய்யப்பட்டு
 पृथक् पृथक् } தனித்தனியாக

कृतसुराः	சித்தம் செய்யப்பட்ட சாராயங்களும்
दृष्टाः	காணப்பட்டன ;
बहुप्रकारैः	பல சுவையமைய
विविधैः	பலவகையாய்
पृथक्	வெவ்வேறாய்
कुशलसंयुक्तैः	மெச்சும்படி மிச்சரப் படுத்தப்பட்ட
वरसंस्कार- संस्कृतैः }	சிறந்த பாசகர்களால் உக்கிருஷ்டமாய் பக்கு வம் செய்யப்பட்ட

तैः तैः	அதற்கு வேண்டிய
विविधैः	பலவிதங்களான
वासचूर्णैः	பரிமளப் பொடிகளால்
बहुसंस्थितैः	பலவிதமாய்க் கூட்டிச் சேர்க்கப்பட்ட
पानभूमिगतैः	பானபூமியில் வைத்தி ருந்த
मांसैः च	இறைச்சிகளாலும்
मादयैः च	புஷ்பமாலைகளாலும்
सन्तता	நிறைந்ததாய்
भूमिः	வீட்டின் ஓர் அடுக்கு
शुशुभे	ஒளிபெற்றிருந்தது.

राजतेषु च कुंभेषु जाम्बूनदमयेषु च । पानश्रेष्ठं तदा भूरि कपिस्तत्र ददर्श सः ॥ २१ ॥

तत्र	அங்கு
सः कपिः	அந்த வானார்
राजतेषु च	வெள்ளியினால் செய்யப் பட்டதும்
जाम्बूनदमयेषु च	தங்கத்தினால் செய்யப் பட்டதுமான

कुंभेषु	கும்பங்களில்
पानश्रेष्ठं	குடி தினுசுகளில் சிறந்த
तदा	அப்பொழுது [தை
भूरि	அனேக வகையாய் அனேக இடங்களிலு
ददर्श	கண்டார். [மிருக்க

सोऽपश्यच्छातकुंभानि शीघोर्मणिमयानि च । राजतानि च पूर्णानि भाजनानि महाकपिः॥

सः	அந்த
महाकपिः	வானரப்பெரியோர்
पूर्णानि	நிறம்பியிருந்த
शातकुंभानि	ஸ்வர்கமயமானவை களும்

मणिमयानि च	மணிமயமானவைகளும்
राजतानि	வெள்ளியினாலானவைக
शीघोः	சாராயத்தின் [ஞமான
भाजनानि च	பாத்திரங்களையும்
अपश्यत्	கண்டார்.

हिरण्मयैश्च विविधैर्भाजनैः स्फाटिकैरपि । जाम्बूनदमयैश्चान्यैः करकैरभिसंवृता ॥ २२ ॥

विविधैः	பலவிதங்களான
हिरण्मयैः च	தங்கமயமானவைகளும்
स्फाटिकैः अपि	ஸ்படிகமயமானவை களுமான
भाजनैः	பாத்திரங்களாலும்

अन्यैः	வேறான
जाम्बूनद- मयैः च }	ஜாம்பூந்தம் என்ற தங் கத்தால் செய்யப்பட்ட
करकैः	கூஜாக்களாலும்
अभिसंवृता	நிறைந்திருந்தது.

कचिदधावशेषाणि कचित् पीतानि सर्वशः । कचिन्नैव प्रपीतानि पानानि स ददर्श ह ॥

सः	அவர்
कचित्	ஓரிடத்தில்
अधावशेषाणि	பாதி மீந்தவைகளும்
कचिन्	சிலவிடத்தில்
सर्वशः	முழுதும்
पीतानि	குடிக்கப்பட்டவைகளும்

कचित्	சிலவிடத்தில்
न प्रपीतानि एव	கொஞ்சம்கூட குடிக்கப் படாமலேயே இருந்த வைகளுமான
पानानि	மத்தியங்களை
ददर्श ह	பார்த்தார்.

कचिद्भक्ष्यांश्च विविधान् कचित् पानानि भागशः । कचिदन्नावशेषाणि पश्यन् वै विचचार ह ॥
कचित् प्रभिन्नैः करकैः कचिदालोलितैर्घटैः । कचित् संपृक्तमाल्यानि जलानि च फलानि च ॥

कचित्	சிலவிடங்களில்
विविधान्	பலவகை
भक्ष्यान् च	தின்பண்டங்களையும்
कचित्	சிலவிடங்களில்
भागशः	வகைவகையாய்
पानानि	மத்தியங்களையும்
कचित्	சிலவிடங்களில்
अन्नावशेषाणि	உண்டு எஞ்சிய அன்னங்
कचित्	சில விடங்களில் [களையும்]
प्रभिन्नैः	உடைந்த
करकैः	கூஜர்க்களாலும்

आलोलितैः	உருண்டு கிடந்த
घटैः	குடங்களாலும்
जलानि च	ஜலங்களையும்
कचित्	சிலவிடங்களில்
फलानि च	பழங்களையும்
कचित्	சிலவிடங்களில்
संपृक्तमाल्यानि	அழகாய் கோக்கப் பட்ட மாலையையும்
पश्यन् वै	பார்த்துக்கொண்டே
विचचार	திரிந்தார் ;
ह	காண் !

शयनान्यत्र नारीणां शुभ्राणि बहुधा पुनः । परस्परं समाश्लिष्य काश्चित् सुप्ता वराङ्गनाः ॥

अत्र	அங்கு
नारीणां	மங்கையர்களின்
शुभ्राणि	வெண்மையான
शयनानि	படுக்கைகள்
बहुधा	பலவகையாயிருந்தன ;
पुनः	மேலும்

काश्चित्	சில
वराङ्गनाः	அழகான பெண்கள்
परस्परं	ஒருவரையொருவர்
समाश्लिष्य	தழுவி அணைத்துக் கொண்டு
सुप्ताः	நித்திரை செய்தார்கள் .

काचिच्च वस्त्रमन्यस्याः स्वपन्त्याः परिधाय च । आहत्य चाबलाः सुप्ता निद्राबलपराजिताः ॥

च	இதுவுமன்றி
काचित्	ஒரு பெண்
स्वपन्त्याः	துங்கிக்கொண்டிருக்கிற
अन्यस्याः	மற்றொருவளுடைய
वस्त्रं	வஸ்திரத்தை
आहत्य	இழுத்து

परिधाय च	போர்த்துக்கொண்டும்
च	அப்படியே
निद्राबल- } पराजिताः }	நித்திரையின் அதிகத் தால் மெய்மறந்தவர்க
अबलाः	ஸ்திரீகள் [ளாய்
सुप्ताः	நன்றாயுறங்கினார்கள் .

तासामुच्छ्वासवातेन वस्त्रं माल्यं च गात्रजम् । नात्यर्थं स्पन्दते चित्रं प्राप्य मन्दमिवानिलम् ॥

तासां	அவர்களுடைய
उच्छ्वासवातेन	மூச்சுக்காற்றினால்
गात्रजं	உடலிலணிந்திருந்த
वस्त्रं	வஸ்திரமும்
माल्यं च	மாலையும்
मन्दं	இளந்தென்றல்

अनिलं	காற்றை
प्राप्य इव	அடைந்தது போலவே
अत्यर्थं	மிகமிகு
न स्पन्दते	அசையவில்லை ;
चित्रं	ஒழேறா ! என்ன ஆச்சரியம்.

चन्दनस्य च शीतस्य शीथोर्मधुरसस्य च । विविधस्य च माल्यस्य पुष्पस्य विविधस्य च ॥
बहुधा मारुतस्तत्र गन्धं विविधमुद्बहन् । स्नानानां चन्दनानां च धूपानां चैव मूर्च्छितः ॥
प्रवभौ सुरभिर्गन्धो विमाने पुष्पके तदा ॥ ३१ ॥

शीतस्य	குளிர்ந்த
चन्दनस्य च	சந்தனத்தினுடையவும்
विविधस्य	பலவகைப்பட்ட
मधुरस्य	தித்திப்புராஸமுள்ள
शीघ्रोः च	மத்தியத்தினுடையவும்
विविधस्य	பலவிதமான
माख्यस्य	மாலையின்
पुष्पस्य च	புஷ்பத்தினுடையவும்
विविधं	பலவகை
गन्धं	வாஸனையை
उद्धहन्	வஹித்துக்கொண்டு
मासुतः	காற்று

बहुधा च	அந்தந்த வாசனைகளோ
तत्र	அங்கு [டேயே
प्रयवौ	விசிறுற்று;
तदा	அப்பொழுது
पुष्पके विमाने	புஷ்பகவிமானத்தில்
स्नानानां	அபிஷேகமான
चन्दनानां च	சந்தனங்களுடையவும்
धूपानां च	தூபங்களுடையவும்
सुरभिः	பரிமள
गन्धः	வாஸனை
एव	முழுமையும்
सूक्ष्मितः	அளர்விறு.

श्यामा वदातास्तत्रान्याः काश्चित् कृष्णा वराङ्गनाः ।

काश्चित् काश्चनवर्णाङ्गयः प्रमदा राक्षसालये

॥ ३२ ॥

तासां निद्रावशत्वाच्च मदनेन विमूर्च्छितम् ।

पद्मिनीनां प्रसुप्तानां रूपमासीद्यथैव हि ॥

तत्र	அந்த
राक्षसालये	ராக்ஷஸன் மாளிகையில்
काश्चित् प्रमदाः	சில மடந்தைகள்
वदाताः	நிர்மலமான
श्यामाः	சுயாமவர்ணமுடைய
काश्चित्	சில [வர்கள் ;
वराङ्गनाः	வாராணங்குகள்
कृष्णाः	கறுப்புவர்ணமுடைய
अन्याः	வேறு சிலர் [வர்கள் ;
काश्चनवर्णाङ्गयः	பொன்னிறமமைந்த அங்கமுடையவர்கள் :

यथा एव	எப்படியிருந்தமையாலும்
मदनेन	காமமயக்கத்தோடு
निद्रावशत्वात् च	நிद्रாவசவாது ச நித்திரைக்கு வசப்பட்டி
	ருந்தமையாலும்
प्रसुप्ताः	நன்றுயறங்கும்
पद्मिनीनां	பக்மினிஜாதி ஸ்திரீகளு
तासां	அவர்களுடைய [மான
रूपं	காட்சி
विमूर्च्छितं हि	ஒளி ஒங்கி விளங்குவ
आसीत्	இருந்தது. [காகவே

एवं सर्वप्रशेषेण रावणान्तःपुरं कपिः । ददर्श सुमहातेजा न ददर्श च जानकीम् ॥ ३४ ॥

सुमहातेजाः	மஹா தேஜஸ்வியான
कपिः	வானார்
एवं	மேற்சொன்னவாறு
रावणान्तःपुरं	ராவணன் அந்தப்புரம்
सर्वं	முழுமையும்

अशेषेण	ஒட்டம் விடாது
ददर्श	தேடினார்;
च	ஆயினும்
जानकीं	ஜானகியை
न ददर्श	காணவில்லை.

निरीक्षमाणश्च तदा ताः स्त्रियः स महाकपिः । जगाम महतीं चिन्तां धर्मसाध्वसशङ्कितः ॥

सः	அந்த
महाकपिः	வானாவீரர்
ताः स्त्रियः	அந்த மடந்தைகளை
निरीक्षमाणः च	கண் நோக்கினதால்
तदा	அப்பொழுது

धर्मसाध्वस-)	தர்மவைகல்யமென்று
शङ्कितः	பயந்து
महतीं	அதிகமான
चिन्तां	மனவருத்தத்தை
जगाम	அடைந்தார்.

परदारावरोधस्य प्रसुप्तस्य निरीक्षणम् । इदं खलु ममात्यर्थं धर्मलोपं करिष्यति ॥ ३६ ॥

प्रसुप्तस्य	“ உறங்கிக்கொண்டிருக்கும்	इदं	இந்த
	கும	निरीक्षणं	கண்களால் பார்த்தலும்
परदारा- } वरोधस्य }	சத்துருமன்னனின் பத்னிகள் ஸமுதேசத்தி	अत्यर्थं	கொடிய
मम	எனது [னுடைய	धर्मलोपं	பாபமாக
		करिष्यति खलु	ஆகுமே!

न हि मे परदाराणां दृष्टिर्विषयवर्तिनी ॥ ३७ ॥

परदाराणां मे दृष्टिः	“ அயலார் மனைவிகளின் எனது (ருபேந்திரியத்தைக் கொண்டு வேகமான) ஓர் பார்வை	विषयवर्तिनी हि	லோகவ்யாபாரத்தைப் பற்றியதென்பதே
		न	இல்லை.

अयं चात्र मया दृष्टः परदारपरिग्रहः ॥ ३८ ॥

अयं मया दृष्टः अयं	“ இதுவியதில் என்னால் காணப்பட்ட இது	परदा(-) परिग्रहः च	உத்க்ருஷ்டரின் பத்னி யினிடத்திலுள்ள பக்தி யா லுண்டானதே!
--------------------------	--	-----------------------	---

तस्य प्रादुरभूच्चिन्ता पुनरन्या मनस्विनः । निश्चितैकान्तचित्तस्य कार्यनिश्चयदर्शिनी ॥

एकान्तचित्तस्य मनस्विनः तस्य कार्यनिश्चय- } दर्शिनी }	தனிமையில் தாமாய் ஆலோசனை செய்யும் பெருந்தன்மையுள்ள அவருக்கு கார્યத்தின் முடிவை ஸூசிப்பிக்கும்	निश्चिता अन्या चिन्ता पुनः प्रादुरभूत्	நிச்சயமான இதர எண்ணம் புதிதாய் புலப்பட்டது.
---	---	--	--

कामं दृष्ट्वा मया सर्वा विश्वस्ता रावणस्त्रियः ॥ ४० ॥

न हि मे मनसः किञ्चिद्वैकृत्यमुपपद्यते ॥ ४१ ॥

विश्वस्ताः	“ அபாயத்திற்கிடமில்லை என்கிற நம்பிக்கையுட னிருக்கிற	दृष्टः	பார்க்கப்பட்டார்கள் ;
रावणस्त्रियः	ராவண பத்னிகள்	कामं हि	அப்படியிருந்தாலும்
सर्वाः	எல்லோரும்	मे मनसः	எனது மனதிற்கு
मया	என்னால்	वैकृत्यं	மாறுபாடு
		किञ्चित्	கொஞ்சமும்
		न उपपद्यते	உண்டாகவில்லை.

मनो हि हेतुः सर्वेषामिन्द्रियाणां प्रवर्तने । शुभाशुभास्वस्थासु तच्च मे सुव्यवस्थितम् ॥

शुभाशुभासु	“ நல்லவை, தீயவை என் னும் இருவகையான	मनः हि	மனம்,தான்
अवस्थासु	தகைகளில்	हेतुः	ஹேது ;
सर्वेषां	எல்லா	तत् च	அதுவோ
इन्द्रियाणां	புலன்களின்	मे	எனக்கு
प्रवर्तने	தூண்டதலில்	सुव्यवस्थितम्	சிதருமல் நன்கு ஸ்திர மாக இருக்கிறது.

नान्यत्र हि मया शक्या वैदेही परिमार्गितुम् । स्त्रियो हि स्त्रीषु दृश्यन्ते सदा संपरिमार्गणे ॥

सदा	“ எப்பொழுதுமே	दृश्यन्ते	கண்டுபிடிக்கப்படுவார்
स्त्रियः	ஸ்திரீகளை	हि	ஆகையால் [கள் ;
संपरिमार्गणे	நன்றாய் அலைந்து	मया	என்னால்
	தேடுவதில்	वैदेही	வைதேஹி
स्त्रीषु हि	ஸ்திரீகளிருக்குமிடத்	अन्यत्र	வேறு இடத்தில்
	திலே,தான்	परिमार्गितुं	தேடிக்கண்டுபிடிக்க
		न शक्या	முடியாது.

यस्य सत्त्वस्य या योनिस्तस्यां तत् परिमार्ग्यते । न शक्या प्रमदा नष्टा मृगीषु परिमार्गितुम् ॥

यस्य	“ எந்த	परिमार्ग्यते	தேடிக்கண்டுபிடிக்கப்
सत्त्वस्य	பிராணிக்கு		படுகிறது ;
या	எது	नष्टा	காணாமல் போன
योनिः	ஜாதியோ	प्रमदा	மானிடஸ்திரீ
तस्यां	அதில்	मृगीषु	பெண்மானுள்ள இடங்க
तत्	அது	परिमार्गितुं	கண்டுபிடிக்க [ளில்
		न शक्या	முடியாது.

तदिदं मार्गितं तावच्छुद्धेन मनसा मया । रावणान्तःपुरं सर्वं दृश्यते न च जानकी ॥

तत्	“ ஆகையால்	सर्वं	முழுமையும்
शुद्धेन	தூய	तावत्	செவ்வையாய்
मनसा	மனதோடு	मार्गितं	தேடப்பட்டது ;
मया	என்னால்	च	அப்படியிருந்தும்
इदं	இந்த	जानकी	ஜானகி
रावणान्तःपुरं	ராவணாந்தப்புரம்	न दृश्यते	காணப்படுகிறதில்லை.”

देवगन्धर्वकन्याश्च नागकन्याश्च वीर्यवान् । अवेषमाणो हनुमान्नैवापश्यत जानकीम् ॥

वीर्यवान्	வீரராகிய	नागकन्याः च	நாககன்னிகைகளையும்
हनुमान्	ஹனுமார்	अवेषमाणः	கண்டவராய்
देवगन्धर्व- } कन्याः च }	தேவகந்தர்வ கன்னி கைகளையும்	जानकी एव	ஜானகியை மாத்திரம்
		न अपश्यत	காணவில்லை.

तामपश्यन् कपिस्तत्र पश्यन्श्चान्या वरस्त्रियः । अपक्रम्य तदा वीरः प्रध्यातुमुपचक्रमे ॥

अन्याः	வேறு	अपश्यन्	காணாதவராய்
वरस्त्रियः	சிறந்த ஸ்திரீகளை	तदा	அப்பொழுது
पश्यन्	பார்த்து	अपक्रम्य	வெளியில் தாவி
कपिः वीरः	வானரவீரர்	प्रध्यातुं	ஆழ்ந்து ஆலோசிக்க
तत्र	அங்கு	उपचक्रमे	ஆரம்பித்தார்.
तां	அவளை		

புரே	"மேலான
ஆர்யபதே	ஸன் மார் க்கத்தில்
ஸ்திதா	இருப்பவனும்
சதீ	கற்புடைய
ஸ்வஸீலஸர்ஷண-	தனது சீலத்தைக் காப்
தத்பரா	பாற்றுவதிலேயே உறுதி
ஸா	அந்த [யுள்ள
ஜானகி	ஜானகி

ராஷஸானா	ராஷஸர்களுக்கு
புரேண	சீமேஷ்டனான
புரீதுஷ்கமீணா	துஷ்டக்ரியையே ஓவ்
	வொன்றையும் செய்கிற
அனந	இவனால்
ஹதா	கொலையுண்டவளாக
மவேந் நூம்	ஆகிவிட்டாளோ
	என்னமோ.

விரூபரூபா விக்ருதா விவர்த்சா மஹானநா டீர்பவிரூபர்ஷநா: ।

சமீக்ஷ்ய ஸா ராஷஸராஜயோபிதோ மயாதிநஷ்டா ஜனகேஸ்வராட்மஜா ॥ ௪ ॥

விரூபரூபா:	"உறுப்புகெட்டவர்களும்
விக்ருதா:	விகார வடிவத்தினரும்
விவர்த்சா:	ஒளியற்றவர்களும்
மஹானநா:	பருத்த முகத்தினர்க
	ளும்
டீர்பவிரூப-	மிகக் கொடிய நோக்கி
ர்ஷநா:	னருமாகிய

ராஷஸராஜ-	ராஷஸ அரசனின்
யோபித:	பெண்களை
சமீக்ஷ்ய	கண்டு
ஜனகேஸ்வராட்மஜா	ஜனகமன்னரின் திருமக
ஸா	அவள் [ளான
மயாத்	பயத்தினால்
விநஷ்டா	இறந்திருப்பாள் !

ஸீதாமஹேஷ்டா ஹநவாப்ய பௌரூபம் விஹ்ய காலம் சஹ வானரேஸ்விரம் ।

ந மெஸ்தி சுயீவசமீபகா கதி: சுதீக்ஷணடண்டோ வலவாஸ்த வானர: ॥ ௫ ॥

ஸீதா	"சீதையை
அஹேஷ்டா	காணாது
பௌரூபம்	கடமையை
அநவாப்ய	நிறைவேற்றமல்
சிர காலம்	நெடுங்காலத்தையும்
வானரே: சஹ	வானரர்களோடுகூட
விஹ்ய	கழித்து
சுயீவசமீபகா	சுக்ரீவரிடம் போகக்
	கூடிய

கதி:	பாக்கியம்
மே	எனக்கு
ந அஸ்தி	இல்லை;
ஹி	ஏனென்றால்
வலவான்	பலவானான
வானர:	வானரர்
சுதீக்ஷண-	குற்றம் செய்தவர்களை
டண்ட: ச	மன்னிக்காமல் கொடுமை
	யாகத் தண்டிப்பவர்.

ஹேஷ்டமந்த:புரம் சர்வம் ஹேஷ்டா ராஷஸயோபித: । ந ஸீதா ஹ்யதே ஸாஹ்வி வுதா ஜாதோ மம ஶ்ரம: ॥

அந்த:புரம்	"அந்தப்புரம்
சர்வம்	எல்லாம்
ஹேஷ்டம்	பார்க்கப்பட்டது;
ராஷஸயோபித:	ராவணன் பெண்குகள்
ஹேஷ்ட:	காணப்பட்டார்கள்;
ஸாஹ்வி	கற்புடைய

ஸீதா	வீதை
ந ஹ்யதே	காணப்படவில்லை;
மம	எனக்கு
ஜாத:	உண்டான
அம்:	கல்டமும்
வூதா	வீண்.

கிந்ரு மா வானரா: சர்வம் கதம் வக்ஷயந்தி சஜ்ஜதா: । கதவா தத் த்வயா வீர கி க்ருதம் தத் த்வய ந: ॥
அஹேஷ்டா கி ப்ரவக்ஷயாமி தாமஹ் ஜனகாட்மஜாம் ॥ ௭ ॥

गतं " திரும்பிவந்த
 मां என்னைப் பார்த்து
 वानराः வானரர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 सङ्गताः ஒருங்கு கூடினவர்களாய்
 वीर 'வீர!
 खया உம்மால்
 तत्र गत्वा அங்கு சென்று
 किं என்ன
 कृतं செய்யப்பட்டது?
 तत् அதை

नः எங்களுக்கு
 वदस्व சொல்லும்.
 किन्तु என்ன முடிந்தது? என்று
 वक्ष्यन्ति சொல்லுவார்கள் ;
 जनकात्मजां ஜனகரின் மகளான
 तां அவளை
 अदृष्ट्वा கண்ணாரக் காணாமல்
 अहं நான்
 किं யாது
 प्रवक्ष्यामि விடைகூறுவேன்?

ध्रुवं प्रायमुपैष्यन्ति कालस्य व्यतिवर्तने ॥ ८ ॥

कालस्य "உசிதகாலம்
 व्यतिवर्तने மீறிவிடில்
 प्रायं பட்டினியாய்க் கிடந்து
 மரணம் அடைவதை

ध्रुवं நிச்சயமாய்
 उपैष्यन्ति அவர்கள் பெறுவார்கள்.

किं वा वक्ष्यति वृद्धश्च जाम्बवानङ्गदश्च सः । गतं पारं समुद्रस्य वानराश्च समागताः ॥

समुद्रस्य "சமுத்திரத்தின்
 पारं அக்கரைக்கு
 गतं திரும்பி வந்தவனை
 समागताः ஒன்றுசேர்ந்த
 वानराः च வானரர்களும்
 सः அந்த

अङ्गदः च அங்கதனும்
 वृद्धः பெரியவராகிய
 जाम्बवान् च ஜாம்பவந்தரும்
 वा தனித்தனியாய்
 किं எவ்வளவோ
 वक्ष्यति நிந்திப்பார்கள்.

अनिर्वेदः श्रियो मूलमनिर्वेदः परं सुखम् । अनिर्वेदो हि सततं सर्वार्थेषु प्रवर्तकः ॥

अनिर्वेदः "மனம் தளராமையே
 श्रियो: செல்வத்திற்கு
 मूलं காரணம்,
 अनिर्वेदः மனம் தளராமையே
 परं மேலான

सुखं சுகம்,
 सततं எப்பொழுதும்
 सर्वार्थेषु எல்லா விஷயங்களிலும்
 प्रवर्तकः முயலும்படி செய்வது
 अनिर्वेदः हि மனம் தளராமையே.

करोति सफलं जन्तोः कर्म यत्तत्करोति सः । तस्मादनिर्वेदकृतं यत्नं चेष्टेऽहमुत्तमम् ॥

जन्तोः "மானிடரின்
 कर्म காரியத்தை
 सफलं பலனுடையதாக
 यत् ஏது
 करोति செய்கிறதோ
 तत् அதை
 सः அது (மனம் தளராமை)

करोति செய்கிறது ;
 तस्मात् ஆதலால்
 अहं நான்
 अनिर्वेदकृतं உற்சாகத்தினாலேற்பட்ட
 उत्तमं சிறந்த
 यत्नं முயற்சியை
 चेष्टे மேற்கொள்ளுகிறேன்.

इति सञ्चिन्त्य ववृधे विचेतुमुपचक्रमे । भूयश्चापि विचेष्यामि न यत्र विचयः कृतः ॥

विचयः “தேடுதல்
न कृतः செய்யப்படாதது
यत्र எங்கோ அங்கு
भूयः மீளவும்
विचेष्यामि इति தேடுவேன் ” என்று

सञ्चिन्त्य தீர்மானித் துக்கொண்டு
ववृधे எழும்பினார் ;
अपि च மேலும்
विचेतु தேடவும்
उपचक्रमे ஆரம்பித்தார்.

आपानशाला विचितास्तथा पुष्पगृहाणि च । चित्रशालाश्च विचिता भूयः क्रीडागृहाणि च ॥

आपानशालाः பாணசாலைகள்
विचिताः தேடப்பட்டன ;
पुष्पगृहाणि च புஷ்பகிருஹங்களும்
तथा அவ்விதமே தேடப்

பட்டன ;

चित्रशालाः च சித்திர வீடுகளும்
विचिताः தேடப்பட்டன ;
क्रीडागृहाणि ஆடல் வீடுகள்
भूयः च மறுபடியும் தேடப்
பட்டன.

निष्कुटान्तररथ्याश्च विमानानि च सर्वशः । भूमीगृहांश्चैत्यगृहान् गृहातिगृहकानपि ॥ १४ ॥

उत्पतन्निपतंश्चापि तिष्ठन् गच्छन् पुनः पुनः । अपावृण्वंश्च द्वाराणि कपाटान्यवघाटयन् ॥

प्रविशन्निष्पतंश्चापि प्रपतन्नुत्पतन्निपि । सर्वमप्यवकाशं स विचचार महाकपिः ॥ १६ ॥

निष्कुटान्तर- } தோட்டங்களின்
रथ्याः च } இடைவழிகளையும்
सर्वशः எல்லாவிதமான
विमानानि च விமானங்களையும்
भूमीगृहान् நிலவறைகளையும்
चैत्यगृहान् च ஞாபகார்த்தமாகக் கட்ட
டின கட்டடங்களையும்
गृहाति- } ஆரண்டணையைச் சார்ந்த
गृहकान् अपि } புற வீடுகளையும்
उत्पतन् மேலேறியும்
निपतन् अपि இறங்கியும்
पुनः पुनः அடிக்கடி
तिष्ठन् நின்றும்

गच्छन् நடந்தும்
द्वाराणि கதவுகளை
अपावृण्वन् திறந்தும்
कपाटानि च வாசற்படி மறைவுகளை
अवघाटयन् தள்ளியும்
प्रविशन् च உள் துழைந்தும்
निष्पतन् வெளியில் வந்தும்
प्रपतन् अपि கீழிழிந்தும்
उत्पतन् अपि மேலேழுந்தும்
सर्व एல்லா
अवकाशं अपि இடத்தையும்
महाकपिः வானாவிரான
सः அவர்
विचचार தேடித்திரிந்தார்.

चतुरङ्गुलमात्रोऽपि नावकाशः स विद्यते । रावणान्तःपुरे तस्मिन् यं कपिर्न जगाम सः ॥

तस्मिन् அந்த
रावणान्तःपुरे ராவணனுடைய
அந்தப்புரத்தில்
सः कपिः அந்த வானரர்
यं எதில்

न जगाम செல்லவில்லையோ
सः अवकाशः அந்த இடம்
चतुरङ्गुल- } நாலங்குலமளவுகூட
मात्रः अपि }
न विद्यते இல்லை.

प्राकारान्तररथ्याश्च वेदिकाश्चैत्यसंश्रयाः । दीर्घिकाः पुष्करिण्यश्च सर्वे तेनावलोकितम् ॥

प्राकारान्तर- } மதில்களின் இடை
ரத்யா: च } வீதிகள்
चैत्यसंश्रया: } நூபகச்சின்னங்களைச்
वेदिका: } மேடைகள் [சேர்ந்த
दीर्घिका: } தூவுகள்

पुष्करिण्य: च புஷ்கரிணிகள்
(குளங்கள்)
सर्वं எல்லாம்
तेन அவரால்
अवलोकितं பார்க்கப்பட்டது.

राक्षस्यो विविधाकारा विरूपा विकृतास्तथा । दृष्टा हनुमता तत्र न तु सा जनकात्मजा ॥

तत्र அங்கு
विविधाकारा: பலவித உருவினரான
विरूपा: உருவம் கெட்டவர்களும்
तथा அப்படியே
विकृता: விகாரமானவர்களுமான

राक्षस्य: ராக்ஷஸிகள்
हनुमता ஹனுமாரால்
दृष्टा: காணப்பட்டார்கள் ;
जनकात्मजा ஜனகர் திருமகளான
सा तु அவளோ
न இல்லை.

रूपेणाप्रतिमा लोके वरा विद्याधरस्त्रियः ।

लोके உலகில்
रूपेण உருவத்தால்
अप्रतिमा: ஒப்பில்லாத
वरा: சிறந்த
विद्याधरस्त्रिय: வித்யாதரஸ்திரீகள்

दृष्टा हनुमता तत्र न तु राघवनन्दिनी ॥

हनुमता ஹனுமாரால்
तत्र அங்கு
दृष्टा: காணப்பட்டார்கள் ;
राघवनन्दिनी तु ராகவன் காதலியோ
न இல்லை.

नागकन्या वरारोहा: पूर्णचन्द्रनिभाननाः ।

हनुमता ஹனுமாரால்
तत्र அங்கு
पूर्णचन्द्र- } பூர்ணசந்திரன் போன்ற
निभानना: } முகமுடைய
वरारोहा: மிக அழகு வாய்ந்த

दृष्टा हनुमता तत्र न तु सीता सुमध्यमा ॥

नागकन्या: நாககன்னிகைகள்
दृष्टा: காணப்பட்டார்கள் ;
सुमध्यमा நுண்ணிடையளான
सीता तु வீதையோ
न இல்லை.

प्रपथ्य राक्षसेन्द्रेण नागकन्या बलादृताः ।

राक्षसेन्द्रेण ராக்ஷஸேந்திரனால்
प्रपथ्य போரிற்பகைவரை
बलात् வலுவினால்
दृता: (हता:) பற்றி எடுத்துக்கொண்டு
வரப்பட்ட

दृष्टा हनुमता तत्र न सा जनकनन्दिनी ॥

नागकन्या: நாககன்னிகைகள்
हनुमता ஹனுமாரால்
दृष्टा: காணப்பட்டார்கள் ;
सा அந்த
जनकनन्दिनी ஜனகரின் திருமகள்
तत्र न அங்கு இல்லை.

सोऽपश्यंस्तां महाबाहुः पश्यंश्चान्या वरस्त्रियः । विषसाद मुहूर्थीमान् हनुमान् मारुतात्मजः ॥

महाबाहुः மஹாபாகுவான
मारुतात्मजः வாயுபுத்திரரும்
धीमान् தீமானுமான
सः हनुमान् அந்த ஹனுமார்
अन्या: மற்றுள்ள

वरस्त्रिय: च சிறந்த பெண்களையே
पश्यन् கண்ணுற்றவராய்
तां अपश्यन् அவளைக் காணாதவராய்
मुहुः திரும்பவும்
विषसाद மனக்கவலைகொண்டார்.

उद्योगं वानरेन्द्राणां पुवनं सागरस्य च । व्यर्थं वीक्ष्यानिलसुतश्चिन्तां पुनरुपागमत् ॥

अनिलसुतः	வாயுகுமாரர்	व्यर्थं	பிரயோஜனமில்லாததாக
वानरेन्द्राणां	வானரத்தலைவர்களின்	वीक्ष्य	நினைத்து
उद्योगं	முயற்சியையும்	चिन्तां	மனக்கவலையை
सागरस्य	கடலை	पुनः	மேன்மேலும்
पुवनं च	கடந்ததையும்	उपागमत्	அடைந்தார்.

अवतीर्य विमानाच्च हनुमान् मारुतात्मजः । चिन्तामुपजगामाथ शोकोपहतचेतनः ॥२५॥

मारुतात्मजः	வாயுகுமாரரான	शोकोपहतचेतनः	துக்கத்தால் வருந்திய மனத்தினராய்
हनुमान्	ஹனுமார்	अथ च	அவ்வண்ணமே
विमानात्	விமானத்தினின்று	चिन्तां	மனக்கவலையில்
अवतीर्य	இறங்கி	उपजगाम	ஆழ்ந்து கிடந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे द्वादशः सर्गः ॥ १२ ॥

आदितः श्लोकाः 12460

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 670

त्रयोदशः सर्गः—பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ १३ ॥

मारुतिनिर्वेदः—மாருதி மனமுடைதல்.

विमानात्तु सुसङ्क्रम्य प्राकारं हरियूथपः । हनुमान् वेगवानासीद्यथा विद्युद्वनान्तरे ॥१॥

हरियूथपः	வானரத்தலைவரான	वनान्तरे	மேகங்கள் நடுவில்
हनुमान्	ஹனுமார்	विद्युत्	மின்னல்
विमानात्	விமானத்தினின்று	यथा	போல்
प्राकारं	ப்ராகாரத்தில்	वेगवान् तु	கலவரமடைந்தவராகவே
सुसङ्क्रम्य	குதித்து	आसीत्	இருந்தார்.

संपरिक्रम्य हनुमान् रावणस्य निवेशनात् । अदृष्ट्वा जानकीं सीतामब्रवीद्वचनं कपिः ॥

कपिः हनुमान्	வானரரான ஹனுமார்	संपरिक्रम्य	எங்கு சென்றியும்
जानकीं	ஜனகபுத்திரியான	अदृष्ट्वा	காணாமல்
सीतां	ஸீதையை	वचनं	சொல்லை
रावणस्य	ராவணனுடைய	अब्रवीत्	தனக்குத்தானே சொல்
निवेशनात्	மாளிகையினின்று		லிக்கொண்டார்.

भूयिष्ठं लोलिता लङ्का रामस्य चरता प्रियम् । न हि पश्यामि वैदेहीं सीतां सर्वाङ्गशोभनाम् ॥

रामस्य	“ஸ்ரீராமருக்கு	हि	அப்படியிருந்தும்
प्रियं	நன்மையை	सर्वाङ्गशोभनां	எல்லாவடிவழகுமுடைய
चरता	புரிபவனாலே	वैदेहीं सीतां	விதேகமன்னரின் திரு
लङ्का भूयिष्ठं	இலங்கை முழுதும்		மகளாகிய ஸீதையை
लोलिता	தேடப்பட்டது ;	न पश्यामि	நான் காணவில்லை.

पल्वलानि तटाकानि सरांसि सरितस्तथा । नद्योऽनूपवनान्ताश्च दुर्गाश्च धरणीधराः ॥
लोलिता वसुधा सर्वा न तु पश्यामि जानकीम् ॥ ४ ॥

पल्वलानि “ குட்டைகள்
तटाकानि குளங்கள்
सरांसि ஓடைகள்
सरितः சிற்றாறுகள்
तथा அவ்வண்ணமே
नद्यः பேராறுகள்
अनूपवनान्ताः கழிக்கரைச் சோலைகள்
दुर्गाः தூர்க்கங்கள்

धरणीधरा: மலைகள்
वसुधा பூமி
सर्वा च எல்லாமே
च நன்றாய்
लोलिता அலைந்து திரியப்பட்டது;
तु ஆனபோதிலும்
जानकी ஜானகியை
न पश्यामि கண்டிலேன்.

इह संपातिना सीता रावणस्य निवेशने । आख्याता गृध्राजेन न च पश्यामि तामहम् ॥

इह “ இங்கு
रावणस्य ராவணனுடைய
निवेशने மாளிகையில்
सीता லீதை இருப்பதாய்
गृध्राजेन கழுகரசராகிய

संपातिना ஸம்பாதியால்
आख्याता தெரிவிக்கப்பட்டாள்;
च அப்படியிருந்தும்
तां அவளை
अहं न पश्यामि நான் காணவில்லை.

किन्तु सीताऽथ वैदेही मैथिली जनकात्मजा । उपतिष्ठेत् विवशा रावणं दुष्टचारिणम् ॥

सीता “ அயோனியையாய்
वैदेही விதேஹ நாட்டரசனால்
मैथिली மிதிலாபட்டணத்தரச
जनकात्मजा ஜனகரின் திருமகள்

विवशा ஒருவர் துணைசெய்பவர்
இல்லாதவளாய்
अथ இருந்தாலும்
दुष्टचारिणं கெட்ட நடத்தையை
रावणं ராவணனை [யுடைய
उपतिष्ठेत् किं नु? அணுகி விடுவளா?

क्षिप्रमुत्पततो मन्ये सीतामादाय रक्षसः । विभ्यतो रामबाणानामन्तरा पतिता भवेत् ॥

सीता “ லீதையை
आदाय எடுத்துக்கொண்டு
रामबाणानां ஸ்ரீராமபாணங்களுக்கு
विभ्यतः பயந்தவனாய்
क्षिप्रं விரைந்து

उत्पततः உயரக்கிளம்புகிற
रक्षसः ராக்ஷஸனிடத்தினின்று
अन्तरा நடுவழியில்
पतिता भवेत् விழுந்து முடிவடைந்து
விட்டாளோ? என்று
मन्ये நான் நினைக்கின்றேன்.

अथवा ह्रियमाणायः पथि सिद्धनिषेविते । मन्ये पतितमार्याया हृदयं प्रेक्ष्य सागरम् ॥

सिद्धनिषेविते “ஸித்தர்கள் ஸஞ்சரிக்கிற
पथि மார்க்கத்தில்

हृदयं இருதயம்
सागरं प्रेक्ष्य கடலைக் கண்டு
पतितं ஓடாது நின்றுதான்
விட்டதோ

ह्रियमाणायः அபஹரித்துக்கொண்டு
போகப்படுகிற
आर्याया: ஸத்குலப்ராஸுதையின்

अथवा என்னமோ? என்று
मन्ये நான் நினைக்கின்றேன்.

रावणस्योरुवेगेन भुजाभ्यां पीडितेन च । तया मन्ये विशालाक्ष्या त्यक्तं जीवितमार्यया ॥

रावणस्य “ ராவணனுடைய
 ऊखेगेन “ துடைவேகத்தால்
 भुजाभ्यां “ கைகளால்
 पीडितेन “ ஸ்பர்சிக்கப்பட்டதால்
 विशालाक्ष्या “ தடங்கண்ணாளான
 तया “ அந்த

आर्यया “ மஹானுபாவையால்
 जीवितं “ உயிர்
 त्यक्तं च “ இனி வேண்டாமென
 “ விட்டுவிடப்பட்டதோ?
 என்று
 मन्ये “ நான் நினைக்கிறேன்.

उपर्युपरि वा नूनं सागरं क्रमतस्तथा । विवेष्यमाना पतिता समुद्रे जनकात्मजा ॥ १० ॥

सागरं “ ஸமுத்திரத்தை
 उपरि उपरि “ மேல்மேலும்
 क्रमतः “ சென்றுகொண்டிருப்பவ
 “ னிடத்தினின்று

जनकात्मजा “ ஜனகரின் திருமகள்

विवेष्यमाना “ புறண்டவளாய்
 तथा “ அப்படியே
 समुद्रे “ கடலுள்
 पतिता नूनं वा “ விழுந்துதான் போய்விட்
 “ டாளோ என்னவோ?

अहो क्षुद्रेण वाऽनेन रक्षन्ती शीलमात्मनः । अवन्धुर्भक्षिता सीता रावणेन तपस्विनी ॥

अवन्धुः “ பந்துஜனமொருவரும்
 “ அருகிலில்லாதவளும்
 तपस्विनी “ பெருந்தவமுள்ளவளும்
 आत्मनः शीलं “ தனது கற்பை
 रक्षन्ती “ எப்படியும் காப்பாற்றிக்
 “ கொள்ளுபவளுமான

सीता “ வீதை
 अनेन रावणेन “ இந்த ராவணனென்ற
 क्षुद्रेण “ அற்பப்பயலால்
 भक्षिता वा “ தின்றுதான் விடப்பட்
 “ டாளோ என்னவோ?
 अहो “ ஐயோ!

अथवा राक्षसेन्द्रस्य पत्नीभिरसितेक्षणा । अदुष्टा दुष्टभावाभिर्भक्षिता सा भविष्यति ॥

वा “ அல்லது
 अदुष्टा “ குற்றமற்ற
 असितेक्षणा “ கருங்கண்ணாளான
 सा “ அவள்
 राक्षसेन्द्रस्य “ ராக்ஷஸேந்திரனுடைய

दुष्टभावाभिः “ கடுக்கொள்கையுள்ள
 पत्नीभिः “ மனைவியர்களால்
 भक्षिता “ பகிக்கப்பட்டிருப்
 भविष्यति “ பளோ
 अथ “ என்னவோ?

संपूर्णचन्द्रप्रतिमं पद्मपत्रनिभेक्षणम् । रामस्य ध्यायती ववत्रं पञ्चत्वं कृपणा गता ॥ १३ ॥

रामस्य “ ஸ்ரீராமருடைய
 पद्मपत्र- } “ தாமரைத் தளத்திற்கு
 निभेक्षणं } “ ஸமானமான நேத்திரங்
 “ களையுடைய
 संपूर्णचन्द्रप्रतिमं “ பூர்ணசந்திரனுக்கு
 “ நிகரான

ववत्रं “ முகத்தை
 ध्यायती “ த்யானிப்பவளாய்
 कृपणा “ வேறு வழி புலப்படாத
 पञ्चत्वं “ லயத்வத [வளாய்
 गता “ அடைந்திருப்பாளோ?

हा राम लक्ष्मणेत्येवं हाऽयोध्ये चेति मैथिली । विलप्य बहु वैदेही न्यस्तदेहा भविष्यति ॥

मैथिली “ மிதிலைக்குலத்தில்
 वैदेही “ வைதேஹி [அவதரித்த
 हा राम “ ஹா ராம!
 लक्ष्मण इति “ லக்ஷ்மண! என்று
 हा अयोध्ये “ ஹே அயோத்யையே!

इति “ என்று
 एवं बहु “ இவ்விதம் அதிகமாக
 विलप्य “ கதறி
 न्यस्तदेहा “ சரீரத்தை விட்டவளாயி
 भविष्यति च “ ருப்பளோ என்னவோ?

अथवा निहिता मन्ये रावणस्य निवेशे । नूनं लालप्यते सीता पञ्जरस्थेव शारिका ॥

वा “ஒருக்கால்
 रावणस्य राவணனுடைய
 निवेशे வீட்டில்
 निहिता பூமிக்குள் மறைத்து
 வைக்கப்பட்டவளாய்
 पञ्जरस्था கூண்டிலடைந்த

शारिका इव சாரிகைபகலி போல்
 सीता லீதை
 लालप्यते } அழுதுகொண்டு இன்னு
 अथ नूनं } மிருப்பளோ என்ன
 वेषा ? என்றும்
 मन्ये நான் நினைக்கிறேன்.

जनकस्य कुले जाता रामपत्नी यशस्विनी ।

उत्पलपद्माक्षो “கருநெய்தலிதழ்
 போன்ற கண்ணினளும்
 यशस्विनी நல்ல யசஸ்ஸுடைய
 வளும்
 जनकस्य ஜனகருடைய
 कुले கிருஹத்தில்

कथमुत्पलपद्माक्षी रावणस्य वशं व्रजेत् ॥

जाता வளர்ந்தவளுமான
 रामपत्नी ஸ்ரீராமருடைய பத்தினி
 रावणस्य ராவணனுக்கு
 वशं வசப்பட்டிருத்தலை
 व्रजेत् कथम्? பெறுவாளென்ப
 தெப்படி?

विनष्टा वा प्रणष्टा वा मृता वा जनकात्मजा ।

जनकात्मजा “ஜனகர் திருமகள்
 प्रणष्टा மறைக்கப்பட்டு கண்க
 ளுக்கு புலப்படாதவ
 ளாகவாவது
 विनष्टा கொல்லப்பட்டவளாக
 वा இருக்கலாம்; [வாவது
 मृता துக்கத்தால் தானாகவே
 மரித்தவளாகவாவது

रामस्य प्रियभार्यस्य न निवेदयितुं क्षमम् ॥

वा இருக்கலாம்;
 प्रियभार्यस्य பார்வையினிடத்தில்
 காதலுள்ள
 रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 वा எதொன்றையும்
 निवेदयितुं தெரிவிப்பதற்கு
 न क्षमम् தகுதியன்று.

निवेद्यमाने दोषः स्याद्दोषः स्यादनिवेदने ॥ १८ ॥

निवेद्यमाने “உள்ளபடி சொல்வதில்
 दोषः தீங்கு
 स्यात् விளையும்,

अनिवेदने தெரிவிக்காவிடில்
 दोषः தோஷம்
 स्यात् ஏற்படும்.

कथं नु खलु कर्तव्यं विषमं प्रतिभाति मे ॥ १९ ॥

कर्तव्यं “செய்யத்தகுந்தது
 कथं नु என்னதானிருக்கிறது?
 मे எனக்கு

विषमं खलु எல்லாம் கஷ்டமாக
 प्रतिभाति ஒவ்வொன்றிலும்
 “தோற்றமுண்டாகிறது”.

अस्मिन्नेवं गते कार्ये प्राप्तकालं क्षमं च किम् ।

अस्मिन् कार्ये இந்த காரியம்
 एवं गते இந்நிலையை அடைந்தி
 रुक्कुम्पोप्राप्नुत
 किं எது
 प्राप्तकालं ஸமயத்திற்குத்தக்கதா
 யும்
 क्षमं நன்மை தருவதாயும்

भवेदिति पतं भूयो हनुमान् प्रव्यचारयत् ॥

मतं च யாவரும் சரியென ஒப்புக்
 கொள்ளத்தக்கதாயும்
 भवेत् इति ஆகும் என்று
 हनुमान् ஹனுமார்
 भूयः மறுபடியும்
 प्रव्यचारयत् மனதிலாராயத்
 தொடங்கினார்.

यदि सीतामदृष्ट्वाऽहं वानरेन्द्रपुरीमितः । गमिष्यामि ततः को मे पुरुषार्थो भविष्यति ॥

अहं "நான்
सीतां वल्लிதையை
अदृष्ट्वा காணாமல்
इतः இங்கிருந்து
वानरेन्द्रपुरीं வானரேந்திர பட்டணத்
गमिष्यामि போவேன் [துக்கு

यदि ஆகில்
ततः அங்கு
मे எனக்கு
कः என்ன
पुरुषार्थः புருஷார்த்தம்
भविष्यति உண்டாகும்.

ममेदं लङ्घनं व्यर्थं सागरस्य भविष्यति । प्रवेशश्चैव लङ्काया राक्षसानां च दर्शनम् ॥

मम "எனது
इदं सागरस्य இந்தக் கடலினுடைய
लङ्घनं கடத்தலும்
लङ्कायाः லங்கையின்
प्रवेशः च ப்ரவேசமும்

राक्षसानां ராக்ஷஸர்களின்
दर्शनं च தர்சனமும்
एव முற்றிலும்
व्यर्थं வ்யர்த்தமாக
भविष्यति ஆகும்.

किं मां वक्ष्यति सुग्रीवो हरयो वा समागताः । किष्किन्धां समनुप्राप्तौ तौ वा दशरथात्मजौ ॥

सुग्रीवः "சுகரீவரும்
समागताः கூடவந்த
हरयः வானரர்களும்
किष्किन्धां கிஷ்கிந்தையை
समनुप्राप्तौ அடைந்திருக்கிற

दशरथात्मजौ தசரதகுமாரர்களான
तौ वा அவ்விருவர்களும்
वा தனித்தனியாய்
मां என்னைப் பார்த்து
किं वक्ष्यति என்ன சொல்வார்?

गत्वा तु यदि काकुत्स्थं वक्ष्यामि परमप्रियम् । न दृष्टेति मया सीता ततस्त्यक्ष्यति जीवितम् ॥

गत्वा तु "போனதும்
काकुत्स्थं காகுத்ஸ்தனைப் பார்த்து
मया 'என்னால்
सीता वल्लிதை
न दृष्ट्वा காணப்படவில்லை'
इति என்ற

परं கொடிய
अप्रियं அநிஷ்டத்தை
वक्ष्यामि यदि சொல்லுவேன் ஆகில்
ततः அதனால்
जीविनं பிராணகை
त्यक्ष्यति அவர் விட்டுவிடுவார்.

पुरुषं दारुणं क्रूरं तीक्ष्णमिन्द्रियतापनम् । सीतानिमित्तं दुर्वाक्यं श्रुत्वा स न भविष्यति ॥

पुरुषं "காதுக்குக் கடுமையான
दारुणं பயங்கரமானதும் [தும்
क्रूरं உக்கிரமானதும்
तीक्ष्णं தாங்கமுடியாததும்
इन्द्रियतापनं பொறிகளைத் தீர்ப்பது
மான

सीतानिमित्तं வலிதவிடயமான
दुर्वाक्यं கடுஞ்சொல்லை
श्रुत्वा கேட்டு
सः அவர்
न भविष्यति உயிருடன் இருக்க மாட்டார்.

तं तु कृच्छ्रागतं दृष्ट्वा पञ्चत्वगतमानसम् । भृशानुरक्तो मेधावी न भविष्यति लक्ष्मणः ॥

कृच्छ्रागतं "வருத்தமுற்றவராயும்
पञ्चत्वगतमानसं உயிர் துறக்கலையடைந்த
तं அவரை [மனத்தினராக
दृष्ट्वा கண்டு

भृशानुरक्तः மிக்க அன்புள்ளவரும்
मेधावी பேரறிவுபெற்றவருமான
लक्ष्मणः तु லக்ஷ்மணரும்
न भविष्यति உயிரோடிருக்கமாட்டார்.

विनष्टौ भ्रातरौ श्रुत्वा भरतोऽपि मरिष्यति । भरतं च मृतं दृष्ट्वा शत्रुघ्नोऽपि मरिष्यति ॥

भ्रातरौ “ஸஹோதரர்கள்
विनष्टौ உயிர் துறந்ததை
श्रुत्वा அறிந்து
भरतः अपि பரதரும்
मरिष्यति மரித்துவிடுவார் ;

भरतं பரதரை
मृतं दृष्ट्वा மாண்டதாய்க் கண்டு
च உடனே
शत्रुघ्नः अपि சத்துருக்கினரும்
मरिष्यति மரிப்பார்.

पुत्रान् मृतान् समीक्ष्याथ न भविष्यन्ति मातरः ।

कौसल्या च सुमित्रा च कैकेयी च न संशयः

॥ २८ ॥

पुत्रान् “ பிள்ளைகளை
मृतान् समीक्ष्य மாண்டவர்களாகக் கண்டு
अथ அதனால்
मातरः தாய்மார்களான
कौसल्या च கௌஸல்யையும்

सुमित्रा च ஸுமித்திரையும்
कैकेयी च கைகேயியும்
न भविष्यन्ति உயிருடனிருக்க
மாட்டார்கள் ;
संशयः न ஸந்தேகமே இல்லை.

कृतज्ञः सत्यसन्धश्च सुग्रीवः प्लवगाधिपः । रामं तथागतं दृष्ट्वा ततस्त्यक्ष्यति जीवितम् ॥

रामं “ ஸ்ரீராமரை
तथागतं அப்படியாய்ப் போன
दृष्ट्वा கண்டு [தை
ततः அதன்மேல்
कृतज्ञः நன்றி மறவாதவரும்

सत्यसन्धः च ஸத்தியஸந்தரும்
प्लवगाधिपः வானராதிபருமான
सुग्रीवः ஸுகரீவர்
जीवितं உயிரை
त्यक्ष्यति விட்டுவிடுவார்.

दुर्मना व्यथिता दीना निरानन्दा तपस्विनी । पीडिता भर्तृशोकेन रुमा त्यक्ष्यति जीवितम् ॥

रुमा “ ருமை
दीना பேதையாய்
भर्तृशोकेन நாயகனிறந்ததுக்கத்தால்
पीडिता வருந்தினவளாய்
दुर्मना: மனமழிந்தவளாய்

व्यथिता திகிலடைந்தவளாய்
निरानन्दा ஸுகமற்றவளாய்
तपस्विनी வாட்டமடைந்தவளாய்
जीवितं உயிரை
त्यक्ष्यति விடுவாள்.

वालिजेन तु दुःखेन पीडिता शोककर्षिता । पञ्चत्वं च गते राज्ञि ताराऽपि न भविष्यति ॥

राज्ञि “ அரசன்
पञ्चत्वं மரணத்தை
गते तु அடைந்ததும்
वालिजेन வாலியினாலுண்டான
दुःखेन துக்கத்தினாலேயே

पीडिता வருந்தினவளாய்
शोककर्षिता துக்கத்து இளைத்திருக்க
तारा अपि தாரையும் [கிற
च தகஷணமே
न भविष्यति பிழைத்திருக்கமாட்டாள்.

मातापित्रोर्विनाशेन सुग्रीवव्यसनेन च । कुमारोऽप्यङ्गदः कस्माद्धारयिष्यति जीवितम् ॥

मातापित्रोः “ தாய்தந்தையர்களின்
विनाशेन மரணத்தாலும்
सुग्रीव- } சுகரீவனுடைய
व्यसनेन च } வயஸனத்தாலும்

कुमारः வாலிபனான
अङ्गदः अपि அங்கதனும்
कस्मात् எவ்வாறு
जीवितं உயிரை
धारयिष्यति தரித்திருப்பான் ?

भर्तृजेन तु शोकेन ह्यभिभूता वनौकसः । शिरांस्यभिहनिष्यन्ति तलैर्मुष्टिभिरेव च ॥

भर्तृजेन "தலைவனு லுண்டான
 शोकेन துக்கத்தால்
 अभिभूता: வருத்தமடைந்தவர்க
 ளாக
 वनौकसः வானரர்கள்
 तु இதுநிமித்தமாய்

तलैः च உள்ளங்கைகளாலும்
 मुष्टिभिः एव கைமுஷ்டிகளாலுமேயே
 शिरांसि தலைகளை
 अभिहनिष्यन्ति உடைத்துக்கொள்ளப்
 போகிறார்கள் ;
 हि நிச்சயம்.

सान्त्वेनानुप्रदानेन मानेन च यशस्विना । लालिताः कपिराजेन प्राणांस्यक्ष्यन्ति वानराः॥

यशस्विना "புகழாளனான
 कपिराजेन வானரவேந்தனால்
 सान्त्वेन இன்சொற் சொல்வதா
 லும்
 अनुप्रदानेन வேண்டியன கொடுப்ப
 தாலும்

मानेन च சிறப்புச் செய்வதாலும்
 लालिताः பாராட்டப்பட்டவர்க
 ளான
 वानराः வானரர்கள்
 प्राणान् ப்ராணன்களை
 त्यक्ष्यन्ति விடப்போகிறார்கள்.

न वनेषु न शैलेषु न निरोधेषु वा पुनः । क्रीडामनुभविष्यन्ति समेत्य कपिकुञ्जराः ॥

कपिकुञ्जराः "வானரவீரர்கள்
 पुनः மறுபடி
 समेत्य ஒன்றுசேர்ந்து
 निरोधेषु வீடுகள் நெருங்கின
 இடங்களில்
 क्रीडां விளையாட்டை

न अनु- } அனுபவிக்கப் போகிற
 भविष्यन्ति } தில்லை,
 वनेषु காடுகளிலும்
 न இல்லை,
 शैलेषु वा மலைகளிலும்
 न இல்லை.

सपुत्रदाराः सामात्या भर्तृव्यसनपीडिताः । शैलाग्नेभ्यः पतिष्यन्ति समेत्य विषमेषु च ॥

सामात्याः च "குடும்பிகள் எல்லோரு
 மாய்
 सपुत्रदाराः புத்திரர்கள் மனைவிமார்க
 ளோடு கூடினவர்களாய்
 भर्तृव्यसन- } தலைவனுக்கு நேர்ந்த
 पीडिताः } துக்கத்தால் வருந்தி
 னவர்களாய்

समेत्य ஒன்று சேர்ந்து
 शैलाग्नेभ्यः மலையினுச்சிகளிலிருந்து
 विषमेषु மேடுபள்ளமாயுள்ள
 இடங்களில்
 पतिष्यन्ति விழுந்து நாசமடையப்
 போகிறார்கள்.

विषमुद्धन्यनं वापि प्रवेशं ज्वलनस्य वा । उपवासमथो शस्त्रं प्रचरिष्यन्ति वानराः ॥

अथो "இப்படியில்லாத
 பஞ்சத்தில்
 विषं நஞ்சுண்ணல்
 उद्धन्यनं சுருக்கிட்டுக்கொள்ளல்
 उपवासं உபவாஸமிருத்தல்
 ज्वलनस्य நெருப்பிற்கு

प्रवेशं अरि உள்ளாகல்
 शस्त्रं ஆயுதத்தால் மரித்தல்
 वा இவைகளில் ஏதேனு
 மொன்றை
 वानराः வானரர்கள்
 प्रचरिष्यन्ति செய்யப்போகிறார்கள்.

घोरमारोदनं मन्ये गते मयि भविष्यति । इक्ष्वाकुकुलनाशश्च नाशश्चैव वनौकसाम् ॥

मयि "நான்
 गते திரும்பிப் போனால்
 इक्ष्वाकुकुल- } இக்ஷ்வாகுகுல நாசமும்
 नाशः च }
 वनौकसां } வானரர்களுடைய

नाशः च नाசமும்
 घोरं சகிக்கமுடியாத
 आरोदनं एव புலம்பலும்
 भविष्यति உண்டாகுமென்று
 मन्ये நான் நினைக்கிறேன்.

सोऽहं नैव गमिष्यामि किष्किन्धां नगरीमितः । न हि शक्ष्याम्यहं द्रष्टुं सुग्रीवं मैथिलीं विना ॥

सः "அந்த
 अहं நான்
 इतः இங்கிருந்து
 किष्किन्धां கிஷ்கிந்தை
 नगरी பட்டணத்திற்கு
 न एव गमिष्यामि போகவேமாட்டேன் ;

अहं நான்
 मैथिली மைதிலி
 विना இல்லாமல்
 सुग्रीवं சுகரீவரை
 द्रष्टुं காண
 न शक्ष्यामि हि இணங்கவே மாட்டேன்.

मय्यगच्छति चेहस्थे धर्मात्मानौ महारथौ । आशया तौ धरिष्येते वानराश्च मनस्विनः ॥

मयि "நான்
 अगच्छति போகாமல்
 इहस्थे இங்கேயே இருப்பே
 धर्मात्मानौ தர்மா தமாக்களான
 महारथौ மஹாரதர்களான
 तौ அவ்விருவர்களும்

आशया காரியசித்தியை நம்பிய
 धरिष्येते தைரியத்தால்
 वानराश्च ப்ராணனை வைத்துக்
 मनस्विनः கொண்டிருப்பார்கள் ;
 च அதனால்
 वानराः च வானரர்களும்
 मनस्विनः தைரியமாயிருப்பார்கள்.

हस्तादानो मुखादानो नियतो वृक्षमूलिकः । वानप्रस्थो भविष्यामि हृदृष्ट्वा जनकात्मजाम् ॥

जनकात्मजां "ஜனகர் திருமகளை
 अदृष्ट्वा हि காணாதபக்கத்தில்
 हस्तादानः தானாகக் கையில் விழுந்த
 मुखादानः ஸாத்விக ஆகாரத்தை
 उद்கொண்டும்
 वानप्रस्थः தானாக வாயில் விழும்
 भविष्यामि ஸாத்விக ஆகாரத்தை
 उद்கொண்டும்

नियतः ஐம்பொறிகளையுமடக்கி
 वृक्षमूलिकः மரத்தினடியில்
 वानप्रस्थः வானப்ரஸ்தனாக
 भविष्यामि ஆகிவிடுகிறேன்.

सामरानूपजे देशे बहुमूलफलोदके । चितां कृत्वा प्रवेक्ष्यामि समिद्धमरणीसुतम् ॥४२॥

बहुमूलफलोदके "கிழங்குகள், பழங்கள்,
 सामरानूपजे ஜலம் இவைகள் அதிக
 देशे கடல் சார்ந்த [மாயுள்ள
 चितां நிலத்தில்
 सितां சிதையை

कृत्वा செய்து
 समिद्धं நன்றாய் ஜவளிக்கிற
 अरणीसुतं அரணிக்கட்டையில்
 प्रवेक्ष्यामि உண்டான நெருப்பில்
 விழுவேன்.

उपविष्टस्य वा सम्यग्लिङ्गिनीं साधयिष्यतः । शरीरं भक्षयिष्यन्ति वायसाः श्वापदानि च ॥

वा	“ அல்லது	शरीरं	சரீரத்தை
लिङ्गिनीं	தேகத்தை	वायसाः	காகங்களும்
साधयिष्यतः	ஒழிக்க விரும்பும்	श्वापदानि च	மாம்சம் தின்னும்
सम्यक्	கிரமப்படி		விலங்குகளும்
उपविष्टस्य	ப்ராயோபவேசமடைந்த	भक्षयिष्यन्ति	தின்னப்போகின்றன.
	என்னுடைய		

इदं महर्षिभिर्दृष्टं निर्याणमिति मे मतिः ॥ ४४ ॥

इदं महर्षिभिः	“ இது மஹர்ஷிகளால்	इति	என்பது
दृष्टं	ஸம்மதிக்கப்பட்ட	मे	எனக்கு
निर्याणं	உயிர்போக்கும் வழி	मतिः	தெரிந்த சங்கதி.

अपः सम्यक् प्रवेक्ष्यामि न चेत्पश्यामि जानकीम् ॥ ४५ ॥

जानकीं	“ ஜானகியை	सम्यक्	கௌரவமாய்
पश्यामि न	காணவில்லை	अपः	ஜலத்தில்
चेत्	என்கிற பகஷத்தில்	प्रवेक्ष्यामि	விழுந்துவிடுவேன்.

सुजातमूला सुभगा कीर्तिमाला यशस्विनी । भग्न्या चिररात्रीयं मम सीतामपश्यतः ॥

सुजातमूला	“ மங்களமான ஆரம்ப	इयं	இந்த
	முடையதும்	चिररात्री	நெடுராத்திரி
सुभगा	அழகியதும்	सीतां	வீதையை
कीर्तिमाला	அனுகூலங்கள் தொடர்ச்	अपश्यतः	காணாத
	சியாயுண்டானதும்	मम	எனக்கு
यशस्विनी	புகழ்பெற்றதுமான	भग्न्या	பாழாயிற்று.

तापसो वा भविष्यामि नियतो वृक्षमूलिकः ॥ ४७ ॥

नियतः	“ ஐம்பொறிகளையுமடக்கி	तापसः वा	ஸன்யாஸியாவாவது
वृक्षमूलिकः	விருகஷத்தினடியில்	भविष्यामि	ஆவேன்.
	காலம் கழிக்கும்		

नेतः प्रतिगमिष्यामि तामदृष्ट्वाऽसितेक्षणाम् ॥ ४८ ॥

असितेक्षणां	“ கருங்கண்ணாளான	इतः	இங்கிருந்து
तां	அவளை	न प्रति-	திருப்பிப்போக
अदृष्ट्वा	காணாமல்	गमिष्यामि }	மாட்டேன்.

यदीतः प्रतिगच्छामि सीतामनधिगम्य ताम् । अङ्गदः सह तैः सर्वैर्वानरैर्न भविष्यति ॥

तां	“ அந்த	तैः	அந்த
सीतां	வீதையை	सर्वैः	எல்லா
अनधिगम्य	கண்டுபிடிக்காமல்	वानरैः सह	வானர்களோடுகூட
इतः	இங்கிருந்து	अङ्गदः	அங்கதன்
प्रतिगच्छामि	திரும்பிப் போவேன்	न भविष्यति	உயிருடன் இருக்கப்
यदि	ஆகில்		போகிறதில்லை.

विनाशे बहवो दोषा जीवन् प्राप्नोति भद्रकम् । तस्मात् प्राणान्धरिष्यामि ध्रुवो जीवितसङ्गमः॥

विनाशे	“உயிரை மாய்த்துக்கொள்	जीवितसङ्गमः	உயிருடன் இருப்பவன்
दोषाः	தோஷங்கள் [வதில்	ध्रुवः	நிச்சயம்; [ஸுகமுறல்
बहवः	அனேகங்கள்;	तस्मात्	ஆதலால்
जीवन्	பிழைத்திருப்பவன்	प्राणान्	உயிரை
भद्रकं	நன்மையை	धरिष्यामि	வைத்துக்கொண்டிருக்கப்போகிறேன்.”
प्राप्नोति	அடைகிறான்;		

एवं बहुविधं दुःखं मनसा धारयन् मुहुः । नाध्यगच्छत्तदा पारं शोकस्य कपिकुञ्जरः ॥

कपिकुञ्जरः	கபிகுஞ்சரர்	मनसा	மனதால்
दुःखं	கஷ்டத்தை	धारयन्	நினைக்கின்றவராய்
एवं	மேற்சொல்லியவாறு	तदा	இருந்தும்
बहुविधं	பலவிதமாய்	शोकस्य पारं	கவலையின் முடிவை
मुहुः	மாறி மாறி	न अध्यगच्छत्	பெறவில்லை.

रावणं वा वधिष्यामि दशग्रीवं महाबलम् ॥ ५२ ॥

रामपत्नी हता येन प्रत्याचीर्णं भविष्यति ॥ ५३ ॥

हता	“அபகரிக்கப்பட்ட	वधिष्यामि	கொன்றுவிடப்
रामपत्नी	ஸ்ரீராமபத்னீ		போகிறேன்;
वा	எப்படியாவது இருக்கட்	येन	அப்படிச் செய்வதனால்
महाबलं	மஹாபலவானான [டும்;	प्रत्याचीर्णं	பகை தீர்த்துக்கொண்டதாக
दशग्रीवं	தசக்ரீவனான	भविष्यति	ஆகப்போகிறது.
रावणं	ராவணனை		

अथर्वैनं समुत्क्षिप्य उपर्युपरि सागरम् । रामायोपहरिष्यामि पशुं पशुपतेरिव ॥ ५४ ॥

अथवा	அல்லது	पशुं	பசுவை
एनं	இவனை	पशुपतेः	பசுவின் சொந்தக்கார
सागरं उपर्युपरि	சமுத்திரத்தின் மீது	इव	போல [னுக்கு
समुत्क्षिप्य	கையிலேந்திக்கொண்டு போய்	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு
		उपहरिष्यामि	ஒப்புவித்துவிடுகிறேன்”

इति चिन्तां समापन्नः सीतामनधिगम्य ताम् । ध्यानशोकपरीतात्मा चिन्तयामास वानरः ॥

तां	அந்த	ध्यानशोक-	மனதால் உற்றுணர்ந்து
सीतां	வீதையைப்பற்றி	परीतात्मा	சோகத்தால் வ்யாப்தமான மனத்தராய்
अनधिगम्य	ஒன்றும் தெரியாமல்	वानरः	வானரர்
चिन्तां	பெரும் விசாரத்தை	इति	இன்னும் இப்படி
समापन्नः	அடைந்தவராய்	चिन्तयामास	ஆலோசித்தார்:—

यावत् सीतां हि पश्यामि रामपत्नीं यशस्विनीम् । तावदेतां पुरीं लङ्कां विचिनोमि पुनः पुनः ॥

रामपत्नीं “ஸ்ரீராமருடைய
பத்னியாகிய
யசஸ்வினீ புகழ்படைத்த
சீதா ஸீதையை
யாவத் எப்பொழுது
படியாமி காண்கிறேனே

तावत् अतु வரையில்
एतां இந்த
लङ्कां புரி லங்காபுரியை
पुनः पुनः மீட்டும் மீட்டும்
विचिनोमि हि தேடிக்கொண்டே
யிருப்பேன்.

संपातिवचनाच्चापि रामं ययानयाम्यहम् । अपश्यन् राघवो भार्यां निर्दहेत् सर्वानरान् ॥

संपातिवचनात् “ஸம்பாதி வார்த்தையை
इह இங்கு [க்கொண்டு
रामं अपि ஸ்ரீராமரையும்
अहं நான்
आनयामि यदि அழைத்துவந்திருப்பே
னாகில்

राघवः ஸ்ரீராகவர்
भार्या மனைவியை
अपश्यन् காணாவராய்
सर्वानरान् च வானார்கள் எல்லோ
ரையும்
निर्दहेत् கொளுத்திவிடுவார்.

इहैव नियताहारो वत्स्यामि नियतेन्द्रियः । न मत्कृते विनश्येयुः सर्वे ते नरवानराः ॥

नियताहारः “உணவைச் சுருக்கி
नियतेन्द्रियः ஐம்பொறிகளையுமடக்கி
इह एव இங்கேயே [யவனாய்
वत्स्यामि வாஸமாயிருந்துவிடப்
ते அந்த [போகிறேன்;

नरवानराः மனிதர்கள், வானார்கள்
सर्वे எல்லோரும் [ஆகிய
मत्कृते என் நிமித்தமாய்
न विनश्येयुः நாசமடையாதிருப்பார்
கள்.

अशोकवनिका चेयं दृश्यते या महाद्रुमा । इमामधिगमिष्यामि न हीयं विचिता मया ॥

इयं “இதோ
महाद्रुमा பெரிய மாங்கனையுடைய
अशोकवनिका அசோகவனம் [தாய்
दृश्यते தென்படுகிறது;
मया என்னால்
न विचिता தேடப்படாதது

या च எதுவோ அது
इयं இத;
हि ஆனதால்
इमां இதை
अधिगमिष्यामि புகுந்து ஆராய்
போகிறேன்.

वसून् रुद्रांस्तथादित्यानश्विनौ मरुतोऽपि च । नमस्कृत्वा गमिष्यामि रक्षसां शोकवर्धनः ॥

वसून् “எட்டு வஸுக்களையும்
रुद्रान् பதினோரு ருத்ரர்களையும்
तथा அப்படியே
आदित्यान् பன்னிரண்டு ஆதித்யர்
களையும்
अश्विनौ अपि அசுவினீதேவர்களையும்

मरुतः ஏழு மருத்துக்களையும்
नमस्कृत्वा மெஸ்கரித்தவிட்டு
च பின்னர்
रक्षसां ராக்ஷதர்களுக்கு
शोकवर्धनः துன்பம் செய்பவனாக
गमिष्यामि புகப்போகிறேன்.

जित्वा तु राक्षसान् सर्वानिष्वाकुलानन्दिनीम् ।
संप्रदास्यामि रामाय यथा सिद्धिं तपस्विने

तु "எப்படியாவது
 सर्वान् எல்லா
 राक्षसान् ராக்ஷஸர்களையும்
 जित्वा வென்று
 इक्ष्वाकुकुल- } இக்ஷ்வாகுகுல
 नन्दिनी } கந்தினியை

रामाय श्रीராமருக்கு,
 तरस्विने நற்றவம் புரிபவனுக்கு
 सिद्धिं பேற்றை
 यथा போல்,
 संप्रदास्यामि கொண்டுபோய்க் கொ
 டுக்கப்போகிறேன்."

स मुहूर्तमिव ध्यात्वा चिन्तावग्रथितेन्द्रियः ।

उदतिष्ठन्महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः ॥

मारुतात्मजः வாயுகுமாரரான
 महातेजा: மஹாதேஜஸ்வியான
 हनुमान् ஹனுமார்
 इव மேற்சொல்லிய ப்ரகாரம்
 मुहूर्त ஸ்வல்பகாலம்
 ध्यात्वा மனத்தைச் செலுத்தி

स: அவர்
 चिन्ताव- } கவலையாகும் கயிற்றின்
 ग्रथितेन्द्रियः } முடிச்சுகள் சற்று
 தளர்ந்த புலன்களை
 யுடையவராய்
 उदतिष्ठत् உயர்வெழும்பினார்.

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्वर्णभ्यः

॥ ६३ ॥

सलक्ष्मणाय श्रीலக்ஷ்மணரோடு கூடிய
 रामाय श्रीராமருக்கு
 नमः अस्तु நமஸ்காரம்,
 तस्यै அந்த
 जनकात्मजायै ஜனகர் திருமகளான
 देव्यै च தேவிக்கும்

नमः अस्तु நமஸ்காரம்.
 रुद्रेन्द्रयमा- } ருத்திரன், இந்திரன்,
 निलेभ्यः } யமன், வாயு இவர்க
 ளுக்கும்
 चन्द्रार्क- } சந்திரன், சூரியன், மரு
 मरुद्वर्णभ्यः } த்து கணங்களுக்கும்
 नमः अस्तु நமஸ்காரம்.

स तेभ्यस्तु नमस्कृत्य सुग्रीवाय च मारुतिः । दिशः सर्वाः समालोचय ह्यशोकवनिकां प्रति ॥

स गत्वा मनसा पूर्वमशोकवनिकां शुभाम् । उत्तरं चिन्तयामास वानरो मारुतात्मजः ॥

स: मारुतिः அந்த மாருதி
 तेभ्यः तु அவர்களுக்கும்
 सुग्रीवाय च ஸுகிரீவருக்கும்
 नमस्कृत्य நமஸ்கரித்து
 अशोक- } அசோகவனத்தைக்
 वनिकां प्रति } குறித்து
 सर्वाः दिशः हि எல்லா மார்க்கங்களையும்
 समालोचय உற்றுநோக்கி

स: मारुतात्मजः அந்த வாயுகுமாரரான
 वानरः வானரர்
 अशोकवनिकां அசோகவனத்தை
 शुभां காரியசித்தி பெறக்கூடிய
 पूर्व முதலில் [இடமாக
 मनसा गत्वा எண்ணி
 उत्तरं மேற்செய்யவேண்டியதை
 चिन्तयामास ஆலோசனை செய்தார்.

ध्रुवं तु रक्षोबहुला भविष्यति वनाकुला । अशोकवनिका चिन्त्या सर्वसंस्कारसंस्कृता ॥

सर्वसंस्कार- } "சகல அலங்காரங்களா
 संस्कृता } லும் அலங்கரிக்கப்
 பட்டதும்
 वनाकुला மரங்களடர்ந்துள்ளதும்
 रक्षोबहुला ராக்ஷஸர்கள் நிறைந்
 ததுமான

अशोकवनिका அசோகவனம்
 तु உடனே
 ध्रुवं அவசியம்
 चिन्त्या புகுந்து தேடித்திரிய
 வேண்டியதாய்
 भविष्यति இருக்கிறது.

रक्षिणश्चात्र विहिता नूनं रक्षन्ति पादपान् । भगवानपि सर्वात्मा नातिक्षोभं प्रवाति वै ॥

अत्र	“இங்கு	रक्षन्ति	பாதுகாக்கின்றனார்கள் ;
नूनं	இப்பொழுது	सर्वात्मा	வாயு
रक्षिणः च	காவலாளர்களும்	भगवान् अपि	பகவானும்
विहिताः	அங்கங்கு வைக்கப்பட்ட	नातिक्षोभं वै	கவரம் உண்டாகாதபடி
पादपान्	மாங்களை [வர்களாய்	प्रवाति	விசுகிறார்.

संक्षिप्तोऽयं मयात्मा च रामार्थे रावणस्य च । सिद्धिं मे संविधास्यन्ति देवाः सर्पिगणास्त्विह ॥

मया	“என்னால்	इह	இவ்விஷயத்தில்
अयं आत्मा	இந்த சரீரம்	सर्पिगणाः	ரிஷிகணங்களோடுகூடிய
रामार्थे च	ஸ்ரீராமர் கார்யத்திற்கா	देवाः तु	தேவர்களும்
	கவும்	मे	எனக்கு
रावणस्य च	ராவணனுடையதற்கும்	सिद्धिं	சித்தியை
संक्षिप्तः	நன்றாய் சுருக்கிக்	संविधास्यन्ति	அளித்தருளவேண்டும்.
	கொள்ளப்பட்டது ;		

ब्रह्मा स्वयंभूर्भगवान्देवाश्चैव दिशन्तु मे । सिद्धिमग्निश्च वायुश्च पुरुहूतश्च वज्रभृत् ॥ ६९ ॥

स्वयंभूः	“ஸ்வயம்புவான	वायुः च	வாயுவும்
ब्रह्मा	பிரம்மம்	वज्रभृत्	வஜ்ராயுதம் தரித்த
भगवान् च	பகவானும்	पुरुहूतः	இந்திரரும்
एव	மற்றுள்ள	सिद्धिं	காரியவித்தியை
देवाः च	தேவர்களும்	मे	எனக்கு
अग्निः च	அக்னியும்	दिशन्तु	அளிக்கவேண்டும்.

वरुणः पाशहस्तश्च सोमादित्यौ तथैव च । अश्विनौ च महात्मानौ मरुतः शर्व एव च ॥
सिद्धिं सर्वाणि भूतानि भूतानां चैव यः प्रभुः । दास्यन्ति मम ये चान्ये बृहदाः पथि गोचराः॥

पाशहस्तः	“பாசமேந்திய கையுடைய	सर्वाणि	எல்லா
वरुणः च	வருணரும்	भूतानि	பூதங்களும்
तथा एव	அவ்வண்ணமே	अन्ये	மற்ற
सोमादित्यौ च	சந்திர சூர்யர்களும்	अदृष्टाः	மனதிற்கெட்டாத
महात्मानौ	பெரிய	पथि	வழியிலிருக்கிற
अश्विनौ च	அச்வினிதேவர்களும்	गोचराः	தெய்வங்கள்
मरुतः च	மருத்துக்களும்	ये च	எவர்களோ அவர்களும்
शर्वः एव	எச்வரரும்	मम	எனக்கு
भूतानां एव	பூதங்களுக்கெல்லாம்	सिद्धिं	வித்தியை
प्रभुः	பிரபு	हि	பூர்த்தியாய்
यः च	எவரோ அவரும்	दास्यन्ति	அளிக்கவேண்டும்.

तदुन्नसं पाण्डुरदन्तमव्रणं शुचिस्मितं पद्मपलाशलोचनम् ।

द्रक्ष्ये तदार्याविदनं कदा न्वहं प्रसन्नताराधिपतुल्यदर्शनम्

॥ ७२ ॥

तत्	ஆகையால்
उन्नं	உயர்ந்த மூக்கும்
पाण्डुरदन्तं	வெண்பல்லும்
शुचिस्मितं	அழகான புன்கிரிப்பும் கூடியதும்
अवगं	ஆரோக்கியமுள்ளதா யிருக்கிற
पद्मशलाश- लोचनं	தாமரை இகழ்போன்ற கண்களையுடையதும்

प्रसन्नताराधिप-	தெளிந்த சந்திரனுக்கு
तुल्यदर्शनं	நிகரான தர்சனமுடை யதுமான
तत्	அந்த
आर्यावदनं	உத்தமியின் திரு முகத்தை
अहं	நான்
कदा नु	எப்போதுதான்
द्रश्ये	காண்பேன்.

क्षुद्रेण पापेन नृशंसकर्मणा सुदारुणालङ्कृतवेषधारिणा ।

बलाभिभूता ह्यबला तपस्विनी कथं नु मे दृष्टिपथेऽद्य सा भवेत् ॥ ७३ ॥

सुदारुणा-	} “கோரமாகிய அலங்கா ரங்களையணிந்த வேஷ முடையவனும்
लङ्कृत-	
वेषधारिणा	
क्षुद्रेण	அற்பனும்
नृशंसकर्मणा	கொடிய செயலுள்ளவனு
पापेन हि	பாபியாலேயே [மான
बलाभिभूता	வலிந்து கவர்ந்து கொண்டு வரப்பட்ட

अबला	பெண்பாலான
तपस्विनी	தபஸ்வினியான
सा	அவள்
अद्य	இப்பொழுது
कथं नु	எப்படித்தான்
मे	எனது
दृष्टिपथे भवेत्	கட்புலனாகுவள்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥ १३ ॥

आदितः श्लोकाः 12533

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 743

चतुर्दशः सर्गः—पृथिनोन्कालवतु षर्ककम्. ॥ १४ ॥

अशोकवनान्वेषणम्—अशोकवनத்தில் தேதேல்.

स मुहूर्तमिव ध्यात्वा मनसा चाधिगम्य ताम् । अवपुतो महातेजाः प्राकारं तस्य वैश्मनः ॥

महातेजाः	மஹா தேஜஸ்வியான	मनसा अधिगम्य	மனதால் தியானித்து
सः	அவர்	च	உடனே
मुहूर्तं	ஸ்வல்பகாலம்	तस्य	அவனுடைய
इव	மேற்சொல்லியவிதம்	वैश्मनः	மாளிகையின்
ध्यात्वा	மனதைச் செலுத்தி	प्राकारं	மதிற்சுவரை
तां	அவளை	अवपुतः	மேலெழும்பித் தாவினார்.

स तु संहृष्टसर्वाङ्गः प्राकारस्थो महाकपिः । पुष्पिताग्रान् वसन्तादौ ददर्श विविधान् द्रुमान् ॥

सालानशोकान् भव्यांश्च चम्पकांश्च सुपुष्पितान् । उदालकान्नागवृक्षांश्चूतान् कपिमुखानपि ॥

संहृष्टसर्वाङ्गः	(பெரும்பேறு பெறவே னென்ற நம்பிக்கையால்) உற்சாகம்கொண்ட ஸர்வ அ வயவங்களையுமுடையவராய்	प्राकारस्थः	மதிற்சுவரின்மேல் நின்ற
		सः महाकपिः	அந்த மஹாகபி
		वसन्तादौ	வஸந்தருதுவின் ஆதியில்
		पुष्पिताग्रान्	தலைநிறையப் பூத்திருந்த

विविधान्	பலவிதமான
सालान् तु	ஆச்சாமரங்களையும்
भयान्	மிக்க அழகான
अशोकान् च	அசோக விருக்தங்களை யும்
सुपुष्पितान्	அழகாய்ப் பூத்திருக்கிற
चम्पकान् च	சண்பகங்களையும்

उद्दालकान्	கர்ணிகார விருக்தங்க ளையும்
नागवृक्षान्	நாக விருக்தங்களையும்
चूतान्	மாமரங்களையும்
कपिसुखान्	கபிமுகமென்ற
द्रुमान् अपि	மரங்களையும்
ददर्श	கண்டார்.

अथाम्रवणसञ्छन्नां लताशतसमावृताम् । ज्यामुक्त इव नाराचः पुष्पे वृक्षवाटिकाम् ॥

आम्रवणसञ्छन्नां	மாஞ்சோலைகளடர்ந்த தும்
लताशत- } समावृताम् }	பற்பல செடிகள் சூழ்ந்த துமான
वृक्षवाटिकां	விருக்தத்தோட்டத்தில்

अथ	இப்போது
ज्यामुक्तः	நாணிவிருந்து இழுத்து விடப்பட்ட
नाराचः इव	நாராசபாணம்போல்
पुष्पे	பாய்ந்தார்.

स प्रविश्य विचित्रां तां विहगैरभिनादिताम् । राजतैः काञ्चनैश्चैव पादपैः सर्वतो वृताम् ॥
विहगैर्मृगसङ्घैश्च विचित्रां चित्रकाननाम् । उदितादित्यमङ्काशां ददर्श हनुमान कपिः ॥
वृतां नानाविधैर्वृक्षैः पुष्पोपगफलोपगैः । कोकिलैर्भृङ्गराजेश्च मत्तैर्नित्यनिषेविताम् ॥ ७ ॥
प्रहृष्टमनुजे काले मृगपक्षिसमाकुले । मत्तवर्हिणसङ्घुष्टां नानाद्विजगणायुताम् ॥ ८ ॥

सः	அந்த
कपिः	வானரரான
हनुमान्	ஹனுமார்
तां प्रविश्य	அதில் நுழைந்து
विहगैः	பறவைகளால்
अभिनादितां	ஒலிக்கப்பட்டதும்
उदितादित्य- } सङ्काशां }	உதயமான சூரியனுக்கு நிகரான தும்
राजतैः	வெள்ளிமயமும்
काञ्चनैः	பொன்மயமுமான
पादपैः	விருக்தங்களால்
विचित्रां च	சித்திரவேலைகள் செய்யப்பட்டதும்
विहगैः	பக்திகளாலும்
मृगसङ्घः च	மரங்குட்டங்களாலும்
सर्वतः एव	எல்லா பக்கங்களிலும்
वृतां	நிறைந்ததும்
विचित्रां	வினோதமான
चित्रकाननां	அழகான சிறு சோலைக ளுடன் கூடியதும்

पुष्पोपग- } फलोपगैः }	புஷ்பங்களுடன் பழங்க ளுடன் கூடிய
नानाविधैः	பலவகைகளான
वृक्षैः वृतां	மரங்களால் மிகுந்ததும்
मत्तैः	நன்கு மதித்த
कोकिलैः	குயில்களாலும்
भृङ्गराजैः च	வண்டுகளாலும்
नित्यनिषेवितां	எப்பொழுதும் நிறைந் திருக்கிறதும்
मत्तवर्हिण- } सङ्घुष्टां }	கொழுத்த மயில்களின் ஒலியுடன் கூடியதும்
नानाद्विज- } गणायुताम् }	பற்பல பக்திக்கூட்டங்க ளுடன் கூடியதுமான
तां	அதனுள் (தோட்டத்தி னுள்)
प्रहृष्टमनुजे	ஜனங்களுக்கு இனிய
मृगपक्षि- } समाकुले }	மிருகங்களும் பக்திகளும் களித்துக் குதிக்கும்
काले	காலத்தில்
ददर्श	புகுந்து பார்த்தார்.

मार्गमाणो वरारोहां राजपुत्रीमनिन्दिताम् । सुखप्रसुप्तान् विहगान् बोधयामास वानरः ॥

अनिन्दितां குற்றம் ஒன்றும் இல்லாத

वरारोहां மிக அழகுற்ற
राजपुत्रीं ராஜகுமாரத்தியை
मार्गमाणः தேடும்

वानरः வானார்
सुखप्रसुप्तान् சுகமாக நித்திரை செய்
துகொண்டிருக்கிற
विहगान् பகழிகளை
बोधयामास துயிலெழுச் செய்தார்.

उत्पतद्भिर्द्विजगणैः पक्षैः सालाः समाहताः । अनेकवर्णा विविधा सुमुचुः पुष्पवृष्टयः ॥

उत्पतद्भिः மேலெழுந்து பறக்கும்
द्विजगणैः பறவைக்கூட்டங்களால்
पक्षैः சிறகுகளைக்கொண்டு
समाहताः மோதியலைக்கப்பட்ட
सालाः மரங்கள்

विविधा: பலவித
अनेकवर्णा: அனேக வர்ணங்க
[நுடைய
पुष्पवृष्टयः புஷ்ப வர்ஷங்களை
सुमुचुः சொரிந்தன.

पुष्पावकीर्णः शुशुभे हनुमान् मारुतात्मजः । अशोकवनिकामध्ये यथा पुष्पमयो गिरिः ॥

मारुतात्मजः வாயுகுமாரரான
हनुमान् ஹனுமார்
पुष्पावकीर्णः புஷ்பங்களால் முழுண்ட
வராய்
अशोक- } அசோகவனத்தின்
वनिकामध्ये } மத்தியில்

पुष्पमयः மலர்களினாலே
அமைக்கப்பட்ட
गिरिः ஒரு பர்வதம்
यथा போல்
शुशुभे விளங்கினார்.

दिशः सर्वाः प्रधावन्तं वृक्षषण्डगतं कपिम् । दृष्ट्वा सर्वाणि भूतानि वसन्त इति मेनिरे ॥

वृक्षषण्डगतं மரங்களினிடையில்
सर्वाः எல்லா [துழைந்த
दिशः திக்குகளிலும்
प्रधावन्तं பாய்ந்து ஓடுகின்ற
कपिं வானரரை

दृष्ट्वा பார்த்து
सर्वाणि எல்லா
भूतानि ஜந்துக்களும்
वसन्तः इति வஸந்தன் என்றே
मेनिरे எண்ணின.

वृक्षेभ्यः पतितैः पुष्पैरवकीर्णा पृथग्विधैः । राज वसुधा तत्र प्रमदेव विभूषिता ॥ १३ ॥

तत्र அங்கு
वृक्षेभ्यः மரங்களினின்று
पतितैः உதிர்ந்த
पृथग्विधैः பலவிதங்களான
पुष्पैः மலர்களால்

अवकीर्णा மூடப்பெற்ற
वसुधा ஸ்தலம்
विभूषिता சிங்காரிக்கப்பட்ட
प्रमदा इव அழகிய இளம் பெண்
राज விளங்கிற்று. [போல்

तरस्विना ते तरवस्तरसाऽभिप्रकम्पिताः । कुसुमानि विचित्राणि ससृजुः कपिना तदा ॥

तदा அப்பொழுது
तरस्विना வலிய
कपिना வானரரால்
तरसा வேகத்தோடு

अभिप्रकम्पिता: நன்கு குலுக்கப்பட்ட
ते तरवः அம்மரங்கள்
विचित्राणि பலவிதமான
कुसुमानि ससृजुः புஷ்பங்களை உதிர்த்தன.

निर्धूतपत्रशिखराः शीर्णपुष्पफलद्रुमाः । निक्षिप्तवस्त्राभरणा धूर्ता इव पराजिताः ॥ १५ ॥

निर्धूत- } शिखराः }	இலைகளும், நுனிகளு மில்லாத	निक्षिप्त- } वस्त्राभरणाः }	ஆடையாபரணங்க ளையும் வைத்து
शीर्ण- } फलद्रुमाः }	புஷ்பங்களும், பழங்க ளும் சிதறிய மாங்கள்	पराजिताः धूर्ताः इव	தோற்றுப்போனவர்களா குதாட்டக்காரர்கள் [ன போலிருந்தன.

विहङ्गसङ्घैर्हीनास्ते स्कन्धमात्राश्रया द्रुमाः । बभूवुरगमाः सर्वे मारुतेनैव निर्धुताः ॥ १६ ॥

ते द्रुमाः सर्वे मारुतेन निर्धुताः इव	அந்த மாங்கள் எல்லாம் புயற்காற்றினால் நாசமடைந்தவைகள் போல்	हीनाः स्कन्धमात्राश्रयाः अगमाः बभूवुः	பிரிந்தவைகளாய் தாய்மரம் மாத்திரம் உடையவைகளாய் தங்க இடமில்லாதவை களாய் ஆயின.
--	--	--	---

निर्धूतकेशी युवतिर्यथा मृदितवर्णका । निष्पीतशुभदन्तोष्ठी नखैर्दन्तैश्च विक्षता ॥ १७ ॥

तथा लाङ्गूलहस्तैश्च चरणाभ्यां च मर्दिता । बभूवाशोकवनिका प्रभञ्जवरपादपा ॥ १८ ॥

निर्धूतकेशी मृदितवर्णका निष्पीतशुभ- } दन्तोष्ठी }	கூந்தல் கலைந்து மூச்சுழிந்து அதரபானத்தால் வெ ளுத்த தந்தங்களையும் உதடுமுடையவளாய்	युवतिः यथा तथा लाङ्गूलहस्तैः च चरणाभ्यां च मर्दिता प्रभञ्जवरपादपा अशोकवनिका बभूव	ஒரிளம்பெண் எப்படியோ அப்படி வாலினாலும் கைகளின கால்களினாலும் [லும் அடியுண்டு முறிந்த சிறந்த மாக்களை அசோகவனம் [யுடைய ஆயிற்று.
--	---	---	---

महालतानां दामानि व्यधमत्तरसा कपिः । यथा प्रावृषि विन्ध्यस्य मेघजालानि मारुतः ॥

प्रावृषि विन्ध्यस्य मेघजालानि मारुतः यथा	கார்க்காலத்தில் விந்திய மலையிலுள்ள மேகக்கூட்டங்களை வாயு போல்	कपिः महालतानां दामानि तरसा व्यधमत्	வானார் பெருக்கொடிகளின் மலைகளை வேகமாக அடுத்தடுத்துள்ளார்.
--	--	--	--

स तत्र मणिभूमीश्च राजतीश्च मनोरमाः । तथा काञ्चनभूमीश्च ददर्श विचरन् कपिः ॥
वापीश्च विविधाकाराः पूर्णाः परमवारिणा । महाहर्मणिसोपानैरुपपन्नास्ततस्ततः ॥ २१ ॥
मुक्ताप्रवालसिकताः स्वाटिकान्तरकुट्टिमाः । काञ्चनैस्तरुभिश्चित्रैस्तीरजैरुपशोभिताः ॥ २३ ॥
फुल्लपद्मोत्पलवनाश्चक्रवाकोपकूजिताः । नत्यूहस्तसङ्घुष्टा हंससारसनादिताः ॥ २३ ॥
दीर्घाभिर्द्रुमयुक्ताभिः सरिद्धिश्च समन्ततः । अमृतोपमतोयाभिः शिवाभिरुपसंस्कृताः ॥
लताशतैरवतताः सन्तानकसमावृताः । नानागुल्मावृतवनाः करवीरकृतान्तराः ॥ २५ ॥

तल विचरन्	அங்கு திரியும்
सः कपिः	அந்த கபி
मनोरमाः	அழகிய
मणिभूमीः च	இரத்தினங்களிழைத்த விடங்களையும்
राजतीः च	வெள்ளியினுலானவை களையும்
तथा	அவ்வண்ணமே
काञ्चनभूमीः च	தங்கத்தினுலமைத்த விடங்களையும்
विविधाकाराः	நாநாவித ஆகாரமுடைய வைகளும்
परमवाणि	எல்லாவற்றிலும் மேன் மையான நீரினால்
पूर्णाः	நிறைந்தனவும்
ततस्ततः	இடையிடையே
महाहैः	மிக மேன்மையுற்ற
मणिसोपानैः	நவமணிகளிழைத்த படிகளோடு
उपपन्नाः	கூடினவைகளும்
मुकाप्रवाल- सिक्ताः	முத்தும் பவளங்களுமே மணல்களாகவுடைய வைகளும்
स्फटिकान्तर- कुट्टिमाः	ஸ்படிகமயமான மத்திய ப்ரதேசங்களையுடைய வைகளும்
तीरजैः	கரையோரங்களில் வளர்ந்துள்ள
काञ्चनैः	தங்கத்தினுலையற்றப் பட்டு
चित्रैः	பல வர்ணங்கொண்ட
तरुभिः	மரங்களால்

उपशोभिताः	அழகாய் விளங்குகிற வைகளான
फुलपद्मोत्पल- वनाः	விகஸித்த தாமரைகளும் நெய்தலும் நிறைந்த தூர்
चक्रवाकोप- कूजिताः	சக்கிரவாகப் பக்ஷியின் தூ வனிகளுடையவைகளும்
नयूहरुत- स्युष्टाः	நத்யூஹப் பறவைகளின் ஒலி மிகுந்ததும்
हंससारस- नादिताः	ஹம்ஸம், ஸாரஸம் முத லிய பக்ஷிகளால் சப்திக் கப்பட்டதும்
मृतोपम- तोयाभिः	அமுதம் போன்ற நீர்களுடன்
द्रुमयुक्ताभिः	மரங்களடர்ந்து
दीर्घाभिः	நீண்டவைகளான
शिवाभिः	பரிசுத்தமான
सरिद्धिः	ஆறுகளால்
समन्ततः	சுற்றிலும்
उपसंस्कृताः	ஒடும்படி செய்யப்பட்ட வைகளுமான
वापीः च	வாபிகளையும்,
लताशतैः	அநேக கொடிகளுடன்
अवतताः	நிறைந்தனவுமான
सन्तानक- समावृताः	ஸந்தானக மரங்க ளடர்ந்த
करवीर- कृतान्तराः	அலரிப் புஷ்பங்கள் வைக் கப்பட்ட இடையிடை யேயுள்ளவைகளுமான
नानागुल्मा- वृतवनाः	அநேக புதர்களால் இ டைவெளியில்லாமல் சூ ழப்பட்ட சோலைகளையும் கண்டார்.
ददर्श	

ततोऽम्बुधरसङ्काशं प्रवृद्धशिखरं गिरिम् । विचित्रकूटं कूटैश्च सर्वतः परिवारितम् ॥ २६ ॥

शिलागृहैरवततं नानावृक्षैः समावृतम् । ददर्श हरिशार्दूलो रम्यं जगति पर्वतम् ॥ २७ ॥

ततः	அங்கே
अम्बुधरसङ्काशं	மேகத்திற்கு ஸமான மானதும்
प्रवृद्धशिखरं	உயர்ந்த கொடுமுடிகளை யுடையதும்

विचित्रकूटं	அழகிய கொடுமுடிகளை யுடையதும்
सर्वतः	நான்கு புறத்தும்
कूटैः च	ரக்ஷணை ஸ்தலங்களால்
परिवारितं	சூழப்பட்டதும்

शिलागृहैः	கல் வீடுகளால்
अवततं	நெருங்கியதும்
नानावृक्षैः	அநேகவித மரங்களி
समावृतं	சூழப்பட்டதும் [னால்
जगति	உலகில்

रम्यं	மிக அழகாய்
पर्वतं	பல கணுக்களால் வளர்ந்
गिरिं	மலையை [ததுமான
हरिशदूलः	வானரச்ரேஷ்டர்
दर्श	கண்டார்.

ददर्श च नगात्तस्मान्नादीं निपतितां कपिः । अङ्कादिव समुत्पत्य प्रियस्य पतितां प्रियाम् ॥

कपिः	வானார்
तस्मात्	அந்த
नगात्	பர்வதத்திலிருந்து
निपतितां	விழுகிற
नदीं	நதியை
प्रियस्य	நாயகனுடைய

अङ्कात्	மடியிலிருந்து
समुत्पत्य	இழிந்து
पतितां	வெளியில் போகிற
प्रियां	நாயகியை
इव	போல
ददर्श च	கண்டார்.

जले निपतिताग्रैश्च पादपैरुपशोभिताम् । वार्यमाणामिव क्रुद्धां प्रमदां प्रियवन्धुभिः ॥
पुनरावृत्ततोयां च ददर्श स महाकपिः । प्रसन्नामिव कान्तस्य कान्तां पुनरुपस्थिताम् ॥

च	அதுவும் தவிர
जले	ஜலத்தில்
निपतिताग्रैः	தழைத்துச் சாய்ந்த நுணிகளையுடைய
पादपैः	மரங்களினால்
पुनः	எதிர்த்து
आवृत्ततोयां च	திரும்பி ஓடிய ஜலத்தை யுடைய நதியை,
प्रमदां	மதம்கொண்டு
क्रुद्धां	சினமுற்றவளாய்
प्रियवन्धुभिः	இஷ்டபந்தாக்களால்

वार्यमाणां	தகையப்பட்டவளாய்
प्रसन्नां	சோபம் நீங்கினவளாய்
पुनः	மறுபடியும்
कान्तस्य	நாயகனுடைய
उपस्थितां	பக்கலுக்குத் திரும்பிப் போகும்
कान्तां इव	நாயகியைப் போல்,
उपशोभितां इव	அழகாயிருப்பதாய்
सः	அந்த
महाकपिः	மஹாகபி
ददर्श	எண்ணினார்.

तस्माददूरात् पश्चिन्यो नानाद्विजगणायुताः । ददर्श हरिशदूलो हनुमान् मारुतात्मजः ॥
कृत्रिमां दीर्घिकां चापि पूर्णां शीतेन वारिणा । मणिप्रवरसोपानां मुक्तासिकतशोभिताम् ॥
विविधैर्मृगसङ्घैश्च विचित्रां चित्रकाननाम् । प्रासादैः सुमहद्भिश्च निर्मितां विश्वकर्मणा ॥
काननैः कृत्रिमैश्चापि सर्वतः समलङ्कृताम् ॥ ३४ ॥

मारुतात्मजः	வாயுகுமாரராகிய
हरिशदूलः	வானரவீரரான
हनुमान्	ஹனுமார்
तस्मात्	அதின்
अदूरात्	அருகில்
नानाद्विज- }	பலவித பறவைகள்
गणायुताः }	நிறைந்து

पश्चिन्यः	தாமரை ஓடைகளையும்
शीतेन वारिणा	குவிர்ந்த ஜலத்தினால்
पूर्णां	விறைந்ததுமான
मणिप्रवर- }	மணிமயமான சிறந்த
सोपानां }	படிக்களூற்று
मुक्तासिकत- }	முத்துமணல்களா
शोभितां }	லொளிபெற்றதும்

विविधैः	பலவித	काननैः अपि	சோலைகளா லும்
मृगसङ्घैः च	மானினங்களுடன்	सुमहद्भिः	மிகப் பெரிய
कृषिमां	கைவேலையால்	कृषिमैः	கைவேலையால்
	செய்யப்பட்ட		முடிவுபெற்ற
विचित्रां	விசித்திரமான	प्रासादैः च	கோபுரங்களா லும்
चित्रकाननां	சித்திரச் சோலைகளை	सर्धतः	சுற்றிலும்
	யுடையதும்	समलङ्कृतां च	அலங்கரிக்கப்பட்டது
विश्वकर्मणा	விசுவகர்மனால்	दीर्घिकां च	நடைவா வியையும் [மான
निर्मितां	நிர்மிக்கப்பட்டதும்	ददर्श	கண்டார்.

ये केचित्पादपास्तत्र पुष्पोपगफलोपगाः । सच्छत्राः सवितर्दीकाः सर्वे सौवर्णवेदिकाः ॥

तत्र	அங்கு	सच्छत्राः	மேல் கட்டுடன் கூடிய
पादपाः	மரங்கள்		வைகளாயும்
ये केचित्	எவை சில	सवितर्दीकाः	உயர்ந்த மேடைகளுடன்
	இருந்தனவோ		கூடியவைகளாயும்
सर्वे	அவை எல்லாம்	सौवर्णवेदिकाः	ஸ்வர்ணமடமான படிக்க
पुष्पोपग- }	புஷ்பங்கள் பழங்களு		கட்டுகளோடுகூடியவை
फलोपगाः }	டன் கூடியவைகளாயும்		களாயுமிருந்தன.

लतावितानैर्बहुभिः पर्णैश्च बहुभिर्वृताम् । काञ्चनीं शिशुपामेकां ददर्श हनुमान् कपिः ॥
वृतां हेममयीभिस्तु वेदिकाभिः समन्ततः ॥ ३६ ॥

कपिः	வானரரான	समन्ततः	நாற்புறமும்
हनुमान्	ஹனுமார்	हेममयीभिः	பொன்மயமான
बहुभिः	அநேக	वेदिकाभिः	மேடைகளால்
लतावितानैः	கொடிகளின் சமூகங்க	वृतां	சூழப்பட்டதுமான
बहुभिः	அநேக [ளா லும்	एकां काञ्चनीं	ஒரு பொன்மயமான
पर्णैः च	தழைகளா லும்	शिशुपां तु	சிம்சுபா விருக்ஷத்தை
वृतां	சூழப்பட்டதும்	ददर्श	கண்டார்.

मोऽपश्यद्भूमिभागांश्च गतेप्रस्रवणानि च ॥ ३७ ॥

सः	அவர்	भूमिभागान् च	வெறுமிடங்களை யும்
गतेप्रस्रवणानि च	பள்ளத்தாக்குகளில்	अपश्यत्	பார்த்தார்.
	நீளுற்றுகளையும்		

सुवर्णवृक्षानपरान् ददर्श गिरिसन्निभान् ॥ ३८ ॥

अपरान्	வேறு	सुवर्णवृक्षान्	பொன்மரங்களையும்
गिरिसन्निभान्	பர்வதங்களுக்கு நிகரான	ददर्श	பார்த்தார்.

सा रामा राजमहिषी राघवस्य प्रिया सती । वनसञ्चारकुशला नूनमेष्यति जानकी ॥

राजमहिषी } राजमஹிஷியும்
 वनसञ्चार- } वनவாஸ அனுபவ
 कुशला } முள்ளவளும்
 रामा } ஸர்வநிபுணையானவளும்
 राघवस्य } ஸ்ரீராகவருடைய

सती } நித்தோஷையான
 प्रिया } செல்வதாரமுமான
 सा } அந்த
 जानकी } ஜானகி
 नूनं एष्यति } வெகுவாய் வரலாம்.

अथवा मृगशावाक्षी वनस्यास्य विचक्षणा । वनमेष्यति सार्येह रामचिन्तानुकर्षिता ॥

मृगशावाक्षी } மான்குட்டி கண்கள்
 } போன்ற கண்களையுடைய
 रामचिन्तानु- } ஸ்ரீராமரையே சிந்தித்து
 कर्षिता } அதனாலேயே இளைத்த
 अस्य } இந்த [வளாய்
 वनस्य } வனவாஸத்தை

विचक्षणा } நன்றாய் அறிந்தவளான
 सा आर्या } அந்த மாதா ஸ்ரீ
 इह } இப்பொழுது
 वनं } சோலைக்கு
 अथवा } ஒருக்கால்
 एष्यति } வரலாம்.

रामशोकाभिसन्तप्ता सा देवी वामलोचना । वनवासे रता नित्यमेष्यते वनचारिणी ॥

रामशोकाभि- } ஸ்ரீராமசோகத்தால்
 सन्तप्ता } வாடியவளும்
 वामलोचना } அழகிய கண்களை
 } யுடையவளும்
 वनचारिणी } வனசாரியாயிருக்கிற

सा देवी } அந்த தேவி
 वनवासे } வனவாசத்தில்
 रता } பற்றுள்ளவளாய்
 नित्यं } தினந்தோறும்
 एष्यते } வரலாம்.

वनेचराणां सततं नूनं स्पृहयते वरा । रामस्य दयिता भार्या जनकस्य सुता सती ॥

सन्ध्याकालमनाः श्यामा ध्रुवमेष्यति जानकी । नदीं चेमां शिवजलां सन्ध्यायै वरवर्णिनी ॥

रामस्य } ஸ்ரீராமருடைய
 सती } நித்தோஷியான
 दयिता भार्या } அன்பான பத்தினியும்
 जनकस्य } ஜனகருடைய
 सुता } பெண்ணும்
 वरवर्णिनी } சிறந்த நிறமுடையவளும்
 श्यामा } இளம்பருவமுடையவ
 जानकी } ஜானகி என்ற [ஞமான
 वरा } நல்லாள்
 सततं } எப்பொழுதும்

वनेचराणां } காட்டில் ஸஞ்சரிப்பவை
 नूनं } நிச்சயமாய் [களிதத்தில்
 स्पृहयते } இஷ்டப்படுவாள் ;
 च } அதனால்
 सन्ध्याकालमनाः } ஸந்தியாகாலத்தை
 ध्रुवं } அவசியமாய் [எண்ணி
 सन्ध्यायै } ஸந்தியாவந்தனம் செய்ய
 शिवजलां } நல்ல ஜலமுள்ள
 इमां नदीं } இந்த நதிக்கு
 एष्यति } வரலாம்.

तस्याश्चाप्यनुरूपेयमशोकवनिका शुभा । स्तुषायाः पार्थिवेन्द्रस्य पत्न्या रामस्य धीमतः ॥

धीमतः } புத்திமானான
 रामस्य } ஸ்ரீராமருடைய
 पत्न्याः } பத்தினியும்
 पार्थिवेन्द्रस्य } பார்த்திவேந்திரருடைய
 स्तुषायाः } மருமகளுமான

तस्याः अपि } அவளுக்கும
 इयं } இந்த
 शुभा } சுபமான
 अशोकवनिका } அசோகவனம்
 अनुरूपा च } ஏற்றதாயிருக்கிற து.

सन्तानकलताभिः கற்பிக்கக்கொடுகளாலும்
 पादपैः च மரங்களாலும்
 उपशोभितां விளங்குவதும்
 दिव्यान्ध- } நறுமணமார்த்து
 रसोपेतां }
 सर्वतः நர்ப்புறத்தும்
 समलङ्कृतां அலங்கரிக்கப்பட்டதும்
 नन्दनसङ्काशां நந்தனவனம் போன்ற
 தும்
 मृगपक्षिभिः விலங்குகளாலும்
 பறவைகளாலும்
 आवृतां சூழப்பட்டதும்
 हर्षप्रासाद- } மாடமாளிகைகள்
 संवाधां } நெருங்கியதும்
 कोकिलकुल- } குயில்களினொலிக்க
 निस्वनां } தும்
 काञ्चनोप- } பொற்றாமரைகளையும்
 पद्माभिः } பொற்கருநெய்தல்களையு
 முடைய
 वापीभिः வாபிகளால்
 उपशोभितां பொலியப்பெற்றதும்
 बह्वासन- } அநேக ஆஸனங்களும்
 कुथोपेतां } கம்பளங்களும் விரிக்கப்
 பெற்றதும்
 बहुभूमि- } பல நிலவறைகளுள்ள
 गृहायुतां } தும்
 सर्वतुक्सुनैः எல்லா காலத்தும்
 பூக்களுடன்
 फलवृद्धिः च பழங்களையுடையது
 पादपैः மரங்களாலும் [மான
 मेदिनी பூமியை
 पुष्पसाराति- } மிகுந்த புஷ்பச்சுமை
 भारैः च } களால்

स्पृशद्भिः इव தொட்டுக்கொண்டிருப்
 பது போன்ற
 आसूत- } அடி தொடுத்து புஷ்பங்
 पुष्पनिचितैः } கள் நிறைந்த
 शोकनाशनैः சோகத்தைப் போக்க
 டிக்கும்
 अशोकैः அசோகங்களாலும்
 कुसुमितैः புஷ்பங்கள் நிறைந்த
 कर्णिकारैः च கொன்றை மரங்களாலும்
 सुगुणितैः நன்றாகப் புஷ்பித்திருக்
 கின்ற
 किंशुकैः च புரசு மரங்களாலும்
 रम्यां அழகான தும்
 पुष्पितानां புஷ்பித்திருக்கிற
 अशोकानां அசோகமரங்களின்
 श्रिया காந்தியால்
 सूर्योदयप्रभां ஸூர்யோதயகாந்தியை
 யுடையதும்
 चित्रैः சித்திரங்களான
 पुष्पावतंसकैः புஷ்பங்களாகிற ஆபர
 ணங்களால்
 प्रदीप्ता इव எரிகிறது போல் இருக்
 असकृत् அடிக்கடி [கிறதும்
 शतशः பலவிதங்களாக
 विनिष्पतद्भिः மேல் பறந்து எழும்பு
 विहगैः பறவைகளால் [கின்ற
 निष्पत्तशाखां இலையில்லாத கிளைகளை
 யுடையனவாக
 क्रियमाणा इव செய்யப்படுவது போன்
 तां அதை [றதும் என
 सः माहति: அந்த மாருதி
 तदस्थः அங்கிருந்தவராய்
 समुदैक्षत நன்றாகப் பார்த்தார்.

स देशः प्रभया तेषां प्रदीप्त इव सर्वतः । पुत्राणां सप्तपर्णाश्च चम्पकोद्दालकास्तथा ॥

विष्टमूला बहवः शोभन्ते स्म सुपुष्पिताः ॥ ९ ॥

तेषां प्रभया அவைகளின் ஒளியால்
 सः देशः அந்த இடம்
 सर्वतः எங்கும்
 प्रदीप्त इव எரிவது போல

सुपुष्पिताः அழகாய்ப் புஷ்பித்திருக்
 கிறவைகளும்
 विष्टमूलाः பெருந்த அடிமாங்க
 ளுடையவைகளுமான

बहवः अநேக
पुत्रागाः புந்நாகங்களும்
सप्तपर्णाः च ஏழிலைப்பாலைகளும்

चमकोदालकाः சண்பகம் நறுவிலி முத
லிய மரங்களும்
तथा அப்படியே
शोभन्ते स्म பிரகாசித்தன.

शातकुंभनिभाः केचित् केचिदग्निशिखोपमाः । नीलाञ्जननिभाः केचित्त्राशोकाः सहस्रशः॥

तत्र அங்கே
केचित् சில
शातकुंभनिभाः பொன்போன்றவைகளும்
केचित् சில
अग्निशिखोपमाः அக்னிஜ்வாலையோன்ற
வைகளும்

केचित् சில
नीलाञ्जननिभाः கறுப்பு மை போன்ற
வைகளுமான
सहस्रशः ஆயிரக்கணக்கான
अशोकाः அசோகமரங்கள்
பிரகாசித்தன.

नन्दनं विविधोद्यानं चित्रं चैत्ररथं यथा । अतिवृत्तमिवाचिन्त्यं दिव्यं रम्यं श्रिया वृत्तम् ॥

विविधोद्यानं பலவித உத்யானங்களை
யுடைய (அசோகவனம்)
नन्दनं चैत्ररथं } இந்திரனது 'நந்தனம்'
यथा } போலவும், குபேரனது
'சைத்ரரதம்' போலவும்
चित्रं அழகாயிருந்தது.
दिव्यं தெய்வீகமான

रम्यं மிக அழகானதாயும்
श्रिया காந்தியால்
वृत्तं சூழப்பட்டதும்
अचिन्त्यं நினைத்தற்கரியதும்
अतिवृत्तं எதிலும் மேலாக
சிற்பதும்
इव போன்றது.

द्वितीयमिव चाकाशं पुष्पज्योतिर्गणायुतम् । पुष्परत्नशतैश्चित्रं पञ्चमं सागरं यथा ॥ १२ ॥

पुष्पज्योति- } புஷ்பங்களாகிற நக்சுதத்
र्गणायुतं } திரங்களோடு கூடிய
द्वितीयं இரண்டாவது
आकाशं इव ஆகாசம் போன்றது.
च அதுவுமன்றி

पुष्परत्नशतैः மலர்களாகிய நூக்கினைக்
களின் அனேகங்களு
चित्रं விசித்திரமான [டன்
पञ्चमं ஐந்தாவது
सागरं यथा சமுத்திரம் போன்றது.

सर्वर्तुपुष्पैर्निचितं पादपैर्मधुगन्धिभिः । नानानिनादैरुद्यानं रम्यं मृगगणैर्द्विजैः ॥ १३ ॥

अनेकगन्धप्रवहं पुण्यगन्धं मनोरमम् । शैलेन्द्रमिव गन्धाढ्यं द्वितीयं गन्धमादनम् ॥ १४ ॥

सर्वर्तुपुष्पैः எல்லா ருதுக்களிலும்
உண்டாகும் புஷ்பங்க
ளுடன்

मधुगन्धिभिः தேன் கமழ்கின்றவைக
पादपैः மரங்களால் [ளுமான
निचितं நிறைந்ததும்
नानानिनादैः பலவித சப்தங்களுடைய
मृगगणैः மாண்கூட்டங்களாலும்
द्विजैः பகஷிகளாலும்
रम्यं அழகானதும்

अनेकगन्धप्रवहं அநேக வாசனைகளு
டைய பெருக்குற்றதும்
मनोरमं மனதிற்களிய
पुण्यगन्धं புரிமனம் மிகுந்ததும்
गन्धाढ्यं வாஸனை நிறைந்த
उद्यानं உத்யானம்
द्वितीयं இரண்டாவது
गन्धमादनं கந்தமாதனமென்ற
शैलेन्द्रं மலையரசை
इव போன்றதாயிருந்தது.

अशोकवनिकायां तु तस्यां वानरपुङ्गवः । स ददर्शविदूरस्थं चैत्यप्रासादमुच्छ्रितम् ॥
मध्ये स्तम्भसहस्रेण स्थितं कैलासपाण्डुरम् । पवालकृतसोपानं तप्तकाञ्चनवेदिकम् ॥१६॥
मुष्णन्तमिव चक्षुषि द्योतमानमिव श्रिया । विमलं प्रांशुभावत्वादुल्लिखन्तमिवांबरम् ॥१७॥

ச: அந்த
வானரபுங்: வானரச்ரேஷ்டர்
தस्याம் அந்த
அசோகவனத்தில்
அவிதூரஸ்த் ஸம்பீத்திலிருக்கிறதும்
உச்சிதம் து மிக உயர்ந்ததும்
मध्ये நடுவில்
स्तम्भसहस्रेण ஆயிரம் தூண்களால்
स्थितं தாங்கப்பட்டதும்
कैलासपाण्डुरं கைலாஸம்போல்
வெள்ளியதும்
प्रवालकृत-} பவளத்தால் செய்த படி
सोपानं } களையுடையதும்

तप्तकाञ्चन-} உருக்கின தங்கத்தால்
वेदिकं } செய்த மேடைகளையுடை
चक्षुषि கண்களே [யதும்
मुष्णन्त इव பறிப்பது போலும்
श्रिया ஒளியால்
द्योतमानं इव எரிகிறது போலும்
विमलं நிர்மலமானதும்
प्रांशुभावत्वात् மிக உயர்ந்ததாகையால்
अंबरं ஆகாயத்தை
उल्लिखन्तं உராய்வது
इव போன்றதுமான
चैत्यप्रासादं च ஒரு தெய்வாலயத்தை
ददर्श कண்டார். [யும்

ततो मलिनसंवीतां राक्षसीभिः समावृताम् । उपवासकृशां दीनां निःश्वसन्तीं पुनः पुनः ॥
ददर्श शुक्लपक्षादौ चन्द्ररेखामिवामलाम् ॥ १८ ॥
मन्दं प्रख्यायमानेन रूपेण रुचिरप्रभाम् । पिनद्धां धूमजालेन शिखामिव विभावसोः ॥
पीतेनैकेन संवीतां क्लिष्टेनोत्तमवाससा । सपङ्कामनलङ्कारां विपद्नामिव पद्मिनीम् ॥ २० ॥
व्रीडितां दुःखसन्तप्तां परिम्लानां तपस्विनीम् । ग्रहेणाङ्गारकेणैव पीडितामिव रोहिणीम् ॥
अश्रुपूर्णमुखीं दीनां कृशामनशनेन च । शोकध्यानपरां दीनां नित्यं दुःखपरायणाम् ॥
प्रियं जनमपश्यन्तीं पश्यन्तीं राक्षसीगणम् । स्वगणेन मृगीं हीनां श्वगणाभिवृतामिव ॥
नीलनागाभया वेण्या जघनं गतयैकया । नीलया नीरदापाये वनराज्या महीमिव ॥ २४ ॥
सुखार्ही दुःखसन्तप्तां व्यसनानामकोविदाम् । तां ददर्श विशालाक्षीमधिकं मलिनां कृशाम् ॥

ततः अங்கு
मलिनसंवीतां அழுக்கடைந்த ஆடை யுடுத்து
राक्षसीभिः ராக்ஷஸிகளால்
समावृतां சூழப்பட்டு
उपवासकृशां ஊணின்றி இளைத்து
दीनां நடுங்கி
पुनः पुनः அடிக்கடி
निःश्वसन्तीं பெருமூச்சு விடும்
शुक्लपक्षादौ சுல்லபக்ஷத்துவக்கத்தில்
चन्द्ररेखां इव பிரை போன்ற

अमलां பிரகாசமாக விளங்குப
ददर्श கண்டார் ; [வளை
तां அவளை
मन्दं நெடுங்காலம்
प्रख्यायमानेन ஆராய்ந்த நியவேண்டிய
रूपेण உருவத்தோடு
रुचिरप्रभां பிரகாசமான காந்தி
யுடையவளாய்
धूमजालेन புகையின் கூட்டத்தால்
पिनद्धां மூடப்பட்ட
विभावसोः அக்கினி

शिखां इव	ஐவாலைபோலிருப்பவ
क्लिष्टेन	கசங்கியுள்ள [ளாய்
पीतेन	பஞ்சள் நிறமுள்ள
एकेन	ஒரு
उत्तमवाससा	உத்தமமான வஸ்தி
	ரத்தினால்
संवीतां	உடுத்தப்பெற்றவளாய்
सपङ्कां	புழுதி படிந்தவளாய்
अनलङ्कारां	அலங்காரமில்லாதவ
विपद्भिः	தாமரையில்லாத [ளாய்
पद्मिनीं इव	தாமரைக்கொடி
	போன்றவளாய்
व्रीडितां	நாணமடைந்தவளாய்
दुःखसन्तप्तां	துக்கத்தால் தபிக்கப்
	பட்டு
परिल्लानां	வாட்டமடைந்தவளாய்
तपस्विनीं	தவம் புரிபவளை
इव	போன்றவளாய்
अङ्गारकेण	அங்காரகனென்ற
ग्रहेण	கிரஹத்தால்
पीडितां	பீடிக்கப்பட்ட
रोहिणीं इव	ரோஹிணியைப்
	போன்றவளாய்
अश्रुपूर्णमुखीं	கண்ணீர் நிறைந்த
	முகமுடையவளாய்
दीनां	மனங்குன்றியவளாய்
अनशनेन च	உணவின்மையாலும்
कृशां	இளைத்தவளாய்
शोकध्यातवरां	துயரமும் சிந்தையும்
	மிகுந்தவளாய்
दीनां	திகில்கொண்டவளாய்
नित्यं	இடைவிடாது
दुःखपरायणां	துக்கத்திலாழ்ந்தவளாய்

हिमाणा तदा तेन रक्षसा कामरूपिणा ।

कामरूपिणा	வேண்டிய ரூபமெடுக்க
रक्षसा	ராக்ஷதனாகிய [வல்ல
तेन	அவனால்
हियमाणा	திருடிக்கொண்டவர்ப்
अङ्गना	மாது [பட்ட

प्रियं जनं	அன்புள்ள தன்னின
	மொருவரையும்
अपश्यन्तीं	(கிட்டி இருக்கப்பெறாத
	வளாய்) பார்க்காதவளாய்
राक्षसीगणं	ராக்ஷஸிகள் கூட்டத்தை
पश्यन्तीं	(சூழ்ப்) பார்க்கிறவளாய்
स्वराणेन	தன்னினத்தாரோடு
हीनां	இல்லாமல் பிரிக்கப்பட்டு
श्राणाभिवृतां	நாய்களின் கூட்டத்தால்
	சூழப்பட்ட
मृगीं इव	பெண்மான்போலிருப்
	பவளாய்
नीलनागाभया	கருநாகம்போல் தோற்று
जघनं	பின்புறத்தில் [கிறதும்
गतया	தொங்கும்
एकया वेण्या	ஒற்றைப் பின்னலால்
नीरदापाये	சரக்காலத்தில்
नीलया	கறுத்த
वनराज्या	வனவரிசையால்
महीं इव	பூமிபோன்றவளாய்
सुखाहं	ஸுகத்துக்கு அர்ஹ
	மானவளாய்
दुःखसन्तप्तां	துக்கத்தினால் மிகவும்
	வாட்டமடைந்திருக்கிற
	வளாய்
व्यसनानां	வ்யஸனங்களின்
अकोविदां	உணர்ச்சி இன்னதென
	அறியாதவளாய்
अधिकं	மிகவும்
कृशां	இளைத்திருப்பவளாய்
मलिनां	தூசி படிந்திருப்பவளாய்
विशालाक्षीं	விசாலமான கண்களை
	யுடையவளாய்
ददर्श	கண்டார்.

यथारूपा हि दृष्टा वै तथारूपेयमङ्गना ॥

इयं हि	இவள்தான்.
तदा	அப்பொழுது
यथारूपा	எந்தெந்த ரூபங்களுடன்
दृष्टा	காணப்பட்டாளோ
तथारूपा वै	அந்தந்த ரூபங்களுள்ள
	வளாகவே இருக்கிறாள்.

पूर्णचन्द्राननां सुभ्रूं चारुवृत्तपयोधराम् । कुर्वन्तीं प्रभया देवीं सर्वा वितिमिरा दिशः ॥
 तां नीलकेशीं बिम्बोष्ठीं सुमध्यां सुप्रतिष्ठिताम् । सीतां पद्मपलाशाक्षीं मन्मथस्य रतिं यथा ॥
 इष्टां सर्वस्य जगतः पूर्णचन्द्रप्रभामिव । भूमौ सुतनुमासीनां नियतामिव तापसीम् ॥२९॥
 निःश्वासबहुलां भीरुं भुजगेन्द्रधूमिव । शोकजालेन महता विततेन न राजतीम् ॥३०॥
 संसक्तां धूमजालेन शिखामिव विभावसोः । तां स्मृतीमिव सन्दिग्धामृद्धिं निपतितामिव ॥
 विहतामिव च श्रद्धामाशां प्रतिहतामिव । सोपसर्गां यथा सिद्धिं बुद्धिं सकलुषामिव ॥
 अभूतेनापवादेन कीर्तिं निपतितामिव ॥ ३२ ॥
 रामोपरोधव्यथितां रक्षोहरणकर्षिताम् । अबलां मृगशाबाक्षीं वीक्षमाणां ततस्ततः ॥३३॥
 बाष्पांबुपरिपूर्णेन कृष्णवक्राक्षिपक्ष्मणा । वदनेनाप्रसन्नेन निःश्वसन्तीं पुनः पुनः ॥३४॥
 मलयङ्कधरां दीनां मण्डनार्हामण्डिताम् । प्रभां नक्षत्रराजस्य कालमेघैरिवावृताम् ॥३५॥
 तस्य सन्दिदिहे बुद्धिर्मुहुः सीतां निरीक्ष्य तु । आम्नायानामयोगेन विद्यां प्रशिथिलामिव ॥

पूर्णचन्द्राननां முழுமதிபோன்ற முக முடையவனும்
 சுபூ அழகிய புருவங்களுடையவனும்
 चारुवृत्तपयोधरां அழகிய திரண்ட ஸ்தன முள்ளவனும்
 प्रभया ஒளியால்
 सर्वा: दिशः எல்லா திக்குகளையும்
 वितिमिरा: இருட்டில்லாதவைகளாக
 कुर्वन्तीं செய்யும்
 देवी தேவதையானவனும்
 नीलकेशी கறுத்த கூந்தலுடையவனும்
 बिम्बोष्ठी கோவைக்கனிபோன்ற உதடுகளுள்ளவனும்
 सुमध्यां அழகிய இடையுள்ளவனும்
 पद्मपलाशाक्षी தாமரை இதழ்போன்ற கண்களுள்ளவனும்
 सुप्रतिष्ठितां சிறந்த பிறப்பான
 सीतां கலப்பை துனியிலிருந்து உற்பத்தியானவனும்
 मन्मथस्य மன்மதனுக்கு
 रति रதியை
 यथा போன்றவனும்
 सर्वस्य जगतः எல்லா ஜகத்துக்கும்

इष्टां இஷ்டமானவனும்
 पूर्णचन्द्रप्रभां முழுமதியின் நிலவை
 इव போன்றவனும்
 सुतनुं அழகிய சரீரமுடையவனும்
 नियतां ஐம்புலன்களையுமடக்கி
 तापसी इव தவம் செய்பவளைப்
 भूमौ தரையில் [போல்
 आक्षीनां உட்கார்ந்திருப்பவனும்
 भीरुं அச்சமுற்று
 निःश्वासबहुलां பெருமூச்சுவிடும்
 भुजगेन्द्रधूं ஸர்ப்பராஜன் பெண்
 इव போன்றவனும்
 महता பெரிய
 विततेन நீண்ட
 शोकजालेन துக்கப்பெருக்கால்
 न राजतीं பிரகாசியாமலிருப்பவனும்
 धूमजालेन புகைப்படலத்தால்
 संसक्तां முடுண்ட
 विभावसो: அக்னியின்
 शिखां इव ஜ்வாலை போன்றவனும்
 सन्दिग्धां பொருள் புலப்படாத
 तां பிரஸித்தமான
 स्मृती इव ஸ்மிருதியைப் போன்றவனும்

निपतितां	அழிந்துபோன
ऋद्धिं	செல்வத்தை
इव	போன்றவனும்
विहतां	கெட்டுப்போன
श्रद्धां	நம்பிக்கையை
इव	போன்றவனும்
प्रतिहतां	தடைப்பட்ட
आशां	ஆசையை
इव	போன்றவனும்
सोपसर्गां	கெடுதலுடன் கூடிய
सिद्धिं	காரியஸித்தியை
यथा	போன்றவனும்
सकलुषां बुद्धिं	கலங்கிய புத்தியை
इव	போன்றவனும்
अभूतेन	பொய்யான
अपवादेन	பழியினால்
निपतितां	கெட்டழிந்த
कीर्तिं	புகழை
इव	போன்றவனும்
रामोपरोध- } व्यथितां }	ஸ்ரீராமரை அடையமுடி யாமல் வருந்துபவனும்
रक्षोहरण- } कशितां }	ராக்ஷதனால் அபஹரிக் கப்பட்டதால் இளைத்த வனும்
मृगशाबाक्षीं	மாண்குட்டியினுடையது போன்ற கண்களுள்ள வனும்
अश्लं	வலுவற்றவளாய்
ततस्ततः	அங்குமிங்கும்
वीक्षमाणां	மிரண்டு விழித்துக் கொண்டிருப்பவனும்
बाष्पाश्चुपरिपूणेन	கண்ணீர் நிறைந்ததும்

वृणवकाशि- } पद्मणा }	கறுத்தும் வளைந்துமிருக் கின்ற கண்களையும் இ மைகளையுமுடையதும்
अप्रसन्नेन	ஒளி இழந்த துமான
वदनेन	முகத்தால்
पुनः पुनः	அடிக்கடி
निःश्वसन्तीं	பெருமூச்செறிகிறவனும்
मलपङ्कजां	அழுக்கும் புழுதியும் படிந்தவனும்
मण्डनाहं	அலங்காரங்களுக்குத் தகுந்தவனும்
अमण्डितां	அலங்காரமில்லாதவனும்
दीनां	பரிதபிக்கக்கூடிய நிலையி லிருப்பவனும்
कालमेवः	கருமேகங்களால்
आवृतां	மறைக்கப்பட்ட
नक्षत्रराजस्य	நக்ஷத்திர ராஜனுடைய (சந்திரனுடைய)
प्रभां	காந்தியை
इव	போன்றவனும்
आम्नायानां	அடிக்கடி படித்தல் சொல்லல் முதலியவை களின்
अयोगेन	பயிற்சியின்மையால்
प्रशिक्षितां	குன்றிப்போன
विद्यां	வேதவித்யையை
इव	போன்றவனுமான
तां सीतां	அந்த லீதையை
निरीक्ष्य तु	கண்ணால் கண்டும்
तस्य बुद्धिः	அவருடைய புத்தி
मुहुः	கொஞ்சநேரம்
सन्दिदिह	கலவரப்பட்டுக்கொண் டிருந்தது.

दुःखेन बुबुधे सीतां हनुमाननलङ्कृताम् । संस्कारेण यथा हीनां वाचमर्थान्तरं गताम् ॥

हनुमान्	ஹனுமார்
सीतां	லீதையை
संस्कारेण	இலக்கண உருவத்தோடு
हीनां	அமையானது
अनलङ्कृतां	மூலமொழியின் அலங்கா ரத்தை விட்டொழித்து

अर्थान्तरं	தப்பு அர்த்தத்தை
गतां	அடைவிக்கப்பட்டுள்ள
वाचं	மூலவாக்கியத்தை
यथा	போல்
दुःखेन	மிகக் கஷ்டப்பட்டு
बुबुधे	தெரிந்துகொண்டார்.

पीतं कनकपट्टाभं सस्तं तद्वसनं शुभम् । उत्तरीयं नगासक्तं तदा दृष्टं पुवङ्गमैः ॥ ४४ ॥

தவசனம்	அவளணிந்திருந்த	नगासक्तं	மாததில் தொத்தியதாய்
कनकपट्टाभं	வஸ்திரம்	पुवङ्गमैः	வானரர்களால்
पीतं शुभं	பொற்றகடு போன்றதாய்	दृष्टं	காணப்பட்டது,
तदा सस्तं	மஞ்சள் நிறமாய் அழகாய்	उत्तरीयं	அதிலிருந்து உத்தரிக்
	அப்பொழுது விழுந்து		கப்பட்டது.

भूषणानि च मुख्यानि दृष्टानि धरणीतले । अनयैवापविद्धानि स्यनवन्ति महानि च ॥

தூயணி	பார்க்குள்ள	रनया एव च	இவளாலேயே
महानि	நேர்த்தியான	धरणीतले	தரையில்
मुख्यानि	சிறந்த	अपविद्धानि च	கழுற்றி எறியப்பட்டு
भूषणानि	பூஷணங்கள்	स्यनवन्ति	சப்தித்தவைகள்.

इदं चिरगृहीतत्वाद्वसनं क्लिष्टात्तरम् । तथाऽपि नूनं तद्वर्णं तथा श्रीमद्यथेतात् ॥ ४५ ॥

इदं वसनं	இந்த தரித்துக்கொண்ட	इतरत्	அங்கே மற்றொன்று
	ருக்கிற வஸ்திரம்	यथा	எவ்விதமோ
चिरगृहीतत्वात्	நெடுநாள் தரித்திருந்த	तथा श्रीमत्	அதே கார்த்தியுடையதாக
	மையால்	वर्णं	நிறம்
क्लिष्टात्तरं	மிகவும் கசங்கி அழுக்	तत् तथा	அது போலவே இருக்கி
	கடைந்ததாக	नूनं	ஸந்தேகமில்லை. [மது,
अपि	ஆனபோதிலும்		

इयं कनकवर्णाङ्गी रामस्य महिषी प्रिया । प्रणष्टाऽपि सती याऽस्य मनसो न प्रणश्यति ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	अस्य	அவருடைய
कनकवर्णाङ्गी	பொன்னிறமேனியுடைய	मनसः	மனதிலிருந்த
प्रिया महिषी	பிராணநாயகி	या सती	எவள் சர்க்கோலுடைய
प्रणष्टा अपि	அன்யன் கையிலகப்	न प्रणश्यति	அகலவில்லைபோ
	பட்டவளாய் ஆகியும்	इयं	(அவள்) இவளே.

इयं सा यत्कृते रामश्चतुर्भिः परितप्यते । कारुण्येनानृशंस्येन शोकेन मदनेन च । ४६ ॥

स्त्री प्रणष्टेति कारुण्यादाश्रितेत्यानृशंस्यंतः । पत्न नष्टेति शाकेन प्रियेत मदनेन च ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	आनृशंस्यत.	அன்பினாலும்,
कारुण्येन	கருணை	पत्नी	மனைவி
आनृशंस्येन	அன்பு	नष्टा	காணாமல் போனாள்
शोकेन मदनेन च	கஷ்டம் காமம் என்ற	इति	என்பதாலுண்டான
चतुर्भिः	நான்கினாலும்	शोकन	கஷ்டத்தாலும்,
स्त्री प्रणष्टा	பெண்பால் அன்யன் கை	प्रिया	மனதுக்கனிமபடி இன்ப
	யில் சிக்கிக்கொண்டாள்		மளிக்கிறாள்
इति	என்பதாலுண்டான	इति	என்பதாலுண்டான
कारुण्यात्	கருணையினாலும்,	म.नेन च	கரக்காலும்
आश्रिता	நாடினவளாகலால் பாது	यत्कृते	எவன் விவயத்தில்
	காக்கவேண்டியவள்	परितप्यते	பரிசுபிக்கிறாரோ
इति	என்பதாலுண்டான	सा इयं	அவள் இவளே.

अस्या देव्या यथारूपमङ्गप्रत्यङ्गसौष्ठवम् । रामस्य च यथारूपं तस्येयमसितेक्षणा ॥५०॥

अस्याः	இவளுடைய	तस्य रूपं	அவருடைய உருவம்
अङ्गप्रत्यङ्गसौष्ठवं	சரீரம், பிரதி அங்கத்தின் ஸௌந்தர்யமும்	यथा	எப்படியிருக்கிறதோ அப்படியே இருக்கிறது
रूपं	உருவமும்	देव्याः	தேவியினுடையது ;
यथा	எப்படியிருக்கிறதோ அப்படியே இருக்கிறது	असितेक्षणा	கருங்கண்ணாளான
रामस्य	ஸ்ரீராமருடையது ;	इयं च	அவள் இவளே.

अस्या देव्या मनस्तस्मिस्तस्य चास्यां प्रतिष्ठितम् ॥ ५१ ॥

अस्याः	இந்த	तस्य	அவருடையது
देव्याः मनः	தேவியினுடைய மனம்	अस्यां च	இவளிடத்திலும்
तस्मिन्	அவரிடத்திலும்,	प्रतिष्ठितं	குடி கொண்டிருக்கிறது.

तेनेयं स च धर्मात्मा सुहूर्तमपि जीवति ॥ ५२ ॥

तेन	அதனால் தான்	धर्मात्मा च	தர்மா த்மாவும்
इयं	இவளும்	सुहूर्त अपि	கொஞ்சகாலமாவது
सः	அந்த	जीवति	பிழைத்திருக்கமுடிகிறது.

दुष्करं कृतवान् रामो हीनो यदनया प्रभुः । धारयत्यात्मनो देहं न शोकेनावसीदति ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	न अवसीदति	வெடித்துப்போகா திருக்கிறார் ;
अनया हीनः	இவளோடு பிரிந்தும்	दुष्करं यत्	ஒருவராலும் செய்ய முடியாதது எதுவோ
आत्मनः देहं	தனது தேஹத்தை	कृतवान्	அதைச் செய்த பிரபு.
धारयति	தரித்திருக்கிறார்,	प्रभुः	
शोकेन	சோகத்தால்		

दुष्करं कुरुते रामो य इमां मत्तकाशिनीम् । सीतां विना महाबाहुर्मुहूर्तमपि जीवति ॥

महाबाहुः	மஹாபாஹு	मत्तकाशिनीं	உக்கிருஷ்ட ஸௌந்தர்ய
यः	எவரோ அந்த	इ-मां	இந்த [வதியான
रामः	ஸ்ரீராமர்	सीतां विना	வீதையை விட்டு
दुष्करं	ஒருவராலும் செய்யமுடி	सुहूर्त अपि	கொஞ்சகாலமாவது
कुरुते	செய்கிறார், [யாததை	जीवति	உயிரோடிருக்கிறார்.

एवं सीतां तदा दृष्ट्वा हृष्टः पवनसंभवः । जगाम मनसा रामं प्रशंसं च तं प्रभुम् ॥५५॥

पवनसंभवः	வாயுசுமாரர்	रामं	ஸ்ரீராமரை
तदा	அப்பொழுது	मनसा	மனதினால்
एवं	இவ்வண்ணமாக	जगाम	நினைத்தார் ;
सीतां	வீதையை	तं प्रभुं च	அவரை பிரபுவென
दृष्ट्वा	கண்ணால் பார்த்து	प्रशंसं	மனதில் கொண்
हृष्टः	ஸந்தோஷித்தவராய்		டாடினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चदशः सर्गः ॥ १५ ॥

आदितः श्लोकाः 12640

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 850

सीतानुशोचनम्—ஸீதையைக் குறித்து வருந்துதல்.

हरिपुङ्गवः	வானரச் சீரவ்ஷ்டர்
प्रशस्त्यां	புகழ்த்தக்க
तां	அந்த
सीतां तु	வீதையையும்
गुणामिरामं	குணத்தால் சிறப்புற்ற

ராம் ச	ஸ்ரீராமரையும்
பிரசுய	மனதில் கொண்டாடி
புன:	மீளவும்
சிந்தாபர:	சிந்தையற்றவராக
அபவத	ஆனார்.

ச:	அந்த
तेजस्वी	தேஜஸ்வியான
हनुमान्	ஹனுமார்
मुहूर्त	ஒரு முகூர்த்தம்
इव ध्यात्वा	இப்படி தியானித்து

सीतां आश्रित्य	வீதையை உத்தேசித்து
वायव्या- }	கண்ணிரால் கவங்கிய
कुलेक्षणः }	கண்களுற்றவராய்
विललाप	மழுதார்;
ह	கவ்டம்.

गुरुविनीतस्य	பெரியோர்களிடத்தில்
	வணக்கமுள்ள
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருக்கு
मान्या	பூஜிக்கத்தக்கவனும்
गुरुप्रिया	பெரியவரின் பத்தினியு
सीता अपि	ஸீதையே [மான

दुःखार्ता यदि	துக்கத்தினால் வாடு
	கிறான் என்றால்
कालः	காலமானது
दुरतिक्रमः	அனுபவியாமல் தாண்ட
	முடியாது ;
हि	நிச்சயம்.

பிமத: புத்திமாண
ரமஸ ஸ்ரீராமருடையவும்,
லஹஸ்ய ச லக்ஷ்மணருடையவும்
யவஸாயஜ்ஜ மனக்கருத்தை உள்ள
படி அறிந்தவாளாய்

தேவி	தேவி
ஜலதாமை	மழைக்காலத்தில்
ரஜா இவ	கங்கைபேரில்
அத்யம்	மிதமிஞ்சி
ந ஸ்ருமயே	கலங்கவில்லை.

துஷ்யதீக்ஷ- வயோவृத்தா துஷ்யாமிஜன- க்ஷணா வைதேஹி	} } } } }	ஒத்த ஒழுக்கம், பிராயம், பண்பும் உடையவனும் ஒத்த பிறப்பு லக்ஷண முடையவனான வைதேஹிக்கு
--	-----------------------	---

ராவர்:	ஸ்ரீராகவர்,
தய	அவருக்கும்
அஸிதேஷா	கருங்கண்ணாளாகிய
ஐய்	பிவளே
அஹி	ஒத்திருக்கிறாள்.

तां दृष्ट्वा नवहेमाभां लोककान्तामिव श्रियम् । जगाम मनसा रामं वचनं चेदमब्रवीत् ॥

नवहेमाभां अर्धोपाश्रुत्तुक्किय
 பொன்னொளியுடைய
 வளம்
 लोककान्तां உலகத்துக்கெல்லாம்
 மனோஹரமானவளம்
 श्रियं इव லக்ஷ்மியைப் போன்றவ
 तां அவளை [நுமான

दृष्ट्वा கண்ணால் பார்த்து
 रामं ஸ்ரீராமரை
 मनसा जगाम மனதினால் நினைத்தார் ;
 इदं பின்வரும்
 वचनं च வார்த்தையையும்
 अब्रवीत् தனக்குள்ளேயே
 சொல்லிக்கொண்டார் ;

अस्या हेतोर्विशालाक्ष्या हतो वाली महाबलः । रावणप्रतिमो वीर्ये कबन्धश्च निपातितः ॥

अस्याः இந்த
 विशालाक्ष्याः தடங்கண்ணாளின்
 हेतोः च நிமித்தமாயே
 महाबलः பெருவலியை உடைய
 वाली வாலி

हतः கொல்லப்பட்டான் ;
 वीर्ये வீர்யத்தில்
 रावणप्रतिमः ராவணனுக்கு நிகரான
 कबन्धः கபந்தன்
 निपातितः கொல்லப்பட்டான்.

त्रिराधश्च हतः सङ्ख्ये राक्षसो भीमविक्रमः । वने रामेण विक्रम्य महेन्द्रेणैव शम्बरः ॥

भीमविक्रमः பயங்கரமான பராக்கி
 ராமமுடைய
 त्रिराधः விராதனைன்ற
 राक्षसः च அரக்கனும்,
 शम्बरः சம்பராஸூரன்

महेन्द्रेण इव இந்திரனால் எப்படியோ
 रामेण ஸ்ரீராமரால் [அப்படி
 वने வனத்தில்
 सङ्ख्ये विक्रम्य போரில் வெற்றிகொண்டு
 हतः கொல்லப்பட்டான்.

चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्मणाम् । निहतानि जनस्थाने शरैरग्निशिखोपमैः ॥ ९ ॥

भीमकर्मणां கொடிய செயலுற்ற
 रक्षसां ராக்ஷஸர்களின்
 चतुर्दश பதினான்கு
 सहस्राणि ஆயிரங்களும்

अग्निशिखोपमैः அக்னிஜ்வாலைபோன்ற
 शरैः பாணங்களால்
 जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில்
 निहतानि கொல்லப்பட்டன.

खरश्च निहतः सङ्ख्ये त्रिशिराश्च निपातितः । दूषणश्च महातेजा रामेण विदितात्मना ॥

विदितात्मना எல்லாம் தெரிந்த
 रामेण ஸ்ரீராமரால்
 सङ्ख्ये யுத்தத்தில்
 महातेजा: மிக்க வலிமையுடைய
 खरः च கரனும்

निहतः கொல்லப்பட்டான்,
 त्रिशिराः च த்ரிசிரஸ்ஸும்
 निपातितः கொல்லப்பட்டான்,
 दूषणः च தூஷணனும் அப்படியே
 ஆனான்.

ऐश्वर्यं वानराणां च दुर्लभं वालिपालितम् । अस्या निमित्ते सुग्रीवः प्राप्तवान् लोकसत्कृतम् ॥

अस्याः இவளின்
 निमित्ते च நிமித்தமாயே
 लोकसत्कृतं உலகத்தால் நன்கு
 மதிக்கப்பட்டதும்
 वालिपालितं வாலியினால் பரிபாலித்து
 வரப்பட்டதும்

वानराणां வானரர்களுக்கு
 दुर्लभं அடைதற்கரிய துமாகிய
 ऐश्वर्यं ராஜ்யத்தை
 सुग्रीवः ஸுகிரீவர்
 प्राप्तवान् அடைந்தார்.

सागरश्च मया क्रान्तः श्रीमान्नदनदीपतिः । अस्या हेतोर्विशालाक्ष्याः पुरी चेयं निरीक्षिता ॥

अस्याः	இந்த	मया	என்னால்
विशालाक्ष्याः	தடங்கண்ணாளின்	क्रान्तः	தாண்டப்பட்டது ;
हेतोः	நிமித்தமாய்	इयं	இந்த
श्रीमान्	பெருமை பெற்ற	पुरी च	பட்டணமும்
नदनदीपतिः	நதநதிகளுக்குப் பதியா	निरीक्षिता	நன்றாய்ப் பார்க்கப் பட்டது.
सागरः च	ஸமுத்திரமும் [ன		

यदि रामः समुद्रान्तां मेदिनीं परिवर्त्येत । अस्याः कृते जगच्चापि युक्तमित्येव मे मतिः ॥

अस्याः कृते	இவளின் நிமித்தமாய்	परिवर्त्येत यदि	தலைகீழாய்ப் புரட்டி விட்டபோதிலும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	युक्तं एव	யதாயோக்யமாகவே
समुद्रान्तां	அலைகடல் சூழ்ந்த	इति	என்று [இருக்கும்
मेदिनीं च	பூமி முழுவதையும்	मे	எனக்கு
जगत् अपि	பிரபஞ்சத்தையுமே	मतिः	தோற்றுகின்றது.

राज्यं वा त्रिषु लोकेषु सीता वा जनकात्मजा ।

त्रैलोक्यराज्यं सकलं सीताया नाप्नुयात् कलाम्

॥ १४ ॥

त्रिषु लोकेषु	மூன்று உலகங்களில்	सीता	வீதையா
सकलं	எதொன்றிருந்தால் வேறு எதொன்றையும் அபேகிக்கமாட்டோ	वा	என்று அறிப விரும்பினால்
राज्यं	ராஜ்யமா [மோ அது	त्रैलोक्यराज्यं	தரிலோகாதிபத்யமும்
वा	அல்லது	सीतायाः	வீதையின்
जनकात्मजा	ஜனகர் திருமகளான	कलां	ஓர் அணுவுக்கு
		न आप्नुयात्	சடாகமாட்டாது.

इयं सा धर्मशीलस्य मैथिलस्य महात्मनः । सुता जनकराजस्य सीता भर्तृद्वयता ॥

उत्थिता मेदिनीं भित्त्वा क्षेत्रे हलमुखक्षते । पद्मरेणुनिभैः कीर्णा शुभैः केदारपांसुभिः ॥

इयं	இந்த	मेदिनीं	பூமியை
सीता	வீதை	भित्त्वा	பிளந்துகொண்டு
भर्तृद्वयता	பர்த்தாவீனிடத்தில் நிலை யுற்ற வீரதம் பூண்ட	पद्मरेणुनिभैः	தாமரை மகரந்தங்க ளுக்கு ஸமமான
महात्मनः	மஹாத்மாவான [வள்,	शुभैः	மங்களமான
धर्मशीलस्य	தர்மானுவந்தானமுடைய	केदारपांसुभिः	வயல் புழுதிகளால்
मैथिलस्य	மிதிலாதிபரான	कीर्णा	பூசப்பட்டவளாக
जनकराजस्य	ஜனகராஜருக்கு	उत्थिता	எழுந்த
हलमुखक्षते	கலப்பையால் உழப்பட்ட	सा	பிரஸித்தமான
क्षेत्रे	நிலத்தில்	सुता	பெண்.

विक्रान्तस्यार्यशीलस्य संयुगेष्वनिवर्तिनः । स्नुषा दशरथस्यैषा ज्येष्ठा राज्ञो यशस्विनी ॥

एषा இவள்
आर्यशीलस्य சிறந்த ஸ்வபாவத்தை
யுடையவரும்
संयुगेषु யுத்தங்களில்
अनिवर्तिनः பின்வாங்காதவரும்

विक्रान्तस्य மிக்கத் திறனுடையவரு
दशरथस्य राज्ञः தசரத மன்னரின் [மான
यशस्विनी பிரசித்த கீர்த்தியை
ज्येष्ठा மூத்த [யுடைய
स्नुषा மருமகள்.

धर्मज्ञस्य कृतज्ञस्य रामस्य विदितात्मनः । इयं सा दयिता भार्या राक्षसीवशमागता ॥

विदितात्मनः தத்வமறிந்தவரும்
धर्मज्ञस्य தர்மமறிந்தவரும்
कृतज्ञस्य தோஷரஹிதச் செயலை
யுடையவருமான
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
दयिता காதல்

भार्या பத்தினியான
सा மஹாலக்ஷ்மியான
इयं இவள்
राक्षसीवशं ராக்ஷஸிகளின் வசத்தில்
आगता அகப்பட்டு வருந்து
கின்றாள்.

सर्वान् भोगान् परित्यज्य भर्तृस्तेहबलात्कृता । अचिन्तयित्वा दुःखानि प्रविष्टा निर्जनं वनम् ॥

सन्तुष्टा फलमूलेन भर्तृशुश्रूषणे रता । या परां भजते प्रीतिं वनेऽपि भवने यथा ॥२०॥

दुःखानि துன்பங்களை
अचिन्तयित्वा லக்ஷியம் செய்யாமல்
सर्वान् भोगान् எல்லா போகங்களையும்
परित्यज्य துறந்து
निर्जनं ஒரு மனிதருமில்லாத
वनं வனத்துக்கு
भर्तृस्तेह- } பர்த்திரு ஸ்னேகம் ஒன்
बलात्कृता } றையே பெரிதாய்ப்
பாராட்டியவளாய்
प्रविष्टा या கூடவந்தவள் எவளோ
भवने மாளிகையில் [அவள்

यथा எப்படியோ அப்படியே
वने अपि காட்டிலும் [இனாலும்
फलमूलेन பழத்தாலும் கிழங்கி-
सन्तुष्टा ஸந்துஷ்டிகொண்டவ
ளாய்
भर्तृशुश्रूषणे கணவனுக்குத் தொண்டு
செய்வது ஒன்றிலேயே
रता மனம் செலுத்தியவளாய்
परां பெரும்
प्रीतिं மனத்திருப்தியை
भजते அடைகிறாள்.

सेयं कनकवर्णाङ्गी नित्यं सुस्मितभाषिणी । सहते यातनामेतामनर्थानामभागिनी ॥२१॥

सा மேற்கொல்லிய தன்மை
யளாகிய
कनकवर्णाङ्गी பொன்னிற மேனியளும்
नित्यं எப்போதும்
सुस्मितभाषिणी முகமலர்ந்து இன்சொல்
சொல்லுபவளும்

अनर्थां துன்பங்களுடைய
अभागिनी அனுபவமேயில்லாதவ
इयं இவள் [ஓர்மான
एतां यातनां இந்த யாதனையை
सहते பொறுத்துக்கொண்டு
வருந்துகின்றாள்.

इमान्तु शीलसम्पन्नां द्रष्टुमर्हति राघवः । रावणेन प्रपथितां प्रपामिव पिपासितः ॥ २२ ॥

राघवः ஸ்ரீராகவர்
पिपासितः தாகமுற்றவன்
प्रपां தண்ணீர்ப்பந்தலை
इव போல,
रावणेन ராவணனால்

प्रपथितां तु பீடிக்கப்பட்டவளாயி
னும்
शीलसम्पन्नां சீலமழியாத நிலமை
इमां द्रष्टुं இவளைக் காண [பூண்ட
अर्हति உரியவராகிறார்.

अस्या नूनं पुनर्लाभाद्राघवः प्रीतिमेष्यति । राजा राज्यपरिभ्रष्टः पुनः प्राप्येव मेदिनीम् ॥

ராஃவ: ஸ்ரீராகவர்
அஸ்யா: இவளுடைய
புனர்தாபத் திருமபி அடையதிலி
ராஜ்ய பரிபுர்த: அரகிமுந்த [ருந்தி,
ராஜா வேந்தன்

மேதினி புன: மேதினியை மீளவும்
பாப்ய இவ அடைந்த துபோல்,
பிரதி ஸந்தோஷத்தை
புஷ்யதி அடைவார்;
நூன் நிச்சயம்.

कामभोगैः परित्यक्ता हीना बन्धुजनेन च । धारयत्यात्मनो देहं तत्समागमकाङ्क्षिणी ॥

காமபு: காமபு: கங்களால்
பரித்யக்தா பற்றற விலகியவளாயும்
பந்துஜனேன பந்துஜன த்தால்
ஹீனா பிரிந்தவளாயும்
ச இருந்தும்

தத்சமாம-) அவருடைய கூட்டுறவு
காங்க்ஷிணி) ஸந்தோஷே கோருகிறவ
அத்மன: தனது [ளாய்
தேஹ் தேஹத்தை
தாரயதி வைத்துக்கொண்டு
இருக்கிறாள்.

नैषा पश्यति राक्षस्यो नेमान् पुष्पफलद्रुमान् । एकस्थहृदया नूनं राममेवानुपश्यति ॥

நூன் எஃபா இப்போது இவள்
ராஷ்ஸ்ய: ராஷ்ஸிகளை
ந பஷ்யதி கவனியா திருக்கிறாள்;
இமான் இந்த
புஷ்பபலத்ருமான் புஷ்பம் பழங்களுள்ள
மரங்களையும்

ந கவனியா திருக்கிறாள்;
எகஸ்தஹ்ரதயா ஒன்றிலேயே நிலைநின்ற
ஹ்ருதயமுடையவளாய்
ராம எவ ஸ்ரீராமராயே
அநுபஷ்யதி இடைவிடாது தியானித்
துக்கொண்டிருக்கிறாள்.

भर्ता नाम परं नार्या भूषणं भूषणादपि । एषा तु रहिता तेन भूषणार्हा न शोभते ॥

நார்யா: பெண்ணிற்கு
பர்தா நாம கணவன் தான்
புஷணாத் அபி எல்லா அணிகளையுட
பரம் புஷணம் மேலான அணி;

புஷணாஹ் புஷணத்திற்குரிய
எஃபா து இவளும்
தென ரஹிதா அதில்லாதவளாய்
ந ஷுமதே சோபிதா திருக்கிறாள்.

दुष्करं कुरुते रामो हीनो यदनया प्रभुः । धारयत्यात्मनो देहं न दुःखेनावसीदति ॥

புஸ்கரம் கருதெ ராமோ ஹீனோ பிரபுவான ஸ்ரீராமர்
யதநயா ஹீன: இவளோடு பிரிந்தவராய்
அத்மன: தேஹ் தனது தேஹத்தை
தாரயதி வைத்துக்கொண்டிருக்கி
து:ஸேன துக்கத்தோடு [ரார்,

ந அவசீததி மாளவில்லை;
துஸ்கரம் ஒருவராலும் செய்யமுடி
யத் எதுவோ அதை [பாதது
கருதெ செய்துகொண்டிருக்
கிறார்.

इमामसितकेशान्तां शतपत्रनिभेक्षणाम् । सुखार्हा दुःखितां दृष्ट्वा ममापि व्यथितं मनः ॥

அசிதகேசான்தா கருங்குழலுள்ளவளாய்
சதபத்ர-) தாமரைப்புஷ்பம்போன்ற
நிபேக்ஷணா) கண்கள் உள்ளவளாய்
ஸுகாஹ் சுகங்களையே அனுப
விக்கத் தகுந்தவளாய்

அபி இருந்தும்
து:ஸிதா துன்பமுறுபவளாய்
இமா ட்ருஷ்டா இவளைக் கண்டு
மம மன: எனது மனம்
வ்யதித் கொதிக்கிறது.

क्षितिक्षमा पुष्करसन्निभाक्षी या रक्षिता राघवलक्ष्मणाभ्याम् ।

सा राक्षसीभिर्विकृतक्षणाभिः संरक्ष्यते संप्रति वृक्षमूले

॥ २९ ॥

क्षितिक्षமா பூமிபோன்ற பொறுமை
யுடையவளும்
புஷ்கரசந்நிபாஷீ தாமரைப்பூ போன்ற
கண்களையுடையவளு
யா எவள் [மான
ரா஘வ- } ஸ்ரீராகவர் லக்ஷ்மணர்
லக்ஷ்மணாभ्यां } இவர்களால்

ரஷிதா காப்பாற்றப்பட்டிருந்தா
சா அவள் [ளோ
சம்பதி இப்பொழுது
வृக்ஷமூலே மரத்தடியில்
விக்ரதேக்ஷணாभिः விகாரமான கண்களையு
ராक्षसीभिः ராக்ஷஸிகளால் [டைய
संरक्ष्यते காவல்காக்கப்படுகிறாள்.

हिमहृतनलिनीव नष्टशोभा व्यसनपरम्परयाऽतिपीड्यमाना ।

सहचररहितेव चक्रवाकी जनकसुता कृपणां दशां प्रपन्ना

॥ ३० ॥

हिमहृतनलिनी பனியால் வாடிய தாமரை
इव போல
नष्टशोभा ஒளி இழந்தவளும்
व्यसनपरम्परया துன்பத்தின் தொகுதி
யால்
अतिपीड्यमाना மிகவும் வருந்தியிருப்ப
வளுமான

जनकसुता ஜனகர் திருமகள்
सहचररहिता கணவனை நீங்கிய
चक्रवाकी इव சக்கிரவாகப்பேடு போல்
कृपणां ஏழையான
दशां தசையை
प्रपन्ना அடைந்தவளாகயிருக்கி
றாள்.

अस्या हि पुष्पावनताग्रशाखाः शोकं दृढं वै जनयन्त्यशोकाः ।

हिमव्यपायेन च मन्दरश्मिरभ्युत्थितो नैकसहस्ररश्मिः

॥ ३१ ॥

हिमव्यपायेन ஹேமந்தருது முடிந்து
கிட்டபடியால்
पुष्पावनताग्र- } மலர்களால் வளைக்கப்
शाखाः } பட்ட துனிகளையுடைய
अशोकाः च அசோக மரங்களும்
नैकसहस्ररश्मिः ஆயிரம் கிரணங்களுடன்

अभ्युत्थितः அழகாய் உதிக்கிற
मन्दरश्मिः हि சந்திரனும்
अस्याः இவளுக்கு
दृढं அதிகமான
शोकं वै துக்கத்தையே
जनयन्ति உண்டாக்குகின்றன.

इत्येवमर्थं कपिरन्ववेक्ष्य सीतेयमित्येव निविष्टबुद्धिः ।

संश्रित्य तस्मिन्निषसाद वृक्षे बली हरीणामृषभस्तरस्वी

॥ ३२ ॥

बली பலமுடையவரும்
तरस्वी வேகமுடையவரும்
हरीणां வானார்களுக்குள்
ऋषभः ச்ரேஷ்டருமான
कपिः अर्थं வானார் விஷயத்தை
इति एवं இப்படிக்கு
अन्ववेक्ष्य யோசனை பண்ணி

इयं இவள்
सीता एव इति ஸீதைதான் என்று
निविष्टबुद्धिः மனநிச்சயம் பூண்டவ
तस्मिन् वृक्षे அந்த மரத்தில் [ராய்
संश्रित्य சாய்ந்துகொண்டு
निषसाद உட்கார்ந்துவிட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षोडशः सर्गः ॥ १६ ॥

आदितः श्लोकाः 12672

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 882

சசதத: சரீ:—பதினேழாவது ஸர்க்கம். || 17 ||

ராசுசீதர்சனம்—ராசுசுஸிகளாக் காணுதல்.

தத: குமுதபுடாபு நிர்மலு நிர்மலு ஸயம் | பரீகாப நபசுந்ரு ஃஸு நீலமியுதகம் ||

தத: அப்பொழுது
குமுதபுடாபு: குமுதமலரின் கூட்டம்
போன்ற
ஸயம் இயற்கையாகவே
நிர்மல: சந்ரு: மாசுற்ற சந்ருரன்

நிர்மலு களங்கமற்ற
நப: ஆகாசத்தில்
நீலு உதகம் நீலமான ஜலத்தில்
ஃஸ: இவ ஹம்ஸம்போல்
பரீகாப உதயமாரு.

சாசுவியமிய குர்வன் ச பரீயா நிர்மலபரீ: | சந்ருமா ரசுமிய: சீதீ: சிபேவே பவநாதுபரீ ||

நிர்மலபரீ: தெளிவான ஒளியை
யுடைய
ச: சந்ருமா: அந்தச் சந்ருரன்
பரீயா ஒளியினால்
சாசுவிய துணையை

குர்வன் இவ புரிபவன் போல்
சீதீ: குளிர்ந்த
ரசுமிய: நிலநீருளிகளால்
பவநாதுபரீ வாயுகுமாரருக்கு
சிபேவே சேவை செய்தார்.

ச ததர்ச தத: சீதா புர்ணசந்ருநிபானநாம் | சுகபாரீரவிய ந்யஸ்தா பாரீநாவமியாபரீ ||

தத: அதனால்
ச: அவர்
புர்ணசந்ரு- } நிறைமதிபோன்ற
நிபானா } முகமுடைய
சீதா வலீதையை
பாரீ: பாரங்களால்
அம்சிய கடலினுள்

நாவ் இவ மரக்கலம் எப்படியோ
அப்படி
சுகபாரீ: சுகபாங்களால்
ந்யஸ்தா இவ வகையற்று வருந்துபவ
ளேப்போலிருப்பவளாய்
ததர்ச கண்டார்.

திதகமாபு வுதீஃ ஃனுமான் மாஸ்தாதுபரீ: || 8 ||

ச ததர்சாவிதூஸ்யா ராசுசீதரீரதர்சநா: || 9 ||

ஃகாசீமேககரீாசு கரீபாவரீா தயா | அகரீா சங்கு-கரீாசு மஸ்தகூசுவாஸநாசிகாம் ||

அதிகாயுதுமாஜீாசு தனுதீரீசிரூதராம் | தவஸ்தகேசீ தயாசுகேசீ கேசகஸ்வலதாரீனிம் ||

லம்வகரீலலாடாசு லம்வூதரபயூதராம் | லம்வூரீ சுவகூரீ ச லம்வாஸ்யா லம்வஜானுகாம் ||

ஃஸ்தீதீரீ தயா குஜா விகடா வாமநா தயா | கராலா புவவகரா ச பிஜாசீ விகூதானநாம் ||

மாஸ்தாதுபரீ: வாயுகுமாரராகிய
ச: ஃனுமான் அந்த ஹனுமார்
வுதீஃ வைதேஹியை
திதகமாபு: பார்ப்பவராய்
ஃகாசீ ஒற்றைக்கண்ணன்
ஃககரீ ச ஒற்றைக்கா துள்ளவனும்

கரீபாவரீா முகூதா துள்ளவனும்
தயா அவ்வண்ணமே
அகரீா காதில்லாதவனும்
சங்குகரீ ச கும்புக்கா துள்ளவனும்
மஸ்தகூசுவாஸ- } உச்சியில் முச்சுவிடும்படி
நாசிகா } யான முக்குடையவனும்

अतिकायोत्त- } பெருந்தலையையும், உட
 माङ्गी च } லையுமுடையவனும்
 तनुदीर्घशिरोधरां நெடுங்கழுத்துள்ளவ
 னும்
 श्वस्तकेशी குச்சுமயிருள்ளவனும்
 तथा அப்படியே
 भकेशी மயிரோ இல்லாதவனும்
 केशकम्बल- } தலையிரையே கம்பளி
 धारिणी } போல் உடுத்தவனும்
 लम्बकर्ण- } தொங்கும் காதும்
 ललाटां च } நெற்றியுமுள்ளவனும்
 लम्बोदरपयोधरां வயிறும் முலையும் தொங்
 குகிறவனும்
 लम्बोर्ध्वी தொங்கும் உதடுள்ள
 வனும்
 चुबुकोर्ध्वी च மோவாயே உதடாக
 உள்ளவனும்
 लम्बास्यां தொங்கும் முகமுடைய
 வனும்

लम्बजानुकां தொங்கும் முழங்கால்க
 ளுடையவனும்
 हस्वदीर्घा குள்ளலாய் பருத்தவ
 तथा அப்படியே [னும்
 कुञ्जा கூனுள்ளவனும்
 विकटा மிகப் பருத்தவனும்
 तथा அப்படியே
 वामना குள்ளியும்
 कराला அங்க ஊனமுள்ளவனும்
 भुम्रवक्त्रां च கோணலான முகமுள்ள
 வனும்
 पिङ्गाक्षी மஞ்சள் கண்ணுள்ள
 வனும்
 विकृतानां விகாரமுகமுள்ளவனும்
 घोरदर्शना: கோரமான தோற்ற
 முடையவர்களும்
 अविदूरस्था: ஸமீபத்தில் நிற்கின்றவர்
 राक्षसी: ராக்ஷஸிகளை [கருமான
 ददर्श பார்த்தார்.

विकृताः पिङ्गलाः कालीः क्रोधनाः कलहप्रियाः । कालायसमहाशूलकूटमुद्गरधारिणीः ॥
 वराहमृगशार्दूलमहिषाजशिवामुखीः । गजोष्ठहयपादीश्च निखातशिरसोऽपराः ॥ ११ ॥
 एकहस्तैकपादाश्च खरकर्ण्यः श्वकर्णिकाः । गौकर्णीहस्तिकर्णीश्च हरिकर्णीस्तथाऽपराः ॥

अनासा अतिनासाश्च तिर्यङ्नासा विनासिकाः ।

गजसन्निभनासाश्च ललाटोच्छ्वासनासिकाः ॥ १३ ॥

हस्तिपादा महापादा गोपादाः पादचूडिकाः । अतिमात्रशिरोग्रीवा अतिमात्रकुचोदरीः ॥
 अतिमात्रास्यनेत्राश्च दीर्घजिह्वानखास्तथा । अजामुर्वाहस्तिमुखीगोमुखीः सूकरीमुखीः ॥
 हयोष्ट्रखरवक्त्राश्च राक्षसाघोरदर्शनाः । शूलमुद्गरहस्ताश्च क्रोधनाः कलहप्रियाः ॥ १६ ॥
 कराला धूम्रकेशीश्च राक्षसविकृताननाः । पिबन्तीः सततं पानं सदा मांससुराप्रियाः ॥
 मांसशोणितदिग्धाङ्गीमांसशोणितभाजनाः । ता ददर्श कपिश्रेष्ठो रोमहर्षणदर्शनाः ॥
 स्कन्धवन्तमुपासीनाः परिवार्य वनस्पतिम् ॥ १८ ॥

विकृता: ன்கார வேடத்தவர்களும்
 पिङ्गला: பொன்னிறத்தவர்களும்
 काली: கரியர்களும்
 क्रोधना: கோபமுள்ளவர்களும்
 कलहप्रिया: கலஹத்தில் ஆசையுள்ள
 अपरा: சில [வர்களுமான
 राक्षसी: ராக்ஷஸிகளையும்

कालायसमहा- } இரும்புச் சூலம், இரும்
 शूलकूटमुद्गर- } புச்சம்மட்டி, இரும்புக் க
 धारिणी: } லப்பை தரித்தவர்களும்
 वराहमृग- } பன்றி, மான், புலி, எரு
 शार्दूल- } மை, ஆடு, குள்ளநரி
 महिषाज- } போன்ற முகமுள்ளவர்
 शिवामुखी: } களும்

गजोद्ग्रहय- } याனை, ஒட்டகம், குதிரை
 पादीः च } இவை போன்ற கா
 லுள்ளவர்களும்
 निखातशिरसः தேஹத்திலேயே புதைந்
 துள்ள சிரஸுடைய
 வர்களும்
 एकहरैक- } ஒற்றைக்கை ஒற்றைக்
 पादाः च } கா லுள்ளவர்களும்
 खरकर्ण्यः கழுதைக் கா துள்ளவர்
 களும்
 श्वकर्णिकाः நாய்க்கா துள்ளவர்களும்
 गोकर्णीः பசுக்கா துள்ளவர்களும்
 हस्तिकर्णीः च ஆணைக்கா துள்ளவர்க
 ளும்
 हरिकर्णीः சிங்கக்கா துள்ளவர்களு
 अपराः சிலரையும் [மான
 तथा அப்படியே
 अनासाः மூக்கில்லாதவர்களும்
 अतिनासाः च பருந்த மூக்குள்ளவர்
 களும்
 तिर्यङ्नासाः குறுக்கு மூக்கர்களும்
 विनासिकाः மூக்கேயில்லாதவர்களும்
 गजसन्निभ- } யானைபோன்ற மூக்குள்
 नासाः च } ளவர்களும்
 ललाटोच्छ्वास- } நெற்றியில் மூக்குள்ள
 नासिकाः } வர்களும்
 हस्तिपादाः யானைக்காலர்களும்
 महापादाः பெருங்காலர்களும்
 गोपादाः பசுக்கா லுள்ளவர்களும்
 पादचूडिकाः காலிலேயே குடுமியுடைய
 யவர்களும்
 अतिमात्र- } மிகப் பெரிய தலையும் க
 शिशोम्रीवाः } முத்துமுள்ளவர்களும்
 अतिमात्र- } மிகப் பெரிய ஸ்தனங்க
 कुचोदरीः } னையும் வயிறுகளையு
 முடையவர்களும்
 अतिमात्रास्य- } அளவிற்கு மீறிய வாயை
 नेवाः च } யும் கண்ணையும் உடைய
 வர்களும்
 दीर्घजिह्वाः நீண்ட நாக்கையும் நகங்க
 ளையுமுடையவர்களும்

तथा அப்படியே
 अजामुखीः ஆட்டுமுகமுள்ளவர்
 களும்
 हस्तिमुखीः யானைமுகமுள்ளவர்
 களும்
 गोमुखीः பசுமுகமுள்ளவர்களும்
 सूक्रीमुखीः பன்றிமுகமுள்ளவர்
 களும்
 हयोद्ग्रह- } குதிரை, ஒட்டை, கழு
 वत्राः च } தை இவைகளின் முக
 முள்ளவர்களும்
 शूलमुद्गर- } சூலம், இருப்புத்தடி
 हस्ताः च } இவைகளைக் கையி
 லுள்ளவர்களும்
 क्रोधनाः கோபமுள்ளவர்களும்
 कलहप्रियाः கலகப்பிரியர்களும்
 करालाः கோரைப்பல் லுள்ளவர்
 களும்
 धूम्रकेशीः च இருண்ட செம்பட்டை
 மயிருள்ளவர்களும்
 घोरः शिनाः கொடிய தோற்றமுடைய
 யவர்களுமான
 राक्षसीः च ராக்ஷஸிகளையும்
 सदा எப்பொழுதும்
 मांससुराप्रियाः மாம்ஸம், கன் இவை
 களிலேயே ப்ரிதியுள்ள
 வர்களும்
 सततं அடிக்கடி
 पानं லாகிரியை
 विबन्तीः குடிப்பவர்களும்
 विकृताननाः விகாரமான முகமுடைய
 வர்களுமான
 राक्षसीः च ராக்ஷஸிகளையும்
 मांसशोणित- } மாம்ஸமும், ரத்தமும்
 शिवाङ्गीः } சூசிக்கொண்ட சரீர
 முள்ளவர்களும்
 मांसशोणित- } மாம்ஸம், ரத்தம்
 भोजनाः } இதையே ஆகாரமாக
 உள்ளவர்களும்

रोमहर्षण- } मयिर् सिषिर्क्कुम्पदि
दर्शना: } याकक् கொடிய பார்வை
யுள்ளவர்களும்
स्कन्धवन्तं } பெருங்கிளைகளோடு
இருக்கிற
वनस्पतिं } பெரிய வனவிருகத்தை

परिवार्य } சூழ்ந்து
उपासीना: } உட்கார்ந்திருப்பவர்களு
மான
ता: } அவர்களை
कपिश्रेष्ठ: } வானரச்ரேஷ்டர்
ददर्श } கண்டார்.

तस्याधस्ताच्च तां देवीं राजपुत्रीमनिन्दिताम् । लक्षयामास लक्ष्मीवान् हनुमाञ्जनकात्मजाम् ॥
निष्प्रभां शोकसन्तप्तां मलसङ्कुलमूर्धजाम् । क्षीणपुण्यां च्युतां भूमौ तारां निपतितामिव ॥
चारित्रव्यपदेशाढ्यां भर्तृदर्शनदुर्गताम् । भूषणैरुक्तमैहीनां भर्तृवात्सल्यभूषणाम् ॥ २१ ॥
राक्षसाधिपसंरुद्धां बन्धुभिश्च विनाकृताम् । वियूथां सिंहसंरुद्धां बद्धां गजवधूमिव ॥
चन्द्रेखां पयोदान्ते शारदाभ्रैरिविवृताम् । क्षिष्टरूपामसंस्पर्शादयुक्तामिव वल्लकीम् ॥
सीतां भर्तृवशे युक्तामयुक्तां राक्षसीवशे । अशोकवनिकामध्ये शोकसागरमाप्लुताम् ॥

लक्ष्मीवान् } लக்ஷ்மீவிலாஸம் பொ
हनुमान् } ஹனுமார் [ருந்திய
अनिन्दितां } நிர்ந்தோஷையும்
राजपुत्रीं } ராஜபுத்திரியும்
जनकात्मजां } ஜனகர் கோமகளும்
निष्प्रभां } ஒளி குன்றியவளும்
शोकसन्तप्तां } சோகத்தால் மிக வாடி
யிருப்பவளும்
मलसङ्कुल- } சிக்கடைந்து தாறுமா
मूर्धजां } ரும் கிடக்கும் கூந்த
லுள்ளவளும்
क्षीणपुण्यां } புண்ணியம் குறைந்து
च्युतां } தள்ளப்பட்டு
भूमौ निपतिनां } பூமியில் விழுந்த
तारां } நகூத்திரத்தை
इव } போலிருப்பவளும்
चारित्र- } கற்பொழுக்கம் தவறாத
व्यपदेशाढ्यां } தால் பெருமைப்பட்ட
வளும்
भर्तृदर्शनदुर्गतां } கணவனைக் காண வழி
தெரியாதவளும்
उत्तमै: } சிறந்த
भूषणै: } ஆபரணங்களுடன்
हीनां } இல்லாதவளும்
भर्तृवात्सल्य- } பதிபக்தியையே நல்லணி
भूषणां } யாகப் பூண்டுவளும்

राक्षसाधिप- } ராக்ஷஸாதிபனால் பிடித்
संरुद्धां } து வைக்கப்பட்டவளும்
बन्धुभि: } பந்துக்களோடு
विनाकृतां च } இல்லாமல் தனித்து
இருக்கச்செய்யப்பட்ட
வளும்
वियूथां } தன்னினத்திலிருந்து
பிரிந்து
सिंहसंरुद्धां } சிங்கத்தினால் பிடிக்கப்
பட்டு
बद्धां } கட்டுண்டு கிடக்கிற
गजवधूं } பெண்யானையை
इव } போலிருப்பவளும்
पयोदान्ते } கார்கால முடிவில்
शारदाभ्रै: } சரத்தகால மேகங்களால்
आवृतां } சூழப்பட்ட
चन्द्रेखां } சந்திரகலை
इव } போலிருப்பவளும்
असंस्पर्शात् } ஸ்நானம் செய்யாததால்
क्षिष्टरूपां } மாசடைந்த மேனியுடை
யவளும்
अयुक्तां } இசைக்கப்படாமலிருக்
वल्लकीं } வீணையை [கிற
इव } போலிருப்பவளும்
शोकसागरं } துக்கமாகிற சமுத்தி
ரத்தில்
आप्लुतां } முழுகியிருப்பவளும்

நர்தா	பயந்த
முககந்யா இவ	பெண்மாளைப் போல்
சமந்தத:	சுற்றிலும்

वीक्षमाणां	பார்த்துக்கொண்டுமிருக்
तां	அவளை [கிற
सीतां	வீதையாக
दृष्ट्वा	அறிந்துக்கொண்டு
पल्लवधारिणः	தழைகளுடன் கூடிய
वृक्षान्	மரங்களை
निःश्वासेः	பெருமூச்சுகளினாலேயே
दहन्ती इव	கொளுத்துபவளைப்போலிருப்பவளும்
शोकानां	துக்கத்தின்
सङ्घातं इव	திரள் போலவும்
उत्थितां	கரைபுரண்ட
दुःखस्य	துக்கத்தினுடைய
ऊर्मि इव	வெள்ளம் போலவும்

विनाभरण-)	ஆபரணங்களில்லாம
शोभिनी)	லேயே அழகாக இருப்பவளும்
सुविभक्ताङ्गी	நன்கு வகுக்கப்பட்டதிருமேனியளும்
क्षमां	பொறுமையுள்ளவளுமா
तां मैथिली	அந்த மைதிலியை [ன
मासतिः	வாயுகுமாரராகிய
हनुमान्	ஹனுமார்
प्रेक्ष्य	நன்றாய்ப் பார்த்து
अतुलं	அளவுகடந்த
प्रहर्षं	பலன் கிட்டியதாலுண்டாகும் ஆரவாரத்தை அடைந்தார்.

हर्षजानि च सोऽश्रूणि तां दृष्ट्वा मदिरक्षणाम् ।

सुमोच हनुमांस्तत्र नमश्चक्रे च राघवम् ॥

हनुमान्	ஹனுமார்
मदिरक्षणां	அற்புத அழகுற்ற கண்களையுடைய
तां दृष्ट्वा	அவளைக் கண்டு
हर्षजानि अश्रूणि	ஆனந்தக் கண்ணீர்களை

सुमोच	பெருக்கினார் ;
सः तत्र	அவர் அங்கேயே
च च	தக்ஷணமே
राघवं	ஸ்ரீராகவருக்கு
नमश्चक्रे	நமஸ்காரம் செய்தார்.

नमस्कृत्वा स रामाय लक्ष्मणाय च वीर्यवान् ।

सीतादर्शनसंहृष्टो हनुमान् संवृतोऽभवत् ॥

वीर्यवान्	வீரராகிய
सः	அந்த
हनुमान्	ஹனுமார்
सीतादर्शन-)	வீதையை தர்சித்ததால்
संहृष्टः)	ஆனந்தமுடையவராய்

रामाय	ஸ்ரீராமருக்கும்
लक्ष्मणाय च	ஸ்ரீலக்ஷ்மணருக்கும்
नमस्कृत्वा	நமஸ்காரம்செய்துவிட்டு
संवृतः	ஒளிவாய்
अभवत्	இருந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तदशः सर्गः ॥ १७ ॥

आदितः श्लोकाः 12705

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 915

अष्टादशः सर्गः—பதினெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ १८ ॥

रावणागमनम्—இருவணன் வரவு.

तथा विप्रेक्षमाणस्य वनं पुष्पितपादपम् । विचिन्वतश्च वैदेहीं किञ्चिच्छेषा निशाऽभवत् ॥

पुष्पितपादं	பூத்த மரங்கள் செறிந்த
वनं	சோலையை
विप्रेक्षमाणस्य च	பார்த்துக்கொண்டும்
वैदेहीं	வைதேஹியை
तथा	அப்படியே

विचिन्वतः	தேடிக்கொண்டிருக்கையில்
निशा	இரவு
किञ्चिच्छेषा	சிறியற்கால வேளையாய்
अभवत्	இருந்தது.

षडङ्गवेदविदुषां क्रतुप्रवरयाजिनाम् । शुश्राव ब्रह्मयोषांश्च विरात्रे ब्रह्मरक्षसाम् ॥ २ ॥

விராட்ரே பின்மாலே வேளையில்
षडङ्गवेदविदुषां ஆறங்கங்களுடன் வேத
மறிந்தவர்களும்
क्रतुप्रवरयाजिनां சிறந்த யாகங்களைச்
செய்பவர்களுமான

ब्रह्मरक्षसां ப்ராமண ராக்ஷஸர்க
ளின்
ब्रह्मयोषान् च வேதகோஷங்களுடும்
शुश्राव செனியுற்றார்.

अथ मङ्गलवादित्रैः शब्दैः श्रोत्रमनोहरैः । प्राबोध्यत महाबाहुर्दशग्रीवो महाबलः ॥ ३ ॥

அத அத்தருணத்தில்
महाबलः மிக்க வலி படைத்த
महाबाहुः பெருந்த தோள்களையு
दशग्रीवः தசகண்டன் [முடைய
श्रोत्रमनोहरैः கா திற்கினிய

मङ्गलवादित्रैः மங்கள வாத்தியங்க
ளாலும்
शब्दैः புகழ் வாச்சியங்களாலும்
प्राबोध्यत துயில் தீர்த்து எழுப்பப்
பட்டான்.

विबुध्य तु यथाकालं राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् । स्रस्तमाल्याम्बरधरो वैदेहीमन्वचिन्तयत् ॥

प्रतापवान् ப்ரதாபமுடைய
राक्षसेन्द्रः ராக்ஷஸேந்திரன்
यथाकालं உசிதகாலத்தில்
विबुध्य கண்விழித்து

स्रस्तमाल्या- } நழுவி ய மாலையையும்
म्बरधरः तु } ஆடைகளையும் அணிந்த
वैदेहीं வைதேஹியை [வனம்
अन्वचिन्तयत् நினைவிற்கொண்டான்.

भृशं नियुक्तस्तस्यां च मदनेन मदोत्कटः । न स तं राक्षसः कामं शशाकात्मनि गूहितुम् ॥

ச: அவன்
मदोत्कटः இறுமாப்புக்கொண்ட
राक्षसः ராக்ஷஸன்,
तस्यां அவளிடத்தில்
मदनेन காமனால்
भृशं மிகவும்

नियुक्तः தூண்டி அனுப்பப்பட்ட
च அதனால் [வன்,
तं कामं அந்த காமத்தை
आत्मनि மனதிலுள்
गूहितुम् அடக்கிக்கொள்ள
न शशाक முடியவில்லை.

स सर्वाभरणैर्युक्तो विभ्रच्छ्रियमनुत्तमाम् । तां नगैर्विविधैर्जुष्टां सर्वपुष्पफलोपगैः ॥ ६ ॥

वृतां पुष्करिणीभिश्च नानापुष्पोपशोभिताम् । सदा मदैश्च विहगैर्विचित्रां परमाद्भुतैः ॥ ७ ॥

ईहामृगैश्च विविधैर्वृतां दृष्टिमनोहरैः । वीथीः संप्रेक्षमाणश्च मणिकाञ्चनतोरणाः ॥ ८ ॥

नानामृगगणाकीर्णां फलैः प्रपतितैर्वृताम् । अशोकवनिकामेव प्राविशत् सन्ततद्रुमाम् ॥

अनुत्तमां தன்னிற்கிறந்தது
வேறென்றுமில்லாத
तां श्रियं அந்த மேன்மையை
विभ्रत् வஹிக்கும்
स: அவன்
सर्वाभरणैः ஸர்வாபரணங்களாலும்
युक्तः அலங்கரிக்கப்பட்டவனாய்
मणिकाञ्चन- } மணிகளிறிழைத்த தங்கக்
तोरणा: } தோரணங்கள் நாட்டிய

वीथी: च வீதிகளையும்
संप्रेक्षमाणः एव பார்த்துக்கொண்டே
सर्वपुष्प- } எல்லா பூக்களாலும் ப
फलोपगै: } முங்களாலும் நிறைந்த
विविधैः नगैः பற்பல மரங்களால்
जुष्टां நிறைந்ததும்
सदामदैः எப்பொழுதும்
கொழுத்த
परमाद्भुतैः அத்யத்புதங்களான

विहगैः च	பறவைகளாலும்
पुष्करिणीभिः	பொற்றாமரையோடைகள்
वृतां	அடர்ந்ததும் [ளாலும்]
नानापुष्पोप- शोभितां	} பற்பல பூக்களால் விளக்கமுற்றதும்
विचित्रां	
नानामृग- गणाकीर्णां	} பலவித மான்கூட்டங் கள் நிறைந்ததும்
प्रपतितैः	
फलैः वृतां	தாமாயுதிர்ந்த பழங்களோடு கூடியதும்

सन्ततदुमां	மாங்கள் நெருங்கியதும்
दृष्टिमनोहरैः	கண்ணுக்கும், மனதுக் கும் ஆனந்தம் கொடுக் கக்கூடிய
विविधैः	பலவிதங்களான
ईहामृगैः	சித்திர மான் பதுமை களால்
वृतां च	விளங்குவதுமான
अशोकवनिकां	அசோகவனத்தினுள்
प्राविशत्	புகுந்தான்.

अङ्गनाशतमात्रन्तु तं व्रजन्तमनुव्रजत् । महेन्द्रमिव पौलस्त्यं देवगन्धर्वयोषितः ॥ १० ॥

देवगन्धर्वयोषितः	தேவகந்தர்வ ஸ்திரீகள்
महेन्द्रं इव	மஹேந்திரனைப் போல்
व्रजन्तं तु	முன் செல்லும்
तं पौलस्त्यं	அந்த பெளஸ்தியனை

अङ्गनाशतमात्रं	பெண்களின் ஒரு பெரிய கூட்டம்
अनुव्रजत्	பின்தொடர்ந்து சென்றது.

दीपिकाः काञ्चनीः काञ्चिज्जगृहुस्तत्र योषितः । वालव्यजनहस्ताश्च तालवृन्तानि चापराः॥

तत्र	அங்கு
काञ्चित् योषितः	சில ஸ்திரீகள்
वालव्यजनहस्ताः	வெண்சாமரங்களைக் கையிலுடையவர்கள் ;
अपराः	வேறு சிலர்

काञ्चनीः	பொன்னாற்செய்த
दीपिकाः च	தீபிகைகளையும்
तालवृन्तानि च	பனைவிசிரிகளையும்
जगृहुः	கையிலேந்திச் சென்றார்கள்.

काञ्चनैरपि भृङ्गारैर्जहुः सलिलमग्रतः । मण्डलाग्रान् वृषीं चैव गृह्यान्याः पृष्ठतो ययुः ॥

अन्याः काञ्चनैः	சிலர் பொன்மயமான
भृङ्गारैः	கிண்டிகளோடு
सलिलं	ஐலத்தை
अग्रतः	முன்னால்
जहुः	எடுத்துக்கொண்டு சென்றார்கள் ;
अपि च	அதுவுமன்றி

मण्डलाग्रान्	பின்வளைந்த பட்டாக் கத்திகளையும்
वृषीं च	கோலப்படம் என்ற வி ரிப்புக் கம்பிளிகளையும்
गृह्य	எடுத்துக்கொண்டு
पृष्ठतः एव	பின்னாலேயும்
ययुः	சென்றார்கள்.

काचिद्रत्नमयीं पार्त्रीं पूर्णां पानस्य भामिनी । दक्षिणा दक्षिणेनैव तदा जग्राह पाणिना ॥

तदा	அப்பொழுது
काचित्	ஒரு
दक्षिणा	நல்ல
भामिनी	பெண்மணி
रत्नमयीं	ரத்தினமயமான

पूर्णां	நிறைந்த
पानस्य पार्त्रीं	தீர்த்தபாத்திரத்தை
दक्षिणेन	வலது
पाणिना एव	கையினாலேயே
जग्राह	ஏந்திச்சென்றாள்.

ततः काञ्चीनिनादं च नूपुराणां च निःस्वनम् । शुश्राव परमस्त्रीणां स कपिर्मरुतात्मजः ॥

மாஹாத்மஜ: வாயுகுமாரரான

ச: கபி: அந்த வானார்

ततः அங்கு

परमस्त्रीणां உத்தம ஸ்திரீகளின்

काञ्चीनिनादं च காஞ்சிமணியின் ஒசை

नूपुराणां சிலம்புகளின் [யையும்

निःस्वनं च அரவத்தையும்

शुश्राव செவியுற்றார்.

तं चाप्रतिमकर्माणमचिन्त्यबलपौरुषम् । द्वारदेशमनुप्राप्तं ददर्श हनुमान् कपिः ॥ २१ ॥

दीपिकाभिरनेकाभिः समन्तादवभासितम् । गन्धतैलावसिक्ताभिध्रियमाणाभिरग्रतः ॥

कामदर्पमदैर्युक्तं जिह्वताम्रायतेक्षणम् । समक्षमिव कन्दर्पमपविद्धशरासनम् ॥ २३ ॥

मथितामृत-फेनाभमरजा वस्त्रुत्तमम् । सलालमनुकर्षन्तं विमुक्तं सक्तमङ्गदे ॥ २४ ॥

अप्रतिमकर्माणं நிகரற்ற செயலுடைய

வனும்

अचिन्त्यबल- } நினைத்தற்கரிய வலியும்

पौरुषं } ஆண்மையுமுடையவ

अग्रतः } எதிரில் [னும்

ध्रियमाणाभिः கையிலேந்தப்படுகிற

गन्धतैला- } வாஸனை எண்ணெயில்

वसिक्ताभिः } நனைத்த

अनेकाभिः } அநேக

दीपिकाभिः தீபங்களாலே

समन्तात् நான்கு புறத்திலும்

अवभासितं பிரகாசிப்பிக்கப்பட்ட

வனும்

कामदर्पमदैः காமம், செருக்கு, தூர்

மார்க்கம் இவைகளால்

युक्तं நிறைந்துள்ளவனும்

जिह्वताम्रा- } வளைந்து சிவந்த நீண்ட

तेक्षणं } கண்களுள்ளவனும்

अपविद्धशरासनं வில்லைத் தரியாத

समक्षं कन्दर्पं பிரத்யக்ஷ மனமதனை

इव போன்றவனும்

विमुक्तं நழுவி

अङ्गदे सक्तं தோள்வளையில் மாட்டிய

मथितामृत- } கடைந்த பாலின் வெண்

फेनाभं } ணுரை போன்ற

अरजः } வெள்ளிய

उत्तमं वस्त्रं சிறந்த வஸ்திரத்தை

सलीलं ஓயயாரமாக

अनुकर्षन्तं இழுத்துக்கொண்டு

द्वारदेशं வாசற்படியண்டை

अनुप्राप्तं च வந்திருப்பவனுமான

तं அவனை

कपिः } வானரரான

हनुमान् ஹனுமார்

ददर्श கண்டார்.

तं पत्रविटपे लीनः पत्रपुष्पघनावृतः । समीपमुपसङ्क्रान्तं निध्यातुमुपचक्रमे ॥ २५ ॥

पत्रविटपे தழை பரந்த கிளையில்

लीनः ஒளிந்துகொண்டு

पत्रपुष्पघनावृतः இலை, புஷ்பம் இவைக

ளால் மூடுண்டவராய்

समीपं ஸமீபத்தில்

उपसङ्क्रान्तं तं வந்துசேர்ந்த அவனை

निध्यातुं கவனித்துப் பார்க்க

उपचक्रमे தொடங்கினார்.

अवेक्षमाणस्तु ततो ददर्श कपिकुञ्जरः । रूपयौवनसंपन्ना रावणस्य वरस्त्रियः ॥ २६ ॥

ततः அங்கு

अवेक्षमाणः तु கவனித்துப் பார்த்துக் கொண்டே

कपिकुञ्जरः வானரச்ரேஷ்டர்

रावणस्य ராவணனுடைய

रूपयौवन- } அழகும், இளமையும்

संपन्नाः } வாய்ந்தவர்களான

वरस्त्रियः சிறந்த பத்தினிகளை

ददर्श கண்டார்.

ताभिः परिवृतो राजा सुरूपाभिर्महायशः । तन्मृगद्विजसङ्घुष्टं प्रविष्टः प्रमदावनम् ॥

ताभिः	அந்த	मृगद्विज-	மிருகங்களும், பறவை
सुरूपाभिः	அழகிகளால்	सङ्घुष्टं	களும் நிறைந்த
परिवृतः	சூழப்பட்டவனான	तत् प्रमदावनं	அந்த அந்தப்புர உத்தி
महायशः	பெரும்புகழ் வாய்ந்த		யான வனத்தினுள்
राजा	அரசன்	प्रविष्टः	பிரவேசித்தான்.

क्षीबो विचित्राभरणः शङ्कुकर्णो महाबलः । तेन विश्रवसः पुत्रः स दृष्टो राक्षसाधिपः ॥

वृतः परमनारीभिस्ताराभिरिव चन्द्रमाः ॥ २९ ॥

तेन	அவரால்	विचित्राभरणः	அழகிய ஆபரணங்க
विश्रवसः	விசுவஸின்		ளணிந்தவனாய்
पुत्रः	புத்ரனும்	क्षीबः	வெறிகொண்டவனாய்,
महाबलः	மஹா பலவானும்	ताराभिः	நகக் கத்திரங்களால்
राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸாதிபனுமாகிய	चन्द्रमाः इव	சந்திரன் டேரல்,
सः	அவன்	परमनारीभिः	சிறந்த ஸ்திரீகளால்
शङ्कुकर्णः	நட்டி முனைபோன்ற	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
	செவியனாய்	दृष्टः	பார்க்கப்பட்டான்.

तं ददर्श महातेजास्तेजोवन्तं महाकपिः ॥ ३० ॥

महातेजाः	மஹா தேஜஸ்வியான	तेजोवन्तं	சேதிபுற்ற
महाकपिः	மஹா கபி	तं ददर्श	அவனைக் கண்டார்.

रावणोऽयं महाबाहु रति सञ्चिन्त्य वानरः । सोऽयमेव पुरा शेते पुरमध्ये गृहोत्तमे ॥

अवपुतो महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः ॥ ३१ ॥

अयं	இவன்	वानरः	வானரருமான
पुरा	இதற்கு முந்தி	हनुमान्	ஹனுமார்
पुरमध्ये	நகரீனிடையில்	सः	அந்த
गृहोत्तमे	மாளிகைகளால்	महाबाहुः	மஹாபாஹுவான
	சிறந்ததில்	अयं एव	இவனே
शेते	படுத்துறங்கிக்கொண்	रावणः इति	ராவணன் என்று
	டிருந்தான் ;	सञ्चिन्त्य	ஸங்கேதமறக்
महातेजाः	மிகத் தேஜஸ்ஸுடைய		கொடுத்துகொண்டு
मारुतात्मजः	வாயுபுத்திரரும் [வரும்	अवपुतः	துன்வினார்.

स तथाऽप्युग्रतेजाः सन्निधूतस्तस्य तेजसा । पत्रगुह्यान्तरे सक्तो हनुमान् संवृतोऽभवत् ॥

सः हनुमान्	அந்த ஹனுமார்	तेजसा	தேஜஸ்வினால்
उग्रतेजाः सन्	உக்கிர தேஜஸ்ஸுடையவர் ;	निधूतः	குன்றியவனாய்
तथा अपि	அப்படியிருந்தபோதி	पत्रगुह्यान्तरे	இகைச்செறிவுக்குள்
	லும்	सक्तः	அடங்கி
तस्य	அவனுடைய	संवृतः	மறைந்துகொண்டு
		अभवत्	இருந்தார்.

स तामसितकेशान्तां सुश्रोणीं संहतस्तनीम् । दिदृक्षुरसितापाङ्गामुपावर्तत रावणः ॥३३॥

सः रावणः	அந்த ராவணன்	संहतस्तनीं	நெருங்கிய ஸ்தனங்க
असितकेशान्तां	கருங்குழலுள்ளவனும்		ஞடையவனான
असिता पाङ्गां	கருங்கண் ணுள்ளவனும்	तां	அவளை
सुश्रोणीं	அழகிய நிதம்பங்க	दिदृक्षुः	காணக்கருதி
	ஞள்ளவனும்	उपावर्तत	கிட்டினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टादशः सर्गः ॥ १८ ॥

आदितः श्लोकाः 12738

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 948

एकोनविंशः सर्गः—பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ १९ ॥

तपस्विनीवर्णनम्—தபஸ்வீனியான ஸ்தையை வர்ணித்தல்.

तस्मिन्नेव ततः काले राजपुत्री त्वनिन्दिता । रूपयौवनसंपन्नं भूषणोत्तमभूषितम् ॥ १ ॥

ततो दृष्ट्व वैदेही रावणं राक्षसाधिपम् । प्रावेपत वारोहा प्रवाते कदली यथा ॥ २ ॥

राजपुत्री	ராஜகுமாரியாய்	राक्षसाधिपं	அரக்கர் வேந்தனுமாகிய
अनिन्दिता	நிந்தைக்கிடமில்லா	रावणं	ராவணனை
वारोहा	உத்கமியான	तस्मिन् काले	அந்த ஸமயத்தில்
वैदेही तु	வைதேஹியும்	ततः एव दृष्ट्वा	அங்கிருந்தே கண்டு
भूषणोत्तम- }	சிறந்த ஆபரணங்கள்	एव ततः	உடனே அங்கேயே
भूषितं }	தரித்தவனும்	प्रवाते	பெருங்காற்றில்
रूपयौवनसम्पन्नं	அழகும் இளமையும்	कदली यथा	வாழை போல
	வாய்ந்தவனும்	प्रावेपत	நடுங்கினான்

आच्छाद्योदरमूरुभ्यां बाहुभ्यां च पयोधरौ । उपविष्टां विशालाक्षीं रुदन्तीं वरवर्णिनीम् ॥

दशग्रीवस्तु वैदेहीं रक्षितां राक्षसीगणैः । ददर्श सीतां दुःखार्तां नावं सन्नामिवार्णवे ॥

असंवृतायामासीनां धरण्यां संशितव्रताम् । छिन्नां प्रपतितां भूमौ शाखामिव वनस्पतेः ॥

मलमण्डनचित्राङ्गीं मण्डनार्हामण्डिताम् । मृणाली पङ्कदिग्धेव विभाति न विभाति च ॥

दशग्रीवः	தசகண்டன்	उपविष्टां	உட்கார்ந்திருப்பவனும்
वरवर्णिनीं	அழகிய சீரமுடைய	राक्षसीगणैः	ராக்ஷஸிகளின் கூட்டங்
	வனும்		களால்
विशालाक्षीं	விசாலமான கண்களு	रक्षितां	கார்க்கப்பட்டவனும்
	டையவனும்	दुःखार्तां	துக்கத்தால் வாடி
ऊरुभ्यां	துடைகளால்		யிருப்பவனும்
उदरं	வயிற்றையும்	रुदन्तीं	அழுதுகொண்டிருப்பவ
बाहुभ्यां	கைகளால்	अर्णवे	ஸமுத்திரத்தில் [ளும்
पयोधरौ च	ஸ்தனங்களையும்	सन्नां नावं इव	முழுகுகிற கப்பலைப்
आच्छाद्य	மறைத்துக்கொண்டு		போலிருப்பவனும்

छिन्ना	முறிந்து
भूमौ	தறையில்
प्रपतितां	விழுந்து கிடக்கிற
वनस्पतेः शाखां	மரத்தின் கிளையை
इव	போலிருப்பவனும்
असंवृतायां	விரிப்பில்லாத
धरण्यां	வெறுந்தரையில்
आसीनां	உட்கார்ந்திருப்பவனும்
संशितव्रतां	கடிய விரதமுடையவனும்
मण्डनाह्नी	அலங்காரம் செய்து கொள்ளர்க்குரியவனும்
अमण्डितां	அலங்காரம் செய்து கொள்ளாமலேயே இருப்பவனும்

मलमण्डन-	ஸநானம் செய்யாததா
चिवाङ्गी	உள்ள அழுக்காகிற அணியால் அழகிய திருமேனியனும்
वैदेहीं	விதேஹ மன்னரின் புதல்வியாகிய
सीतां दृशं	ஸீதையைக் கண்டான் ;
तु	இங்கிலைமையில்
पङ्कज्या	சேற்றால் பூசப்பட்ட
मृणाली इव	தாமரைக்கொடி போலி ருக்குமவள்
विभाति	விளங்குகிறாள்,
न विभाति च	விளங்காமலுமிருக்கிறாள்.

समीपं राजसिंहस्य रामस्य विदितात्मनः । सङ्कल्पहयसंयुक्तैर्यान्तीमिव मनोरथैः ॥ ७ ॥
 शुष्यन्तीं रुदतीमेकां ध्यानशोकपरायणाम् । दुःखस्यान्तमपश्यन्तीं रामां राममनुव्रताम् ॥
 वेष्टमानां तथाऽऽविष्टां पद्मगेन्द्वधूमिव । धूष्यमानां ग्रहेणैव रोहिणीं धूमकेतुना ॥ ९ ॥
 वृत्तशीलकुले जातामाचारवति धार्मिके । पुनः संस्कारमापन्नां जातामिव च दुष्कुले ॥
 अभूतेनापवादेन कीर्तिं निपतितामिव । आम्नायानामयागेन विद्यां प्रशियितामिव ॥ ११ ॥
 सन्नामिव महाकीर्तिं श्रद्धामिव विमानिताम् । प्रज्ञामिव परिक्षीणामाशां प्रतिहतामिव ॥
 आयतीमिव विध्वस्तामाज्ञां प्रतिहतामिव । दीप्तामिव दिशं काले पूजामपहतामिव ॥ १३ ॥
 पद्मिनीमिव विध्वस्तां हतशूरां चमूमिव । प्रभामिव तमोध्वस्तामुपक्षीणामिवापगाम् ॥
 वेदीमिव परामृष्टां शान्तामग्निशिखामिव । पौर्णमासीमिव निशां राहुग्रस्तेन्दुमण्डलाम् ॥
 उत्कृष्टपर्णक्रमलां वित्रासितविहङ्गमाम् । हस्तिहस्तपरामृष्टामाकुलां पद्मिनीमिव ॥ १६ ॥
 पतिशोकातुरां शुष्कां नदीं विस्त्रावितामिव । परया मृजया हीनां कृष्णपक्षनिशामिव ॥
 सुकुमारीं सुजाताङ्गीं रत्नगर्भगृहोचिताम् । तप्यमानामिवोष्णेन मृणालीमचिरोद्धृताम् ॥
 गृहीतामालितां स्तम्भे यूथपेन विनाकृताम् । निःश्वसन्तीं सुदुःखार्तां गजराजवधूमिव ॥
 एकया दीर्घया वेण्या शोभमानामयन्नतः । नीलया नीरदापाये वनराज्या महीमिव ॥
 उपवासेन शोकेन ध्यानेन च भयेन च । परिक्षीणां कृशां दीनामल्पाहारां तपोधनाम् ॥
 आयाचमानां दुःखार्तां प्राञ्जलिं देवतामिव । भावेन रघुमुख्यस्य दशग्रीवपराभवम् ॥

समीक्षमाणां रुदतीमनिन्दितां सुपक्ष्मताम्रायतशुक्लोचनाम् ।

अनुव्रतां राममतीव मैथिलीं प्रलोभयामास वधाय रावणः ॥ २३ ॥

राजसिंहस्य	ராஜஸிங் ஹரான
विदितात्मनः	ஸ்ர்வக்ஞரான
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய

समीपं	ஸமீப க்குக்கு
सङ्कल्पहयसंयुक्तैः	தீர்மானம் என்ற குதி ரைகள் பூட்டிய

मनोरथैः மனமாகிற தேர்களுடன்
 यान्तीं इव போகிறவனைப் போலும்
 शुष्यन्तीं வாடினவளும்
 एकां தனியளும்
 रुदतीं அழுதுகொண்டிருப்ப
 வளும்
 ध्यानशोक- } எண்ணுவதும், சோகிப்
 परायणां } பதுமே வேலையாக
 உள்ளவளும்
 रामं ஸ்ரீராமரை
 अनुव्रतां தஞ்சமென நம்பியிருப்ப
 வளும்
 रामां உத்தமமானவளும்
 दुःखस्य अन्तं துக்கத்தின் முடிவை
 अपश्यन्तीं காணாதவளும்
 आविष्टां மந்திரத்தினால் கட்டப்
 तथा அப்படியே [பட்டு
 वेष्टमानां துடித்துக்கொண்டிருக்கிற
 ஸர்ப்பராஜன் கன்னி
 पद्मगेन्द्रवधूं போலும்
 इव தாமகேது என்ற
 धूमकेतुना க்ரஹத்தால்
 ग्रहेण தன்புறுத்தப்படுகிற
 धूम्यमानां ரோஹிணியைப்போலும்
 रोहिणीं इव ஆசாரமுற்று
 आचारवति தர்மமிகுந்து
 धार्मिके நல்லொழுக்கமும், நற்கு
 वृत्तशीलकुले ணமும் படைத்த
 மேற்குலத்தில்
 जातां பிறந்தவளும்
 पुनः மறுபடி
 संस्मरं விவாஹரூப ஸம்ஸ்கா
 आपन्नां பெற்று [ரத்தை
 च அதனால்
 दुष्कुले இழிகுலத்தில்
 जातां इव வாழ்க்கைப்பட்டவளைப்
 अभूतेन பொய்யான [போலவும்
 अपवादेन அபவாதத்தினால்
 निपतितां கெடுக்கப்பட்ட

कीर्ति इव நற்புகழைப் போலும்
 आम्नायानां அடிக்கடி படித்தல்,
 சொல்லல் முதலிய
 வைகளின்
 अयोगेन பயிற்சியின் மையினால்
 प्रशिथिलां அழிந்த
 विद्यां इव வித்தையைப் போலும்
 सन्नां அழிந்துபோன
 महाकीर्तिं इव பெரும்புகழைப்போலும்
 विमानितां அகௌரவப்படுத்தப்
 श्रद्धां ச்ரத்தையை [பட்ட
 इव போலவும்
 परिक्षीणां அழிந்துபோன
 प्रज्ञां इव ஞானத்தைப் போலும்
 प्रतिहतां இடையூறுற்ற
 आशां इव ஆசையைப் போலவும்
 विध्वस्तां இடிக்கப்பட்ட
 आयतीं வாழ்விடத்தை
 इव போலவும்
 प्रतिहतां மறுக்கப்பட்ட
 आज्ञां इव உத்தரவைப் போலும்
 दीप्तां தீப்பற்றியெரியும்
 दिशं इव திசையைப் போலவும்
 काले செயற்குரிய காலத்தில்
 अपहतां தடுக்கப்பட்ட
 पूजां इव பூஜையைப்போலும்
 विध्वस्तां அழிந்துபோன
 पद्मिनीं தாமரைப் பொய்கையை
 इव போலும்
 हतशूरां தலைவனையிழந்த
 चमूं इव ஸேனையைப் போலும்
 तमोऽध्वस्तां இருளால் அழிவுண்ட
 प्रभां इव ஒளியைப் போலும்
 उपक्षणां வறண்டுபோன
 आपगां इव நதியைப் போலும்
 परासृष्टां அனுசுகமாக்கப்பட்ட
 वेदीं யாகஸ்தலத்தை
 इव போலும்
 शान्तां அணைந்துபோன
 अशिशिलां அக்னி ஜ்வாலையை

इव } போலும்
 राहुग्रसेन्दु- } ராகுக்ரஸ்த சந்திர
 मण्डलां } பிம்பமுற்ற
 पौर्णमासी } பூர்ணிமை
 निशां इव } இரவைப் போலும்
 हरिहस्त- } யானைத் துதிக்கைகளால்
 परामृष्टां } கலக்கப்பட்டு
 उत्कृष्टपर्णकमलां } பிடுங்கி எறியப்பட்ட
 } இலைகளையும் புஷ்பங்
 } களையுமுடைய
 विवाहित- } பயமுறுத்தி வெருட்டப்
 विहङ्गमां } பட்ட நீர் பறவைகளை
 } யுமுடைய
 आकुलं } கலங்கிய
 पद्मिनीं } தாமரைப் பொய்கையை
 इव } போலவும்
 पतिसौकातुरां } பதியைப் பிரிந்த துக்கத்
 } தில் மூழ்கியவளாய்
 शुक्लां } வாடியிருப்பவளும்
 विस्मावितां } நீரை வெட்டிவிட்டு
 } வற்றச்செய்த
 नदीं इव } நதியைப் போலவும்
 परया } நல்ல சுசியாகும்
 मृजया हीनां } ஒரு நீராடுதலுமில்லாத
 } வளாய்
 कृष्णपक्षनिशां } கிருஷ்ணபக்ஷத்திரவை
 इव } போன்றவளும்
 सुकुमारीं } மேன்மையானவளும்
 सुजाताङ्गीं } அழகான அங்கங்க
 } ளுள்ளவளும்
 रत्नगर्भ- } ரத்தின மாளிகையில்
 गृहोचितां } வசிக்கத்தக்கவளும்
 उणेन } வெயிலினால்
 तप्यमानां } வாடும்
 अचिरोद्धृतां } அப்போது தான்
 } பிடுங்கப்பட்ட
 मृणालीं इव } தாமரைத்தண்டு
 } போலும்
 यूथपेन } ஆண் யானையோடு
 विनाकृतां } இல்லாமல் செய்யப்பட்டு

गृहीतां } பிடிக்கப்பட்டு
 स्तम्भे } கம்பத்தில்
 आलितां } கட்டப்பட்டு
 सुदुःखतां } மிக துக்கத்தால் வருந்தி
 निःश्वसन्तीं } பெருமூச்செறிகிற
 गजराजवधूं } பெண் யானையை
 इव } போலும்
 एकया दिव्या } ஒற்றையான நீளமான
 वेश्या } பின்னலோடு
 अयततः } ஒப்பனை செய்யப்படா
 शोभमानां } விளங்குகிறவளும் [மல்
 नीरदापाये } மழைக்கால முடிவில்
 नीलया } கருகியிருக்கிற
 वनराज्या } சோலையோடு இருக்கிற
 महीं इव } பூமியைப் போலவும்
 उपवासेन } பட்டினி கிடப்பதால்
 परिक्षीणां } மிக நொந்தவளும்
 शोकेन } சோகத்தால்
 कृशां } இளைத்தவளும்
 ध्यानेन च } தியானத்தாலும்
 भयेन च } பயத்தாலும்
 दीनां } மனங் குன்றியவளும்
 अराहारां } உணவையே கொள்ளா
 } தவளும்
 दुःखतां } துக்கத்தால் வாடுபவ
 } ளும்
 तपोधनां } ஸூசலமே சிறந்ததாய்க்
 } கொண்டவளும்
 प्राञ्जलिं } கைகூப்பி
 देवतां } இஷ்ட தேவதைக்கு
 इव } போல்
 रघुमुख्यस्य } ஸ்ரீ ரகுச்சேஷ்டருக்கு
 भावेन } மனதினால்
 दशग्रीववराभञ्ज } தசக்ரீவனுடைய
 } ஸம்ஹாரத்தை
 आयाचमानां } பிரார்த்தனை செலுத்து
 } கிறவளும்
 सुपद्म- } அழகான இமைகளுடன்
 ताम्रायत- } சிவந்து நீண்டு விரிந்து
 शुक्लोचनां } வெளுத்த கண்களுடை
 } யவளும்

रुदती	அழுதுகொண்டிருப்ப வளும்	अनुव्रतां	நம்பியவளுமான
समोक्षमाणां	சுற்றி மிரண்டு பார்த்துக் கொண்டிருப்பவளும்	अनिन्दितां	நிந்தைக்கிடமில்லா
रामं	ஸ்ரீராமரை	मैथिलीं	மைதிலியைப் (பார்த்து),
अतीव	ஒரே உறுதியாய்	रावणः वधाय	ராவணன் இறக்கவேண் டியது காரணமாய்,
		प्रलभयामास	புலபயமாச ஆசைப்பட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥ १९ ॥
आदितः श्लोकाः 12761 सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 971

विंशः सर्गः—இருபதாவது ஸர்க்கம். ॥ २० ॥

रावणानुनयः—ராவணனுடைய வேண்டுகோள்.

स तां पतिव्रतां दीनां निरानन्दां तपस्विनीम् । साकारैर्मधुरैर्वावन्यदर्शयत रावणः ॥

सः रावणः	அந்த ராவணன்,	साकारैः	மனோபிப்ராயத்தைத் தெரிவிக்கும் ஜாடைக ளுடன் கூடிய
निरानन्दां	சோகப்படுகிறவளும்	मधुः	இனிய
तपस्विनीं	தபஸ்வினியாய்	वाक्यैः	மொழிகளால்
दीनां	தகிலடைந்திருக்கிற	न्यदर्शयत	விரித்துரைத்தான்.
पतिव्रतां	பதிவ்ரதையுமான		
तां	அவளுக்கு,		

मां दृष्ट्वा नागनासोरु गूहमाना स्तनोदरम् । अदर्शनमिवात्मानं भयान्नेतुं त्वमिच्छसि ॥

मां दृष्ट्वा	யானே துதிக்கை போன் ற துடையுடையாளே !	गूहमाना	மூடிக்கொண்டவளாய்
नागनासोरु !		आत्मानं	உடம்பை
मां दृष्ट्वा	என்னை கண்டதும்,	अदर्शनं नेतुं	கண்களுக்குக் காணாமற்
एवं	நீ	भयात्	பயத்தினால் [செய்ய
स्तनोदरं	ஸ்தனங்களையும் வயிற்றையும்	इच्छसि	நினைக்கிராய்
		इव	போலும் !

कामये त्वां विशालाक्षि बहुमन्यस्य मां प्रिये । सर्वाङ्गगुणसंपन्ने सर्वलोकमनोहरे ॥ ३ ॥

विशालाक्षि	தடங்கண்ணாய் !	सर्वलोकमनोहरे	ஸர்வலோகத்திற்கும் இனிமை பூண்டவளே !
प्रिये	பெண்மணியே !	त्वां कामये	உன்னை வேண்டுகிறேன்,
सर्वाङ्गगुणसंपन्ने	அங்கமெல்லாம் அழகு நிறைந்தவளே !	मां	என்னை
		बहुमन्यस्य	கௌரவப்படுத்து.

नेह केचिन्मनुष्या वा राक्षसाः कामरूपिणः । व्यपसर्पतु ते सीते भयं मत्तः समुत्थितम् ॥

सीते	வீதையே !	न	இல்லை ;
कामरूपिणः	காமரூபிகளாகிய	ते	உனக்கு
राक्षसाः	அரக்கர்களாவது	मत्तः	என்னிடமிருந்து
मनुष्याः वा	மனிதர்களாவது	समुत्थितं भयं	விளைந்துள்ள பயம்
इह	இங்கு	व्यपसर्पतु	அடியோடு இல்லாமற் போகட்டும்.
केचित्	ஒருவரும்		

स्वधर्मो रक्षसां भीरु सर्वथैव न संशयः । गमनं वा परस्त्रीणां हरणं संप्रमथ्य वा ॥ ५ ॥

भीरु "பயந்தவனே!
परस्त्रीणां பிறர் மனைவிகளின்
हरणं वा திருடிக்கொண்டு வரு
வது தானாகட்டும்
संप्रमथ्य பலா த்கரித்து

गमनं वा சேருவது தானாகட்டும்
रक्षसां அரக்கர்களுக்கு
सर्वथा எப்பொழுதும்
स्वधर्मः एव குலதர்மமே;
संशयः न ஸந்தேகமில்லை.

एवञ्चैतदकामान्तु न त्वां स्पृक्ष्यामि मैथिलि । कामं कामः शरीरे मे यथाकामं प्रवर्तताम् ॥

एतत् "மேற்சொல்லியது
एवं च மேற்சொல்லிய வண்ண
மாயிருந்தும்
मे शरीरे எனது தேகத்தில்
कामः மன்மதன்
यथाकामं எவ்வளவு வேணுமோ
அவ்வளவு

कामं இஷ்டப்படி
प्रवर्ततां ப்ரவர்த்திக்கட்டும்;
तु இப்படியிருந்தும்,
मैथिलि மைதிலீ!
अहमां உடன்பட்டா
त्वां உன்னை
न स्पृक्ष्यामि தொடமாட்டேன்.

देवि नेह भयं कार्यं मयि विश्वसिहि प्रिये । प्रणयस्य च तत्त्वेन मैवं भूः शोकलालसा ॥

देवि "தேவீ!
इह இது விஷயத்தில்
भयं ஆபத்து விளையுமோ
எனும் பீதிக்கு
न कार्यं இடமில்லை;
प्रिये பெண்மணியே!
मयि என் விஷயத்தில்

विश्वसिहि நம்பு;
तत्त्वेन உள்ளத்தோடு
प्रणयस्य நேசமுது;
एवं இப்படி
शोकलालसा துக்கம் கொண்டாடுபவ
ளாக
च मा भूः இனிபும் இராதே.

एकवेणी धराशय्या ध्यानं मलिनमम्बरम् । अस्थानेऽप्युपवासश्च नैतान्यौपयिकानि ते ॥

एकवेणी "சடைதிரித்த கூந்தலும்,
धराशय्या தரையில் படுக்கையும்,
मलिनं அழுக்கடைந்த
अम्बरं अपि வஸ்திரமும்,
ध्यानं விசாரப்படுதல்,

अस्थाने வீணாகி
उपवासः பட்டினி கிடத்தல்,
एतानि च இவை யெல்லாம்
ते உனக்கு
न औपयिकानि ஏற்றவைகள் அல்ல.

विचित्राणि च माल्यानि चन्दनान्यगरुणि च ।

विविधानि च वासांसि दिव्यान्याभरणानि च ॥ ९ ॥

महार्हाणि च पानानि शयनान्यासनानि च ।

गीतं नृत्तं च वाद्यं च लभ मां प्राप्य मैथिलि ॥ १० ॥

मैथिलि "மைதிலீ!
मां என்னை
प्राप्य அங்கீகரித்து,
विचित्राणि விசித்திர
माल्यानि च மாலைகளையும்

अगरुणि च அகரு (அகில்)
चन्दनानि च சந்தனங்களையும்,
विविधानि பற்பல
वासांसि च நல்லாடைகளையும்,
दिव्यानि திவ்யமான

आभरणानि च औபரணங்களையும்,
 महार्हाणि விலையுயர்ந்த
 पानानि மதுக்களையும்,
 शयनानि च படுக்கைகளையும்

आसनानि च ஆஸனங்களையும்
 गीतं नृतं பாடலையும் ஆடலையும்
 वाद्यं வாத்தியத்தையும்
 लभ பெறு.

स्त्रीरत्नमसि मैवं भूः कुरु गात्रेषु भूषणम् । मां प्राप्य हि कथं नु स्यास्त्वमनर्हा सुविग्रहे ।

சுவிஐஐ "ஸுந்தரரங்கீ!
 ஸ்ரீரத்ன அசி பெண்மணியாயிருக்கின்
 கதம் னு எதனால் [றாய்;
 த்வ் அநஐ நீ கொண்டாடப்படாத
 ஸ்யா: இருக்கிறாய்? [வளாய்

ஐவ் மா ஸு: இப்படி இராதே;
 மா ஐ ஐராய் என்னையே அங்கீகரித்து,
 காஐஐ அங்கங்களில்
 ஸுஷணம் ஆபரணத்தை
 குரு இட்டுக்கொள்.

इदं ते चारु सज्जातं यौवनं व्यतिवर्तते । यदतीतं पुनर्नैति स्रोतः शीघ्रमपामिव ॥ १२ ॥

தே சஜாதம் "உனக்கு இருக்கிற
 சாரு அருமையான
 இஐ யௌவனம் இந்த யௌவனத்தை,
 ஸீஐஐ வெகு வேகமாய்
 வ்யதிவர்ததே கழிந்துகொண்டு வரு
 கிறது;

அதீதம் கடந்துபோன
 யத் இந்த அது,
 அபா் ஜலத்தின்
 ஸ்ரோத: இவ் பெருக்கைப்போல்,
 புந: திரும்பி
 ந ஐதி வராதது.

त्वां कृत्वोपरतो मन्ये रूपकर्ता स विश्वसृक् । न हि रूपोपमा त्वन्या तवास्ति शुभदर्शने ॥

சுஐதர்ஸனே "காண்க்கினியவளே!
 தவ உனது
 ரூபஐமா அழகிற்கணையாய்
 அந்யா து ந அஸ்தி வேறு ஒருவளும் இல்லை;
 ஐ ஆதலால்,
 ரூபகர்தா ரூபகர்த்தாவான

ச: விஸ்வஸுக் அந்த பிரம்மன்,
 த்வா உன்னை
 க்ருத்வா ஸ்ருஷ்டித்து,
 உபரத: தன் தொழிலை விட்டு
 விட்டானென்று
 மந்யே நினைக்கிறேன்.

त्वां समासाद्य वैदेहि रूपयौवनशालिनीम् । कः पुमानतिवर्तेत साक्षादपि पितामहः ॥

வீதேஐ வைதேஹீ!
 பிதாமஐ: அபி பிதாமகனுள்பட
 க: புமான் எந்த புருஷன்,
 ரூபயௌவன- } அழகும், இளமையும்
 ஷாலினீ } அமைந்து விளங்கும்

த்வா உன்னை
 சாஸாத் ப்ரத்யக்ஷமாய்
 சமாஸாத் கண்டு,
 அதிவர்ததே விட்டு அப்பால் .
 போவான்?

यद्यत् पश्यामि ते गात्रं शीतांशुसदृशानने । तस्मिन् तस्मिन् पृथुश्रोणि चक्षुर्मम निबध्यते ॥

ஸீதா்ஸு- } குளிரந்த சந்திரன்
 சஐஷானனே } போன்ற முகமுடைய
 வளே!
 ப்ருதுஸ்ரோணி பருத்த நிதம்பமுடைய
 தே உனது [வளே!
 யதத் எந்தெந்த

காத் அவயவத்தை
 படியாமி பார்க்கிறேனோ,
 தஸிமந் தஸிமந் அதில்திலேயே
 மம க்ரு: எனது கண்
 நிபத்யதே கட்டுப்பட்டு நின்றனிகு
 கிறது.

भव मैथिलि भार्या मे मोहमेन विसर्जय । बह्वीनामुत्तमस्त्रीणां ममाग्रमहिषी भव ॥ १६ ॥

மேதிலி “மைதிலி!
என் இந்த
மோஹ் வருத்தமுறலை
வீசர்ஜய விட்டுவிடு;
மே எனக்கு
மாரியா பத்தினியாக

भव शुक;
मम एन्नुடைய
बह्वीनां அனேக
उत्तमस्त्रीणां உத்தம ஸ்திரீகளுக்கு
अग्रमहिषी முதல் தேவியாய்
भव விளங்கு.

लोकेभ्यो यानि रत्नानि संप्रपश्य हतानि मे । तानि ते भीरु सर्वाणि राज्यं चैतदहं च ते ॥

भीरु “பயப்படும் ஸ்வபாவ
முள்ளவளே!
लोकेभ्यः லோகங்களிலிருந்து
यानि எந்த
रत्नानि ரத்தினங்கள்
संप्रपश्य பலா த்கரித்து
हतानि கொண்டு வரப்பட்ட
னவோ,

तानि सर्वाणि அவைகள் எல்லாம்
ते உனக்கே;
एतत् இந்த
मे எனது
राज्यं ராஜ்யமும்
अहं च நானும்
ते च உன்னுடையதே.

विजित्य पृथिवीं सर्वां नानानगरमालिनीम् । जनकाय प्रदास्यामि तव हेतोर्विलासिनि ॥

विलासिनि “பிறரை மோ ஹி ங்கச்
செய்யும் பெண்மணியே!
नानानगर- } பற்பல நகரங்கள்
मालिनीं } சூழ்ந்த
सर्वा पृथिवीं எல்லா பூமியையும்

विजित्य வென்று,
तव உனது
हेतोः நிமித்தமாய்
जनकाय ஜனகனுக்கு
प्रदास्यामि கொடுப்பேன்.

नेह पश्यामि लोकेऽन्यं यो मे प्रतिबलो भवेत् । पश्य मे सुमहद्वीर्यमप्रतिद्वन्द्वमाहवे ॥ १७ ॥

मे “எனக்கு
प्रतिबलः நிகரான வலியுள்ளவன்
यः எவன்
भवेत् இருக்கிறானே,
अन्यं அந்த வேறொருவனை
इह இந்த
लोके உலகத்தில்

न पश्यामि நான் அறிவேன்;
आहवे யுத்தத்தில்
अप्रतिद्वन्द्वं ஒருவரும் எதிரியாய்
சிற்கமுடியாத
मे सुमहत् எனது மிகப் பெரிய
वीर्यं வீரபத்தை
पश्य சினைத்தப்பார்.

असकृत् संयुगे भग्ना मया विमृदितध्वजाः । अशक्ताः प्रत्यनीकेषु स्थातुं मम सुरासुराः ॥

सुरासुराः “தேவர்களும் அஸுரர்
களும்

मम எனக்கு
प्रति எதிராக
अनीकेषु என் னையங்களில்
स्थातुं நிற்க
अशक्ताः திறமையற்றவர்களாய்,

संयुगे யுத்தத்தில்
मया என்னால்
विमृदित- } கொடிகள் முறிக்கப்பட்ட
ध्वजाः } டவர்களாய்,
असकृत् எத்தனையோ தடவை
भग्नाः அடித்து வெருட்டப்பட்ட
டார்கள்.

इच्छ मां क्रियतामद्य प्रतिकर्म तवोत्तमम् ॥ २१ ॥

மா இச்ச	“என்னை அங்கீகரி;	பிரதிகர்ம்	அலங்காரம்
தவ	உனக்கு	அடிய	இப்பொழுதே
उत्तमं	மேலான	கிரியதாம்	செய்விக்கப்பட்டும்.

सप्रभाण्यवसज्यन्तां तवाङ्गे भूषणानि च । साधु पश्यामि ते रूपं संयुक्तं प्रतिकर्मणा ॥

தவ அङ்ஜை	“உனது சரீரத்தில்,	செயுக்	கூடிய
சுபரபாணி	காந்திகளோடு கூடிய	தே	உனது
பூஷணானி ச	பூஷணங்களும்	ரூபம்	அழகை,
அவசஜ்யந்தா	அலங்கரிக்கப்பட்டும்;	சாது	கண்குளிர
பிரதிகர்மணா	அலங்காரத்துடன்	பச்யாமி	பார்க்கிறேன்.

प्रतिकर्माभिसंयुक्ता दाक्षिण्येन वरानने । भुङ्क्ष्व भोगान् यथाकामं पिब भीरु रमस्व च ॥

वरानने	“ஸுந்தரமுகி!	பொகாந்	போகங்களை
भीरु	பயப்படும் ஸ்வபாவமுள்	புஷ்சுவ	உனக்கு சொந்தமாக்கிக் கொள்;
	எவளே!		
दाक्षिण्येन	அன்போடு	பிவ	கண்டு களி;
प्रतिकर्माभि-	} நன்றாய் அலங்கரிக்கப் பட்டவளாய்	यथाकामं च	வேண்டியபடியும்
संयुक्ता		रमस्व	திருப்தி அடை.

यथेष्टं च प्रयच्छ त्वं पृथिवीं वा धनानि च । रमस्व मयि विस्रब्धा धृष्टमाज्ञापयस्व च ॥

मत्प्रभावाल्ललन्त्याश्च ललन्तां बान्धवास्तव ॥ २४ ॥

यथेष्टं	“இஷ்டம்போல்,	रमस्व	பிரியமாயிரு;
पृथिवीं वा	பூமியையும்	धृष्टं च	தேரியமாய்
धनानि च	தனங்களையும்	आज्ञापयस्व च	ஆக்ஞைசெய்;
त्वं	நீ	ललन्त्याः	ஸுகமனுபவிக்கிற
प्रयच्छ	தானஞ்செய்;	तव	உனது
मयि	என்னிடத்தில்	बान्धवाः	பந்துக்கள்
विस्रब्धा	விச்வாஸம் வைத்தவளாய்	मत्प्रभावात्	எனது பிரபாவத்தினால்
		ललन्ताम्	ஸுகிக்கட்டும்.

ऋद्धिं ममानुपश्य त्वं श्रियं भद्रे यशश्च मे । किं करिष्यसि रामेण सुभगे चीरवाससा ॥

भद्रे	“நல்லாய்!	अनुपश्य	பார்;
मम	எனது	सुभगे	தையலாள்!
ऋद्धिं	பெருமையையும்	चीरवाससा	மர உரியுடுத்த
श्रियं	செல்வத்தையும்	रामेण	ராமனோடு,
मे यशः च	எனது புகழையும்	किं	என்ன
त्वं	நீ	करिष्यसि	செய்யப்போகிறாய்?

निक्षिप्तविजयो रामो गतश्रीर्वनगोचरः । व्रती स्थण्डिलशायी च शङ्के जीवति वा न वा ॥

ராம: "ராமன்
निक्षिप्तविजयः வெற்றியழிந்தவன்,
गतश्रीः செல்வமழிந்தவன்,
वनगोचरः காட்டில் திரிகிறவன்,
व्रती விரகம் பூண்டவன்,

स्थण्डिलशायी தரையில் படுப்பவன்,
च மேலும்
जीवति वा உயிருடனிருக்கிறானோ,
न वा இல்லையோ,
शङ्के ஸந்தேஹிக்கிறேன்.

न हि वैदेहि रामस्त्वां द्रष्टुं वाऽप्युपलस्यते । पुरांवलाकैरसितैर्मयैज्योत्स्नामिवावृताम् ॥

वैदेहि "வைதேஹி!
पुरांवलाकैः முன்னால் கொக்குகள்
நிறைந்தும்,
असितैः கறுத்து மிருக்கிற
मेघैः மேகங்களால்
आवृतां மூடுண்ட

ज्योत्स्नां நிலாவை
इव போல்,
रामः वा ராமனும்
त्वां உன்னை
द्रष्टुं अपि காணவும் கூட
न उपलस्यते हि முடியாதே.

न चापि मम हस्ताच्चां प्राप्तुमर्हति राघवः । हिरण्यकशिपुः कीर्तिमिन्द्रहस्तगतामिव ॥

अपि च "மேலும்
हिरण्यकशिपुः ஹிரண்யகசிபு,
इन्द्रहस्तगतां இந்திரன் கையிலகப்
பட்ட
कीर्तिं इव கீர்த்தியைப் போல்,

मम हस्तात् எனது கையினின்று
त्वां உன்னை
प्राप्तुं மீட்டுக்கொள்ள
राघवः ராகவன்
न अर्हति செயலற்றிருக்கிறான்.

चारुस्मिते चारुदति चारुनेत्रे विलासिनि । मनो हरसि मे भीरु सुपर्णः पन्नगं यथा ॥

भीरु "பயப்படும் ஸ்வபாவ
முள்ளவளே!
चारुस्मिते அழகிய புன்னகையுடைய
யவளே!
चारुदति அழகிய பற்களுடைய
வளே!
चारुनेत्रे அழகிய கண்களுடைய
வளே!

विलासिनि பிறரை மோஹிக்கச்
செய்யும் பெண்மணியே!
सुपर्णः கருடன்
पन्नगं ஸர்ப்பத்தை
यथा போல்,
मे எனது
मनः மனதை
हरसि கொள்ளை கொள்கிறாய்.

क्लिष्टकौशेयवसनां तन्वीमप्यनलंकृताम् । त्वां दृष्ट्वा स्वेषु दारेषु रतिं नोपलभाम्यहम् ॥

क्लिष्टकौशेय- } "அழுக்குற்று நலிந்த
वसनां } பட்டாடை உடுத்திய
வளரையும்
अनलङ्कृतां அலங்காரம் செய்து
கொள்ளாதவளரையும்
तन्वी மெலிந்தவளரையும்
अपि இறந்தும்

त्वां दृष्ट्वा உன்னை கண்டபிறகு
स्वेषु என் சொந்த
दारेषु பத்தினிகளிடத்தில்
अहं நான்
रतिं இன்பத்தை
न उपलभामि சிறிதும் அடையாதிருக்க
கிறேன்.

अन्तःपुरनिवासिन्यः स्त्रियः सर्वगुणान्विताः । यावत्यो मम सर्वासामैश्वर्यं कुरु जानकि ॥

மம எனது
அந்தப்புரத்திலிருக்கும்
சகல குணங்களுமமை
யப்பெற்ற

ஸ்திரீகள்
எவ்வளவோ
அவர்களையெவர்க்கும்
ஜானகீ!
ऐश्वर्यं कुरु அரசு புரிவதை வகி.

मम ह्यसितकेशान्ते तैलोक्यप्रवराः स्त्रियः । तास्त्वां परिचरिष्यन्ति श्रियमप्सरसो यथा ॥

அசுதகேசான்தே “கருங்குழலாய்!
மம ஸ்திரிய: எனது பத்தினிகள்
தேலோக்யபவரா: மூன்றுலகங்களிலும்
சிறந்தவர்கள் ;
தா: ஹி அவர்களும்

श्रियं பூமிமஹாலக்ஷ்மிக்கு
अप्सरसः அபஸ்ரஸைக்கள்
यथा போல்,
त्वां परिचरिष्यन्ति உனக்குப் பணிவிடை
செய்வார்கள்.

यानि वैश्रवणे सुभ्रु रत्नानि च धनानि च ।

तानि लोकांश्च सुश्रोणि मां च भुङ्क्ष्व यथासुखम् ॥ ३३ ॥

சுபு “அழகிய புருவங்களு
டையவளே!
சுசுரோணி அழகிய நிதம்பங்க
ளுடையவளே!
வैசுவணே குபேரனிடத்தில்
யானி எந்தெந்த

ரத்தினங்களும்
धनानि च செல்வங்களுமோ
तानि அவைகளையும்
लोकान् च லோகங்களையும்
मां च என்னையும்
यथासुखं भुङ्क्ष्व இஷ்டமாய் அடைக.

न रामस्तपसा देवि न बलेन न विक्रमैः । न धनेन मया तुल्यस्तेजसा यशसाऽपि वा ॥

தேவி “தேவி!
राम: ராமன்
तेजसा தேஜஸ்ஸினாலும்
यशसा புகழாலும்
धनेन தனத்தாலும்
मया तुल्य: என்னோடு ஸமானன்

न ஆகான் ;
अपि वा அல்லது
तपसा न தபஸ்ஸினாலும் ஆகான் ;
बलेन न பலத்தினாலும் ஆகான் ;
विक्रमैः ஆண்மைகளினாலும்
न ஆகான்.

पिब विहर रमस्व भुङ्क्ष्व भोगान् धननिचयं प्रदिशामि मेदिनीञ्च ।

मयि लल ललने यथासुखं त्वं त्वयि च समेत्य ललन्तु बान्धवास्ते ॥ ३५ ॥

ललने “பெண்மணியே!
धननिचयं தனக்குவியலையும்
मेदिनी च பூமியையும்
प्रदिशामि அர்ப்பணம் செய்துவிடு
त्वं நீ [கிறேன் ;
भोगान् போகங்களையும்
भुङ्क्ष्व உனக்குச் சொந்தமாக
पिब கண்டு களி ; [கிக்கொள் ;

मयि என்னிடத்தில்
यथासुखं विहर இஷ்டமாய் வாஸம்செய் ;
रमस्व பிரியமாயிரு ;
लल விளையாடு ;
ते बान्धवाः च உனது பந்துக்களும்
त्वयि உன்னிடத்தில்
समेत्य சேர்ந்து
ललन्तु இன்பமடைவார்களாக,

कुसुमिततरुजालसन्ततानि भ्रमरयुतानि समुद्रतीरजानि ।

कनकविमलहारभूषिताङ्गी विहर मया सह भीरु काननानि ॥ ३६ ॥

भीरु } “அச்சமுற்றவளே !
கனகவிமல- } ஸ்வர்ணமயமான நிர்மல
ஹரபூஷிதாङ्गी } முத்துஹாரங்களால்
அலங்கரித்த அங்க
முடையவளாய்
குசுமித- } மலர் விரிந்த மரங்களின்
ஜாலசन्तதானி } சமூகங்கள் நெருங்கிய

भ्रमरयुतानि } வண்டுகள் மேய்கின்ற
समुद्रतीरजानि } கடற்கரையிலுள்ள
काननानि } தோட்டங்களில்
मया सह } என்னோடு கூட
विहर } உலாவி மகிழ்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे विंशः सर्गः ॥ २० ॥

आदितः श्लोकाः 12797

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1007

एकविंशः सर्गः— இருபத்தோராவது ஸர்க்கம். ॥ २१ ॥

रावणतिरस्करणम्— ராவணனைத் திரஸ்க்கரித்தல்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सीता रौद्रस्य रक्षसः । आर्ता दीनस्वरा दीना प्रत्युवाच शनैर्वचः ॥

रौद्रस्य } கொடிய
रक्षसः } அரக்கனான
तस्य } அவனுடைய
तत् वचनं } அம்மொழியை
श्रुत्वा सीता } கேட்டு லீலை
आर्ता } துன்பமுற்றவளாய்

दीना } நடுநடுக்கினவளாய்
दीनस्वरा } த்வனி ஒடுக்கியவளாய்
वचः } நற்போதையை
शनैः } ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்
प्रत्युवाच } மறுமொழியாய்
அறிவித்தாள்.

दुःखार्ता रुदती सीता वेपमाना तपस्विनी । चिन्तयन्ती वरारोहा पतिमेव पतिव्रता ॥
तृणमन्तरतः कृत्वा प्रत्युवाच शुचिस्मिता ॥ २ ॥

वरारोहा } ஸௌந்தர்யவதியும்
तपस्विनी } தவம் பூண்டவளும்
पतिव्रता } கற்புடையவளும்
पति एव } பர்த்தாவையே
चिन्तयन्ती } தியானித்துக் கொண்
டிருப்பவளுமான
सीता } லீலை
दुःखार्ता } துக்கத்தில் முழுகியவ
ளாய்

रुदती } அழுபவளாய்
वेपमाना } நடுநடுக்கியவளாய்
तृणं } தீர் துரும்பை
अन्तरतः } இடையில்
कृत्वा } கிள்ளிப்போட்டு
शुचिस्मिता } புன் சிரிப்புடையவளாய்
प्रत्युवाच } பதிலுரைமொழிந்தாள் :

निवर्तय मनो मत्तः स्मजने क्रियतां मनः । न मां प्रार्थयितुं युक्तस्त्वं सिद्धिमिव पापकृत् ॥

மத்த: "என்னிடத்திலிருந்து
மனத்தை
निवर्तय திருப்பிக்கொள் ;
स्मजने உன் இனத்தினிடத்தில்
मनः மனது
क्रियतां நாட்டப்படட்டும் ;

மா என்னை நீ
प्रार्थयितुं பிரார்த்திக்க
पापकृत् பாவம் செய்தவன்
सिद्धिं மோகூத ஸித்தியை
इव போல்
न युक्तः அனாஹன்.

अकार्यं न मया कार्यमेकपत्न्या विगर्हितम् । कुलं संप्राप्तया पुण्यं कुले महति जातया ॥

महति कुले "மஹத்தான குலத்தில்
जातया பிறந்தவளும்
पुण्यं कुलं புண்ணியமான குலத்தில்
संप्राप्तया வாழ்க்கைப்பட்டவளு
மனை

मया என்னால்
एकपत्न्या பதிவிரதையினால்
विगर्हितं நிஷேதிக்கப்பபட்ட
अकार्यं பெரும்பாவத் தொழில்
न कार्यं செய்யத்தகாதது."

एवमुक्त्वा तु वैदेही रावणं तं यशस्विनी । राक्षसं पृष्ठतः कृत्वा भूयो वचनमब्रवीत् ॥

यशस्विनी யசஸ்வினியான
वैदेही வைதேஹி
रावणं राक्षसं तु ராவண அரக்கனையும்
पृष्ठतः कृत्वा அலகூதியம் செய்து
(முகத்தைத் திருப்பிக்
கொண்டு)

एवं மேற் சொல்லியவண்ணம்
उक्त्वा கூறி
तं அவனுக்கு
वचनं நற்போதனையை
भूयः இன்னும் விஸ்தாரமாய்
अब्रवीत् அறிவித்தாள் :

नाहमौपयिकी भार्या परभार्या सती तव । साधुधर्ममवेक्षस्व साधु साधुव्रतं चर ॥ ६ ॥

सती "நிர்த்தோஷியான
परभार्या அயலான் மனைவியாகிய
अहं நான்
तव உன்னுடைய
औपयिकी கிரமமாய் அடையப்
பட்ட
भार्या மனைவிகளில் ஒருத்தி

न இல்லை ;
साधुधर्मं சான்றோர் அறத்தை
अवेक्षस्व ஜாக்கிரதையாய்க் காப்
பாற்று ;
साधुव्रतं சான்றோர் ஒழுக்கத்தை
साधु ஜாக்கிரதையாய்
चर அனுஸரித்து நட.

यथा तव तथाऽन्येषां दारा रक्षया निशाचर । आत्मानमुपमां कृत्वा स्वेषु दारेषु रम्यताम् ॥

निशाचर "ஓ நிசாசரனே !
तव दारा: உனது மனைவிகள்
यथा तथा எப்படியோ அப்படியே
अन्येषां பிறர்களுடையவர்களும்
रक्षया: ஜாக்கிரதையாய்க் காப்
பாற்றப்பட வேண்டி
யவர்கள் ;

आत्मानं தன்னையே
उपमां உவமையாக
कृत्वा வைத்துக்கொண்டு
स्वेषु தனக்குரிய
दारेषु மனைவிகளிடத்தில்
रम्यताम् திருப்தி அடையவேண்
டும்.

अतुष्टं स्वेषु दारेषु चपलं चलितेन्द्रियम् । नयन्ति निकृतिप्रज्ञं परदाराः पराभवम् ॥ ८ ॥

स्वेषு "தனது
 दारेषु மனைவியர்களிடத்தில்
 अतुष्टं திருப்தி யடையாதவனாய்
 निकृतिप्रज्ञं தூர்புத்தி யுடையவனாய்
 चलितेन्द्रियं புலன்களைத் தடுமாற
 விட்ட

चपलं முன்பின் யோசியாத
 துடுக்கனுக்கு
 परदाराः பிறர் மனைவிகள்
 पराभवं நாசத்தை
 नयन्ति கூடவே கொண்டு வரு
 கிறார்கள்.

इह सन्तो न वा सन्ति सतो वा नानुवर्तसे । तथा हि विपरीता ते बुद्धिराचारवर्जिता ॥

इह "இங்கே
 सन्तः நல்வழி காட்டும் ஞானி
 न सन्ति वा இல்லரா யென்ன? [கள்
 सतः தர்மாத்மாக்களை
 न अनुवर्तसे वा நீ அனாதரவு செய்து
 நடந்து வருகிறாயா
 என்ன?

तथा हि ஏனென்றால்
 ते உனது
 बुद्धि: புத்தி
 आचारवर्जिता சிஷ்டாசாரமற்றதாய்
 विपरीता தலைகீழாக மாறிப்பிருக்
 கிறது.

वचो मिथ्याप्रणीतात्मा पथ्यमुक्तं विचक्षणैः । राक्षसानामभावाय त्वं वा न प्रतिपद्यसे ॥

मिथ्या- } "திருட்டு வழிகளிலேயே
 प्रणीतात्मा } நாட்டும் மனத்தனான
 त्वं நீ
 विचक्षणैः வரும் கேடை முன்னமே
 அறிந்து எச்சரிக்கை
 செய்யும் பெரியோர்
 களால்

उक्तं உரைக்கப்பட்ட

पथ्यं ஹிதமான
 वचः ஆலோசனையை
 राक्षसानां அரக்கர்களுடைய
 अभावाय அழிவுகாரணமாய்
 न प्रतिपद्यसे वा ஏற்றுக்கொள்ளாமல்
 மீறி நடந்து வருகிறாய்
 போலும்?

अकृतात्मानमासाद्य राजानमनये रतम् । समृद्धानि विनश्यन्ति राष्ट्राणि नगराणि च ॥

समृद्धानि "செழிப்பான
 राष्ट्राणि தேசங்களும்
 नगराणि च பட்டணங்களும்
 अनये அறியாயத்தில்
 रतं மனஞ்செலுத்தும்
 अकृतात्मानं மூடாத்மாவான

राजानं அரசனை
 आसाद्य அடைந்து
 विनश्यन्ति இருந்த இடம் தெரியா
 மல் அழிந்து போகின்
 றன.

तथेयं त्वां समासाद्य लङ्का रत्नौघसङ्कुला । अपराधात्तवैकस्य नचिराद्दिनशिष्यति ॥

तथा "அவ்வண்ணமே
 रत्नौघसङ्कुला ரத்தினராசிகள் நிறைந்த
 द्वयं लङ्का இந்த லங்கை
 त्वां समासाद्य உன்னை அடைந்து
 तव உன்

एकस्य ஒருவனுடைய
 अपराधात् டாபக்கொழிலால்
 नचिरात् விரைவில்
 दिनशिष्यति அழிவடையப்போகின்
 றது.

मित्रमौपयिकं कर्तुं रामः स्थानं परीक्षता । वधश्चानिच्छता घोरं त्वयाऽसौ पुरुषर्षभः ॥

विदितः स हि धर्मज्ञः शरणागतवत्सलः ॥ १९ ॥

तेन मैत्री भवतु ते यदि जीवितुमिच्छसि ॥ २० ॥

प्रसादयस्व त्वं चैनं शरणागतवत्सलम् ॥ २१ ॥

मां चास्मै प्रयतो भूत्वा निर्यातयितुमर्हसि ॥ २२ ॥

அஸௌ ராம: " இந்த ஸ்ரீராமர்
புருஷர்ஷப: புருஷோத்தமர்,
தர்மமறிந்தவர்;
ச: ஹி அவரோதரம்
சரணாகத- } தம்மைப் புகலடைந்த
வ:சல: } வர்களிடம் வாத்ஸல்ய
முள்ளவரென

விदित: எங்கும் பிரஸித்தி பெற்
जीवितुं உயிரோடிருக்க [றவர்;
इच्छसि यदि விரும்புவாயானால்
तेन அவரோடு
मैत्री கூட்டுறவு
ते भवतु உனக்கு ஏற்பட்டதும்.
त्वं நீ

शरणागतवत्सलं தம்மைப் புகலடைந்தவர்
களிடம் வாத்ஸல்ய
முள்ளவரை
प्रसादयस्व கடாக்கித்தப் பிரார்த்
தித்து வேண்டிக்கொள்;

स्थानं குறையற்ற வாழ்வை
परीक्षता வேண்டுகிறவனும்
घोरं கோரமான
वधं கொலையை
अनिच्छता च தவிர்த்துக்கொள்ள
வேண்டியவனுமான

त्वया உன்னாலே
एनं இவரை
मित्रं ஸகாயராக
कर्तुं செய்துகொள்ள
औपयिकं ஒர் உபாயமுண்டு;
प्रयतः இந்திரிய அடக்கத்தை
भूत्वा ஆகி [உடையவனாக
मां என்னை
अस्मै அவரிடம்
च च தக்கணமே
निर्यातयितुं திருப்பிக்கொண்டுபோய்
விட்டுவிட
अर्हसि நீ நிச்சயிக்கவேண்டியது.

एवं हि ते भवेत् स्वस्ति संप्रदाय रघूत्तमे । अन्यथा त्वं हि कुर्वाणो वधं प्राप्स्यसि रावण ॥

रावण " ஓ ராவண!
एवं இப்படியே
रघूत्तमे ரகூத்தமரிடத்தில்
संप्रदाय ஒப்புவித்து
हि ते அதனால் உனக்கு
स्वस्ति ஸுகமான வாழ்வு

भवेत् விளையும்;
अन्यथा மாறி
कुर्वाणः செய்கிற
त्वं நீ
वधं மரணத்தையே
प्राप्स्यसि பெறுவாய்.

वर्जयेद्वज्रमुत्सृष्टं वर्जयेदन्तकश्चिरम् । त्वद्विधं तु न संकुदो लोकनाथः स राघवः ॥ २४ ॥

उत्सृष्टं " பிரயோகிக்கப்பட்ட
वज्रं வஜ்ராயுதம்
वर्जयेत् விட்டாலும் விடும்,
अन्तकः யமன்
चिरं நெடுநாள்
वर्जयेत् விட்டாலும் விடுவான்,

स: लोकनाथः அந்த லோகநாதரான
राघवः ஸ்ரீராகவர்
संकुदः तु கோபம் கொண்டவராகில்
त्वद्विधं உன்னைப்போன்றவனை
न விடார்,

रामस्य धनुषः शब्दं श्रोष्यसि त्वं महास्वनम् । शतक्रतुविसृष्टस्य निर्घोषमशनेरिव ॥

शतक्रतुविसृष्टस्य “இந்திரனால் விடப்பட்ட
अशनेः இடியினுடைய
निर्घोषं इव முழுக்கத்தை போல்
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய

धनुषः தனுஸ்ஸின்
शब्दं டங்கார சப்தமான
महास्वनं பேரொலியை
त्वं श्रोष्यसि நீ கேட்கப் போகிறாய்.

इह शीघ्रं सुपर्वाणो ज्वलितास्या इवो रगाः । इषवो निपतिष्यन्ति रामलक्ष्मणलक्षिताः ॥

रामलक्ष्मण- } “ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க
लक्षिताः } ளால் குறிவைத்துப்
போடப்பட்ட
सुपर्वाणः நல்ல கணுக்களையுடைய
ज्वलितास्याः முகத்தில் விஷத்தி யெரி
யும்

इषवः பாணங்கள்
उरगाः ஸர்ப்பங்கள்
इव போல்
शीघ्रं சீக்கிரத்தில்
इह இங்கே
निपतिष्यन्ति விழப்போகின்றன.

रक्षांसि परिनिघ्नन्तः पुर्यामस्यां समन्ततः । असंपातं करिष्यन्ति पतन्तः कङ्कवाससः ॥

पतन्तः “விழுகின்ற
कङ्कवाससः கழுகு இறகு பூண்ட
பாணங்கள்
रक्षांसि அரக்கர்களை
परिनिघ्नन्तः கொல்லுபவைகளாய்

अस्यां पुर्यां இந்த நகரத்தில்
समन्ततः எங்கும்
असंपातं பாணம் விழாத இடமே
யில்லாததாக
करिष्यन्ति செய்யப்போகின்றன.

राक्षसेन्द्रमहासर्पान् स रामगरुडो महान् । उद्धरिष्यति वेगेन वैनतेय इवोरगान् ॥ २८ ॥

वैनतेयः “கருடன்
उरगान् इव ஸர்ப்பங்களைப் போல்
महान् மிக மஹிமைபொருந்திய
सः रामगरुडः அந்த ஸ்ரீராமகருடர்

राक्षसेन्द्र- } ராக்ஷஸ ச்ரேஷ்டர்களா
महासर्पान् } கிய பெரும்பாம்புகளை
वेगेन விரைவில்
उद्धरिष्यति நாசஞ்செய்யப்போகிறார்.

अपनेष्यति मां भर्ता त्वत्तः शीघ्रमरिन्दमः । असुरेभ्यः श्रियं दीप्तां विष्णुस्त्रिभिरिव क्रमैः ॥

असुरेभ्यः “அஸூரர்களிடமிருந்து
दीप्तां ஒளி சிறந்த
श्रियं திருவை
विष्णुः ஸ்ரீமஹா விஷ்ணு
त्रिभिः क्रमैः மூன்று அடிகளால்
इव போல்

भर्ता நாயகர்
अरिन्दमः பகைவர்களை யழித்தவ
त्वत्तः உன்னிடமிருந்து [ராய்
मां என்னை
शीघ्रं சீக்கிரத்தில்
अपनेष्यति மீட்டுக்கொள்வார்.

जनस्थाने हतस्थाने निहते रक्षसां बले । अशक्तेन त्वया रक्षः कृतमेतदसाधु वै ॥ ३० ॥

रक्षः “ஓ ராக்ஷஸா!
हतस्थाने இடமழிந்த
जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில்
रक्षसां बले அரக்கர்களின் ஸையம்
निहते மடிக்கப்பட்டிருக்கையில்

अशक्तेन वै வேறொன்று மியலாத
त्वया உன்னால்
एतत् இந்த
असाधु தீத்தொழில்
कृतम् செய்யப்பட்டது.

आश्रमन्तु तयोः शून्यं प्रविश्य नरसिंहयोः । गोचरं गतयोर्भ्रात्रोरपनीता त्वयाऽधम ॥

அதம! “
 நரசிंहயோ: புருஷ சிங்கங்களாகிய
 தயோ: ஆத்மோ: அந்த ப்ராதாக்கள்
 கோச்சம் கொஞ்சம் வெளியில்
 கதயோ: து போயிருக்கையிலன்றோ

शून्यं काश्याकविருந்த
 आश्रमं प्रविश्य आश्रमத்திற்குள்புகுந்து
 त्वया உன்னால்
 अपनीता திருடிக்கொண்டு வரப்
 பட்டேன்.

न हि गन्धमुपाग्राय रामलक्ष्मणयोस्त्वया । शक्यं सन्दर्शने स्थातुं शुना शार्दूलयोरिव ॥

ராமலக்ஷ்மணயோ: “ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க
 சந்தர்சனே பார்வையில் [ளின்
 த்வயா ஸ்தாது உன்னால் நிற்கக்கூட,
 சார்கூலயோ: இரண்டு புலிகளின்
 கந்த வாஸனையை

उपाग्राय சகிப்பதற்கு
 शुना நாயினால்
 इव எப்படியோ அப்படியே,
 न शक्यं முடியாது;
 हि நிச்சயம்.

तस्य ते विग्रहे ताभ्यां युगग्रहणमस्थिरम् । वृत्रस्येवेन्द्रबाहुभ्यां बाहोरेकस्य निग्रहः ॥

தச்ய தே “அந்த உனக்கு
 தாப்யா அவர்களோடு
 விग्रहे யுத்தத்தில்
 इन्द्रबाहुभ्यां இந்திரனது இரு கை
 களால்
 वृत्रस्य விருத்ராஸுரனுடைய
 (முதலில் இந்திரனது
 வஜ்ராயுதத்தால் ஒரு கை

ययुक्कப்பட்டு ஒரு கை
 मात्तिरம் மிஞ்சியவன்)
 एकस्य बाहो: ஒரு கைக்கு
 निग्रहः அழிவு
 इव எப்படியோ அப்படியே
 युगग्रहणं ஜயித்தலென்பது
 अस्थिरम् யாரும் நம்ப இடமில்
 லாத விஷயம்.

क्षिप्रं तव स नाथो मे रामः सौमित्रिणा सह । तोयमल्पमिवादित्यः प्राणानादास्यते शरैः ॥

மே நாத: “எனது நாயகரான
 सः रामः அந்த ஸ்ரீராமர்
 सौमित्रिणा सह லக்ஷ்மணரோடு கூட
 आदित्यः சூரியன்
 अल्पं கொஞ்சம்

तोयं इव ஜலத்தைப்போல்
 तव प्राणान् உனது உயிர்களை
 शरैः பாணங்களால்
 क्षिप्रं சீக்கிரத்திலே தானே
 आदास्यते வாக்கிவிடப்போகிறார்.

गिरि कुवेरस्य गतोऽथवाऽऽलयं सभां गतो वा वरुणस्य राज्ञः ।

असंशयं दाशरथेन मोक्ष्यसे महाद्रुमः कालहतोऽशनेरिव ॥ ३५ ॥

குவேரஸ்ய “குபேரனுடைய
 गिरि பர்வதத்தை
 गतः वा அடைந்தவனானவரின்,
 अथ वरुणस्य அல்லது வருணனுடைய
 आलयं இருப்பிடத்தையும்
 राज्ञः தேவேந்திரனுடைய
 सभां ஸபையையும்
 गतः वा அடைந்தவனானவரின்,

कालहतः ஆயுள் முடிந்த
 महाद्रुमः பெருமரம்
 अशने: इव இடியினின்று
 (தப்பாதது) போல்,
 दाशरथे: தாசரதீயினிடத்திலிருந்
 न मोक्ष्यसे நீ தப்பமாட்டாய் [து
 असंशयम् ஸந்தேகமில்லை.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥ २१ ॥

आदितः श्लोकाः 12832

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1042

द्वाविंशः सर्गः—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २२ ॥

अवधिविधानम्—தவணை கொடுத்தல்.

सीताया वचनं श्रुत्वा परुषं राक्षसाधिपः । प्रत्युवाच ततः सीतां विप्रियं प्रियदर्शनाम् ॥

ततः	இதன்மேல்	प्रियदर्शनां	கிருபைமையே புரியும்
राक्षसाधिपः	ராக்காஸாதிபன்	सीतां	ஸீதாப் பிராட்டியைப்
सीतायाः	ஸீதாப் பிராட்டியின்		பார்த்து
परुषं	கண்டிப்பான	विप्रियं	கொடுமையாய்
वचनं श्रुत्वा	போதனையைக் கேட்டு	प्रत्युवाच	திரும்பவும் பேசினான் :

यथा यथा सान्त्वयिता वश्यः स्त्रीणां तथा तथा ।

यथा यथा प्रियं वक्ता परिभूतस्तथा तथा ॥ २ ॥

यथा यथा	“ எவ்வளவுக்கெவ்வளவு	यथा यथा	எவ்வளவுக்கெவ்வளவு
सान्त्वयिता	தேரியம் சொல்லி வேண்டி டிக்கொள்ளுகிறானே	प्रियं वक्ता	புகழ்ந்து பேசுகிறானே
तथा तथा	அவ்வளவுக்கெவ்வளவு	तथा तथा	அவ்வளவுக்கெவ்வளவு
स्त्रीणां	ஸ்திரீகளுடைய	परिभूतः	திரஸ்காரத்தை அடை கிறான்.
वश्यः	வசமடைகிறான் ;		

संनियच्छति मे क्रोधं त्वयि कामः समुत्थितः । द्रवतोऽमार्गमासाद्य हयानिव सुसारथिः ॥

त्वयि	“ உன்மேல்	सुसारथिः इव	நல்ல ஸாரதி போல்
समुत्थितः कामः	உண்டாயிருக்கிற காமம்	मे	என்னுடைய
अमार्गं	கோணல்வழியை	क्रोधं	குரோதத்தை
आसाद्य	பற்றி	संनियच्छति	வெளிக்காட்டவிடாது
द्रवतः हयान्	ஓடுகின்ற குதிரைகளை		அடக்குகின்றது.

वामः कामो मनुष्याणां यस्मिन् किल निबध्यते ।

जने तस्मिन्स्वनुक्रोशः स्नेहश्च किल जायते ॥ ४ ॥

मनुष्याणां	“ மனிதர்களுக்கு	तस्मिन्	அதனிடத்தில்
कामः वामः	காமமென்பது மனோகா	स्नेहः च	சினேகமும்
किल	என்று வசந்தி [மானது	अनुक्रोशः तु	தையையும்
यस्मिन् जने	எந்த ஜனத்தினிடத்தில்	किञ्च	வாஸ்தவமாய்
निबध्यते	கட்டுப்படுகிறதோ	जायते	உண்டாகிறது.

एतस्मात् कारणान्न त्वां घातयामि वरानने । वधार्हमवमानार्हं मिथ्याप्रव्रजिते रताम् ॥

वरानने	“ ஸுந்தரமுகி !	अवमानार्हं	அவமதிக்க வேண்டிய வனும்
एतस्मात् कारणात्	இந்தக் காரணத்தினால்	वधार्हं	கொல்லப்பட வேண்டிய
मिथ्या- } प्रव्रजिते } रतां }	கபடு தவசிமேல் (அசைக் கமுடியாத) ஆசை வைத் தவனும்	त्वां	உன்னை [வருமான
		न घातयामि	கொல்லாதிருக்கிறேன்.

परुषाणीह वाक्यानि यानि यानि ब्रवीषि माम् ।
तेषु तेषु वधो युक्तस्तव मैथिलि दारुणः ॥ ६ ॥

மேதிலி “ மைதிலி!
யானி யானி எந்த எந்த
பரூஷணி கர்ணகருமான
வாக்யானி மொழிகளை
மா என்னைப் பார்த்து

इह ब्रवीषि तेषु तेषु तव दारुणः वधः युक्तः
இப்பொழுது மொழிந்தனையோ
அவை ஒவ்வொன்றின் பொருட்டும்
உனக்கு கொடுமையான
வதம் செய்யத்தகும்.”

एवमुक्त्वा तु वैदेहीं रावणो राक्षसाधिपः । क्रोधसंभसंयुक्तः सीतामुत्तरमब्रवीत् ॥ ७ ॥

ராஷஸாதிபன்
வெதேஹியைப்பார்த்து
எவ் உக்தவா இவ்வண்ணம் கூறி
து இப்போது
ராவணன்

क्रोधसंभसंयुक्तः सीतां उत्तरं अब्रवीत्
குரோதத்தால் உடல்
நடுங்கி உதடு துடிக்க
ஸீதாப் பிராட்டியைப்
பின்வருமாறும் [பார்த்து
அவ்விதம் மொழிந்தான் :

द्वौ मासौ रक्षितव्यौ मे योऽवधिस्ते मया कृतः ।
ततः शयनमारोह मम त्वं वरवर्णिनी ॥ ८ ॥
द्वाभ्यामूर्ध्वं तु मासाभ्यां भर्तारं मामनिच्छर्ताम् ।
मम त्वां प्रातराशार्थं सूदाश्छेत्स्यन्ति खण्डशः ॥ ९ ॥

வரவரீனி “ பெண்மணியே
தெ மயா உனக்கு என்னால்
கூத: விதிக்கப்பட்ட
அவதி: ய: தவணை எதுவோ,
ரக்சிதவ்யௌ ஒன்றும் செய்யாமல்
எதிர்பார்த்துக்கொண்
டிருக்கவேண்டிய

மாசௌ
தௌ
தத:
மம சயனம்
மாதங்கள்
அவை இரண்டே;
ஆகையால்
எனது படுக்கையை

त्वं आरोह द्वाभ्यां मासाभ्यां मां भर्तारं
अनिच्छर्तां तु त्वां मम प्रातराशार्थं
सूदाः खण्डशः छेत्स्यन्ति
நீ ஒப்பி ஏறிவிடு;
இரண்டு
மாதங்களுக்கு மேல்
என்னைப் பர்த்தாவாக
ஒப்புக்கொள்ளாதவளா
உன்னை [பிரந்தால்
எனது
காலே போஜனத்திற்காக
சமையற்காரர்கள்
துண்டு துண்டாக
வெட்டுவார்கள்.”

तां तर्ज्यमानां संप्रेक्ष्य राक्षसेन्द्रेण जानकीम् । देवगन्धर्वकन्यास्ता विषेदुर्विकृतेशणाः ॥

ராஷஸேந்திரேண
தர்ஜ்யமானா
தா ஜானகீ
சம்ப்ரேஷ்ய
தா:
ராஷஸேந்திரனால்
பயமுறுத்தப்படுகிற
அந்த ஜானகியை
கண்ணாற்று
ஆங்கிருந்த

देवान्धर्वकन्याः विकृतेशणाः विषेदुः
தேவகந்தர்வ
கன்னிகைகள்
விகுதேஷணா: துக்கந்தோன்றும்
கண்களுடையவர்களாய்
விஷேது: பரிதபித்தார்கள்.

ओष्ठप्रकारैरपरा नेत्रैर्वक्त्रैस्तथाऽपराः । सीतामाश्वासयामासुस्तर्जितां तेन रक्षसा ॥

अपराः	சில ஸ்திரீகள்	रक्षसा	ராக்ஷஸனான
ओष्ठप्रकारैः	அதர சேஷ்டைகளாலும்	तेन	அவனால்
अपराः	வேறுசிலர்	तर्जितां	பயமுறுத்தப்பட்ட
तथा वक्त्रैः	அவ்வண்ணமே முகங்க	सीतां	ஸீதாப் பிராட்டியை
नेत्रैः	கண்களாலும் [ளாலும்]	आश्वासयामासुः	தேற்றாவுபடுத்தினார்கள்.

ताभिराश्वासिता सीता रावणं राक्षसाधिपम् ।

उवाचात्महितं वाक्यं वृत्तशौण्डीर्यगर्वितम् ॥ १२ ॥

ताभिः	அவர்களால்	वृत्तशौण्डीर्य- गर्वितं	ஸ-சீலத்தின் மஹத்வத் தாலுண்டான பெருமை யைக்காட்டுவதும்
आश्वासिता	தேற்றாவு செய்யப்பட்ட	आत्महितं	ஆத்மஹிதமுமான
सीता	ஸீதாப்பிராட்டி	वाक्यं	வாக்கியத்தை
राक्षसाधिपं	ராக்ஷஸாதிபனான	उवाच	உரைத்தான் :
रावणं	ராவணனைப் பார்த்து		

नूनं न ते जनः कश्चिदस्ति निःश्रेयसे स्थितः ॥ १३ ॥

निवारयति यो न त्वां कर्मणोऽस्माद्विगर्हितात् ॥ १४ ॥

ते निःश्रेयसे	“உனது சேஷமத்தில்	अस्मात्	இந்த
स्थितः	விருப்பமுள்ள	विगर्हितात्	தீய
जनः कश्चित्	ஜனம் ஒன்றும்	कर्मणः	தொழிலிலிருந்து
न	இல்லை;	त्वां यः	உன்னை எவனும்
नूनं	ஆகையால்	निवारयति न	விடுவிக்காமலிருக்கிறான்.

मां हि धर्मात्मनः पत्नीं शचीमिव शचीपतेः । त्वदन्यस्त्रिषु लोकेषु प्रार्थयेन्मनसाऽपि कः ॥

शचीपतेः	“இந்திரனுக்கு	त्वदन्यः	உன்னைத்தவிர வேறு
शचीं इव	சசீதேவியைப்போல்	कः हि	எவன் தான்
धर्मात्मनः	தர்மாத்மாவுக்கு	मनसा अपि	மனதினாலாவது
पत्नीं मां	பத்னியான என்னை	प्रार्थयेत्	மனையாட்டியாகப்
त्रिषु लोकेषु	மூன்று உலகங்களிலும்		பிரார்த்திப்பான் ?

राक्षसाधम रामस्य भार्याममिततेजसः । उक्तवानसि यत् पापं क गतस्तस्य मोक्षयसे ॥

राक्षसाधम	“ராக்ஷதப்பதரே!	उक्तवान् असि	சொன்னவனாக ஆகிற
अमिततेजसः	அளவற்ற ஆற்றலுள்ள	तस्य	அவருக்கு [யோ,
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	क गतः	எங்கு ஓடி
भार्या	தர்மபத்தினியைப் பார்த்	मोक्षयसे	தப்பித்துக் கொள்ளப்
पापं यत्	பாதகமான எதை [து		போகிறாய்?

यथा दसश्च मातङ्गः शशश्च सहितो वने । तथा द्विरद्वद्रापस्त्वं नीच शशवत् स्मृतः ॥

வனே காட்டில்
 दृसः मातङ्गः च மதங்கொண்டயானையும்,
 सहितः (அதனுடன்) கூடிய
 शशः च முயலும்
 यथा तथा எப்படியோ அப்படி,

द्विरद्वत् யானைபோன்றவர்
 रामः ஸ்ரீராமர்,
 नीच நீச!
 त्वं शशवत् நீ முயல்போன்றவனென
 स्मृतः தீர்மானிக்கப்பட்டவன்.

स त्वमिक्ष्वाकुनाथं वै क्षिपन्निह न लज्जसे । चक्षुषोर्विषयं तस्य न तावदुपगच्छसि ॥

सः त्वं அந்த நீ,
 इक्ष्वाकुनाथ இக்ஷ்வாகுநாதரை
 इह இங்கு
 क्षिपन् நிந்தித்துக்கொண்டு
 न लज्जसे வெட்கமில்லாமலிருக்க
 கறையே!

तावत् உப்போது
 तस्य அவருடைய
 चक्षुषो: கண்களுக்கு
 विषयं புலப்படும் வஸ்துவாய்
 न उपगच्छसि वै இல்லாமல், புகுந்தாயே!

इमे ते नयने क्रूरे विरूपे कृष्णपिङ्गले । क्षितौ न पतिते कस्मान्माप्नार्य निरीक्षतः ॥

अनार्य துஷ்டா!
 मां என்னை
 निरीक्षतः விழித்துப்பார்க்கிற,
 ते क्रूरे உனது க்ரூரமான
 विरूपे கோரமான
 कृष्णपिङ्गले கறுத்துச் சிவந்த

इमे இந்த இரண்டு
 नयने கண்கள்,
 क्षितौ பூமியில்
 कस्मात् ஏந்தான்
 न पतिते தெறித்து விழாமலிருக்க
 கின்றனவோ?

तस्य धर्मात्मनः पत्नीं स्नुषां दशरथस्य च । कथं व्याहरतो मां ते न जिह्वा पाप शीर्यते ॥

पाप மாபாபியே!
 धर्मात्मनः தர்மா த்மாவான
 तस्य அவருடைய
 पत्नी பத்தினியும்,
 दशरथस्य தசரதருடைய

स्नुषां மருமகளுமான,
 मां व्याहरतः என்னை நோக்கிப் பேச
 ते जिह्वा च உனது நாக்கும், [கிற,
 कथं न शीर्यते ஏன் அறுத்து விழா
 திருக்கிறதோ?

असन्देशात् रामस्य तपसश्चानुपालनात् । न त्वां कुर्मि दशग्रीव भस्म भस्माह तेजसा ॥

भस्माह சாம்பலாகப் போக
 வேண்டிய
 दशग्रीव தசகரீவ!
 रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 असन्देशात् ஆக்கினையில்லாமையா
 तपसः ஸ்வதர்மத்திற்கு

अनुपालनात् च இணக்கி நடக்கவேண்டி
 யிருப்பதாலும்,
 त्वां உன்னை
 तेजसा (பாதிவ்ரதம்) சக்தியால்,
 भस्म तु சாம்பலாக, இப்போது
 न कुर्मि நான் செய்யாமலிருக்க
 கிறேன்.

नापहर्तुमहं शक्या तस्य रामस्य धीमतः । विधिस्तव वधार्थाय विहितो नात्र संशयः ॥

धीमतः	தீமானான	न	அல்ல;
तस्य	அந்த	तव वधार्थाय	உனது மரணத்திற்காக
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	विधिः	தெய்வம் [வே]
अहं अपहर्तुं	நான், திருடப்படுவதற்கு	अत्र विहितः	இப்படி விதித்திருக்கிறது
शक्या	ஸாத்தியமானவள்	संशयः न	ஸந்தேகமேயில்லை.

शूरेण धनदभ्रात्रा बलैः समुदितेन च । अपोह्य रामं कस्माद्दि दारचौर्यं त्वया कृतम् ॥

शूरेण	சூரனும்,	रामं	ஸ்ரீராமரை
धनदभ्रात्रा	குபேரன் ஸுஹோதரனு	कस्मात्	ஏதோ ஒரு வ்யாஜமாய்
बलैः	ஸைன்யங்களோடு [ம்]	अपोह्य	இடத்தைவிட்டு அகலச் செய்து,
समुदितेन	கூடியிருக்கிறவனுமான	दारचौर्यं हि	(அவர்) மனைவியை
त्वया	உன்னாலும்		அபகரித்தல் தானே!"
कृतं च	செய்யப்பட்டது,		

सीताया वचनं श्रुत्वा परुषं राक्षसाधिपः । विवृत्य नयने क्रूरे जानकीमन्ववैक्षत ॥ २४ ॥

सीतायाः	ஸீதையின்,	क्रूरे	இரத்தமாய் சிவந்திருந்த
परुषं	(இவனுக்கு) கர்ணகடோ	नयने विवृत्य	இரு கண்களை உருட்டி
वचनं	பேச்சை [ரமான	जानकीं	ஜானகியை [விழித்து,
श्रुत्वा	கேட்டு,	अन्ववैक्षत	இமை கொட்டாமல் உற்
राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸாதிபன்		றுப் பார்த்தான்.

नीलजीमूतसङ्काशो महाभुजशिरोधरः । सिंहसच्वगतिः श्रीमान्दीप्तजिह्वाग्रलोचनः ॥

चलाग्रमुकुटपांशुश्चित्रमाल्यानुलेपनः । रक्तमाल्याम्बरधरस्तप्ताङ्गदविभूषणः ॥ २६ ॥

श्रीणासूत्रेण महता मेचकेन सुसंवृतः । अमृतोत्पादनदेन भुजगेनेव मन्दरः ॥ २७ ॥

ताभ्यां स परिपूर्णाभ्यां भुजाभ्यां राक्षसेश्वरः । शुशुभेऽचलसङ्काशः शृङ्गाभ्यामिव मन्दरः ॥

नीलजीमूत-	} कறுத்த மேகத்திற்கு நிக ரானவனாய்	चित्रमाल्यानु-	} அழகிய மாலையும் பூச்சு முடையவனாய்
सङ्काशः		लेपनः	
महाभुजशिरोधरः	பெரும் புஜங்களையும் கழுத்துக்களையுமுடைய வனாய்	रक्तमाल्याम्बरधरः	சிவந்த மாலையையும் வஸ் திரத்தையும் தரித்திருப் பவனாய்

सिंहसच्वगतिः சிங்கத்தின் வலுவும்
நடையுமுடையவனாய்

श्रीमान् ஸ்ரீமானாய்
दीप्तजिह्वा- } தீச்சுடர்போன்ற நாவும்
अलोचनः } கடைக்கண்களுமுடைய
வனாய்

चलाग्रमुकुटपांशुः சலித்தாடிய நுனியுள்ள
கிரீடமணிந்து உயரமான
வனுமாய்

महता நீண்ட
मेचकेन இந்திரநீல மணிகளி
ழைத்த

श्रीणिसूत्रेण அரை நூணினால்
सुसंवृतः அழகாய்ச் சுற்றப்பட்டு
अमृतोत्पादनदेन அமிருதமுண்டுபண்ணு
வதற்காகக் கட்டப்பட்ட

देवगन्धर्वकन्याश्च नागकन्याश्च सर्वतः । परिवार्य दशग्रीवं विविशुस्तेदृगृहोत्तमम् ॥ ४६ ॥

दशग्रीवं	தசகண்டனை
सर्वतः	நாற்புறமும்
परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு,
देवगन्धर्व- कन्याः च	தேவகண்ணிகைகளும் கந்தர்வகண்ணிகைகளும்

नागकन्याः च	நாககண்ணிகைகளும்,
तत्	அந்த
गृहोत्तमं	மாளிகைக்கு
विविशुः	வந்தார்கள்.

स मैथिलीं धर्मपरामवस्थितां प्रवेपमानां परिभर्त्स्य रावणः ।

विहाय सीतां मदनेन मोहितः स्वमेव वेश्म प्रविवेश भास्वरम् ॥ ४७ ॥

मदनेन	காமனால்
मोहितः	மோகம்கொண்ட
सः रावणः	அந்த ராவணன்,
मैथिलीं	மீதிலாதிபரின் மகளும்
अवस्थितां	ஒரே வைராக்யமுள் ளவளாய்
धर्मपरां	தர்மநெறியில் நிற்பவளும்

प्रवेपमानां	நடுங்கிக்கொண்டிருப் பவளுமான
सीतां	ஸீதையை,
परिभर्त्स्य विहाय	மிக அதிகமாய் விரட்டி
स्व	தனது [விட்டு,
भास्वरं	கிறந்தொளிக்கும்
वेश्म एव	மாளிகைக்கே
प्रविवेश	போய்ச் சேர்ந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥ २२ ॥

आदितः श्लोकाः 12879

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1089

त्रयोविंशः सर्गः—இருபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ २३ ॥

राक्षसीप्रेरणम्—ராக்ஷஸிகளின் தூண்டுதல்.

इत्युत्त्वा मैथिलीं राजा रावणः शत्रुरावणः । सन्दिश्य च ततः सर्वा राक्षसीर्निर्जगाम ह ॥

मैथिलीं	மைதிலிக்கு
इति उक्त्वा	இவ்விதம் சொல்லி,
सर्वाः	எல்லா
राक्षसीः च	ராக்ஷஸிகளுக்கும்
सन्दिश्य	கட்டளையிட்டு,

शत्रुरावणः	சத்ருக்களோக் கதறச் செய்யும்
रावणः राजा	ராவணராஜன்
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
निर्जगाम ह	போய்ச்சேர்ந்தான்.

निष्क्रान्ते राक्षसेन्द्रे तु पुनरन्तःपुरं गते । राक्षस्यो भीमरूपास्ताः सीतां समभिदुद्रुवुः ॥

राक्षसेन्द्रे	ராக்ஷஸேந்திரன்
निष्क्रान्ते	புறப்பட்டு
पुनः	திரும்பி
अन्तःपुरं गते तु	அந்தப்புரம் சென்றதும்,
भीमरूपाः	பயங்கரரூபமுடைய

ताः	அந்த
राक्षस्यः	ராக்ஷஸிகள்,
सीतां	ஸீதையை
समभिदुद्रुवुः	கும்பலாய்ச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

ततः सीतामुपागम्य राक्षस्यः क्रोधमूर्च्छिताः । परं पुरुषया वाचा वैदेहीमिदमब्रुवन् ॥

ततः அதன்மேல்
 राक्षस्यः ராக்ஷஸிகள்
 क्रोधमूर्च्छिताः கோபத்தால் மெய்
 மறந்தவர்களாய்,
 सीतां வீதா பிராட்டியை
 उपागम्य அணுகி,

परं மிக
 पुरुषया கொடுமையான
 वाचा மொழிகொண்டு
 वैदेहीं வைதேஹியைப்பார்த்து
 इदं ஆவண்ணாப
 अब्रुवन् பேசினார்கள் :—

पौलस्त्यस्य वरिष्ठस्य रावणस्य महात्मनः । दशग्रीवस्य भार्यात्वं सीते न बहुमन्यसे ॥

सीते “வீதையே!
 पौलस्त्यस्य புலஸ்த்ய வம்சத்திற்
 பிறந்தவரும்
 वरिष्ठस्य ச்ரேஷ்டரும்
 महात्मनः மஹாத்மாவும்

दशग्रीवस्य பத்துத் தலைபுடையவரு
 रावणस्य ராவணருக்கு [மான
 भार्यात्वं மனைவியாதலை
 न बहुमन्यसे நீ பெரிதாக மதிக்க
 வில்லையே.”

ततस्त्वेकजटा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् । आमन्त्र्य क्रोधताम्राक्षी सीतां करतलोदरीम् ॥

ततः அதன் பிறகு
 एकजटा नाम ஏகஜடை என்ற
 राक्षसी ராக்ஷஸி,
 क्रोधताम्राक्षी கோபத்தால் கண் சிவந்
 தவளாய்

करतलोदरीं உள்ள கைகளைப் பற்ற
 உதரத்தைபுடைய
 सीतां आमन्त्र्य வீதையை அழைத்து,
 तु இதுவிஷயத்தில்
 वाक्यं अब्रवीत् ஒரு பேச்சை பேசினாள் :

प्रजापतीनां षण्णां तु चतुर्थो यः प्रजापतिः । मानसो ब्रह्मणः पुत्रः पुलस्त्य इति विश्रुतः ॥

विश्रुतः “பிரஸித்திபெற்ற
 पुलस्त्यः புலஸ்தியர்
 इति என்பவர்,
 यः तु எவரோ, அவர்
 ब्रह्मणः பிரம்மாவின்

मानसः पुत्रः மானஸபுத்திரர்;
 षण्णां ஆறு
 प्रजापतीनां பிரஜாபதிகளுள்
 चतुर्थः நான்காவது
 प्रजापतिः பிரஜாபதி.

पुलस्त्यस्य तु तेजस्वी महर्षिर्मानसः सुतः । नाम्ना स विश्रवा नाम प्रजापतिसमप्रभः ॥

पुलस्त्यस्य புலஸ்த்யருக்கு
 मानसः सुतः மானஸபுத்திரர்,
 तेजस्वी தபவொளிபெற்ற
 महर्षिः மாமுனி;
 नाम्ना பெயரினால்

विश्रवा: விசுவஸ்
 नाम என்பவர்;
 सः तु அவரும்
 प्रजापतिसमप्रभः பிரம்மாவுக்கு ஸமமான
 தேஜஸ்ஸுடையவர்.

तस्य पुत्रो विशालाक्षि रावणः शत्रुरावणः । तस्य त्वं राक्षसेन्द्रस्य भार्या भवितुमर्हसि ॥
 मयोक्तं चारुसर्वाङ्गि वाक्यं किं नानुमन्यसे ॥ ८ ॥

विशालाक्षि विशாலாக்ஷி!
 शत्रुरावणः சத்ருக்களை கதறவடிக்க
 रावणः ராவணர், [கும்

तस्य அவருடைய
 पुत्रः மைந்தன்,
 राक्षसेन्द्रस्य ராக்ஷஸேந்திரரான

तस्य अवருक्कु
 त्वं भार्या நீ மனைவியாக
 भवितुं ஆவதற்கு
 अहंसि இஷ்டப்படு;
 चारुसर्वाङ्गि அங்கமெல்லாம் அழகி
 யவளே !

मया என்னால்
 उक्तं சொல்லப்பட்ட
 वाक्यं பேச்சுக்கு,
 अनुमन्यसे இணங்கி நடக்கிறாயா ?
 மாட்டாயா ?
 न किम् என்ன ? ”

ततो हरिजटा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् । विवर्त्य नयने कोपात् मार्जारसदृशेक्षणा ॥

ततः பிறகு
 हरिजटा नाम ஹரிஜடை என்ற
 राक्षसी அரக்கி,
 कोपात् கோபத்தால்
 नयने கண்களிரண்டையும்

विवर्त्य அலர விழித்து,
 मार्जार- } பூனைக்கண்கள் போன்ற
 सदृशेक्षणा } கண்களையுடையவளாய்
 वाक्यं ஒரு பேச்சை
 अब्रवीत् பேசினாள்.

येन देवास्त्रयस्त्रिशदेवराजश्च निर्जिताः । तस्य त्वं राक्षसेन्द्रस्य भार्या भवितुमर्हसि ॥

येन “எவரால்
 त्रयस्त्रिंशत् முப்பத்துமூக்கோடி
 देवाः தேவர்களும்
 देवराजः च தேவராஜரும்
 निर्जिताः ஜயிக்கப்பட்டார்களோ,

तस्य राक्षसेन्द्रस्य அந்த ராக்ஷஸேந்திர
 त्वं நீ [ருக்கு
 भार्या பத்தினிபாக
 भवितुं ஆவதற்கு
 अहंसि இஷ்டப்படு.”

ततस्तु प्रघसा नाम राक्षसी क्रोधमूर्च्छिता । भर्त्सयन्ती तदा घोरमिदं वचनमब्रवीत् ॥
 वीर्योत्सिक्तस्य शूरस्य संग्रामेष्वनिवर्तिनः । बलिनो वीर्ययुक्तस्य भार्यात्वं किं न लप्स्यसे ॥
 प्रियां बहुमतां भार्या त्यक्त्वा राजा महाबलः । सर्वासां च महाभागां त्वामुपैष्यति रावणः ॥
 समृद्धं स्त्रीसहस्रेण नानारत्नोपशोभितम् । अन्तःपुरं समुत्सृज्य त्वामुपैष्यति रावणः ॥

ततः பிறகு
 प्रघसा பிரகஸை
 नाम என்ற
 राक्षसी ராக்ஷஸி,
 क्रोधमूर्च्छिता கோபத்தால் மெய்
 மறந்தவளாய்

किं न लप्स्यसे நீ அடையவேண்டாமா ?
 महाबलः பெருவலியுடைய
 रावणः राजा ராவண மன்னர்,
 प्रियां செல்வமான
 बहुमतां பெருமையாய்க்
 கொண்டாடப்பட்ட

भर्त्सयन्ती பிரட்டிக்கொண்டே,
 वीर्योत्सिक्तस्य “வீர்யம் நிறைந்த
 शूरस्य சூரனும்,
 संग्रामेषु யுத்தங்களில்
 अनिवर्तिनः பின்வாங்காத
 वीर्ययुक्तस्य பராக்கிரமசாலியுமான
 बलिनः பலிஷ்டருக்கு,
 भार्यात्वं பத்தினியாகவிருப்பதை

भार्या தர்மபத்தினியை
 त्यक्त्वा துறந்து,
 ततः அப்போதிலிருந்து
 सर्वासां च எல்லோருள்ளும்
 त्वं तु உன்னையே
 महाभागां மஹா பாக்கியசாலியாய்
 उपैष्यति கொண்டாடுவார் ;
 रावणः ராவணர்

சூரிசஹ்ரேண	ஆயிரக்கணக்கான ஸ்திரீகளால்	समुत्सृज्य	விட்டுவிட்டு,
समृद्धं	நிறைந்ததும்	त्वां	உன்னிடம்
नानारत्नोप- शोभितं } अन्तःपुरं	பல மணிகள் இயற்றப் பட்டு விளங்குவதுமான அந்தப்புரத்தை	उपैष्यति	வந்திருப்பார் "
		इदं	என்ற இந்த
		वचनं	வசனத்தை
		अब्रवीत्	சொன்னான்.

अन्या तु विकटा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् ॥ १५ ॥

असकृदेवता युद्धे नागगन्धर्वदानवाः । निर्जिताः समरे येन स ते पार्श्वमुपागतः ॥ १६ ॥

तस्य सर्वसमृद्धस्य रावणस्य महात्मनः । किमद्य राक्षसेन्द्रस्य भार्यात्वं नेच्छसेऽधमे ॥

विकटा	விகடை	उपागतः	வந்து வேண்டுகின்றார் ;
नाम	என்ற	अधमे	கடினதசையிலிருப்ப வளே !
अन्या	வேறொரு	सर्वसमृद्धस्य	ஸகல செல்வங்க ளுடையவரும்
राक्षसी	ராக்ஷஸி,	महात्मनः	மஹாத்மாவும்
असकृत्	" பலமுறை	राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸேந்திரருமான
युद्धे	(த்வந்த்வ) யுத்தத்திலும்	तस्य	அந்த
समरे	துமல யுத்தத்திலும்	रावणस्य	ராவணருக்கு,
नागगन्धर्व- दानवाः } देवताः	நாகர், கந்தர்வர் தானவர்களும்	भार्यात्वं	மனைவியாதலை
येन	தேவர்களும்	अद्य	இப்பொழுதே
निर्जिताः	எவரால்	इच्छसे न किं	ஒப்புக்கொள்ளுகிறாயா ? இல்லையா ? என்ன ? "
सः तु	ஜயிக்கப்பட்டார்களோ,	वाक्यं	என்ற பேச்சை
ते	அவரே,	अब्रवीत्	பேசினான்.
पार्श्वं	உனது		
	அருகில்		

ततस्तु दुर्मुखी नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् ॥ १८ ॥

यस्य सूर्यो न तपति भीतो यस्य च मारुतः । न वाति स्मायतापाङ्गे किं त्वं तस्य न तिष्ठसि ॥

पुष्पवृष्टिश्च तरवो मुमुचुर्यस्य वै भयात् । शैलाश्च सुभ्रूः पानीयं जलदाश्च यदेच्छति ॥

तस्य नैर्ऋतराजस्य राजराजस्य भामिनि । किं त्वं न कुरुषे बुद्धिं भार्यायै रावणस्य हि ॥

साधु ते तत्त्वतो देवि कथितं साधु भामिनि । गृहाण सुस्मिते वाक्यमन्यथा न भविष्यसि ॥

ततः	அதன் பின்,	यस्य	எவருக்கு
दुर्मुखी	தூர்முகி	भीतः	பயந்து
नाम	என்ற	सूर्यः	சூரியன்
राक्षसी तु	ராக்ஷஸியும்,	न तपति	கொளுத்தாதிருக்கி றானே,
आयतापाङ्गे	" நீண்டகன்ற கடைக் கண்களுற்றவளே !	यस्य च	எவருக்காகவே

मारुतः वायुपकवान्
 न वाति स्म कार्त्तम् मित्रमिच्छति
 वीर्यमसिद्धिं कुरुते,
 तस्य अवरोधं,
 एवं नृ
 तिष्ठति न किं उद्वेगं कुरुते ?
 इल्लेया ? एन्न ?
 यस्य एवमुद्वेगः
 भयात् परित्यज्य,
 तस्य मरणं
 पुण्यवृष्टिं च मलं मलययाम्,
 शैलाः मलैश्च
 जलदाः च मेघैश्च
 पानीयं नल्ल जलं,
 इच्छति निन्दितं
 यदा एवंपोतौ अपोतौ
 सुसुप्तः पौर्वाहिकं नृणां,
 तस्य अन्तः
 नैर्ऋतः राजस्य राक्षसं राजानम्
 राजराजस्य च राजराजानाम्
 रावणस्य रावणं
 भार्यायै पतिनिधायिनीम्

सुभूः அழகிய புருவங்களுள்ள
 भामिनि பெண்மணியே !
 एवं நீ
 बुद्धि ஒப்புதலை
 हि உறுதியாய்
 कुरुष्व न किं செய்கிறாயா ? இல்லையா ?
 என்ன ?
 देवि அமானுஷ்யமான
 सुस्मिते புன்சிரிப்புள்ள
 भामिनि பெண்மணியே !
 तत्रतः ஸரியாய்
 ते உனக்கு
 कथितं உரைசெய்த
 साधु நல்ல
 वाक्यं சொல்லை
 साधु சமர்த்தாய்
 गृहाण ஏற்றுக்கொள் ;
 अन्यथा हि வேறாக ஆகில்
 न भविष्यति நீ உயிருடன் வாழ
 மாட்டாய்"
 वै என்ற
 वाक्यं பேச்சை
 अब्रवीत् பேசினாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे त्रयोविंशः सर्गः ॥ २३ ॥

आदितः श्लोकाः 12901

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1111

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे सप्तदशोऽङ्के वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்நிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் பதினேழாவதுதினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते
श्रीमद्रामायणे अष्टादशेऽङ्के सुन्दरकाण्डे चतुर्विंशसर्गमारभ्य सप्तचत्वारिंशसर्गपर्यन्तं
गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाश्च ९३२ ॥]

ஆதிகில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்திதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில்
18-ம்நாள் ஸந்தரகாண்டத்தில் 24-ாவது ஸர்க்கம் முதல் 47-ாவது
ஸர்க்கம் முடிய கானம் பண்ணப்பட்டன.
அன்று கானம் பண்ணப்பட்ட சுலோகசங்கியை 932.

चतुर्विंशः सर्गः—இருபத்துநாலாவது ஸர்க்கம். ॥ २३ ॥

राक्षसीतर्जनम्—ராக்ஷஸிகள் பயமுறுத்தல்.

ततः सीतामुपागम्य राक्षस्यो विकृताननाः । परुषं परुषा नार्य ऊचुस्तां वाक्यमप्रियम् ॥

ततः	அனந்தரமும்,	उपागम्य	அணுகி
विकृताननाः	கோரமுகமுடைய	तां	அவளைப்பார்த்து
परुषाः	கொடிய	परुषं	க்ரூரமான
राक्षस्यः नार्यः	ராக்ஷஸ ஸ்திரீகள்,	अप्रियं वाक्यं	அனில்ட பேச்சை
सीतां	வீதையை	ऊचुः	பேசினார்கள்.

किं त्वमन्तःपुरे सीते सर्वभूतमनोहरे । महार्हशयनोपेते न वासमनुमन्यसे ॥ २ ॥

सीते	“வீதே!	अन्तःपुरे	அந்தபுரத்தில்
सर्वभूतमनोहरे	சகல பிராணிகளுக்கும் இனியதாய்	वासं	வாஸத்தை
महार्हशयनोपेते	சிறந்தசயனங்கள்	त्वं	நீ
	வகுத்த	किं न अनुमन्यसे	ஏன் ஒப்புக்கொள்ளா திருக்கிறாய்?

मानुषी मानुषस्यैव भार्यात्वं बहुमन्यसे । प्रत्याहर मनो रामान्नैवं जातु भविष्यसि ॥३॥

मानुषी	மனுஷ்யப்பெண்ணாகிய நீ	एवं	உப்படி
मानुषस्य	மனிதனுக்கு	न भविष्यसि	(நீ) ஆகப்போகிறதேஇல்
भार्यात्वं एव	மனைவியாயிருத்தலையே,	रामात्	ராமனிடத்தினின்று [லை;
बहुमन्यसे	மேலானதாய்மதிக்கிறாய்;	मनः	மனகை
जातु	ஒருபோதும்	प्रत्याहर	திருப்பிக்கொள்.

त्रैलोक्यवसुभोक्तारं रावणं राक्षसेश्वरम् । भर्तारुपसंगम्य विहरस्व यथासुखम् ॥ ४ ॥

त्रैलोक्यवसु- भोक्तारं	} மூவுலகத்திலுள்ள மே லான போகங்களை அனு பவிக்கிற	रावणं	ராவணனை
राक्षसेश्वरं		भर्तारुपसंगम्य	நாயகனாக அடைந்து,
	அரக்கர் பெருமானாகிய	यथासुखं	கவலையற்று
		विहरस्व	நீ வாழ்வாயாக.

मानुषी मानुषं तं तु राममिच्छसि शोभने । राज्याद्भ्रष्टमसिद्धार्थं विह्वलं त्वमनिन्दिते ॥

राज्यात् राज்யத்தினின்று
भ्रष्टं நீக்கப்பட்டவனும்,
असिद्धार्थं பங்கமடைந்து
विह्वलं வருந்தும்
मानुषं மானிடனுமான
तं அந்த

रामं तु ராமனையே,
अनिन्दिते குற்றமற்ற
शोभने அழகியே!
मानुषी மானிடஜாதியான
त्वं நீ
इच्छसि அடைய முயலுகிறாய்."

राक्षसीनां वचः श्रुत्वा सीता पद्मनिभेक्षणा । नेत्राभ्यामश्रुपूर्णाभ्यामिदं वचनमब्रवीत् ॥

पद्मनिभेक्षणा தாமரைபோன்ற கண்
களையுடைய

सीता வீதாப்பிராட்டி,
राक्षसीनां இராக்கடிகளின்
वचः श्रुत्वा சொல்லைக் கேட்டு,

अश्रुपूर्णाभ्यां கண்ணீர் ததும்பும்
नेत्राभ्यां கண்களுடன்,
इदं பின்கண்ட
वचनं ப்ரமாணத்தை
अब्रवीत् சாற்றினாள்.

यदिदं लोकविद्विष्टमुदाहरथ संगताः । नैतन्मनसि वाक्यं मे किल्बिषं प्रतिभाति वः ॥

संगताः "கும்பலாய் கூடினவர்க
यत् எதை [ளாய்
उदाहरथ சொன்னீர்களோ,
वः உங்களுடைய
एतत् அந்த
इदं இந்த,

लोकविद्विष्टं லோகவிருத்தமான
किल्बिषं பாவத்தை விளைவிக்கும்
वाक्यं பேச்சு
मे எனது
मनसि மனதில்
न प्रतिभाति சேருவதல்ல.

न मानुषी राक्षसस्य भार्या भवितुमर्हति । कामं खादत मां सर्वा न करिष्यामि वो वचः ॥

मानुषी மானிடப்பெண்,
राक्षसस्य அரக்கனுக்கு
भार्या மனைவியாக
भवितु ஆக
न अर्हति கூடாது;
सर्वा எல்லோருமாய்

मां என்னை
खादत வருத்துங்கள்;
कामं எவ்விதத்திலும்
वः உங்களுடைய
वचः நிபந்தனையை
न करिष्यामि நிறைவேற்றமாட்டேன்.

दीनो वा राज्यहीनो वा यो मे भर्ता स मे गुरुः ।

तं नित्यमनुरक्ताऽस्मि यथा सूर्यं सुवर्चला ॥ ९ ॥

मे எனக்கு
भर्ता यः கணவன் எவரோ
सः அவர்,
राज्यहीनः ராஜ்ய மிழந்தவராய்
वा இருப்பினும்
दीनः கஷ்டதசையிலிருப்பவ
वा இருப்பினும் [ளாய்

मे எனக்கு,
नित्यं गुरुः என்றும் ச்ரேஷ்டர்;
सूर्यं சூர்யனை
सुवर्चला यथा ஸுவர்ச்சலை போல்,
तं அவரை
अनुरक्ता अस्मि விடாது பற்றியிருக்கி
மேன்.

यथा शची महाभागा शक्रं समनुतिष्ठति । अरुन्धती वसिष्ठं च रोहिणी शशिनं यथा ॥
 लोपासुद्रा यथागस्त्यं सुकन्या च्यवनं यथा । सावित्री सत्यवन्तं च कपिलं श्रीमती यथा ॥
 सौदासं मद्यन्तीव केशिनी सगरं यथा । नैषधं दमयन्तीव भैमी पतिमनुव्रता ॥
 तथाहमिक्ष्वाकुवरं रामं पतिमनुव्रता ॥ १२ ॥

महाभागा	மஹா பாக்கியவதியான
शची	சசீதேவி
यथा	எப்படியோ,
शक्रं	இந்திரனே
समनुतिष्ठति	இணைபிரியாதிருக்கி
अरुन्धती	அருந்ததி [ரூளோ,
वसिष्ठं च	வஸிஷ்டரையும்,
रोहिणी	ரோஹிணி
शशिनं	சந்திரனையும்
यथा	எப்படியோ,
लोपासुद्रा	லோபாமுத்திரை
अगस्त्यं	அகஸ்த்யரை
यथा	எப்படியோ,
सुकन्या	ஸுகன்யை
च्यवनं	ச்யவனரை
यथा	எப்படியோ,
सावित्री	சாவீத்ரி
सत्यवन्तं च	ஸத்யவானையும்,
श्रीमती	ஸ்ரீமதி தேவி
कपिलं	கபிலரையும்

यथा	எப்படியோ,
मद्यन्ती	மதயந்தி
सौदासं	சௌடாஸரை
इव	எப்படியோ,
केशिनी	கேசினி தேவி
सगरं	ஸகரரை
यथा	எப்படியோ,
पतिं	பர்தாவாக
अनुव्रता	பின்பற்றிய
भैमी	பீமராஜன் குமாரத்தி
दमयन्ती	தமயந்தி [யான
नैषधं	நளமகாராஜாவை
इव	எப்படியோ,
तथा	அவ்வண்ணமே
अहं	நான்
इक्ष्वाकुवरं	இக்ஷ்வாகு குலக் கொழுந்தரன்
रामं	ஸ்ரீராமரை
पतिं	மணாளனை
अनुव्रता	விடாது தொடருபவள்.”

सीताया वचनं श्रुत्वा राक्षस्यः क्रोधमूर्च्छिताः । भर्त्सयन्ति स्म परुषैर्वाक्यै रावणचोदिताः॥

रावणचोदिताः	ராவணனால் நியமிக்கப்
राक्षस्यः	ராக்ஷஸிகள், [பட்ட
सीतायाः	ஸீதையின்
वचनं	பரகடனையை
श्रुत्वा	கேட்டு,

क्रोधमूर्च्छिताः	கோபம் பொங்கினவர் களாய்
परुषैः	கர்ணகடோரமான
वाक्यैः	சொற்கள் கொண்டு,
भर्त्सयन्ति स्म	மிரட்டினார்கள்.

अवलीनः स निर्वाक्यो हनुमान् शिशुपाद्रुमे । सीतां सन्तर्जयन्तीस्ता राक्षसीरशृणोत् कपिः॥

शिशुपाद्रुमे	சிம்குபாமரத்தில்,
निर्वाक्यः	வாயைக் திறவாமல்
अवलीनः	ஒடுங்கி அடங்கியிருக்கும்
सः	அந்த
हनुमान्	ஹனுமாரென்னும்

कपिः	வானரர்,
सीतां	ஸீதையையும்
सन्तर्जयन्तीः	மிரட்டியதட்டும்
ताः राक्षसीः	அந்த ராக்ஷஸிகளையும்
अशृणोत्	கவனித்தார்.

तामभिक्रम्य संक्रुद्धा वेपमानां समन्ततः । भृशं संलल्लिहुर्दीप्तान् प्रलम्बान्दशनच्छदान् ॥

சங்குடா: கொடிய ஸ்திரீகள்,
 भृशं மெத்தவும்
 वेपमानां அச்சங்கொண்டு நடுங்கு
 तां அவளை [கின்ற
 समन्ततः நாற்புறமும்

अभिक्रम्य சூழ்ந்துகொண்டு,
 दीप्तान् காய்ந்து
 प्रलम्बान् நீண்டு தொங்குகிற
 दशनच्छदान् உதடுகளை
 संलल्लिहुः கடித்துக்கொண்டார்கள்.

ऊचुश्च परमक्रुद्धाः प्रगृह्याशु परश्वधान् । नेयमर्हति भर्तारं रावणं राक्षसाधिपम् ॥ १६ ॥

परमक्रुद्धा: பெருங்கோப மடைந்த
 வர்களாய்,
 आशु விரைந்து
 परश्वधान् கோடரிகளை
 प्रगृह्य கைகளிலெடுத்தோங்கி
 इयं “இவள்

राक्षसाधिपं அரக்கர் பெருமானை
 रावणं ராவணரை
 भर्तारं நாயகனாக
 न अर्हति च ஏற்றுக்கொள்ளவே
 माட்டாள் ” (என்று)
 ऊचुः சொன்னார்கள்.

संभर्त्यमाना भीमाभी राक्षसीभिर्वरानना । सा बाष्पमुपमार्जन्ती शिशुपां तामुपागमत् ॥

भीमाभि: கொடுமைகொண்ட
 राक्षसीभि: ராக்ஷஸிகளால்
 संभर्त्यमाना மிரட்டப்பட்ட,
 वरानना ஸந்தரமுகியான
 सा அவள்

बाष्पம் கண்ணீரை
 उपमार्जन्ती துடைத்துக்கொண்டு,
 तां அந்த
 शिशुपां சிம்சுபா மரத்தை
 उपागमत् நெருங்கிச் சென்றாள்.

ततस्तां शिशुपां सीता राक्षसीभिः समावृता । अभिगम्य विशालाक्षी तस्थौ शोकपरिप्लुता ॥

विशालाक्षी தடங்கண்ணாளான
 सीता வலீதை
 राक्षसीभि: ராக்ஷஸிகளால்
 समावृता சூழப்பட்டவளாய்
 शोकपरिप्लुता சோகத்தில் மூழ்கினவ
 ளாய்,

तां அந்த
 शिशुपां சிம்சுபாவிருகூத்ததை
 अभिगम्य அடைந்து,
 ततः அங்கு
 तस्थौ திகைத்து நின்றாள்.

तां कृशां दीनवदनां मलिनाम्बरधारिणीम् । भर्त्सयाञ्चक्रिरे सीतां राक्षस्यस्ताः समन्ततः॥

ता: राक्षस्य: அந்த ராக்ஷஸிகள்,
 कृशां உடல் மெலிந்தவளும்
 दीनवदनां முகம் வாடியவளும்
 मलिनाम्बर- } அழுக்கு வஸ்திர முடுத்
 धारिणीं } திருப்பவளுமான

तां அந்த
 सीतां வலீதையை,
 समन्ततः நாற்புறமும் (சூழ்ந்து)
 भर्त्सयाञ्चक्रिरे மிரட்டினார்கள்.

ततस्तां विनता नाम राक्षसा भीमदर्शना । अवर्षात् कुपिताकारा कराला निर्णतोदरी ॥

ततः அனந்தரம்,
 कुपिताकारा கோபக்குறியும்
 भीमदर्शना கொடிய பார்வையுமு
 विनता नाम வினதை என்ற, [டைய

निर्णतोदरी பருத்த வயிறுள்ள
 कराला விகார உருவமுடைய
 राक्षसी ராக்ஷஸீ
 अवर्षात् பேசினாள்.

सीते पर्याप्तमेतावद्भर्तुः स्नेहो निदर्शितः । सर्वत्रातिकृतं भद्रे व्यसनायोपकल्पते ॥ २१ ॥

भद्रे	“அம்மா !	निदर्शितः	நன்கு விளக்கப்பட்டது ;
सीते	வீதையே !	अतिकृतं	அளவுக்கு மிஞ்சின காரி
भर्तुः स्नेहः	பதியின் மீதுள்ள சினை	सर्वत्र	எங்கும் [யம்
पर्याप्तं	வேண்டிய மட்டும் [கம்,	व्यसनाय	சிகைக்கு
एतावत्	இதுவரையில்	उपकल्पते	உரியதாகிறது.

परितुष्टाऽस्मि भद्रं ते मानुषस्ते कृतो विधिः ॥ २२ ॥

ममापि तु वचः पथ्यं ब्रुवन्त्याः कुरु मैथिलि ॥ २३ ॥

मैथिलि	மைதிலியே !	ते	உனக்கு
मानुषः विधिः	மானிட தர்மம்	भद्रं	சேஷமமுண்டாகக்கட
कृतः	நன்றாய் அனுஷ்டித்துக் காட்டப்பட்டது ;	ब्रुवन्त्याः	விண்டுபேசும் [வது;
तु	இதுவிஷயத்தில்	मम पथ्यं	எனது ஹிதகரமான
ते	உன் மீது	वचः	வசனத்தை
परितुष्टा	மிக சந்தோஷமடைந்தவ	अपि	எப்படியாகிலும்,
अस्मि	ஆகிறேன் ; [ளாக	कुरु	எடுத்துக்கொள்.

रावणं भज भर्तारं भर्तारं सर्वरक्षसाम् । विक्रान्तं रूपवन्तं च सुरेशमिव वासवम् ॥

दक्षिणं त्यागशीलं च सर्वस्य प्रियवादिनम् ॥ २४ ॥

सर्वरक्षसां	அரக்கர்களுக்கெல்லாம்	दक्षिणं च	ஆண்மையுள்ளவரும்
भर्तारं	அரசரும்,	त्यागशीलं	கொடையாளரும்
विक्रान्तं	பராக்கிரமசாலியும்	सर्वस्य	எல்லோருக்கும்
रूपवन्तं	அழகானவரும்,	प्रियवादिनं च	அன்பு மொழி புகலுந் தன்மையுள்ளவருமான
सुरेशं	தேவராஜராகிய	रावणं	ராவணரை
वासवं	இந்திரனை	भर्तारं	நாயகராக
इव	போன்றவரும்,	भज	அங்கீகரி.

मानुषं कृपणं रामं त्यक्त्वा रावणमाश्रय । दिव्याङ्गरागा वैदेही दिव्याभरणभूषिता ॥

अद्यप्रभृति सर्वेषां लोकानामीश्वरी भव । अग्नेः स्वाहा यथा देवी शचीवेन्द्रस्य शोभने ॥

कृपणं	திக்கற்ற	दिव्याभरण-	} திவ்யமான பூஷணங்கள் பூணப்பெற்றவளாய்
मानुषं रामं	மானிடனான ராமனை	भूषिता	
त्यक्त्वा	விட்டுவிட்டு,	सर्वेषां	எல்லா
रावणं	ராவணரை	लोकानां	உலகங்களுக்கும்
आश्रय	அங்கீகரி ;	ईश्वरी	அரசு செலுத்துகிற
शोभने	ஸௌந்தரீ !	इन्द्रस्य	இந்திரனுக்கு [வளாய்,
वैदेहि	வைதேஹீ !	शची इव	சசீதேவி போலவும்,
अद्यप्रभृति	இது முதல்,	अग्नेः	அக்கினிக்கு
दिव्याङ्गरागा	திவ்யமான பூச்சுடைய வளாய்	स्वाहा देवी यथा	ஸ்வாஹா தேவிபோல
		भव	விளங்குவாய். [வும்,

किं ते रामेण वैदेहि कृपणेन गतायुषा । एतदुक्तं च मे वाक्यं यदि त्वं न करिष्यसि ॥
अस्मिन् मुहूर्ते सर्वास्त्वां भक्षयिष्यामहे वयम् ॥ २७ ॥

वैदेहि	வைதேஹீ !	मे वाक्यं	என் வார்த்தையை
कृपणेन	திக்கற்ற	त्वं	நீ
गतायुषा	கணக்கிடப்பட்ட ஆயுஸ் ஸையுடைய (மானிட	न करिष्यसि यदि	அங்கீகரித்து நடவாமை விரும்பாயாகில்
रामेण	ராமனால் [அனை]	अस्मिन् मुहूर्ते	இந்த சூட்சணத்தில்
ते	உனக்கு	वयं	நாங்கள்
किं	என்ன பயனுண்டு ?	सर्वाः	எல்லோரும்
उक्तं	சொன்ன	त्वां च	உன்னையே
एतत्	இந்த	भक्षयिष्यामहे	தின் றுவிடுவோம்."

अन्या तु विकटा नाम लम्बमानपयोधरा । अब्रवीत् कुपिता वाक्यं मुष्टिमुद्यम्य गर्जती ॥

तु	இப்போது	कुपिता	கோபங்கொண்டு
विकटा	விகடை	मुष्टि	கையை முடக்கி
नाम	என்ற	उद्यम्य	ஒங்கி,
अन्या	வேறொருத்தி	गर्जती	கர்ஜனைசெய்துகொண்டு,
लम्बमानपयोधरा	தொங்கும் முலையுடன் கூடினவளாய்	सीतां	வீதையைப் பார்த்து
		अब्रवीत्	பேசினாள் :—

बहून्प्रतिरूपाणि वचनानि सुदुर्मते । अनुक्रोशान्मृदुत्वाच्च सोढानि तव मैथिलि ॥ २९ ॥

सुदुर्मते	"மதியில்லாத	बहूनि	பலவும்,
मैथिलि	மைதிலீ !	अनुक्रोशात्	கருணையாலும்
तव	உன்னுடைய	मृदुत्वात् च	மேன்மைகுணத்தினாலும்,
अप्रतिरूपाणि	அயுத்தமான	सोढानि	பொறுத்துக்கொள்ளப் பட்டன.
वचनानि	சொற்கள்		

न च नः कुरुषे वाक्यं हितं कालपुरस्कृतम् ॥ ३० ॥

हितं	ஹிதமானதும்,	नः वाक्यं च	எங்கள் பேச்சையும்,
कालपुरस्कृतं	காலத்திற்கு ஏற்றும் ஒத்துமிருக்கிற	न कुरुषे	ஏற்றுக்கொள்ளாதிருக்கிறாய்.

आनीताऽसि समुद्रस्य पारमन्यैर्दुरासदम् । रावणान्तःपुरं घोरं प्रविष्टा चासि मैथिलि ॥

मैथिलि	மைதிலீ !	असि	இருக்கிறாய் ;
अन्यैः	பிறரால்	घोरं	கடுமையான
दुरासदं	அடைய முடியாத,	रावणान्तःपुरं	ராவண அந்தப்புரத்தில்
समुद्रस्य	கடலின்	प्रविष्टा च	புக விடப்பட்டவ ளாயும்
पारं	வேறு கரைக்கு,	असि	இருக்கிறாய்.
आनीता	கொண்டுவரப்பட்டவ ளாக		

अलमश्रुनिपातेन त्यज शोकमनर्थकम् ॥ ३२ ॥

अश्रुनिपातेन	கண்ணீர் பெருக்கியழு	शोकं	சோகத்தை
अलं	போதும்; [தது	त्यज	(இத்துடன்) ஒழித்து
अनर्थकं	டயனற்ற		விடு.

भज प्रीतिं प्रहर्षं च त्यजैतां नित्यदैन्यताम् ॥ ३३ ॥

एतां	இந்த	प्रीतिं	அன்பையும்
नित्यदैन्यतां	நிரந்தரம் துன்புறுத் தன்	प्रहर्षं च	ஆனந்தத்தையும்
त्यज	விட்டுவிடு; [மையை	भज	ஏற்றுக்கொள்.

सीते राक्षसराजेन सह क्रीड यथासुखम् ॥ ३४ ॥

सीते	வலிதே!	यथासुखं	கவலையற்று
राक्षसराजेन सह	ராக்ஷஸராஜரோடுகூட,	क्रीड	இன்புறுக.

जानासि हि यथा भीरु स्त्रीणां यौवनमध्रुवम् । यावन्न ते व्यतिक्रामेत्तावत् सुखमवाप्नुहि ॥

भीरु	அச்சமுள்ளவளே!	ते	உனக்கு (இளம்பருவம்)
स्त्रीणां	ஸ்திரீகளுடைய	यावत्	எதற்குள்
यौवनं	இளம்பருவம்	न व्यतिक्रामेत्	கழிந்துப்போய்விடவில்
अध्रुवं यथा	நிலையில்லாதது என்று	तावत्	அதற்குள்ளாக [லையோ,
जानासि हि	தெரிந்துகொண்டு இருக்கிறாய் அல்லவா?	सुखं	ஸுகத்தை
		अवाप्नुहि	அடை.

उद्यानानि च रम्याणि पर्वतोपवनानि च । सह राक्षसराजेन चर त्वं मदिरक्षणे ॥ ३५ ॥

मदिरक्षणे	கண்ணழகி!	पर्वतोपवनानि च	மலைகளிலுள்ள உபவனங்களையும்
उद्यानानि च	உத்யானங்களையும்	राक्षसराजेन सह	அரக்கர்களுடனே கூட
रम्याणि	அழகிய	त्वं चर	நீ நடந்து பார்.

स्त्रीसहस्राणि ते सप्त वशे स्थास्यन्ति सुन्दरि ॥ ३७ ॥

सुन्दरि	ஸுந்தரியே!	स्त्रीसहस्राणि	ஆயிரம் பெண்கள்
ते	உனது	स्थास्यन्ति	கட்டளைப்படி ஏவல்
वशे	ஸ்வாதீனத்தில்		புரியக் காத்துக்கொண்
सप्त	எழு		டிருப்பார்கள்.

उत्पाद्य वा ते हृदयं भक्षयिष्यामि मैथिलि । यदि मे व्याहृतं वाक्यं न यथावत् करिष्यसि ॥

मैथिलि	மைதிலீ!	न करिष्यसि यदि	செய்யாது போவாயாகில்
व्याहृतं	விவரமாகச் சொல்லப்	ते हृदयं	உனது இருதயத்தை
मे	எனது [பட்ட	वा	நிச்சயமாய்
वाक्यं	பேச்சை	उत्पाद्य	பிளந்து
यथावत्	சொன்னபடி	भक्षयिष्यामि	தின் றுவிடுவேன்.

ततश्चण्डोदरी नाम राक्षसी क्रूरदर्शना । भ्रामयन्ती महच्छूलमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ३९ ॥

ततः	அதன் பின்,	महत् शूलं	பெரிய சூலத்தை
चण्डोदरी	சண்டோதரி	भ्रामयन्ती	சுழற்றிக்கொண்டு,
नाम राक्षसी	என்ற அரக்கி,	इदं	பின் கண்ட
क्रूरदर्शना	கொடிய பார்வையுடைய	वचनं	பேச்சை
	வளாய்	अब्रवीत्	பேசினாள்.

इमां हरिणलोलाक्षीं त्रासोत्कम्पिपयोधराम् । रावणेन हतां दृष्ट्वा दौर्हिदो मे महानभूत् ॥

रावणेन	“ராவணரால்	इमां	இவளை
हतां	கொண்டு வரப்பட்டு	दृष्ट्वा	கண்டு,
वासोत्कम्पि-	பயந்து நடுங்குகிற ஸ்த	मे	எனக்கு
पयोधरां		महान्	ஒரு பெரிய
हरिणलोलाक्षीं	மானின்போல் அலையும்	दौर्हिदः	ஆசை
	கண்களையுடைய	अभूत्	விளைந்தது.

यकृत्प्लीहमयोत्पीडं हृदयं च सबन्धनम् । अन्त्राण्यपि तथा शीर्षं खादेयमिति मे मतिः ॥

यकृत्	ஈரலையும்	अन्त्राणि अपि	குடல்களையும்,
प्लीहं	மண்ணீரலையும்,	तथा शीर्षं	அப்படியே தலையையும்,
अथ	அதன்மேல்	खादेयं	கடித்துத் தின்னவேண்
उत्पीडं	வழும்பையும்,	इति	என்பது [டும்
सबन्धनं	தசை நரம்போடு	मे	என்னுடைய
हृदयं च	இருதயத்தையும்,	मतिः	அபேகை. ”

ततस्तु प्रघसा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् । कण्ठमस्या नृशंसायाः पीडयाम किमास्यते ॥ निवेद्यतां ततो राज्ञे मानुषी सा मृतेति ह । नात्र कश्चन सन्देहः खादतेति स वक्ष्यति ॥

ततः	அதன்பின்:	इति]	என்று
प्रघसा नाम	பிரகஸை என்ற	निवेद्यतां	சொல்லவேண்டியது ;
राक्षसी	அரக்கி,	तु	அப்போது,
किं	“ ஏன்	सः	அவர்
आस्यते	சும்மாவிருக்கவேண்டும்?	खादत	‘ தின்று விடுங்கள் ’
नृशंसायाः	கொடியவளான	इति	என்று
अस्याः	இவளுடைய	वक्ष्यति	சொல்லுவார் ;
कण्ठं	மென்னியை	अत्र	இதுவிஷயத்தில்
पीडयाम	பிடித்து விடுவோம் ;	सन्देहः	ஸந்தேஹம்
ततः	பின்பு	कश्चन	கொஞ்சமும்
राज्ञे	அரசரிடத்தில்	न	இல்லை ”
सा	‘ அந்த	वाक्यं	என்ற பேச்சை
मानुषी	மனுஷ்யஸ்திரீ	अब्रवीत्	பேசினாள்.
मृता	செத்துப்போனாள் ’	ह	காண் !

ततस्त्वजामुखी नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् । विशस्येमां ततस्सर्वाः समान् कुरुत पीलुकान् ॥
विभजाम ततस्सर्वा विवादो मे न रोचते । पेयमानीयतां क्षिप्रं लेह्यमुच्चावचं बहु ॥४५॥

ततः அதன்பின்
அஜாமுகி நாம அஜாமுகி என்ற
ராட்சசி து ராட்சதவியும்,
இமாं “இவளை
விசஸ்ய துண்டம் துண்டமாய்
பீலுகான் இறைச்சிகளை [வெட்டி
सर्वाः எல்லோரும்
समान् ஸமமாக
कुरुत பங்கிடுங்கள்,
सर्वाः எல்லோரும்
विभजाम பகிருவோம்,
ततः ततः முன்னும் பின்னும்

विवादः விவாதம்
मे எனக்கு
न रोचते இஷ்டமில்லை.
पेयं குடிக்க மத்யமும்
उच्चावचं பலவகை
लेह्यं பருகிப்புசிக்கும் துவை
क्षिप्रं விரைவில் [யலும்
बहु வேண்டியமட்டும்
आनीयतां கொண்டுவரப்படட்டும்”
वाक्यं என்ற சொல்லை
अब्रवीत् சொன்னான்.

ततः शूर्पणखा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् । अजामुख्या यदुक्तं हि तदेव मम रोचते ॥
सुरा चानीयतां क्षिप्रं सर्वशोकविनाशिनी । मानुषं मांसमास्वाद्य नृत्यामोऽथ निकुम्भिलाम् ॥

ततः அதன்பின்
अजामुख्या “அஜாமுகியால்
यत् எனது
उक्तं சொல்லப்பட்டதோ,
तत् एव அதுவேதான்
मम हि எனக்கும்
रोचते சம்மதமாக இருக்கிறது;
सर्वशोक- } எல்லாக் கவலையையும்
विनाशिनी } ஒழிக்கக்கூடிய
सुरा च கள்ளும்
क्षिप्रं விரைவில்

आनीयतां கொண்டுவரப்படட்டும்;
मानुषं மனித
मांसं மாமிசத்தை
आस्वाद्य தின்றுவிட்டு,
अथ பிறகு
निकुम्भिलां கீழும்பிலையில்
नृत्यामः கூத்தாடுவோம்”
वाक्यं (என்ற) சொல்லை
शूर्पणखा नाम சூர்பணகை என்ற
राक्षसी ராட்சசி
अब्रवीत् சொன்னான்.

एवं संभर्त्स्यमाना सा सीता सुरसुतोपमा । राक्षसीभिर्विरूपाभिर्धैर्यमुत्सृज्य चारुदत् ॥

एवं இவ்வாறு,
विरूपाभिः பயங்கரமான
राक्षसीभिः ராட்சதஸிகளால்
संभर्त्स्यमाना பயமுறுத்தப்படுகிற
வளராய்

सुरसुतोपमा தெய்வப்பெண்ணென
सा அந்த [விளங்கும்
सीता च ஸீதாபிராட்டியும்
धैर्यं उत्सृज्य தைர்யத்தை இழந்து
अरुदत् அழுதாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥ २४ ॥

आदितः श्लोकाः 12949

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1159

पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். || ௨௫ ||

सीताविषादः—ஸீதை மனமுடைதல்.

अथ तासां वदन्तीनां परुषं दारुणं बहु । राक्षसीनामसौम्यानां रुरोद जनकात्मजा ॥

தாசா்	அந்த	வதந்தீனா்	மொழிகையில்,
அஸௌமயானா்	விகாரமான	அथ	அப்பொழுது,
ராक्षसीனா்	ராக்கூஸிகள்,	जनकात्मजा	ஜனகர் திருமகள்
परुषं	க்ரூரமாய்	बहु	அதிகமாய்
दारुणं	பயங்கரமாய்	रुरोद	அழுதாள்.

सा स्नापयन्ती विपुलौ स्तनौ नेत्रजलस्रवैः । चिन्तयन्ती न शोकस्य तदान्तमधिगच्छति ॥

सा	அவள்	तदा	அப்பொழுது
विपुलौ स्तनौ	பருத்த ஸ்தனங்களை	शोकस्य	சோகத்தின்
नेत्रजलस्रवैः	கண்ணீர் பெருக்குகளால்	अन्तं	எல்லையை
स्नापयन्ती	நனைப்பவளாய்,	न अधिगच्छति	கண்டறிய முடியாம
चिन्तयन्ती	சிந்தையுற்றவளாய்		விருந்தாள்.

सा वेपमाना पतिता प्रवाते कदली यथा । राक्षसीनां भयत्रस्ता विवर्णवदनाऽभवत् ॥

सा	அவள்	प्रवाते	புயற்காற்றில்
राक्षसीनां	ராக்கூஸிகளின்	कदली	வாழைமரம்
भयत्रस्ता	மிரட்டலுக்கஞ்சி,	यथा	போல்
वेपमाना	நடுநடுங்கி,	पतिता	புவியில் விழுந்தவளாக
विवर्णवदना	முகநிறமிழந்து,	अभवत्	ஆனால்.

तस्याः सा दीर्घविपुला वेपन्त्या सीतया तदा । ददृशे कम्पिनी वेणी व्यालीव परिसर्पती ॥

वेपन्त्या	நடுங்கித் துடிக்கின்ற	सा	அந்த
सीतया	ஸீதையோடேயே	वेणी	தலைப்பின்னல்,
तस्याः	அவளுடைய	तदा	அப்பொழுது,
दीर्घविपुला	நீண்டகன்றதும்	परिसर्पती	அங்குமிங்குமலைகின்ற
कम्पिनी	அசைந்துகொண்டிருந் ததுமான	व्याली इव	ஸர்ப்பம் போல்
		ददृशे	காணப்பட்டது.

एवमुक्ता तु वैदेही राक्षसीभिर्मनस्विनी । उवाच परमत्रस्ता बाष्पाद्दया गिरा ॥ ५ ॥

राक्षसीभिः	ராக்கூஸிகளால்	मनस्विनी	கற்பில் நிலைநின்ற
एवं	மேற்கூறியவண்ணம்	वैदेही	வைதேஹி
उक्ता	சொல்லப்பட்டவளாய்	बाष्पाद्दया गिरा	கண்ணீர் தடுக்க தழ
परमत्रस्ता	மிக நடுங்கினவளாய்		தழுத்த மொழிகொண்டு
तु	ஆயினும்,	उवाच	உரைத்தாள் :

न मानुषी राक्षसस्य भार्या भवितुमर्हति । कामं खादत मां सर्वा न करिष्यामि वो वचः ॥

மானுஷி "மனுஷ்யஸ்திரீ
 ராக்ஷஸனுக்கு
 भार्या भवितुं பத்னியாக ஆவதற்கு
 न अर्हति அதிகாரம் பெறவில்லை;
 मां कामं என்னை இஷ்டப்படி

सर्वा: எல்லோரும்
 खादत தின்றுவிடுங்கள்;
 वः वचः உங்கள் வார்த்தையை
 न करिष्यामि ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன்.

सा निःश्वसन्ती दुःखार्ता शोकोपहतचेतना । आर्ता व्यसृजदश्रूणि मैथिली विललाप ह ॥

சா மைதிலி அந்த மைதிலி,
 शोकोपहत- } சோகத்தால் சிகை
 चेतना } யுண்ட சிந்தையாளாய்
 दुःखार्ता துக்கம் மேலிட்டு
 आर्ता நெஞ்சங்கரைந்தவளாய்

निःश्वसन्ती பெருமூச்சு விடுபவளாய்
 अश्रूणि கண்ணீர்களை
 व्यसृजत् பெருக்கினாள்,
 विललाप पुलம்பிப்பிதற்றினாள்.
 ह கஷ்டம்!

लोकप्रवादः सत्योऽयं पण्डितैः समुदाहृतः । अकाले दुर्लभो मृत्युः स्त्रिया वा पुरुषस्य वा ॥
 यत्राहमेवं क्रूराभी राक्षसीभिरिहार्दिता । जीवामि हीना रामेण मुहूर्तमपि दुःखिता ॥

स्त्रियाः वा "பெண்ணுக்காகட்டும்
 पुरुषस्य वा ஆணுக்காகட்டும்,
 अकाले விதித்த காலமல்லாக்
 मृत्युः மாணம் [காலத்தில்,
 दुर्लभः துர்லபம், (என்று)
 पण्डितैः தெரிந்தவர்களால்
 समुदाहृतः எடுத்துக் கூறப்பட்ட
 अयं लोकप्रवादः இந்த லோகவதந்தி
 सत्यः ஸத்யம்
 यत्र ஆகையால் தான்
 क्रूराभिः கொடிய

राक्षसीभिः ராக்ஷஸிகளால்,
 एवं இவ்வாறு
 अर्दिता புண்படுத்தப்பட்டு
 दुःखिता துக்கப்படுபவளாயும்
 रामेण हीना ஸ்ரீராமரைவிட்டு பிரிக்
 कப்பட்டவளாயும்
 अपि இருந்தும்,
 इह मुहूर्तं இந்தக் காலத்திலும்
 अहं நான்
 जीवामि உயிருடனிருக்கிறேன்."

सा राक्षसीमध्यगता सीता सुरसुतोपमा । न शर्म लेभे दुःखार्ता रावणेन च तर्जिता ॥

राक्षसीमध्यगता ராக்ஷஸிகளின் நடுவி
 लकपपட்டுக்கொண்டு

रावणेन ராவணனால்
 तर्जिता பயமுறுத்தப்பட்டு
 दुःखार्ता துயரப்படும்

सुरसुतोपमा தெய்வப்பெண்ணென
 सा அந்த [விளங்கும்
 सीता லீதாப்பிராட்டியார்,
 शर्म ரக்ஷணையை
 च இன்னும்
 न लेभे அறியாமலிருந்தாள்.

वेपते स्माधिकं सीता विशन्तीवाङ्ममात्मनः । वने यूथपरिभ्रष्टा मृगी कोकैरिवार्दिता ॥

वने காட்டில்
 यूथपरिभ्रष्टा இனத்தினின்றும் பிரிக்
 कोकैः செந்நாய்களால் [கப்பட்டு
 अर्दिता வருத்தப்பட்ட,
 मृगी इव மான்பேடுபோல்

सीता லீதை
 आत्मनः अङ्गं தனது அங்கத்தினுள்
 विशन्ता इव குமுங்கினவளாய்
 बोलवै
 अधिकं பொறுக்கமுடியாதவண்
 वेपते स्म நடுங்கினாள். [ணமாய்

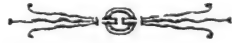
तेन रात्रेण	உந்த ராமனை விட்டு
हीनायाः	வில்க்கிப் பிரிக்கப்பட்ட
मम	என்
जीवितं	பிராணனிருப்பது,
सर्वथा	மிக்க
दुर्लभं	வியக்கத்தக்கது ;
पुरा	முன்
जन्मान्तरे	ஜன்மாந்திரத்தில்
कीदृशं पापं	எப்படிப்பட்ட பாபம்
मया	என்னால்
कृतं तु	செய்யப்பட்டதோ !
येन	ஆகவேதான்,
घोरं	கொடுமைகொண்டு
सुदारुणं	மிக வருத்துகின்ற
इदं दुःखं	இந்த துயரம்
मया	என்னால்
प्राप्यते	அனுபவிக்கப்படுகிறது ;
राक्षसीभिः	ராக்ஷஸிகளால்
रक्षन्त्या	காக்கப்பட்ட
मया	என்னால்

रामः	ஸ்ரீராமர்
न आसाद्यते	காணப்பெற முடியாது ;
महता शोकेन	பெரும் சோகத்தால்
वृता च	வருந்துபவளாக இருப்
जीवितं	பிராணனை [பதால்
त्यक्तुं	இழக்க
इच्छामि	நினைக்கிறேன் ;
मानुष्यं	மானிடப்பிறவி
धिकं	இழிவாக
अस्तु खलु	இருக்கிறதல்லவா ?
तु	அதிலும்
परवश्यतां	பராதீனம்
धिकं अस्तु	மிகவும் இழிந்தது ;
यत्	ஏனென்றால்
आत्मच्छन्देन	பிறர் அனுமதியின்றி,
जीवितं	பிராணனை [தானாகவே
परित्यक्तुं	விடவும்
न शक्यं	அதிகாரமில்லை என்று
पुनः	பலவாறாய்
दुःखानां	துக்கத்து நொந்தாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षड्विंशः सर्गः ॥ २५ ॥

आदितः श्लोकाः 12969

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1179

षड्विंशः सर्गः—இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம். ॥ २६ ॥

आत्महत्यानिश्चयः—உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளத் தீர்மானித்தல்.

प्रसक्ताश्रुमुखीत्येवं ब्रुवन्ती जनकात्मजा । अधोमुखमुखी बाला विलप्तमुपचक्रमे ॥ १ ॥

उन्मत्तेव प्रमत्तेव भ्रान्तचित्तेव शोचती । उपावृत्ता किशोरीव विवेष्टन्ती महीतले ॥ २ ॥

अधोमुखमुखी	தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு
प्रसक्ताश्रुमुखी	கண்ணீர் சொரிகின்ற
एवं	இவ்வாறு [முகத்தோடு,
बाला	அவிவேகமாய்
ब्रुवन्ती	பிதற்றிய
जनकात्मजा	ஜனகர் திருமகள்,
उन्मत्ता इव	பித்தேகறியவள் போலும்
प्रमत्ता इव	புத்தி பிசகியவள் போலும்

भ्रान्तचित्ता इव	பிரமித்தவள் போலும்
शोचती	வருந்தி,
महीतले	புவியில்
उपावृत्ता	சிரமம்போக்கிக்கொள்ள ப்புரளுகிற
किशोरी इव	பெண்குதிரைபோல்,
विवेष्टन्ती	விழுந்து புரண்டு,
इति	பின்வருமாறும்
विलप्तं	புலம்பிப்பிதற்ற
उपचक्रमे	தொடங்கினாள் :—

राघवस्य प्रमत्तस्य रक्षसा कामरूपिणा । रावणेन प्रमथ्याहमानीता क्रोशती बलात् ॥

राघवस्य “ஸ்ரீராகவருக்கு
 प्रमत्तस्य தெரியாத சமயத்தில்,
 कामरूपिणा சமயத்திற்கேற்ற
 ரூபமெடுக்கவல்ல
 रक्षसा அரக்கனான
 रावणेन ராவணனால்,

प्रमथ्य துன்புறுத்தப்பட்டு
 बलात् வலிந்து
 क्रोशती கதறக்கதற,
 अहं நான்
 आनीता தூக்கிக்கொண்டு
 வரப்பட்டேன்.

राक्षसीवशमापन्ना भर्त्स्यमाना सुदारुणम् । चिन्तयन्ती सुदुःखार्ता नाहं जीवितुमुत्सहे ॥

राक्षसीवशं ராக்ஷஸிகளின்
 ஆளுகைக்கு
 आपन्ना உள்ளாக்கப்பட்டு
 सुदारुणं மிகக் கடுமையாக
 भर्त्स्यमाना வெருட்டப்பட்டவளாய்,

सुदुःखार्ता துக்கத்தில் மூழ்கி
 चिन्तयन्ती மனவேதனைப்படும்
 अहं நான்
 जीवितुं உயிருடனிருக்க
 न उत्सहे மாட்டேன்.

न हि मे जीवितैरर्थो नैवार्यैर्न च भूषणैः । वसन्त्या राक्षसीमध्ये विना रामं महारथम् ॥

महारथं மஹாரதரான
 रामं ஸ்ரீராமரை
 विना விட்டுப்பிரிந்து,
 राक्षसीमध्ये ராக்ஷஸிகளிடையில்
 वसन्त्या: சிக்கிக்கொண்ட
 मे எனக்கு,
 जीवितैः உயிர்வாழ்க்கைகளால்

अर्थः हि ஆகவேண்டிய காரியம்
 எதுவும்
 न இல்லை;
 अर्थैः एव செல்வங்களாலும்
 न இல்லை;
 भूषणैः च ஆபரணங்களாலும்
 न இல்லை.

अश्मसारमिदं नूनमथवाऽप्यजरामरम् । हृदयं मम येनेदं न दुःखेनावशीर्यते ॥ ६ ॥

मम எனது
 इदं हृदयं இந்த ஹிருதயம்
 अश्मसारं உறுதியான கற்பாறை
 अथवा அல்லது [யோ?
 अजरामरं சிதைவற்ற தன்மையை
 சாச்வதமாய் பெற்று
 ள்ளதோ?

नूनं என்னவோ?
 येन இப்படியிருப்பதால்
 தான்
 दुःखेन अपि துயரத்தோடிருந்தும்
 इदं இது
 न अवशीर्यते பிளவுபடாமலிருக்
 கிறது.

धिष्णामनार्यामसर्ती याऽहं तेन विनाकृता । मुहूर्तमपि रक्षामि जीवितं पापजीविता ॥ ७ ॥

असर्ती பாதிவிரத்யக்குறைவு
 உண்டானவளான,
 अनार्या பெருமையிழந்தவளான,
 मां என்னை
 धिक् ஒழித்துக்கொள்ளவேண்
 अपि அப்படியிருந்தும் [டும்;
 या अहं எந்த அந்த நான்

तेन அவரோடு
 विनाकृता இல்லாமல் பிரிக்கப்பட்
 पापजीविता பாபஜீவியாக [டவளாய்,
 मुहूर्तं ஒரு முகூர்த்தமாவது
 जीवितं பிராணனை
 रक्षामि விடாது வைத்திருக்
 கிறேன்.

का च मे जीविते श्रद्धा सुखे वा तं प्रियं विना । भर्तारं सागरान्ताया वसुधायाः प्रियंवदम् ॥

सागरान्तायाः	கடல் சூழ்ந்த	मे	எனக்கு
वसुधायाः	பூமிக்கே	जीविते	உயிர் வாழ்க்கையிலாயி
भर्तारं	தனியரசும் [மான		னும்
प्रियंवदं	இன்சொல் புரிபவரு-	सुखे वा	தேஹ ஸம்ரக்ஷணையிலா
तं प्रियं च	அந்த பிராணநாதனையே	श्रद्धा	சிரத்தை [யினும்
विना	விட்டுப் பிரிந்தபின்,	का	ஏது ?

भिद्यतां भक्ष्यतां वाऽपि शरीरं विसृजाम्यहम् । न चाप्यहं चिरं दुःखं सहेयं प्रियवर्जिता ॥

भिद्यतां	வெட்டிப்போகட்டும்	विसृजामि	ஒழித்துவிடவே போ
अपि वा	அல்லது	अहं	நான் [கிறேன் ;
भक्ष्यतां	வீழுங்கிப்போகட்டும்,	प्रियवर्जिता	கணவனை விட்டுப் பிரிந்
अपि च	எப்படியாவது	दुःखं	துக்கத்தை [தவளாய்
अहं	நான்	चिरं	நெடுங்காலம்
शरीरं	சரீரத்தை	न सहेयम्	பொறுத்துய்யேன்.

चरणेनापि सव्येन न स्पृशेयं निशाचरम् । रावणं किं पुनरहं कामयेयं विगर्हितम् ॥

विगर्हितं निशाचरं	அல்ப திருடனை	अहं न स्पृशेयं	நான் தொடமாட்டேன் ;
रावणं	ராவணனை,	कामयेयं	ஒரு பொருளாய் பாராட்
सव्येन	இடது	किं पुनः	டுவேனென்பது என்
चरणेन अपि	காலினாலும்,		றைக்கேனுமுண்டோ ?

प्रत्याख्यातं न जानाति नात्मानं नात्मनः कुलम् । यो नृशंसस्वभावेन मां प्रार्थयितुमिच्छति॥

यः	எவன்	इच्छति	துணிகிறானே அவன்
नृशंसस्वभावेन	குரூரஸ்வபாவத்தால்	प्रत्याख्यातं	இகழ்ந்து கிராகரித்ததை
मां	என்னை	न जानाति	உணர்கின்றிலன் ; [யும்
प्रार्थयितुं	மனையாட்டியாகப் பெற	आत्मानं न	தன் கிலையயுமில்லை ;
	பிரார்த்திக்கவும்	आत्मनः कुलं न	தனது குலத்தையுமில்லை.

छिन्ना भिन्ना विभक्ता वा दीप्ते वाग्नौ प्रदीपिता । रावणं नोपतिष्ठेयं किं प्रलापेन वश्विरम् ॥

छिन्ना	செதுக்கப்பட்டவளாக	प्रदीपिता	எரிக்கப்பட்டவளாகவா
	வாவது,		வது ;
भिन्ना	பிளக்கப்பட்டவளாகவா	वा	எப்படியானபோதிலும்
	வது,	रावणं	ராவணனை
विभक्ता	வெட்டப்பட்டவளாகவா	न उपतिष्ठेयं	நான் கண்ணெடுத்தும்
वा	அல்லது [வது	चिरं	நீண்ட [பாரேன் ;
दीप्ते	மூண்டெரிகின்ற	प्रलापेन वः	புலம்பலால் உங்களுக்கு
अग्नौ	தீயில்	किं	என்ன பயன் ?

ख्यातः प्राज्ञः कृतज्ञश्च सानुक्रोशश्च राघवः । सद्वृत्तो निरनुक्रोशः शङ्के मद्भाग्यसंक्षयात् ॥

राघवः श्रीराகவர்
प्राज्ञः ப்ராக்ஞராயும்
कृतज्ञः க்ருதக்ஞராயும்
सानुक्रोशः விசனமாயிருப்பவரை
பராமரிப்பவராயும்
सद्वृत्तः ஸுசீலராயும்

ख्यातः च ப்ராஸித்தி பெற்றவராயும்
இருந்தும்
मद्भाग्यसंक्षयात् எனது புண்யக்கேட்டி-
னால்
निरनुक्रोशः பரிதாபப்படாதவராக
ஆயினரோவென
शङ्के நினைக்கிறேன்.

राक्षसानां सहस्राणि जनस्थाने चतुर्दश । येनैकेन निरस्तानि स मां किं नाभिपद्यते ॥

जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில்
येन எவரால்
एकेन ஒருவராய்
राक्षसानां அரக்கர்களுடைய
चतुर्दश सहस्राणि பதினான்கு ஆயிரங்களும்

निरस्तानि வேரோடழிக்கப்பட்டார்
सः அவர் [களோ
मां என்னை
किं ஏன்
न अभिपद्यते காப்பாற்றாதிருக்கிறார்?

निरुद्धा रावणेनाहमल्पवीर्येण रक्षसा । समर्थः खलु मे भर्ता रावणं हन्तुमाहवे ॥ १५ ॥

अलवीर्येण அல்பவீர்யனான
रावणेन रक्षसा ராவண ராக்ஷஸனால்
अहं நான்
निरुद्धा காவலில் வைக்கப்பட்டி
रावणं ராவணனை [ருக்கிறேன்;

आहवे யுத்தத்தில்
हन्तुं கொல்ல
मे भर्ता எனது கணவன்
समर्थः ஸமர்த்தன் (என்பதில்)
खलु ஐயமில்லை.

विराधो दण्डकारण्ये येन राक्षसपुङ्गवः । रणे रामेण निहतः स मां किं नाभिपद्यते ॥

दण्डकारण्ये தண்டகாரண்யத்தில்,
विराधः விராதனென்ற
राक्षसपुङ्गवः ராக்ஷஸபுங்கவன்,
येन रामेण எந்த ஸ்ரீராமரால்
रणे போரில்

निहतः கொல்லப்பட்டானோ
सः मां அவர், என்னை
किं ஏன்
न अभिपद्यते வந்து மீட்காமலிருக்
கிறார்?

कामं मध्ये समुद्रस्य लङ्कयं दुष्प्रवर्षणा । न तु राघववाणानां गतिरोधो भविष्यति ॥

इयं लङ्का இந்த லங்கை
समुद्रस्य கடலின்
मध्ये நடுவில்,
दुष्प्रवर्षणा பிறர் புகுந்து அழிக்க
வொண்ணாததென்பது

कामं तु உண்மையே ஆகிலும்
राघववाणानां ஸ்ரீராமருடைய பாணங்
களின்
गतिरोधः கதிக்குத் தடையாக
न भविष्यति ஆகாதே!

किं नु तत्कारणं येन रामो दृढपराक्रमः । रक्षसाऽपहृतां भार्यामिष्टां नाभ्यवपद्यते ॥ १८ ॥

दृढपराक्रमः திடமான பராக்கிரமம்
रामः ஸ்ரீராமர் [படைத்த
रक्षसा அரக்கனால்
अपहृतां அபஹரிக்கப்பட்ட
इष्टां भार्या இஷ்ட பாரியையை

येन எந்தக் காரணத்தால்
न अभ्यवपद्यते வந்து மீட்காதிருக்கின்
றாரோ,
तत्कारणं அந்தக் காரணம்
किं नु யாதாகுமோ?

इहस्थां मां न जानीते शङ्के लक्ष्मणपूर्वजः । जानन्नपि हि तेजस्वी धर्षणं मर्षयिष्यति ॥

लक्ष्मणपूर्वजः लக்ஷ்மணர் தமயனான
 तेजस्वी மஹா பராக்கிரமசாலி,
 मां इहस्थां என்னை இங்கிருப்பவளா
 न जानीते அறிந்திலர் (என்று) [க

शङ्के எண்ணுகிறேன் ;
 जानन् हि அறிந்தனரேயாகில்
 धर्षणं தெளர்ஜன்யத்தை,
 अपि मर्षयिष्यति கூதமிப்பாரா? என்ன?

हृतेति योऽभिगत्वा मां राघवाय निवेदयेत् । गृध्रराजोऽपि स रणे रावणेन निपातितः ॥

यः எவர்
 मां என்னைப்பற்றி
 रावणेन ராவணனால்
 हृता தூக்கிக்கொண்டு போகப்பட்டான்

अभिगत्वा ஒடிச்சென்று
 निवेदयेत् விண்ணப்பம் செய்
 वारो,

इति என்பதை,
 राघवाय ஸ்ரீராகவருக்கு

सः गृध्रराजः अपि அந்தக் கழுகரசரும்
 रणे யுத்தத்தில்
 निपातितः அடிக்கப்பட்டு வீழ்த்
 தப்பட்டார்.

कृतं कर्म महत्तेन मां तथाऽभ्यवपद्यता । तिष्ठता रावणद्वन्द्वे वृद्धेनापि जटायुषा ॥ २१ ॥

तेन அந்த
 जटायुषा ஜடாயுவால்
 वृद्धेन अपि விருத்தராகவிருந்தும்
 मां எனக்கு
 तिष्ठता உதவி புரிபவராய்,

रावणद्वन्द्वे ராவணனோடு த்வந்த்வ
 युत्तத்தில்
 अभ्यवपद्यता தோல்லியடைந்தவராய்
 तथा ஆனபோதிலும்
 महत् कर्म மஹத்தான செயல்
 कृतम् செய்யப்பட்டது.

यदि मामिह जानीयाद्वर्तमानां स राघवः । अद्य बाणैरभिक्रुद्धः कुर्याल्लोकमराक्षसम् ॥
 विधमेच्च पुरीं लङ्कां शोषयेच्च महोदधिम् । रावणस्य च नीचस्य कीर्तिं नाम च नाशयेत् ॥

सः राघवः அந்த ஸ்ரீராகவர்
 मां என்னை
 इह वर्तमानां இங்கு இருப்பவளாக
 जानीयात् यदि அறிவார் ஆகில்,
 अद्य இப்பொழுதே
 अभिक्रुद्धः மிகச் சினங்கொண்டவ
 बाणैः பாணங்களால் [ராய்,
 लोकं உலகத்தை
 अराक्षसं ராக்ஷஸப்பூண்டே இல்லாதபடி.

कुर्यात् செய்துவிடுவார்;
 लङ्कां पुरीं च லங்கா நகரத்தையும்
 विधमेत् ஊதிவிடுவார்;
 महोदधिं च கடலையும்
 शोषयेत् நீர்வற்றியுலரச்செய்வார்;
 नीचस्य நீசனை
 रावणस्य ராவணனுடைய
 कीर्तिं च கீர்த்தியையும்
 नाम च பேரையும்
 नाशयेत् நாசம்பண்ணி விடுவார்.

ततो निहतनाथानां राक्षसीनां गृहे गृहे । यथाऽहमेवं रुदती तथा भूयो न संशयः ॥ २४ ॥

ततः அதன்மேல்,
 यथा எப்படி
 एवं अहं இவ்விதம் நான்
 रुदती அழுதுகொண்டிருக்கிறேனோ,
 गृहे गृहे வீடுகள்தோறும்

निहतनाथानां நாயக்களையிழந்த
 राक्षसीनां ராக்ஷஸிகளுக்கு
 तथा அவ்வண்ணமே ஏற்படும்;
 भूयः அகற்கதிகமாயுமேற்ப
 न संशयः சந்தேகமில்லை. [டும்;

தூஷ:	கண்டு கொள்ளப்பட்ட
ரிபு:	பகைவன்
मुहूर्तं अपि	கணப்பொழுதேனும்
न जीवति	உயிருடனிருக்கமாட்
	டான் ;
हि	ஸந்தேஹமேயில்லை.

गृध्रमण्डल- } कमुकुक्कूட்டन्क्ள்
 संकुला } निறைந்து
 शमशानसदृशी } கூடலைக்கு சமமாக
 भवेत् } முடியப்போகின்றது.

दुःप्रस्थानः	தூர் நடத்தை
वः	உங்கள்
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்
विषयं	விபரீதத்தை
आख्याति	தெரிவிக்கிற து.

இஃ இப்பொழுது
 யாத்ஷானி அதற்கு வேண்டிய
 அஸுமானி லக்ஷாயா தீக்குறிகள் லங்கையில்
 துஷ்யந்தே தென்படுகின்றன.

லக்ஷா லங்கை,
 விபவா கண வளை இழந்த கைம்
 ப்ரமதா யதா } பெண்போல்
 ஶோப் உலர்வை (அழகு குலை
 நூந் உடனே [தலை
 யாஸ்தி அடையப்போகிறது.

नष्टमूर्त्ति	கணவனிறந்த
अङ्गना यथा	கார்தைபோல்,
नष्टमूर्त्ति	தலைவனை இழந்ததாய்
मविद्यति	ஆகப்போகிறது.

नूनं राक्षसकन्यानां रुदन्तीनां गृहे गृहे । श्रोष्यामि न चिरादेव दुःखार्तानामिह ध्वनिम् ॥

इह न चिरात् एव இங்கு சீக்கிரத்திலே தா
நூன் நிச்சயமாய், [னே
गृहे गृहे வீடுகள்தோறும்
दुःखार्तानां துயரமுற்று வருந்தி

रुदन्तीनां புலம்பியழுகின்ற
राक्षसकन्यानां ராக்ஷஸஸ்தரீகளின்
ध्वनिं கூக்குரலை
श्रोष्यामि கேட்கப்போகிறேன்.

सान्धकारा हतद्योता हतराक्षसपुङ्गवा । भविष्यति पुरी लङ्का निर्दग्धा रामसायकैः ॥

यदि नाम स शूरो मां रामो रक्तान्तलोचनः । जानीयाद्वर्तमानां हि रावणस्य निवेशने ॥

शूरः செளர்யமுடையவரும்
रक्तान्तलोचनः செவ்வரியோடிய கடைக்
கண்களையுடையவரு
स रामः அந்த ஸ்ரீராமர், [மான்
मां என்னை
रावणस्य निवेशने ராவணனுடைய வீட்டில்
वर्तमानां உபிருடனிருப்பவளாக
जानीयात् } அறிவாரேயாகில்,
यदि नाम }

लङ्का पुरी இலங்கைநகர்
रामसायकैः ஸ்ரீராமபாணங்களால்
निर्दग्धा எரிக்கப்பட்டு
हतद्योता ஒளி குலைந்து
सान्धकारा இருளொழுந்து
हतराक्षस- } ராக்ஷஸபுங்கவர்களை
पुङ्गवा हि } இழந்ததாகவும்
भविष्यति ஆகும்.

अनेन तु नृशंसेन रावणेनाधमेन मे । समयो यस्तु निर्दिष्टस्तस्य कालोऽयमागतः ॥

अनेन नृशंसेन இந்த கொடிய
अधमेन रावणेन நீசனான ராவணனால்
निर्दिष्टः ஏற்படுத்தப்பட்ட
समयः கெடுவு,

यः तु எதுவே
तस्य कालः அதற்கு ஒத்த வேளை
अयं तु இதோ
आगतः கிட்டிக்கொண்டது.

अकार्यं ये न जानन्ति नैर्ऋताः पापचारिणः । अधर्मात्तु महोत्पातो भविष्यति हि साम्प्रतम् ॥

पापचारिणः பாவத்தொழில் புரியும்
नैर्ऋताः அரக்கர்கள்
ये எவர்களோ அவர்கள்
अकार्यं தோஷத்தொழிலென
न जानन्ति எண்ணாமல் செய்து வரு
கிறார்கள் ;

अधर्मात् அதிமத்துக்குப் பயனாக
साम्प्रतं உரியதாய், தகுந்தபடியே
महोत्पातः तु நகரத்தாரொல்லோருக்
குமே விபத்து
हि நிச்சயமாய்
भविष्यति விளைவப்போகிறது.

नैते धर्मं विजानन्ति राक्षसाः पिशिताशनाः । ध्रुवं मां प्रातराशार्थे राक्षसः कल्पयिष्यति ॥

पिशिताशनाः ஊன் தின்னிகளாகிய
एते राक्षसाः இந்த அரக்கர்கள்
धर्मं தர்மத்தின் பலனை
न जानन्ति மனதில் பற்றவிடா
கிருந்து வருகிறார்கள் ;

मां என்னை
प्रातराशार्थे காலைத்தீனிக்கு
राक्षसः ராக்ஷஸன்
कल्पयिष्यति ஆளாக்குவான் ;
ध्रुवं இது நிச்சயம்

साहं कथं करिष्यामि तं विना प्रियदर्शनम् । रामं रक्तान्तनयनमपश्यन्ती सुदुःखिता ॥

रक्तान्तनयनं சிவந்த கடைக்கண்களை

विना பிரிந்து

प्रियदर्शनं கண்ணுக்கினிய காட்சி

अपश्यन्ती காணப்பெறாதவளாய்

यत्तद्वत्तம் யைத்தரும்

सुदुःखिता மிகவும் துயரப்படும்

तं रामं அந்த ஸ்ரீராமரை,

सा अहं அந்த நான்

कथं करिष्यामि ஏது செய்வேன் ?

यदि कश्चित् प्रदाता मे विषस्याद्य भवेदिह । क्षिप्रं वैवस्वतं देवं पश्येयं पतिना विना ॥

अद्य இப்பொழுது

इह भवेत् यदि இங்குவாய்ப்பான் ஆகில்

कश्चित् யாவனேனுமொருவன்

पतिना विना பர்த்தாவோடு இல்லாத

मे எனக்கு

क्षिप्रं அக்கணமே,

विषस्य விஷத்தின்

वैवस्वतं देवं வைவஸ்வத தேவரை

प्रदाता கொடையாளியாய்

पश्येयं நான் போய்க்காண்பேன்.

नाजानाज्जीवतीं रामः स मां भरतपूर्वजः । जानन्तौ तौ न कुर्यातां नोव्यां हि मम मार्गणम् ॥

भरतपूर्वजः பரதருக்கு முன்பிறந்த

जानन्तौ हि அறிந்தவர்களாகில்

सः रामः அந்த ஸ்ரீராமர்,

उव्यां பூமியில்

मां என்னை

मम எனது

जीवती உயிருடனிருப்பவளாக

मार्गणं தேடிக்கண்டுபிடித்தலில்

न अजानात् அறியாதிருக்கிறார்;

न कुर्यातां न முயற்சி செய்யாதிருார்

तौ அவ்விருவர்கள்

கள்.

नूनं ममैव शोकेन स वीरो लक्ष्मणाग्रजः । देवलोकमितो यातस्त्यक्त्वा देहं महीतले ॥

लक्ष्मणाग्रजः லக்ஷ்மணருக்கு முன்

त्यक्त्वा விட்டு,

स वीरः அந்த வீரர், [பிறந்த

इतः இங்கிருந்து

मम शोकेन एव எனது துக்கத்தாலேயே

देवलोकं ஸ்வர்க்க லோகத்தை

महीतले பூமியில்

यातः அடைந்தார்

देहं தேஹத்தை

नूनं போலும்.

धन्या देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । मम पश्यन्ति ये नाथं रामं राजीवलोचनम् ॥

मम नाथं எனது நாதனும்

सिद्धाश्च ஸித்தர்களும்

राजीवलोचनं செந்தாமரைக் கண்ணனு

परमर्षयः சிறந்த மஹர்ஷிகளும்

रामं ஸ்ரீராமரை [மாகிய

ये धन्याः “என்ன புண்ணியரோ”

देवाः தேவர்களும்

என

सगन्धर्वाः கந்தர்வர்களோடு கூடிய

पश्यन्ति கண்டு களிக்கிறார்கள்.

अथवा न हि तस्यार्थो धर्मकामस्य धीमतः । मया रामस्य राजर्षेर्भार्यया परमात्मनः ॥

धीमतः சிறந்த புத்தியுடைய

तस्य रामस्य அந்த ஸ்ரீராமருக்கு

वरुம

भार्यया பத்தினியாகிய

धर्मकामस्य தர்ம சிந்தனையுடைய

मया என்னைக்கொண்டு

राजर्षेः ராஜரிஷியும் [வரும்

अर्थः ஆகவேண்டிய காரிய

परमात्मनः பரமாத்ம ஸ்வரூபியு

न हि இல்லையோ? [மொன்றும்

மான

अथवा என்னவோ?

दृश्यमाने भवेत्प्रीतिः सौहृदं नास्त्यपश्यतः । नाशयन्ति कृतघ्नास्तु न रामो नाशयिष्यति ॥

दृश्यमाने “எதிரில் பார்க்கும்
பொழுது
பிரீதி: பவேத் அன்பு தோன்றும்;
अपश्यतः எதிரிலில்லாதவருக்கு
नास्ति இல்லை”
सौहृदं சினேகத்தை

कृतघ्ना: நன்றி கெட்டவர்கள்
नाशयन्ति ஒழித்து விடுகிறார்கள்.
राम: तु ஸ்ரீராமரோ
न नाशयिष्यति பயனற்றதாய் செய்ய
மாட்டார்.

किं नु मे न गुणाः केचित् किं वा भाग्यक्षयो हि मे ।

साऽहं सीदामि रामेण हीना मुख्येन भामिनी ॥ ४४ ॥

मे எனக்கு
केचित् गुणा: இருக்கவேண்டிய சில
குணங்கள்
न किं இல்லையோ என்னவோ?
वा அல்லது,
मे எனக்கு
भाग्यक्षयः किं नु பாக்கியந்தானில்லையோ?
என்னவோ?

भामिनी பெண்ணாய்ப் பிறந்த
या அந்த
अहं நான்
मुख्येन முக்கியனை
रामेण ஸ்ரீராமரோடு
हीना இல்லாமல் பிரிக்கப்
பட்டவளாய்,
सीदामि हि தவிக்கிறேனே!

श्रेयो मे जीवितान्मर्तुं विहीनाया महात्मनः । रामादक्लिष्टचारित्रात् शूराच्छत्रुनिवर्हणात् ॥

महात्मनः மஹாத்மாவானவரும்
अक्लिष्टचारित्रात् குற்றமில்லாத ஒழுக்க
शूरात् வீரரும் [முடையவரும்
शत्रुनिवर्हणात् பகைவரை அழிப்ப
வருமான
रामात् ஸ்ரீராமரிடத்தினின்று

विहीनाया: பிரிந்திருக்கிற
मे எனக்கு
जीवितात् உயிருடனிருப்பதைக்
காட்டிலும்
मर्तुं இறப்பதே
श्रेयः மேன்மை.

अथवा न्यस्तशस्त्रौ तौ वने मूलफलाशिनौ । भ्रातरौ हि नरश्रेष्ठौ चरन्तौ वनगोचरौ ॥

चरन्तौ தர்மானுஷ்டானமுடைய
नरश्रेष्ठौ புருஷோத்தமர்களான
तौ அவ்விரு
भ्रातरौ ஸஹோதரர்களும்,
वने காட்டில்

मूलफलाशिनौ கிழங்குகளையும், பழங்க
ளையும் புஜிப்பவர்களாய்
वनगोचरौ வனவாசிகளாய்
न्यस्तशस्त्रौ हि வைராக்கியத்தால் ஆய
தங்களை ஒழித்துவிட்
டார்களோ?
अथवा என்னவோ?

अथवा राक्षसेन्द्रेण रावणेन दुरात्मना । छद्मना घातितौ शूरौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥

शूरौ சூரர்களான
भ्रातरौ ஸகோதரர்களான
रामलक्ष्मणौ ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்,
राक्षसेन्द्रेण ராக்ஷஸேந்திரனான
दुरात्मना துராத்மாவான

रावणेन ராவணனால்,
छद्मना வஞ்சனையினால்
घातितौ கொலை செய்யப்பட்டார்
களோ?
अथवा என்னவோ?

साऽहमेवं गते काले मर्तुमिच्छामि सर्वथा । न च मे विहितो मृत्युरस्मिन्दुःखेऽपि वर्तति ॥

सा अहं	அந்த நான்	अपि	ஆயினும்,
एवं गते	இந்த ஸ்திதியை	मे	எனக்கு
	அடைந்தவளவில்	विहितः	உரிய
सर्वथा	எல்லாப்ரகாரத்தாலும்	मृत्युः	ம்ருத்யு
मर्तुं	மரணமடைய	अस्मिन्	இப்படி
इच्छामि	மனப்பூர்வமாய்	दुःखे काले	துயரமுறும் காலத்தில்
	கருதுகிறேன் ;	न वर्तति च	வாய்க்காதிருக்கிறதே.

धन्याः खलु महात्मानो मुनयः सत्यसंमताः । जितात्मानो महाभागा येषां नस्तः प्रियाप्रिये ॥

प्रियाप्रिये	சுகதுக்கங்களிரண்டும்	महाभागाः	மஹா பாக்கியசாலிகள் ;
न स्तः	இல்லாமலிருக்கின்றது	मुनयः	முனிவர்கள் ;
येषां खलु	எவர்களுக்கே,	धन्याः	தனியர்கள் ;
	அவர்கள்தான்	सत्यसंमताः	மனப்பூர்வமாய் கொண்
महात्मानः	மஹாத்மாக்கள் ;		டாடப்பட வேண்டிய
जितात्मानः	ஜிதேந்திரியர்கள் ;		வர்கள்.

प्रियान्न संभवेद्दुःखमप्रियादधिकं भयम् । ताभ्यां हि ये वियुज्यन्ते नमस्तेषां महात्मनाम् ॥

प्रियात्	சுகமெனக்கொண்டதால்	संभवेत्	உண்டாகிறது ;
दुःखं	மன அஸந்துஷ்டி	ये	எவர்கள்
न	இல்லாதிருக்கிறது ;	ताभ्यां हि	அவ்விரண்டுகளாலும்
अप्रियात्	துக்கமெனக்கொண்ட	वियुज्यते	விடுபட்டிருக்கிறார்களோ
अधिकं	அனாவச்யமான [தால்	तेषां महात्मनां	அந்த மஹாத்மாக்களுக்
भयं	மன ஏக்கம்	नमः	நமஸ்காரம். [கு

साऽहं त्यक्ता प्रियेणेह रामेण विदितात्मना ।

प्राणांस्त्यक्ष्यामि पापस्य रावणस्य गता वशम् ॥ ५१ ॥

सा अहं	அந்த நான்	रावणस्य	ராவணனுடைய
प्रियेण	பர்த்தாவானவரும்	वशं गता	வசத்தில் அகப்பட்ட
विदितात्मना	ஸர்வஸாக்ஷியுமான		வளாய்,
रामेण	ஸ்ரீராமரோடு	इह	இப்பொழுதே
त्यक्ता	பிரிந்து,	प्राणान्	உயிரை
पापस्य	பாபியான	त्यक्ष्यामि	துறந்து விடுவேன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षट्विंशः सर्गः ॥ २६ ॥

आदितः श्लोकाः 13020

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1230

सप्तविंशः सर्गः—இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் || 27 ||

त्रिजटास्वप्नः—திரிஜடையின் ஸ்வப்னம்.

इत्युक्ताः सीतया घोरा राक्षस्यः क्रोधमूर्च्छिताः ।

काश्चिज्जगमुस्तदाख्यातुं रावणस्य दुरात्मनः ॥ १ ॥

सीतया वलितையினால்
इति இவ்வாறு
उक्ताः சொல்லப்பட்ட
घोराः राक्षस्यः கொடிய ராக்ஷஸிகள்
क्रोधमूर्च्छिताः சினத்தால் மதிமயக்
குற்றார்கள் ;

काश्चिन् சிலர்
तत् அதை
दुरात्मनः துராத்மாவான
रावणस्य ராவணனுக்கு
अख्यातुं சொல்ல
जगमुः சென்றார்கள்.

ततः सीतामुपागम्य राक्षस्यो घोरदर्शनाः । पुनः परुषमेकार्थमनर्थार्थमथाब्रुवन् ॥ २ ॥

ततः அப்பொழுது
घोरदर्शनाः கோரவடிவம் படைத்த
राक्षस्यः ராக்ஷஸிகள்
सीतां வலிதையை
उपागम्य சூழ்ந்துகொண்டு
अनर्थार्थं தீச்செயலைப் பற்றியதும்

एनर्थं அதே பயனைத் தருவது
मान
परुषं கர்ணகடுரமான மொ
पुनः மீளவும் [ழியை
अथ பின்கண்டவாறு
अब्रुवन् மொழிந்தார்கள் :—

अद्येदानीं तवानार्थे सीते पापविनिश्चये । राक्षस्यो भक्षयिष्यन्ति मांसमेतद्यथासुखम् ॥

अनर्थे “மதிக்கெட்டு
पापविनिश्चये பாவச்செயல் புரியத்
सीते லீதே ! [துணிந்த
अद्य இன்று
इदानीं இப்பொழுது

तव உனது
एतत् मांसं இந்த மாம்ஸத்தை
राक्षस्यः ராக்ஷஸிகள்
यथासुखं இன்பமாய்
भक्षयिष्यन्ति புஜிக்கப்போகிறார்கள் ”.

सीतां ताभिरनार्याभिर्दृष्ट्वा सन्तर्जितां तदा । राक्षसी त्रिजटा वृद्धा प्रबुद्धा वाक्यमब्रवीत् ॥

अनार्याभिः வெட்கங்கெட்ட
ताभिः அவர்களால்
सन्तर्जितां பயமுறுத்தி வெருட்டப்
सीतां வலிதையை [பட்ட
दृष्ट्वा மனதில் ஆராய்ச்சி செய்
து உள்ளபடி கண்டு
கொண்டு

तदा அப்பொழுது
वृद्धा மஹத்தான
प्रबुद्धा ஞானியான
त्रिजटा திரிசடை என்ற ராக்ஷஸி
वाक्यं வாக்கியத்தை
अब्रवीत् உரைக்கலாயினாள் :—

आत्मानं खादतानार्या न सीतां भक्षयिष्यथ । जनकस्य सुतामिष्टां स्नुषां दशरथस्य च ॥

अनार्याः “அடி பாஸிகாள் !
आत्मानं खादत என்னை புஜியுங்களடி ;
जनकस्य ஜனகரின்
सुतां திருமகனும்,
दशरथस्य தசரதரின்

स्नुषां மருமகளுமான,
इष्टां அனைவரையும்
ஆதரிக்கும்
सीतां च வலிதையை மட்டும்
न भक्षयिष्यथ அழிக் காதேயங்களடி.

स्वप्नो ह्य मया दृष्टो दारुणो रोमहर्षणः । राक्षसानामभावाय भर्तुरस्या जयाय च ॥

अद्य	இப்பொழுது	रोमहर्षणः	தேஹத்தில் மயிர்
मया	என்னால்		சிலிர்க்கின்றது ;
स्वप्नः	ஒரு சொப்பனம்	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
हि	உண்மையாய்	अभावाय	அழிவைப்பற்றியது ;
दृष्टः	காணப்பட்டது ;	अस्याः	இவளுடைய
दारुणः	நினைத்தால் பயங்கரமா	भर्तुः	பர்த்தாவின்
	யிருக்கிறது ;	जयाय च	ஜயத்தைப்பற்றியதும் .

एवमुक्तास्त्रिजटया राक्षस्यः क्रोधमूर्च्छिताः । सर्वा एवाब्रुवन् भीतास्त्रिजटां तामिदं वचः ॥
कथयस्व त्वया दृष्टः स्वप्नोऽयं कीदृशो निशि ॥ ७ ॥

त्रिजटया	திரிஜடையால்	तां विजटां	அந்த திரிஜடையைப்
एवं	மேல்கண்டவாறு		பார்த்து
उक्ताः	சொல்லப்பட்ட	त्वया	“உன்னால்
क्रोधमूर्च्छिताः	சினத்தால் நல்லது பொல்	निशि	இரவில்
	லாது தெரியாதிருந்த	दृष्टः	காணப்பட்ட
राक्षस्यः	ராக்ஷஸிகள்	अयं स्वप्नः	இந்த ஸ்வப்னம்
सर्वाः	எல்லோரும்	कीदृशः	எத்தன்மையது ?
एव	தகூண்மே	कथयस्व	விளங்கச் சொல்லு”
भीजाः	மனக்கவலை கொண்ட	इदं वचः	என்ற மொழியை
	வர்களாய்	अब्रुवन्	மொழிந்தார்கள்.

तासां श्रुत्वा तु वचनं राक्षसीनां मुखोद्गतम् । उवाच वचनं काले त्रिजटा स्वप्नसंश्रितम् ॥

त्रिजटा	திரிஜட	श्रुत्वा	செவியுற்று
तासां	அந்த	काले	சமயத்தில்
राक्षसीनां तु	ராக்ஷஸிகளுடையவும்	स्वप्नसंश्रितं	ஸ்வப்ன ஸம்பந்தமான
मुखोद्गतं	வாயிலிருந்து வந்த	वचनं	சங்கதியை
वचनं	வசனத்தை	उवाच	தெரிவித்தாள் : —

गजदन्तमयीं दिव्यां शिविकामन्तरिक्षगाम् । युक्तां हंससहस्रेण स्वयमास्थाय राघवः ॥
शुक्माल्याम्बरधरो लक्ष्मणेन समागतः ॥ ९ ॥

राघवः	“ஸ்ரீராகவர்	अन्तरिक्षां	ஆகாசமார்க்கமாகச்
शुक्माल्या-	} வெண்பூமாலையையும், வெண்பட்டாடையையும்		செல்லுகிற துமான
म्बरधरः		दिव्यां	திவ்யமான
	மணிர்தவராய்	शिविकां	ஓர் பல்லக்கில்
गजदन्तमयीं	யானைத்தந்தத்தால்	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரோடு
	செய்யப்பட்டு	स्वयं	உல்லாஸமாய்
हंससहस्रेण	ஆயிரம் அன்னங்களால்	आस्थाय	வீற்றிருக்க
युक्तां	தாங்கப்பெற்றதும்	समागतः	வந்தார்.

स्वप्ने चाद्य मया दृष्टा सीता शुक्लांबरावृता । सागरेण परिक्षிप्तं श्वेतं पर्वतमास्थिता ॥
रामेण संगता सीता भास्करेण प्रभा यथा ॥ १० ॥

सीता च “வலீதையும்
शुक्लाम्बरावृता வெள்ளையாடையுடுத்
தவளாய்
सागरेण ஸமுத்திரத்தால்
परिक्षिप्तं சூழப்பட்ட
श्वेतं पर्वतं சுவேத பர்வதத்தை
आस्थिता அடைந்தவளாய்
भास्करेण சூர்யனோடு

प्रभा यथा பிரபைபோல்
रामेण ஸ்ரீராமரோடு
सीता வலீத
सङ्गता சுகமாய் இருப்பவளாய்
अद्य இப்பொழுது
स्वप्ने ஸ்வப்னத்தில்
मया என்னால்
दृष्टा காணப்பட்டாள்.

राघवश्च मया दृष्टश्चतुर्दन्तं महागजम् । आरूढः शैलसङ्काशं चचार सहलक्ष्मणः ॥ ११ ॥

राघवः “ஸ்ரீராகவர்
सहलक्ष्मणः லக்ஷ்மணரோடு கூடிய
வராய்
चतुर्दन्तं நான்கு கொம்புகளை
யுடைய
शैलसङ्काशं மலைபோன்ற

महागजं பெரிய யானையின்மேல்
आरूढः ஏறினவராக
चचार எழுந்தருளினார்;
च அப்படி
मया என்னால்
दृष्टः காணப்பட்டார்.

ततस्तौ नरशार्दूलौ दीप्यमानौ स्वतेजसा । शुक्लमाल्याम्बरधरौ जानकीं पर्युपस्थितौ ॥

ततः “பின்பு
शुक्लमाल्या- } வெண்பூமாலையையும்
म्बरधरौ } வெண்பட்டாடையையு
மணிந்தவர்களாய்
तौ அவ்விரு

नरशार्दूलौ புருஷோத்தமர்களும்
स्वतेजसा தங்கள் தேஜஸ்வினால்
दीप्यमानौ ஒளி வீசுபவர்களாய்
जानकीं ஜானகியை
पर्युपस्थितौ வந்து கண்டார்கள்.

ततस्तस्य नगस्याग्रे ह्याकाशस्थस्य दन्तिनः । भर्त्रा परिगृहीतस्य जानकी स्कन्धमाश्रिता ॥

ततः “அப்பொழுது
तस्य नगस्य அந்தப் பர்வதத்தின்
अग्रे हि உச்சியிலேயே
जानकी ஜானகி
भर्त्रा நாயகரால்

परिगृहीतस्य ஸ்வீகரிக்கப்பட்டதும்,
आकाशस्थस्य ஆகாசத்திலிருப்பது
दन्तिनः யானையின் [மான
स्कन्धं முதுகில்
आश्रिता ஏறி உட்கார்ந்தாள்.

भर्तुरङ्गात् समुत्पत्य ततः कमललोचना । चन्द्रसूर्यौ मया दृष्टा पाणिना परिमार्जती ॥

ततः “பின்பு
कमललोचना தாமரைக்கண்ணி
भर्तुः நாயகரது
अङ्गात् மடியினின்று
समुत्पत्य உயரவெழும்பி

चन्द्रसूर्यौ சந்திரனையும் சூரியனை
पाणिना கையால் [யும்
परिमार्जती தடவுபவளாக
मया என்னால்
दृष्टा காணப்பட்டாள்.

ततस्ताभ्यां कुमाराभ्यामास्थितः स गजोत्तमः ।

सीतया च विशालाक्ष्या लङ्काया उपरि स्थितः ॥ १५ ॥

ततः " பின்பு
ताभ्यां அவ்விரண்டு
कुमाराभ्यां ராஜகுமாரர்களோடும்
विशालाक्ष्या தடங்கண்ணாளான
सीतया च வலீதையோடும்

आस्थितः ஏறி வீற்றிருக்கப்பெற்ற
सः गजोत्तमः அந்த யானை ச்ரேஷ்டம்,
लङ्काया: லங்கைக்கு
उपरि நேராக ஆகாயத்தில்
स्थितः வந்து நின்றது.

पाण्डुरर्षभयुक्तेन रथेनाष्टयुजा स्वयम् । इहोपयातः काकुत्स्थः सीतालक्ष्मणसंयुतः ॥ १६ ॥

सीतालक्ष्मण- } " வலீதை லக்ஷ்மணர்க
संयुतः } ளோடு கூடிய

काकुत्स्थः காசுத்தர்
अष्टयुजा எட்டு ஜதை

पाण्डुरर्षभयुक्तेन வெண்ணிறமான விருஷ
பங்கள புட்டிய

रथेन ரதத்தின் மீதேறி
स्वयं ஸ்வேச்சையாக
इह उपयातः இங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

साण्डं त्रिभुवनं भीमं सर्वतः सचराचरम् ।

सचराचरं " சராசரத்மகமான
त्रिभुवनं மூவுலகம்
सर्वं முழுமையும்,
साण्डं அண்டங்களுடனும்
सर्वतः எல்லாமும்

सर्वं ग्रस्तं मया दृष्टं रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥

अक्लिष्टकर्मणा வருத்தமறச் செயல் புரி
रामेण ஸ்ரீராமரால் [யும்
भीमं அதிபயங்கரமாய்
ग्रस्तं விழுங்கப்பட்டதாய்
मया दृष्टं என்னால் காணப்பட்டது.

क्षीरोदधिजले मध्ये श्वेतः शैलः समुच्छ्रितः ॥ १८ ॥

तस्य मूर्ध्नि ततः श्वेतश्चतुर्दन्तो महागजः ॥ १९ ॥

तस्य पृष्ठे स्थितः श्रीमान् रामो राजीवलोचनः ।

क्षीरोदधिजले " பாற்கடல் ஜலத்தின்

मध्ये நடுவில்
श्वेतः வெண்மையான
शैलः ஓர் மலை

समुच्छ्रितः மேற்கிளம்பிற்று ;

ततः பிறகு
तस्य मूर्ध्नि அதன் சிகரத்தில்

चतुर्दन्तः நான்கு தந்தங்களுள்ள

श्वेतः महागजः வெள்ளை பெரிய யானை ;

॥ १८ ॥

॥ १९ ॥

लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया सह भार्यया ॥

तस्य पृष्ठे அதன் முதுகில்

श्रीमान् ஸ்ரீமானான

राजीवलोचनः செந்தாமரைக்கண்ணை

रामः ஸ்ரீராமர் [ரான

भ्रात्रा (தமது) ஸ்வேஹாதாரான

लक्ष्मणेन सह லக்ஷ்மணரோடு கூட

भार्यया பத்தினியான

सीतया सह வலீதையுடன் கூடவும்

स्थितः விளங்கினார்.

ततः सीता समुत्पत्य भर्तुरङ्कं श्रिता स्थिता ।

सीता " வலீதாப்பிராட்டி

ततः அவ்விடத்தினின்றும்

समुत्पत्य மேலெழும்பி

संपूर्ण புர்ணமான

चारुमण्डलं அழகான சந்திர

மண்டலத்தை

बाहुभ्यां संपरिष्वज्य संपूर्णं चारुमण्डलम् ॥

बाहुभ्यां இரு கைகளாலும்

संपरिष्वज्य கட்டியணைத்துக்

கொண்டுவிட்டு

भर्तुः अङ्कं நாயகரின் மடியை

श्रिता அடைந்தவளாய்

स्थिता விளங்கினாள்.

ततोऽन्यत्र मया दृष्टो रामो राजीवलोचनः । आसीनः प्राङ्मुखः श्रीमानासने परमाद्भुते ॥
अभिषिक्तस्तु काकुत्स्थः सर्वदेवैर्नमस्कृतः । स ब्रह्मर्षिगणैः सर्वैः सर्वतीर्थजलेन च ॥

ततः “பின்பு
अन्यत्र மற்றோரிடத்தில்
राजीवलोचनः செந்தாமரைக்கண்ண
श्रीमान् ஸ்ரீமானை [ரான
काकुत्स्थः ககூஸ்தகூலத்தவரான
सः रामः அந்த ஸ்ரீராமர்
परमाद्भुते வெகு அற்புதமான
आसने ஆஸனத்தில்
प्राङ्मुखः கிழக்கு முகமாக
आसीनः வீற்றிருப்பவராய்
सर्वैः எல்லா

ब्रह्मर्षिगणैः பிரம்ம ரிஷிகணங்களா
लुम्
सर्वतीर्थजलेन எல்லா புண்ய தீர்த்தத்
தாலும்
अभिषिक्तः அபிஷேகம் செய்விக்கப்
பட்டவராயும்
सर्वदेवैः तु எல்லா தேவர்களாலும்
नमस्कृतः நமஸ்காரம் பண்ணப்
பட்டவராயும்
मया என்னால்
दृष्टः காணப்பட்டார்.

शुक्माल्याम्बरधरा शुक्माल्यानुलेपना । साधु सा तत्र सुश्रोणी रराज जनकात्मजा ॥

तत्र सुश्रोणी “அங்கு அழகான இடை
யை உடைய
जनकात्मजा ஜனகர் திருமகளான
सा அவள்
शुक्माल्या- } வெண்மலர் மாலையோ
म्बरधरा } யும் வெண்பட்டாடை
யையுமணிந்து

शुक्माल्यानु- } பரிசுத்தமான புஷ்பங்க
लेपना } ளையும் வாஸனைத்
திரவ்யங்களின் பூச்சை
யுமணிந்தவளாய்
साधु மிக மேன்மையாக
रराज விளங்கினான்.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । ब्रह्माणमग्रतः कृत्वा रामं तत्र ववन्दिरे ॥

ततः “பின்பு
सगन्धर्वाः கந்தர்வர்களோடு கூடின
देवाः தேவர்களும்,
परमर्षयः மஹர்ஷிகளும்,
सिद्धाः च ஸித்தர்களும்,

ब्रह्माणं ப்ரஹ்மாவை
अग्रतः कृत्वा தலைவராய் வைத்து
रामं ஸ்ரீராமரை
तत्र அங்கு
ववन्दिरे அடி பணிந்தார்கள்.

पुनरेव मया दृष्टो रामो रमयतां वरः । विष्णुरेव स्वयं भूत्वा तस्मिन्नास्ते वरासने ॥

रमयतां “அனைவரையும் மகிழ்
விக்க வல்லவர்களில்
वरः முதலான
रामः ஸ்ரீராமர்,
स्वयं அவரே
विष्णुः एव ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவாகவே

भूत्वा ஆகி,
तस्मिन् वरासने அந்த திவ்யாஸனத்தில்
आस्ते வீற்றிருந்தார்;
पुनरेव இன்னுமிப்படியே
मया என்னால்
दृष्टः காணப்பட்டார்.

परं ब्रह्म परं तत्त्वं परं ज्ञानं परं तपः । परं बीजं परं क्षेत्रं परं कारणकारणम् ॥ २७ ॥
शङ्खचक्रगदः श्रीमान् पुण्डरीकायतेक्षणः । श्रीवत्सवक्षा नित्यश्रीरजेयः शाश्वतो ध्रुवः ॥
एवंभूतो महातेजा रामः कमललोचनः । सर्वलोकेश्वरः श्रीमान् ससर्ज रघुनन्दनः ॥ २९ ॥

परं ब्रह्म "பரப்ரம்மமாய்,
 परं तरंगं பரமஸ்த்யஸ்வரூபமாய்,
 परं ज्ञानं பரமஞானரூபமாய்,
 परं तपः பரமதபஸ்ஸாய்,
 परं बीजं பரமகாரணமாய்,
 परं क्षेत्रं பரமக்ஷேத்ரமாய்,
 परं कारणकारणं பரமகாரணகாரணமாய்,
 शङ्खचक्रादः சங்கு, சக்ரம், கதை இ
 வைகளை தரித்தவராய்,
 श्रीमान् லக்ஷ்மீவிசிஷ்டராய்,
 पुण्डरीका- } தாமரை மலர்போல்
 यतेक्षणः } அகன்ற நீண்ட கண்
 களையுடையவராய்,
 श्रीवसवशाः ஸ்ரீவத்ஸம் என்றமறுவை
 மார்பில் தரித்தவராய்,

नित्यश्रीः நித்யமான மோக்ஷஸாம்
 ராஜ்யமுடையவராய்,
 अजेयः வெல்லமுடியாதவனாய்,
 शाश्वतः சாச்வதனாய்,
 ध्रुवः நித்யனாய்,
 विष्णुः விஷ்ணுவாய்,
 महातेजाः மஹா தேஜஸ்வியாய்,
 श्रीमान् ஸ்ரீமானாய்,
 एवंभूतः இத்தன்மையராய்,
 सर्वलोकेश्वरः ஸர்வலோகநாதராய்,
 रघुनन्दनः ரகுநந்தனரான,
 कमललोचनः தாமரைக்கண்ணாரான
 रामः ஸ்ரீராமர்
 ससजं ஸேவை ஸாதித்தார்.

ततोऽमरेन्द्राः पितरो मुनीद्रा गन्धर्वविद्याधरपन्नगेन्द्राः ।

कृताभिषेकं परिवार्य रामं प्रतुष्टुवुः प्राञ्जलयः प्रहृष्टाः ॥ ३० ॥

ततः "அப்பொழுது
 अमरेन्द्राः தேவச்ரேஷ்டர்களும்,
 पितरः பித்ருக்களும்,
 मुनीन्द्राः ரிஷிச்ரேஷ்டர்களும்,
 गन्धर्वविद्याधर- } கந்தர்வர்கள், வித்யா
 पन्नगेन्द्राः } தரர்கள், பன்னகர்கள்
 இவர்களிற் சிறந்தோர்
 களும்,

कृताभिषेकं பட்டாபிஷேகம்
 செய்யப்பட்ட
 रामं ஸ்ரீராமரை
 परिवार्य சூழ்ந்துகொண்டு
 प्रहृष्टाः பரமானந்தங்கொண்ட
 வர்களாய்
 प्राञ्जलयः அஞ்சலிஹஸ்தர்களாய்
 प्रतुष्टुवुः வாயாரத்துதித்தார்கள்.

ततस्तु सर्वाप्सरसः प्रहृष्टा नृत्यन्ति गायन्ति समेत्य तत्र ।

वाद्यं प्रकुर्वन्ति समेत्य शङ्खा वंशाश्च वीणा मुरजाश्च भेर्यः ॥ ३१ ॥

ततः "அப்பொழுது
 तस्य அங்கு
 सर्वाप्सरसः तु எல்லா அப்ஸரஸ்ஸு
 समेत्य ஒன்றுகூடி [களும்
 प्रहृष्टाः பரமானந்தங்கொண்ட
 வர்களாய்
 गायन्ति பாடினர்,
 नृत्यन्ति ஆடினர்;

वंशाः च புல்லாங்குழல்களும்,
 वीणाः வீணைகளும்,
 मुरजाः च முரஜங்களும்,
 भेर्यः பேரிகளும்,
 शङ्खाः च சங்கங்களும்
 समेत्य சேர்ந்து
 वाद्यं துவனியை
 प्रकुर्वन्ति முழங்கின.

ततोऽन्यत्र मया दृष्टो रामः सत्यपराक्रमः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा भार्यया सह सीतया ॥
 आरुह्य पुष्पकं दिव्यं विमानं सूर्यसन्निभम् । उत्तरां दिशमालोक्य जगाम पुरुषोत्तमः ॥

ततः “இதோடு
 अन्यत् இன்னொரு ப்ரகாரமாயும்
 सत्यपराक्रमः ஸத்யபராக்ரமரான
 रामः ஸ்ரீராமர்
 मया என்னால்
 दृष्टः காணப்பட்டார்;
 पुरुषोत्तमः புருஷோத்தமர்
 भ्रात्रा ஸதேஹாதரரான
 लक्ष्मणेन सह லக்ஷ்மணரோடு கூடவும்
 भार्यया பத்தினியான

सीतया லீதையோடு
 सह கூடவும்,
 सूर्यसन्निभं சூர்யனுக்கு நிகரான
 दिव्यं திவ்யமான
 पुष्पकं புஷ்பக
 विमानं விமானத்தின் மீது
 आरुह्य ஏறிக்கொண்டு
 उत्तरां दिशं வடக்கு திக்கை
 आलोक्य நோக்கி
 जगाम எழுந்தருளினார்.

एवं स्वप्ने मया दृष्टो रामो विष्णुपराक्रमः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया सह वीर्यवान् ॥

भ्रात्रा “ஸகோதரரான
 लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரோடு
 सह ஸமேதராயும்,
 सीतया सह லீதையோடு ஸமேத
 एवं இப்படி [ராயும்]

विष्णुपराक्रमः விஷ்ணுவுக்கிடான
 பராக்கிரமம் பெற்ற
 वीर्यवान् रामः வீர்யவானான ஸ்ரீராமர்
 मया स्वप्ने என்னால் ஸ்வப்னத்தில்
 दृष्टः காணப்பட்டார்.

न हि रामो महातेजाः शक्यो जेतुं सुरासुरैः । राक्षसैर्वापि चान्यैर्वा स्वर्गः पापजनैरिव ॥

महातेजाः “மஹா தேஜஸ்வியான
 रामः ஸ்ரீராமர்
 सुरासुरैः च தேவர்களாலாயினும்,
 अस्त्रैश्च राक्षसैश्च राक्षसैः वा अपि ராக்ஷஸர்களாலாயினும்,
 राक्षसैः वा अपि

अन्यैः वा இன்னும் மற்றவர்களா
 स्वर्गः ஸ்வர்க்கம் [லாயினும்,
 पापजनैः इव பாபஜனங்களால் போல்
 जेतुं ஜயிக்க
 न शक्यः हि முடிந்தவரல்லவன்றோ!

रावणश्च मया दृष्टो मुण्डस्तैलसमुक्षितः । रक्तवासाः पिवन् मत्तः करवीरकृतस्रजः ॥

च “இன்னும்
 रावणः ராவணன்
 मुण्डः மொட்டைத்தலையனாய்,
 तैलसमुक्षितः எண்ணையிட்டுக்கொண்டவனாய்,

रक्तवासाः சிவந்த வஸ்திரம் தரித்
 पिवन् குடித்து [தவனாய்,
 मत्तः வெறி கொண்டவனாய்,
 करवीरकृतस्रजः அலரிப்புமலை அணிந்
 मया என்னால் [தவனாய்
 दृष्टः காணப்பட்டான்.

विमानात् पुष्पकादद्य रावणः पतितो भुवि । कृष्यमाणः स्त्रिया दृष्टो मुण्डः कृष्णांबरः पुनः ॥

रावणः “ராவணன்
 अद्य இப்பொழுது,
 पुष्पकात् புஷ்பக
 विमानात् விமானத்தினின்று
 भुवि பூமியில்
 पतितः விழுந்தவனாய்,

मुण्डः மொட்டைத்தலையனாய்,
 कृष्णांबरः கறுப்பு வஸ்திரம் தரித்த
 स्त्रिया ஒரு பெண்ணால் [வனாய்
 कृष्यमाणः இழுக்கப்படுகிறவனாய்,
 पुनः இன்னொருதரம்
 दृष्टः காணப்பட்டான்.

रथेन खरयुक्तेन रक्तमाल्यानुलेपनः । प्रस्थितो दक्षिणामाशां प्रविष्टः कर्दमहृदम् ॥३८॥

ரக்தமால்யானுலேபன: " சிவந்த மாலையையும்
சாந்தையுமணிந்தவனாய்,
खरयुक्तेन கழுதை பூட்டிய
रथेन ஓர் ரதத்தில்
ஏறிக்கொண்டு

दक्षिणां தெற்கு
आशां திக்கை நோக்கி
प्रस्थितः செல்ல வுற்றான் ;
कर्दमहृदं ஒரு சேற்றுமடுவில்
प्रविष्टः மூழ்கிப்போனான்.

कण्ठे बद्ध्वा दशग्रीवं प्रमदा रक्तवासिनी । काली कर्दमलिप्ताङ्गी दिशं याम्यां प्रकर्षति ॥

காலி " சுறுப்பு நிறமுள்ளவளா
னவளும்
कर्दमलिप्ताङ्गी சேறு பூசின தேஹத்
துடன் கூடினவளும்
रक्तवासिनी சிவப்பு வஸ்திரமணிந்தவ
प्रमदा ஒரு ஸ்திரீ [ஞமான

दशग्रीवं தசகண்டனை
कण्ठे बद्ध्वा கழுத்தில் கட்டி
याम्यां தென்
दिशं திக்கை நோக்கி
प्रकर्षति இழுத்துச்செல்லுகிறாள்.

पिबंस्तैलं हसन् नृत्यन् भ्रान्तचित्ताकुलेन्द्रियः । गर्दभेन ययौ शीघ्रं दक्षिणां दिशमास्थितः ॥

தெய்தை " தைலத்தை
पिबन् குடித்துக்கொண்டு,
हसन् நகைத்தும்
नृत्यन् நடித்தும்
भ्रान्तचित्ता- } மதிமயங்கி, பொறி
कुलेन्द्रियः } கலங்கியவனாய்,

दक्षिणां தெற்கு
दिशं திக்கை
आस्थितः நோக்கியவனாய்
गर्दभेन கழுதையின் மீதேறிக்கொண்டு
शीघ्रं ययौ விரைந்து சென்றான்.

पुनरेव मया दृष्टो रावणो राक्षसेश्वरः । पतितोऽवाक्छिरा भूमौ गर्दभाद् भयमोहितः ॥

ராக்ஷசேஸ்வர: " ராக்ஷஸேச்வரனாகிய
रावणः ராவணன்,
पुनः एव மறுபடியும்
गर्दभाद् கழுதையினின்று
अवाक्छिरा: தலைகீழாக

भयमोहितः பயந்து அறிவழிந்தவ
भूमौ பூமியில் [னாய்
पतितः விழுந்தவனாக
मया என்னால்
दृष्टः காணப்பட்டான்.

सहसोत्थाय संभ्रान्तो भयार्तो मदविह्वलः । उन्मत्तरूपो दिग्वासा दुर्वाक्यं प्रलपन् बहु ॥

दुर्गन्धं दुःसहं घोरं तिमिरं नरकोपमम् । मलपङ्कं प्रविश्याशु मग्नस्तत्र स रावणः ॥४३॥

ச: ராவண: " அந்த ராவணன்
सहसा उत्थाय சடக்கென எழுந்து
भयार्तः பயம் பிடித்து
संभ्रान्तः மிகவும் பிரமித்து
मदविह्वलः குடித்து வெறித்து
दिग्वासा: திகம்பரனாய்
उन्मत्तरूपः பித்தனாய்
दुर्वाक्यं அர்த்தமாகாப் பேச்சை
बहु கண்டவாறு
प्रलपन् பிதற்றிக்கொண்டு,

दुःसहं பொறுக்கமுடியாத
दुर्गन्धं தூர்க்கந்தம் வீசுகிற
घोरं கோரமானதும்
तिमिरं இருளடர்ந்ததும்
नरकोपमं நரகம்போன்றதுமான
मलपङ्कं மலச்சேற்றில
प्रविश्याशु இழிந்து,
आशु விரைவாக
तत्र அதிலேயே
मग्नः மூழ்கிப்போனான்.

एवं तत्र मया दृष्टः कुम्भकर्णो महाबलः । रावणस्य सुताः सर्वे मुण्डास्तैलसमुक्षिताः ॥

மகாபல: "மிகுந்த பலமுடைய
கும்பகர்ணன் கும்பகர்ணன்
எவ் இவ்வாறே
மயா என்னால்
தவ் து: அதில் காணப்பட்டான்;
ராவணசு ராவணனுடைய

सर्वे எல்லா
सुताः பிள்ளைகளும்
मुण्डा: மொட்டைத்தலையர்
तैलसमुक्षिता: களாக
எண்ணை தேய்த்துக் கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள்

वराहेण दशग्रीवः शिशुमारेण चेन्द्रजित् । उष्ट्रेण कुम्भकर्णश्च प्रयाता दक्षिणां दिशम् ॥

வராஹே "பன்றியின் மீது
தசகண்டனும், தசகண்டனும்,
சிசுமாரே முதலையின் மீது
இन्द्रஜித் இந்திரஜித்தும்,

उष्ट्रेण ஒட்டகையின் மீது
कुम्भकर्णः च கும்பகர்ணனும்,
दक्षिणां दिशं தெற்குதிக்கை நோக்கி
प्रयाता: சென்றார்கள்.

एकस्तत्र मया दृष्टः श्वेतच्छत्रो विभीषणः । शुक्रमाल्यांबरधरः शुक्रगन्धानुलेपनः ॥

शङ्खदुन्दुभिनिर्घोषैर्नृत्तगातैरलंकृतः ॥ ४६ ॥

விभीஷண: "விபீஷணர்
एक: ஒருவர் மாத்திரம்
श्वेतच्छत्र: வெள்ளைக் குடையுடைய
யவராய்
शुक्रमाल्या- } வெள்ளை மாலையும் வஸ்
म्बरधर: } திரமும் உடையவராய்
शुक्रगन्धानु- } வெண்சந்தனம்
लेपन: } பூசியவராய்

शङ्खदुन्दुभि- } சங்கம், துந்துபி முத
निर्घोषै: } ளிய கோஷங்களாலும்
नृत्तगातै: ஆடல் பாடல்களாலும்
अलंकृत: கௌரவிக்கப்பட்டவ
ராய்

आरुह्य मेघसङ्काशं मेघस्तनितनिःस्वनम् । चतुर्दन्तं गजं दिव्यमास्ते तत्र विभीषणः ॥

चतुर्भिः सचिवैः सार्धं राघवं समुपस्थितः ॥ ४७ ॥

சவ "அங்கு
விभीஷண: விபீஷணர்,
चतुर्भि: நான்கு
सचिवै: सार्धं மந்திரிகளோடு கூட
मेघसङ्काशं மேகத்திற்குநிகரானதும்
मेघस्तनित- } மேகம்போல் முழங்கு
नि:स्वनं } கிறதுமான

चतुर्दन्तं நான்குகொப்புக்குடைய
दिव्यं गजं சிறந்த யானையின் மீது
आरुह्य ஏறிக்கொண்டு,
राघवं ஸ்ரீராகவரை
समुपस्थितः அடைந்தவராய்
आस्ते இருந்தார்.

समाजश्च मया दृष्टो गीतवादित्रनिःस्वनः । पिबतां रक्तमाल्यानां रक्षसां रक्तवाससाम् ॥

பிபதா "குடித்துக்கொண்டிருப்
பவர்களும்
रक्तमाल्यानां சிவந்த புஷ்பமணிந்தவர்
களும்
रक्तवाससां சிவந்த வஸ்திரமணிந்
தவர்களுமான

रक्षसां ராக்ஷஸர்களின்
समाजः च கூட்டமும்
गीतवादि- } கீதவாத்தியமுழக்க
नि:स्वन: } முடையதாய்
मया दृष्टः என்னால் காணப்பட்டது.

लङ्का चेयं पुरी रम्या सवाजिरथकुञ्जरा । सागरे पतिता दृष्टा भग्नगोपुरतोरणा ॥४९॥

सवाजिरथकुञ्जरा “குதிரை, தேர், யானை
இவைகளுடன் கூடிய

रम्या मणोहरमान
इयं लङ्का पुरी च இந்த லங்காபுரியும்,

लङ्का दृष्टा मया स्वप्ने रावणेनाभिरक्षिता । दग्धा रामस्य दूतेन वानरेण तरस्विना ॥

रावणेन “ராவணனால்
अभिरक्षिता நான்குப பாகு காக்கப்
பட்ட

लङ्का लङ्का
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
दूतेन தூதரான

भग्नगोपुरतोरणा கோபுரங்களும் கோரண
வாசல்களும் இடிந்து

सागरे पतिता கடலில் விழுந்ததாக
दृष्टा காணப்பட்டது.

दग्धा रामस्य दूतेन वानरेण तरस्विना ॥

तरस्विना மிக்க பராக்கிரமசாலி
वानरेण ஓர் குரங்கினால் [யான
दग्धा எரிக்கப்பட்டதாக
मया என்னால்
स्वप्ने ஸ்வப்னத்தில்
दृष्टा காணப்பட்டது.

पीत्वा तैलं प्रवृत्ताश्च प्रहसन्त्यो महास्वनाः । लङ्कायां भस्मरूक्षायां सर्वा राक्षसयोषितः ॥

कुम्भकर्णादयश्चैमे सर्वे राक्षसपुङ्गवाः । रक्तं निवसनं गृह्य प्रविष्टा गोमयहृदम् ॥५०॥

राक्षसयोषितः “ராக்ஷஸிகள்
सर्वाः எல்லோரும்
तैलं पीत्वा தைலத்தைக் குடித்து
महास्वनाः பேரிரைச்சலாக
प्रहसन्त्यः நகைத்து
प्रवृत्ताः கூத்தாடி,
भस्मरूक्षायां சாம்பலாய்க் கிடந்த
लङ्कायां च லங்கையிலும்,

कुम्भकर्णादयः கும்பகர்ணன் முதலிய
इमे இந்த
सर्वे எல்லா
राक्षसपुङ्गवाः ராக்ஷஸச் சேர்ந்தார்கள்
रक्तं निवसनं சிவப்பு வஸ்திரத்தை
गृह्य உடுத்திக்கொண்டு
गोमयहृदं च சாணிக்குழியிலும்
प्रविष्टा: புகுந்தார்கள்.

अपगच्छत पश्यध्वं सीतामाप्स्यति राघवः । घातयेत् परमामर्षी सर्वैः सार्धं हि रावणम् ॥

राघवः हि “ஸ்ரீராகவரே
परमामर्षी மன்னியாதவராய்
रावणं ராவணனை
सर्वैः सार्धं எல்லாருடன் சேர்ந்து
घातयेत् அழிப்பார்;

सीतां ஸீதையை
आप्स्यति அடைவார்;
पश्यध्वं நீங்கள் பார்ப்பீர்கள்;
अपगच्छत கண்ணுக்குத் தெரியாத
படி ஓடி ஒளியுங்கள்.

प्रियां बहुमतां भार्या वनवासमनुव्रताम् । भर्त्सितां तर्जितां वाऽपि नानुमंस्यति राघवः ॥

राघवः “ஸ்ரீராகவர்
प्रियां ப்ரீதிக்கிடமாய்
बहुमतां புகழுத்தக்க மதிப்பை
யுடைய
वनवासं வனவாஸத்திற்கும்
अनुव्रतां கூடவே வந்த

भार्या பாரியையை
भर्त्सितां अपि பயமுறுத்தப்பட்
டதையும்
तर्जितां वा மிரட்டப்பட்டதையும்
न अनुमंस्यति பொறுத்திருக்க
மாட்டார்.

तदलं क्रूरवाक्यैर्वः सान्त्वमेवाभिधीयताम् ॥५५॥

अभियाचाम वैदेहीमेतद्धि मम रोचते ॥५६॥

तत्	“ஆதலால்	वैदेहीं	வைதேஹியை
वः	உங்கள்	अभियाचाम	வேண்டிக்கொள்ளோம்;
क्रैवावयैः अलं	கடுஞ்சொற்கள் (இவ் வளவோடு) போதும்;	एतत् हि	இதுவேதான்
सान्त्वं एव	நல்ல வார்த்தையே	मम	எனக்கு
अभिधीयतां	சொல்லப்பட்டதும்;	रोचते	நன்றென்று தோன்று கிறது.

यस्या ह्येवंविधः स्वप्नो दुःखितायाः प्रदृश्यते । सा दुर्खैर्बहुभिर्मुक्ता प्रियं प्राप्स्यत्यनुत्तमम् ॥

दुःखितायाः	“ மிகுந்த துயரத்துடன் இருக்கிற	सा	அவள்,
यस्याः	எவள் விஷயத்தில்	बहुभिः	பலவகை
एवंविधः	இவ்விதமான	दुःखैः	துக்கங்களாலும்
स्वप्नः	கனவு	मुक्ता	விடப்பட்டவளாய்,
प्रदृश्यते हि	காணப்படுகிறதோ	अनुत्तमं प्रियं	உத்தமனான நாதனை
		प्राप्स्यति	சேரப்போகிறாள்.

भर्त्सितामपि याचध्वं राक्षस्यः किं विवक्षया ॥ ५८ ॥

भर्त्सितां अपि	“பயமுறுத்தப்பட்டவ ளையே	राक्षस्यः	ஹே ராக்ஷஸிகளே!
याचध्वं	பொறுதி கேளுங்கள்;	विवक्षया	பேசக்கூசுவதால்
		किं	ஆவதென்ன?

राघवाद्धि भयं घोरं राक्षसानामुपस्थितम् ॥ ५९ ॥

राक्षसानां	“ராக்ஷஸர்களுக்கு	घोरं भयं	கொடிய ஆபத்து
रघवात्	ஸ்ரீராகவரிடத்தினின்று	उपस्थितं हि	நெருங்கிவிட்டதே.

प्रणिपातप्रसन्ना हि मैथिली जनकात्मजा । अलमेषा परित्रातुं राक्षस्यो महतो भयात् ॥

राक्षस्यः	“ஹே ராக்ஷஸிகளே!	हि	ஸந்தேஹமில்லை.
जनकात्मजा	ஜனகர் திருமகளான	महतः	மஹத்தான
मैथिली	மைதிலி	भयात्	ஆபத்துநின்றம்
प्रणिपातप्रसन्ना	பணிந்த மாத்திரத்தில் பிரஸன்னையாவாள்;	परित्रातुं	காப்பதற்கு
		एषा अलं	இவள் போதும்.

अपि चास्या विशालाक्ष्या न किंचिदुपलक्ष्ये । विरूपमपि चाङ्गेषु सुसूक्ष्ममपि लक्षणम् ॥

अपि च	“அதுவுமன்றி	सुसूक्ष्मं अपि च	அணுவளவேனும்
अस्याः	இந்த	किंचित् अपि	எங்கேனும்
विशालाक्ष्याः	தடங்கண்ணுளின்	विरूपं लक्षणं	நல்லதல்லாத குறியை
अङ्गेषु	அவயவங்களில்	न उपलक्ष्ये	நான் காணவில்லை.

छायावैगुण्यमात्रं तु शङ्के दुःखमुपस्थितम् । अदुःखार्हामिमां देवीं वैहायसमुपस्थिताम् ॥

वैहायसं	“விமானத்தை	छायावैगुण्य-	அழுக்கடைந்து நிறம்
उपस्थितां	அடைந்தவளாக (ஸ்வப் னத்தில் காணப்பட்ட)	मात्रं तु	குன்றியிருப்பதொன்றே
अदुःखार्हं	துக்கமணுகத்தகாத	उपस्थितं	சம்பவித்திருக்கிற
इमां देवीं	இந்த தேவியை,	दुःख	கஷ்டமாக
		शङ्के	நினைக்கிறேன்.

अर्थसिद्धिं तु वैदेह्याः पश्याम्यहमुपस्थिताम् । राक्षसेन्द्रविनाशं च विजयं राघवस्य च ॥

राक्षसेन्द्र- } “ राक्षஸேந்திரனின்
विनाशं च } விஞ்சத்தையும்,
राघवस्य } ஸ்ரீராகவரின்
विजयं च } விஜயத்தையும்,

वैदेह्याः } வைதேஹியின்
अर्थसिद्धिं } மனோதமீடேறுவது
उपस्थितां तु } ஸம்பித்திருப்பதையும்,
अहं पश्यामि } நான் காண்கின்றேன்.

निमित्तभूतमेतत्तु श्रोतुमस्या महत्प्रियम् । दृश्यते च स्फुरच्चक्षुः पद्मपत्रमिवायतम् ॥ ६४ ॥
ईषच्च हृषितो वाऽस्या दक्षिणाया ह्यदक्षिणः । अकस्मादेव वैदेह्या बाहुरेकः प्रकम्पते ॥
करेणुहस्तप्रतिमः सव्यश्चोरुनुत्तमः । वेपमानः सूचयति राघवं पुरतः स्थितम् ॥ ६६ ॥

अस्याः } “ இவளுக்கு
महत् प्रियं } ஸந்தோஷஸமா
சாரத்தை
श्रोतुं } கேட்பதற்கு
तु } ப்ரஸ்துதமே
निमित्तभूतं } சுபசகுனங்கள் ஸப்ப
வித்திருக்கின்றன ;
अस्याः } இவளுடைய
पद्मपत्रं इव } தாமரைப்புஷ்பத்தின்
आयतं } அகன்ற [இதழ்போல்
एतत् चक्षुः } இந்த இடது கண்
स्फुत् दृश्यते } துடிக்கக் காணப்படு
च } மேலும் கிறது ;
दक्षिणायाः } புகழ் படைத்த

वैदेह्याः } வைதேஹியின்
अदक्षिणः बाहुः } இடது புஜம்
एकः च } ஒன்று மாத்திரம்
ईषत् } சிறிது
हृषितः वा } மயிர்கூச்செறிந்து
अकस्मात् एव } திடீரென்றே
प्रकम्पते हि } துடிக்கின்றது ;
करेणुहस्तप्रतिमः } யானைத்துதிக்கை
अनुत्तमः } அதியழகிய [போன்ற
सव्यः ऊरुः च } இடது துடையும்,
वेपमानः } துடித்துக்கொண்டு
राघवं } ஸ்ரீராகவரை
पुरतः स्थितं } கண்முன் நிற்பதாய்
सूचयति } ஸூசிப்பிக்கிறது.

पक्षी च शाखानिलयः प्रहृष्टः पुनः पुनश्चोत्तमसान्ववादी ।

सुखागतां वाचमुदीरयानः पुनः पुनश्चोदयतीव हृष्टः ॥ ६७ ॥

च } “ மேலும்
शाखानिलयः } களையில் வஸிக்கும்
पक्षी च } பகழியும்
प्रहृष्टः } மயிர்கூச்செறிந்து
हृष्टः } உள்ளம்பொங்கி,
पुनः पुनः } விட்டு விட்டு
उत्तमसान्ववादी } சிறந்த ஸுகமான குரலை
எழுப்பியதாய்

सुखागतां } உக்கிருஷ்ட பந்துவின்
वाचं } வரவை விளக்குவதான
वाचं } த்வணியை
पुनः पुनः } முன்னும் பின்னும்
उदीरयानः } கூவிக்கொண்டு
चोदयति इव } ஸஹாயம் செய்கிறது
[போலும்”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥ २७ ॥

आदितः श्लोकाः 13087

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1297

अष्टाविंशः सर्गः—இருபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २८ ॥

वेणुद्वन्द्वनव्यवसायः—தலைப்பின்னலினால் உரிபோட்டுக்கொள்ள நீனைத்தல்.

सा राक्षसेन्द्रस्य वचो निशम्य तद्रावणस्याप्रियमप्रियार्ता ।

सीता वितत्रास यथा वनान्ते सिंहाभिपन्ना गजराजकन्या ॥ १ ॥

सा सीता	அந்த ஸீதை,	अप्रियार्ता	வெறுத்து நொந்தவ
राक्षसेन्द्रस्य	ராஷ்டேஸேந்திரானை	वनान्ते	கானகத்தில் [ளாய்
रावणस्य	ராவணனுடைய	सिंहाभिपन्ना	சிங்கத்தின் கையிலகப் பட்ட
अप्रियं	அஸஹ்யமான	गजराजकन्या	நல்ல ஜாதி யானையின்
तत्	அந்த	यथा	பெண்குட்டிபோல்
वचः	சொல்லை	वितत्रास	நடுநடுக்கினான்.
निशम्य	கேட்டு,		

सा राक्षसीमध्यगता च भीरुर्वाग्भिर्भृशं रावणतर्जिता च ।

कान्तारमध्ये विजने विसृष्टा बालेव कन्या विललाप सीता ॥ २ ॥

सा सीता	அந்த ஸீதை	रावणतर्जिता	ராவணனால் மிரட்டப்பட்ட
राक्षसीमध्यगता	ராஷ்டேஸிகளினிடையில் சிக்கிக்கொண்டவளாய்	विजने	நிர்ஜனமான [டவளாய்
च	அதனால்	कान्तारमध्ये	நடுக்காட்டில்
भीरुः	பயந்தவளாய்	विसृष्टा	விட்டுவிடப்பட்ட
वाग्भिः	சொற்களால்	बालेव कन्या इव	இளம் பெண்பிள்ளை
भृशं	மிகவும்	च	திரும்பவும் [போல்
		विललाप	புலம்பிப் பிதற்றினான் :-

सत्यं बतेदं प्रवदन्ति लोके नाकालमृत्युर्भवतीति सन्तः ।

यत्राहमेवं परिभर्त्स्यमाना जीवामि किञ्चित्क्षणमप्यपुण्या ॥ ३ ॥

लोके	“உலகத்தில்	अहं	நான்
अकालमृत्युः	விதித்த காலமல்லாக் காலத்தில் மாணம்	एवं	இவ்வாறு
न भवति इति	நேருகிறதில்லை என்று	परिभर्त्स्यमाना	பமமுறத் தப்படுபவ ளும்.
सन्तः	பெரியோர்கள்	अपुण्या अपि	புண்யம் குறைந்தவளு மாகியும்,
प्रवदन्ति	சொல்லுகிறார்கள் ;	किञ्चित् क्षणं	ஒரு க్ஷணகாலமாவது
इदं बत सत्यं	இது என்ன உண்மை!	जीवामि	உயிருடனிருக்கிறேன்.
यस्य	ஆகையால்தான்		

सुखाद्विहीनं बहुदुःखपूर्णमिदं तु नूनं हृदयं स्थिरं मे ।

विशीर्यते यन्न सहस्रधाऽप्य वज्राहतं शृङ्गमिवाचलस्य ॥ ४ ॥

मे	“ எனது	यत्	ஏனோ
सुखात् विहीनं	இனியவையினின்றும்	इदं	இது
	அகன்றதும்	अद्य तु	இத்தன்மையான சமயக்
बहुदुःखपूर्णा	அதிகமான துக்கங்கள்	अचलस्य	பர்வதத்தின் [திலும்
हृदयं	மனம் [நிறைந்ததுமான	वज्राहतं	வஜ்ராயுதத்தால் அடி-
स्थिरं नूनं	சிறைவற்ற தன்மையை	शृङ्गं इव	சிகரம் போல் [யுண்ட
	சாச்வதமாய் பெற்று	सहस्रधा	ஆயிரம் சுக்கலாக
	ளதோ என்னவோ ?	न विशीर्यते	சிதறாமலிருக்கிறது ?

नैवास्ति दोषं मम नूनमत्र वध्याऽहमस्याप्रियदर्शनस्य ।

भावं न चास्याहमनुप्रदातुमलं द्विजो मन्त्रमिवाद्विजाय ॥ ५ ॥

अहं च	“ நானே	अस्य	இவனுடைய
नूनं	இப்போதே	भावं	தீர்மானத்திற்கு
वध्या	தற்கொலை செய்து	अहं	நான்
	கொள்ளுகிறேன் ;	अनुप्रदातुं	இடங்கொடுக்க
अत्र	இவ்விஷயத்தில்	द्विजः	பிராம்ஹணன்
अस्य मम	இந்த எனக்கு	अद्विजाय	இருபிறப்பாளரல்லாத
दोष एव	தோஷமென்பதே		வனுக்கு
न अस्ति	இல்லை ;	मन्त्रं इव	வேதத்தைப்போல்
अप्रियदर्शनस्य	அஸ்ஹ்யமான உத்தே	न अलं	கூடாது.
	சங்கொண்ட		

नूनं ममाङ्गान्यचिरादनार्यः शस्त्रैः शितैश्छेत्स्यति राक्षसेन्द्रः ।

तस्मिन्ननागच्छति लोकनाथे गर्भस्थजन्तोरिव शल्यकृन्तः ॥ ६ ॥

लोकनाथे	“ லோகநாதராகிய	इव	அப்படியே
तस्मिन्	அவர்	अनार्यः	அபாத்திரான
नूनं अनागच्छति	உடனே வராமல்	राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸேந்திரன்
	போனால்	मम अङ्गानि	எனது அவயவங்களை
गर्भस्थजन्तोः	கருப்பையில் சிக்கின	शितैः शस्त्रैः	கூரான கத்திகளால்
	பிராணியின்	अचिरात्	சீக்கிரத்திலேயே
शल्यकृन्तः	துண்டமாக்கி வெளிப்	छेत्स्यति	துண்டிக்கப்போகிறான்.
	படுத்தல் எப்படியோ		

दुःखं वनेदं मम दुःखिताया मासौ चिरायाधिगमिष्यतो द्वौ ।

वदस्य वध्यस्य तथा निशान्ते राजापराधादिव तस्करस्य ॥ ७ ॥

राजापराधात्	“ ராஜத்ரோஹரிமித்தமாய்	तथा	அவ்வண்ணமே
वध्यस्य	கொலைதண்டனை	दुःखितायाः	விசனத்தில் முழுகிக்
	விதிக்கப்பட்டு	मम	எனக்கு [கிடக்கின்ற
वदस्य	சிறைச்சாலையில்	द्वौ मासौ	இரண்டு மாதங்களும்
	வைத்திருக்கப்பட்ட	चिराय	வெகு நீண்டனவாய்
तस्करस्य	திருடனுக்கு	अधिगमिष्यतः	காணப்போகின்றன ;
निशान्ते इव	ஓர் இரவு கழித்தலில்	इदं दुःखं	இது பெருங்கஷ்டம் ;
	எவ்வண்ணமோ	यत्	ஐயோ !

जीवलोकस्य	பிராணி ஸாமான்யத்
प्रियः च	இனியராய் [திற்கும்
हितः च	உதவிசெய்கிற நீர்
राक्षसानां	ராக்ஷஸர்களுக்காக
मां	என்னை
वध्यं	கொலையுண்ணப்போகிற
न वेति हि	அறிந்திலீரோ! [வளாய்

अनन्यदेवत्वमियं क्षमा च भूमौ च शय्या नियमश्च धर्मः ।

पतिव्रतात्वं विफलं ममेदं कृतं कृतघ्नेष्विव मानुषाणाम् ॥ १२ ॥

अनन्यदेवत्वं	“ உம்மைத் தவிர வேறு தெய்வம் இல்லை என்ப தும்	पतिव्रतात्वं	பதிவ்ரதா குணம்
इयं क्षमा च	இந்த பொறுமையும்,	मानुषाणां	மனிதர்களுக்கும்
भूमौ शय्या च	தரையில் படுப்பதும்,	कृतघ्नेषु	நன்றி மறந்தவர்க ளிடத்தில்
धर्मः	தர்மத்தில்	कृतं	செய்த உபகாரம்
नियमः च	நிலையாய் நிற்பதுமான	इव	போல்
मम	எனது	इदं	இப்பொழுது
		विफलं	நிஷ்பலமாயிருக்கிறது.

मोघो हि धर्मश्चरितो मयाऽयं तथैकपत्नीत्वमिदं निरर्थम् ।

या त्वां न पश्यामि कृशा विवर्णा हीना त्वया सङ्गमने निराशा ॥ १३ ॥

या	“ அந்த நான்	न पश्यामि	தர்சிக்க முடியாமலிருக்
त्वया हीना	உம்மோடு விட்டுப்பிரிந்த	हि	ஆகையால் [கிறேன் ;
कृशा	இளைத்து [வளாய்	मया	என்னால்
विवर्णा	உடலும் வெளுத்து	चरितः	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட
सङ्गमने	திரும்பிக் காணும் விஷயத்தில்	अयं धर्मः	இந்த தர்மம்
निराशा	வலித்திபெற ஒரு வழி யும் காணாதவளாய்	मोघः	வயர் த்தமாயிருக்கிறது ;
त्वां	உம்மை	तथा	அப்படியே
		इदं एकपत्नीत्वं	இந்த ஏகபத்னீ விரதம்
		निरर्थं	வயர் த்தமாயிருக்கிறது.

पितुर्निदेशं नियमेन कृत्वा वनान्निवृत्तश्चरितव्रतश्च ।

स्त्रीभिस्तु मन्ये विपुलेक्षणाभिस्त्वं रंस्यसे वीतभयः कृतार्थः ॥ १४ ॥

तु	“ நீர் ஆயினும்	चरितव्रतः च	விரதானுஷ்டானம்
पितुः निदेशं	தந்தையின் ஆணையை		முடித்தவராயே
नियमेन	நியமத்துடன்	विपुलेक्षणाभिः	மஹத்தான சிரத்தை யோடு உபசரிக்கும்
कृत्वा	செய்து முடித்து	स्त्रीभिः	தாய்மார்களோடு
वनात्	வனத்தினின்று	रंस्यसे	ச்ரமம் தீர்ந்து சுகிப்பி ராகவென்று
निवृत्तः	திரும்பிச்சென்று	मन्ये	நான் மனப்பூர்வமாய்
तु	இதுவிஷயத்தில்		வேண்டுகிறேன்.
कृतार्थः	கருதார்த்தராய்		
वीतभयः	கவலை ஒழிந்தவராய்		

अहं तु राम त्वयि जातकामा चिरं विनाशाय निबद्धभावा ।

मोघं चरित्वाऽथ तपो व्रतं च त्यक्ष्यामि धिर्जीवितमल्पभाग्या ॥ १५ ॥

राम	“ ஒ! ஸ்ரீராம!	जातकामा	வசிகரித்தவள் ;
अहं तु	நானே	अथ	அப்படியாகியும்
त्वयि च	உம்மிடத்திலேயே	चिरं	கடைசியில்

अल्पभाष्या	பாக்கியம் குறைந்தவ	विनाशाय	உயிரை விடுவதற்கு
तपः	தவத்தையும் [ளாய்	निबद्धभावा	உறுதிகொண்ட மனத்த
व्रतं	விரதத்தையும்	जीवितं	பிராணனை [ளாய்
मोघं	வீணாகும்படி	त्यक्ष्यामि	விடப்போகிறேன்.
चरित्वा	முடித்து	धिक	சீ!

स जीवितं क्षिप्रमहं त्यजेयं विषेण शस्त्रेण शितेन वापि ।

विषस्य दाता न हि मेऽस्ति कश्चित् शस्त्रस्य वा वेश्मनि राक्षसस्य ॥ १६ ॥

सा अहं	“அந்த நான்	राक्षसस्य	அரக்கனின்
विषेण	விஷத்தைக்கொண்டோ,	वेश्मनि	வீட்டில்
शितेन	கூரிய	विषस्य	விஷத்தையாவது
शस्त्रेण वा	வாளைக்கொண்டோ,	शस्त्रस्य वा	வாளையாவது
जीवितं	உயிரை	मे	எனக்கு
क्षिप्रं	இப்போதே	दाता	கொடுத்து உதவிபுரிப
त्यजेयं	மாய்த்துக்கொள்ள	कश्चित्	ஒருவனும் [வன்
अपि	ஆயினும் [வேண்டும்;	न अस्ति हि	இல்லையே!”

इतीव सीता बहुधा विलप्य सर्वात्मना राममनुस्सरन्ती ।

प्रवेपमाना परिशुष्कवक्त्रा नगोत्तपं पुष्पितमाससाद ॥ १७ ॥

सीता	ஸீதை	सर्वात्मना	ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்
इति इव	இப்படியே	रामं	ஸ்ரீராமரை
बहुधा	பலவாறு	अनुस्सरन्ती	ஸ்மரித்தபடியே
विलप्य	புலம்பி	पुष्पितं	புஷ்பித்திருந்த
प्रवेपमाना	உடல் நடுங்கியவளாய்,	नगोत्तमं	ஒரு மஹாநிருக்ஷத்தை
परिशुष्कवक्त्रा	வாயுலரந்தவளாய்,	आससाद	கிட்டியிருந்தாள்.

शोकाभितप्ता बहुधा विचिन्त्य सीताऽथ वेणुद्रूथनं गृहीत्वा ।

उद्ध्व्य वेणुद्रूथनेन शीघ्रं अहं गमिष्यामि यमस्य मूलम् ॥ १८ ॥

उपस्थिता सा मृदुसर्वगात्रा शाखां गृहीत्वाऽथ नगस्य तस्य ।

तस्यास्तु रामं प्रविचिन्तयन्त्याः रामानुजं स्वं च कुलं शुभाङ्ग्याः ॥ १९ ॥

शोकानिमित्तानि तथा बहूनि धैर्यार्जितानि प्रवराणि लोके ।

प्रादुर्निमित्तानि तदा बभूवुः पुराऽपि सिद्धान्युपलक्षितानि ॥ २० ॥

अथ	இப்படியெல்லாம்	वेणुद्रूथनं	தலைப்பின்னலை
बहुधा	பலவாறு	गृहीत्वा	கையில் பிடித்துக்கொண்
विचिन्त्य	சிந்தித்து	अहं	“நான் [ந
शोकाभितप्ता	சோகத்தால் மிகவும் தவிக்கின்ற	वेणुद्रूथनेन	பின்னலைக்கொண்டு
		उद्ध्व्य	பந்தித்து
सीता	ஸீதாப்பிராட்டி	शीघ्रं	இக்கணமே

यमस्य यमனுடைய
 मूलं राजதானிக்கு
 गमिष्यामि செல்வேனாக
 अथ என்று
 मृदुसर्वगाला மிருதுவான ஸகல அவ
 யவங்களுையுடைய
 सा அவள்
 तस्य नगस्य அந்த மரத்தின்
 शाखां களையை
 गृहीत्वा பிடித்துக்கொண்டு
 उपस्थिता நின்றாள் ;
 तदा இத்தருணத்தில்
 रामं ஸ்ரீராமரையும்,
 रामानुजं तु ஸ்ரீராமானுஜனையும்,
 एवं कुलं च தனது உயர்பிறப்பையும்
 प्रविचिन्तयन्त्या: நினைத்து நினைத்து ஆ
 லோசனையிலிருக்கிற

शुभाङ्गाः ஸர்வமங்கள விக்ரகை
 तस्याः அவளுக்கு [யான
 शोकानिमित्तानि சோகத்திற்குக் காரண
 மாகாதனவும்,
 तथा அவ்வாறே
 धैर्यार्जितानि மனோதேரியத்தை
 உண்டுபண்ணுமவைக
 ளானவும்,
 पुरा अपि இதற்கு முன்னமேயே
 सिद्धानि நல்ல பயன்களைக் கொ
 டப்பவைகளாய்
 लोके உலகத்தில்
 प्रवराणि பிரசித்தியாய்
 उपलक्षितानि தெரிந்துள்ள
 बहूनि பல
 निमित्तानि நற்சகுனங்கள்
 प्रादुर्बभूवुः உண்டாயின.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टविंशः सर्गः ॥ २८ ॥

आदितः श्लोकाः 13107

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1317

एकोनविंशः सर्गः—இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ २९ ॥

शुभनिमित्तानि—சுபசகுனங்கள் தோற்றுதல்.

तथागतां तां व्यथितामनिन्दतां व्यपेतहर्षां परिदीनमानसाम् ।

शुभां निमित्तानि शुभानि भेजिरे नरं श्रिया जुष्टमिवोपजीविनः ॥ १ ॥

अनिन्दतां தோஷா ஹிதையாயும்,
 शुभां ஸர்வமங்களையாயும்,
 व्यथितां மனக்கிலேசமுற்றவ
 ளாயும்
 व्यपेतहर्षा சந்தோஷத்திற்கிடமில்
 லாதவளாயும்,
 परिदीनमानसां இடிந்த மனத்தளாயும்,
 तथागतां இவ்வகைப்பட்ட நிலை
 மையிலிருக்கின்ற

तां அவளை
 श्रिया जुष्टं உதாரகுணமுடைய
 नरं புருஷனை
 उपजीविनः அண்டிப் பிழைப்பவர்
 கள்
 इव எவ்வண்ணமோ
 शुभानि சுப [அவ்வண்ணமே
 निमित्तानि சகுனங்கள்
 भेजिरे குழந்தேறின.

तस्याः शुभं वाममरालपक्षमराजीवृतं कृष्णविशालशुक्रम् ।

मास्पन्दतैकं नयनं सुकेश्याः मीनाहतं पद्ममिवाभिताम्रम् ॥ २ ॥

सुकेश्याः	அழகிய கூந்தலையுடைய	एकं	ஒப்பற்ற
तस्याः	அவளுடைய	शुभं	அழகமைந்த
अरालपक्ष्म- }	வளைந்த இமைகளால்	वामं	இடது
राजीवृतं }	சூழப்பட்டதும்	नयनं	கண்
कृष्णविशालशुक्लं	கறுத்து அகன்று	मीनाहतं	மீனினுலசைக்கப்பட்ட
	வெளுத்ததாய்	पद्मं इव	தாமரை மலர்போல்
अभिताम्रं	ஓரம் சிவப்பேறியதாய்	प्रास्वदत	துடித்தது.

भुजश्च चार्वाञ्चितवृत्तपीनः परार्ध्यकालागरुचन्दनार्हः ।

अनुत्तमेनाध्युषितः प्रियेण चिरेण वामः समवेपताऽऽशु ॥ ३ ॥

चार्वाञ्चित- }	அழகாய்த் திரண்டு	अध्युषितः	தழுவப்பெற்ற
वृत्तपीनः }	உருண்டு பருத்த	वामः	இடது
परार्ध्यकाला- }	சிறந்த காரகிற்சாந்துக்	भुजः	புயம்
गरुचन्दनार्हः }	கேற்றதாய்	चिरेण	நெடுநேரம்
अनुत्तमेन	ஒப்புயர்வில்லாத	भाशु	படபடவென்று
प्रियेण	காதலனால்	समवेपत च	துடித்தது.

गजेन्द्रहस्तप्रतिमश्च पीनः तयोर्द्वयोः संहतयोः सुजातः ।

प्रस्पन्दमानः पुनरूरुरस्याः रामं पुरस्तात् स्थितमाचक्षे ॥ ४ ॥

च	அன்றியும்	ऊरुः	துடை
संहतयोः	ஒன்றுக்கொன்றிடாய்ச்	प्रस्पन्दमानः	துடிக்கின்றதாய்
	சேர்ந்தழகான	अस्याः	இவளுக்கு
तयोः द्वयोः	அந்த இரண்டில்	रामं	ஸ்ரீராமரை
गजेन्द्रहस्त- }	கஜராஜன் துதிக்கை	पुरस्तात्	எதிரில்
प्रतिमः }	போல்	पुनः	மறுபடியும்
पीनः	பருத்து	स्थितं	வந்து சேர்ந்தாரென
सुजातः	நன்மையைக் குறிப்பிடப்	आचक्षे	முன்குறி காட்டிற்று.
	பிறந்த (இடது)		

शुभं पुनर्हेमसमानवर्णं ईषद्रजोध्वस्तमिवामलाक्ष्याः ।

वामः स्थितायाः शिखराग्रदत्याः किञ्चित्परिस्रंसत चारुगात्र्याः ॥ ५ ॥

पुनः	மேலும்	ईषत्	கொஞ்சம்
शिखराग्रदत्याः	மல்லிகை அரும்பின்	रजोध्वस्तं	புழுதி படிந்த
	நுனிபோன்ற பற்களை	हेमसमानवर्णं	பொன்னிறமான
	யுடையவளும்,	वासः	ஆடை
अमलाक्ष्याः	மாசற்ற கண்களையுடை	इव	அப்படியே
	யவளும்,	शुभं	சுபக்குறியாய்
स्थितायाः	நின்றகொண்டிருந்த	किञ्चित्	கொஞ்சம்
	வளுமான	परिस्रंसत	தளர்ந்தது.
चारुगात्र्याः	ஸர்வாங்க ஸௌந்தரியின்		

एतैर्निमित्तैरपरैश्च सुभ्रुः संबोधिता प्रागपि साधु सिद्धैः ।

वातातपक्लान्तमिव प्रणष्टं वर्षेण बीजं प्रतिसंजर्हर्ष ॥ ६ ॥

பாக்	முன்பு	சுபூ:	நற்புருவந்தான்
சாபு	ஸரியாய்	வாஸாதபகூ:த்	காற்றுவெயில்களால்
சிஹை:	காரியவித்திகளைக்		வாடியுலர்ந்து
	கொடுத்திருக்கின்ற	புணத்	முனையாமற்போய்விட்ட
ஏதே: நிமிசை:	} இந்த நற்குறிகளாலும்,	பிஜ்	வித்து
அபி		வஷே	மழையினால்
அபரே: ச	பின்னும் சிலவைகளா	இவ	எவ்வாறோ அவ்வாறே
	லும்	புதிசஜஹ்	மீளவும் அகமகிழ்ச்சி
சவோபிதா	நன்றாய்த் தெளிவுற்ற		கொண்டாள்.

तस्याः पुनर्विबफलोपमोष्ठं स्वक्षिभ्रु केशान्तमरालपक्ष्म ।

वक्त्रं वभासे सितशुक्लदंष्ट्रं राहोर्मुखाच्चन्द्र इव प्रमुक्तः ॥ ७ ॥

नस्याः	அவளுடைய	सितशुक्लदंष्ट्रं	வெண்மைக்கு வெண்
बिबफलोऽमोघं	கோவைக்கனிபோன்ற		மை தரவல்ல பற்களை
	உதடுகளையுடையதும்,		யுடையதுமான
स्वक्षिभ्र	அழகான கண்களையும்	वक्त्रं	திருமுகமண்டலம்,
	புருவங்களையுமுடை	राहोः	ராகுவின்
	யதும்,	मुखात्	வாயினின்று
केशान्तं	நீண்ட கூந்தலையுடைய	प्रमुक्तः	விடுபட்ட
	தும்,	चन्द्रः इव	சந்திரன்போல்
अरालक्ष्म	வளைந்த இமைகளையுடை	पुनः	மீண்டும்
	யதும்,	बभासे	பிரகாசித்தது.

सा वीतशोका व्यपनीततन्द्री शान्तज्वरा हर्षविवृद्धसत्त्वा ।

अशोभतार्या वदनेन शुक्ले शीतांशुना रात्रिरिवोदितेन ॥ ८ ॥

சா அர்யா	அந்த ஆர்யை	ராத்ரி:	இரவானது
வீதஸோகா	சோகம் தொலைந்தவளாய்,	சுகே	வளர்பிறையில்
வ்யபிநிநந்தி	பனக்கலக்கம் நீங்கியவ ளாய்,	உதितேன	உதயமான
சான்தஜ்வரா	தரபம் தணிந்தவளாய்,	சிதாங்கினா	குளிர்மதியால்
ஹர்வீரவ்யாசா	சந்தோஷத்தினால் அதி கரிக்கும் திடமுடைய வளாய்	இவ	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		வசனேன	திருமுக மண்டலத்தால்
		அசோபத	விளங்கினாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकोनत्रिंशः सर्गः ॥ २९ ॥

आदितः श्लोकाः 13115

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1325

த்ரிஷ: சர்ட்:—முப்பதாவது ஸர்க்கம் || 30 ||

சீதாமாஸ்வாசனநிர்ஹாரணம்—ஸீதையை ஆச்வாஸப்படுத்த ஆலோசித்தல்.

ஹ்நூமனபி விக்ரான்த சர்வ் ஸுஸ்ராவ தத்வத: | சீதாயாஸ்விக்ரடாயாஸ்வ ராக்ஷசீனாந் ச தர்ஜனம் ||

விக்ரான்த:	பராக்கிரமவாணசூய	ஸ்விக்ரடாயா: ச	திரிஜடையினுடையவும்,
ஹ்நூமந் அபி	ஹ்நூமாநும்,	சர்வ்	எல்லாம்
ராக்ஷசீனாந்	ராக்ஷஸிகளின்	தத்வத:	நடந்தபடியே
தர்ஜனம்	பயமுறுத்தலையும்,	ஸுஸ்ராவ	கண்டு (கேட்டுக்)
சீதாயா: ச	ஸீதையினுடையவும்,		கொண்டார்.

அவக்ஷமாணஸ்தாந் தேவீந் தேவதாமிவ நந்நதே | ததோ பஹுவிதாந் சின்தாந் சின்தயாமாஸ வானர: ||

வானர:	வானரர்	அவக்ஷமாண:	கண்முன் பார்த்தவராய்
நந்நதே	இந்திரனுடைய உத்யான வனத்தில்	தத:	அதன்மேல்
தேவதாந்	தேவப்பெண்ணை	பஹுவிதாந்	பலவித
இவ	போலிருக்கிற	சின்தாந்	யோசனையை
தாந் தேவீந்	அந்தத் தேவியை	சின்தயாமாஸ	தனக்குள்ளேயே செய்துகொண்டார்:—

யாந் கபீனாந் சஹஸ்ராணி ஸுபஹ்ந்யயுதானி ச | திஷ்டு சர்வாஸு மார்ட்நதே சேயமாஸாதிதா மயா ||

கபீனாந்	“வானரர்களின்	திஷ்டு	திசைகளிலும்
ஸுபஹ்நி	அநேக	மார்ட்நதே	தேடிக்கொண்டிருக்கி
சஹஸ்ராணி	ஆயிரங்களும்	சா	அந்த [நார்களை
அயுதானி ச	பதினாயிரங்களும்	இயம்	இவள்
யாந்	எவளை	மயா	என்னால்
சர்வாஸு	எல்லா	மாஸாதிதா	காணப்பட்டாள்.

சாரேண து ஸுயுக்தேந ஸத்ரோ: ஸக்திமவக்ஷதா | ரூதேந சரதா தாவதவக்ஷிதமிதம் மயா || 4 ||

ஸத்ரோ:	“சத்துருவின்	ரூதேந	ஒருவர் கண்ணிலும்கப்
ஸக்தி	சக்தியை		படாமலொளிந்து
ஸுயுக்தேந	மிக ஊக்கத்தோடு	சரதா து	திரிந்து வந்ததனாலேயே
அவக்ஷதா	கண்டுகொள்ளவேண்டிய	இதம் தாவத்	இதுவரைக்கும்
சாரேண	சூதானை	அவக்ஷிதம்	தெரிந்துகொள்ளப்
மயா	என்னால்		பட்டது.

ராக்ஷசானாந் விஸேஷஸ்து பூரி சேயமவக்ஷிதா | ராக்ஷசாபிபதேரஸ்ய ப்ரபாவோ ராவணஸ்ய ச || 5 ||

ராக்ஷசானாந்	“ராக்ஷஸர்களின்	ராவணஸ்ய	ராவணனின்
விஸேஷ: ச	விசேஷமும்	ப்ரபாவ: ச	புறமையும்
அஸ்ய	இந்த	இயம் பூரி ச	இந்தப் பட்டணமும்
ராக்ஷசாபிபதே:	ராக்ஷஸாதிபதியாகிய	அவக்ஷிதா	பார்க்கப்பட்டது.

युक्तं तस्याप्रमेयस्य सर्वसत्त्वदयावतः । समाश्वासयितुं भार्या पतिदर्शनकाङ्क्षिणीम् ॥६॥

அப்ரமேயஸ்ய " அளவிறந்த
 सर्वसत्त्वदयावतः ஸர்வ பூகங்களிடத்தும்
 தயாளுவான
 तस्य அவருடைய

पतिदर्शन- } பர்த்தாவின் தாச்சனம்
 काङ्क्षिणी } ஒன்றையே கோரும்
 भार्या மனைவியை
 समाश्वासयितुं தேற்றுவதல் செய்வதற்கு
 युक्तं ஸமயம் இதுவே.

अहमाश्वासयाम्येनां पूर्णचन्द्रनिभाननाम् । अदृष्टदुःखां दुःखार्तां दुःखस्यान्तमगच्छतीम् ॥

पूर्णचन्द्र- } " முழுமதியின் ஜோதி
 निभाननां } யுடைய முகத்தின
 ளான
 अदृष्टदुःखां துக்கம் என்பதையே
 கண்டிராதவளான

दुःखस्य துக்கத்தினுடைய
 अन्तं விமோசனத்தை
 अगच्छती एनां காணாமலிருக்கிற இவளை
 अहं நான்
 आश्वासयामि தேற்றாவு படுத்துவே

दुःखार्तां துயரத்தில் மூழ்கி

यदि ह्यहमिमामेवं शोकोपहतचेतनाम् । अनाश्वास्य गमिष्यामि दोषवद्गमनं भवेत् ॥ ८ ॥

शोकोपहत- } " சோகத்தால் தபிக்கும்
 चेतनां } மனத்தினளான
 इमां एवं இவளை இப்படி
 अनाश्वास्य தேற்றாது
 अहं நான்

गमिष्यामि यदि போவேனாகில்
 गमनं திரும்பிப் போய்விடுதல்
 हि தப்பாமல்
 दोषवत् கெடுதிக்கிடமாய்
 भवेत् ஆகும்.

गते हि मयि तत्रेयं राजपुत्री यशस्विनी । परिव्राणमविन्दन्ती जानकी जीवितं त्यजेत् ॥

तत्र " இத்தருணத்தில்
 मयि நான்
 गते திரும்பிப் போய்விடும்
 பகஷத்தில்

इयं जानकी இந்த ஜானகி
 परिव्राणं விமோசனஹே துவை
 अविन्दन्ती காணப்பெறாதவளாய்
 जीवितं பிராணனை
 हि நிச்சயமாய்
 त्यजेत् இழந்துவிடுவாள்.

यशस्विनी யசஸ்வினியான,
 राजपुत्री ராஜகுமாரியான

मया च स महाबाहुं पूर्णचन्द्रनिभाननः । समाश्वासयितुं न्याय्यः सीतादर्शनलालसः ॥

च " இதுவுமன்றி
 पूर्णचन्द्र- } பூர்ண சந்திரனை ஒத்த
 निभाननः } திருமுகமுடைய

सीतादर्शन- } ஸீதாதாச்சனம் ஒன்றி
 लालसः } லேயே மனம் செலுத்திய
 सः அவர்
 मया என்னால்
 समाश्वासयितुं தேற்றாவு படுத்துவ
 न्याय्यः உரியவர். [தற்கு

महाबाहुः மஹாபாஹுவான

निशाचरीणां प्रत्यक्षमक्षमं चाभिभाषणम् । कथं नु खलु कर्तव्यमिदं कृच्छ्रगतो ह्यहम् ॥

कर्तव्यं " அவச்யம் செய்ய
 வேண்டியதான
 अभिभाषणं நேரில் ஸம்பாஷித்தல்
 निशाचरीणां ராக்ஷஸிகளின்
 प्रत्यक्षं கண்முன்

अक्षमं செய்யலாகாது ;
 इदं कथं नु खलु இது ஆகுவது எப்படி ?
 अहं हि நானே
 कृच्छ्रगतः ஒரு வழியும் தோற்றாத
 வனாயிருக்கிறேன்.

अनेन रात्रिशेषेण यदि नाश्वास्यते मया । सर्वथा नास्ति सन्देहः परित्यक्ष्यति जीवितम् ॥

अनेन	“ இந்த	सर्वथा	எப்படியாவது
रात्रिशेषेण	இரவு மிகுந்திருக்கை	जीवितं	உயிரை
मया	என்னால் [யிலேயே	परित्यक्ष्यति	மாய்த்து விடுவாள் ;
न आश्वास्यते	} தேற்றாவு பண்ணப்	सन्देहः	ஸந்தேஹம்
यदि		न अस्ति	இல்லை.
	படாத பகஷத்தில்		

रामश्च यदि पृच्छेन्मां किं मां सीताऽब्रवीद्वचः । किमहं तं प्रतिब्रूयामसंभाष्य सुमध्यमाम् ॥

सुमध्यमां	“ நுண்ணிடையாளை	रामः	ஸ்ரீராமர்
असंभाष्य	(நான்) கண்டு பேசாது	मां	என்னை
सीता	‘வீதை	पृच्छेत् यदि	கேட்பாராயின்
मां	எனக்கு	तं	அவருக்கு
किं वचः	என்ன செய்தியை	अहं	நான்
अब्रवीत्	சொல்லிவிடுத்தாள்’	किं च	என்னதான்
	என்று	प्रतिब्रूयां	மறுமொழி கூறுவேன்?

सीतासन्देशरहितं मामितस्त्वरया गतम् । निर्देहेदपि काकुत्स्थः क्रुद्धस्तीव्रेण चक्षुषा ॥

सीतासन्देशरहितं	“வீதை சொல்லியனுப்	इतः	இதுகாரணமாய்
	பிய செய்தி ஒன்று	क्रुद्धः	சினங்கொண்டு
	மில்லாதவனுய்	तीव्रेण	கொடிய
त्वरया	அவஸரப்பட்டு	चक्षुषा	பார்வையினால்
गतं	திரும்பிப் போய்ச்	अपि	சகிக்கமுடியாதவண்ண
मां	என்னை [சேர்ந்த		மாய்
काकुत्स्थः	காகுத்ஸ்தர்	निर्देहेत्	தஹித்து விடுவார்.

यदि वोचो जयिष्यामि सुग्रीवं रामकारणात् । व्यर्थमागमनं तस्य ससैन्यस्य भविष्यति ॥

रामकारणात्	“ஸ்ரீராமரது காரயத்	ससैन्यस्य	சேனையோடுகூடிய
	திற்காக	तस्य वा	அவருடையவும்
सुग्रीवं	சுகரீவரை	आगमनं	இங்கு வருகை
उचो जयि-	} யுத்தத்துக்கு ஸன்னா	व्यर्थं च	வீணாகவே
ष्यामि यदि		भविष्यति	முடியும்.
	ஹப்படுத்துவேனாயின்		

अन्तरं त्वहमासाद्य राक्षसीनामिह स्थितः । शनैराश्वासयिष्यामि सन्तापबहुलामिमाम् ॥

अहं	“நான்	तु	அத்தருணத்தில்
इह स्थितः	இங்கே இருந்துகொண்டு	सन्तापबहुलां	ஸந்தாபத்தில் முழுகிய
राक्षसीनां	ராக்ஷஸிகளுடைய	इमां	இவளை
अन्तरं	ஸமயத்தை	शनैः	மிகுதுவாய்
आसाद्य	எதிர்பார்த்துக்		
	காத்திருந்து,	आश्वासयिष्यामि	தேறச்செய்வேன்.

अहं त्वतितनुश्चैव वानरश्च विशेषतः । वाचं चोदाहरिष्यामि मानुषीमिह संस्कृताम् ॥

अहं तु	“நானே	इह	இச்சந்தர்ப்பத்தில்
विशेषतः	முக்கியமாய்	मानुषीं	மனிதர்களுக்குரியதும்
अतितनुः	மெல்லிய உடலையுடைய	संस्कृतां च	சுத்தமான துமான
वानरः	குரங்கு ;	वाचं	பேச்சை
एव च	அதோடுகூட	उदाहरिष्यामि	சொல்லப்போகிறேன்.

यदि वाचं प्रदास्यामि द्विजातिरिव संस्कृताम् । रावणं मन्यमाना मां सीता भीता भविष्यति ॥
वानरस्य विशेषेण कथं स्यादभिभाषणम् ॥ १९ ॥

द्विजातिः इव	“பிராஹ்மணன்போல்	अभिभाषणं	ஸம்பாஷிக்கும் தன்மை
संस्कृतां	பரிஷ்கரிக்கப்பட்ட	कथं स्यात्	எப்படிச் சேருமென்று
वाचं	ஸம்பாஷணையை (பேச்சை)	मां रावणं	என்னை ராவணனென்று
प्रदास्यामि यदि	எடுத்துரைப்பேனாயின்	मन्यमाना	நினைத்தவளாய்
वानरस्य	வானரத்திற்கு	सीता	வீதை
विशेषेण	விசேஷமாக	भीता	அஞ்சியவளாக
		भविष्यति	ஆகுவாள்.

अवश्यमेव वक्तव्यं मानुषं वाक्यमर्थवत् । मया सान्त्वयितुं शक्या नान्यथेयमनिन्दिता ॥

अर्थवत्	“பொருள் படும்படி	अनिन्दिता	தோஷரஹிதையான
मानुषं	மனிதர்களின்	इयं	இவள்
वाक्यं एव	வார்த்தையாகவே	मया सान्त्वयितुं	என்னால் தேற்ற
अवश्यं	அவச்யமாய்	शक्या	வேண்டியவள் ;
वक्तव्यं	பேசுத்தீரவேண்டியது ;	न अन्यथा	வேறு வழியில்லை.

सेयमालोक्य मे रूपं जानकी भाषितं तथा । रक्षोभिस्त्रासिता पूर्वं भूयस्त्रासं गमिष्यति ॥

पूर्वं	“முன்னரே	तथा	அவ்வாறே
रक्षोभिः	ரக்ஷஸஸ்களால்	भाषितं	பேச்சையும்த
त्रासिता	அச்சமுறுத்தப்பட்டி	आलोक्य	கண்டு
सा	அந்த [ருக்கும்	भूयः	பின்னும்
इयं जानकी	இந்த ஜானகி	त्रासं	பயத்தை
मे रूपं	எனது ரூபத்தையும்	गमिष्यति	அடைவாள்.

ततो जातपरित्रासा शब्दं कुर्यान्मनस्विनी । जानाना मां विशालाक्षी रावणं कामरूपिणम् ॥

ततः	“அப்பொழுது	मां	என்னை
मनस्विनी	கவலையுடனிருக்கிற	कामरूपिणं	காமரூபியான
विशालाक्षी	விசாலாக்ஷி	रावणं	ராவணனாக
जातरित्रासा	இப்பொழுது உண்டான வைகளால் இன்னுயதிக ரித்து நடுங்கியவளாய்	जानाना	நினைத்தவளாய்
		शब्दं	சூட்சுலே
		कुर्यात्	இடுவாள்.

सीतया च कृते शब्दे सहसा राक्षसीगणः ।

सीतया “வீதையினால்
शब्दे கூச்சல்
कृते இடப்பட்டால்
सहसा உடனே
अन्तकोपमः யமனுக்கொப்பான

नानाप्रहरणो घोरः समेयादन्तकोपमः ॥

घोरः கோரமான
राक्षसीगणः ராக்ஷஸிகளின் கூட்டம்
नानाप्रहरणः च நானாவிறையுதங்களை
கையிலேந்தியதாகவும்
समेयात् வந்து கூடி விடும்.

ततो मां संपरिक्षिप्य सर्वतो विकृताननाः ।

ततः “பின்பு
विकृताननाः பேய்வாயர்கள்
मां एव என்னையே
सर्वतः நான்குபுறத்திலும்
संपरिक्षिप्य சூழ்ந்துகொண்டு,

वधे च ग्रहणे चैव कुर्युर्ग्रहं यथाबलम् ॥

यथाबलं தங்களாலானவரையில்
वधे च கொல்வதிலும்
ग्रहणे च பிடிப்பதிலும்
यत् முயற்சியை
कुर्युः செய்வார்கள்.

तं मां शाखाः प्रशाखाश्च स्कन्धांश्चोत्तमशाखिनाम् । दृष्ट्वा विपरिधावन्तं भवेयुर्भयशङ्किताः ॥

उत्तमशाखिनां “பெருத்த மரங்களின்
शाखाः பெருங்கிளைகளையும்
प्रशाखाः च சிறு கிளைகளையும்
स्कन्धान् च ஆடிமரங்களையும்
विपरिधावन्तं விட்டுவிட்டு தொத்தித்
தொத்தித் தாவுகின்ற

तं அந்த
मां என்னை
दृष्ट्वा கண்டு,
भयशङ्किताः பயத்தால் நடுங்கியவர்
களாய்
भवेयुः ஆவார்கள்.

मम रूपं च संप्रेक्ष्य वने विचरतो महत् ।

च “அன்றியும்,
वने வனத்தில்
विचरतः திரியும்
मम எனது
महत् रूपं பெரிய உருவத்தை

राक्षस्यो भयवित्रस्ता भवेयुर्विकृताननाः ॥

संप्रेक्ष्य கண்ணுற்று
विकृताननाः விகாரமுடைய
राक्षस्यः ராக்ஷஸிகள்
भयवित्रस्ताः பயந்து நடுங்கியவர்க
भवेयुः ஆகிவிடுவார்கள். [ளாய்

ततः कुर्युः समाह्वानं राक्षस्यो रक्षसामपि ।

ततः “பின்பு
राक्षस्यः ராக்ஷஸிகள்
राक्षसेन्द्र- } ராக்ஷஸேந்திரனுடைய
निवेशने } மாளிகையில்

राक्षसेन्द्रनियुक्तानां राक्षसेन्द्रनिवेशने ॥

राक्षसेन्द्र- } ராக்ஷஸேந்திரனால்
नियुक्तानां } நியமிக்கப்பட்டுள்ள
रक्षसां அரக்கர்களின்
समाह्वानं अपि அழைத்தலையும்
कुर्युः செய்வார்கள்.

ते शूलशक्तिनिस्त्रिंशविविधायुधपाणयः । आपतेयुर्विमर्देऽस्मिन् वेगेनोद्विगकारिणः ॥२८॥

ते “ஆவர்கள்
शूलशक्ति- } சூலம், சக்தி, கட்கம் என்
निस्त्रिंशविवि- } கிற பலவகை ஆயுதங்
धायुधपाणयः } களைக் கையிலேந்தியவர்
களாய்

उद्विगकारिणः மனக்கவலையை உண்டாக்
குதிறவர்களாய்
वेगेन விரைவாக
अस्मिन् विमर्दे இந்தக் கூட்டத்தில்
आपतेयुः வந்து விழுவார்கள்.

संरुद्धस्तैस्तु परितो विधमन् रक्षसां बलम् । श्वनुयां न तु संप्राप्तुं परं पारं महोदधेः ॥

तैः	“அவர்களால்	विधमन्	ஊதிவிடுகின்றவனாய்,
परितः	நான்கு பாகத்திலும்	तु	இந்த ஸ்திதியில்
संरुद्धः तु	நன்றாய் சூழ்ந்துகொள்ளப்பட்டவனாய் நான்	महोदधेः	மஹோததியின்
रक्षसां	ராக்ஷஸ	परं पारं	அக்கரையை
बलं	பலத்தை	संप्राप्तुं	போய்ச்சேர
		न श्वनुयां	சக்தியற்றவனாவேன்.

मां वा गृहीयुराप्त्य बहवः शीघ्रकारिणः । स्यादियं चाऽगृहीतार्था मम च ग्रहणं भवेत् ॥

शीघ्रकारिणः	“சுறுசுறுப்புள்ள	ग्रहणं	பந்தனம்
बहवः	பலர்	भवेत्	உண்டாய் விடும்;
आप्त्य	மேல்விழுந்து	च	அதோடு
मां	என்னை	इयं	இவள்
गृहीयुः	பிடித்துக்கொள்ளவுள்ள	अगृहीतार्था वा	செய்தி யாதொன்றும்
च	அப்படியாகில் [கூடும்;		தெரியாதவளாகவே
मम	எனக்கு	स्यात्	ஆய்விடுவாள்.

हिंसाभिरुचयो हिंस्युरिमां वा जनकात्मजाम् । विपन्नं स्यात्ततः कार्यं रामसुग्रीवयोरिदम् ॥

हिंसाभिरुचयः	“ஹிம்ஸையில் றுகுகொண்	रामसुग्रीवयोः	ராம ஸுகரீவர்களின்
इमां	இந்த [டவர்கள்	इदं	இந்த
जनकात्मजां	ஜனகர் திருமகளை	कार्यं	காரியம்
हिंस्युः वा	கொன்றுவிடவும் கூடும்;	विपन्नं	விபத்தை அடைந்ததாய்
ततः	அப்படியானால்,	स्यात्	முடியும்.

उद्देशे नष्टमार्गेऽस्मिन् राक्षसैः परिवारिते । सागरेण परिक्षिप्ते गुप्ते वसति जानकी॥३२॥

नष्टमार्गे	“வர வழியில்லாததும்,	गुप्ते	ரஹஸ்யமுமான
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	अस्मिन्	இந்த
परिवारिते	பாதுகாக்கப்பட்டதும்,	उद्देशे	ஸ்தலத்தில்
सागरेण	கடலால்	जानकी	ஜானகி
परिक्षिप्ते	சூழ்ந்துள்ளதும்,	वसति	இருக்கிறாள்.

विशस्ते वा गृहीते वा रक्षोभिर्मयि संयुगे । नान्यं पश्यामि रामस्य साहाय्यं कार्यसाधने ॥

मयि	“நான்	रामस्य	ராமருடைய
रक्षोभिः	அரக்கர்களால்	कार्यसाधने	கார்யத்தை முடித்துக் கொடுப்பதில்
संयुगे	போரில்	अन्यं	வேறொரு
विशस्ते वा	கொல்லப்பட்டோ	साहाय्यं	ஏற்ற துணைவனை
गृहीते वा	பிடிபட்டோ போவேனாகில்,	न पश्यामि	நான் அறிந்திலேன்.

विमृशंश्च न पश्यामि यो हते मयि वानरः । शतयोजनविस्तीर्णं लङ्घयेत महोदधिम् ॥३४॥

मयि "நான்
हते கொலையுண்டுபோவேனா
கில்

विमृशन् च எவ்வளவோ யோசித்
துப் பார்த்தாலும்

यः எந்த

कामं हन्तुं समर्थोऽस्मि सहस्राण्यपि रक्षसाम् । न तु शक्यामि संप्राप्तुं परं पारं महोदधेः ॥

रक्षसां "அரக்கர்களின்
सहस्राणि अपि ஆயிரக்கணக்கானவர்
हन्तुं வதை செய்ய [களையும்
अस्मि நான் ஒருவனே
समर्थः திறமையுள்ளவன் ;

वानरः வானரன்
शतयोजन- } நூறு யோஜனை விஸ்
विस्तीर्णं } தீர்ணமான

महोदधि மஹோததியை
लङ्घयेत கடப்பானே?
न पश्यामि அறிகலேன்.

कामं तु இது முடிந்த பின்னர்
महोदधे: மஹோததியின்
परं पारं அக்கரையை
संप्राप्तुं போய்ச்சேர
न शक्यामि முடியாதிருப்பேன்.

असत्यानि च युद्धानि संशयो मे न रोचते । कश्च निस्संशयं कार्यं कुर्यात् प्राज्ञः ससंशयम् ॥

युद्धानि च "யுத்தங்களோ
असत्यानि நிலையில்லாதவைகள் ;
मे संशयः எனக்கு விளையும்
न रोचते ஏற்றதன்று ; [ஆபத்து
कः எவன்

प्राज्ञः च ப்ராக்ஞனாயிருந்தால்
संशयं ஆபத்தோடுகூடிய
कार्यं கார்யத்தைச் செய்ய
निस्संशयं நிஸ்ஸந்தேஹமாய்
कुर्यात् பிரவிர்த்திப்பன் ?

प्राणत्यागश्च वैदेह्या भवेदनभिभाषणे । एष दोषो महान् हि स्यान्मम सीताभिभाषणे ॥

अनभिभाषणे "கண்டு பேசாவிடில்
वैदेह्या: வைதேஹிக்கு
प्राणत्यागः பிராணத்யாகம்
भवेत् च ஸம்பவிக்குமே ;

सीताभि- } வலீதையைக்கண்டு
भाषणे हि } பேசுவதிலோ
मम எனக்கு
एषः महान् दोषः இந்தப் பெரிய கேடு
स्यात् விளையக்கூடும்.

भूताश्चार्था विनश्यन्ति देशकालविरोधिताः । विह्वलं दूतमासाद्य तमः सूर्योदये यथा ॥

भूता: "கைகூடுமென்று துணிந்த
अर्था: च காரியங்களும்
विह्वलं முன்பின் யோசியாத
दूतं आसाद्य தூதனை சேர்ந்து
सूर्योदये சூர்யோதயத்தில்

तमः यथा இருள் போல்
देशकाल- } தேசகால விரோதத்தை
विरोधिता: } அடைந்தவைகளாய்
विनश्यन्ति பயனடையாமற்
போகின்றன.

अर्थानर्थान्तरे बुद्धिर्निश्चिताऽपि न शोभते । घातयन्ति हि कार्याणि दूताः पण्डितमानिनः ॥

अर्थानर्थान्तरे "செய்யக்கூடியது
செய்யத்தகாததில்
निश्चिता நிச்சயிக்கப்பட்ட
बुद्धि: தீர்மானம்
न शोभते விளங்குகிறதில்லை ;

पण्डितमानिनः } எல்லாம் தெரிந்தவனாக
अपि } எண்ணிக்கொள்ளும்
दूता: हि தூதர்களே
कार्याणि கார்யங்களை
घातयन्ति கெடுத்துவிடுகிறார்கள்.

न विनश्येत् कथं कार्यं वैकुण्ठं न कथं भवेत् । लङ्घनं च समुद्रस्य कथं नु न वृथा भवेत् ॥

कार्यं “காரியம்
न विनश्येत् கெடாதிருக்கிறது
कथं எவ்வண்ணம்?
वैकुण्ठं ஸாமர்த்தியக்குறை
न भवेत् ஸம்பவியாதிருக்கிறது

कथं எவ்வண்ணம்?
समुद्रस्य ஸமுத்திரத்தினுடைய
लङ्घनं च லங்கனமும்
वृथा வீணாக
न भवेत् போகாமலிருக்கிறது
कथं नु எவ்வண்ணம்?

कथं नु खलु वाक्यं मे शृणुयान्नोद्विजेत वा । इति संचिन्त्य हनुमांश्चकार मतिमुत्तमाम् ॥

मे वाक्यं “எனது வார்த்தையில்
शृणुयात् खलु (அவள்) செவி சாய்ப்
कथं எவ்வண்ணம்? [பதும்
वा அன்றியும்
न उद्विजेत् (அவள்) மனக்கலக்க
மடையாமலிருக்கிறது

नु எவ்வண்ணம்? ”
इति இப்படியெல்லாம்
हनुमान् ஹனுமார்
संचिन्त्य முன்னாலோசனை செய்து
उत्तमां ஒப்புயர்வில்லாத
मतिं चकार தீர்மானத்திற்குவந்தார் :

रामप्रक्षिप्तकर्माणं स्वबन्धुमनुकीर्तयन् । नैनामुद्वेजयिष्यामि तद्वन्धुगतमानसाम् ॥ ४२ ॥

अप्रक्षिप्तकर्माणं அனாயாஸமாய்க் காரியங்
களைச் செய்யவல்ல
स्वबन्धुं தமது ஆப்தரான
रामं ஸ்ரீராமரைப்பற்றி
अनुकीर्तयन् புகழ்ந்து பாடிக்
கொண்டு

तत् அதனால்
बन्धुगतमानसां பிராணநாதனிடமே
பதிந்த மனத்தளான
एनां இவளை
न उद्वेजयिष्यामि அச்சமுறாதிருக்கச்
செய்கிறேன்.

इक्ष्वाकूणां वरिष्ठस्य रामस्य विदितात्मनः । शुभानि धर्मयुक्तानि वचनानि समर्पयन् ॥
श्रावयिष्यामि सर्वाणि मधुरां प्रब्रुवन् गिरम् । श्रद्धास्यति यथा हायं तथा सर्वं समादधे ॥

इक्ष्वाकूणां “இக்ஷ்வாகு குலத்தவர்
वरिष्ठस्य தலைவராய் [களில்
विदितात्मनः ஸர்வஞானியான
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
धर्मयुक्तानि தர்மயுக்தமான
शुभानि சுபகாங்களான
वचनानि हि வசனங்களையே
समर्पयन् விண்ணப்பஞ் செய்து
मधुरां இனிமையாய் [கொண்டு
गिरं புகழை

प्रब्रुवन् உரத்துக் கூவிக்கொண்டு
सर्वाणि எல்லாவற்றையும்
श्रावयिष्यामि செவியாக்கச் செய்
इयं இவள் [வேன் ;
यथा எப்படிச் செய்தால்
श्रद्धास्यति நம்பிக்கை கொள்
வாளோ,
तथा அப்படி.
सर्वं எல்லாவற்றையும்
समादधे செய்வேன் ”.

इति स बहुविधं महानुभावो जगतिपतेः प्रपदामवेक्षमाणः ।

मधुरमवितथं जगाद् वाक्यं द्रुमविटपान्तरमास्थितो हनुमान् ॥ ४५ ॥

ச:	ஆந்த	अवेक्षमाणः	யோசித்தவராய்
महानुभावः	மஹானுபாவரான	द्रुमविटवान्तरं	மரக்கிளையின் இடுக்கில்
हनुमान्	ஹனுமார்	आस्थितः	இருந்துகொண்டு
जातिपतेः	லோகநாதருடைய	अवितथं	பயன்படத்தக்கதான
प्रमदां	மனைவியைப்பற்றி	वाक्यं	வாக்கியத்தை
बहुविधं	பலவாறாய்	मधुरं	இனிமையாய்
इति	மேற்கண்டவாறெல்லாம்	जगद्	விரித்துச் சொன்னார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे त्रिंशः सर्गः ॥ ३० ॥

आदितः श्लोकाः 13160

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1370

एकत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம் ॥ ३१ ॥

श्रीरामकथाकथनम्—ஸ்ரீராமகதையைச் சொல்லுதல்.

एवं बहुविधां चिन्तां चिन्तयित्वा महाकपिः । संश्रवे मधुरं वाक्यं वैदेह्या व्याजहार ह ॥

महाकपिः	வானரோத்தமர்	संश्रवे	கவனமாய்ச் செவி
एवं	இவ்வாறு		சாய்த்தலில்
बहुविधां	பகுவிதமான	मधुरं	மதுரமாயிருக்கும்
चिन्तां	ஆலோசனையில்	वाक्यं	வாக்கியத்தை
चिन्तयित्वा	ஒரு தீர்மானத்திற்கு	व्याजहार	தெளிவாய்ச் சொன்னார்.
वैदेह्याः	வைதேஹிக்கு [வந்து	ह	காண் !

राजा दशरथो नाम रथकुञ्जरवाजिमान् । पुण्यशीलो महाकीर्तिः ऋजुरासीन्महायशः ॥

रथकुञ्जर- वाजिमान्	“தேர்களையும், யானைகளையும், குதிரைகளையும் உடையவராய்	महायशः	எக்கும் பாவிய புகழ் படைத்தவராய்
पुण्यशीलः	புண்யசீலராய்	दशरथो नाम	தசரதரென
महाकीर्तिः	மஹா தேஜஸ்வியாய்	राजा	இர் அரசர்
ऋजुः	சத்தியவானாய்	आसीत्	இருந்தார்.

राजर्षीणां गुणश्रेष्ठस्तपसा चर्षिभिः समः । चक्रवर्तिकुले जातः पुरन्दरसमो बले ॥ ३ ॥

राजर्षीणां	“ராஜரிஷிகளுக்குள்	चक्रवर्तिकुले च	சக்ரவர்த்திகளின் குலத்
गुणश्रेष्ठः	உத்தம குணசீலர் ;	जातः	ஜனிக்கவர் ; [திலேயே
तपसा	தபத்தால்	बले	பலத்தில்
ऋषिभिः	ரிஷிகளோடு	पुरन्दरसमः	தேவேந்திரனைப்
समः	ஒத்தவர் ;		போன்றவர்.

अहिंसारतिरक्षुद्रो घृणी सत्यपराक्रमः । मुख्यश्रेष्ठाकुवंशस्य लक्ष्मीवान् लक्ष्मिवर्धनः ॥

अहिंसारतिः “अहिंஸையிஸ்
அன்புள்ளவர் ;
अक्षुद्रः பெருந்தன்மையுள்ளவர் ;
घृणी தயாளு ;
सत्यपराक्रमः பொய்க்காத விக்ரமர் ;

इक्ष्वाकुवंशस्य இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற்கு
मुख्यः தலைவர் ;
लक्ष्मीवान् பாக்யசாலி ;
लक्ष्मिवर्धनः च செல்வத்தை வளர்ப்பவர்.

पार्थिवव्यञ्जनैर्युक्तः पृथुश्रीः पार्थिवर्षभः । पृथिव्यां चतुरन्तायां विश्रुतः सुखदः सुखी ॥

पार्थिवव्यञ्जनैः “ராஜலக்ஷணங்களோடு
युक्तः கூடியவர் ;
पृथुश्रीः மிகுந்த செல்வப்பெருங்
குடையவர் ;
पार्थिवर्षभः ராஜாதிராஜர் ;

चतुरन्तायां நாற்கடல் சூழ்ந்த
पृथिव्यां புவியில்
विश्रुतः பேரெடுத்தவர் ;
सुखदः நன்மையளிப்பவர் ;
सुखी நன்மை பெற்றவர்.

तस्य पुत्रः प्रियो ज्येष्ठस्ताराधिपनिभाननः । रामो नाम विशेषज्ञः श्रेष्ठः सर्वधनुष्मताम् ॥

तस्य “அவருக்கு
प्रियो அன்பிற்குரிய
ज्येष्ठः पुत्रः மூத்த புத்திரர்
रामः ஸ்ரீராமர்
नाम என்பவர் ;

ताराधिप- } சந்திரனையொத்த
निभाननः } முகத்தையுடையவர் ;
विशेषज्ञः விசேஷஞர் ;
सर्वधनुष्मतां வில்லாளிகளனைவரையும்
श्रेष्ठः அதிகுசயித்தவர்.

रक्षिता स्वस्य धर्मस्य स्वजनस्य च रक्षिता । रक्षिता जीवलोकस्य धर्मस्य च परन्तपः ॥

स्वस्य “தம்முடைய
धर्मस्य தர்மத்திற்கு
रक्षिता ரக்ஷகர் ;
स्वजनस्य தனது ஜனத்திற்கு
रक्षिता ரக்ஷகர் ;

जीवलोकस्य च பிராணிஸமூகத்திற்கும்
धर्मस्य च தர்மத்திற்கும்
रक्षिता ரக்ஷகர் ;
परन्तपः சத்துருக்களைத்
தடுப்பிப்பவர்.

तस्य सत्याभिसन्धस्य वृद्धस्य वचनात्पितुः । सभार्यः सह च भ्रात्रा वीरः प्रव्राजितो वनम् ॥

सत्याभिसन्धस्य “ஸத்தியஸந்தனாய்
वृद्धस्य வயது முதிர்ந்த
तस्य அந்த
पितुः பிதாவின்
वचनात् சொல் நிமித்தம்
वीरः புதல்வர்

सभार्यः பத்தினியோடு கூடியவ
भ्रात्रा च தம்பியோடும் [ராய்,
सह கூடியவராய்,
वनं வனத்திற்கு
प्रव्राजितः தவவேடத்துடனே
அனுப்பப்பட்டார்.

तेन तत्र महारण्ये मृगयां परिधावता । राक्षसा निहताः शूरा बहवः कामरूपिणः ॥९॥

तत्र “அந்த
महारण्ये பெருங்காட்டில்
मृगयां வேட்டையில்
परिधावता திரிந்துகொண்டிருந்த
तेन அவரால்

कामरूपिणः வேண்டியபடி உருவமெ
டுக்க வல்லவர்களுள்
शूरा: சூரர்களுமான
बहवः राक्षसा: பல அரக்கர்கள்
निहता: கொலையுண்டு மடிந்தனர்.

जनस्थानवधं श्रुत्वा हतौ च खरदूषणौ । ततस्त्वमर्षापहता जानकी रावणेन तु ॥
वञ्चयित्वा वने रामं मृगरूपेण मायया ॥ १० ॥

ராவணே " ராவணனால்
जनस्थानवधं ஜனஸ்தானத்தினழி
வையும்
खरदूषणौ तु கரன், தூஷணன்
இவ்விருவர்கள்
हतौ च கொலையுண்டதையும்
श्रुत्वा கேள்வியுற்று
वने காட்டில்
रामं ஸ்ரீராமரை

मायया मायையினால்
मृगरूपेण மான்வேஷத்தைக்
वञ्चयित्वा வஞ்சித்து [கொண்டு
ततः அவ்விடமிருந்து
जानकी ஜானகி
तु இந்தஸ்திதியில்
अमर्षापहता பேராசையால் திருடிக்கொண்டு போகப்பட்டாள்.

स मार्गमाणस्तां देवीं रामः सीतामनिन्दिताम् । आससाद् वने मित्रं सुग्रीवं नाम वानरम् ॥

सः रामः "அந்த ஸ்ரீராமர்
अनिन्दितां தோஷரஹிதையான
देवीं தேவியான
तां அந்த
सीतां ஸீதாப்பிராட்டியை
वने காட்டில்

मार्गमाणः தேடிக்கொண்டு போகை
सुग्रीवं சுகரீவரென [யில்
नाम பெயர்பெற்ற
वानरं வானரரை
मित्रं மித்திரனாக
आससाद् பெற்றார்.

सुग्रीवेण प्रतिज्ञातं सीतायाः परिमार्गणम् । सुग्रीवस्यापि रामेण हरिराज्यं निवेदितम् ॥

सीतायाः " ஸீதையின்
परिमार्गणं இருக்குமிடம் தேடிக்கண்டுபிடித்தல்
सुग्रीवेण சுகரீவரால்
प्रतिज्ञातं பிரதிக்கூறு பண்ணப்பட்டு ;

सुग्रीवस्य अपि சுகரீவருக்கும்
रामेण ஸ்ரீராமரால்
हरिराज्यं வானராஜ்யம்
निवेदितम् வாக்களிச்சப்பட்டது.

ततः स वालिनं हत्वा रामः परपुरञ्जयः । प्रायच्छत् कपिराज्यं तत् सुग्रीवाय महाबलः ॥

ततः " அதனால்,
महाबलः மஹாபலவானும்
परपुरञ्जयः. மஹா பராக்கிரமசாலியு
सः रामः அந்த ஸ்ரீராமர், [மான
वालिनं வாலியை

हत्वा கொன்று,
तत् அந்த
कपिराज्यं வானராஜ்யத்தை
सुग्रीवाय சுகரீவருக்கு
प्रायच्छत् தந்தருளினார்.

सुग्रीवेणापि सन्दिष्टा हरयः कामरूपिणः । दिक्षु सर्वासु तां देवीं विचिन्वन्ति सहस्रशः ॥

सुग्रीवेण " ஸுகரீவரால்
सन्दिष्टा: நியமிக்கப்பட்ட
हरयः வானரர்கள்
कामरूपिणः காமரூபிகளாய்
सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காய்

तां देवीं அந்த தேவியை
सर्वासु எல்லா
दिक्षु अपि திக்குகளிலும்
विचिन्वन्ति தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

अहं सम्पातिवचनाच्छतयोजनमायतम् । तस्या हेतोर्विशालाक्ष्याः सागरं वेगवान् पुतः ॥

अहं "நான்
सम्पातिवचनात् ஸம்பாதி சொன்ன
சொல்லைக் கேட்டு
वेगवान् உற்சாகம்கொண்டவனாய்
तस्याः அந்த

विशालाक्ष्याः விசாலாக்ஷியின்
हेतोः நிமித்தமாய்
शतयोजनं நூறு யோஜனை
आयतं सागरं அகன்ற ஸாகரத்தை
पुतः தாண்டி வந்தேன்.

यथारूपां यथावर्णां यथालक्ष्मीं विनिश्चिताम् । अश्रौषं राघवस्याहं सेयमासादिता मया ॥

अहं "நான்
राघवस्य ஸ்ரீராகவருக்கு
विनिश्चितां நன்கு தெரிந்திருந்தபடி
यथारूपां எவ்வித ரூபமுடையவ
ளாகவும்
यथावर्णां எவ்வித வர்ணமுடையவ
ளாகவும்

यथालक्ष्मीं எவ்வித சோபையுடைய
வளாகவும்
अश्रौषं அறிந்திருக்கிறேனோ,
सा इयं அந்த இவள்
मया என்னால்
आसादिता காணப்பட்டாள் "

विररामैवमुत्त्वाऽसौ वाचं वानरपुङ्गवः ॥ १७ ॥

वानरपुङ्गवः வானரோத்தமரான
असौ இவர்
एवं இவ்விதமாய்

वाचं மொழியை
उक्त्वा எடுத்துரைத்துவிட்டு
विरराम மௌனமாயிருந்தார்.

जानकी चापि तच्छ्रुत्वा विस्मयं परमं गता ॥ १८ ॥

जानकी च ஜானகியும்
तत् श्रुत्वा அதைச் செனியுற்று
अपि அதனால்
परमं அதிக

विस्मयं விஷயமொன்றும் தெரி
யாத ஆச்சரிய நிலைமை
யை
गता அடைந்தாள்.

ततः सा वक्रकेशान्ता सुकेशी केशसंवृतम् । उन्नम्य वदनं भीरुः शिशुपावृक्षमैक्षत ॥ १९ ॥

ततः அப்பொழுது
वक्रकेशान्ता வளைவுற்ற துணிக் குழல்
களையுடைய
सुकेशी கூந்தலழகியான
सा அவள்
भीरुः பயந்தவளாய்

केशसंवृतं குழல் மறைந்த
वदनं முகத்தை
उन्नम्य நிமிர்த்தி,
शिशुपावृक्षं சிம்கபாவிருகூதத்தை
नोक्कि நோக்கி
ऐक्षत பார்த்தாள்.

निश्म्य सीता वचनं कपेश्व दिशश्च सर्वाः प्रदिशश्च वीक्ष्य ।

स्वयं प्रदृष्य परमं जगाम सर्वात्मना राममनुस्मरन्ती ॥ २० ॥

सर्वात्मना சிந்தை, சொல், செய்கை
யாகிய ஸர்வத்தாலும்
रामं च ஸ்ரீராமர் ஒருவரையே

अनुस्मरन्ती ஸ்பரித்தபடியே இருக்
கும
सीता ஸீதாப்பிராட்டியார்,

सर्वा:	எல்லா	वचनं	மொழிந் துகொண்டதை
दिश: च	திக்குகளையும்	निशम्य	காதால் கேட்டு [யும்
प्रदिश: च	விதிக்குகளையும்	परमं	"கேட்டபடியே ஆகுக" என்று
वीक्ष्य	கவனமாய்ப் பார்த்து,	प्रहृषं	மனச்சந்துஷ்டியை
कपे:	வானாரின்	जगाम	அடைந்தாள்.
स्वयं	தமக்குத்தானே		

सा तिर्यगूर्ध्वं च तथाप्यधस्तान्निरीक्षमाणा तमचिन्त्यबुद्धिम् ।
ददर्श पिङ्गाधिपतेरमात्यं वातात्मजं सूर्यमिवोदयस्थम् ॥ २१ ॥

सा	அவள்	पिङ्गाधिपते:	வானரராஜரின்
तिर्यक्	சுற்றுப்புறங்களிலும்	अमात्यं	மந்திரியும்,
ऊर्ध्वं	மேலும்	वातात्मजं	வாயுக்குமாரரும்,
अधस्तात् च	கீழும்	उदयस्थं	உதயகிரியிலிருக்கும்
तथापि	எங்கும்	सूर्य	சூரியனை
निरीक्षमाणा	உற்றுப்பார்த்தவளாய்	इव	போன்றவருமான
अचिन्त्यबुद्धिं	அகோசமான புத்தி யையுடையவரும்,	तं	அவரை
		ददर्श	பார்த்தாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकत्रिंशः सर्गः ॥ ३१ ॥
आदितः श्लोकाः 13181 सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1391

தாவிச: சரீ:—முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ३२ ॥

सीताहनूमदर्शनम्—ஸீதை ஹனுமாரைக் காண்பது

ततः शाखान्तरे लीनं दृष्ट्वा चलितमानसा । वेष्टितार्जुनवस्त्रं तं विद्युत्सङ्घातपिङ्गलम् ॥

ततः	அங்கே	विद्युत्सङ्घात-	மின்னல் தொகுதிபோல்
शाखान्तरे	கிளையிடுக்கில்	पिङ्गलं	பிங்கல வர்ணருமான
लीनं	மறைந்திருந்தவரும்,	तं	அவரை
वेष्टितार्जुनवस्त्रं	வெள்ளையாடையுடுத்தி யவரும்,	दृष्ट्वा	கண்டு
		चलितमानसा	திடுக்குற்றாள்.

सा ददर्श कपिं तत्र प्रश्रितं प्रियवादिनम् । फुल्लाशोकोत्कराभासं तप्तचामीकरेक्षणम् ॥

सा	அவள்	फुल्लाशोकोत्क-	மலர்ந்த அசோகமலர்க
तत्र	அவ்விடத்தில்	राभासं	ரின் திரள்போன்ற அழகிய
कपिं	வானரத்தை	प्रश्रितं	மேனியுடையதாய்,
तप्तचामीकरेक्षणं	உருக்கிவிட்ட தங்கம் போன்ற கண்களை யுடையதாய்,	प्रियवादिनं	அடக்கமொடுக்க முடையதாய்,
		ददर्श	அனுபூலமாய் ஸம்பாஷணை பொழிந்ததாய் கண்டாள்.

मैथिली चिन्तयामास विस्मयं परमं गता ॥ ३ ॥

மேதிலி மைதிலி
பரம் அதிக
விஸ்மயம் ஸந்தேஹத்தை

गता अदैन्तवளாய்
चिन्तयामास மனோவிசாரணை
செய்தாள்.

अहो भीममिदं रूपं वानरस्य दुरासदम् । दुर्निरीक्ष्यमिति ज्ञात्वा पुनरेव मुमोह सा ॥

வானர்சு குரங்கினுடைய
भीमं பயங்கரமானதும்
दुरासदं சாதாரணமாய் கண்ணில்
படாததுமான

दुर्निरीक्ष्यं इति अपसृनुनக்காட்சியாய்
ज्ञात्वा உணர்ந்து
पुनः एव மறுபடியும்
सा அவள்
मुमोह மதிகலங்கினாள் ;
अहो ஐயோ! கஷ்டம்!

विललाप भृशं सीता करुणं भयमोहिता । राम रामेति दुःखार्ता लक्ष्मणेति च भामिनि ॥

रुद बहुधा सीता मन्दं मन्दस्वरा सती ॥ ५ ॥
भयमोहिता பயப்பட்டுக் கலங்கிய
सीता லீதை
करुणं பரிதாபமாக
भृशं மெத்தவும்
विललाप சோகித்தாள் ;
दुःखार्ता துக்கத்தில் முழுகிய
भामिनी கட்டழகியான
सती உத்தமகுணசீலையான

सीता லீதாப்பிராட்டியார்
मन्दस्वरा மெல்லிய குரலையுடைய
வளாய்
मन्दं மெல்ல
राम राम इति 'ராம, ராம' என்றும்
लक्ष्मण इति च 'லக்ஷ்மண' என்றும்
बहुधा விட்டு விட்டு
रुद விசித்து அழுதாள்.

सा तं दृष्ट्वा हरिश्रेष्ठं विनीतवदुपस्थितम् । मैथिली चिन्तयामास स्वमोऽयमिति भामिनी ॥

सा अந்த
भामिनी ஸௌந்தர்யவதியான
मैथिली மைதிலி
विनीतवत् அடக்கமாய்
उपस्थितं முன்னிருக்கின்ற
त अந்த

हरिश्रेष्ठं வானரசர்ரேஷ்டரை
दृष्ट्वा கண்ணெடுத்துப்
பார்த்து
अयं स्वमः 'இது ஸ்வப்னம்'
इति என்று
चिन्तयामास எண்ணினாள்.

सा वीक्षमाणा पृथुभुग्वक्त्रं शाखामृगेन्द्रस्य यथोक्तकारम् ।

ददर्श पिङ्गाधिपतेरमात्यं वातात्मजं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ॥ ७ ॥

पिङ्गाधिपते: வானராதிபருடைய
अमात्यं அமைச்சரும்,
शाखामृगेन्द्रस्य வானரேந்திரருடைய
यथोक्तकारं உத்தரவுபடியே
நடப்பவரும்,
बुद्धिमतां புத்திமான்களுக்குள்ளே
वरिष्ठं தலைமையானவரும்,

पृथुभुग्वक्त्रं பெரியதாய் கோணிய
முகமுடையவருமான
वातात्मजं வாயுகுமாரரை
सा அவள்
वीक्षमाणा யோசனையிலிருப்பவ
ளாகவே
ददर्श பார்த்தாள்.

सा तं समीक्ष्यैव भृशं विसंज्ञा गतासुकल्पेव बभूव सीता ।
चिरेण संज्ञा प्रतिलभ्य भूयो विचिन्तयामास विशालनेत्रा ॥ ८ ॥

सा अवள்
तं अवரை
समीक्ष्य நன்றாய்ப் பார்த்து
एव தக்ஷணமே
भृशं மிகவும்
विसंज्ञा அறிவிழந்தவளாய்
गतासुकल्पा इव உயிரிழந்தவள் போல்

बभूव ஆகிவிட்டாள் ;
भूय: திரும்பவும்
चिरेण முடிவில்
संज्ञां प्रतिलभ्य அறிவை அடைந்து
विशालनेत्रा விசாலமான கண்களையு
सीता வீதாப்பிராட்டி [டைய
विचिन्तयामास ஆலோசிக்கலானாள் :—

स्वप्ने मयाऽयं विकृतोऽद्य दृष्टः शाखामृगः शास्त्रगणैर्निषिद्धः ।

स्वस्त्यस्तु रामाय सलक्ष्मणाय तथा पितुर्मे जनकस्य राज्ञः ॥ ९ ॥

मया “என்னால்
अद्य இப்பொழுது
स्वप्ने ஸ்வப்னத்தில்
शास्त्रगणै: சாஸ்திர ஸமூகங்களால்
निषिद्ध: ஆகாதென்று விலக்கப்
பட்ட
विकृत: விகாரரூபமுடைய
शाखामृग: குரங்கு

दृष्ट: காணப்பட்டது ;
सलक्ष्मणाय லக்ஷ்மணருடன் கூடிய
रामाय ஸ்ரீராமருக்கும்
तथा அப்படியே
मे पितु: எனது தந்தையான
जनकस्य राज्ञ: ஜனக மன்னருக்கும்
स्वस्ति சேஷமம்
अस्तु உண்டாகுக.

स्वप्नोऽपि नाऽयं न हि मेऽस्ति निद्रा शोकेन दुःखेन च पीडितायाः ।

सुखं हि मे नास्ति यतो विहीना तेनेन्दुपूर्णप्रतिमाननेन ॥ १० ॥

अयं “இது
स्वप्नः अपि न கனவும் அல்ல ;
हि ஏனென்றால்
शोकेन சோகத்தாலும்,
दुःखेन च துக்கத்தாலும்
पीडिताया: வருந்துகின்ற
मे निद्रा न अस्ति எனக்குத் தூக்கமில்லை ;

इन्दुपूर्ण- } முழுமதிமுகத்தின்
प्रतिमाननेन } ரோடு
यत: எதனால்
विहीना இல்லாமல் பிரிந்திருக்கி
तेन உதனால் [மேனே
मे எனக்கு
सुखं न अस्ति हि ஸௌக்கியம் இல்லையே !

रामेति रामेति सदैव बुद्ध्या विचिन्त्य वाचा ब्रुवती तमेव ।

तस्यानुरूपां च कथां तमर्थमेवं प्रपश्यामि तथा शृणोमि ॥ ११ ॥

सदा एव “எப்பொழுதும்
राम इति } ராம, ராம என்றே
राम इति }
बुद्ध्या विचिन्त्य மனப்பூர்வமாய் ஸ்மரித்
वाचा வாயினாலும் [து
तं एव அவரைவோ
ब्रुवती च கூறுகிறவளாதலால்

तस्य அவருக்கு
अनुरूपां कथां ஏற்ற கதைகளை
तथा அவ்வண்ணமே
शृणोमि செவியுறுகின்றேன் ;
एवं அப்படியே
तं अयं அந்தக் கதார்த்தத்தை
प्रपश्यामि அறிகிறேன்.

अहं हि तस्याद्य मनोभवेन संपीडिता तद्रतसर्वभावा ।
विचिन्तयन्ती सततं तमेव तथैव पश्यामि तथा शृणोमि ॥ १२ ॥

अद्य	“ இப்பொழுது	सततं	எப்பொழுதும்
अहं	நான்	तं एव	அவரையே
तस्य	அவரைப்பற்றிய	विचिन्तयन्ती	தீயானித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் ;
मनोभवेन हि	காதலாலேயே	तथा	அவ்விதமாகவே
संपीडिता एव	வருத்தப்பட்டவளாய்	पश्यामि	காண்கிறேன் ;
तद्रतसर्वभावा	மனம் முழுமையும் அவரிடத்திலேயே வைத்தவளாய்	तथा	அவ்விதமாகவே
		शृणोमि	கேட்கிறேன்.

मनोरथः स्यादिति चिन्तयामि तथाऽपि बुद्ध्या च वितर्कयामि ।
किं कारणं तस्य हि नास्ति रूपं सुव्यक्तरूपश्च वदत्ययं माम् ॥ १३ ॥

मनोरथः	“ மனத்தோற்றமாக	रूपं	ரூபம்
स्यात् इति	இருக்கும் என்று	नास्ति हि	இருக்கமாட்டாதே !
चिन्तयामि	எண்ணுகிறேன் ;	अयं च	இதுவோ
तथा अपि	அவ்வாறிருப்பினும்	सुव्यक्तरूपः	ஸ்பஷ்டமான ரூபமுடை
बुद्ध्या च	புத்தியைக்கொண்டும்	मां	என்னெதிரில் [யதாய்]
वितर्कयामि	நிதானிக்கின்றேன் ;	वदति	ஸம்பாஷிக்கிறது ;
तस्य	அதற்கு	किं कारणं	காரணம் என்னவோ ?

नमोऽस्तु वाचस्पतये सवज्रिणे स्वयंभुवे चैव हुताशनाय ।
अनेन चोक्तं यदिदं ममाग्रतः वनौकसा तच्च तथास्तु नान्यथा ॥ १४ ॥

सवज्रिणे	“ இந்திரனோடுகூடிய	उवतं	சொல்லப்பட்டது
वाचस्पतये च	பிருகஸ்பதிக்கும்,	यत् च	எதுவோ,
स्वयंभुवे च	பிரும்மனுக்கும்,	तत्	அந்த
हुताशनाय च	அக்னிக்கும்,	इदं	இது
नमः अस्तु	நமஸ்காரம் ;	एव	யாவும்
अनेन	இந்த	तथा	அப்படியே,
वनौकसा	வானரால்	अस्तु	பலிக்கவேண்டும் ;
मम अग्रतः	என் முன்னே	अन्यथा न	மாறலாகக்கூடாது ”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे द्वात्रिंशः सर्गः ॥ ३२ ॥

आदितः श्लोकाः 13195

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1405

त्रयस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் || 33 ||

हनुमत्सीतासंवादोपक्रमः - ஹனுமார் ஸீதையுடன் பேச ஆரம்பித்தல்.

सोऽवतीर्य द्रुमात्तस्माद्विद्रुमप्रतिमाननः । विनीतवेषः कृपणः प्रणिपत्योपसृत्य च ॥ १ ॥
तामब्रवीन्महातेजा हनूमान्मारुतात्मजः । शिरस्यञ्जलिमाधाय सीतां मधुरया गिरा ॥

विद्रुमप्रतिमाननः பவமும்போன்ற
முகமுடையவரும்
मारुतात्मजः வாயுகுமாரரும்
महातेजाः மஹாதேஜஸ்வியுமான
सः அந்த
हनूमान् ஹனுமார்,
तस्मात् அந்த
द्रुमात् மரத்திலிருந்து
अवतीर्य இறங்கி,
सीतां ஸீதைக்கு
उपसृत्य நெருங்கிச்சென்று,

विनीतवेषः அடக்கந்தோற்ற
कृपणः வாடிய முகத்தராய்
प्रणिपत्य சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கா
ரம் செய்து
शिरसि சிரத்தில்
अञ्जलिं கரங்குவித்தலை
आधाय च செய்துகொண்டே,
तां அவளைப் பார்த்து
मधुरया இனிய
गिरा ஸ்துதியால்,
अब्रवीत् பேசலுற்றார்.

का नु पञ्चपलाशाक्षि क्लिष्टकौशेयवासिनि । द्रुमस्य शाखामालम्ब्य तिष्ठसि त्वमनिन्दिते ॥

क्लिष्टकौशेय- } “கசங்கிய பட்டுடுத்
वासिनि } தியவரே!
पञ्चपलाशाक्षि தாமரைமலர்போன்ற
கண்களுடையவரே!
अनिन्दिते மாசில்லாவதரே!

द्रुमस्य மரத்தின்
शाखां கிளையை
आलम्ब्य பற்றிக்கொண்டு
तिष्ठसि नु நிற்கிறீரே?
त्वं का நீர் யார்?

किमर्थं तव नेत्राभ्यां वारि स्रवति शोकजम् । पुण्डरीकपलाशाभ्यां विप्रकीर्णमिवोदकम् ॥

पुण्डरीक- } “இரண்டு புண்டரீகங்களி
पलाशाभ्यां } னின்றும்
विप्रकीर्णं சிதறுண்ட
उदकं इव தண்ணீர்போல,
तव உமது

नेत्राभ्यां கண்களினின்றும்
शोकजं சோகத்தாலுண்டாகிய
वारि, நீர்,
किमर्थं யாது காரணமாய்
स्रवति பெருகுகின்றது?

सुराणामसुराणां वा नागगन्धर्वक्षसाम् । यक्षाणां किन्नराणां वा का त्वं भवसि शोभने ॥

शोभने “நல்லீர்!
सुराणां தேவர்களுக்குள்,
वा அல்லது
असुराणां அஸுரர்களுக்குள்,
नागगन्धर्वक्षसं நாகர், கந்தர்வர், ரக்ஷசர்
களுக்குள்

वा அல்லது
यक्षाणां யக்ஷர்களுக்குள்,
किन्नराणां கின்னரர்களுக்குள்,
त्वं நீர்
का யாராக
भवसि ஆகிறீர்?

का त्वं भवसि रुद्राणां मरुतां वा वरानने । वसूनां वा वरारोहे देवता प्रतिभासि मे ॥

वरानने “அழகிய ரூபமுடைய
வரே!

वरारोहे அழகிய மேனியுடைய
த்வம் நீர் [வரே!

मे எனக்கு
देवता தேவதையாக
प्रतिभासि தோற்றுக்கின்றீர்;

रुद्राणां ருத்ரர்களுக்குள்

वा அல்லது

मरुतां மருத்துகளுக்குள்

वा அல்லது

वसूनां வஸுக்களுக்குள்

का யாராக

भवसि ஆகின்றீர்?

किं नु चन्द्रमसा हीना पतिता विबुधालयात् । रोहिणी ज्योतिषां श्रेष्ठा श्रेष्ठसर्वगुणान्विता ॥

चन्द्रमसा हीना “சந்திரனை விட்டுப்பிரிந்து

विबुधालयात् தேவலோகத்திலிருந்து

पतिता கீழே விழுந்த,

ज्योतिषां எல்லா ஜோதிகளிலும்

श्रेष्ठा சிறந்த,

श्रेष्ठसर्व- } சிறந்த குணங்களனைத்
गुणान्विता } தும் நிறைந்த

रोहिणी ரோஹிணீதேவியா?

किं नु என்ன?

का त्वं भवसि कल्याणि त्वमनिन्दितलोचने ॥ ८ ॥

कल्याणि “கல்யாணீ!
अनिन्दितलोचने மாசிலாக் கண்களையுடை
யாரே!

त्वं நீர்,

का யார்

भवसि ஆகின்றீர்?

कोपाद्वा यदि वा मोहाद् भर्तारमसितेक्षणे । वसिष्ठं कोपयित्वा त्वं नासि कल्याण्यरुन्धती ॥

कल्याणि “கல்யாணீ!
असितेक्षणे கறுத்த கண்களையுடை
त्वं நீர் [யவரே!

कोपात् वा கோபத்தாலோ,

मोहात् वा மோஹத்தாலோ,

भर्तारं பர்த்தாவான

वसिष्ठं வஸிஷ்டரை

कोपयित्वा கோபிக்க விட்டுவந்த

अरुन्धती அருந்ததியாக

यदि न असि இருக்கலாகாதா என்ன?

को नु पुत्रः पिता भ्राता भर्ता वा ते सुमध्यमे । कस्माल्लोकादयं लोकं गता त्वमनुशोचसि ॥

सुमध्यमे “அழகான இடையுள்ள
ते உமது [வரே!

पुत्रः புத்திரர்,

पिता பிதா,

भ्राता ப்ராதா,

भर्ता वा பர்த்தா தாம்,

कः नु யாவர்?

कस्मात् எந்த

लोकात् உலகத்திலிருந்து

अयं लोकं இந்த உலகத்திற்கு

गता தப்பிவந்தவராய்,

त्वं अनुशोचसि நீர் சோகமுறுகின்றீர்?

रोदनादतिनिःश्वासाद् भूमिसंस्पर्शनादपि । न त्वां देवीमहं मन्ये राज्ञः संज्ञावधारणात् ॥

रोदनाव “அழுவதினாலும்
अतिनिःश्वासात् பெருமூச்செறிவதாலும்
भूमिसंस्पर्शनात् பூமியைத் தொட்டு நிற்பதாலும்,

राज्ञः ஓர் பிரபுவின்

संज्ञाव- } நாமத்தையே சர்வமு

धारणात् } மாகக் கொண்டிருந்ததா

त्वां உம்மை [லும்,

देवी தெய்வப்பெண்ணாக

अहं न मन्ये நான் நினைக்கவில்லை.

व्यञ्जनानि हि ते यानि लक्षणानि च लक्षये । महिषी भूमिपालस्य राजकन्याऽसि मे मता ॥

ते	“ உமது	राजकन्या	ராஜகுமாரியாய்
यानि	எந்த	भूमिपालस्य	மஹாராஜானினது
व्यञ्जनानि	செய்கைச் சின்னங்களை	महिषी हि	பட்ட மஹிஷியாயே
	யும்	असि	நீர் இருக்கவேண்டு
लक्षणानि	மேனியிற்காணுஞ்சின்		மென்று
	னங்களையும்		
लक्षये	நான் கவனிக்கின்றேனோ	मे	எனது
	(அவைகளால்.)	मता	ஊஹம்.

रावणेन जनस्थानाद्वलादपहता यदि । सीता त्वमसि भद्रं ते तन्ममाऽऽचक्ष्व पृच्छतः ॥

रावणेन	“ ராவணனால்	पृच्छतः	கேட்டறியவேண்டிய
जनस्थानात्	ஜனஸ்தானத்திலிருந்து	मम	எனக்கு
बलात्	பலாத்காரமாய்	आचक्ष्व	தெளியச்சொல்ல
अपहता	அபகரிக்கப்பட்ட		மனங்கொள்ளும் ;
सीता	வீதாப்பிராட்டியார்	तत्	அதனால்
त्वं	நீர்	ते	உமக்கு
असि	ஆகிறீர்	भद्रं	சேஷமமுண்டாகப்
यदि	ஆகில்,		போகிறது.

यथा हि तव वै दैन्यं रूपं चाप्यतिमानुषम् । तपसा चान्वितो वेषस्त्वं राममहिषी ध्रुवम् ॥

तव	“ உமது	दैन्यं च	மனத்தளர்ச்சியோ
रूपं च	அழகோ	अपि	சொல்லமுடியாது !
अतिमानुषं	மனுஷ்யர்களுக்கிசை	यथा	இவை இப்படி இருத்த
वेषः वै	ரூபமோ [யாதது ;	त्वं	நீர் [லால்
तपसा	தவநெறியோடு	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
अन्वितः	விளங்குகிறது ;	राममहिषी हि	ஸ்ரீராமமஹிஷியே !”

सा तस्य वचनं श्रुत्वा रामकीर्तनहर्षिता । उवाच वाक्यं वैदेही हनूमन्तं द्रुमाश्रितम् ॥१५॥

सा	அந்த	रामकीर्तन-)	ஸ்ரீராமகீர்த்தனத்தால
वैदेही	வைதேஹி,	हर्षिता	களிப்புற்று
तस्य	அவருடைய,	द्रुमाश्रितं	மரத்தைச் சார்ந்துகின்ற
वचनं	வசனத்தை	हनूमन्तं	ஹனுமாரைப் பார்த்து,
श्रुत्वा	கேட்டு,	वाक्यं	மொழியை
		उवाच	உரைத்தான்.

पृथिव्यां राजसिंहानां मुख्यस्य विदितात्मनः । स्तुषा दशरथस्याहं शत्रुसैन्यप्रमाथिनः ॥

पृथिव्यां	“ புவியில்	विदितात्मनः	பெயர் பெற்றவருமான
राजसिंहानां	சிறந்த அரசர்களுக்குள்	दशरथस्य	தசரதருடைய
मुख्यस्य	தலைவராயும்,	स्तुषा	மருமகள்
शत्रुसैन्य- }	பகைவர் படைகளைப்பொ	अहं	யான்.
प्रमाथिनः }	டியாக்கவல்லவராயும்		

दुहिता जनकस्याहं वैदेहस्य महात्मनः । सीतेति नाम्ना चोक्ताऽहं भार्या रामस्य धीमतः ॥

அஃ “நான்,
மஹாத்மாவான
வீதேஹ மன்னரான
जनकस्य दुहिता ஜனகரின் புத்தல்வி;
सीता इति ஸீதை என்ற

नाम्ना பெயரினால்
उक्ता அழைக்கப்படுகிறவள்;
अहं च நான்தான்
धीमतः रामस्य தீமானை ஸ்ரீராமனு
भार्या பார்வைய. [டைய]

समा द्वादश तत्राऽहं राघवस्य निवेशने । भुञ्जाना मानुषान् भोगान् सर्वकामसमृद्धिनी ॥

தவ “அங்கு,
राघवस्य ஸ்ரீராகவருடைய
निवेशने மாளிகையில்,
सर्वकाम- } சகல அபிஷ்டங்களையும்
समृद्धिनी } பரிபூர்ணமாய்ப் பெற்ற
வளாய்,

मानुषान् மானிடர்க்குரிய
भोगान् போகங்களை
द्वादश பன்னிரண்டு
समा: வருஷங்கள்
अहं நான்
भुञ्जाना அனுபவித்து வந்தேன்.

तत्र त्रयोदशे वर्षे राज्येनेक्ष्वाकुनन्दनम् । अभिषेचयितुं राजा सोपाध्यायः प्रचक्रमे ॥

தவ “அப்புறம்
त्रयोदशे वर्षे பதின்மூன்றாவது வரு
राजा ராஜாவானவர் [ஷத்தில்,
सोपाध्यायः உபாத்தியாயர்களோடு
கலந்து

इक्ष्वाकुकुल- } இக்ஷ்வாகு நந்தனரை
नन्दनं }
राज्येन ராஜ்ய அதிகாரத்துடன்
अभिषेचयितुं நியமிக்க
प्रचक्रमे சொல்லா லுரைத்தார்.

तस्मिन् संभ्रियमाणे तु राघवस्याभिषेचने । कैकेयी नाम भर्तारं देवी वचनमब्रवीत् ॥

राघवस्य “ஸ்ரீராகவருக்கு
तस्मिन् அப்படி
अभिषेचने முடி சூட்டுவதாய்
संभ्रियमाणे तु ஸாமக்ரிகைகள் சேகரிக்
கப்படும் ஸமயத்தில்,

कैकेयी नाम கைகேயி என்ற
देवी தேவியார்
भर्तारं பர்த்தாவைப் பார்த்து
वचनं ஓர் உறுதிமொழியை
अब्रवीत् கூறினாள்.

न पिवेयं न खादेयं प्रत्यहं मम भोजनम् । एष मे जीवितस्यान्तो रामो यद्यभिषिच्यते ॥

रामः “ராமன்
अभिषिच्यते } அபிஷேகம் பண்ணப்
यदि } படுவான் ஆகில்
मम भोजनं எனது உணவை
प्रत्यहं ஒரு நாளும்

न खादेयं அருந்தேன்;
न पिवेयं தண்ணீர் பருகேன்;
एष: இது
मे जीवितस्य எனது வாழ்வுக்கு
अन्तः முடிவு நான்.

यत्तदुक्तं त्वया वाक्यं प्रीत्या नृपतिसत्तम । तच्चेन्न वितथं कार्यं वनं गच्छतु राघवः ॥

नृपतिसत्तम “‘ராஜோத்தமர்!
त्वया உம்மால்
प्रीत्या ப்ரீதியினால்
तत् அக்காலத்தில்
यत् वाक्यं எந்த வாக்கியம்
उक्तं சொல்ல, ப்பட்டதோ

तत् वितथं அது பொய்யாய்
कार्यं न चेत् செய்யலாகாதென்றால்,
राघवः ராகவன்
वनं வனவாஸத்தை
गच्छतु அனுபவிக்கவேண்டும்.

स राजा सत्यवाग्देव्या वरदानमनुस्मरन् । मुमोह वचनं श्रुत्वा कैकेय्याः क्रूरमप्रियम् ॥

सत्यवाक् “ஸத்தியவானுன
 सः राजा अन्त ராஜா,
 देव्याः தேவிக்கு
 वरदानं வரங்கொடுத்ததை
 अनुस्मरन् நினைத்தவராய்,

कैकेय्याः கைகேயியின்
 अप्रियं அபிரியமான
 क्रूरं वचनं க்ரூரவசனத்தை
 श्रुत्वा கேட்டு
 मुमोह மதிகலங்கினார்.

ततस्तु स्थविरो राजा सत्यधर्मव्यवस्थितः । ज्येष्ठं यशस्विनं पुत्रं रुदन् राज्यमयाचत ॥

ततः “அப்பொழுது
 स्थविः வயது சென்ற
 राजा ராஜா,
 सत्यधर्म- } ஸத்தியத்திலும், தர்மத்
 व्यवस्थितः } திலும் நிலைநின்றவராய்

यशस्विनं யசஸ்வியான
 ज्येष्ठं पुत्रं முத்தகுமாரரை
 राज्यं तु ராஜ்யத்தைக் குறித்து
 रुदन् கண்ணுங்கண்ணீருமாய்
 अयाचत கேட்டார்.

स पितुर्वचनं श्रीमानभिषेकात्परं प्रियम् । मनसा पूर्वमासाद्य वाचा प्रतिगृहीतवान् ॥२५॥

सः श्रीमान् “அந்த ஸ்ரீமான்
 अभिषेकात् அபிஷேகத்தைக் காட்டி
 पितुः தந்தையின் [லும்,
 वचनं ஆக்கேனைய
 पूर्व முதலில்

परं மேம்பட்ட
 प्रियं பிரியமான காரியமென
 मनसा आसाद्य திருவுள்ளத்தில் ஏற்றுக்
 वाचा வாக்கினால் [கொண்டு
 प्रतिगृहीतवान् பெற்றுக்கொண்டார்.

दद्यान्न प्रतिगृहीयान्न ब्रूयात् किञ्चिदप्रियम् । अपि जीवितहेतोर्वा रामः सत्यपराक्रमः ॥

सत्यपराक्रमः “உண்மையையே பராக்
 கிரமமாகவுடைய
 रामः ஸ்ரீராமபிரான்
 दद्यात् அளிப்பார்;
 न प्रतिगृहीयात् வாங்கார்;

अपि जीवित- } உயிர் போவதாயிருப்
 हेतोः वा } பினும்
 अप्रियं அபிரியமானதை
 किञ्चिद् என்னளவும்
 न ब्रूयात् சொல்லார்.

स विहायोत्तरीयाणि महार्हाणि महायशः । विसृज्य मनसा राज्यं जनन्यै मां समादिशत् ॥

महायशः “மஹாயசஸ்வியான
 सः அவர்,
 महार्हाणि இன்றியமையாத
 उत्तरीयाणि மேலடைகளே
 विहाय நீத்து,

मनसा மனதோடு
 राज्यं विसृज्य ராஜ்யத்தைத் துறந்து,
 मां என்னை
 जनन्यै அன்னையிடம்
 समादिशत् ஒப்புவித்தார்.

साऽहं तस्याग्रतस्तूर्णं प्रस्थिता वनचारिणी । न हि मे तेन हीनाया वासः स्वर्गेऽपि रोचते ॥

सा अहं “அந்த நான்
 तस्य அவருக்கு
 अग्रतः முன்பாகவே,
 तूर्णं வேகமாய்
 वनचारिणी வனஞ்சாரியாய்
 प्रस्थिता புறப்பட்டேன்;

हि ஏனென்றால்
 तेन அவரோடு
 हीनायाः இல்லாமல் பிரிந்தவளாய்
 स्वर्गे अपि ஸ்வர்க்கத்திலும்
 मे எனக்கு
 वासः न रोचते வாஸம் பிடிக்காது.

प्रागेव तु महाभागः सौमित्रिर्मित्रनन्दनः । पूर्वजस्यानुयात्रार्थे द्रुमचौरैरलंकृतः ॥ २९ ॥

महाभागः	“மேலான நன்னெறியி லுள்ளவரும்	पूर्वजस्य	அண்ணனுக்கு
मित्रनन्दनः	அன்பருக்கன்பருமாகிய	अनुयात्रार्थे	அடிமைப் பிரயோஜன
सौमित्रिः तु	ஸுமித்ரையின் புதல்வ	द्रुमचौरैः	மரவுரிகளோடு [மாய்,
	ரோவென்றால்,	प्रागेव	யாவர்க்கும் முன்னமே
		अलंकृतः	தயாராயிருந்தார்.

ते वयं भर्तुरादेशं बहुमान्य दृढव्रताः । प्रविष्टाः स्म पुराऽदृष्टं वनं गम्भीरदर्शनम् ॥ ३० ॥

ते	“அந்த	पुरा	இதற்கு முந்தி
वयं	நாங்கள்,	अदृष्टं	அனுபவமில்லாததும்
भर्तुः	குருவின்	गम्भीरदर्शनं	பயபக்தியைத் தருகிறது
आदेशं	ஆக்களுயை		மான
बहुमान्य	பெரிதாய்ப் பாராட்டி,	वनं	வனவாஸத்தை
दृढव्रताः	உறுதியான வரதானுஷ் டானமுடையவர்களாய்,	प्रविष्टाः स्म	அனுஷ்டித்து வந்தோம்

वसतो दण्डकारण्ये तस्याहममितौजसः । रक्षसाऽपहृता भार्या रावणेन दुरात्मना ॥

दण्डकारण्ये	“தண்டகாரணயத்தில்	भार्या	பத்தினியான
वसतः	வாசஞ்செய்து கொண் டிருந்த	अहं	நான்,
अमितौजसः	அளவிலாத் திறனுடைய	दुरात्मना	துராத்மாவான
तस्य	அவருடைய	रावणेन	ராவணனென்னும்
		रक्षसा	ராக்ஷதனால்
		अपहृता	அபஹரிக்கப்பட்டேன்.

द्वौ मासौ तेन मे कालो जीवितानुग्रहः कृतः ।

ऊर्ध्वं द्वाभ्यां तु मासाभ्यां ततस्त्यक्ष्यामि जीवितम् ॥ ३२ ॥

तु	“ஆயினும்	कृतः	விடப்பட்டிருக்கிறது ;
द्वौ मासौ	இரண்டு மாதங்கள்	ततः	ஆதலின்
तेन	அவனால்	द्वाभ्यां	இரண்டு
मे	எனக்கு	मासाभ्यां	மாதங்களுக்கு
कालः	எல்லை	ऊर्ध्वं	மேல்
जीवितानुग्रहः	உயிர் தரித்திருக்க அனுக்கிரகமாய்	जीविं	உயிரை
		त्यक्ष्यामि	விட்டுவிடுவேன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे त्रयस्त्रिंशः सर्गः ॥ ३३ ॥

आदितः श्लोकाः 13228

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1438

चतुर्विंशः सर्गः—முப்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ௩௪ ॥

श्रीरामलक्ष्मणयोः क्षेमवृत्तान्तकथनम्—ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடைய

கேசுமஸமாசாரங்களைச் சொல்வது.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा हनूमान् हरियूथपः । दुःखाद्दुःखाभिभूतायाः सान्त्वमुत्तरमब्रवीत् ॥

दुःखाद्दुःखा-	} துயரத்தின்மேல் துயர	हरियूथपः	வானரோத்தமரான
भिभूतायाः		மாய் வருந்தித் தனிக்	हनूमान्
तस्याः	அவளுடைய [கின்ற	उत्तरं	உத்திரத்தை,
तत् वचनं	அம்மொழியை	सान्त्वं	மனங்குளிரப்பண்ணும்
श्रुत्वा	கேட்டு,	अब्रवीत्	உரைத்தார். [படியாய்

अहं रामस्य सन्देशादेवि दूतस्तवागतः । वैदेहि कुशली रामस्त्वां च कौशलमब्रवीत् ॥

देवि	“தேவி!	दूतः	செய்தி சொல்லவந்த
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	वैदेहि	வைதேஹி! [தூதன் ;
सन्देशात्	நியமனத்தால்	रामः	ஸ்ரீராமர்
आगतः	இங்கு வந்து சேர்ந்த	कुशली	கேசுமமாயிருக்கிறார் ;
अहं	நான்,	त्वां च	உமக்கும்
तव	உமக்கு	कौशलं	கேசும ஸமாசாரத்தை
		अब्रवीत्	அறிவிக்க நியமித்தனர்.

यो ब्राह्ममखं वेदांश्च वेद वेदविदां वरः । स त्वां दाशरथी रामो देवि कौशलमब्रवीत् ॥

देवि	“தேவி!	वेद	அறிவரோ,
यः	எவர்	सः	அந்த
वेदविदां	வேத மறிந்தவர்களுள்	दाशरथिः	தசரதபுத்திரரான
वरः	சிறந்தவரென	रामः	ஸ்ரீராமர்
वेदान्	வேதங்களையும்	त्वां कौशलं	உமது கேசுமத்தை
ब्राह्मं अखं च	ப்ரம்மாஸ்திரத்தையும்	अब्रवीत्	கேட்டருவினர்.

लक्ष्मणश्च महातेजा भर्तुस्तेऽनुचरः प्रियः । कृतवाञ्छोकसन्तप्तः शिरसा तेऽभिवादनम् ॥

ते	“உமது	महातेजाः	பஹாதேஜஸ்னியுமான
भर्तुः	நாதனுக்கு	लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்,
प्रियः	இனியராய்,	ते	உமக்கு
अनुचरः	கூடவே யிருக்கிறவரும்	शिरसा	தலையால்
शोकसन्तप्तः	சோகத்தால் பரிதவித்	अभिवादनं	தண்டம்
	துக்கொண்டிருக்கிற	कृतवान्	ஸமர்ப்பித்தார்.”
	வரும்,		

सा तयोः कुशलं देवी निशम्य नरसिंहयोः । प्रीतिसंहृष्टसर्वाङ्गी हनूमन्तमथाब्रवीत् ॥५॥

सा देवी “அந்த தேவி,
नरसिंहयोः புருஷ சிங்கங்களான
तयोः அவ்விருவர்களின்
कुशलं நற்செய்தியை
निशम्य கேட்டு,

प्रीतिसंहृष्ट- } ப்ரீதியால் அங்கமெங்
सर्वाङ्गी } கும் பூரித்தவளாய்
हनूमन्तं ஹனுமாரைப் பார்த்து
अथ மறுபடி
अब्रवीत् பேசினாள்:—

कल्याणी बत गाथेयं लौकिकी प्रतिभाति मे । एति जीवन्तमानन्दो नरं वर्षशतादपि ॥

जीवन्तं “உயிரை வைத்திருக்
नरं மனிதனுக்கு [கின்ற
आनन्दः ஆனந்தம்,
वर्षशतात् अपि நெடுநாள்க்குப் பிறகா
கிலும்

लौकिकी சாதாரணமாய் வழங்கும்
गाथा லோகச்சொல்
मे என் விஷயத்தில்
कल्याणी உண்மையாக
प्रतिभाति தோற்றுகின்றது ;
बत ஸந்தோஷம் !”

एति “உண்டாகிறது” என்ற
इयं இந்த

तया समागते तस्मिन् प्रीतिरुत्पादिताऽद्भुता । परस्परेण चालापं विश्वस्तौ तौ प्रचक्रतुः ॥

समागते நேரில்கண்ட
तस्मिन् அவரிடத்தில்,
तया அவளால்
अद्भुता அத்புதமான
प्रीतिः उत्पादिता ப்ரீதி வைக்கப்பட்டது ;

तौ அவ்விருவர்களும்
विश्वस्तौ நம்பிக்கைபிறந்தவர்களா
परस्परेण ஒருவருக்கொருவர் [கி
आलापं च ஸம்பாஷணையையும்
प्रचक्रतुः செய்துகொண்டார்கள்.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा हनूमान् हरिपुङ्गवः । सीतायाः शोकदीनायाः समीपमुपचक्रमे ॥

हरिपुङ्गवः வானரோத்தமரான
हनूमान् ஹனுமார்,
तस्याः அவளுடைய
तत् वचनं श्रुत्वा அம்மொழியைக் கேட்டு,

शोकदीनायाः சோகத்தால் வருந்துகின்ற
सीतायाः ஸீதாப்பிராட்டியின்
समीपं ஸமீபமாய்
उपचक्रमे செல்ல வுற்றார்.

यथा यथा समीपं स हनूपानुसर्पति । तथा तथा रावणं सा तं सीता परिशङ्कते ॥ ९ ॥

सः “அந்த
हनूपान् ஹனுமார்,
यथा यथा எவ்வளவுக்கெவ்வளவு
समीपं ஸமீபத்தில்
उपसर्पति சென்றனரோ,

तथा तथा அவ்வளவுக்கவ்வளவு
तं அவரை
सा सीता அந்த ஸீதாப்பிராட்டி
रावणं ராவணனென்று
परिशङ्कते சங்கை கொள்ளுகிறாள்.

अहो धिग्धिवकृतमिदं कथितं हि यदस्य मे । रूपान्तरमुपागम्य स एवायं हि रावणः ॥

रूपान्तरं மாறு வேஷத்தை
उपागम्य अयं அடைந்த இவன்
सः रावणः एव அந்த ராவணனே ;
यत् அப்படியிருக்க
धिक् சீ!

अस्य हि இவனுக்கும்
मे हि எனக்குமா
इदं कथितं இந்த சம்பாஷணை
कृतं நேர்ந்துவிட்டது !
अहो धिक् ஐயோ ! என்ன
அசட்டுத்தனம்.

तामशोकस्य शाखां सा विमुक्त्वा शोककशिता । तस्यामेवानवद्याङ्गी धरण्यां समुपाविशत् ॥

अनवद्याङ्गी त्रिव्य लக்ஷ्ணமுள்
ளவளும்
शोककशिता சோகத்தால் வருந்துகின்
सा அவள், [றவளுமான
अशोकस्य அசோகமரத்தின்

तां शाखां அந்த கிளையை
विमुक्त्वा விட்டுவிட்டு,
तस्यां அந்த
धरण्यां एव இடத்திலேயே
समुपाविशत् உட்கார்ந்துவிட்டாள்.

हनूमानपि दुःखार्तां तां दृष्ट्वा भयमोहिताम् । अवन्दत महाबाहुस्ततस्तां जनकात्मजाम् ॥
सा चैनं भयवित्रस्ता भूयो नैवाभ्युदैक्षत ॥ १२ ॥

महाबाहुः மஹாபாஹுவான
हनूमान् ஹனுமார்,
तां அவளை
भयमोहितां பயத்தால் தப்பெண்
ணத்தில் இருப்பவளாய்
दृष्ट्वा தெரிந்துகொண்டு
अपि ஆனாலும்
दुःखार्ता துக்கப்பட்டுக்கொண்
டிருக்கும்

जनकात्मजां तां ஜனகத் திருமகளான அவ
ततः • அப்பொழுது [ருக்கு
अवन्दत தண்டனிட்டார் ;
भयवित्रस्ता திகிலடைந்திருக்கிற
सा च அவளோ,
एनं இவரை
भूयः மறுபடி
न अभ्युदैक्षत एव கண்ணெடுத்துத் தும்
பார்த்தாவில்லை.

तं दृष्ट्वा वन्दमानं तु सीता शशिनिभानना ।

शशिनिभानना முழுமதிபோன்ற
முகத்தினளும்
मधुरस्वरा இனிய குரலுடையவ
ளுமான
सीता வீதாப்பிராட்டியார்,
वानरं வானரரை
दीर्घं நெடுநேரம்

अब्रवीदीर्घमुच्छ्वस्य वानरं मधुरस्वरा ॥

वन्दमानं கும்பிட்டவண்ணமா
யிருக்கிறவராய்
दृष्ट्वा கவனித்து,
तु இப்பொழுது
उच्छ्वस्य ஸ்வல்ப மனோதர்மம்
तं அவரைப்பார்த்து [பற்றி
अब्रवीत् பேசினான் :—

मायां प्रविष्टो मायावी यदि त्वं रावणः स्वयम् । उत्पादयसि मे भूयः सन्तापं तन्न शोभनम् ॥

त्वं “நீ
मायां அக்கிரமத்தில்
प्रविष्टः ஆஸக்தியுள்ள
मायावी குது தந்திரங்களைப்
பிரயோகிக்கும்

यदि இருக்கும் பகைத்தில்
मे எனக்கு
भूयः அதிகமாய்
सन्तापं மனத்துயரத்தை
उत्पादयसि கொண்டுவருகிறாய் ;
तत् न शोभनम् அது நன்மை ஆகாது.

रावणः स्वयं இராவணனாகவே

स्वं परित्यज्य रूपं यः परिव्राजकरूपवान् । जनस्थाने मया दृष्टस्त्वं स एवासि रावणः ॥

स्वं “இயல்பான
रूपं परित्यज्य உருவத்தை ஒளித்து
यः எவன்
मया என்னால்
जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில்

परिव्राजकरूपवान् தறவிழூர்த்தியாய்
दृष्टः எண்ணப்பட்டானே
सः அந்த
रावणः एव ராவணன் தானே
त्वं असि நீ.

उपवासकृशां दीनां कामरूप निशाचर । सन्तापयसि मां भूयः सन्तप्तां तन्न शोभनम् ॥

காமரூப “இஷ்டமான உருவ
மெடுக்கவல்ல
நிशाचர ராக்ஷஸனே!
उपवासकृशां ஊனுறக்கமின்றி
மெலிந்து வருந்தி
दीनां திகிலடைந்தவளாய்

सन्तप्तां தவிக்கின்ற
मां என்னை
भूयः மீளவும்
सन्तापयसि வாட்டுகின்றாய்;
तत् அது
न शोभनम् நன்மை ஆகாது.

अथवा नैतदेवं हि यन्मया परिशङ्कितम् । मनसो हि मम प्रीतिरुत्पन्ना तव दर्शनात् ॥

मया “என்னால்
परिशङ्कितं சந்தேஹிக்கப்பட்டது
यत् எதுவோ
एतत् एवं இது இப்படி
अथवा न हि ஒருக்கால் இல்லையோ
என்னவோ!

हि ஏனெனில்
तव உம்முடைய
दर्शनात् பார்வையிலிருந்து
मम मनसः என் மனத்திற்கு
प्रीतिः ஸமாதானம்
उत्पन्ना ஏற்பட்டிருக்கிறது.

यदि रामस्य दूतस्त्वमागतो भद्रमस्तु ते । पृच्छामि त्वां हरिश्रेष्ठ ब्रूहि रामकथां हि मे ॥

गुणान् रामस्य कथय प्रियस्य मम वानर ॥ १८ ॥

चित्तं हरसि मे सौम्य नदीकूलं यथा रयः ॥ १९ ॥

त्वं “நீர்
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
दूतः தூதனாய்
आगतः வந்தவர்
यदि ஆகில்
ते भद्र ! உமக்கு சேஷமம்
अस्तु உண்டாகுக;
हरिश्रेष्ठ வானரோத்தம!
त्वां உம்மை
रामकथां हि ஸ்ரீராமருடைய விருத்
தாந்தத்தையே
मे எனக்கு
पृच्छामि சொல்லக்கேட்கிறேன்;

ब्रूहि சொல்லும்.
सौम्य ஐயனே!
वानर வானரரே!
रयः ஆற்றுவெள்ளம்
नदीकूलं ஆற்றின் கரையை
यथा போல்
मे चित्तं எனது சித்தத்தை
हरसि உம்பகூடம் ஆக்கிக்
கொண்டிருக்கிறீர்;
मम प्रियस्य எனது காதலனை
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
गुणान् குணங்களை
कथय விளங்கச் சொல்லும்.

अहो स्वप्नस्य सुखता याऽहमेवं चिराहता । प्रेषितं नाम पश्यामि राघवेण वनौकसम् ॥

अहो “ஓ! ஓ! இதென்ன!
स्वप्नस्य सुखता ஸ்வப்னத்தின் இனிமை!
या எந்த நான்
एवं இப்படி
चिराहता வெகுதூரம் (காலம்)
இழுத்து விடப்பட்
டேனோ, அந்த

अहं நான்
वनौकसं ஒரு குரங்கை
राघवेण ஸ்ரீராகவரால்
प्रेषितं அனுப்பப்பட்டதாய்
पश्यामि எண்ணுகிறேனே!
नाम இதைன்ன.

स्वप्नेऽपि यद्यहं वीरं राघवं सहलक्ष्मणम् । पश्येयं नावसीदेयं स्वप्नोऽपि मम मत्सरी ॥

स्வப்னே அபி “கன விலா கிலும்
அஹ் நான்
சஹலக்ஷ்மணம் லக்ஷ்மணனோடு கூடியி
வீரம் கா தலனான [ருக்கிற
ரா஘வம் ஸ்ரீ ராகவரை

படியேய் யதி கா ண்பேனையின்
ந அவசீதேயம் அனாதர்யமடையாம
ஸ்வப்ன: அபி கனவும் [விருப்பேன்;
மம எனக்கு
மத்சரீ கொடுமையா?

नाहं स्वप्नमिमं मन्ये स्वप्ने दृष्ट्वा हि वानरम् । न शक्योऽभ्युदयः प्राप्तुं प्राप्तश्चाभ्युदयो मम॥

அஹ் “நான்
இம் இதை
ஸ்வப்னம் கனவாக
ந மன்யே எண்ணவில்லை;
ஹி ஏனெனில்
ஸ்வப்னே கனவில்

வானரம் துஷ்டா குரங்கைக் கண்டு
அப்யுதய: நல்ல செய்தி
பாஸ்து ந ஶக்ய: வரமுடியாது;
மம ச எனக்கோ
அப்யுதய: சேஷமஸமாசாரம்
பாஸ்து: கிடைத்திருக்கிறது.

किं नु स्याच्चित्तमोहोऽयं भवेद्वातगतिस्त्वियम् । उन्मादजो विकारो वा स्यादियं मृगतृष्णिका॥

அயம் “இது
சித்தமோஹ: மதிமயக்கமாய்
ச்யாத் இருக்கலாம்;
இயம் இது
வாதகதி: பிசாசுக்கோளறலேற்
பட்ட வாத நாடியின்
தோஷமாய்
அயேத் இருக்கலாம்;

உன்மாடஜ: அதிகப்பற்றால் விளைந்த
விகார: மனோவிகாரமாய்
வா இருந்தாலுமிருக்கலாம்;
இயம் இது
மৃகதृஷ்டிகா கானல் தீரென
ச்யாத் நு இருக்குமோ!
கி் நு என்னவோ?

अथवा नायमुन्मादो मोहोऽप्युन्मादलक्षणः । संबुध्ये चाहमात्मानमिमं चापि वनौकसम्॥

அயம் “இது
உன்மாட: அபி அன்பின் விபரீதமும்,
அथவா அல்லது
உன்மாடலக்ஷண: விபரீத அன்பின் லக்ஷ
ணமான
மோஹ: அபி தப்பு எண்ணமும்

ந இல்லை;
அஹ் நான்
ஆத்மான் ச இன்னொன்றைப்பதையும்
இம் ச இதையும்
வனௌகஸம் அபி குரங்கென்றும்
சம்புடியே ஸ்பந்தமாயறிகிறேன்.”

इत्येवं बहुधा सीता संप्रधार्य बलाबलम् । रक्षसां कामरूपत्वान्मेने तं राक्षसाधिपम् ॥

சீதா வலீதாப்பிராட்டியார்
ஹிதி एवं மேற்கண்டவிதமாய்
பலவாறாய்
பலாபலம் விஷயத்தை அப்படியு
மிப்படியுமாய்
சம்ப்றார் ஆலோசித்து
ரக்ஷஸா அரக்கர்களுக்கு

காமரூபவாத நினைத்த உருவம்
கொள்ள முடியுமாகை
யால்
த அவரை
ரக்ஷஸாதிபி ராக்ஷஸாதிபனாக
மேன எண்ணிக்கொண்டு
விட்டான்.

एतां बुद्धिं तदा कृत्वा सीता सा तनुमध्यमा । न प्रतिव्याजहाराथ वानरं जनकात्मजा ॥

ததா அப்பொழுது
தனுமध्यமா நுண்ணிடையாளான
जनकात्मजा ஜனகர் திருமகளான
सा அந்த
सीता ஸீதாதேவி
एतां இப்படி

बुद्धिं எண்ணத்தை
कृत्वा மனதிற்கொண்டு
अथ அதனால்
वानरं வானரரை
न प्रतिव्याजहार பார்த்து வாய்திறவாம
[விருந்தாள்.]

सीतायाश्चिन्तितं बुद्ध्वा हनूमान् मारुतात्मजः । श्रोत्रानुकूलैर्वचनैस्तदा तां समहर्षयत् ॥

मारुतात्मजः வாயுகுமாரரான
हनूमान् ஹனுமார்
सीतायाः ஸீதாதேவியின்
चिन्तितं கவலையை
बुद्ध्वा தெரிந்துகொண்டு

तदा அப்பொழுது
श्रोत्रानुकूलैः செவிக்கினிய
वचनैः வசனங்களால்
तां அவளை
समहर्षयत् ஆனந்திக்கச்செய்தார் :-

आदित्य इव तेजस्वी लोककान्तः शशी यथा । राजा सर्वस्य लोकस्य देवो वैश्रवणो यथा ॥

आदित्यः इव “சூரியன் போன்ற
तेजस्वी சோதியுடையவர் ;
शशी यथा சந்திரன் போல்
लोककान्तः உலகிற்கினியர் ;

वैश्रवणः देवः குபேர தேவர்
यथा போல்
सर्वस्य लोकस्य எல்லா உலகிற்கும்
राजा அரசர்.

विक्रमेणोपपन्नश्च यथा विष्णुर्महायशः । सत्यवादी मधुरवाग्देवो वाचस्पतिर्यथा ॥२९॥

महायशः “பெரும் புகழ் படைத்த
विष्णुः விஷ்ணு
यथा எப்படியோ அப்படியே
विक्रमेण விக்ரமத்தோடு
उपपन्नः கூடியவர் ;

वाचस्पतिः பிரகஸ்பதி
देवः यथा தேவர் போல்
सत्यवादी ஸத்யவாதியாய்
मधुरवाक् च மதுரவாஷணஞ் செய்
கின்றவர்.

रूपवान् सुभगः श्रीमान् कन्दर्प इव मूर्तिमान् । स्थानक्रोधः प्रहता च श्रेष्ठो लोके महारथः ॥

मूर्तिमान् “உருவெடுத்த
कन्दर्पः इव மன்மதன்போல்
सुभगः கண்ணப்பறிக்கும்
रूपवान् அழகுடையவர் ;
श्रीमान् ஸ்ரீமான் ;

स्थानक्रोधः இடமறிந்து சினங்
[கொள்பவர் ;]
प्रहता பகைவரைப் புடைப்ப
महारथः மஹாரதர் ; [வார் ;]
लोके श्रेष्ठः உலகில் உத்தமர்.

बाहुच्छायामवष्टव्यो यस्य लोको महात्मनः ॥ ३१ ॥

अपकृष्याश्रमपदान्मृगरूपेण राघवम् । शून्ये येनापनीताऽसि तस्य द्रक्ष्यसि यत्फलम् ॥

यस्य “எந்த
महात्मनः மஹாத்மாவின்
बाहुच्छायां தோளின் நிழலைப்பற்றி

लोकः உலகம்
अवष्टव्यः இருக்கின்றதோ அந்த
राघवं ஸ்ரீராமவரை

आश्रमपदात् “ஆசிரமத்தினின்று
 येन எவனால்
 मृगरूपेण மாணுருவங்கொண்டு
 अपकृत्य அப்புறப்படுத்தி
 शून्ये ஒருவருமில்லாத
 ஸமயத்தில்

अपनीता अग्नि நீர் கொண்டுவரப்பட்ட
 तस्य அவனுக்கு [உரோ
 फलं சிதைந்த
 यत् எதுவோ அதை
 दक्षयसि உடனே விளையக்
 காண்பீர்.

अचिराद्रावणं सङ्ख्ये यो वधिष्यति वीर्यवान् । रोषप्रमुक्तैरिषुभिर्ज्वलद्भिरिव पावकैः ॥
 तेनाहं प्रेषितो दूतस्त्वत्सकाशमिहागतः । त्वद्वियोगेन दुःखार्तः स त्वां कौशलमब्रवीत् ॥

संख्ये “யுக்தத்தில்
 अचिरात् வெகு சீக்கிரத்தில்
 ज्वलद्भिः எரியும்
 पावकैः इव தீ போன்றதாய்
 रोषप्रमुक्तैः கோபத்தால் விடுத்த
 इषुभिः பாணங்களால்
 यः वीर्यवान् எந்த வீர்யவான்
 रावणं ராவணனை
 वधिष्यति சிதைக்கப்போகின்றாரோ
 तेन அவரால்
 त्वत्सकाशं உமது ஸன்னிதானத்
 திற்கு

प्रेषितः அனுப்பப்பட்டு
 इह (இப்பொழுது) இங்கு
 आगतः வந்து சேர்ந்த
 दूतः தூதன்
 अहं யான் ;
 सः அவர்
 त्वद्वियोगेन உமது பிரிவால்
 दुःखार्तः துக்கத்தில் முழுகி
 யவராய்
 त्वां உமக்கு
 कौशलं கேட்கச் செய்தியை
 अब्रवीत् அறிவிக்க நியமித்தனர்.

लक्ष्मणश्च महातेजाः सुमित्रानन्दवर्धनः । अभिवाद्य महाबाहुः स त्वां कौशलमब्रवीत् ॥

सुमित्रानन्द- } “ஸுமித்ரையின்
 वर्धनः } ஆனந்தவர்த்தனரும்,
 महाबाहुः மஹாபாஹுவும்
 महातेजाः च மஹா தேஜஸ்வியுமான
 सः அந்த

लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 त्वां உமக்கு
 अभिवाद्य தண்டனிட்டு
 कौशलं கேட்கச்சொன்னதை
 अब्रवीत् சொல்லிவிடுத்தார்.

रामस्य च सखा देवि सुग्रीवो नाम वानरः । राजा वानरमुख्यानां स त्वां कौशलमब्रवीत् ॥

देवि “தேவீ!
 रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 सखा தோழரும்,
 वानरमुख्यानां வானரோத்தமர்களுக்கு
 राजा அரசருமான
 सः அந்த

सुग्रीवः ஸுகிரீவர்
 नाम என்ற
 वानरः च வானரரும்
 त्वां உமக்கு
 कौशलं நல்ல செய்தியை
 अब्रवीत् அறிவிக்கச் சொன்னார்.

नित्यं स्मरति रामस्त्वां ससुग्रीवः सलक्ष्मणः । दिष्ट्या जीवसि वैदेहि राक्षसीवशमागता ॥

ससुग्रीवः “ஸுக்ரீவ ஸஹிதரும்
 सलक्ष्मणः லக்ஷ்மண ஸஹிதரு
 மாண
 रामः ஸ்ரீராமர்
 नित्यं எந்த வேளையும்
 त्वां உம்மை

स्मरति நினைத்தவண்ணமாயிருக்
 वैदेहि வைதேஹி! [கிறார்;
 राक्षसीवशं அரக்கிகளின் வசத்தில்
 आगता சிக்கிக்கொண்டு
 दिष्ट्या தெய்வாதினமாய்
 जीवसि பிழைத்திருக்கின் தீர்.

अचिराद्भक्ष्यसे रामं लक्ष्मणं च महाबलम् । मध्ये वानरकोटीनां सुग्रीवं चामितौजसम् ॥

रामं “ஸ்ரீராமரையும்,
 महाबलं மஹா பலவானான
 लक्ष्मणं च ஸ்ரீலக்ஷ்மணரையும்
 अमितौजसं அளவிலாவாற்றலுடைய
 सुग्रीवं च சுக்ரீவரையும்,

वानरकोटीनां கோடிகோடியான
 वानरारंகளின்
 मध्ये நடுவில்
 अचिरात् இடேதா
 द्रक्ष्यसे காணப்போகிறீர்.

अहं सुग्रीवसचिवो हनुमान्नाम वानरः । प्रविष्टो नगरीं लङ्कां लङ्घयित्वा महोदधिम् ॥

महोदधि “மஹோததியை
 लङ्घयित्वा கடந்து
 लङ्कां லங்கை
 नगरी நகரிலுள்
 प्रविष्टः வந்துசேர்ந்த

हनुमान् ஹனுமான்
 नाम என்ற
 वानरः வானரரான
 अहं நான்
 सुग्रीवसचिवः சுக்ரீவனது அமைச்சன்.

कृत्वा मूर्ध्नि पदन्यासं रावणस्य दुरात्मनः । त्वां द्रष्टुमुपयातोऽहं समाश्रित्य पराक्रमम् ॥

दुरात्मनः “துஷ்டஸ்வபாவமுள்ள
 रावणस्य ராவணனுக்கு
 मूर्ध्नि தலையில்
 पदन्यासं அடிச்சுவட்டை
 कृत्वा வைத்து

पराक्रमं பராக்கிரமத்தை
 समाश्रित्य அடைந்து
 त्वां द्रष्टुं உம்மைத் தரிசிக்க
 उपयातः வந்தவன்
 अहं நான்.

नाहमस्मि तथा देवि यथा मामवगच्छसि । विशङ्का त्यज्यतामेषा श्रद्धस्त्व वदतो मम ॥

देवि “தேவீ!
 मां என்னை
 यथा எப்படி
 अवगच्छसि நினைத்துக்கொண்டிருக்
 तथा அப்படி [கிறீரோ
 अहं நான்

न अस्मि இருக்கவில்லை;
 एषा विशङ्का இந்த சங்கை
 त्यज्यतां விட்டுவிடப்படட்டும்;
 वदतः முன் விண்ணப்பம் செய்
 मम என்னிடத்தில் [யும்
 श्रद्धस्त्व நம்பிக்கை கொள்ளும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चतुस्त्रिंशः सर्गः ॥ ३४ ॥

आदितः श्लोकाः 13269

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1479

पञ्चत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் || 34 ||

श्रीरामलक्ष्मणयोः अङ्गलक्षणनिरूपणम्—ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடைய
அவயவலக்ஷணங்களைக் கூறுதல்.

तां तु रामकथां श्रुत्वा वैदेही वानरर्षभात् । उवाच वचनं सान्त्वमिदं मधुरया गिरा ॥ १ ॥

வैதேஹி	வைதேஹி	மதுரயா கிரா	மதுரமான மொழியால்
வானர்ஷபாத்	வானரோத்தமரிடத்தி	இதம்	பின் கண்ட
தாம்	அந்த [னின்ற]	சாந்வம்	அன்புமிகுந்த
ராமகதா	ராமவிருத்தாந்தத்தை	வசனம்	வசனத்தை
श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே	उवाच	மொழியலுற்றாள் :—

क ते रामेण संसर्गः कथं जानासि लक्ष्मणम् ॥ २ ॥

वानराणां नराणां च कथमासीत्समागमः ॥ ३ ॥

ते	“உமக்கு	जानासि	அறிவீர்?
रामेण	ஸ்ரீராமருடன்	वानराणां	வானரர்களுக்கும்
संसर्गः क	சேர்க்கை எங்கே?	नराणां च	நரர்களுக்கும்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனை	समागमः	கூட்டுறவு
कथं	எங்ஙனம்	कथं आसीत्	எவ்வாறமைந்தது?

यानि रामस्य चिह्नानि लक्ष्मणस्य च वानर ।

तानि भूयः समाचक्ष्व न मां शोकः समाविशेत् ॥ ४ ॥

वानर	“வானர!	भूयः	மீண்டுமேர்முறை
रामस्य	ஸ்ரீராமருடையவும்	समाचक्ष्व	விவரமாய்ச் சொல்லும்;
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணருடையவும்	मां	என்னிடம்
चिह्नानि	லக்ஷணங்கள்	शोकः	துயரம்
यानि	எவைகளோ	न समाविशेत्	புக இடமிருக்காது.
तानि	அவைகளை		

कीदृशं तस्य संस्थानं रूपं रामस्य कीदृशम् । कथमूरु कथं बाहू लक्ष्मणस्य च शंस मे ॥

तस्य	“அந்த	कीदृशं	எவ்வண்ணத்தது?
रामस्य	ஸ்ரீராமருடையவும்	ऊरु	துடைகள்
लक्ष्मणस्य च	(அப்படியே) லக்ஷ்மண	कथं	எவ்வண்ணமானவை?
संस्थानं	ஆகாரம் [ருடையவும்]	बाहू	புஜங்கள்
कीदृशं	எத்தன்மையது?	कथं	எவ்வண்ணமானவை?
रूपं	அழகு	मे शंस	எனக்கு சொல்லும்.

एवमुक्तस्तु वैदेह्या हनूमान् मारुतात्मजः । ततो रामं यथातच्चमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ ६ ॥

வெஹ்யா வைதேஹியால்
एवं இவ்வாறு
उक्तः சொல்லக்கேட்ட
मारुतात्मजः வாயுருமா ராகிய
हनूमान् ஹனுமார்

ततः அப்பொழுது
रामं तु ஸ்ரீராமரைப்பற்றி
यथातत्त्वं உள்ளபடியே
आख्यातुं விவரித்துச் சொல்ல
उपचक्रमे தொடங்கினார்.

जानन्ती बत दिष्ट्या मां वैदेहि परिपृच्छसि । भर्तुः कमलपत्राक्षि संस्थानं लक्ष्मणस्य च ॥
यानि रामस्य चिह्नानि लक्ष्मणस्य च यानि वै । लक्षितानि विशालाक्षि वदतः शृणु तानि मे ॥

கமலபத்ராक्षி “கமலத்திதழ்போன்ற
கண்களையுடையவளே !
विशालाक्षि விசாலாக்ஷீ!
वैदेहि ஓ! வைதேஹீ!
मां என்னை
दिष्ट्या बत பாக்யவசத்தாலன்றோ
जानन्ती தெரிந்துகொண்டு
भर्तुः பர்த்தாவினுடையவும்,
लक्ष्मणस्य च லக்ஷ்மணருடையவும்
संस्थानं ஸன்னிவேசத்தை

परिपृच्छसि கேட்கலுற்றீர்;
रामस्य ஸ்ரீராமருடையவும்
लक्ष्मणस्य च லக்ஷ்மணருடையவும்
चिह्नानि லக்ஷணங்கள்
यानि यानि எவை எவை
लक्षितानि கவனிக்கப்பட்டுள்ள
तानि वै அவைகளை [னவோ
वदतः மொழிகின்ற
मे எனக்கு
शृणु செவிசாற்றும்.

रामः कमलपत्राक्षः सर्वभूतमनोहरः । रूपदाक्षिण्यसंपन्नः प्रसूतो जनकात्मजे ॥ ९ ॥

जनकात्मजे “ஜனகர் திருமகளே !
रामः ஸ்ரீராமர்
कमलपत्राक्षः கமலத்தின் இதழ்
போன்ற கண்கள்
படைத்தவர் ;

सर्वभूतमनोहरः எல்லாப் பிராணிகளின்
மனதை ஹரிப்பவர்.
रूपदाक्षिण्य- } அழகும், தாக்ஷிண்யமும்
संपन्नः } நிறைந்தவராய்
प्रसूतः பிறந்தவர்.

तेजसाऽऽदित्यसङ्काशः क्षमया पृथिवीसमः । बृहस्पतिसमो बुद्ध्या यशसा वासवोपमः ॥

तेजसा “ஒளியால்
आदित्यसङ्काशः கதிரவனையொத்தவர் ;
क्षमया பொறுமையால்
पृथिवीसमः புவிபைப் போன்றவர் ;

बुद्ध्या புத்தியால்
बृहस्पतिसमः பிருஹஸ்பதியை ஒத்த
यशसा புகழால் [வர் ;
वासवोपमः இந்திரனைப் போன்றவர்.

रक्षिता जीवलोकस्य स्वजनस्याभिरक्षिता । रक्षिता स्वस्य वृत्तस्य धर्मस्य च परन्तपः ॥

जीवलोकस्य “பிராணி ஸமூகத்திற்கு
रक्षिता ரக்ஷகர் ;
स्वजनस्य தம்மினத்திற்கு
अभिरक्षिता நல்ல ரக்ஷகர் ;
स्वस्य தமது

वृत्तस्य ஆசாரத்திற்கும்
धर्मस्य च தர்மத்திற்கும்
रक्षिता ரக்ஷகர் ;
परन्तपः சத்துருக்களை
அழிப்பவர்.

रामो भामिनि लोकस्य चातुर्वर्ण्यस्य रक्षिता । मर्यादानां च लोकस्य कर्ता कारयिता च सः॥

भामिनि	“ பெண்மணியே !	लोकस्य	உலகத்தின்
रामः	ஸ்ரீராமர்	मर्यादानां	நியாய விதிகளுக்கு
लोकस्य	உலகத்தின்	कर्ता	கர்த்தாவும்
चातुर्वर्ण्यस्य	நான்கு வர்ணத்திற்கும்	कारयिता च	அடங்கி நடக்கச்செய்ப
रक्षिता	ரக்ஷகர் ;	सः च	அவரே. [வரும்]

अर्चिष्मानर्चितो नित्यं ब्रह्मचर्यव्रते स्थितः । साधूनामुपकारज्ञः प्रचारज्ञश्च कर्मणाम् ॥

अर्चिष्मान्	“நல்ல கார்த்தி பொருந்திய	स्थितः	பிடிவாதமுள்ளவர் ;
नित्यं	எப்பொழுதும் [வர் ;	साधूनां	சாதுக்களுக்கு
अर्चितः	பூஜிதர் ;	उपकारज्ञः	உபகாரங்களில் நிபுணர் ;
ब्रह्मचर्यव्रते	இந்திரிய நிகரக	कर्मणां च	கார்யங்களிலும்
	விரதத்தில்	प्रचारज्ञः	வழிபாடறிந்தவர்.

राजविद्याविनीतश्च ब्राह्मणानामुपासिता । श्रुतवाञ्छीलसंपन्नो विनीतश्च परन्तपः ॥ १४ ॥

राजविद्याविनीतः	“ ராஜவித்யையில்	श्रुतवान्	சாஸ்த்ரார்த்தங்களை
	திருந்தினவர் ;		உள்ளபடி அறிந்தவர் ;
च	ஆதலால்	शीलसंपन्नः	சீல முடையவர் ;
ब्राह्मणानां	பிராம்மணர்களுக்கு	विनीतः	அடக்கமுடையவர் ;
उपासिता	வந்தன வழிபாடு	च	அப்படியிருந்தும்
	செய்ப்பவர் ;	परन्तपः	பெரும் போர்வீரர்.

यजुर्वेदविनीतश्च वेदविद्भिः सुपूजितः । धनुर्वेदे च वेदेषु वेदाङ्गेषु च निष्ठितः ॥ १५ ॥

यजुर्वेदविनीतः	“ யஜுர்வேதத்தில்	वेदेषु	வேதங்களிலும்
	நன்றாய்ப் படித்தவர் ;	वेदाङ्गेषु च	ஆறு வேதாங்கங்களிலும்
वेदविद्भिः च	வேதவித்துக்களாலும்	धनुर्वेदे च	விஸ்வித்தையிலும்
सुपूजितः	நன்கு மதித்துக் கொண்	निष्ठितः	நிபுணர்.
	டாடப்பட்டவர் ;		

विपुलांसो महाबाहुः कम्बुग्रीवः शुभाननः । गूढजन्तुः सुताम्राक्षो रामो देवि जनैः श्रुतः ॥

विपुलांसः	“ உயர்ந்த தோள்களை	गूढजन्तुः	தகைப்பற்றால் மறைந்த
	யுடையவர் ;		தோளெலும்புகளை
महाबाहुः	மஹாபாஹு ;		யுடையவர் ;
कम्बुग्रीवः	சங்குபோன்ற	सुताम्राक्षः	செக்கச்சிவந்த கண்க
	கழுத்துடையவர் ;	देवि	தேவீ ! [ஞற்றவர் ;
शुभाननः	திருவுற்ற முகமுடை	रामः	ராமனென
	யவர் ;	जनैः	ஜனங்களால்
		श्रुतः	சொல்லப்பட்டவர்.

दुन्दुभिस्वननिर्घोषः स्निग्धवर्णः प्रतापवान् । समः समविभक्ताङ्गो वर्णं श्यामं समाश्रितः ॥

दुन्दुभिस्वन- } “துந்துபிபோன்ற த்வனி
निर्घोषः } யையுடையவர் ;

स्निग्धवर्णः நீரோட்டமுள்ள
நிறமுடையவர் ;

प्रतापवान् பிரதாபமுள்ளவர் ;

समः சரியான உயரம், சரி
யான உறுப்புகளை
அமையப்பெற்றவர் ;
समविभक्ताङ्गः சரியாகப் பிரிக்கப்பெற்ற
அவயவங்களுையுடையவர் ;
श्यामं वर्णं சயரமள வர்ணத்தை
समाश्रितः உடையவர்.

त्रिस्थिरस्त्रिप्रलम्बश्च त्रिसमस्त्रिषु चोन्नतः । त्रिताम्रस्त्रिषु च स्निग्धो गंभीरस्त्रिषु नित्यशः ॥

त्रिस्थिरः “ (மார்பு, மணிக்கட்டு,
முட்டு என்கிற) மூவிடங்
களிலுமுறுதியானவர் ;

त्रिप्रलम्बः (புருவங்கள், கைகள்,
அண்டங்கள் என்கிற) மூ
விடங்களிலும் நீண்டவர் ;

त्रिसमः (துணிமயிர், முழந்தாள்,
அண்டம் என்கிற) மூவி
டங்களில் ஸமமானவர் ;

त्रिषु च (வயிறு, நாபி, மார்பு என்
கிற) மூவிடங்களிலும்

उन्नतः உயர்ந்திருப்பவர் ;

त्रिताम्रः (கடைக்கண், நகம், அகங்
கைகால் என்கிற) மூன்
றிடங்களிலும் சிவந்தி
ருப்பவர் ;

त्रिषु च (பாதரேகை, தலைமயிர்,
ஆண்குறி என்கிற)
மூவிடங்களில்

स्निग्धः மழமழப்புள்ளவர் ;

त्रिषु (பேச்சு, நடை, பரப்புத்வம்
என்கிற) மூன்றிலும்

नित्यशः எப்பொழுதும்

गंभीरः அகோசரமாயிருப்பவர்.

त्रिवलीमांस्यवनतश्चतुर्व्यङ्ग्यस्त्रिशीर्षवान् । चतुष्कलश्चतुर्लேखश्चतुष्किष्कुश्चतुःसमः ॥ १९ ॥

त्रिवलीमान् “ (வயிற்றிலும், கழுத்தி
லும்) மூன்று மடிப்
புள்ளவர் ;

अ्यवनतः (முலை, முலைக்கண், பாத
ரேகை என்கிற) மூவி
டங்களும் பள்ளமா
யிருப்பவர் ;

चतुर्व्यङ्ग्यः (கழுத்து, ஆண்குறி,
முதுகு, முழங்கால்
என்கிற) நான்கும்
குறுகியுள்ளவர் ;

त्रिशीर्षवान् மூன்று சுழி லக்ஷணங்
கள் பொருந்திய திரு
முடியையுடையவர் ;

चतुष्कलः (அடிக்கட்டை விரலில்)
நான்கு வேதரேகை
களமைந்தவர் ;

चतुर्लैखः (நெற்றியில்) நான்கு ரே
கைகளையுடையவர் ;

चतुष्किष्कुः நான்குமுழ
உயரமுள்ளவர் ;

चतुःसमः (கைகள், முழங்கால்கள்,
தொடைகள், கன்னங்
கள் என்கிற) நான்கும்
ஸமமாயிருப்பவர்.

चतुर्दशसमद्वन्द्वश्चतुर्दष्टश्चतुर्गतिः । महोष्ठनुनासश्च पञ्चस्निग्धोऽष्टवंशवान् ॥ २० ॥

चतुर्दशसमद्वन्द्वः “ (புருவங்கள், நாஸிகை
தவாரங்கள், கண்கள், செவி
கள், உதடுகள், முலைறுனி
கள், முழங்கைகள், மணிக்

கட்டுகள், முழந்தாள்கள், விருஷணங்
கள், இடுப்புகள், கைகள், கால்கள், பின்
தட்டின்மேற்றம் என்கிற) பதினான்கு
இரட்டையும் ஸமமாயிருப்பவர் ;

ततः स शिखरे तस्मिन् वानरेन्द्रो व्यवस्थितः । तयोः समीपं मामेव प्रेषयामास सत्वरम् ॥

ततः “ அப்பொழுது
ச: வானேन्द्र: அந்த வானரேந்திரர்
தஸிமந் ஸிஹரே அந்த சிகரத்தில்
வ்யவஸ்தித: தனியாயிருந்துகொண்டு

तयोः அவர்களின்
समीपं சமீபத்திற்கு
मां एव என்னையே
सत्वरं प्रेषयामास விரைவில் அனுப்பினார்.

तावहं पुरुषव्याघ्रौ सुग्रीववचनात् प्रभू । रूपलक्षणसंपन्नौ कृताञ्जलिरुपस्थितः ॥ ३१ ॥

सुग्रीववचनात् “ சுக்ரீவரது உத்திரவுப்
अहं நான் [படி
कृताञ्जलिः கைகூப்பியவனாய்
रूपलक्षणसंपन्नौ ரூபலக்ஷணங்களடைந்த
வர்களும்,

पुरुषव्याघ्रौ புருஷோத்தமர்களு
तौ அவ்விரு [மான
प्रभू பிரபுக்களுக்கு
उपस्थितः விஷயந்தெரிவித்தேன்.

तौ परिज्ञाततत्त्वार्थौ मया प्रीतिसमन्वितौ । पृष्ठमारोप्य तं देशं प्रापितौ पुरुषर्षभौ ॥ ३२ ॥

मया “ என்னால்
परिज्ञाततत्त्वार्थौ விஷயங்களின் நிலையை
கேட்டறிந்துகொண்ட
வர்களாய்
प्रीतिसमन्वितौ மனத்திருப்தியடைந்த
வர்களாய்

तौ அவ்விரண்டு
पुरुषर्षभौ புருஷோத்தமர்கள்
पृष्ठं आरोप्य முதுகில் ஏற்றி
तं देशं இந்த இடத்திற்கு
प्रापितौ கொண்டுபோய் விடப்
பட்டார்கள்.

निवेदितौ च तत्त्वेन सुग्रीवाय महात्मने । तयोरन्योऽन्यसंलापाद् भृशं प्रीतिरजायत ॥

महात्मने “ மஹாத்மாவான
सुग्रीवाय சுக்ரீவருக்கு
तत्त्वेन च உள்ளது உள்ளபடியே
निवेदितौ சொல்லிப் பரிசயம் செய்
விக்கப்பட்டார்கள்;

अन्योऽन्य- } ஒருவருக்கொருவர்
संलापात् } ஸம்பாஷணத்தால்
तयोः அவ்விருவர்களுக்கும்
भृशं प्रीति: மிகுந்த விசுவாஸம்
अजायत உண்டாயிற்று.

ततस्तौ प्रीतिसंपन्नौ हरीश्वरनरेश्वरौ । परस्परकृताश्वासौ कथया पूर्ववृत्तया ॥ ३४ ॥

हरीश्वरनरेश्वरौ “ வானரேந்திரரும்
நரேந்திரரும்
पूर्ववृत्तया முந்தி நடந்த விஷயங்
களைப்பற்றிய
कथया ஸம்பாஷணையைக்
கொண்டு

परस्पर- } ஒருவரையொருவர் சமா
कृताश्वासौ } தானம் செய்துகொண்
ततः டவர்கள் ஆனார்கள்;
तौ அப்பொழுது
प्रीतिसंपन्नौ அவ்விருவர்கள்
மனஸந்துஷ்டிகொண்
டார்கள்.

ततः स सान्त्वयामास सुग्रीवं लक्ष्मणाग्रजः । स्त्रीहेतोर्वालिना भ्रात्रा निरस्तमुस्तेजसा ॥

ततः	“அதனால்	वालिना	வாலியினால்
सः लक्ष्मणाग्रजः	அந்த லக்ஷ்மணரின்	स्त्रीहेतोः	ஒரு பெண்பிள்ளைக்காக
उस्तेजसा	அண்ணனார்	निरस्तं	ஊரை விட்டுத் தூர்த்தப்
	அதி பார்க்கிரமமுடைய	सुग्रीवं	சுக்ரீவரை [பட்டிருக்கும்]
	வனும்	सान्त्वयामास	தேற்றாவு செய்தனர்.
भ्रात्रा	உடன்பிறந்தவனுமான		

ततस्त्वन्नाशजं शोकं रामस्याक्लिष्टकर्मणः । लक्ष्मणो वानरेन्द्राय सुग्रीवाय न्यवेदयत् ॥

ततः	“இச்சந்தர்ப்பத்தில்	त्वन्नाशजं	உங்களை இழந்ததால்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்		உண்டாயிருக்கிற
अक्लिष्टकर्मणः	ஆயாஸமின்றி காரியங்	शोकं	சோகத்தை
	களை முடித்துக்	वानरेन्द्राय	வானரோத்தமரான
	கொள்ள வல்ல	सुग्रीवाय	சுக்ரீவருக்கு
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	न्यवेदयत्	எடுத்துரைத்தார்.

तच्छ्रुत्वा वानरेन्द्रस्तु लक्ष्मणेनेरितं वचः । तदाऽऽसीन्निष्प्रभोऽत्यर्थं ग्रहग्रस्त इवांशुमान् ॥

वानरेन्द्रः	“வானரேந்திரர்	ग्रहग्रस्तः	ராஹுகேதுக்களால்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்		பிடிக்கப்பட்ட
ईरितं	சொல்லப்பட்ட	अंशुमान् इव	சூர்யன் போல்
तत्	அந்த	तदा	அப்பொழுது
वचः	மொழியை	अत्यर्थं	மிகவும்
श्रुत्वा	கேட்டு	निष्प्रभः	சோதிமழுங்கினவராய்
तु	உடனே	आसीत्	ஆயினார்.

ततस्त्वद्वात्रशोभीनि रक्षसा हियमाणया । यान्याभरणजालानि पातितानि महीतले ॥

तानि सर्वाणि रामाय आनीय हरियूथपाः । संहृष्टा दर्शयामासुर्गतिं तु न विदुस्तव ॥

ततः	“பின்னர்	सर्वाणि	எல்லாவற்றையும்
धद्वात्रशोभीनि	உமது தேஹத்தில் பிர	हरियूथपाः	வானரவீரர்கள்
	காசித்துக்கொண்டிருந்த	संहृष्टाः	பரமானந்தம்கொண்ட
रक्षसा	அரக்கனால் [வையும்		வர்களாய்
हियमाणया	தூக்கிக்கொண்டு போகப்	आनीय	எடுத்துக்கொண்டுவந்து
यानि	எந்த [படும் உம்மால்	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு
आभरणजालानि	நகை வகைகள்	दर्शयामासुः	முன் வைத்தார்கள் ;
महीतले	பூமியில்	तव	உங்களது
पातितानि	கழற்றி எறியப்பட்ட	गतिं तु	போய்ச்சேர்ந்த இடத்
	னவோ		தையோ வெனில்
तानि	அவைகள்	न विदुः	தெரியா திருந்தார்கள்.

तानि रामाय दत्तानि मयैवोपहतानि च । स्वनवन्त्यवकीर्णानि तस्मिन् विगतचेतसि ॥

तस्मिन्	“ அவர்	அவகீர்ணி	கீழே சிதறியவைகளாய்
விगतचेतसि	பிரக்ஞையற்றிருக்கை	मया एव	என்னாலும்
रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு	उपहतानि	பொறுக்கி வைக்கப்பட்ட
स्वनवन्ति	கணீரென்று ஒலிசெய்து	तानि च	அவைகளும்
	கொண்டு	दत्तानि	ஆதீனமாக்கப்பட்டன.

तान्यङ्के दर्शनीयानि कृत्वा बहुविधं तव । तेन देवप्रकाशेन देवेन परिदेवितम् ॥ ४१ ॥

दर्शनीयानि	“ மிகவும் கண்ணுக்கழ	देवप्रकाशेन	தேவதைபோலிருக்கிற
तानि	அவைகளை	तेन	அவரால்
अङ्के	மடியில்	बहुविधं	பலவாறாய்
कृत्वा	வைத்துக்கொண்டு	परिदेवितं	நினைத்து நினைத்து
तव देवेन	உமது காதலனான		வருத்தமுறப்பட்டது.

पश्यतस्तानि रुदतस्ताम्यतश्च पुनः पुनः । प्रादीपयन्दाशरथेस्तानि शोकहुताशनम् ॥

तानि	“ அவைகளை	दाशरथेः	தாசரதியினது
पश्यतः	பார்த்து	शोकहुताशनं	சோகத்தீயை
पुनः पुनः	மேன்மேலும்	तानि	அவைகள்
रुदतः	அழுது	प्रादीपयन्	கொழுந்துவிட்டு
ताम्यतः च	வருந்தும்		எரியச்செய்தன.

शयितं च चिरं तेन दुःखार्तेन महात्मना । मयाऽपि विविधैर्वाक्यैः कृच्छ्रादुत्थापितः पुनः ॥

दुःखार्तेन	“ துக்கத்தில் மூழ்கிய	विविधैः	பலவித
महात्मना च	மஹாத்மாவான	वाक्यैः	வார்த்தைகளால்
तेन	அவரால்	कृच्छ्रात्	வெகு வருத்தப்பட்டு
चिरं	வெகு நேரம்	मया अपि	என்னாலேயே
शयितं	கீழே படுத்திருக்கப்	पुनः	மீளவும்
	பட்டது ;	उत्थापितः	எழுப்பப்பட்டார்.

तानि दृष्ट्वा महार्हाणि दर्शयित्वा मुहुर्मुहुः । राघवः सहसौमित्रिः सुग्रीवे संन्यवेदयत् ॥

सहसौमित्रिः	“ லக்ஷ்மணரோடு கூடிய	सुग्रीवे	சுகிரீவருக்கு
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	मुहुः मुहुः	திருப்பித் திருப்பி
महार्हाणि	மிக மேன்மையுள்ள	दर्शयित्वा	காட்டி
तानि दृष्ट्वा	அவைகளைக் கண்டு	संन्यवेदयत्	சேர்ப்பித்துவிட்டார்.

स तवादर्शनादार्ये राघवः परितप्यते । महता ज्वलता नित्यमग्निनेवाग्निपर्वतः ॥ ४५ ॥

आर्ये “அம்மா!
सः राघवः அந்த ஸ்ரீராகவர்
तव உமது
अदर्शनात् தர்சனமின்மையால்
अग्निपर्वतः தீமலை

ज्वलता எரியும்
महता अग्निना பெரும் தீயினால்
इव எப்படியோ அப்படியே
नित्यं எப்பொழுதும்
परितप्यते பரிதபிக்கிறார்.

त्वत्कृते तमनिद्रा च शोकश्चिन्ता च राघवम् । तापयन्ति महात्मानमग्न्यगारमिवाग्नेयः ॥

त्वत्कृते “உமது நிமித்தமாக
अनिद्रा துயிலின்மையும்,
शोकः च சோகமும்,
चिन्ता च சிந்தையும்,
अग्नेयः அக்னிகள்

अग्न्यगारं इव அக்னிஹோத்ர கிரஹத்
தைப்போல்
महात्मानं மஹாத்மாவான
तं राघवं அந்த ஸ்ரீராகவரை
तापयन्ति எரிக்கின்றன.

तवादर्शनशोकेन राघवः प्रविचाल्यते । महता भूमिकम्पेन महानिव शिलोच्चयः ॥ ४७ ॥

राघवः “ஸ்ரீராகவர்
महान् शिलोच्चयः ஓர் பெரிய பர்வதம்
महता கொடிய
भूमिकम्पेन பூகம்பத்தினால்

इव எப்படியோ அப்படியே
तव உம்மை
अदर्शनशोकेन காணாத சோகத்தால்
प्रविचाल्यते சிதறுண்டிருக்கிறார்.

काननानि सुरम्याणि नदीः प्रस्रवणानि च । चरन्न रतिमाप्नोति त्वामपश्यन्नृपात्मजे ॥

नृपात्मजे “ராஜகுமாரீ!
सुरम्याणि அழகான
काननानि சோலைகளிலும்,
नदीः நதிகளிலும்,
प्रस्रवणानि च மலையின் அருள்களிலும்,

चरन् உலா வியும்
त्वां உம்மை
अपश्यन् காணாதவராய்
रतिं மனஸந் துஷ்டியை
न आप्नोति ஆடையா திருக்கிறார்.

स त्वां मनुजशार्दूलः क्षिप्रं प्राप्स्यति राघवः । समित्रबान्धवं हत्वा रावणं जनकात्मजे ॥

जनकात्मजे “ஜனகர் திருமகனே!
मनुजशार्दूलः மானிடப்புலியான
सः அந்த
राघवः ஸ்ரீராகவர்
रावणं ராவணனை

समित्रबान्धवं மித்திரபந்துக்களுடனே
हत्वा வதைத்து [சேர்த்து
त्वां உம்மை
क्षिप्रं प्राप्स्यति சீக்கிரமே பெற்றுக்
கொள்ளப்போகிறார்.

सहितौ रामसुग्रीवावुभावकुहतां तदा । समयं वालिनं हन्तुं तव चान्वेषणं तथा ॥ ५० ॥

रामसुग्रीवौ	“ஸ்ரீராமசுக்ரீவர்கள்	तथा	அப்படியே
उभौ	இருவர்களும்	तव	உமது
सहितौ	ஒன்றுகூடி	अन्वेषणं च	தேடிக்கண்டுபிடித்த ஓக்கும்
तदा	அக்காலத்திலேயே		
वालिनं	வாலியை	समयं	உடன்படிக்கையை
हन्तुं	கொல்வதற்கும்	अकुहतां	செய்துகொண்டார்கள்.

ततस्ताभ्यां कुमाराभ्यां वीराभ्यां स हरीश्वरः ।
किष्किन्धां समुपागम्य वाली युधि निपातितः ॥ ५१ ॥

ततः	“அதனால்	कुमाराभ्यां	ராஜகுமாரர்களால்
हरिश्चरः	வானரமன்னரான	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தையில்
सः वाली	அந்த வாலி	समुपागम्य	கிட்டச்செய்து
ताभ्यां	அவ்விரு	युधि	யுத்தத்திலே
वीराभ्यां	வீரர்களான	निपातितः	கொல்லப்பட்டான்.

ततो निहत्य तरसा रामो वालिनमाहवे । सर्वश्वहरिसङ्घानां सुग्रीवमकरोत् पतिम् ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	सर्वश्वहरि-	எல்லாக் கரடி வானர
आहवे	யுத்தத்தில்	सङ्घानां	சங்கங்களுக்கு
तरसा	வலிமையினால்	सुग्रीवं	சுக்ரீவரை
वालिनं निहत्य	வாலியைக் கொன்று	पतिं	இறைவனாக
ततः	அதன்மேல்	अकरोत्	ஆக்கினார்.

रामसुग्रीवयोरैक्यं देव्येवं समजायत । हनुमन्तं च मां विद्धि तयोर्दूतमिहागतम् ॥ ५२ ॥

देवि	“தேவீ ;	इह आगतं	இங்கு வந்திருக்கின்ற
रामसुग्रीवयोः	ஸ்ரீராமருக்கும் சுக்ரீவ	मां	என்னை
ऐक्यं	ஐகமத்யம் [ருக்கும்	तयोः	அவ்விருவர்களின்
एवं	இவ்வாறு	हनुमन्तं	ஹனுமனென (பெயரு
समजायत	உண்டாயிற்று ;	दूतं	தூதனாக [டைய]
च	அப்படியிருப்பதால்	विद्धि	ஒப்புக்கொள்ளும்.

स्वराज्यं प्राप्य सुग्रीवः समानीय हरीश्वरान् । त्वदर्थं प्रेषयामास दिशो दश महाबलान् ॥

सुग्रीवः	“சுக்ரீவர்	समानीय	வாவழைத்து
स्वराज्यं	தமது ராஜ்யத்தை	दश	பத்து
प्राप्य	அடைந்து	दिशः	திக்குகளுக்கும்
महाबलान्	மஹா பலிஷ்டர்களான	त्वदर्थं	உமக்காக
हरीश्वरान्	கடிச்சேஷ்டர்களை	प्रेषयामास	போக விடுத்திருக்கிறார்.

आदिष्टा वानरेन्द्रेण हरयश्च महौजसः । अद्रिराजप्रतिकाशाः सर्वतः प्रस्थिता महीम् ॥

वानरेन्द्रेण	“ வானரேந்திரனால்	महौजसः	வலுக்கொண்ட
आदिष्टाः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டவர்	हरयः	வானர்கள்
	களாய்	महीं	பூமியில்
अद्रिराज- }	ஹிமவாத்தகிரிக்கு	सर्वतः च	நாற்புறமும்
प्रतीकाशाः }	ஒப்பான	प्रस्थिताः	புறப்பட்டார்கள்.

ततस्ते मार्गमाणा वै सुग्रीववचनातुराः । चरन्ति वसुधां कृत्स्नां वयमन्ये च वानराः ॥

ततः	“ அப்போதிலிருந்து	सुग्रीव- }	சுகரீவரின் ஆக்ஞையில்
वयं	நாங்கள்	वचनातुराः }	ஆஸக்தியுடையவர்கள்
अन्ये वै	இதரர்களான	मार्गमाणाः	தேடிக்கொண்டு [ளாய்
ते	அந்த	वसुधां कृत्स्नां	புவி எங்கும்
वानराः	வானர்கள்	चरन्ति च	திரிந்தவண்ணமா
			யிருக்கிறார்கள்.

अङ्गदो नाम लक्ष्मीवान् वालिसूनुर्महाबलः । प्रस्थितः कपिशार्दूलबिभागबलसंवृतः ॥

लक्ष्मीवान्	“ லக்ஷ்மீவானும்,	कपिशार्दूलः	கபிகளிலுத்தமன்
महाबलः	மஹா பலவானும்,	बिभागबल- }	மூன்றில் ஒரு பங்கு
वालिः	வாலியின் குமாரனுமான	संवृतः }	சேனைகள் புடைசூழ
अङ्गदः नाम	அங்கதனென்னும்	प्रस्थितः	புறப்பட்டிருக்கிறான்.

तेषां नो विप्रणष्टानां विन्ध्ये पर्वतसत्तमे । भृशं शोकपरीतानामहोरात्रगणा गताः ॥ ५८ ॥

विन्ध्ये	“ விர்திய	शोकपरीतानां	ஏக்கங்கொண்டு வருந்
पर्वतसत्तमे	மலையரசில்	तेषां नः	அந்த எங்களுக்கு [திய
विप्रणष्टानां	காரியம் கைகூடாத	अहोरात्रगणाः	பகல், இரவு இவைக
	வர்களாய்		ளின் பல
भृशं	அதிக	गताः	கழிந்து சென்றன.

ते वयं कार्यनैराश्यात् कालस्यातिक्रमेण च । भयाच्च कपिराजस्य प्राणांस्त्यक्तुं व्यवस्थिताः ॥

ते वयं	“ அந்த நாங்கள்	कपिराजस्य	கபிமன்னருடைய
कार्यनैराश्यात्	காரியம் கைகூடாதென்ற	भयात् च	பயத்தாலும்
	நிராசையாலும்	प्राणान्	உயிரை
कालस्य	குறிப்பிட்ட தவணைக்கு	त्यक्तुं	நீக்க
अतिक्रमेण च	மீறினமையாலும்,	व्यवस्थिताः	தீர்மானித்தோம்.

विचित्य वनदुर्गाणि गिरिप्रस्रवणानि च । अनासाद्य पदं देव्याः प्राणांस्त्यक्तुं व्यवस्थिताः ॥

वनदुर्गाणि	“ வனங்களிலும்,	देव्याः	தேவியின்
	தூர்க்கங்களிலும்,	पदं	இருக்குமிடத்தை
गिरि- }	மலைகளிலும்,	अनासाद्य	கண்டுபிடியாமல்
प्रस्रवणानि च }	அருவிகளிலும்,	प्राणान् त्यक्तुं	உயிரை ஒழிக்க
विचित्य	தேடித்தேடி-	व्यवस्थिताः	தயாரானோர்,

दृष्ट्वा प्रायोपविष्टांश्च सर्वान् वानरपुङ्गवान् । भृशं शोकार्णवे मग्नः पर्यदेवयदङ्गदः ॥ ६१ ॥
तत्र नाशं च वैदेहि वालिनश्च वधं तथा । प्रायोपवेशमस्माकं मरणं च जटायुषः ॥ ६२ ॥

வெஹி “வைதேஹீ!
அங்ஙத: அங்கதன்
வானரபுங்ஙவான் வானரோத்தமர்கள்
சர்வான் எல்லாரையும்
பிராயோபவிஸ்தான் பட்டினிகிடந்து உயிரை
ஒழிக்க ஒரும்பட்டமன
முடையவர்களாய்

दृष्ट्वा கண்டு
भृशं மிகவும்
शोकार्णवे சோகஸாகரத்தில்
मग्नः மூழ்கி

तेषां नः स्वामिसन्देशान्निराशानां मुमूर्षताम् । कार्यहेतोरिवायातः शकुनिर्वीर्यवान् महान् ॥

வீர்யவான் “வீர்யவானும்
மஹான் மஹானுமான
சகுனி: ஓர் கழுஞ் [னின் று
ஸ்வாமிசந்ஙதாது எஜமானனின் உத்தரவு-
நிராசானா் நிராசைகொண்டு

गृधराजस्य सोढ्यः संपातिर्नाम गृधराट् । श्रुत्वा भ्रातृवधं कोपादिदं वचनमब्रवीत् ॥

गृधराजस्य “ஜடாயுஷின்
सोढ्यः உடன் பிறந்தவரான
सम्पातिः नाम ஸம்பாதி என்னும்
गृधराट् கழுஞ்சுக்கிறைவர்

यवीयान् केन मे भ्राता हतः क्व च निपातितः । एतदाख्यातुमिच्छामि भवद्भिर्वा नरोत्तमाः ॥

வானரோத்தமா: “வானரோத்தமர்களே!
मे எனது
यवीयान् भ्राता இனைய சகோதரன்
केन யாரால்
क्व निपातितः च எங்கே அடிபட்டு

अङ्गदोऽकथयत्तस्य जनस्थाने महद्वधम् । रक्षसा भीमरूपेण त्वामुद्दिश्य यथातथम् ॥

அங்ஙத: “அங்கதன்
तस्य அவருக்கு
जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில்
भीमरूपेण பயங்கரரூபமுடைய
रक्षसा அரக்கனால்

जटायुषः ஜடாயுஷின் து
मरणं च மாணத்தையும்,
वालिनः வாலியின் து
वधं च வதத்தையும்,
तत्र உமது
नाशं तथा இடந்தெரியாதிருத்தலை
च அதனால் [யும்,
अस्माकं எங்களுடைய
प्रायोपवेशं च ப்ராயோபவேசத்தையும்
पर्यदेवयत् நினைத்து நினைத்துத்
துன்புற்றான்.

कार्यहेतोरिवायातः शकुनिर्वीर्यवान् महान् ॥

मुमूर्षतां உயிரிழக்க சித்தமாயி
तेषां அந்த [ருக்கும்
नः எங்களுக்கு
कार्यहेतोः इव காரியசித்திக்கு என்றே
आयातः வந்து கிட்டிற்று.

श्रुत्वा भ्रातृवधं कोपादिदं वचनमब्रवीत् ॥

भ्रातृवधं கூடப்பிறந்தவர் கொலை
श्रुत्वा கேட்டு [யுண்டதை
कोपात् ஆத்திரத்தால்
इदं वचनं பின்கண்ட வசனத்தை
अब्रवीत् உரைத்தார்:—

एतदाख्यातुमिच्छामि भवद्भिर्वा नरोत्तमाः ॥

हतः கொலையுண்டான்?
एतत् இந்த
भवद्भिः உங்களைக்கொண்டு
आख्यातुं விசாரித்தறிய
इच्छामि வேண்டுகின்றேன்'.

रक्षसा भीमरूपेण त्वामुद्दिश्य यथातथम् ॥

त्वा உம்மை
उद्दिश्य உத்தேசித்து
महद्वधं மஹானின் வதத்தை
यथातथं நடந்தபடியே
अकथयत् சொன்னான்.

जटायुषो वधं श्रुत्वा दुःखितः सोऽरुणात्मजः । त्वां शशंस वरारोहे वसन्तीं रावणालये ॥

वरारोहे	“ சுந்தரி !	दुःखितः	சோகமுற்றார் ;
सः	அந்த	त्वां	உம்மை
अरुणात्मजः	அருணரின் புதல்வன்	रावणालये	ராவணனது வீட்டிலே
जटायुषः वधं	ஜடாயுவின் வதத்தை	वसन्तीं	வசிக்கின்றவளாக
श्रुत्वा	கேட்டு	शशंस	தெரிவித்தார்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा संपातेः प्रीतिवर्धनम् । अङ्गदप्रमुखाः सर्वे ततः संप्रस्थिता वयम् ॥

तस्य	“ அந்த	अङ्गदप्रमुखाः	அங்கதனை முன்னிட்ட
संपातेः	ஸம்பாதியின்	वयं	நாங்கள்
प्रीतिवर्धनं	ஸந்தோஷத்தைப் பெருக்குகின்ற	सर्वे श्रुत्वा	எல்லோரும் கேட்டு
तत् वचनं	அம்மொழியை	ततः	அங்கிருந்து
		संप्रस्थिताः	புறப்பட்டோம்.

विन्ध्यादुत्थाय संप्राप्ताः सागरस्यान्तमुत्तरम् । त्वदर्शनकृतोत्साहा हृष्टास्तुष्टाः पुवङ्गमाः ॥

पुवङ्गमाः	“ வானர்கள்	हृष्टाः	ஸந்தோஷமுடையவர்
त्वदर्शन-	உம்மைக்காணப் போகி	विन्ध्यात्	களாய்
कृतोत्साहाः }	றோம் என்பதிலுத்ஸா	उत्थाय	விர்தியமலையினின்று
	ஹங்கொண்டவர்களாய்	सागरस्य	கிளம்பி
तुष्टाः	வேறெதையும் நினையா	उत्तरं अन्तं	கடலின்
	தவர்களாய்	संप्राप्ताः	வடகரைக்கு
			வந்துசேர்ந்தார்கள்.

अङ्गदप्रमुखाः सर्वे वेलोपान्तमुपस्थिताः । चिन्तां जग्मुः पुनर्भीतास्त्वदर्शनसमुत्सुकाः ॥

अङ्गदप्रमुखाः	“ அங்கதனை முன்னிட்ட	उपस्थिताः	எதிரில்பார்த்தவர்களாய்
सर्वे	எல்லோரும்	भीताः	(கஷ்டத்தால்) திகி
त्वदर्शन-	உம்மைக்காண மிக்க ஆ		ல்லடந்தவர்களாய்
समुत्सुकाः }	வல்கொண்டவர்களாய்	पुनः	இன்னொரு தரம்
वेलोपान्तं	கடற்கரையை	चिन्तां	பெருங்கவலையை
		जग्मुः	அடைந்தார்கள்.

अथाहं हरिसैन्यस्य सागरं प्रेक्ष्य सीदतः । व्यवभूय भयं तीव्रं योजनानां शतं पुतः ॥

अथ	“ அப்பொழுது	हरिसैन्यस्य	வானர சைன்யத்தின்
अहं	நான்	भयं	ஏக்கத்தை
सागरं	கடலை	व्यवभूय	ஒழித்து
प्रेक्ष्य	கண்டு	योजनानां	யோஜனைகளின்
तीव्रं	அதிகமாய்	शतं	நூற்ற
सीदतः	விசனப்படுகிற	पुतः	தாண்டி வந்தேன்.

लङ्का चापि मया रात्रौ प्रविष्टा राक्षसाकुला । रावणश्च मया दृष्टस्त्वं च शोकनिपीडिता ॥

ராத்திரை "ஒரிரவிலேயே
மயா என்னால்
ராட்சஸாக்குலா ராட்சஸர்களிடந்த
லங்கா இலங்கை
புவிஷ்டா சஞ்சரிக்கப்பட்டது ;
மயா என்னால்

ராவுண: ச ராவணனும்
தூ: பார்க்கப்பட்டான் ;
சோகநிபீடிதா சோகத்தில் மூழ்கிய
த்வ் ச நீங்களும்
அபி சொல்லவேண்டுமோ ?

एतत्ते सर्वमाख्यातं यथावृत्तमनिन्दिते । अभिभाषस्व मां देवि दूतो दाशरथेरहम् ॥७३॥

அநிந்நிதே "தோஷரஹிதையே ;
ஔத் சர்வ இது எல்லாம்
யதாவ்ருத் நடந்தபடியே
தே உமக்கு
அக்யாதம் விண்ணப்பம் செய்யப்
பட்டது ;

அஹ் நான்
தாசரதே: தாசரதியின்
தூ: தூதன் ;
தேவி தாயே !
மா என்னை
அபிபாஷஸ் அப்படி அங்கீகரியும்.

तं मां रामकृतोद्योगं त्वन्निमित्तमिहागतम् । सुग्रीवसचिवं देवि बुध्यस्व पवनात्मजम् ॥

தேவி "அம்மா !
பவநாத்மஜ் வாயுகுமாரனும்
சுக்ரீவனது மந்திரியும்
ராமகூதோடியொங் ஸ்ரீராமனால் செய்யப்
பட்ட உதஸாகத்தை
யுடையவனுமான

த் அந்த
மா என்னை
த்வந்நிமித் தமது நிமித்தமாய்
ஹ் அகாத் இங்கு வந்தவனாக
புடியஸ் அறிவிராக.

कुशली तव काकुत्स्थः सर्वशस्त्रभृतां वरः । गुरोराराधने युक्तो लक्ष्मणः शुभलक्षणः ॥

சர்வசஸ்த்ரஹ்ருதா "வில்லாளிகளனைவரிலும்
வர்: முதன்மை பெற்ற
தவ உமது
காகுத்ஸ்த: காகுஸ்தர்
குசலி சேஷமமுள்ளவரா
யிருக்கிறார் ;

குரோ: முத்தவருக்கு
அராஹ்நே பணிசெய்வதில்
யுக்த: ஆஸக்தியுள்ளவரும்
சுபலக்ஷண: நல்ல லக்ஷணங்கள்
வாய்ந்தவருமான
லக்ஷண: லக்ஷ்மணருமப்படியே.

तस्य वीर्यवतो देवि भर्तुस्तव हिते रतः । अहमेकस्तु संपाप्तः सुग्रीववचनादिह ॥ ७६ ॥

தேவி "பெருமான் !
தவ உமது
பர்து: பர்த்தாவான
தஸ்ய அந்த
வீர்யவத: வீர்யவானுடைய
ஹிதே ஹிதத்தில்

ரத: ஆஸக்தியுடைய
அஹ் நான்
ஔ: து ஒண்டியாய்,
சுக்ரீவவதநாத் சக்ரீவனது கட்டளைப்
ஹ் இங்கு [படி
சம்பாஸ: வந்து சேர்ந்தேன்.

मयेयमसहायेन चरता कामरूपिणा । दक्षिणा दिगनुक्रान्ता त्वन्मार्गविचयैषिणा ॥७७॥

காமரூபிணா } “காமரூபியாய்,
 த்வன்மார்- } உமது மார்க்கத்தைக்
 விசயைஷிணா } காண வேண்டியவனாய்,
 அசஹாயேன } தனியாய்

चरता } தேடித் திரியும்
 मया } என்னால்
 इयं दक्षिणा दिक् } இந்தத் தென் திக்கு
 अनुक्रान्ता } பற்றப்பட்டது.

दिष्ट्याऽहं हरिसैन्यानां त्वन्नाशमनुशोचताम् । अनेष्यामि सन्तापं तवाभिगमशंसनात् ॥

அஹ் } “நான்
 த்வந்நாசம் } உம்மைக் காணாததைப்
 பற்றி

सन्तापं } ஸந்தாபத்தை
 दिष्ट्या } பாக்கியவசத்தால்
 तव } உமது
 अभिगमशंसनात् } தர்சனம் பெற்றதைச்
 சொல்வதினால்
 अनेष्यामि } ஒழிக்கப் போகிறேன்.

अनुशोचतां } எண்ணி எண்ணித் துயர
 முறுகின்ற

हरिसैन्यानां } வானர சேனையின்

दिष्ट्या हि मम न व्यर्थं देवि सागरलङ्घनम् । प्राप्स्याम्यहमिदं दिष्ट्या त्वदर्शनकृतं यशः ॥

தேவி } “மாதே!
 சாஈரலங்க்நம் } கடலைக் கடந்தது
 ந வ்யர்தம் } வயர்த்தமாய்ப் போகா
 திருப்பது

अहं } நான்
 दिष्ट्या हि } பாக்கிய வசத்தாலேயே
 त्वदर्शनकृतं } உம்மைக் கண்டதினால்
 इदं यशः } இந்த யசஸ்ஸை [வரும்
 प्राप्स्यामि } அடையப்போகிறேன்.

मम दिष्ट्या } எனது பாக்கியமே!

राघवश्च महावीर्यः क्षिप्रं त्वामभिपत्स्यते ।

महावीर्यः } “மஹா வீரராகிய
 राघवः } ஸ்ரீராகவர்,
 राक्षसाधिपं } ராக்ஷஸாதிபனான
 रावणं } ராவணனை
 समिप्रबान्धवं } உற்றார் உறவினர்க
 ளோடு சேர்ந்து

समित्रबान्धवं हत्वा रावणं राक्षसाधिपम् ॥

हत्वा } கொன்று,
 त्वां } உம்மை
 क्षिप्रं च } இதோ
 अभिपत्स्यते } மீட்டுக்கொள்ளப் போகி
 றார்.

माल्यवान्नाम वैदेहि गिरीणामुत्तमो गिरिः । ततोऽभ्यगच्छद्रोकर्णं पर्वतं केसरी हरिः ॥

வெதேஹி } “வைதேஹி!
 गिरीणां } மலைகளுக்குள்
 उत्तमः गिरिः } சிறந்த மலை
 माल्यवान् नाम } மால்யவான் என்பது;
 ततः } அதிலிருந்து

केसरी } கேஸரீ என்னும்
 हरिः } ஓர் வானரர்
 गोकर्णं } கோகர்ணம் என்ற
 पर्वतं } மலைக்கு
 अभ्यगच्छत् } சென்றார்.

स च देवर्षिभिर्दिष्टः पिता मम महाकपिः ।

च } “இது இப்படியிருக்க,
 नदीपतेः } வருணபகவானின்
 पुण्ये तौर्थे } புனித சேஷத்திரத்தில்
 देवर्षिभिः } தேவரிஷிகளால்
 दिष्टः } ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டவ
 ராய்,

तीर्थे नदीपतेः पुण्ये शंखसादनमुद्धरन् ॥

शंखसादनं } சம்பஸா தனனென்னு
 மகரணை
 उद्धरन् } ஸம்ஹாரம் செய்த
 सः } அந்த
 महाकपिः } பெருவானரர்
 मम पिता } எனது தந்தை.

तस्याहं हरिणः क्षेत्रे जातो वातेन मैथिलि । हनुमानिति विख्यातो लोके स्वेनैव कर्मणा ॥

மேதிலி	“ மைதிலி !	स्वेन	என்
तस्य हरिणः	அந்த வானாரின்	कर्मणा एव	செயலைக்கொண்டே
क्षेत्रे	மனைவியினிடத்தில்	लोके	உலகில்
अहं	நான்	हनुमान्	ஹனுமான்
वातेन	வாயுதேவனால்	इति	என்னும்
जातः	உண்டாக்கப்பட்டேன் ;	विख्यातः	பெயருடையவன்.

विश्वासार्थन्तु वैदेहि भर्तुरुक्ता मया गुणाः । अचिराद्राघवो देवि त्वामितो नयिताऽनघे ॥

अनघे	“ புண்பவதியே !	गुणाः	குணங்கள்
देवि	தேவீ !	उक्ताः	எடுத்துரைக்கப்பட்டன
वैदेहि	வைதேஹீ !	राघवः	ரூராகவர்
मया	என்னால்	त्वां	உம்மை
तु	இது விஷயத்தில்	अचिरात्	விரைவிலேயே
विश्वासार्थं	நம்பிக்கை உண்டாவதன் பொருட்டு	इतः	இங்கிருந்து
भर्तुः	நாயகரின்	नयिता	கொண்டு செல்லப் போகிறார்”.

एवं विश्वासिता सीता हेतुभिः शोककर्षिता । उपपन्नैरभिज्ञानैर्दूतं तमवगच्छति ॥ ८५ ॥

शोककर्षिता	சோகத்தால் மெலிவுற்ற	अभिज्ञानैः	அடையாளங்களாலும்
सीता	வலிதை	विश्वासिता	நம்பிக்கை உண்டாக்கப்
एवं	இப்படிப்பட்ட	तं	அவரை [பட்டவளாய்
हेतुभिः	ஏற்ற காரணங்களாலும்	दूतं	தூதரென
उपपन्नैः	உசிதமான	अवगच्छति	உறுதிக்கொள்கிறார்.

अतुलं च गता हर्षं प्रहर्षेण च जानकी । नेत्राभ्यां वक्रपक्ष्मभ्यां मुमोचानन्दजं जलम् ॥

जानकी	ஜானகி	वक्रपक्ष्मभ्यां	வளைந்த இமை சூழ்ந்த
अतुलं	ஒப்பில்லாத	नेत्राभ्यां च	கண்களிலிருந்தும்
हर्षं च	ஆனந்தத்தையும்	आनन्दजं जलं	ஆனந்தபாஷ்பத்தை
गता	அடைந்தவளாய்	मुमोच	பெருகவிட்டாள்.
प्रहर्षेण	மிகுந்தசந்தோஷத்தினால்		

चारु तद्वदनं तस्यास्ताम्रशुक्लायतेक्षणम् । अशोभत विशालाक्ष्या राहुमुक्त इवोडुराट् ॥

तस्याः	அந்த	तत् वदनं	ஒப்பற்ற திருமுகம்
विशालाक्ष्याः	விசாலாக்ஷியின்	राहुमुक्तः	ராகுவினின்றி விடு
ताम्रशुक्ला- यतेक्षणं }	சிவந்து வெளுத்த நீண் ட கண்களையுடைய	उडुराट्	சந்திரன் [பெற்ற
चारु	அழகிய	इव	போல்
		अशोभत	எளங்கிற்று.

हनुमन्तं कपिं व्यक्तं मन्यते नान्यथेति सा । अथोवाच हनूमांस्तामुत्तरं प्रियदर्शनाम् ॥

सा	அவள்	हनूमान्	ஹனுமார்
कपिं	வானாரை	प्रियदर्शनां	குளிர்ந்து கடாக்கி
हनुमन्तं इति	ஹனுமார் என்றே	तां	அவளைப் பார்த்து [ன்ற
व्यक्तं	ஸந்தேஹ மின்றி	अथ	இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்
मन्यते	திடனுற்றாள் ;	उत्तरं	சொல்லவேண்டியதை
अन्यथा न	வேறாய் நினைக்க		மேலும்
	இடமுமில்லை ;	उवाच	மொழிந்தார்.

एतत्ते सर्वमाख्यातं समाश्वसिहि मैथिलि । किं करोमि कथं वा ते रोचते प्रतियाम्यहम् ॥

मैथिलि	“மைதிலீ !	प्रतियामि	மீண்டும் விடைகொள்ளு
ते	உமக்கு		கின்றேன்.
एतत् सर्वं	இது முற்றிலும்	वा	அல்லது
आख्यातं	உள்ளபடி தெரியச்செய்	किं	என்ன
	யப்பட்டது ;	करोमि	செய்யவேண்டும் ?
समाश्वसिहि	மனோதைரியம்	ते	உமக்கு
	கொள்ளும் ;	कथं	எப்படி
अहं	நானும்	रोचते	திருவுள்ளமிருக்கிறது ?

हतेऽसुरे संयति शंबसादने कपिप्रवीरेण महर्षिचोदनात् ।

ततोऽस्मि वायुप्रभवो हि मैथिलि प्रभावतस्तत्प्रतिमश्च वानरः ॥ ९० ॥

मैथिलि	“மைதிலீ !	ततः	அதனால்
महर्षिचोदनात्	மஹர்ஷிகளின்	वानरः हि	வானரரூபமாயே
	நியமனத்தால்	वायुप्रभवः	வாயுவுக்குப்
कपिप्रवीरेण	வானரவீரனால்		பிறந்தவனும்
शंबसादने	சம்பஸாதனென்ற	प्रभावतः	ப்ரபாவத்தால்
असुरे	அசுரன்	तत्प्रतिमः च	அவரை ஒத்தவனு
संयति	போரிலே		மாகவே
हते	ஸம்ஹரிக்கப்படவே	अस्मि	ஆகிறேன்”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चत्रिंशः सर्गः ॥ ३५ ॥

आदितः श्लोकाः 13358

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1568

परलिशः सर्गः—முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் || 36 ||

अङ्गुलीयकप्रदानम्—கணையாழி கொடுத்தல்.

भूय एव महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः । अब्रवीत् प्रश्रितं वाक्यं सीताप्रत्ययकारणात् ॥

मारुतात्मजः	வாயுகுமாரரும்	सीताप्रत्यय-)	லீதைக்கு நம்பிக்கை
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியுமான	कारणात्)	வினாவிப்பதற்காக
हनुमान्	ஹனுமார்	प्रश्रितं एव	மரியாதையைக் காட்டு
भूयः	இன்னும் அதிகமாய்	वाक्यं	வாக்கியத்தை [கிற
		अब्रवीत्	விண்ணப்பம் செய்தார் :-

वानरोऽहं महाभागे दूतो रामस्य धीमतः । रामनामाङ्कितश्चैदं पश्य देव्यङ्गुलीयकम् ॥
प्रत्ययार्थं तवानीतं तेन दत्तं महात्मना । समाश्वसिहि भद्रं ते क्षीणदुःखफला ह्यसि ॥

देवि	“அம்ம!	आनीतं	(என்னால்) கொண்டு
महाभागे	புண்ணியவதி!		வரப்பட்ட
अहं	நான்	रामनामाङ्कितं	ஸ்ரீராமருடைய பெயர்
धीमतः	தீமானான		எழுதப்பெற்ற
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	इदं	இந்த
दूतः	தூதனான	अङ्गुलीयकं च	கணையாழியையும்
वानरः	வானரன்.	पश्य	கடாக்ஷித்தருளும்;
हि	ஆகையால்	ते	உமக்கு
तव	உமக்கு	भद्रं	சேஷம்(வந்துவிட்டது).
प्रत्ययार्थं	ஸந்தேஹமற்ற நிச்சயம்	क्षीणदुःखफला	துக்கத்தின் ஒழிந்த
तेन	அந்த		முடிவுகண்டவராய்
महात्मना	மஹாத்மாவால்	असि	ஆகிறீர்.
दत्तं	கொடுக்கப்பட்டு	समाश्वसिहि	மனோதையம்
			கொள்ளும்”.

इत्युक्त्वा प्रददौ तत्तु सीतायै वानरोत्तमः ॥ ४ ॥

वानरोत्तमः	வானரோத்தமர்	उक्त्वा	சொல்லி
इति	இவ்விதம்	तत्	அதை
तु	இவ்விஷயத்தில்	सीतायै	லீதைக்கு
		प्रददौ	ஸமர்ப்பித்தார்.

गृहीत्वा प्रेक्षमाणा सा भर्तुः करविभूषणम् । भर्तारमिव संप्राप्ता जानकी मुदिताऽभवत् ॥

सा	அந்த	प्रेक्षमाणा	கண்களால் உற்றுப்
जानकी	ஜானகியானவள்	भर्तारं	பாத்தாவை [பார்த்து,
भर्तुः	காதலனது	संप्राप्ता हव	நேரிலே கண்டவளாகவே
करविभूषणं	கணையாழியை	मुदिता	ஸந்தோஷங் கொண்ட
गृहीत्वा	கையில் வாங்கி	अभवत्	விளங்கினாள். [வளாய்

प्रेषयिष्यति दुर्धर्षो रामो न ह्यपरीक्षितम् । पराक्रममविज्ञाय मत्सकाशं विशेषतः ॥ ११ ॥

दुर्धर्षः “ ‘இன்னான் இவ்வளவு’
என்று காணவல்ல

रामः ஸ்ரீராமர்
पराक्रमं பராக்கிரமத்தை
अविज्ञाय ஆராய்ந்தறியாது

अपरीक्षितं சோதித்துக் கண்டறி
யப்படாதவனை,

विशेषतः அதிலும்
मत्सकाशं என்னிடத்திற்கு,
न प्रेषयिष्यति हि அனுப்பமாட்டாரன்றோ!

दिष्ट्या स कुशली रामो धर्मात्मा सत्यवत्सलः । लक्ष्मणश्च महातेजाः सुमित्रानन्दवर्धनः ॥

धर्मात्मा “தர்மாத்மாவும்
सत्यवत्सलः ஸத்யவதஸலருமான
सः அந்த
रामः ஸ்ரீராமர்
दिष्ट्या நல்ல வேளையாய்
कुशली சேஷமத்துடனிருக்கிறார்.

सुमित्रानन्द-) ஸுமித்திரையின் ஸந்
वर्धनः) தோஷவர்த்தகரும்
महातेजाः மஹா தேஜஸ்வியுமான
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
च அப்படியே (சேஷமமா
யிருக்கிறார்.)

कुशली यदि काकुत्स्थः किन्नु सागरमेखलाम् । महीं दहति कोपेन युगान्ताग्निरिवोत्थितः॥

काकुत्स्थः “காகுத்ஸ்தர்
कुशली சேஷமமே;
यदि அப்படியானால்,
सागरमेखलां கடல் சூழ்ந்த
महीं பூவுலகை

युगान्ताग्निः காலாக்கினி
उत्थितः इव கிளர்ந்ததுபோல
कोपेन கோபத்தால்
दहति किं नु எரிக்கப்போகிறாரோ
என்னவோ?

अथवा शक्तिमन्तौ तौ सुराणामपि निग्रहे । ममैव तु न दुःखानामस्ति मन्ये विपर्ययः ॥

सुराणां अपि “தேவர்களுக்குங்கூட
निग्रहे சிணைப்புரிவதில்
तौ तु அவ்விருவர்களும்
शक्तिमन्तौ एव வல்லவர்களே.
अथवा ஆனாலோ

मम எனது
दुःखानां துக்கங்களுக்கு
विपर्ययः ஒழியுந்தன்மை
न अस्ति இல்லை (என்று)
मन्ये சினைக்கிறேன்.

कच्चिन्न व्यथते रामः कच्चिन्न परितप्यते । उत्तराणि च कार्याणि कुरुते पुरुषोत्तमः ॥

पुरुषोत्तमः “புருஷோத்தமரான
रामः ஸ்ரீராமர்
न व्यथते மனங்கலங்காதிருக்கிறார்
என்று

कच्चित् நான் நினைக்கிறேன்.
न परितप्यते . பரிதபியாதிருக்கிறார்
என்றும்

उत्तराणि மேல் நடக்கவேண்டிய
कार्याणि காரியங்களை
कुरुते च கவனித்து வருகின்றார்
என்றும்
कच्चित् நான் நினைக்கிறேன்.

कचिन्न दीनः संभ्रान्तः कार्येषु च न मुह्यति । कश्चित् पुरुषकार्याणि कुरुते नृपतेः सुतः ॥

नृपतेः सुतः	“राजाविन् कुमार्	न मुह्यति	தமொறுதிருக்கிரார்
न दीनः	தைரியத்தை விடாம		என்றும்
	விருக்கிரார் என்று	पुरुषकार्याणि	புருஷப்பிரயத்தினங்களை
कश्चित्	நான் நினைக்கிறேன் ;	कुरुते च	செய்துகொண்டிருக்கி
कार्येषु	காரியங்களில்		றார் என்றும்
संभ्रान्तः	கலவரமடைந்தவராய்	कश्चित्	நான் நினைக்கிறேன் .

द्विविधं त्रिविधोपायमुपायमपि सेवते । विजिगीषुः सुहृत् कश्चिन्मितेषु च परन्तपः ॥१७॥

परन्तपः	“போர்வீரர்	विजिगीषुः	சத்துருக்களை ஜயிக்க
मितेषु	மித்திரர்களிடத்தில்		ஆசையுடையவராய்
सुहृत्	அன்பராய்	विविधोपायं च	(தானம், பேதம், தண்
द्विविधं	(ஸாமம் தானம் என்		டம் என்ற) மூலித
	னும்) இருவகை	सेवते	உபாயத்தையும்
उपायं अपि	உபாயத்தையும்	कश्चित्	உபயோகிக்கிறார் என்று
			நான் நினைக்கிறேன் .

कश्चिन्मित्राणि लभते मित्रैश्चाप्यभिगम्यते । कश्चित् कल्याणमित्रश्च मित्रैश्चापि पुरस्कृतः ॥

कल्याणमित्रः	“பெயர் பெற்ற நண்பர்	कश्चित्	நான் நினைக்கிறேன் ;
मित्रैः	மித்திரர்களால்	मित्रैः च	மித்திரர்களாலும்
अभिगम्यते च	வந்து காணப்படுகிறார்	पुरस्कृतः अपि	நன்கு மதிக்கப்படுகிறார்
मित्राणि	மித்திரர்களை [என்றும்		என்றும்
लभते च	உபசரிக்கிறார் என்றும்	कश्चित्	நான் நினைக்கிறேன் .

कश्चिदाशास्ति देवानां प्रसादं पार्थिवात्मजः । कश्चित् पुरुषकारश्च दैवश्च प्रतिपद्यते ॥

पार्थिवात्मजः	“சக்ரவர்த்தி திருமகனார்	पुरुषकारं च	புருஷப்பிரயத்தினக்
देवानां	தேவர்களுடைய		தையும்
प्रसादं	ஆனுகூரஹத்தை	दैवं च	தெய்வஸம்மதமாகவே
आशास्ति	பிரார்த்தித்து வருகிறார்	प्रतिपद्यते	மேற்கொண்டிருக்கிறார்
	என்று		என்று
कश्चित्	நான் நினைக்கிறேன் .	कश्चित्	நான் நம்புகிறேன் .

कश्चिन्न विगतस्नेहो विवासान्मयि राघवः । कश्चिन्मां व्यसनादस्मान्मोक्षयिष्यति वानर ॥

राघवः	“ஸ்ரீராகவர்	वानर	வானரரே !
मयि	என்னிடத்தில்	अस्मात्	இந்த
विवासात्	தூரத்தில் வாசம்	व्यसनात्	இக்கட்டினின்றும்
	செய்வதால்	मां	என்கோ
विगतस्नेहः न	அன்பு குன்றாமலிருக்க	मोक्षयिष्यति	விடுவிக்க முயற்சி
	கின்றாரென்று		செய்கிறார் என்று
कश्चित्	நான் நினைக்கிறேன் ;	कश्चित्	நான் நினைக்கிறேன் .

सुखानामुचितो नित्यमसुखानामनौचितः । दुःखमुत्तरमासाद्य कचिद्रामो न सीदति ॥

नित्यं “எப்பொழுதும்
सुखानां ஸுகங்களுக்கு
उचितः ஏற்றவரும்
असुखानां துன்பங்களுக்கு
अनौचितः ஏலாதவருமான

रामः ஸ்ரீராமர்
उत्तरं दुःखं பெரிய துக்கத்தை
आसाद्य அடைந்து
न सीदति நலியாதிருக்கிறாரென்று
कचित् நான் நம்புகிறேன்.

कौसल्यायास्तथा कचित् सुमित्रायास्तथैव च । अभीक्ष्णं श्रूयते कचित् कुशलं भरतस्य च ॥

कौसल्यायाः } “கௌஸல்யாதேவியி
तथा } னுடையவும்
सुमित्रायाः च ஸுமித்திராதேவியி
னுடையவும்

श्रूयते கேட்கப்படுகிறதென்று
कचित् நான் நம்புகிறேன் ;
तथा एव அவ்வண்ணமாகவே
भरतस्य च பரதனுடைய குசலமும்
कचित् கேட்கப்படுகிறதென்று
நான் நினைக்கிறேன்.

कुशलं கேதமமானது
अभीक्ष्णं அடிக்கடி

मन्निमित्तेन मानार्हः कच्चिच्छोकेन राघवः । कच्चिन्नान्यमना रामः कच्चिन्मां तारयिष्यति ॥

राघवः “ஸ்ரீராகவர்
मन्निमित्तेन என் பொருட்டான
शोकेन சோகத்தால்
मानार्हः வேண்டிய ரோஷங்
கொண்டவராயிருக்
கிறாரென்று
कचित् நான் நினைக்கிறேன் ;

अन्यमनाः न மனந்தளராதிருக்கிற
ரென்றும்
कचित् நான் நினைக்கிறேன் ;
रामः ஸ்ரீராமர்
मां तारयिष्यति என்னை அபாயத்தினி
ன்று விடுவிப்பாரென்று
कचित् நான் நினைக்கிறேன்.

कचिदक्षौहिणीं भीमां भरतो आतृवत्सलः । ध्वजिनीं मन्त्रिभिर्गुप्तां प्रेषयिष्यति मत्कृते ॥

आतृवत्सलः “ப்ராதாவினிடத்தில்
அற்புதமான பற்றுள்
எவரான

भरतः பரதர்
मन्त्रिभिः மந்திரிகளால்
गुप्तां பாதுகாக்கப்பட்ட
भीमां மஹத்தான

अक्षौहिणीं { 21,870 ரதங்கள்,
21,870 யானைகள்,
65,610 குதிரைகள்,
109,350 காலாட்கள்
இவைகள் கொண்ட
ध्वजिनीं ஹைன்யத்தை
मत्कृते எனக்காக
प्रेषयिष्यति அனுப்பித்தருவாரென்று
कचित् நான் நினைக்கிறேன்.

वानराधिपतिः श्रीमान् सुग्रीवः कचिदेष्यति । मत्कृते हरिभिर्वीरैर्वृतो दन्तनखायुधैः ॥

श्रीमान् “ஸ்ரீமானான
वानराधिपतिः வானரர் கோமானான
सुग्रीवः சுகரீவர்
दन्तनखायुधैः “பற்களையும், நகங்களையும்
ஆபுதங்களாகக்கொண்ட

हरिभिः वीरैः வானரவீரர்களால்
वृतः சூழப்பட்டவராய்
मत्कृते எனக்காக
एष्यति வருவாரென்று
कचित् நான் நினைக்கிறேன்.

कच्चिच्च लक्ष्मणः शूरः सुमित्रानन्दवर्धनः । अस्रविच्छरजालेन राक्षसान् विधमिष्यति ॥

சுமித்ரானந்தவர்தன: "ஸ-மித்ரைக்கு ஆனந்த
 சூர: சூரரும் [வர்த்தகரும்,
 அஸ்வித் அஸ்திரங்களை அறிந்த
 வருமான

शरजालेन சரத்தொகுதியால்
 राक्षसान् அரக்கர்களை
 विधमिष्यति பறந்தோடச் செய்வா
 रोन्नु
 कच्चिन् நான் நம்புகிறேன்.

रौद्रेण कच्चिदस्त्रेण रामेण निहतं रणे । द्रक्ष्याम्यल्पेन कालेन रावणं ससुहृज्जनम् ॥ २७ ॥

ராமே "ஸ்ரீராமரால்
 रावणं ராவணனை
 ससुहृज्जनं உற்றார் பெற்றாரோடு
 கூடினவனாய்
 रणे யுத்தத்தில்
 रौद्रेण ரௌத்ரமாய்

उल्लता ஜ்வலிக்கிற
 अस्त्रेण அஸ்திரத்தால்
 निहतं கொல்லப்பட்டவனாக
 अल्पेन कालेन ஸ்வல்பகாலத்தில்
 द्रक्ष्यामि காண்பேனென்று
 कच्चिन् நான் நினைக்கிறேன்.

कच्चिन्न तद्धेमसमानवर्णं तस्याननं पद्मसमानगन्धि ।

मया विना शुष्यति शोकदीनं जलक्षये पद्ममिवातपेन ॥ २८ ॥

ஹேமசமானவர்ப் "பொன்போன்ற நிறமும்
 पद्मसमानगन्धि தாமரைப்பூபோன்ற
 மணமுமுள்ள
 तस्य அவருடைய
 तत् आननं அந்த முகமானது
 मया विना என்னை விட்டுப்பிரிந்த

शोकदीनं சோகத்தால் வருந்தி
 जलक्षये நீர் வற்றியபோது
 आतपेन வெய்யிலால்
 पद्मं इव தாமரை மலர்போல
 न शुष्यति வாடாமலிருக்கிறதென்று
 कच्चिन् நான் நம்புகிறேன்.

धर्मापदेशाच्चयजतश्च राज्यं माञ्चाप्यरण्यं नयतः पदातिम् ।

नासीद्वयथा यस्य न भीर्न शोकः कच्चिच्च धैर्यं हृदये करोति ॥ २९ ॥

धर्मापदेशात् "தர்மமொன்றையே
 लक्ष्यमा कङ्कोण्ड
 राज्यं ராஜ்யத்தை [தால்
 त्यजतः च துறந்ததிலும்,
 मां என்னை
 पदातिं கால்டையாக
 अरण्यं காட்டுக்கு
 नयतः च அழைத்துவந்ததிலும்,
 शोकः சோகம்
 न இல்லாமலிருந்ததும்,

भीः பயம்
 न இல்லாமலிருந்ததும்,
 व्यथा अपि மனக்கவலைகூட
 नासीत् च இல்லாதிருந்ததும்
 यस्य எவருக்கோ அவருடைய
 हृदये உள்ளத்தில்
 धैर्यं உறுதிப்பாடு
 करोति நிலைபெற்றிருக்கின்ற
 कच्चिन् நான் நம்புகிறேன்.

न चास्य माता न पिता च नान्यः स्नेहाद्विशिष्टोऽस्ति मया समो वा ।

तावद्धयहं दूत जिजीविषेयं यावत्प्रवृत्तिं शृणुयां प्रियस्य

॥ ३० ॥

दूत "தூதரே!
 मया என்னால்
 स्नेहात् ஸ்நேஹமூலமாய்
 विशिष्टः மஹாப்பிரஸித்திபெற்ற
 पिता च பிதாவும்
 अस्य இவருக்கு
 समः ஸமானமாய்
 न अस्ति மனதில் கொள்ள
 माता च न माதாவும் முடியாது;
 முடியாது;

अन्यः वा வேறு யாராகட்டும்
 न முடியாது;
 यावत् எப்பொழுது
 प्रियस्य அன்பரது
 प्रवृत्ति விருந்தாந்தத்தை
 श्रुत्या கேட்பேனோ
 तावन् हि அதுவரையிலேதான்
 अहं நான்
 जिजीविषेम् உயிரை வைத்திருக்க
 நினைத்திருக்கிறேன்."

इतीव देवी वचनं महार्थं तं वानरेन्द्रं मधुरार्थमुक्त्वा ।

श्रोतुं पुनस्तस्य वचोऽभिरामं रामार्थयुक्तं विरराम रामा ॥ ३१ ॥

रामा ஸர்வ நிபுணையான
 देवी தேவி
 इव இவ்விதமாய்
 इति மேற்சொல்லியவண்ணம்
 महार्थं பெரும்பொருளமைந்த
 मधुरार्थं செவிக்கினியதுமான
 वचनं வசனத்தை
 वानरेन्द्रं வானரச்ரேஷ்டரான
 तं அவரை நோக்கி

उक्त्वा சொல்லி
 तस्य அவருடைய
 रामार्थयुक्तं ஸ்ரீராமரையே பிரயோ
 ஜனமாக அடைய
 உரியதும்
 अभिरामं ஸ்ரீராமரைப்பற்றியது
 वचः சொல்லை [மான
 पुनः மறுபடியும்
 श्रोतुं கேட்பதற்கு
 विरराम ஓய்ந்தாள்.

सीताया वचनं श्रुत्वा मारुतिर्भीमविक्रमः । शिरस्यञ्जलिमाधाय वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥

भीमविक्रमः பெருந்திறலோனான
 मारुति: மாருதி
 सीताया: ஸீதையின்
 वचनं श्रुत्वा வசனத்தைக் கேட்டு
 शिरसि தலையில்

अञ्जलिं கைகுவித்தலை
 आधाय செத்துகொண்டு
 उत्तरं பின்வருகிற
 वाक्यं வாக்கியத்தை
 अब्रवीत् மொழிந்தார்:—

न त्वामिहस्थां जानीते रामः कमललोचनः । तेन त्वां नानयत्याशु शचीमिव पुरन्दरः ॥

कमललोचनः "தாமரைக்கண்ணரான
 रामः ஸ்ரீராமர்
 त्वां உம்மை
 इहस्थां இங்கிருப்பவராக
 न जानीते அறியார்;
 तेन ஆனதுபற்றியே

पुरन्दरः இந்திரன்
 शचीम् इव சசீதேவியைப்போல்
 त्वां உம்மை
 आशु உடனே
 न आनयति கொண்டுபோகப்
 பெற்றிலர்.

श्रुत्वैव तु वचो मह्यं क्षिप्रमेव्यति राघवः । चमूं प्रकर्षन्महतीं हर्यृक्षगणसङ्कुलाम् ॥ ३४ ॥

राघवः	“ஸ்ரீராகவர்	महतीं	பெரிய
मह्यं वचः	எனது சொல்லை	चमूं	ஸேனையை
श्रुत्वा एव	கேட்டு உடனேயே	प्रकर्षन्	திரட்டிக்கொண்டு
हर्यृक्षगण- } सङ्कुलां तु }	வானரகணங்களும் ருக்ஷ கணங்களுமே நிறைந்த	क्षिप्रं	இதோ
		एव्यति	எழுந்தருளப்போகிறார்.

विष्टंभयित्वा बाणौघैरक्षोभ्यां वरुणालयम् ।

करिष्यति पुरीं लङ्कां काकुत्स्थः शान्तराक्षसाम् ॥ ३५ ॥

अक्षोभ्यं	“கலக்குவதற்கு அரிய	लङ्कां पुरीं	இலங்கை நகரை
वरुणालयं	கடலை [தான	शान्तराक्षसां	இராகுதப்பூண்டு அற்ற
बाणौघैः	பாணத்தொகுதிகளால்	काकुत्स्थः	காகுத்ஸ்தர் [தாக
विष्टंभयित्वा	ஸ்தம்பிக்கச்செய்து	करिष्यति	செய்யப்போகிறார்.

तत्र यद्यन्तरा मृत्युर्यदि देवाः सहासुराः । स्थास्यन्ति पथि रामस्य स तानपि वधिष्यति ॥

रामस्य	“ஸ்ரீராமருடைய	अन्तरा	குறுக்கிட்டு
पथि	வியவஹாரத்தில்	स्थास्यन्ति यदि	நிற்பார்கள் ஆனால்
मृत्युः यदि	யமதர்மராஜாவாயி	तान्	அவர்களை
	னும் சரி	तत्र	அப்பொழுதே
सहासुराः	அஸ்ரர்களுடன் கூடிய	सः	அவர்
देवाः अपि	தேவர்களாயினும் சரி	वधिष्यति	முடித்துவிடுவார்.

तवाददर्शनजेनायें शोकेन स परिप्लुताः । न शर्म लभते रामः सिंहादित इव द्विपः ॥ ३७ ॥

आयें	“ஓ! பெருமாட்டி!	परिप्लुतः	பரிதபிக்கின்றவராய்
सः	அந்த	सिंहादितः	சிங்கத்தால் பீடிக்கப்
रामः	ஸ்ரீராமர்		படும்
तव अदर्शनजेन	உம்மைக்காணாமையா	द्विपः इव	யானைபோல்
	லுண்டான	शर्म	சுகத்தை
शोकेन	சோகத்தால்	न लभते	காணாதிருக்கிறார்.

मलयेन च विन्ध्येन मेरुणा मन्दरेण च । ददुरेण च ते देवि शपे मूलफलेन च ॥ ३८ ॥

यथा सुनयनं वल्गु विम्बोष्ठं चारुकुण्डलम् । मुखं द्रक्ष्यसि रामस्य पूर्णचन्द्रमिवोदितम् ॥

देवि	“ஓ தேவி!	चारुकुण्डलं	அற்புத குண்டலங்கள்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய		அணியப்பெற்றதும்
सुनयनं	அழகிய கண்ணுள்ளதும்	उदितं	உதயமான
वल्गु	இன்பம் விளைவிப்பதும்	पूर्णचन्द्र इव	பூர்ணசந்திரனைப்போல்
विम्बोष्ठं	கோவைக்கனிபோன்ற		விளங்குவதுமான
	அதரமுள்ளதும்	मुखं	முகத்தை

द्रक्ष्यसि (நீர்) கண்டுளிக்கப்
போகிறீர்
यथा என்று,
मलयेन மலையமலையின்மேலும்
विन्धेन வந்தியமலையின்மேலும்
मेरुणा च மேருமலையின்மேலும்

मन्दरेण च மந்தரமலையின்மேலும்
दुन्दरेण च தர்த்தரமலையின்மேலும்
मूलफलेन च கிழங்குகள், பழங்களின்
ते உமக்கு [மேலும்
शपे ஆணையிட்டுச் சொல்லு
கின்றேன்.

क्षिप्रं द्रक्ष्यसि वैदेहि रामं प्रस्रवणे गिरौ । शतक्रतुमिवासीनं नाकपृष्ठस्य मूर्धनि ॥४०॥

वैदेही “ஓ! வைதேஹி!
नाकपृष्ठस्य சுவர்க்கத்தில் இந்திர
னுக்கே உரிய இடமான
நாகபிர்ஷ்டமென்பதின்
मूर्धनि आसीनं உச்சியில் வீற்றிருக்கிற

शतक्रतुं इव இந்திரனைப்போல்,
प्रस्रवणे गिरौ ப்ரஸ்ரவணமலையில்
रामं ஸ்ரீராமரை
क्षिप्रं இதோ
द्रक्ष्यसि பார்க்கப்போகிறீர்.

न मांसं राघवो भुङ्क्ते न चापि मधु सेवते । वन्यं सुविहितं नित्यं भक्तपश्नाति पञ्चमम् ॥

राघवः “ஸ்ரீராகவர்
मांसं च பழங்களின் சதைப்பற்
றுள்ள பாகத்தையும்
न भुङ्क्ते புஜிப்பதில்லை.
मधु अपि தேனையிருந்தாலும்
न सेवते உட்கொள்ளுகிறதில்லை.
नित्यं நாடோறும்

पञ्चमं 24 நாழிகைக்குமேல்
30 நாழிகைக்குள்
सुविहितं ஆசாரத்துடன் தயாரிக்
கப்பட்டதும்
भक्तं நீரில் வேகவிடப்பட்டது
वन्यं காய்கிழங்கை [மான
अश्नाति புஜிக்கிறார்.

नैव दंशान्न मशकान्न कीटान्न सरीसृपान् । राघवोऽपनयेद्वात्रात् त्वद्गतेनान्तरात्मना ॥

त्वद्गतेन “உமக்கொப்பித் துவிட்ட
अन्तरात्मना உள்ளறிவால்
राघवः ஸ்ரீராகவர்
गालात् மேனியிலிருந்து
दंशान् ஈக்களையும்
न अपनयेत् ஒதுக்குவதில்லை;

मशकान् न கொசுக்களையும் (ஒதுக்
कुवत्) இல்லை;
कीटान् न புழுக்களையும் (ஒதுக்கு
वत्) இல்லை.
सरीसृपान् न एव பாம்புகளையும் (ஒதுக்கு
वत्) இல்லவேயில்லை.

नित्यं ध्यानपरो रामो नित्यं शोकपरायणः । नान्यच्चिन्तयते किञ्चित् स तु कामवशं गतः ॥

सः रामः “அந்த ஸ்ரீராமர்
कामवशं गतः வதொன்றிருந்தால்
வேறொன்றும் தேவை
யில்லையோ அதைக்
கொள்வதில் மனஞ்
செலுத்தியவராய்
तु இதுறிமித்தமாய்
नित्यं எப்பொழுதும்

शोकपरायणः சோகத்தால் பரிதவிப்ப
வராய்,
नित्यं எப்பொழுதும்
ध्यानपरः ஆழ்ந்த ஆலோசனையி
லிருப்பவராய்,
किञ्चित् சிறிதேனும்
अन्यत् வேறு எதையும்
न चिन्तयते அறியார்.

अनिद्रः सततं रामः सुप्तोऽपि च नरोत्तमः । सीतेति मधुरां वाणीं व्याहरन् प्रतिबुध्यते ॥

नरोत्तमः “पुरुஷ ச்ரோஷ்டரான
रामः ஸ்ரீராமர்
सततं ஒருபொழுதும்
अनिद्रः நித்திரை கொள்வதில்லை
सुप्तः अपि च எப்பொழுதேனும்
கொஞ்சம் உறங்கினாலும்

सीते ‘ஸீதே’
इति என்னும்
मधुरां वाणीं மதுரமான மொழியை
व्याहरन् கூப்பிட்டபடியே
प्रतिबुध्यते கண்விழிக்கிரார்.

दृष्ट्वा फलं वा पुष्पं वा यद्वाऽन्यत् स्त्रीमनोहरम् । बहुशो वा प्रियेत्येवं शोचंस्त्वामभिभाषते ॥

फलं वा “பழக்கையாவது
पुष्पं वा புஷ்பக்கையாவது
स्त्रीमनोहरं ஸ்திரீகளின் மனதிற்கினி
अन्यत् वा வேறு எதையாவது [ய
दृष्ट्वा கண்டு
बहुशः மிகவும்

शोचन् வருந்துபவராய்,
प्रिये ‘ஆ! ப்ரியே’
इति என்று
एवं இவ்வண்ணம்
त्वां உம்மை
अभिभाषते கூவுகிறார்.

स देवि नित्यं परितप्यमानस्त्वामेव सीतेत्यभिभाषमाणः ।

धृतव्रतो राजसुतो महात्मा तवैव लाभाय कृतप्रयत्नः ॥ ४६ ॥

देवि “ஓ தேவி!
महात्मा மஹாத்மாவும்
राजसुतः ராஜசுமாரரும்
धृतव्रतः பிரமாணங்களை உறுதி
யாய் அனுஷ்டிப்பவரு
மான
सः அவர்
नित्यं எப்பொழுதும்

परितप्यमानः பரிதவிக்கிறவராய்
सीते इति ‘ஸீதே’ என்று
त्वां உம்மை
अभिभाष- }
माणः एव } கூப்பிட்டவண்ணமாய்
तव உம்மை
लाभाय एव அடைவதற்காகவே
कृतप्रयत्नः முயற்சி செய்கிறார்.”

सा रामसङ्कीर्तनवीतशोका रामस्य शोकेन समानशोका ।

शरन्मुखे साम्बुदशेषचन्द्रा निशेव वैदेहसुता बभूव ॥ ४७ ॥

वैदेहसुता விதேஹமன்னரின்
மகளான
सा அவள்
रामसङ्कीर्तन- } ஸ்ரீராமஸங்கீர்த்தனத்
वीतशोका } தால் நீங்கிய சோக
முடையவளாய்
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய

शोकेन சோகத்தால்
समानशोका அவரோடொத்து
சோகித்தவளாய்
शरन्मुखे சரக்கால ஆரம்பத்தில்
साम्बुदशेषचन्द्रा மேகம்படிந்த சந்திரனை
निशा इव இரவுபோல் [யுடைய
बभूव விளங்கினாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षट्त्रिंशः सर्गः ॥ ३६ ॥

आदितः श्लोकाः 13405

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1615

सप्तत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் || 37 ||

हनुमता विश्वरूपदर्शनम्—ஹனுமார் விச்வரூபத்தைக் காண்பிப்பது.

स सीता वचनं श्रुत्वा पूर्णचन्द्रनिभानना । हनूमन्तमुवाचेदं धर्मार्थसहितं वचः ॥ १ ॥

पूर्णचन्द्रनिभानना முழுமதிபோன்ற முகத்
सा अन्त [தையுடைய
सीता லீதை
वचनं ஸமாசாரத்தை
श्रुत्वा கேட்டு,

हनूमन्तं ஹனுமாரைப் பார்த்து
धर्मार्थसहितं அறமும் பொருளும்
इदं பின்வரும் [வாய்ந்த
वचः மொழியை
उवाच கூறினான் :—

अमृतं विषसंसृष्टं त्वया वानर भाषितम् । यच्च नान्यमना रामो यच्च शोकपरायणः ॥

वानर “ஏ வானரரே!
त्वया உம்மால்
भाषितं சொல்லப்பட்ட
रामः ‘ஸ்ரீராமர்
अन्यमनाः न வேறொன்றில் மனம்
செலுத்தியவராயில்லை’

यत् च என்றது
अमृतं அமிருதமாயிருக்கிறது.
शोकपरायणः ‘சோகத்தில் அமிழ்ந்
திருக்கின்றனர்’
यत् च என்றது
विषसंसृष्टं விஷம் கலந்ததாகிறது.

ऐश्वर्ये वा सुविस्तीर्णे व्यसने वा सुदारुणे । रज्ज्वेव पुरुषं बद्धा कृतान्तः परिकर्षति ॥

सुविस्तीर्णे “பரிபூர்ணமான
ऐश्वर्ये वा ஐசுவரியத்திலிருந்
பினும்

कृतान्तः பூர்வஜன்மக்கிரியைக
ளால் தப்பாது நேரிடும்
பயனானது

सुदारुणे மிகக் கொடிதான
व्यसने वा வியசனத்திலிருப்பினும்
पुरुषं மானிட கோடியை

रज्ज्वा इव கயிற்றூலே போல்
बद्धा பிணைக்கப்பட்டு
परिकर्षति நடத்திவைக்கிறது.

विधिर्नूनमसंहार्यः प्राणिनां प्लवगोत्तम । सौमित्रिं मां च रामं च व्यसनैः पश्य मोहितान् ॥

प्लवगोत्तम “வானரோத்தம!
प्राणिनां மானிடர்களுக்கு
विधिः விதியானது
असंहार्यः தன்செயலைத் தவிர்க்க
नूनं நிச்சயம்; [விடாது,
व्यसनैः வியஸனங்களால்

मोहितान् கலக்கமடைந்தவர்களான
सौमित्रिं ஸௌமித்திரியையும்
मां च என்னையும்
रामं च ஸ்ரீராமரையும்
पश्य (உதாரணமாய்க்) கண்டு
கொள்ளும்.

शोकस्यास्य कदा पारं राघवोऽधिगमिष्यति । प्लवमानः परिश्रान्तो हतनौः सागरे यथा ॥

राघवः “ஸ்ரீராகவர்,
हतनौः அடியுண்ட கப்பல்
सागरे கடலில்
प्लवमानः ஆலைந்து மிதந்து
परिश्रान्तः ஓய்ந்து ஓரிடத்தில் கிடப்பது

यथा எப்படியோ அப்படி,
अस्य शोकस्य இந்த சோகத்தினுடைய
पारं முடிவை
कदा எப்பொழுது
अधिगमिष्यति சாதிக்கப்போகிறார்?

राक्षसानां क्षयं कृत्वा सुदयित्वा च रावणम् । लङ्कामुन्मीलितां कृत्वा कदा द्रक्ष्यति मां पतिः ॥

राक्षसानां “ राक्षஸர்களின்
क्षयं அழிவை
கூत्वा விளைவித்து,
रावणं च ராவணனையும்
सुदयित्वा கொன்று
लङ्कां இலங்கையை

उन्मूलितां நிர்மூலமாக
कृत्वा செய்து
कदा எப்பொழுது
मां என்னை
पतिः நாதர்
द्रक्ष्यति காண்பரோ?

स वाच्यः सन्त्वरस्वेति यावदेव न पूर्यते । अयं संवत्सरः कालस्तावद्धि मम जीवितम् ॥

अयं “ இந்த
संवत्सरः कालः ஒரு வருஷகாலம்
न पूर्यते முடிவுபெறுதிருக்கின்
यावत् எவ்வளவோ [முது
तावत् एव அவ்வளவே
मम जीवितं எனக்கு உயிர் வைத்
திருக்கக்கூடிய காலம் ;

हि ஆதலால்
सन्त्वरस्व ‘அதிபரபரப்பாய் காரி
யத்தை முடியும்’
इति என்று
सः அவர்
वाच्यः சொல்லப்படவேண்டிய
வர்.

वर्तते दशमो मासो द्वौ तु शेषौ पुवङ्गम । रावणेन नृशंसेन समयो यः कृतो मम ॥ ८ ॥

पुवङ्गम “ வானரரே!
नृशंसेन காதகனான
रावणेन ராவணனால்
मम எனக்கு
कृतः வைக்கப்பட்ட
समयः காலம்

यः तु எதுவோ அதில்
दशमः பத்தாவது
मासः மாஸம்
वर्तते நடந்துவருகிறது.
शेषौ பாக்கியிருப்பவை
द्वौ இரண்டு (மாதங்களோ)

विभीषणेन च भ्रात्रा मम निर्यातनं प्रति । अनुनीतः प्रयत्नेन न च तत् कुरुते मतिम् ॥

भ्रात्रा “ ஸுதேஹாதாரான
विभीषणेन விபீஷணரால்
मम என்னை
निर्यातनं प्रति சொந்தக்காரனிடம்
திருப்பிக்கொண்டுபோய்
ஒப்பித்து விடுவதைப்
பற்றி

अनुनीतः நல்ல பேச்சுக்களால்
वेण्ण्डிக்கொள்ளப்பட்ட
டான்.
च அப்படியிருந்தும்
तत् அதை
मतिं நல்ல புத்திமதியாய்
न कुरुते च ஏற்றுக்கொள்ளாமலே
யிருக்கிறான்.

प्रयत्नेन தம்மாலானமட்டும்

मम प्रतिप्रदानं हि रावणस्य न रोचते । रावणं मार्गते सङ्ख्ये मृत्युः कालवशं गतम् ॥

रावणस्य ராவணனுக்கு
मम என்னை
प्रतिप्रदानं திருப்பிச்சேர்த்து விடு
வது என்பது
न रोचते பிடிக்கவில்லை ;
हि ஏனென்றால்

कालवशं गतं காலத்திற்கு வசப்பட்ட
रावणं ராவணனை
सङ्ख्ये யுத்தத்தில்
मृत्युः யமதேவன்
मार्गते எதிர்பார்த்தவண்ண
மாயிருக்கிறான்.

ज्येष्ठा कन्याऽनला नाम विभीषणसुता कपे । तया ममेदमाख्यातं मात्रा प्रहितया स्वयम् ॥

கபே	“வானாரே !	பிரதீதயா	அனுப்பிவைக்கப்பட்டவ
அனலா நாம	அனலை என்பவள்	தயா	அவளால் [ளான
விभीஷணசுதா	விபீஷணரின் பெண்,	स्वयं	தானாகவே
ज्येष्ठा	முத்த	मम	எனக்கு
कन्या	மகள்,	इदं आख्यातं	இது விவரமாய் சொல்
मात्रा	தாயால்		லப்பட்டது.

आशंसेयं हरिश्रेष्ठ क्षिप्रं मां प्राप्स्यते पतिः । अन्तरात्मा हि मे शुद्धस्त्वस्मिंश्च बहवो गुणाः ॥

हरिश्रेष्ठ	“வானரச் சேஷ்டரே !	மே	எனது
पतिः	ஐயன்	अन्तरात्मा	உள்ளம்
मां	என்னை	शुद्धः	தெளிந்த உள்ளது.
क्षिप्रं	விரைவில்	च	தவிர
प्राप्स्यते	வந்தடைவார் என்று	तस्मिन्	அவரிடத்தில்
आशंसेयं	நான் உறுதியாய் சொல்ல	गुणाः	வேண்டிய குணங்கள்
हि	எனென்றால் [முடியும்.	बहवः	கணக்கற்றிருக்கின்றன.

उत्साहः पौरुषं सत्त्वमानृशंस्यं कृतज्ञता । विक्रमश्च प्रभावश्च सन्ति वानर राघवे ॥ १३ ॥

वानर	“வானாரே !	आनृशंस्यं	தாழ்மையும்
राघवे	ஸ்ரீராகவரிடத்தில்	कृतज्ञता	நன்றியுடைமையும்
उत्साहः	முயற்சியும்	विक्रमः च	சூரத்தனமும்
पौरुषं	ஆண்மையும்	प्रभावः च	மஹிமையும்
सत्त्वं	பலமும்	सन्ति	அமைந்திருக்கின்றன.

चतुर्दश सहस्राणि राक्षसानां जघान यः । जनस्थाने विना भ्रात्रा शत्रुः कस्तस्य नोद्विजेत् ॥

जनस्थाने	“ஜனஸ்தானத்தில்	यः	எந்த ஒருவர்
राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய	जघान	கொன்றனரே
चतुर्दश	பதினான	तस्य	அவருக்கு
सहस्राणि	ஆயிரங்களை	कः शत्रुः	எந்தப் பகைவன்
भ्रात्रा विना	தம்பியுமின்றி	न उद्विजेत्	நடுங்கமாட்டான் ?

न स शक्यस्तुल्यितुं व्यसनैः पुरुषर्षभः । अहं तस्य प्रभावज्ञा शक्यस्येव पुलोमजा ॥

सः	“அந்த	पुलोमजा	இந்திராணி
पुरुषर्षभः	புருஷோத்தமர்	इव	எப்படியோ அப்படியே
व्यसनैः	வியஸனங்களால்	तस्य	அவருடைய
तुल्यितुं	மேற்கொள்ள	प्रभावज्ञा	பிரபாவத்தை
न शक्यः	அஸாத்தியமானவர் ;		அறிந்தவள்
शक्य	இந்திரனுடைய	अहं	நான்.

शरजालांशुमाञ्छरः कपे रापदिवाकरः । शत्रुरक्षोमयं तोयमुपशोषं नयिष्यति ॥ १६ ॥

कपे	“வானாரே!	शत्रुरक्षोमयं	சத்துருக்களாகிற
शरजालांशुमान्	அம்புத்தொகுதிகளா		ராக்காஸமயமான
	கிற கிரணங்களையுடைய	तोयं	ஜலத்தை
रामदिवाकरः	ஸ்ரீராமராகிய சூரியன்	उपशोषं	வற்றினதாக
शूरः	சூர் [என்னும்	नयिष्यति	ஆக்குவார்.”

इति सञ्जल्पमानां तां रामार्थे शोककशिताम् । अश्रुसंपूर्णनयनामुवाच वचनं कपिः ॥

रामार्थे	ஸ்ரீராமர் நிமித்தமாய்	तां	அவளைப் பார்த்து
शोककशितां	சோகத்தால் வருந்தி	कपिः	வானார்
अश्रुसंपूर्णनयनां	கண்ணும் கண்ணீருமாய்	वचनं	ஓர் ஆலோசனையை
इति सञ्जल्पमानां	இவ்வாறு புலம்பிய	उवाच	விண்ணப்பம்பண்ணினார்.

श्रुत्वैव तु वचो मह्यं क्षिप्रमेष्यति राघवः । चमूं प्रकर्षन् महतीं हर्यक्षगणसङ्कुलाम् ॥ १८ ॥

राघवः	“ஸ்ரீராகவர்	महतीं	பெரிய
मह्यं वचः	எனது சொல்லை	चमूं	சேனையை
श्रुत्वा एव	கேட்ட உடனே	प्रकर्षन्	திரட்டிக்கொண்டு
हर्यक्षगण- } सङ्कुलां तु }	வானரகணங்களும் ருக்ஷ கணங்களுமே நிறைந்த	क्षिप्रं	இதோ
		एष्यति	எழுந்தருளப்போகிறார்.

अथवा मोचयिष्यामि त्वमद्यैव हि रावणात् । अस्मादुःखादुपारोह मम पृष्ठमनिन्दिते ॥

अनिन्दिते	“மாசில்லாதவரே!	अद्य एव	இப்பொழுதே
अथवा	அப்படி வேண்டாமென்	त्वां	உம்மை
	ரூல்	अस्मात् दुःखात्	இந்த அஸஹ்யனை
मम पृष्ठं हि	என் முதுகில் மாத்திரம்	रावणात्	ராவணனிடத்தினின்று
उपारोह	ஏறியருளும்;	मोचयिष्यामि	விடுவிக்கிறேன்.

त्वां तु पृष्ठगतां कृत्वा सन्तरिष्यामि सागरम् । शक्तिरस्ति हि मे वोढुं लङ्कामपि सरावणाम् ॥

पृष्ठगतां	“முதுகிலே கொண்ட	मे	எனக்கு
त्वां	உமமை	सरावणां	ராவணனோடுகூட
कृत्वा तु	ஜாக்கிரதையாட வைத்	लङ्कां अपि	லங்கையையே
सागरं	கடலை [துக்கொண்டே	वोढुं	தூக்கிக்கொண்டுபோக
सन्तरिष्यामि	(அனாயாஸமாய்த்)	शक्तिः अस्ति हि	சக்தி உண்டன்றோ!
	தாண்டிவிடுவேன்.		

अहं प्रस्रवणस्थाय राघवायाद्य मैथिलि । प्रापयिष्यामि शक्राय हव्यं हुतमिवानलः ॥

मैथिलि	“ஓ மைதிலி!	अहं	நான்
अनलः	அக்னிதேவன்	प्रस्रवणस्थाय	பிரஸ்ரவணமலையிலிருக்
हुतं	ஹோமம் செய்யப்பட்ட	राघवाय	ஸ்ரீராகவருக்கு [கிற
हव्यं	ஹவிஸ்ஸை	अद्य	இப்பொழுதே
शक्राय	இந்திரனுக்கு	प्रापयिष्यामि	கொண்டுபோய் ஸமர்ப்
इव	எப்படியோ அப்படியே,		பிப்பேன்.

द्रक्ष्यस्यैव वैदेहि राघवं सहலक्ष्मணम् । व्यवसायसमायुक्तं विष्णुं दैत्यवधे यथा ॥ २२ ॥
 त्वदर्शनकृतोत्साहमाश्रमस्थं महाबलम् । पुरन्दरमिवासीनं नाकराजस्य मूर्धनि ॥ २३ ॥

வேதேஹி	“ ஓ வைதேஹி !	தவதர்ஸன-) உம்மைக்காண உறுதி	
दैत्यवधे	அசுரர்களுடைய	கூதோர்ஸாஹ்) பூண்டவராய்	
	வதத்தில்		
विष्णुं	விஷ்ணுவை	व्यवसाय-) வேண்டிய முயற்சிகளைச்	
यथा	போன்றவரும்	समायुक्तं) செய்துகொண்டிருக்கிற	
नाकराजस्य	ஸ்வர்க்கத்தில் இந்திர		வராய்
	னுக்கே உரிய நாகராஜ	आश्रमस्थं	ஆசிரமத்தில் எழுந்தரு
	மென்பதின்		ளியிருக்கிறவரும்
मूर्धनि	உச்சியில்	महाबलं	மஹாபலிஷ்டரும்
आसीनं	வீற்றிருக்கும்	सहलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரோடுகூட
पुरन्दरं इव	இந்திரனைப் போன்றவ		இருப்பவருமான
	ரும்	राघवं	ஸ்ரீராகவரை
		अद्य एव	இப்பொழுதே
		द्रक्ष्यसि	பார்ப்பீர்.

पृष्ठमारोह मे देवि मा विकाङ्क्षस्व शोभने । योगमन्विच्छ रामेण शशाङ्केनैव रोहिणी ॥
 पौलोमीव महेन्द्रेण सूर्येणैव सुवर्चला । मत्पृष्ठमधिरोह त्वं तराकाशमहार्णवौ ॥ २५ ॥

शोभने	“ மங்களமூர்த்தியாகிய	सुवर्चला इव	ஸ்ுவர்ச்சலைபோலவும்
देवि	தேவியே!	त्वं	நீர்
मे पृष्ठं	என் முதுகின்மேல்	रामेण	ஸ்ரீராமரோடு
आरोह	ஏறியருளும்!	योगं	சேருவதை
मा विकाङ्क्षस्व	உபேக்ஷிக்கவேண்டாம்.	अन्विच्छ	கருதுவீராக.
शशाङ्केन	சந்திரனோடு	मत्पृष्ठं	என் முதுகில்
रोहिणी इव	ரோஹிணீதேவி	अधिरोह	ஸ்திரமாய்ப் பற்றி
	போலவும்		வீற்றிரும்.
महेन्द्रेण	மஹேந்திரனோடு	आकाशमहार्णवौ	ஆகாசத்தையும்
पौलोमी इव	இந்திராணிடோலவும்		உடலையும்
सूर्येण	சூர்யனோடு	तर	தாண்டிவந்து சேருவீர்.

न हि मे संप्रयातस्य त्वामितो नयतोऽङ्गने । अनुगन्तुं गतिं शक्ताः सर्वे लङ्कानिवासिनः ॥

अङ्गने	“ நங்கையீர் !	मे	எனது
त्वां	உம்மை	गतिं	கதியை
इतः	இங்கிருந்து	अनुगन्तुं	பின்தொடர்வதற்கு
नयतः	எழுந்தருளப் பண்ணிக்	लङ्कानिवासिनः	லங்கையில் வளிக்கிற
	கொண்டு	सर्वे हि	எல்லோருமென்றாலும்
संप्रयातस्य	விரைந்து செல்லும்	न शक्ताः	சக்தர்களல்லர்.

यथैवाहमिह प्राप्तस्तथैवाहमसंशयः । यास्यामि पश्य वैदेहि त्वामुद्यम्य विहायसम् ॥२७॥

वैदेहि	“ ஓ வைதேஹி !	उद्यम्य	எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டு
अहं	நான்	असंशयः	மனம் சலியாத
इह	இங்கு	अहं	நான்
यथा एव प्राप्तः	எப்படி வந்து சேர்ந்	विहायस्	ஆகாயத்தில்
तथा एव	அப்படியே [தேனோ	यास्यामि	கிளம்பிச்செல்லுவேன் ;
त्वां	உம்மை	पश्य	அதையும் தாம்பார்க்க”.

मैथिली तु हरिश्रेष्ठाच्छ्रुत्वा वचनमुत्तमम् । हर्षविस्मितसर्वाङ्गी हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥२८॥

मैथिली	மைதிலி	हर्षविस्मित-	சந்தோஷித்து அங்க
हरिश्रेष्ठात्	வானரோத்தமரிடமி	सर्वाङ्गी	மெங்கும் புளகித்தவ ளாய்
अद्भुतं	அற்புதமான [ருந்து	हनुमन्तं	ஹனுமாரைப் பார்த்து
वचनं	வசனத்தை	अथ	மறுபடி
श्रुत्वा	செவியுற்று	अब्रवीत्	சொன்னாள் :—
तु	இதுவிஷயத்தில்		

हनुमन्दूरमध्वानं कथं मां वोढुमिच्छसि । तदेव खलु ते मन्ये कपित्वं हरियूथप ॥ २९ ॥

हरियूथप	“ வானரசேனைத் தலை	इच्छसि	உத்தேசிக்கிறீரோ
हनुमन्	ஹனுமாரே ! [வரே !	तत् एव	அதுதான்
दूरं अध्वानं	வெகுதூரமான வழியில்	ते	உமது
मां	என்னை	कपित्वं	குரங்குத்தனம் என்று
वोढुं	சுமந்துகொண்டுபோக	मन्ये	எண்ணுகிறேன்.
कथं	எதனால்	खलु	இல்லையா? என்ன?

कथं वाऽल्पशरीरस्त्वं मामितो नेतुमिच्छसि । सकाशं मानवेन्द्रस्य भर्तुर्मे पुवर्गर्षभ ॥३०॥

पुवर्गर्षभ	“ ஓ பல்வகோத்தமா !	सकाशं	ஸன்னிதானத்தில்
अल्पशरीरः	அல்பசரீரமுடைய	मां	என்னை
त्वं	நீர்	इतः	இங்கிருந்து
मानवेन्द्रस्य	புருஷோத்தமரான	नेतुं	கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க
मे	எனது	कथं वा	எப்படியோ
भर्तुः	பர்த்தாவின்	इच्छसि	உத்தேசம்கொண்டீர் ? ”

सीताया वचनं श्रुत्वा हनुमान् मारुतात्मजः । चिन्तयामास लक्ष्मीवान्नवं परिभवं कृतम् ॥

लक्ष्मीवान्	அமானுஷ்ய சக்தியுள்ள	श्रुत्वा	தெரிந்துகொண்டு
मारुतात्मजः	வாயுருமாரரான	नवं	தத்ஸமயம்
हनुमान्	ஹனுமார்	कृतं	நேர்ந்த
सीतायाः	ஸீதையின்	परिभवं	பரிபவத்தைப் பற்றி
वचनं	அபிப்பிராயத்தை	चिन्तयामास	எண்ணமிட்டார்.

न मे जानाति सत्त्वं वा प्रभावं वाऽसितेक्षणा । तस्मात् पश्यतु वैदेही यद्रूपं मम कामतः ॥

असितेक्षणा “கருங்கண்ணாளாகிய
வெதேஹி
மே சரவ் வா எனது பிறவிக்குண
விசேஷத்தையேனும்
प्रभावं वा பிரபாவத்தையேனும்
न जानाति அறிந்திலன் ;
तस्मात् ஆதலின்

मम என்னுடைய
कामतः நினைத்தபடி எல்லாம்
எடுக்கவல்லதில்
यत् रूपं எந்த உருவம்
पश्यतु பெரிதோ அதை
பரத்யக்ஷத்தில் கண்
டறியட்டும்.”

इति सञ्चिन्त्य हनुमांस्तदा पुवगसत्तमः । दर्शयामास वैदेह्याः स्वरूपमरिमर्दनः ॥ ३३ ॥

इति இவ்விதமாய்
सञ्चिन्त्य உத்தேசங்கொண்டு
अरिमर्दनः காம, க்ரோத, லோப,
மத, மோஹ, மத்ஸர
மென்ற ஆறு சத்ருக்களே
யும் ஒழிக்கவல்ல
पुवगसत्तमः வானரச்ரேஷ்டரான

हनुमान् ஹனுமார்
वैदेह्याः வைதேஹிக்கு
स्वरूपं பிறவிக்குணமான ஓர்
பேருவத்தை
तदा இப்பொழுது
दर्शयामास பரத்யக்ஷமாக்கினார்.

स तस्मात् पादपाद्रीमानापुत्य पुवगर्षभः । ततो वर्धितुमारम्भे सीताप्रत्ययकारणात् ॥

सः அந்த
धीमान् தீமானான
पुवगर्षभः பல்வகோத்தமர்
सीताप्रत्यय- } லீதை நேரில் கண்டறிய
कारणात् } வேண்டிய காரணமாய்
तस्मात् அந்த

पादपात् மரத்தினடியிலிருந்து
ततः எட்டாக்கையில்
आपुत्य குதித்து
वर्धितुं பேருருவமாய் வளர்ந்
திருக்க
आरम्भे செய்துகொண்டார்.

मेरुमन्दरसङ्काशो बभौ दीप्तानलप्रभः । अग्रतो व्यवतस्थे च सीताया वानरोत्तमः ॥ ३५ ॥

वानरोत्तमः வானரோத்தமர்
सीतायाः லீதையின்
अग्रतः ஸன்னிதியில்
च மீளவும்
व्यवतस्थे நின்றாவிட்டார்.

दीप्तानलप्रभः ஜ்வலிக்கின்ற அக்கி
போன்ற காந்தியுடைய
வராகவும்
मेरुमन्दर- } மேருமலை, மந்திரமலை
सङ्काशः } களுக்கு இணையானவரா
बभौ தோன்றினார். [கவும்]

हरिः पर्वतसङ्काशस्ताम्रववत्रो महाबलः । वज्रदंष्ट्रनखो भीमो वैदेहीमिदमब्रवीत् ॥ ३६ ॥

ताम्रववत्र சிவந்தமுகமுடையவரும்
महाबलः மஹாபலிஷ்டரும்
वज्रदंष्ट्रनखः வஜ்ராயுதம்போன்ற பற்
களையும் நகங்களையும்
முடையவரும்
भीमः மஹத்தான

पर्वतसङ्काशः பர்வதம்போல் வடிவம்
கொண்டவருமான
हरिः வானரர்
वैदेही வைதேஹியைப்பார்த்து
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् விண்ணைப்பஞ் செய்தார்.

सर्वतवनोद्देशां सादृपाकारतोरणाम् । लङ्कामिमां सनाथां वा नयितुं शक्तिरस्ति मे ॥

இமா
லங்கா
சர்வதவனோ
சாட்பாக்காரதோ
மச்சு, மதில், கோபுரவா
யில்களோடு கூடியதாக
வும்

सनाथां वा சொந்தக்காரனோடு கூடி
யதாயும்
नयितुं தூக்கிக்கொண்டுபோக
मे எனக்கு
शक्तिः சக்தி
अस्ति உண்டு.

तदवस्थाप्यतां बुद्धिरलं देवि विकाङ्क्षया । विशोकं कुरु वैदेहि राघवं सहलक्ष्मणम् ॥

வெஹி
தவ
புத்தி
அவஸ்தாப்யதா
விகாங்க்யா
“ஒ வைதேஹி!
ஆதலால்
புத்தி
நிலைநிறுத்தப்பட்டும்.
அல் உபேக்ஷித்தது போதும்.

देवि ஓ! தேவி!
सहलक्ष्मणं லக்ஷ்மணரோடு கூடிய
राघवं ஸ்ரீராகவரை
विशोकं சோகம் ஒழிந்தவராய்
कुरु செய்தருளும்:—

तं दृष्ट्वाऽचलसङ्काशमुवाच जनकात्मजा । पद्मपत्रविशालाक्षी मारुतस्यौरसं सुतम् ॥३९॥

பத்மபத்ர-
விசாலாட்சி
जनकात्मजा
अचलसंकाशं
मारुतस्य
தாமரையிதழ்போல்
அகன்ற கண்களையு
ஜனகர் திருமகள் [டைய
பர்வதம் போன்றவரும்
வாயுவின்

औरसं सुतं ஒளரஸபுத்திரருமான
तं दृष्ट्वा அவரைப் பார்த்து
उवाच மறுமொழி மொழிந்
தாள்:—

तव सत्त्वं बलं चैव विजानामि महाकपे । वायोरिव गतिं चापि तेजश्चाग्नेरिवाद्भुतम् ॥

மஹாகபே
தவ
சரவ்
“பெரு வானாரே!
உமது
பிறவி விசேஷ குணத்
தையும்

गतिं च अपि கமனத்தையும்
अग्नेः इव அக்னிக்கு ஸமமான
अद्भुतं அற்புதமான
तेजः च தேஜஸ்சையும்
विजानामि பிரத்யக்ஷத்தில் பார்த்து
தெரிந்துகொண்டேன்.

प्राकृतोऽन्यः कथं चेमां भूमिमागन्तुमर्हति । उदधेरप्रमेयस्य पारं वानरपुङ्गव ॥ ४१ ॥

வானரபுங்கவ
அப்ரமேயஸ்ய
उदधेः पारं च
इमां भूमिं
“வானரச்ரேஷ்டரே!
சந்திக்கவும் நிலமில்லாத
கடலின் கரையையும்
இந்த புனியையும்

आगन्तुं வந்தடைய
प्राकृतः ஸாமான்யனான
अन्यः மற்றொருவன்
कथं अर्हति எவ்வாறு வல்லவனாவான்?

जानामि गमने शक्तिं नयने चापि ते मम । अवश्यं संप्रधार्याऽऽशु कार्यसिद्धिर्महात्मनः ॥

கமனே
மம நயனே
தே சக்தி
ஜானாமி
அபி
“கமனத்திலும்
என்னைத் தூக்கிக்
கொண்டுபோவதிலும்
உமது சக்தியை
அறிந்துகொண்டேன்.
அப்படியிருந்தும்

महात्मनः மஹா ஸுபாவனது
कार्यसिद्धिः உத்தேசம் ஸபலமாவது
अवश्यं அவசியம்
आशु சீக்கிரமாய்
संप्रधार्या விசாரித்துச் செய்ய
வேண்டும்.

अयुक्तं तु कपिश्रेष्ठ मया गन्तुं त्वया सह । वायुवेगसवेगस्य वेगो मां मोहयेत्तव ॥४३॥

கபிசுரேசு	“ வானரச்ரேஷ்டரே!	தவ	உமது
त्वया सह	உம்மோடு கூட	வேக:	வேகம்
मया	என்னால்	तु	இந்த ஸ்திதியில்
गन्तुं अयुक्तं	போய்ச்சேர முடியாது ;	मां	என்னை
वायुवेगसवेगस्य	வாயுவேகம் போன்ற	मोहयेत्	மயக்கங்கொள்ளச்
	வேகமுடைய		செய்யும்.

अहमाकाशमापन्ना ह्यपर्युपरि सागरम् । प्रपतेयं हि ते पृष्ठाद्भयाद्वेगेन गच्छतः ॥ ४४ ॥

सागरं	“ கடலுக்கு	पृष्ठात्	முதுகினின்றும்
उपरि उपरि	மேலே மேலே	अहं	நான்
आकाशं	ஆகாயத்தில்	भयात्	பயத்தினாலேயே
वेगेन	விரைவாக	आपन्ना	நொந்தவளாய்
गच्छतः	செல்லுகின்ற	प्रपतेयं हि	கீழே விழுந்துவிடு
ते	உமது		வேனே!

पतिता सागरे चाहं तिमिनक्रझषाकुले । भवेयमाशु विवशा यादसामन्नमुत्तमम् ॥ ४५ ॥

अहं	“ நான்	विवशा	பிணமாய்
तिमिनक्रझषाकुले	திமிங்கிலம், முதலை, மீன் முதலியவைகள் நிறைந்துள்ள	यादसां	ஸமுத்திரவாஸிகளான ஐந்துக்களுக்கு
सागरे पतिता	கடலில் விழுந்து	उत्तमं	சிறந்த
आशु	உடனே	अन्नं	இரையாக
		भवेयं च	ஆகிவிடுவேனே!

न च शक्ष्ये त्वया सार्धं गन्तुं शत्रुविनाशन । कलत्रवति सन्देहस्त्वय्यपि स्यादसंशयः ॥

अपि	“ அன்றியும்	कलत्रवति	காக்கவேண்டிய பொரு
शत्रुविनाशन	ஓ சத்ருவிநாசகனே!		ஞடனிருக்கின்ற
त्वया सार्धं	உம்மோடுகூட	त्वयि च	உமது விஷயத்திலுமே
गन्तुं	போய்ச்சேர	असंशयः	கட்டாயமாய்
न शक्ष्ये	முடியாதவளாவேன் ;	सन्देहः स्यात्	அபாயம் சேரிடும்.

हियमाणां तु मां दृष्ट्वा राक्षसा भीमविक्रमाः । अनुगच्छेयुरादिष्टा रावणेन दुरात्मना ॥

मां	“ என்னை	आदिष्टा:	கட்டளையிடப்பட்ட
हियमाणां	தப்புவித்துக் கொண்டு போகின்றவளாய்	भीमविक्रमा:	மஹத்தான பராக்கிரம சாலிகளான
दृष्ट्वा	அறிந்து	राक्षसा:	ராக்ஷஸர்கள்
तु	இது விஷயத்தில்	अनुगच्छेयु:	பின்தொடர்ந்து ஓடிக் கிட்டி விடுவார்கள்.
दुरात्मना	தூராத்தமாவான		
रावणेन	ராவணனால்		

तैस्त्वं परिवृतः शूरैः शूलमुद्गरपाणिभिः । भवेस्त्वं संशयं प्राप्तो मया वीर कलत्रवान् ॥

वीर	“ வீரரே !	परिवृतः	சூழ்ந்துகொள்ளப்பட்ட
शूलमुद्गर- पाणिभिः }	சூலங்களையும், இருப் புலக்கைகளையும் கையிலேந்திய	भवेः	ஆவீர். [வராய்
तैः	அந்த	कलत्रवान्	ரக்ஷிக்கவேண்டிய பொரு ளோடு கூடினவரான
शूरैः	சூரர்களால்	त्वं	நீர்
त्वं	நீர்	मया	என்னால்
		संशयं प्राप्तः	விபத்தை அடைவீர்.

सायुधा बहवो व्योम्नि राक्षसास्त्वं निरायुधः । कथं शक्यसि संयोद्धुं मां चैव परिरक्षितुम् ॥

राक्षसाः	“ ராக்ஷஸர்கள்	व्योम्नि	ஆகாயத்தில்
बहवः	பலர் ;	संयोद्धुं च	செம்மையாய் போர்
सायुधाः	ஆயுதபாணிகள் ;	एव	அதோடு [செய்யவும்
निरायुधः	ஒராயுதமுமில்லாத	मां	என்னை
त्वं	நீர் ; [ஒருவர்	परिरक्षितुं	காக்கவும்
कथं	எப்படி	शक्यसि	மாட்டுவீர் ?

युध्यमानस्य रक्षोभिस्तव तैः क्रूरकर्मभिः । प्रपतेयं हि ते पृष्ठाद्भयार्ता कपिसत्तम ॥५०॥

कपिसत्तम	“ வானரோத்தம !	ते	உமது
क्रूरकर्मभिः	கொடுந்தொழில் புரிகின்ற	पृष्ठात्	முதுகினின்ற
तैः रक्षोभिः	அந்த அரக்கர்களுடன்	भयार्ता	அஞ்சி நடுங்கினவளாய்
तव युध्यमानस्य	நீர் போர் புரிகையில்	प्रपतेयं हि	நான் விழுந்துவிடுவே என்றோ !

अथ रक्षांसि भीमानि महान्ति बलवन्ति च । कथञ्चित् सांपराये त्वां जयेयुः कपिसत्तम ॥

कपिसत्तम	“ வானரச்சேஷ்டரே !	अथ	அப்படியிருப்பதால்
रक्षांसि च	அரக்கர்களோ	सांपराये	யுத்தத்தில்
महान्ति	பலர் ;	त्वां	உம்மை
भीमानि	மஹத்தான	कथञ्चित्	எப்படியாகிலும்
बलवन्ति	பலவந்தார்கள் ;	जयेयुः	வென்றுவிடுவார்கள்.

अथवा युध्यमानस्य पतेयं विमुखस्य ते । पतितां च गृहीत्वा मां नयेयुः पापराक्षसाः ॥

अथवा	“ அவ்வாறில்லையென் றாலும்	पतितां	விழுந்த
विमुखस्य	பரவசப்பட்டு	मां	என்னை
ते युध्यमानस्य	நீர் போர் புரிகையில்	पापराक्षसाः	ராக்ஷஸப்பாபிகள்
पतेयं	நான் நழுவி விழுந்து விடுவேன் ;	गृहीत्वा	எடுத்து
		नयेयुः च	கொண்டுபோய் விடுவார்களோ !

मां वा हरेयुस्त्वद्धस्ताद्विशसेयुरथापि वा । अव्यवस्थौ हि दृश्येते युद्धे जयपराजयौ ॥

त्वद्धस्तात् “ உமது கையிலிருந்து
मां என்னை
हरेयुः वा பிடுக்கிக்கொள்ளவும் கூ
अथवा இல்லையென்றால் [கும்;
विशसेयुः अपि கொண்டுவிடவும் கூடும்;

युद्धे யுத்தத்தில்
जयपराजयौ வெற்றியும் தோல்வியும்
अव्यवस्थौ நியதயற்றவையாய்
दृश्येते हि காணப்படுகின்றன
வல்லவா?

अहं वाऽपि विपद्येयं रक्षोभिरभितर्जिता । त्वत्प्रयत्नो हरिश्रेष्ठ भवेन्निष्फल एव तु ॥५४॥

अहं तु “ நான் தானே
रक्षोभिः அரக்கர்களால்
अभितर्जिता சகிக்கமுடியாத வண்ணம்
அவமானப்படுத்தப்
பட்டவளாய்

विपद्येयं वा உயிரைத் துறந்துவிட
வும் கூடும்;
अपि அப்படியானாலும்,
हरिश्रेष्ठ வானரச்சேரேஷ்டசே!
त्वत्प्रयत्नः एव உமது பிரயத்னம் எல்
निष्फलः भवेत् வீணாக முடியும். [லாம்

कामं त्वमसि पर्याप्तो निहन्तुं सर्वराक्षसान् । राघवस्य यशो हीयेत्त्वया शस्तैस्तु राक्षसैः ॥

सर्वराक्षसान् “ எல்லா அரக்கர்களையும்
निहन्तुं தகர்ப்பதற்கு
त्वं நீர்
पर्याप्तः असि வல்லவராயிருக்கிறீர்;
कामं அப்படியிருந்தும்
त्वया உம்மால்

राक्षसैः அரக்கர்கள்
शस्तैः तु கொல்லப்பட்டார்கள்
என்றால்
राघवस्य ஸ்ரீராகவருக்கு
यशः யசஸ்
हीयेत् குறைந்துவிடும்.

अथवाऽऽदाय रक्षांसि न्यसेयुः संवृते हि माम् । यत्र ते नाभिजानीयुर्हरयो नापि राघवौ ॥
प्रयत्नस्तु मदर्थोऽयं ततस्तव निरर्थकः ॥ ५६ ॥

अथवा “ அப்படியன்றேல்
रक्षांसि ராக்ஷஸர்கள்
मां என்னை
आदाय கைப்பற்றிய பின்னர்
संवृते ஒருவரும் கண்டறிய
முடியாத இடத்தில்
न्यसेयुः மறைத்து விடுவார்கள்;
यत्र அப்பொழுது
ते हरयः அந்த வானர்கள்

न अभिजानीयुः கண்டறியமுடியாத;
राघवौ अपि இராமர், லக்ஷ்மணர்
இவ்விருவர்களும்
न முடியாது;
ततः तु இப்படியாகிவிட்டனம்
तव உம்மால்
मदर्थः எனக்காகச் செய்த
अयं प्रयत्नः இந்த வேலை
निरर्थकः हि வீணாகிவிடுமே!

त्वया हि सह रामस्य महानागमने गुणः ॥ ५७ ॥

त्वया सह “ உம்மோடுகூட
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
आगमने வருகையில்

गुणः குணம்
महान् हि மஹத்தானதாகு

மன்றோ!

मयि जीवितमायत्तं राघवस्य महात्मनः । भ्रातॄणां च महाबाहो तव राजकुलस्य च ॥

महाबाहो	“ பெருந்தோளுடைய வரோ !	तव	உமக்கும்
महात्मनः	மஹாத்மாவான	राजकुलस्य च	ராஜகுலத்திற்கும்
राघवस्य	ஸ்ரீராமவருக்கும்	जीवितं	பிராணன்
भ्रातॄणां च	தம்பிகளுக்கும்	मयि	என்னிடத்திலன்றோ
		आयत्तं	பொருந்தியிருக்கிறது ?

तौ निराशौ मदर्थन्तु शोकसन्तापकश्चितौ । सह सर्वक्षहरिभिस्त्यक्ष्यतः प्राणसंग्रहम् ॥५९॥

तौ	“ அவ்விருவர்கள்	शोकसन्ताप-	} சோகத்தால் விசனப்பட் } வருந்தியவர்களாய்
मदर्थं	என் விஷயத்தில்	कश्चितौ	
निराशौ तु	காரியஸித்திக்கு இட மில்லை என்ற எண்ணங் கொண்டவர்களாகில்	सह सर्वक्षहरिभिः सह	எல்லாக் கரடிகளுடனும் வானரர்களுடனுந்
		प्राणसङ्ग्रहं	உயிருடனிருத்தலை
		त्यक्ष्यतः	ஒழிப்பார்கள்.

भर्तृभक्तिं पुरस्कृत्य रामादन्यस्य वानर । नाहं स्पृष्टुं स्वतो गात्रमिच्छेयं वानरोत्तम ॥

वानरोत्तम	“ வானரோத்தமரான	अन्यस्य	மற்றொரு புருஷனது
वानर	வானரரே !	गात्रं	சரீரத்தை
भर्तृभक्तिं	பர்த்தா ஒருவருக்கே சொந்தமானதென்பதை	अहं	நான்
पुरस्कृत्य	அனுஷ்டித்து	स्वतः	தானே
रामात्	ஸ்ரீராமரையன்றி	स्पृष्टुं	தீண்ட
		न इच्छेयं	மாட்டேன்.

यदहं गात्रसंस्पर्शं रावणस्य बलाद्रता । अनीशा किं करिष्यामि विनाथा विवशा सती ॥

रावणस्य	“ ராவணனுடைய	विनाथा	ரக்ஷகர் பக்கலில் இல்லா தவளாய்
गात्रसंस्पर्शं	உடலைத் தீண்டினது	विवशा	அறிவிழந்தவளாய்
यत्	ஒன்றுண்டேயெனில்	बलात्	பலாத்காரமாய்
सती	பதிவ்ரதையாய்	गता	சிக்கிக்கொண்ட
अनीशा	தானாய் ஒன்று செய்ய வும் ஸ்வதந்திரமில்லா தவளாய்	अहं	நான்
		किं करिष्यामि	என்ன செய்யக்கூடும் ?

यदि रामो दशग्रीवमिह हत्वा सबान्धवम् । मामितो गृह्य गच्छेत् तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥

रामः	“ ஸ்ரீராமர்	इतः	இங்கிருந்து
दशग्रीवं	தசகண்டனை	गृह्य	அழைத்துக்கொண்டு
सबान्धवं	சுற்றத்தாருடன்	गच्छेत् यदि	போவார் ஆகில்
इह	இங்கேயே	तत्	அது
हत्वा	கொன்றுவிட்டு	तस्य	அவருக்கு
मां	என்னை	सदृशं भवेत्	ஏற்றதாக ஆகும்.

श्रुता हि दृष्टाश्च मया पराक्रमा महात्मनस्तस्य रणावमर्दिनः ।

न देवगन्धर्वभुजङ्गराक्षसा भवन्ति रामेण समा हि संयुगे ॥ ६३ ॥

ரணாவமர்दिன: “போரில் பகைவர்களை
பிண்டமாக்குகின்ற
தச்ய அந்த
மஹாத்மன: மஹாஹுபாவரது
பராक्रமா: ஹி பராக்கிரமங்களோ
மெனில்
மயா என்னால்
श्रुता: ஆராய்ந்தறிந்துள்ள
வைகள் ;
च அதுவுந் தவிர

दृष्टा: பிரத்தியக்ஷத்திலும்
பார்க்கப்பட்டவைகள் ;
देवगन्धर्वभुजङ्ग- } தேவர்கள், கந்தர்வர்
राक्षसा: } கள், நாகர்கள், ராக்ஷ
ஸர்கள் என்றாலும்
संयुगे யுத்தத்தில்
रामेण ஸ்ரீராமருடன்
समा: ஸமத்வம் பெற்றவர்
களாய்
न भवन्ति हि ஆகமாட்டார்களே !

समीक्ष्य तं संयति चित्रकामुकं महाबलं वासवतुल्यविक्रमम् ।

सलक्ष्मणं को विषहेत राघवं हुताशनं दीप्तमिवानिलेरितम् ॥ ६४ ॥

चित्रकामुकं “விசுத்திரமான கோத
ண்டத்தையுடையவரும்
महाबलं மஹா பலசாலியும்
वासवतुल्यविक्रमं இந்திரனுக்கு நிகரான ப
ராக்கிரமமுடையவரும்
संयति யுத்தகளத்தில்
अनिलेरितं காற்றினால் வீசப்பட்டு
दीप्तं கிளர்ந்தெழுகின்ற

हुताशनं தீக்கடவுளை
इव போலிருப்பவரும்
सलक्ष्मणं லக்ஷ்மணரோடு கூடிய
வருமான
तं राघवं அந்த ஸ்ரீராகவரை
समीक्ष्य அறிந்து
कः எவன்
विषहेत எதிர்ப்பான் ?

सलक्ष्मणं राघवमाजिमर्दनं दिशागजं मत्तमिव व्यवस्थितम् ।

सहेत को वानरमुख्य संयुगे युगान्तसूर्यप्रतिमं शराचिषम् ॥ ६५ ॥

वानरमुख्य “வானரத்தலைவரே !
मत्तं கொழுத்த
दिशागजं इव திக்கஜம் போன்றவரும்
आजिमर्दनं யுத்தரங்கத்தில் ஹதஞ்
செய்கின்றவரும்
सलक्ष्मणं லக்ஷ்மணரோடு
கூடியவரும்
संयुगे யுத்தத்தில்

शराचिषं பாணங்களை ஜோதியாக
युगान्तसूर्यप्रतिमं ப்ரளயகால சூரியன்
போல்
व्यवस्थितं சலியாது சிற்கின்றவரு
[மான
राघवं ஸ்ரீராகவரை
कः எவன்
सहेत கோற்கடிப்பான் ?

स मे हरिश्रेष्ठ सलक्ष्मणं पतिं सयूथपं क्षिप्रमिहोपपादय ।

चिराय रामं प्रति शोककर्षितां कुरुष्व मां वानरवीर हर्षिताम् ॥ ६६ ॥

हरिश्रेष्ठ	“வானரோத்தம!	वानरवीर	வானர வீரரே!
सः	அந்த நீர்	रामं प्रति	ராமரையே நினைத்து
सलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரோடுகூட		நினைத்து
मे पति	என் பர்த்தாவை	चिराय	நெடுநாளாய்
सयूथपं	சேனையுடைய படை	शक्रकशितां	சோகத்தால் நொந்து
क्षिप्रं	உடனே [குழ		கிடக்கும்
इह	இங்கு	मां	என்னை
उपपादय	எழுந்தருளப்பண்ணு	हर्षितां	சந்தோஷித்தவளாய்
	வீராக;	कुरुष्व	செய்யும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तत्रिंशः सर्गः ॥ ३७ ॥
 आदितः श्लोकाः 13471 सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1681

अष्टत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ३८ ॥

चूडामणिप्रदानम्—சூடாமணி கொடுத்தல்.

ततः स कपिशार्दूलस्तेन वाक्येन हर्षितः । सीतामुवाच तच्छ्रुत्वा वाक्यं वाक्यविशारदः ॥

सः	அந்த	तेन	அந்த
कपिशार्दूलः	வானரச்ரோஷ்டர்	वाक्येन	(தர்ம) நியமனத்தால்
तत्	அதை	हर्षितः	சந்தோஷமுற்றவராய்
श्रुत्वा	கேட்டு	सीतां	வீதையைப் பார்த்து
वाक्यविशारदः	சொல்வாசியறிய வல்ல	वाक्यं	ஒரு மொழியை
ततः	ஆதல்பற்றி [வர்	उवाच	விண்ணப்பஞ்செய்தார்:-

युक्तरूपं त्वया देवि भाषितं शुभदर्शने । सदृशं स्त्रीस्वभावस्य साध्वीनां विनयस्य च ॥

शुभदर्शने	“நற்போதனை அருளிச் செய்யும்	युक्तरूपं	பிறவிக்குணத்திற்
देवि	தேவியாரே!		கேற்றது;
त्वया	உம்மால்	साध्वीनां	கற்புடைய பத்தினிக
भाषितं	திருவாய்மலர்ந்தருளப் பட்டது	विनयस्य	மரியாதைக்கும் [ளின்
		स्त्रीस्वभावस्य च	ஸ்திரீ ஸ்வபாவத்திற்கும்
		सदृशं	பொருந்தியது.

स्त्रीत्वं न तु समर्थं हि सागरं व्यतिवर्तितुम् । मामधिष्ठाय विस्तीर्णं शतयोजनमायतम् ॥

हि	“எனெனில்	आयतं	அகன்ற
स्त्रीत्वं	ஸ்திரீ ஸ்வபாவமானது,	विस्तीर्णं	விசாலமான
मां तु	என்னைத்தானாகட்டும்	सागरं	ஸமுத்திரத்தை
अधिष्ठाय	வா ஹனமாய்க்கொண்டு,	व्यतिवर्तितुं	கடப்பதற்கு
शतयोजनं	நூறு யோஜனை	समर्थं न	சக்தியற்றது.

द्वितीयं कारणं यच्च ब्रवीषि विनयान्विते । रामादन्यस्य नार्हामि संस्पर्शमिति जानकि ॥
एतत्ते देवि सदृशं पत्रयास्तस्य महात्मनः । का ह्यन्या त्वामृते देवि ब्रूयाद्वचनपीडशम् ॥

विनयान्विते “ஸ-சீலநிபுணையான
जानकि ஜனகர் திருமகளான
देवि தேவி!
रामात् ‘ராமனையன்றி
अन्यस्य மற்றொருவனுடைய
संस्पर्श ஸ்பர்சனத்தை
न अर्हामि इति ஒப்பேன்’ என்று
यत् யாதொன்றை
द्वितीयं இரண்டாவது
कारणं காரணமாய்
ब्रवीषि சாற்றுகிறீரோ
एतत् இது

महात्मनः மஹாத்மாவான
तस्य அவருடைய
पत्र्या: பத்தினியாகிய
ते च உமக்கே
सदृशं சால அடுக்கும்.
देवि அம்மணி!
त्वां ऋते உம்மையொழிய
अन्या வேறு
का हि யார்தான்
ईदृशं இப்படிப்பட்ட
वचनं நற்போதனையை
ब्रूयात् சாற்றக்கூடும்?

श्रोष्यते चैव काकुत्स्थः सर्वं निरवशेषतः । चेष्टितं यच्चया देवि भाषितं मम चाग्रतः ॥

देवि “ஓ தேவி!
काकुत्स्थः காகுதஸ்தர்
मम என்
अग्रतः எதிரில்
त्वया உம்மால்
भाषितं च சொல்லப்பட்டதும்

चेष्टितं च செய்யப்பட்டதும்
यत् எதுவோ அந்த
सर्वं எல்லாவற்றையும்
एव உடனே
निरवशेषतः ஒன்றும் விடாமல்
श्रोष्या கேட்டறியப்போகிறார்.

कारणैर्बहुभिर्देवि रामप्रियचिकीर्षया । स्नेहप्रस्कन्नमनसा मयैतत् समुदीरितम् ॥ ७ ॥

देवि “அம்மணி,
बहुभिः பல
कारणैः காரணங்களைக் கொண்டு
रामप्रिय- } ஸ்ரீராமருக்கினியது
चिकीर्षया } செய்யவேண்டுமென்ப
தராலும்

स्नेहप्रस्कन्न- } அன்பினால் நெகிழ்ந்த
मनसा } மனத்தாலும்
मया என்னால்
एतत् இப்படி
समुदीरितं விண்ணப்பம் செய்யப்
பட்டது.

लङ्काया दुष्प्रवेशत्वादुस्तरत्वान्महोदधेः । सामर्थ्यादात्मनश्चैव मयैतत् समुदीरितम् ॥ ८ ॥

महोदधेः “மஹோத்தியின்
दुस्तरत्वात् தாண்டுதலின் கஷ்டத்
தராலும்
लङ्काया: லங்கையின்
दुष्प्रवेशत्वात् एव உட்பிரவேசித்தலின்
கஷ்டத்தாலும்

आत्मनः எனது
सामर्थ्यात् च ஸாமர்த்தியத்தாலும்
एतत् இப்படி
मया என்னால்
समुदीरितं விண்ணப்பம் செய்யப்
பட்டது.

इच्छामि त्वां समानेतुमद्यैव रघुबन्धुना । गुरुस्नेहेन भक्त्या च नान्यथैतदुदाहृतम् ॥ ९ ॥

त्वां " உம்மை
अद्य एव இப்பொழுதே
रघुबन्धुना ராகவரோடு
समानेतुं சேர்த்துவைக்க
इच्छामि எண்ணினேன் ;

गुरुस्नेहेन மஹத்தான ஸ்நேஹத்
भक्त्या च பக்தியாலும் [காலும்
एतत् उदाहृतं இப்படி விண்ணப்பம்
செய்யப்பட்டது ;
न अन्यथा வேறு காரணத்தால்
இல்லை.

यदि नोत्सहसे यातुं मया सार्धमनिन्दिते । अभिज्ञानं प्रयच्छ त्वं जानीयाद्राघवो हि तत् ॥

अनिन्दिते " புண்ணியவதி !
त्वं நீர்
मया सार्धं என்னுடன் கூட
यातुं எழுந்தருள்
न उत्सहसे यदि திருவுள்ளம் கொள்ள
வில்லை என்பதானால்

अभिज्ञानं प्रयच्छ (ஓர்) அடையாளத்தை
तत् அ.தனால் [தந்தருளும் ;
राघवः ஸ்ரீராகவர்
हि ஸந்தேஹமில்லாமல்
जानीयात् உள்ளபடி உண்மையைக்
கண்டறியவேண்டும்."

एवमुक्ता हनुमता सीता सुरसुतोपमा । उवाच वचनं मन्दं बाष्पप्रग्रथिताक्षरम् ॥ ११ ॥

हनुमता ஹனுமாரால்
एवं उक्ता இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட
सुरसुतोपमा தெய்வப்பெண்ணென
விளங்கும்
सीता லீதையானவள்

बाष्पप्रग्रथिताक्षरं கண்ணீரோடு கலந்து
வரும் சொற்கொண்டு
वचनं ஒரு விஷயத்தை
मन्दं ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்
उवाच விளம்பினான் :—

इदं श्रेष्ठमभिज्ञानं ब्रूयास्त्वन्तु मम प्रियम् । शैलस्य चित्रकूटस्य पादे पूर्वोत्तरे तथा ॥ १२ ॥
तापसाश्रमवासिन्याः प्राज्यमूलफलोदके । तस्मिन् सिद्धाश्रमे देशे मन्दाकिन्या ह्यदूरतः ॥
तस्योपवनवण्डेषु नानापुष्पसुगन्धिषु । विहृत्य सलिले क्षिप्तो ममाङ्गे समुपाविशः ॥ १४ ॥

श्रेष्ठ " அன்பு மிகுந்ததாய்,
अभिज्ञानं முன்னறிந்ததை இப்
பொழுது நினைவு
முட்டுவதற்காய்
इदं பின் சொல்லுவதை
मम எனது
प्रियं கணவருக்கு
त्वं நீர்
तथा तु எப்படி சொல்லுகிறே
னோ அப்படியே
ब्रूयाः விண்ணப்பஞ்செய்யும் !
चित्रकूटस्य शैलस्य 'சித்திரகூட்டமலையின்
पूर्वोत्तरे पादे வடகீழ்தாழ்வரையிலுள்
मन्दाकिन्याः மந்தாகினிக்கு [ளதும்
अदूरतः हि ஸமீபத்திலுள்ளதும்

प्राज्यमूल- } ஏராளமான கிழங்குக
फलोदके } ளும், கனிகளும், தீர்த்
तस्मिन् अन्त [தங்களுமமைந்த
सिद्धाश्रमे லித்தாச்ரமத்தில்
देशे ஒரு பிரதேசத்தில்
तस्य सलिले அதின் ஜலத்திலும்
नानापुष्प- } பலவகை மலர்களால்
सुगन्धिषु } நன்மணம் வீசுகிற
उपवनवण्डेषु நெருங்கிய சோலைகளி
विहृत्य அலைந்து [லும்
क्षिप्तः களைத்து
तापसाश्रम- } தவசிகளின் ஆச்ரமத்
वासिन्याः } திவிருந்த
मम अङ्गे எனது மடியில்
समुपाविशः படுத்திருந்தீர்.

ततो मांससमायुक्तो वायसः पर्यतुण्डयत् । तमहं लोष्टमुद्यम्य वारयामि स्म वायसम् ॥

ततः “அப்பொழுது
மாंसசமாயுக்தः மாம்ஸத்தில் காமுற்ற
வாயசः ஓர் காகம்
पर्यतुण्डयत् கூரான மூக்கால்
குத்திற்று ;

तं वायसं अन्त ककत्तैत
अहं நான்
लोष्टं ஒரு மண்ணுங்கட்டியை
उद्यम्य எடுத்து ஒக்கி
वारयामि स्म பயமுறுத்தி ஓட்டினேன்.

दारयन् स च मां काकस्तत्रैव परिलीयते । न चाप्युपारमन्मांसाद्भक्षार्थी बलिभोजनः ॥

सः “அந்த
बलिभोजनः (பூதயக்கும் என்று ப்ரதி
தினமும் ‘காக்கைக்குப்
போடும் அன்னமாகிய’)
பலியை புஜிக்கும்
काकः च காகமும்
भक्षार्थी च உணவை விரும்பியதாய்

मांसात् மாம்ஸத்தை விட்டு
न उपारमत् ஒழியாதிருந்தது ;
मां என்னை
दारयन् अपि குத்தினவண்ணமாயே
तत्र एव அங்கேயே
परिलीयते சுற்றிக்கொண்டிருந்தது.

उत्कर्षन्त्यां च रशनां क्रुद्धायां मयि पक्षिणि । संसमाने च वसने ततो दृष्टा त्वया बृहम् ॥

मयि “நான்
पक्षिणि பக்தியினிடத்தில்
क्रुद्धायां சினந்து
रशनां हि அரைநூல் மாலையை
மாத்திரம்
उत्कर्षन्त्यां च கழற்றவும்

ततः அதினால்
वसने ஆடை
संसमाने च நழுவி வீழ்கையில்
त्वया உம்மால்
अहं நான்
दृष्टा பார்க்கப்பட்டேன்.

त्वया विहसिता चाहं क्रुद्धा संलज्जिता तथा । भक्षगृध्रेण काकेन दारिता त्वामुपागता ॥
ततः श्रान्ताऽहमुत्सङ्गमासीनस्य तवाविशम् । क्रुध्यन्ती च प्रहृष्टेन त्वयाऽहं परिसान्त्विता ॥

भक्षगृध्रेण “தீனியில் ருகிகொண்ட
काकेन காகத்தால்
दारिता குததப்பட்டு
क्रुद्धा கோபம் மூட்டப்பட்டு
तदा அப்பொழுது
श्रान्ता களைப்படைந்திருந்த
अहं நான்
त्वया உம்மால்
विहसिता பரிஹாஸஞ்செய்யப்
பட்டேன் ;
च அதினால்
संलज्जिता மிகவும் வெட்கித்
திருந்தேன் ;

ततः அப்படியிருந்தும்
त्वां च உம்மிடமே
उपागता வந்து சேர்ந்தேன் ;
आसीनस्य உட்கார்ந்திருந்த
तव உமது
उत्सङ्गं மடியில்
अहं நான்
आविशं உட்கார்ந்தேன் ;
प्रहृष्टेन முகம் மலர்ந்திருந்த
त्वया உம்மால்
क्रुध्यन्ती கோபத்துடனிருந்த
अहं நான்
परिसान्त्विता தேற்றப்பட்டேன்.

बाष्पपूर्णमुखी मन्दं चक्षुषीं परिमार्जती । लक्षिताऽहं त्वया नाथ वायसेन प्रकोपिता ॥

नाथ	“நாதா !	अहं	நான்
बाष्पपूर्णमुखी	முகமெல்லாம் கண்	वायसेन	காகத்தால்
चक्षुषी	கண்களை [ணீராய்	प्रकोपिता	அதிக கோபமூட்டப் பட்டவளாய்
मन्दं	மெதுவாய்	त्वया	உம்மால்
परिमार्जती	துடைத்துக்கொண் டிருந்த	लक्षिता	கண்டறியப்பெற்றேன்.

परिश्रमात् प्रसुप्ता च राघवाङ्केऽप्यहं चिरम् । पर्यायेण प्रसुप्तश्च ममाङ्के भरताग्रजः ॥

स तत्र पुनरेवाथ वायसः समुपागमत् ॥ २१ ॥

अहं	“நான்	मम	எனது
परिश्रमात्	மிகக் களைப்பால்	अङ्के	மடியில்
अथ	அப்படியே	प्रसुप्तः	கண் வளர்ந்தார்.
राघवाङ्के	ஸ்ரீராகவருடைய மடியில்	पुनः एव	மறுபடியும்
चिरं प्रसुप्ता	நேடுநேரம் உறங்கிவிட்	सः अपि	அதே
पर्यायेण	கிரமப்படி [டேன்.	वायसः	காகம்
भरताग्रजः च	பரதருடைய தமையனாகும்	तत्र च	அத்தருணத்திலும்
		समुपागमत्	வந்து சேர்ந்தது.

ततः सुप्तप्रबुद्धां मां रामस्याङ्गात् समुत्थिताम् । वायसः सहसाऽऽगम्य विददार स्तनान्तरे॥

वायसः	“காகம்	समुत्थितां	நன்றாய் வலி நீங்கியிருந்த
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	मां	என்னை
अङ्गात्	மடியினின்று	स्तनान्तरे	மார்பில்
सुप्तप्रबुद्धां	துங்கி எழுந்து	सहसा आगम्य	முரட்டுத்தனமாய்ப்பற்றி
ततः	அப்போதிலிருந்து	विददार	காயப்படக் கீறிற்று.

पुनः पुनरयोत्पत्य विददार स मां भृशम् । ततः समुक्षितो रामो मुक्तैः शोणितविन्दुभिः ॥

अथ	“இப்படி	भृशं विददार	மிகவும் குத்திக் கீறிற்று;
सः	அது	ततः	அப்பொழுது
पुनः पुनः	ஒரு தடவைக்குப் பல தடவையாய்	मुक्तैः	சொட்டின
उत्पत्य	பாய்ந்து பாய்ந்து	शोणितविन्दुभिः	ரத்தபிந்துக்களால்
मां	என்னை	रामः	ஸ்ரீராமர்
		समुक्षितः	நனைக்கப்பட்டார்.

वायसेन ततस्तेन बलवत् क्रिश्यमानया । स मया बोधितः श्रीमान् सुखसुप्तः परन्तपः ॥

परन्तपः	“பகைவருக்குக் காணும்	सः	அவர்
सुखसुप्तः	அயர்ந்து கண்வளர்ந்து கொண்டிருந்தவரும்	तेन वायसेन	அந்த காகக்கையால்
ततः	அப்போதும்	बलवत्	மிகவும்
श्रीमान्	திருமேனி அதிமனோகர மாய் விளங்குபவருமான	क्रिश्यमानया	துன்புறுத்தப்பட்ட
		मया	என்னால்
		बोधितः	எழுப்பப்பட்டார்.

स मां दृष्ट्वा महाबाहुर्वितुनां स्तनयोस्तदा । आशीविष इव क्रुद्धः श्वसन् वाक्यमभाषत ॥

ச: மஹாபாஹு: “அந்த மஹாபாகு
மா: என்னை
ஸ்தனயோ: ஸ்தனங்களில்
வீதுநா: காயப்படுத்தப்பட்டவ
தூஷா அறிந்துகொண்டு [ளாய்

तदा अப்பொழுது
क्रुद्धः சினங்கொண்டவராய்
आशीविष: इव பாம்புபோல்
श्वसन् பெருமூச்செறிந்து
वाक्यं ஒரு வார்த்தையை
अभाषत உரைத்தார்:—

केन ते नागनासोरु विक्षतं वै स्तनान्तरम् । कः क्रीडति सरोषेण पञ्चवक्त्रेण भोगिना ॥

நாகநாஸூர் “துதிக்கைபோன்ற
தொடையுடையாய்!

ते स्तनान्तरं உனது மாப்பு
केन எவனால்
विक्षतं புண்படுத்தப்பட்டது?

सरोषेण சிற்றங்கொண்ட
पञ्चवक्त्रेण ஐந்து தலை
भोगिना நாகத்துடன்
कः எவன்
क्रीडति वै விளையாடுகிறான்?

वीक्षमाणस्ततस्तं वै वायसं समुदैक्षत । नखैः सरुधिरैस्तीक्ष्णैर्मामेवाभिमुखं स्थितम् ॥

ततः “அங்கேயே
वीक्षमाणः நாற்புறமும் கண்ணோக்கி
मां எனக்கு [யவராய்
अभिमुखं एव எதிராகவே
सरुधिरैः குருதி படிந்த

तीक्ष्णैः கூரிய
नखैः நகங்களுடனே
स्थितं நின்றுகொண்டிருந்த
तं वायसं அந்தக் காகத்தை
समुदैक्षत वै கண்டுவிட்டார்.

पुत्रः किल स शक्रस्य वायसः पततां वरः । धरान्तरगतः शीघ्रं पवनस्य गतौ समः ॥

ச: வாயச: “அந்தக் காகம்
शक्रस्य இந்திரனுடைய
पुत्रः மைந்தன்;
पततां वरः பறவைகளுள் சிற்றந்தது;
गतौ கடதியில்

धरान्तरगतः வாயுவுக்கு சிகரானது;
शीघ्रं ஆகலால்
पवनस्य गतौ சடக்கென
समः மண்ணில் மறைத்து விட்டது.

ततस्तस्मिन् महाबाहुः कोपसंवर्तितेक्षणः । वायसे कृतवान् क्रूरां मतिं मतिमतां वरः ॥

மதிமதா: “அறிவுடையாரில்
वरः தலைவரான
महाबाहुः மஹாபாகு
तस्मिन् அந்த
वायसे காக்கை விஷயத்தில்

ततः ஆனதுபற்றி
कोपसंवर्ति- } கோபத்தால் சுழற்றிய
तेक्षणः } கண்களையுடையவராய்
क्रूरां கொடுமையான
मतिं कृतवान् தீர்ப்பை விதித்தார்.

स दर्भं संस्तराद्ब्रह्म ब्राह्मेणास्त्रेण योजयत् । स दीप्त इव कालाग्निर्ज्वालाभिमुखो द्विजम् ॥

ச: “அவர்
संस्तरात् தர்ப்பாஸனத்திலிருந்து
दर्भं ஓர் தர்ப்பைப்புல்லை
गृह्य போதுமெனக்கொண்டு
ब्राह्मेण अस्त्रेण பிரம்மாஸ்திர மந்திரத்
योजयत् மந்திரித்தார்; [தால்

द्विजं பகலிக்காக
अभिमुखः சித்தமாக்கப்பட்ட
सः அது
दीप्तः பற்றியெரியும்
कालाग्निः इव ஊழிக்தீயென
ज्वाला பற்றியெரிந்தது.

स तं प्रदीप्तं चिक्षेप दर्भं तं वायसं प्रति । ततस्तं वायसं दर्भः सोऽम्बरेऽनुजगाम ह ॥

ச: “அவர்
பிரதீபம் கிளர்ந்தொரியும்
தம் அந்த
தர்மம் தருப்பைப் புல்லை
தம் அந்த
வாயசம் ப்ரதி காக்கையை நோக்கி
சிஷ்ய விடுத்தனர் ;

ஹ என் சொல்வேன் !
தத: அப்போ திலிருந்து
ச: தர்ம: அந்தத் தருப்பை
தம் வாயசம் அந்தக் காகத்தை
அம்பரே ஆகாயத்தில்
அனுஜகாம தூரத்தில்கொண்டு
கூடவே சென்றது.

अनुसृप्तस्तदा काको जगाम विविधां गतिम् । त्राणकाम इमं लोकं सर्वं वै विचचार ह ॥

ததா “அக்காலத்தில்
அனுசுர: தூரத்தப்பட்டுத்
தப்பித்து ஓடிய
காக: காகம்
ஸாணகாம: காப்பாற்றுவரைக் காண
இம் இந்த

லாகம் சர்வ் உலகனைத்தும்
விசாரை வை ஓடியலைந்தது ;
ஹ என் சொல்ல !
விவிதா வெவ்வேறு
கதி இடத்திற்கும்
ஜகாம போய்ப் பார்த்தது.

स पित्रा च परित्यक्तः सुरैश्च समहर्षिभिः । त्रीन् लोकान् संपरिक्रम्य तमेव शरणं गतः ॥

ச: “அது
தீந் லாகந் மூன்று உலகங்களையும்
சம்பரிக்ரமய ஓடியலைந்து பார்த்து
சமஹர்ஷிபி: மஹர்ஷிகளோடு கூடின
சுர: ச தேவர்களாலும்

பிதா ச தந்தையாலும்
பரிக்ரம: கைவிடப்பட்டதாய்
தம் எவ அவரையே
சரணம் சரணமாக
கத: அடைந்தது.

स तं निपतितं भूमौ शरण्यः शरणागतम् । वधार्हमपि काकुत्स्थः कृपया पर्यपालयत् ॥

சரணய: “(அரிகளாயினும் அடை
க்கலம் புகுந்தோரை யா
தரிக்கும்) சரணயரான
ச: காகுத்ய: அந்த காகுதஸ்தர்
பூமௌ தரையில்
சரணாகதம் சரணம் என்று வந்து

நிபதிதம் விழுந்து கிடந்த
தம் அதை
வதார்த் அபி கொல்லுவதற்கு உரிய
தாயிருந்தபோதிலும்
கூபயா கிருபையால்
பர்யபாலயத் காத்தருளினார்.

परिचूनं विवर्णं च स तमायान्तमब्रवीत् । मोघं कर्तुं न शक्यं तु ब्राह्मणं तदुच्यताम् ॥

பரிசூந் “திக்கற்று
அயான்தம் திரும்பி வந்துகிடக்கும்
விவரணம் அற்பமாகிய
தம் அதைப் பார்த்து
பாஹ் அசுத் ‘பிரம்மாஸ்திரமோ
மோகம் கர்து வீணாகச் செய்ய

ந சக்யம் முடியாது ;
தத் ஆகையால்
உச்யதா வழி சொல்லப்பட்ட
தம்’ என்று
ச: அவர்
அப்ரவீத் சொன்னார்.

हिनस्तु दक्षिणाक्षि त्वच्छर इत्यथ सोऽब्रवीत् ।
ततस्तस्याक्षि काकस्य हिनस्ति स्म स दक्षिणम् ॥ ३६ ॥

अथ “ ‘ அப்படியாகில்
त्वच्छरः உமது பாணம்
दक्षिणाक्षि வலது கண்ணை
हिनस्तु அழிக்கட்டும்’
इति என்று
सः अब्रवीत् அது சொல்லிற்று;

ततः அதன்மேல்
सः அது
तस्य அந்த
काकस्य காகத்தின்
दक्षिणं अक्षि வலது கண்ணை
हिनस्ति स्म அழித்துவிட்டது.

दत्त्वा स दक्षिणं नेत्रं प्राणेभ्यः परिरक्षितः । तदाप्रभृति काकानामेकमक्षीति विश्रुतम् ॥

दक्षिणं नेत्रं “ வலது கண்ணை
दत्त्वा கொடுத்து
सः அது
प्राणेभ्यः உயிரோடு
परिरक्षितः தப்பிவிட்டது!

तदाप्रभृति அதுமுதல்
काकानां காக்கைகளுக்கு
एकं अक्षि ஒற்றைக்கண்
इति என்பது
विश्रुतं தெரிந்த விஷயம்

स रामाय नमस्कृत्वा राज्ञे दशरथाय च । विसृष्टस्तेन वीरेण प्रतिपेदे स्वमालयम् ॥ ३८ ॥

सः “ அது
रामाय ஸ்ரீராமருக்கும்
दशरथाय राज्ञे च தசரதமன்னருக்கும்
नमस्कृत्वा தண்டம் ஸமர்ப்பித்து
तेन அந்த

वीरेण வீரரால்
विसृष्टः போக அனுமதி பெற்றதாய்
स्वं आलयं தன் இருப்பிடத்திற்கு
प्रतिपेदे போய்ச் சேர்ந்தது.

मत्कृते काकमात्रे तु ब्रह्मास्त्रं समुदीरितम् । कस्माद्यो माऽहरत्त्वत्तः क्षमसे तं महीपते ॥

महीपते “ லோகநாதா!
मत्कृते எனக்காக
काकमात्रे तु ஒரு காகத்தின் விஷயத்
திலேயே
ब्रह्मास्त्रं ப்ரம்மாஸ்திரம்
समुदीरितं தொடுக்கப்பட்டது;

यः எவனொருவன்
त्वत्तः உம்மிடத்தினின்று
मा என்னை
अहरत् திருடிவந்தானே
तं அவனை
कस्मात् எக்காரணத்தால்
क्षमसे பொறுத்திருக்கிறீர்?

स कुरुष्व महोत्साहः कृपां मयि नरर्षभ । त्वया नाथवती नाथ ह्यनाथा इव दृश्यते ॥

नरर्षभ “ புருஷோத்தமா!
महोत्साहः மிகுந்த உற்சாகத்தை
யுடைய

सः நீர்
मयि என்னிடத்தில்
कृपां कुरुष्व கிருபை புரியும்;

नाथ நாதா!
त्वया உம்மால்
नाथवती நாதனைப் பெற்றவளும்
अनाथा इव அநாதைபோல்
दृश्यते हि காணப்படுகிறான்றோ?

आनृशंस्यं परो धर्मस्त्वत्त एव मया श्रुतः ॥ ४१ ॥

आनृशंस्यं “பிறர் துயரமொழித்தல்
परः எல்லாவற்றிலும் சிறந்த
धर्मः தர்மம் என்பது

त्वत्तः एव உம்மிடத்திருந்தே
मया श्रुतः என்னுள் கேட்டறியப்
பட்ட நியமம்.

जानामि त्वां महावीर्यं महोत्साहं महाबलम् । अपारपारमक्षोभ्यं गांभीर्यात् सागरोपमम् ॥
भर्तारं ससमुद्राया धरण्या वासवोपमम् ॥ ४२ ॥

भर्तारं त्वां “நாதரான உம்மை
महावीर्यं மஹாவீர்யமுடையவ
ராயும்
महोत्साहं மஹோத்ஸாஹமுடைய
வராயும்
महाबलं மஹாபலிஷ்டராயும்
अपारपारं கரைகடந்த கர்மமுடைய
வராயும்
अक्षोभ्यं எவராலும்மனங்கலங்கச்
செய்யமுடியாதவராயும்

गांभीर्यात् கப்பிரத்தன்மையால்
सागरोपमं கடல்போன்றவராயும்
ससमुद्राया: கடல் சூழ்ந்த
धरण्या: பூமிக்கு
वासवोपमं இந்திரனுக்கு நிகரான
வராயும்
जानामि (நான் உள்ளபடி) தெரிந்
துகொண்டிருக்கிறேன்.

एवमस्त्रविदां श्रेष्ठः सत्यवान् बलवानपि । किमर्थमस्त्रं रक्षस्सु न योजयति राघवः ॥ ४३ ॥

एवं “இவ்விதமாக
राघवः ஸ்ரீராகவர்
अस्त्रविदां அஸ்திரவித்துக்களில்
श्रेष्ठः முதன்மைபெற்றவரா
सत्यवान् சத்தியவானாயும் [யும்]

बलवान् अपि பலவானாயுமிருந்தும்
रक्षस्सु அரக்கர்களிடத்தில்
अस्त्रं அஸ்திரத்தை
किमर्थं யாது காரணத்தால்
न योजयति ப்ரயோகியாதிருக்கிறார்?

न नागा नापि गन्धर्वा नासुरा न मरुद्गणाः । रामस्य समरे वेगं शक्ताः प्रतिसमाधितुम् ॥

समरे “யுத்தகளத்தில்
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
वेगं கடுமையை
प्रतिसमाधितुं எதிர்த்துத் தடுப்பதற்கு
शक्ताः வல்லவர்கள்

न नागा: நாகர்களல்லர்,
गन्धर्वा: अपि न கந்தர்வர்களல்லர்,
न असुरा: அஸுரர்களல்லர்,
न मरुद्गणा: மருத்கணங்களல்லர்.

तस्य वीर्यवतः कश्चिद्यद्यस्ति मयि संभ्रमः । किमर्थं न शरैस्तीक्ष्णैः क्षयं नयति राक्षसान् ॥

वीर्यवतः तस्य “வீரரான அவருக்கு
मयि என்னிடத்தில்
कश्चित् சிறிகேனும்
संभ्रमः மதிப்பு
अस्ति यदि இருக்குமாகில்

तीक्ष्णैः शरैः கூரிய சரங்களால்
राक्षसान् அரக்கர்களை
क्षयं அழிவுக்கு
किमर्थं ஏன்
न नयति உட்படுத்தாதிருக்கிறார்?

भ्रातुरादेशमादाय लक्ष्मणो वा परन्तपः । कस्य हेतोर्न मां वीरः परिव्रति महाबलः ॥

महाबलः “மஹா பலிஷ்டரும்
परन्तपः சத்துருக்களை எரிப்ப
वीरः வீரருமான [வரும்]
लक्ष्मणः वा லக்ஷ்மணராயினும்
भ्रातुः அண்ணனது

आदेशं நியமனத்தை
आदाय பெற்றுவந்து
मां என்னை
कस्य हेतोः ஏனோ
न परिव्रति மீட்காதிருக்கிறார்?

यदि तौ पुरुषव्याघ्रौ वाय्वग्निसमतेजसौ । सुराणामपि दुर्धर्षौ किमर्थं मासुपेक्षतः ॥४७॥

தौ	“அவ்விருவர்கள்	दुर्धर्षौ	அச்சமுண்டாக்குகிற
புருஷவ்யாघ்ரौ	ஆண்புலிகளாய்		வர்களாய்
वाय्वग्नि- } समतेजसौ }	வாயுவுக்கும், அக்னிக் கும் சமமான திறலு டையவர்களாய்	यदि	இருந்தும்
		किमर्थं	ஏன்
		मां	என்னை
सुराणां अपि	தேவர்களுக்கும்	उपेक्षतः	உபேக்சிக்கிறார்கள் ?

ममैव दुष्कृतं किञ्चिन्महदस्ति न संशयः । समर्थावपि तौ यन्मां नावेक्षेते परन्तपौ ॥४८॥

தौ	“அவ்விருவர்கள்	मम एव	எனக்கே
समर्थौ	சாமர்த்தியமுடைய	महत्	மஹத்தான
परन्तपौ	ஜயசாலிகளாய்	किञ्चित्	இன்னதென்றறியமுடி
अपि	இருந்தும்	दुष्कृतं	துஷ்கிருத்யம் [யாத
मां	என்னை	अस्ति	ஸம்பவமாயிருக்கவேண்
न अवेक्षेते	கவனியாதிருக்கிறார்கள்	संशयः	ஸந்தேஹம் [டும்;
यत्	என்கிறதால்	न	இல்லை.”

वैदेह्या वचनं श्रुत्वा करुणं साश्रु भाषितम् । अथाब्रवीन्महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः ॥

महातेजाः	மஹா பராக்கிரம சாலியும்	करुणं	இரக்கமெழும்படி
मारुतात्मजः	வாயுபுத்திரருமான	भाषितं	மொழிந்த
हनुमान्	ஹனுமார்	वचनं	மொழியை
वैदेह्याः	வைதேஹியின்	श्रुत्वा	கேட்டு
साश्रु	கண்ணுங்கண்ணீருமாய்	अथ	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	விண்ணப்பஞ்செய்தார் :

त्वच्छोकविमुखो रामो देवि सत्येन ते शपे । रामे दुःखाभिपन्ने च लक्ष्मणः परितप्यते ॥

देवि	“ஓ! தேவி!	त्वच्छोकविमुखः	உமது துக்கத்தால் மற்ற
ते	உமக்கு		றெதையும் வெறுத்திருக்
सत्येन	சத்தியத்தின் மீது	रामे	ஸ்ரீராமர் [கின்றனர்;
शपे	ஆணையிட்டுக்	दुःखाभिपन्ने	துக்கத்தில் முழுகிக்கிடக்
	கூறுகிறேன் ;	च	அகனால் [கையில்
रामः	ஸ்ரீராமர்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
		परितप्यते	சோகமுறுகின்றனர்.

कथञ्चिद्भवती दृष्टा न कालः परिशोचितुम् । इमं मुहूर्तं दुःखानां द्रक्ष्यस्यन्तमनिन्दिते ॥

अनिन्दिते	“புண்ணியவதீ!	न कालः	சமயமில்லை;
भवती	பெருமாட்டியாகிய நீர்	इमं मुहूर्तं	இப்பொழுதே
कथञ्चित्	தெய்வாநீனமாய்	दुःखानां	துக்கங்களின்
दृष्टा	தரிசனமானீர் ;	अन्तं	முடிவை
परिशोचितुं	துக்கிப்பதற்கு	द्रक्ष्यसि	காணப்போகிறீர்.

तावुभौ पुरुषव्याघ्रौ राजपुत्रौ महाबलौ । त्वदर्शनकृतोत्साहौ लङ्कां भस्मीकरिष्यतः ॥

महाबलौ	“ மஹாபலிஷ்டர்களும்	त्वदर्शन- }	உம்மைக் காணக் கொண்
पुरुषव्याघ्रौ	ஆண்புலிகளுமான	कृतोत्साहौ }	ட வீர்யமுடையவர்க
तौ	அந்த		ளாய்
उभौ	இரண்டு	लङ्कां	லங்கையை
राजपुत्रौ	ராஜகுமாரர்கள்	भस्मीकरिष्यतः	நீருக்கப்போகிறார்கள்.

हत्वा च समरे क्रूरं रावणं सहबान्धवम् । राघवस्त्वां विशालाक्षि स्वां पुरीं प्रतिनेष्यति ॥

विशालाक्षि	“ ஓ விசாலாக்ஷி!	हत्वा	ஹதம் செய்து
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	त्वां	உம்மை
क्रूरं रावणं	கொடிய ராவணனை	स्वां पुरीं	தமது நகரத்திற்கு
सहबान्धवं	சுற்றத்தாருள் பட	प्रतिनेष्यति	அழைத்துக்கொண்டு
समरे च	சமரிலேயே		எழுந்தருளப்போகிறார்.

ब्रूहि यद्राघवो वाच्यो लक्ष्मणश्च महाबलः । सुग्रीवो वाऽपि तेजस्वी हरयोऽपि समागताः॥

राघवः	“ ஸ்ரீராகவரும்	समागताः	ஒன்றுகூடிய
महाबलः	மஹாபலிஷ்டரான	हरयः अपि	வானரர்களும்
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்	यद् वाच्यः	யாது சொல்லப்பட
तेजस्वी	பராக்கிரமசாலியான		வேண்டுமோ அதை
सुग्रीवः वा	ஸுகிரீவரும்	ब्रूहि	சொல்லியருளும்.”.

इत्युक्तवति तस्मिंश्च सीता सुरसुतोपमा । उवाच शोकसन्तप्ता हनूमन्तं प्लवङ्गमम् ॥ ५५ ॥

तस्मिन्	அவர்	सुरसुतोपमा	தெய்வப்பெண்ணென
इति	இவ்வாறு		விளங்கும்
उक्तवति च	சொல்லுகையிலும்	सीता	வீதாபிராட்டி
शोकसन्तप्ता	சோகத்தாலே பரிதபிக்	प्लवङ्गम्	வானரரான
	கும்	हनूमन्तं	ஹனுமாருக்கு
		उवाच	மறுமொழி கூறினாள் :—

कौसल्या लोकभर्तारं सुषुवे यं मनस्विनी । तं ममार्थे सुखं पृच्छ शिरसा चाभिवादय ॥

मनस्विनी	“ மனஸ்வியான	मम अर्थे	என் பொருட்டு
कौसल्या	கௌஸல்யாதேவியார்,	शिरसा	தலைவணங்கித் தண்டம்
लोकभर्तारं	லோகரக்ஷகராய்	अभिवादय	ஸமர்ப்பியும்.
यं सुषुवे	எவரைப் பெற்றாரோ	सुखं च	யோகக்ஷேமத்தையும்
तं	அவரை	पृच्छ	விசாரியும்.

सृजश्च सर्वरत्नानि प्रिया याश्च वराङ्गनाः । ऐश्वर्यं च विशालायां पृथिव्यामपि दुर्लभम् ॥
पितरं मातरं चैव संमान्याभिप्रसाद्य च । अनुप्रव्रजितो रामं सुमित्रा येन सुप्रजाः ॥
आनुकूल्येन धर्मात्मा त्यक्त्वा सुखमनुत्तमम् । अनुगच्छति काकुत्स्थं भ्रातरं पालयन् वने ॥

सुमित्रा “ஸ்மித்தரை
 सुप्रजाः சற்புத்திரனை பெற்றவ
 ளாகிறது
 येन எவனாலோ அந்த
 धर्मात्मा தர்மாத்மா,
 सजः மாலைகளையும்
 सर्वरत्नानि च சகலரத்தினங்களையும்
 प्रियाः ப்ரீதியுள்ளவர்கள்
 याः च எவர்களை அந்த
 वराङ्गनाः உத்தமஸ்திரீகளையும்
 विशालायां பாரந்த
 पृथिव्यां பூமியில்
 दुर्लभं தேடினாலும் கிடைத்
 தற்கு அரிய
 ऐश्वर्यं च ஐசுவரியத்தையும்
 अनुत्तमं ஒப்புயர்வில்லாத

सुखं एव சுகத்தையும்
 आनुकूल्येन பக்தியினால்
 त्यक्त्वा துறந்து,
 पितरं अपि தந்தையையும்
 मातरं च தாயையும்
 समान्य பூஜித்து
 अभिप्रसाद्य வேண்டி விடைபெற்று
 रामं ஸ்ரீராமரை
 अनुप्रव्रजितः பின்தொடர்ந்து வந்த
 வனாய்
 भ्रातरं தமையனாரான
 काकुत्स्थं காசுத்ஸ்தரை
 वने கானகத்தில்
 पाठयन् காப்பவனாக
 अनुगच्छति அனுசரித்து நடந்து
 வருகிறான்.

सिंहस्कन्धो महाबाहुर्मनस्वी प्रियदर्शनः । पितृवद्वर्तते रामे मातृवन्मां समाचरन् ॥६०॥

प्रियदर्शनः “இலகூந்ணமான
 सिंहस्कन्धः சிங்கம்போலடிக்கழுத்
 துடையவனும்
 महाबाहुः மஹாசக்திமானுமான
 मनस्वी நல்லமன துடைய அவன்
 मां என்னை

मातृवत् மாதாவாகவும்
 रामे ஸ்ரீராமரிடத்தில்
 पितृवत् தந்தையிடத்தில் போல
 समाचरन् நடப்பவனாய் [வும்
 वर्तते சுச்சூலை செய்து
 வருகிறான்.

ह्रियमाणां तदा वीरो न तु मां वेद लक्ष्मणः । वृद्धोपसेवी लक्ष्मीवाञ्छुक्तो न बहुभाषिता ॥
 राजपुत्रः प्रियः श्रेष्ठः सदृशः श्वशुरस्य मे । मत्तः प्रियतरो नित्यं भ्राता रामस्य लक्ष्मणः ॥

तदा “அப்பொழுது
 मां என்னை
 ह्रियमाणां तु தூக்கிக்கொண்டு போ
 கையில்
 वीरः வீரனான
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணன்
 न वेद எதிர்தோக்கவில்லை;
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணன்
 वृद्धोपसेवी பெரியோருக்குப் பணி
 விடை புரியும்
 लक्ष्मीवान् பாக்கியம் பெற்றவன்;
 शक्तः மஹா சக்திமான்;

न बहुभाषिता மிகபாஷி;
 मे எனது
 श्वशुरस्य மாமனருக்கு
 सदृशः ஏற்ற
 श्रेष्ठः அத்யந்த
 प्रियः செல்வமான
 राजपुत्रः ராஜகுமாரன்;
 रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 मत्तः என்னைக்காட்டிலும்
 नित्यं அவிச்சின்னமாய்
 प्रियतरः உதவிபுரியும்
 भ्राता தம்பி.

नियुक्तो धुरि यस्यां तु तामुद्वहति वीर्यवान् । यं दृष्ट्वा राघवो नैव वृत्तमार्यमनुस्मरेत् ॥

राघवः	“ஸ்ரீராகவர்	यस्यां	எந்த
यं दृष्ट्वा	எவனைக் கண்டு	धुरि	காரியத்தில்
वृत्तं	காலஞ்சென்ற	नियुक्तः तु	ஏவப்படுகிறானே
भार्य एव	தந்தையைக் கூட	तां	அதை
न अनुस्मरेत्	நினையாமலிருக்கிறாரோ,	उद्वहति	(சரிவர) நிறைவேற்ற
वीर्यवान्	அந்த வீரன்		வல்லவன்.

स ममार्थाय कुशलं वक्तव्यो वचनान्मम । मृदुर्नित्यं शुचिर्दक्षः प्रियो रामस्य लक्ष्मणः ॥

रामस्य	“ஸ்ரீராமருக்கு	शुचिः	உண்மையான சினேகித
प्रियः	அன்பனாய்	सः लक्ष्मणः	அந்த ஸ்கந்தமணன் [நான்
नित्यं	எக்காலத்திலும்	मम भर्थाय	என் பொருட்டு
मृदुः	சொன்னபடி கேட்டு	मम वचनात्	நான் கேட்டதாய்
	நடக்கிறவனாய்	कुशलं	சுகந்தம் ஸமாசாரம்
दक्षः	வெகு ஜாக்கிரதையுட	वक्तव्यः	சொல்லப்படவேண்டி
	னிருக்கிற		யவன்.

यथा हि वानरश्रेष्ठ दुःखक्षयकरो भवेत् । त्वमस्मिन् कार्यनिर्योगे प्रमाणं हरिसत्तम ॥

वानरश्रेष्ठ	“வானரத்தலைவனே!	हरिसत्तम	வானரோத்தம!
यथा	எவ்விதம்	अस्मिन्	இந்த
दुःखक्षयकरः	துக்கத்தின் முடிவை	कार्यनिर्योगे	காரியம் நிறைவேறும்
	விளைவிப்பவராய்		விஷயத்தில்
भवेत् हि	அவர் (ராகவர்) ஆவாரோ	त्वं	நீர்
	அவ்வண்ணமே	प्रमाणं	பொறுப்பாளி.

राघवस्त्वत्समारंभान्मयि यन्नपरो भवेत् । इदं ब्रूयाच्च मे नाथं शूरं रामं पुनः पुनः ॥

राघवः	“ஸ்ரீராகவர்	शूरं	சூரருமான
त्वत्समारंभात् च	உமது முயற்சியாலேயே	रामं	ஸ்ரீராமருக்கு
मयि	என் விஷயத்தில்	पुनः पुनः	பெயர்த்துப் பெயர்த்து
यन्नपरः	யத்ன ஊக்கமுடையவ	इदं	பின்கண்ட வார்த்தை
भवेत्	ஆகவேண்டும்; [ராய்		களால்
मे	எனது	ब्रूयाः	விண்ணப்பஞ் செய்வா
नाथं	நாயகரும்		யாக.

जीवितं धारयिष्यामि मासं दशरथात्मज । ऊर्ध्वं मासान्न जीवेयं सत्येनाहं ब्रवीमि ते ॥

सत्येन	“சத்தியமாக	जीवितं	பிராணனை
ते	உமக்கு	धारयिष्यामि	வைத்திருப்பேன்;
अहं ब्रवीमि	நான் சொல்லுகிறேன்	मासात्	ஒரு மாதத்திற்கு
दशरथात्मज	‘தசரத புத்திரரே!	ऊर्ध्वं	மேல்
मासं	ஒரு மாதம்	न जीवेयं	ஜீவித்திருக்கமாட்டேன்’.

रावणेनोपरुद्धां मां निकृत्या पापकर्मणा । त्रातुमर्हसि वीर त्वं पातालादिव कौशिकीम् ॥

वीर	“ வீர !	पातालात्	பாதாளத்தினின்று
त्वं	நீர்	इव	(உசத்தியர் பாதாள லோகம் சென்று அதைச் சோஷணம் செய்து அவ னை மீட்டுவந்தது) எப் படியோ அப்படியே
कौशिकी	(யமுநாதியில் ஸ்நானம் செய்துகொண்டிருக்கையில் வருணாதேவனால் பாதாள லோகத்திற்குத் திருடிக்கொண்டுபோகப் பட்டவளும் உசத்தியர் என்பவரது மனையாளு மான) கௌசிகியை	पापकर्मणा	தீத்தொழில் புரியும்
		निकृत्या	அற்புண
		रावणेन	ராவணனால்
		उपरुद्धां	சிறைசெய்யப்பட்டிருக்
		मां	என்னை [சுன்ற
		त्रातुं	மீட்க
		अर्हसि	அருள் புரியவேண்டும்.”

ततौ वस्त्रगतं मुक्त्वा दिव्यं चूडामणिं शुभम् । प्रदेयो राघवायेति सीता हनुमते ददौ ॥

ततः	அப்பொழுது	राघवाय	“ஸ்ரீராகவருக்கு
वस्त्रगतं	வஸ்திரத்தில் முடிந்திருந்த	प्रदेयः	சேர்த்துவிடவேண்டியது”
चूडामणिं	சூடாமணி (ஜடபில்லை) என்னும்	इति	என்றுசொல்லி
दिव्यं शुभं	திவ்ய ஆபரணத்தை	सीता	வீதை
मुक्त्वा	அவிழ்த்தெடுத்து	हनुमते	ஹனுமாரிடத்தில்
		ददौ	தந்தனள்.

प्रतिगृह्य ततो वीरो मणिरत्नमनुत्तमम् । अङ्गुल्या योजयामास न ह्यास्य प्राभवद्भुजः ॥

वीरः	வீரர்	अङ्गुल्या	விரலோடு
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத	योजयामास	செறித்துக்கொண்டார்;
मणिरत्नं	மணிரத்தினத்தை	अस्य	இவருடைய
ततः	அவளிடமிருந்து	भुजो हि	கையும்
प्रतिगृह्य	கையில் வாங்கி	न प्राभवत्	மிஞ்சாமல் ஒத்திருந்தது.

मणिरत्नं कपिवरः प्रतिगृह्याभिवाद्य च । सीतां प्रदक्षिणं कृत्वा प्रणतः पार्श्वतः स्थितः ॥

कपिवरः	வானரோத்தமர்	प्रदक्षिणं कृत्वा	வலம் வந்து
मणिरत्नं	மணிரத்தினத்தை	प्रणतः च	கைகூப்பியவண்ணமே
प्रतिगृह्य	அணிந்துகொண்டு	पार्श्वतः	ஸமீபத்தில்
सीतां	வீதையை	स्थितः	(பேசாமல்) நின்று
अभिवाद्य	அடிபணிந்து		கொண்டிருந்தார்.

हर्षेण महता युक्ताः सीतादर्शनजेन सः । हृदयेन गतो रामं शरीरेण तु विष्टितः ॥७३॥

शरीरेण तु	உடலோடுமாத்திரமே	महता हर्षेण	பேரானந்தத்தோடு
विष्टितः	நின்றுகொண்டு	युक्तः	கூடினவராகி
सः	அவர்	रामं	ஸ்ரீராமரிடம்
सीतादर्शनजेन	சீதையைக் கண்டதனாலுண்டான	हृदयेन गतः	மனத்தை விடுத்தார்.

मणिवरमुपगृह्य तं महार्हं जनकनृपात्मजया धृतं प्रभावात् ।

गिरिरिव पवनावधूतमुक्तः सुखितमनाः प्रतिसङ्क्रमं प्रपेदे ॥ ७४ ॥

तं	அந்த	उपगृह्य	மனதில் பக்தியுடன்
मणिवरं	மாணிக்கத்தை		பாராட்டி
जनकनृपात्मजया	ஜனக சக்ரவர்த்தியின்	पवनावधूतमुक्तः	காற்றினால் குலுக்கி
	திருமகளால்		விடப்பட்ட
प्रभावात्	அமானுஷ்ய மஹிமை	गिरिः	பர்வதம்
	யால்	इव	எப்படியோ அப்படியே
धृतं	அணியப்பட்டிருந்ததா	सुखितमनाः	களிப்புற்ற மனத்தராய்
	யும்	प्रतिसङ्क्रमं	திரும்பிச்செல்ல
महार्हं	விலைசொல்ல முடியா	प्रपेदे	திருவுள்ளத்திலெண்ணி
	ததுமாய்		றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥ ३८ ॥

आदितः श्लोकाः 13544

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1754

एकोनचत्वारिंशः सर्गः—முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ३९ ॥

सीतासमाश्वासनम्—ஸீதாபிராட்டியாரை சமாதானப்படுத்தல்.

मणिं दत्त्वा ततः सीता हनुमन्तमथाब्रवीत् । अभिज्ञानमभिज्ञातमेतद्रामस्य तत्त्वतः ॥ १ ॥

सीता	ஸீதா பிராட்டியார்	अब्रवीत्	சொன்னாள் ;—
मणिं दत्त्वा	மணியை ஒப்புவித்து	रामस्य	“ஸ்ரீராமருக்கு
ततः	இப்பொழுது	तत्त्वतः	உள்ளபடி
हनुमन्तं	ஹனுமாரைப் பார்த்து	अभिज्ञातं	தெரிந்த
अथ	பின்கண்டவாறு	अभिज्ञानं एतत्	அடையாளம் இது.

मणिं तु दृष्ट्वा रामो वै त्रयाणां संस्मरिष्यति । वीरो जनन्या मम च राज्ञो दशरथस्य च ॥

वीरः	“ வீரரான	मम च	என்னுடையவும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	जनन्याः	தாயினுடையவும்
मणिं	மணியை	दशरथस्य	தசரத
दृष्ट्वा तु	கண்டவுடனே	राज्ञः च	மன்னருடையவும்
त्रयाणां	மூவர்களான	संस्मरिष्यति वै	ஞாபகத்தைப்பெறுவார்.

स भूयस्त्वं समुत्साहे चोदितो हरिसत्तम । अस्मिन् कार्यसमारंभे प्रचिन्तय यदुत्तरम् ॥

हरिसत्तम	“ வானரோத்தம!	सः त्वं	அந்த நீர்
अस्मिन्	இந்த	उत्तरं	மேல் நடக்கவேண்டிய
कार्यसमारंभे	கார்யாரம்பமான		காரியம்
समुत्साहे	விசேஷ யத்தினத்தில்	यत्	எதுவோ அதை
भूयः	முக்கியமாய்(மறுபடியும்)	प्रचिन्तय	நன்றாய் ஆலோசிக்க
चोदितः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட		வேண்டும்.

त्वमस्मिन् कार्यनिर्योगे प्रमाणं हरिसत्तम । हनुमन् यत्रमास्थाय दुःखक्षयकरो भव ॥
तस्य चिन्तयतो यत्रो दुःखक्षयकरो भवेत् ॥ ४ ॥

हरिसत्तम "வானரோத்தம!
अस्मिन् இந்த
कार्यनिर्योगे காரியத்தை முடித்து வைப்பதில்
प्रमाणं தலைமை பெற்றவர்
त्वं நீர்;
चिन्तयतः ஆலோசித்துச்செய்யும்
तस्य உமது

यत्: முயற்சி
दुःखक्षयकरः துக்கத்தை ஒழிப்பதாக
भवेत् ஆகும்.
हनुमन् ஹனுமாரே!
यत् ஜாக்கிரதைத்தொழிலை
आस्थाय அனுஷ்டித்து
दुःखक्षयकरः துக்கத்தைத் தீர்த்தவ
भव ஆவீர். " [ராக

स तथेति प्रतिज्ञाय मारुतिर्भीमविक्रमः । शिरसाऽऽवन्ध वैदेहीं गमनायोपचक्रमे ॥ ५ ॥

भीमविक्रमः அதிபராக்கிரமசாலியான
सः मारुतिः அந்த மாருதியார்
वैदेहीं வைதேஹியைப்பார்த்து
तथा इति "அப்படியே ஆகக்கடவ து" என்று

प्रतिज्ञाय அறிவித்து
शिरसा தலையால்
आवन्ध வணங்கி
गमनाय போக விடைகொள்ள
उपचक्रमे காத்துநின்றனர்.

ज्ञात्वा संप्रस्थितं देवी वानरं मारुतात्मजम् । बाष्पगद्गदया वाचा मैथिली वाक्यमब्रवीत् ॥

मैथिली देवी மைதிலிதேவியானவள்
मारुतात्मजं வாயுகுமாரரான
वानरं வானரரை
संप्रस्थितं பிரயாணப்பட்டவராய்
ज्ञात्वा தெரிந்துகொண்டு

बाष्पगद्गदया கண்ணீராலே தடுமாறு
वाचा குரலுடன் [கிற
वाक्यं ஒரு மொழியை
अब्रवीत् உரைத்தாள்:—

कुशलं हनुमन् ब्रूयाः सहितौ रामलक्ष्मणौ ॥ ७ ॥

हनुमन् "ஹனுமாரே!
सहितौ இணைபிரியாத
रामलक्ष्मणौ ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு

कुशलं குசலத்தை
ब्रूयाः உரைசெய்யும்.

सुग्रीवं च सहामात्यं वृद्धान् सर्वाश्च वानरान् । ब्रूयास्त्वं वानरश्रेष्ठ कुशलं धर्मसंहितम् ॥

वानरश्रेष्ठ "வானரச்ரேஷ்டரே!
त्वं நீர்
सहामात्यं மந்திரிகளோடுகூடின
सुग्रीवं च சுக்ரீவருக்கும்
वृद्धान् பெரியவர்களான

सर्वान् எல்லா
वानरान् च வானர்களுக்கும்
कुशलं குசலத்தை
धर्मसंहितं அவரவர்க்கேற்றமுறைப்
ब्रूयाः உரைசெய்யும். [படி

यथा स च महाबाहुर्मा तारयति राघवः । अस्मादुःखाम्बुसरोधात्वं समाधातुमर्हसि ॥

महाबाहुः "மஹாபாஹுவான
सः राघवः च அந்த ராகவரே
अस्मात् இந்த
दुःखाम्बुसरोधात् துயரக்கடலாகிய கடடி
मां என்னை [னின்றும்

तारयति தப்புவிப்பவர்
यथा என்னும்படி
त्वं நீர்
समाधातुं காரியமுடிவுக்கு
अर्हसि அருள்புரியும்.

जीवन्तीं मां यथा रामः संभावयति कीर्तिमान् । तत्तया हनुमन् वाच्यं वाचा धर्ममवाप्नुहि ॥

कीर्तिमान् “கீர்த்திமானான
रामः ஸ்ரீராமர்
मां என்னை
जीवन्तीं உயிருடனிருப்பவளாய்
संभावयति கண்டு கொள்ளுகிறது
यथा तथा எப்படி ஆகுமோ அதற்
கேற்றபடி

वाचं சொல்லவேண்டும்.
हनुमन् ஹனுமாரே!
तत् அதனால்
वाचा ஒரு வாய்ச்சொல்லால்
धर्म புண்ணியபாக்யத்தை
अवाप्नुहि பெறக்கடவீர்.

नित्यमुत्साहयुक्ताश्च वाचः श्रुत्वा त्वयेरिताः । वर्धिष्यते दाशरथेः पौरुषं मदवाप्तये ॥११॥

त्वया “உம்மால்
ईरिताः சொல்லப்பட்ட
उत्साहयुक्ताः ஆனந்தகரமான
वाचः விவரணைகளை
श्रुत्वा கேட்டு,
च அதனால்

मदवाप्तये என்னை அடையும்
விஷயத்தில்
दाशरथेः தாசரதியினுடைய
पौरुषं மானிடப் பாயத்தினம்
नित्यं இடையின்றி
वर्धिष्यते பிரபலமாகும்.

मत्सन्देशयुता वाचस्त्वत्तः श्रुत्वैव राघवः । पराक्रमविधिं वीरो विधिवत् संविधास्यति ॥

वीरः “கணவரான
राघवः ஸ்ரீராகவர்
त्वत्तः உம்மிடத்தினின்று
मत्सन्देशयुता: என் வாய்மொழிக
ளோடு கூடிய

वाचः மொழிகளை
श्रुत्वा एव கேட்டதும்
पराक्रमविधिं பிரயத்தின ப்ரயோக
विधिवत् க்ரமப்படி [முறையை
संविधास्यति ஆக்ரோபிப்பார்.”

सीतायास्तद्वचः श्रुत्वा मारुतिर्हरिसत्तमः । शिरस्यञ्जलिमाधाय हनुमान् वाक्यमब्रवीत् ॥

सीतायाः வீதையின்
तद्वचः அம்மொழியை
श्रुत्वा கேட்டு
मारुतिः வாயுவின் குமாரரும்
हरिसत्तमः வானரோத்தமருடான

हनुमान् ஹனுமார்
शिरसि தலையில்
अञ्जलिं आधाय அஞ்சலியைச் செய்து
वाक्यं மறுமொழி
अब्रवीत् சொன்னார்:—

क्षिप्रमेप्यति काकुत्स्थो हयृक्षप्रवरैर्वृतः । यस्ते युधि विजित्यारीञ्छोकं व्यपनयिष्यति ॥

यः “எவர்
अरीन् சத்துருக்களை
युधि யுத்தத்தில்
विजित्य ஜிபித்து
ते शोकं உமது சோகத்தை
व्यपनयिष्यति போக்கடிப்பாரோ, அந்த
काकुत्स्थः காகுத்ஸ்தர்

हयृक्षप्रवरैः வானரச்ரேஷ்டர்களா
லும், கரடிச்ரேஷ்டர்க
ளாலும்
वृतः சூழப்பட்டவராய்
क्षिप्रं இதோ
एष्यति எழுந்தருளப்
போகின்றனர்.

न हि पश्यामि मर्त्येषु नासुरेषु सुरेषु वा । यस्तस्य क्षिपतो बाणांस्थातुमुत्सहतेऽयतः ॥

बाणान् क्षिपतः	“பாணங்களை வர்ஷிக்கும்	मर्त्येषु	மனிதர்களுள்ளும்
तस्य अग्रतः	அவருக்கு எதிரில்	सुरेषु वा	தேவர்களுள்ளும்
स्थातुं	உயிரோடிருக்க	न पश्यामि	நான் கண்டிலேன்,
यः उत्सहते	எவன் வல்லவனாவனோ	असुरेषु हि	அஸுரர்களுள் ஆயினும்
	அந்த ஒருவனை	न	இல்லை.

अप्यर्कमपि पर्जन्यमपि वैवस्वतं यमम् । स हि सोढुं रणे शक्तस्तव हेतोर्विशेषतः ॥१६॥

विशेषतः	“முக்கியமாய்	वैवस्वतं	அக்னிபகவானையும்
तव हेतोः	உமது நிமித்தமாய்	यमं अपि	யமையும்
सः हि	அவர் ஒருவரோ	रणे	யுத்தத்தில்
अर्कं अपि	சூரியனையும்	सोढुं	தோற்கடிக்க
पर्जन्यं अपि	இந்திரனையும்	शक्तः	எற்றவர்.

स हि सागरपर्यन्तां महीं शासितुमीहते । त्वन्निमित्तो हि रामस्य जयो जनकनन्दिनि ॥

जनकनन्दिनि	“ஜனகர் திருமகனே !	हि	ஆகையால்தான்
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு	सः	அவர்
जयः	வெற்றி என்பது	सागरपर्यन्तां	கடல் சூழ்ந்த
त्वन्निमित्तः	உம்மால்ஸம்பவமானது.	महीं	பூவுலகை
हि	(श्रद्धया देवो देवत्वमश्नुते एवं கிற்படி) பிரசித்தம்,	शासितुं	தாங்க
		ईहते	ஈடுபட்டிருக்கிறார்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सम्यक् सत्यं सुभाषितम् । जानकी बहुमेनेऽथ वचनं चेदमब्रवीत् ॥

जानकी	ஜானகி	श्रुत्वा	திருச்செவி சார்த்தி
तस्य	அவருடைய	बहुमेने	நன்கு மதித்தனள் ;
सम्यक्	ஸமயத்திற்கேற்றதும்	अथ	இப்பொழுது
सुभाषितं	சாதுரியத்துடனும் பல மாயும் சொல்லப்பட்ட	इदं	பின்வரும்
सत्यं	ஸத்யமுமான [தும்	वचनं च	வார்த்தையையும்
तत् वचनं	அவ்வசனத்தை	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னாள்.

ततस्तं प्रस्थितं सीता वीक्षमाणा पुनः पुनः । भर्तृस्नेहान्वितं वाक्यं सौहार्दादन्वमानयत् ॥

सीता	வீதை	वीक्षमाणा	நினைத்து
वाक्यं	சொன்ன சொல்லை	ततः	அதினாலுண்டான
भर्तृस्नेहान्वितं	நாயகரிடத்திலுள்ள கினைகத்தைக் காட்டு கிறதாய்	सौहार्दात्	மிகுந்த உள்ளன்பினால்
पुनः पुनः	மேன்மேலும்	प्रस्थितं	பிரயாணை முகரான
		तं	அவரைப் பார்த்து
		अन्वमानयत्	உபசரித்துக்கேட்டாள்.

यदि वा मन्यसे वीर वसैकाहपरिन्दम । कस्मिंश्चित् संवृते देशे विश्रान्तः श्वो गमिष्यसि ॥

अरिन्दम	“செற்றாரைச் சிதைக்க	देशे	இடத்தில்
वीर	வீரரே! [வல்ல	एकाहं	ஒரு தினம்
वा	ஒருக்கால்	विश्रान्तः	தாமதித்தவராய்
मन्यसे यदि	இஷ்டப்படுவீராகில்	वस	இரும்;
संवृते	ஏகரந்தமான	श्वः	நானே
कस्मिंश्चित्	ஏதேனுமொரு	गमिष्यसि	போகலாம்.

मम चेदल्पभाग्यायाः सान्निध्यात्तव वानर । अस्य शोकस्य महतो मुहूर्तं मोक्षणं भवेत् ॥

वानर	“வானாரே!	अस्य	இந்த
तव	உமது	महतः	பெரும்
सान्निध्यात् चेत्	ஸமீபத்தில் இருக்கும்	शोकस्य	சோகத்திற்கு
	பக்தத்தில்	मुहूर्तं	கொஞ்சகாலமாவது
अल्पभाग्यायाः	மந்தபாக்கியையான	मोक्षणं	விமோசனமாக
मम	எனது	भवेत्	இருக்கும்.

गते हि हरिशार्दूल पुनरागमनाय तु । प्राणानामपि सन्देहो मम स्यान्नात्र संशयः ॥

हरिशार्दूल	“வானரோத்தம!	प्राणानां	உயிருக்கு
पुनः	மறுபடி	अपि	எப்படியாகிலும்
आगमनाय तु	திரும்பிவருவதற்காகவே	सन्देहः	ஆபத்து
गते हि	சென்றபோதிலும்	स्यात्	நேரிடும்,
अत	அப்பொழுது	संशयः न	ஸந்தேஹமில்லை
ममं	என்னுடைய		

तवादर्शनजः शोको भूयो मां परितापयेत् । दुःखादुःखपरामृष्टां दीपयन्निव वानर ॥ २३ ॥

वानर	“வானாரே!	दीपयन् इव	தீக்ஷணமதிகரித்தே
तव	உம்மை	दुःखात्	துக்கத்தின்மேல்
अदर्शनजः	காணுமையா லுண்	दुःखरामृष्टां	துக்கமதிகரித்துச் சற்
	டாகும்		றுத் தேறிய
शोकः	துக்கம்	मां	என்னை
भूयः	முன்னிலுமதிகமாய்	परितापयेत्	வேதனையுண்டாக்கும்.

अयं च वीर सन्देहस्तिष्ठतीव ममाग्रतः । सुमहांस्त्वत्सहायेषु हर्षक्षेपु हरीश्वर ॥ २४ ॥

हरीश्वर	“வானரத்தலைவரே!	अयं	இந்த
वीर	வீரரே!	अग्रतः	முதலில் ஆகவேண்டிய
स्वसहायेषु	உமது துணைவர்களான	सुमहां च	முக்கியமான [தாய்
हर्षक्षेपु	வானரர்கள் விஷயத்தி	मम	எனக்கு
	லும் கரடிகள் விஷயத்	सन्देहः	நிச்சயமாகாத ஒரு
	திலும்	इव तिष्ठति	இருக்கிறதே! [விஷயம்

कथं नु खलु दुष्पारं तरिष्यन्ति महोदधिम् । तानि हर्यृक्षसैन्यानि तौ वा दशरथात्मजौ ॥

தானி	“அந்த	तरिष्यन्ति	தாண்டும்?
हर्यृक्षसैन्यानि	வானர, நுக்ஷஸையங்	दशरथात्मजौ	தசரதரின் குமர்களான
दुष्पारं	தாண்டவரிய [கள்	तौ वा	அவ்விருவர்கள் தாம்
महोदधि	மஹோத்தியை	खलु	(எப்படித் தாண்ட)
कथं नु	எப்படி		முடியும்?

त्रयाणामेव भूतानां सागरस्यास्य लङ्घने । शक्तिः स्याद्वैनतेयस्य तव वा मारुतस्य वा ॥

अस्य	“இந்த	त्रयाणां	மூவர்களான
सागरस्य	ஸமுத்திரத்தின்	मारुतस्य वा	வாயுவுக்குந்தான்
लङ्घने	தாண்டுதலில்	वैनतेयस्य एव	கருடனுக்குந்தான்
शक्तिः	சக்தி	तव वा	உமக்குந்தான்
भूतानां	ஸமனர்களான	स्यात्	உளது.

एतस्मिन् कार्यनिर्योगे वीरैव दुरतिक्रमे । किं पश्यसि समाधानं त्वं हि कार्यविदां वरः ॥

वीर	“வீரரே!	दुरतिक्रमे	பெருந்தடையாயிருக்கிற
त्वं	நீர்	एतस्मिन्	இந்த
कार्यविदां	காரியவல்லவர்களில்	कार्यनिर्योगे	காரியம் தலைக்கட்டும்
वरः	தலைவர்.		விஷயத்தில்
हि	ஆதல்பற்றி	किं समाधानं	என்ன உபாயத்தை
एवं	இப்படி	पश्यसि	கண்டுபிடித்திருக்கிறீர்?

काममस्य त्वमेवैकः कार्यस्य परिसाधने । पर्याप्तः परवीरघ्न यशस्यस्ते फलोदयः ॥ २८ ॥

परवीरघ्न	“பகைவீரரை அழிக்க வல்லவரே!	एकः	ஒருவராய்
अस्य कार्यस्य	இந்தக் காரியத்தில்	पर्याप्तः	முடிக்கத்திறமையுள் ளவர் ;
परिसाधने	ஸித்திபெறும் விஷயத் தில்	फलोदयः	பழிக்குப்பழி வாங்கிய
त्वं	நீர்	यशस्यः	கிர்த்தி
		ते एव कामं	உமதென ஆகும்.

बलैः समग्रैर्यदि मां रावणं जित्य संयुगे । विजयीं स्वपुरीं यायात्तन्मे तस्य यशस्करम् ॥

समग्रैः	“போதுமான	मां	என்னை
बलैः	ஸையங்களுடன்	यायात् यदि	அழைத்துப்போவா ராயின்
रावणं	ராவணனை		
संयुगे	போரில்	तत्	அது
जित्य	புடைத்து	मे	எனக்கும்
विजयी	வெற்றிபெற்றவராய்	तस्य	அவருக்கும்
स्वपुरीं	தமது நகரத்துக்கு	यशस्करम्	பெருமை.

शरैस्तु सङ्कुलां कृत्वा लङ्कां परबलार्दनः । मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥

परबलार्दनः	“பகைவர் பலத்தைக் குலைக்கவல்ல	கூர்வா	அடித்து
காகு:ஸ்த:	காகுத்ஸ்தர்	மா	என்னை
शरैः	பாணங்களால்	नयेत् यदि	அழைத்துபோவாராகில்
लङ्कां	லங்கையை	तत् तु	அதுதான்
सङ्कुलां	சிதற	तस्य	அவருக்கு
		सदृशं भवेत्	ஏற்றதாக ஆகும்.

तद्यथा तस्य विक्रान्तमनुरूपं महात्मनः । भवेदाहवशूरस्य तथा त्वमुपपादय ॥ ३१ ॥

तत्	“ஆகையால்	अनुरूपं	ஏற்றதாய்
आहवशूरस्य	போர்வீரரான	भवेत्	ஆகிறது
तस्य	அந்த	यथा तथा	எதுவே, அந்தப்ரகார
महात्मनः	மஹாத்மாவின்	त्वं	நீர் [மே]
विक्रान्तं	பராக்கிரமத்திற்கு	उपपादय	செய்யப்பாரும்”.

तदार्थोपहितं वाक्यं प्रश्रितं धर्मसंहितम् । निशम्य हनुमाञ्छेषं वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥

अर्थोपहितं	பொருள் அமைந்ததும்	हनुमान्	ஹனுமார்
प्रश्रितं	ஒன்றுடனென்று பொருந்தியதும்	निशम्य	கேட்டு
धर्मसंहितं	தர்மம் சிறந்ததுமான	वाक्यं	சொல்லவேண்டிய
तद्वाक्यं	அந்த மொழியை	शेषं	மிகுதியை
		उत्तरं अब्रवीत्	பதிலாய் உரைத்தார்:—

देवि ह्यृक्षसैन्यानामीश्वरः प्लवतां वरः । सुग्रीवः सत्त्वसंपन्नस्तवार्थे कृतनिश्चयः ॥ ३३ ॥

देवि	“தேவீ!	वरः	உத்தமரும்
ह्यृक्षसैन्यानां	வானர், ருக்ஷஸையன்யங் களுக்கு	सत्त्वसंपन्नः	நிர்விகற்ப மனத்தினரு
ईश्वरः	இறைவரும்	सुग्रीवः	ஸுக்ரீவர் [மான]
प्लवतां	வானர்களில்	तव अर्थे	உம் விஷயத்தில்
		कृतनिश्चयः	தீர்மானம் கொண்டவர்.

स वानरसहस्राणां कोटीभिरभिसंवृतः । क्षिप्रमेव्यति वैदेहि राक्षसानां निबर्हणः ॥ ३४ ॥

वैदेहि	“வைதேஹி!	अभिसंवृतः	நாற்புறமும் சூழப்பட்ட
सः	அவர்	राक्षसानां	அக்கர்களின் [வராய்]
वानरसहस्राणां	வானர் ஆயிரங்களின்	निबर्हणः	நாசகராய்
कोटीभिः	கோடிகளால்	क्षिप्रं एव्यति	இதோ வரப்போகிறார்.

तस्य विक्रमसंपन्नाः सत्त्ववन्तो महाबलाः । मनःसङ्कल्पसंपन्ना निदेशे हरयः स्थिताः ॥

तस्य	“அவருடைய	सत्त्ववन्तः	திடநெஞ்சம் படைத் தவர்கள் ;
निदेशे	ஏவலின்கீழ்	महाबलाः	மஹாபலிவீரர்கள் ;
स्थिताः	இருக்கும்	मनःसङ्कल्प-संपन्नाः	மனதில் எண்ணினதை முடிக்க வல்லவர்கள்.
हरयः	வானர்கள்		
विक्रमसंपन्नाः	விக்ரமசாலிகள் ;		

येषां नोपरि नाधस्तान्न तिर्यक् सज्जते गतिः । न च कर्मसु सीदन्ति महत्स्वमिततेजसः ॥

येषां	“எவர்களுக்கு	ந	இல்லையோ
गतिः	கமனம்	अमिततेजसः	அளவில்லாத்திறனு
सज्जते	தடைபடுகிறது என்பது		டைய அவர்கள்,
उपरि न	மேலேயும் இல்லையோ	महत्सु	மிகப்பெரிய
अधस्तात् न	கீழேயும் இல்லையோ	कर्मसु च	காரியங்களிலும்
तिर्यक्	குறுக்கிலும்	न सीदन्ति	முடியாதிரார்கள்.

असकृत्तैर्महोत्साहैः ससागरधराधरा । प्रदक्षिणीकृता भूमिर्वायुमार्गानुसारिभिः ॥ ३७ ॥

वायुमार्गानु- सारिभिः महोत्साहैः तैः	} “வாயுமார்க்கத்தை அனு சரித்துச் செல்லவல்ல மஹாபலிஷ்டர்களான அவர்களால்	ससागरधराधरा भूमिः असकृत् प्रदक्षिणीकृता	} சமுத்திரம், மலைகள் இ வைகளோடுகூடின பூமி அடிக்கொருதடவை சுற்றிவரப்பட்டது.

मद्विशिष्टाश्च तुल्याश्च सन्ति तत्र वनौकसः । मत्तः प्रत्यवरः कश्चिन्नास्ति सुग्रीवसन्निधौ ॥

सुग्रीवसन्निधौ	“சுகரீவர் ஸன்னிதியில்	सन्ति	இருக்கிறார்கள் ;
मद्विशिष्टाः च	எனக்கு மேலானவர்	मत्तः	என்னைக்காட்டிலும்
	களும	प्रत्यवरः	குறைந்தவன்
तुल्याः च	ஸமானர்களுமான	कश्चित्	ஒருவனும்
वनौकसः	வானார்கள்	तत्र न अस्ति	அங்கு இல்லை.

अहं तावदिह प्राप्तः किं पुनस्ते महाबलाः । न हि प्रकृष्टाः प्रेष्यन्ते प्रेष्यन्ते हीतरे जनाः ॥

इतरे जनाः	“ஸாமான்ய ஜனங்கள்	इह	இங்கு
प्रेष्यन्ते	தூதுவிடப்படுகிறார்கள்.	प्राप्तः हि	வந்துவிட்டேனென்றால்
प्रकृष्टाः	மேலானவர்கள்	महाबलाः	மஹாபலவான்களான
न प्रेष्यन्ते	தூதுவிடப்படுகிற	ते तावत्	அவர்கள் விடயத்தில்
अहं हि	நானே [தில்லை.	किं पुनः	கேட்கவேண்டுமோ?

तदलं परितापेन देवि शोको व्यपैतु ते । एकोत्पातेन ते लङ्कामेष्यन्ति हरियूथपाः ॥ ४० ॥

तत्	“ஆதலால்	हरियूथपाः	வானரப்பெரியோர்கள்
देवि	தேவி!	ते	உமக்காக
परितापेन अलं	பரிதாபிக்கவேண்டாம்;	एकोत्पातेन	ஒரே பாய்ச்சலில்
ते	உமது	लङ्कां	லங்கைக்கு
शोकः	சோகம்	एष्यन्ति	வந்துசேரப் போகிறார்
व्यपैतु	தொலைபட்டும்;		கள்.

मम पृष्ठगतौ तौ च चन्द्रसूर्याविवोदितौ । त्वत्सकाशं महासच्वौ नृसिंहावागमिष्यतः ॥

उदितौ	“உதித்த	तौ च	அவ்விருவர்களும்
चन्द्रसूर्यौ	சந்திரன், சூரியன் இவ்	मम	எனது
इव	போன்ற [விருவர்கள்	पृष्ठगतौ	முதுகில் ஏறிக்கொண்ட
महासच्वौ	அதிபலவான்களும்	त्वत्सकाशं	உம்மிடம் [வர்களாய்
नृसिंहौ	ஆணிங்கங்களுமாகிய	आगमिष्यतः	வரப்போகிறார்கள்.

तौ हि वीरौ नरवरौ सहितौ रामलक्ष्मणौ । आगम्य नगरीं लङ्कां सायकैर्विधमिष्यतः ॥

वीरौ	“ வீரர்களும்	तौ आगम्य	இருவர்களும் வந்து
नरवरौ	புருஷோத்தமர்களும்	लङ्कां नगरीं	லங்காநகரத்தை
सहितौ	விட்டுப்பிரியாதவர்களு	सायकैः	பாணங்களால்
	மான	हि	தப்பாமல்
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்	विधमिष्यतः	ஊதிவிடப்போகின்றனர்.

सगणं रावणं हत्वा राघवो रघुनन्दनः । त्वामादाय वरारोहे स्वां पुरीं प्रतियास्यति ॥

वरारोहे	“ ஸந்தரி !	हत्वा	புடைத்து
रघुनन्दनः	ரகுலத்தந்த வளர்க்கப்	त्वां	உம்மை
	பிறந்த	आदाय	அழைத்துக்கொண்டு
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	स्वां पुरीं	தமது நகருக்கு
रावणं	ராவணனை	प्रतियास्यति	திரும்பிப்போகப்
सगणं	சேர்ந்தார்கள் உள்பட		போகிறார்.

तदाश्वसिहि भद्रं ते भव त्वं कालकाङ्क्षिणी । अचिराद् द्रक्ष्यसे रामं प्रज्वलन्तमिवानलम् ॥

तत्	“ ஆகவே	प्रज्वलन्तं	கொழுந்துவிட்டெரி
आश्वसिहि	தேறியிருக்க !		கின்ற
ते	தமக்கு	अनलं इव	அக்னியைப்போலிருக்
भद्रं	சேஷமமுண்டாகிறது.	रामं	ஸ்ரீராமரை [கும்
कालकाङ्क्षिणी	காலத்தை எதிர்பார்த்து	त्वं	நீர்
भव	இரும்!	अचिरात्	இதோ
		द्रक्ष्यसि	பார்க்கப்போகின்றீர்.

निहते राक्षसेन्द्रेऽस्मिन् सपुत्रामात्यबान्धवे । त्वं समेष्यसि रामेण शशाङ्केनैव रोहिणी ॥

अस्मिन्	“ இந்த	शशाङ्केन	சந்திரனோடு
राक्षसेन्द्रे	ராஷ்ட்ரேந்திரன்	रोहिणी इव	ரோஹிணீதேவிபோல்
सपुत्रामात्य-	மக்கள், மந்திரி, சுற்	रामेण	ஸ்ரீராமரோடு
बान्धवे	றத்தார்களும் உள்பட	त्वं	நீர்
निहते	கொல்லப்பட்டதும்,	समेष्यसि	சேரப்போகின்றீர்.

क्षिप्रं त्वं देवि शोकस्य पारं यास्यसि मैथिलि । रावणं चैव रामेण निहतं द्रक्ष्यसेऽचिरात् ॥

मैथिलि	“ மைதிலீ !	यास्यसि	அடையப்போகின்றீர் ;
देवि	தேவியே !	रामेण एव	ஸ்ரீராமராலேயே
शोकस्य	துன்பத்தின்	अचिरात्	சீக்கிரத்தில்
पारं	கரையை	रावणं च	ராவணனையும்
क्षिप्रं	விரைவில்	निहतं	கொல்லப்பட்டவனாக
त्वं	நீர்	द्रक्ष्यसे	பார்க்கப்போகின்றீர் .

अब्रवीत् விண்ணப்பம் செய்தார் :

क्षिप्रं दृश्यसि இதோ காண்பீர்.

காணப்போகின் றீர்.

ந லமதே அறியகிள்ளார்.

மசி இகோ அகநீர். [பெ]

821-77-20-20

रामादिशिष्टः कोऽन्योस्ति कश्चित् सौमित्रिणा समः ।

अग्निमारुतकल्पौ तौ भ्रातरौ तव संश्रयौ

॥ ५३ ॥

रामात् विशिष्टः “ஸ்ரீராமருக்கு மிக்கார்
சௌமத்ரிணா லக்ஷ்மணரோடு
சம: ஸமானன்
கश्चित् ஒருவனாவது
अन्य: क: வேறு எவன்

अस्ति இருக்கிறான் ?
अग्निमारुतकल्पौ நெருப்பும் காற்றும்
तौ அவ்விரு [போன்ற
भ्रातरौ ப்ராதாக்கள்
तव संश्रयौ உமது ரக்ஷகர்கள்.

नास्मिंश्चिरं वत्स्यसि देवि देशे रक्षोगणैरभ्युषितेऽतिरौद्रे ।

न ते चिरादागमनं प्रियस्य क्षमस्व मत्सङ्गमकालमात्रम् ॥ ५४ ॥

देवि “தேவியே!
रक्षोगणै: ராக்ஷஸக்கூட்டங்களால்
अभ्युषिते நிவலிக்கப்பட்டதும்
अतिरौद्रे அதிபயங்கரமானது
अस्मिन् देशे இந்த தேசத்தில் [மான
चिरं நெடுநாள்
न वत्स्यसि நீர் இருக்கவேண்டாம்;

ते உமது
प्रियस्य நாதரின்
आगमनं வரவு
न चिरात् தாமதமாகாது;
मत्सङ्गमकाल- } நான் போய்ச்சேரும்
मात्रं } மட்டும்
क्षमस्व பொறுத்தருளும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥ ३९ ॥

आदितः श्लोकाः 13598

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1808

चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ४० ॥

हनुमद्मनाभ्यनुज्ञानम्—ஹனுமாரைப் போக விடைகொடுத்தல்.

श्रुत्वा तु वचनं तस्य वायुसूनोर्महात्मनः । उवाचात्महितं वाक्यं सीता सुरसुतोपमा ॥ १ ॥

सुरसुतोपमा தெய்வப்பெண்ணென்
सीता ஸீதை [விளங்கும்
वायुसूनो: வாயுகுமாரரான
तस्य அந்த
महात्मनः மஹாத்மாவின்

वचनं श्रुत्वा வார்த்தையைக் கேட்டு
तु அப்பொழுது
आत्महितं தனக்கு ஹிதமான
वाक्यं வாக்கியத்தை
उवाच சொன்னான் :—

त्वां दृष्ट्वा प्रियवक्तारं संप्रहृष्यामि वानर । अर्धसञ्ज्ञातसस्येव वृष्टिं प्राप्य वसुन्धरा ॥ २ ॥

वानर “வானரரே!
प्रियवक्तारं இனியவை கூறும்
त्वां दृष्ट्वा உம்மைக் கண்டு
अर्धसञ्ज्ञातसस्या பாதிமுனீத்த பயிரை
யுடைய

वसुन्धरा பூமி
वृष्टिं प्राप्य इव மழையைப் பெற்ற
வண்ணம்
संप्रहृष्यामि நான் மிக்க மகிழ்கிறேன்.

यथा तं पुरुषव्याघ्रं गात्रैः शोकाभिकर्षितैः । संस्पृश्यं सकामाऽहं तथा कुरु दयां मयि ॥३॥

शोकाभिकर्षितैः “சோகத்தா: விளைத்து
வருந்திய
गात्रैः அவயவங்களால்
அஃ நான்
सकामा கோரியது கைகூடப்
तं அந்த [பெற்றவளாய்

पुरुषव्याघ्रं புருஷோத்தமரை
संस्पृश्यं ஸ்பர்சிப்பது
यथा तथा எப்படியாகுமோ அப்படி
मयि என்னிடத்தில்
दयां कुरु நீர் அருள்புரிய வேண்டும்.

अभिज्ञानं च रामस्य दया हरिगणोत्तम । क्षिप्तामिषीकां काकस्य कोपादेकाक्षिशतनीम् ॥

हरिगणोत्तम “கடிகளேற்றம்!
कोपात् கோபத்தால்
काकस्य காகத்தின்
एकाक्षिशतनीं கண்ணென்றைக் கொண்டொழிய

क्षिप्तां தெறித்தெறிந்த
इषीकां தரும்பு ஒன்றை
अभिज्ञानं च அடையாளமாகவுமிழ்ப்ப
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு [டியும்
दया: உரைசெய்யும்.

मनःशिलायास्तिलको गण्डपार्श्वे निवेशितः । त्वया प्रनष्टे तिलके तं किल स्मर्तुमर्हसि ॥

तिलके “திலகம்
प्रनष्टे குலைந்திருந்தபொழுது
त्वया உம்மால்
मनःशिलाया: குண்டுக்கல்லின் காவிப்
तिलकः திலகம் [பொடி

गण्डपार्श्वे நெற்றியில்
किल விளையாட்டாய்
निवेशितः தீட்டப்பட்டது;
तं அதை
स्मर्तुं अर्हसि திருவுளம்பற்ற.

स वीर्यवान् कथं सीतां हतां समनुमन्यसे । वसन्तीं रक्षसां मध्ये महेन्द्रवरुणोपमः ॥६॥

महेन्द्रवरुणोपमः “இந்திரனுக்கும் வருண
னுக்கும் நிகரான

वीर्यवान् வீரரான
सः நீர்
सीतां ஸீதையை
हतां அபஹரிக்கப்பட்டவ
ளாகவும்

रक्षसां ராக்ஷஸர்களின்
मध्ये மத்தியில்
वसन्तीं வஸித்துக்கொண்டிருப்
பவளாகவும்
कथं எப்படித்தான்
समनुमन्यसे பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறீரா?

एष चूडामणिर्दिव्यो मया सुपरिरक्षितः । एतं दृष्ट्वा प्रहृष्यामि व्यसने त्वामिवानघ ॥७॥

अनघ “காலப்பிழைக்கு அப்
புறப்பட்டவரே!

एषः இந்த
दिव्यः திவ்யமான
चूडामणिः சூடாமணி
मया என்னால்

सुपरिरक्षितः மிகப்பரிவுடன் காத்து
வாப்பட்டது;
व्यसने விசனப்படுகையில்
एतं दृष्ट्वा இதைக் கண்டு
त्वां इव உம்மைப் (பார்த்தாற்)
प्रहृष्यामि ஆறுவேன். [போல்

एष निर्यातितः श्रीमान् मया ते वारिसंभवः ॥ ८ ॥

वारिसंभवः	“ நீரில் பிறந்த தும்	मया	என்னால்
श्रीमान्	மனத்தோர்ச்சி தருகிறது	ते	உமக்கு
एषः	இது [மான	निर्यातितः	அனுப்பிவிடப்பட்டது.

अतः परं न शक्ष्यामि जीवितुं शोकलालसा ॥ ९ ॥

अतः परं	“ இனிமேல்	जीवितुं	ஜீவித்திருக்க
शोकलालसा	சோகத்தில் மூழ்கியவ	न शक्ष्यामि	முடியாது.
	ளாய்		

असह्यानि च दुःखानि वाचश्च हृदयच्छिदः । राक्षसीनां सुघोराणां त्वत्कृते मर्षयाम्यहम् ॥

असह्यानि	“ பொறுத்தற்கரிய	वाचः च	சொற்களையும்
दुःखानि च	துக்கங்களையும்	त्वत्कृते	தமக்காக
सुघोराणां	கொடிய	अहं	நான்
राक्षसीनां	ராக்ஷஸிகளின்	मर्षयामि	பொறுத்துக்கொண்
हृदयच्छिदः	மர்மத்தைப் பிளக்கும்		டிருக்கிறேன்.

धारयिष्यामि मासन्तु जीवितं शत्रुसूदन ॥ ११ ॥

शत्रुसूदन	“ பகையை அழிப்பவரே!	जीवितं	உயிரை
मासं	ஒரு மாதப்பொழுது	धारयिष्यामि	தரித்திருப்பேன்.
तु	வலிந்தாகிலும்		

मासादूर्ध्वं न जीविष्ये त्वया हीना नृपात्मजा ॥ १२ ॥

नृपात्मजा	“ சகரவர்த்தித் திருமக	त्वया हीना	உம்மைப் பிரிந்து
	னாரே!	न जीविष्ये	நான் பிழைத்திருக்க
मासात् ऊर्ध्वं	மாதத்திற்குமேலன்றால்		மாட்டேன்.

घोरो राक्षसराजोऽयं दृष्टिश्च न सुखा मयि । त्वां च श्रुत्वा विषज्जन्तं न जीवेयमहं क्षणम् ॥

अयं	“ இந்த	त्वां	தம்மை
राक्षसराजः	ராக்ஷஸராஜன்	विषज्जन्तं	தாமதிப்பவராக
घोरः	கொடியன்	श्रुत्वा	தெரிந்து
मयि	என்னிடத்தில்	च	பின்னர்
दृष्टिः च	நினைவோ	क्षणं	க்ஷணமும்
न सुखा	நல்லதாயிருக்கவில்லை.	अहं न जीवेयं	நான் உயிர் தரியேன்.”

वैदेह्या वचनं श्रुत्वा करुणं साश्रु भाषितं । तथाऽब्रवीन्महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः ॥

वैदेह्या	வைதேஹியால்	मारुतात्मजः	வாயுகுமாரராகிய
साश्रु	கண்ணுங்கண்ணீருமாய்	महातेजाः	மஹாதேஜஸ்சியான
करुणं	பரிதாபப்படும்படி	हनुमान्	ஹனுமார்
भाषितं	சொல்லப்பட்ட	तथा	பின்கண்டனிதம்
वचनं श्रुत्वा	வசனத்தைக் கேட்டு	अब्रवीन्	விண்ணப்பம் செய்தார்.

त्वच्छोकविमुखो रामो देवि सत्येन ते शपे । रामे शोकाभिभूते तु लक्ष्मणः परितप्यते ॥

देवि	“தேவி!	रामे	ஸ்ரீராமர்
ते	உமக்கு	शोकाभिभूते	சோகத்தில் மூழ்கிக்
सत्येन	ஸத்தியத்தின் மீது		கிடக்கையில்
शपे	ஆணையிட்டுக் கூறுகின்	तु	அதுபற்றி
रामः	ஸ்ரீராமர் [நேன்.	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
त्वच्छोक-	உமது துக்கத்தால் மற்	परितप्यते	சோகமுறுகின்றனர்.
विमुखः }	றெதையும் வெறுத்திரு		
	கின்றனர்;		

दृष्टा कथञ्चिद्भवती न कालः परिशोचितुम् । इमं मुहूर्तं दुःखानामन्तं द्रक्ष्यसि भामिनि ॥

भामिनि	“மாதரசே!	कालः न	சமயமில்லை.
भवती	பெருமாட்டியாகிய நீர்	इमं मुहूर्तं	இப்பொழுதே
कथञ्चित्	தெய்வா தீனமாய்	दुःखानां	துக்கங்களின்
दृष्टा	தரிசனமானீர்.	अन्तं	முடிவை
परिशोचितुं	துக்கிப்பதற்கு	द्रक्ष्यसि	காணப்போகிறீர்.

तावुभौ पुरुषव्याघ्रौ राजपुत्रावनिन्दितौ । त्वदर्शनकृतोत्साहौ लङ्कां भस्मीकरिष्यतः ॥

अनिन्दितौ	“புண்ணியசாலிகளும்	स्वदर्शन-	உம்மைக் காணக்கொண்ட
पुरुषव्याघ्रौ	ஆண்புலிகளுமான	कृतोत्साहौ }	வீர்யமுடையவர்களாய்
तौ	அந்த	लङ्कां	லங்கையை
उभौ राजपुत्रौ	இரண்டு ராஜகுமாரர்கள்	भस्मीकरिष्यतः	நீறுக்கப்போகிறார்கள்.

हत्वा तु समरे क्रूरं रावणं सहबान्धवं । राघवौ त्वां विशालाक्षि स्वां पुरीं प्रापयिष्यतः ॥

विशालाक्षि	“ஓ! விசாலாக்ஷி!	हत्वा	ஹதஞ்செய்து
राघवौ तु	ராகுலத்தவர் இருவரும்	त्वां	உம்மை
क्रूरं	கொடிய	स्वां	தமது
रावणं	ராவணனை	पुरीं	நகரத்திற்கு
सहबान्धवं	சுற்றத்தார் உள்பட	प्रापयिष्यतः	அழைத்துக்கொண்டு
समरे	ஸமரில்		போகப்போகிறார்கள்.

यत्तु रामो विजानीयादभिज्ञानमनिन्दिते । प्रीतिसञ्जननं तस्य भूयस्त्वं दातुमर्हसि ॥१९॥

अनिन्दिते	“புண்ணியவதி!	विजानीयात्	எண்ணுவாரோ
रामः	ஸ்ரீராமர்	भूयः तु	அப்படிப்பட்டது இன்
यत्	எந்த		னுமேதாகியுமுண்
अभिज्ञानं	அடையாளத்தை		டெனில் அதை
तस्य	அவருக்கு	एवं	நீர்
प्रीतिसञ्जननं	ப்ரீதி தருகிறதாய்	दातुं अर्हसि	தந்தருளவேண்டும்.”

साऽब्रवीदत्तमेवेति मयाऽभिज्ञानमुत्तमम् । एतदेव हि रामस्य दृष्ट्वा मत्केशभूषणम् ॥
श्रद्धेयं हनुमन् वाक्यं तव वीर भविष्यति ॥ २० ॥

सा	அவள்	மகேசபூஷணம்	எனது கேசபூஷணமான
तं	அவரைப் பார்த்து	एतत्	இதை
वीर	‘வீர!’	दृष्ट्वा एव	கண்டமாத்திரத்தில்
मया	என்னால்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
दत्तं	கொடுக்கப்பட்ட	तव वाक्यं	உமது சொல்
अभिज्ञानं एव	அடையாளமே	श्रद्धेयं हि	நம்பத்தக்கதாகவே
उत्तमं	எல்லாவற்றிலும்	भविष्यति	இருக்கும்’
	மேலானது :	इति	என்று
हनुमन्	ஹனுமானே!	अब्रवीत्	சொன்னான்.

स तं मणिवरं गृह्य श्रीमान् पुवगसत्तमः । प्रणम्य शिरसा देवीं गमनायोपचक्रमे ॥ २१ ॥

पुवगसत्तमः	வானரச்ரேஷ்டரான	देवीं	தேவியை
सः श्रीमान्	அந்த ஸ்ரீமான்	शिरसा	தலையால்
तं	அதை	प्रणम्य	நமஸ்கரித்து
मणिवरं	ஆபரணோத்தமமாய்	गमनाय	போக விடைகொள்ள
गृह्य	மனதிலே பாராட்டி	उपचक्रमे	காத்து நின்றனர்.

तमुत्पातकृतोत्साहमवेक्ष्य हरिपुङ्गवम् । वर्धमानं महावेगमुवाच जनकात्मजा ॥
अश्रुपूर्णमुखी दीना बाष्पगद्गदया गिरा ॥ २२ ॥

अश्रुपूर्णमुखी	முகமெல்லாம் கண்ணீர்	महावेगं	மஹா வேகவானான
	ராய்	हरिपुङ्गवं	வானரச்ரேஷ்டரான
दीना	கஷ்டதசையிலிருக்கும்	तं	அவரை
जनकात्मजा	ஜனகர் திருமகள்	अवेक्ष्य	பார்த்து
उत्पातकृतोत्साहं	உயரக்கிளம்ப உற்சாகங்	बाष्पगद्गदया	கண்ணீரால் தடுமாறி
	கொண்டவராய்		வெளிப்படும்
वर्धमानं	மேன்மேலும்	गिरा	சொற்கொண்டு
	வளருகின்ற	उवाच	மாற்றமுரைத்தான் :—

हनुमन् सिंहसंकाशौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । सुग्रीवं च सहामात्यं सर्वान् ब्रूया ह्यनामयम् ॥

हनुमन्	“ஹனுமாரே!	सहामात्यं	மந்திரிகளோடுகூடிய
सिंहसंकाशौ	சிங்கத்தை ஒத்தவர்	सुग्रीवं च	சுகரீவருக்கும்
	களும்	सर्वान्	மற்ற எல்லாருக்கும்
भ्रातरौ	ஸஹோதரர்களுமான	हि	தவறாமல்
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க	अनामयं	குசலத்தை
	ளுக்கும்	ब्रूयाः	உரைசெய்யும்.

इमं च तीव्रं मम शोकवेगं रक्षोभिरेभिः परिभर्त्सनं च ।
ब्रूयास्तु रामस्य गतः समीपं शिवश्च तेऽध्वाऽस्तु हरिप्रवीर ॥ २४ ॥

हरिप्रवीर	“ஓ வானரோத்தமரே!	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
मम	எனது	समीपं	அருகில்
इमं	இந்த	गतः तु	சென்றதும்
तीव्रं	கொடிய	ब्रूयाः	நீர் விண்ணப்பஞ் செய்ய
शोकवेगं च	சோகத்தின் வேகத்தையும	ते	உமக்கு [வேண்டும்;
एभिः रक्षोभिः	இந்த அரக்குகளால்	अध्वा	போம் வழி
परिभर्त्सनं च	மிரட்டப்படுவதையும்	शिवः च	தடையற்றதாகவே
		अस्तु	ஆகுக.”

स राजपुत्र्या प्रतिवेदितार्थः कपिः कृतार्थः परिहृष्टचेताः ।
तदल्पशेषं प्रसमीक्ष्य कार्यं दिशं हृदीचीं मनसा जगाम ॥ २५ ॥

सः	அந்த	परिहृष्टचेताः	பரிபூர்ண ஸந்துஷ்ட மனத்தராய்
कपिः	வானரர்	तत् कार्यं	அந்தக் காரியம்
राजपुत्र्या	மன்னவர் திருமகளால்	अल्पशेषं	சிறிது மிகுதியுண்டென
प्रतिवेदितार्थः	அங்கீகரிக்கப்பட்ட பாக் கியம் பெற்றவராய்	प्रसमीक्ष्य	எண்ணி
कृतार्थः	கோரிவந்த காரியம்	उदीचीं दिशं	வடதிசையை நோக்கி
हि	அதனால்	मनसा	மனதினால்
		जगाम	சென்றடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥ ४० ॥
आदितः श्लोकाः 13623 सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1833

एकचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ४१ ॥

अशोकवनभङ्गः—அசோகவனத்தை அழித்தல்.

स च वाग्भिः प्रशस्ताभिर्गमिष्यन् पूजितस्तया । तस्मादेशादपक्रम्य चिन्तयामास वानरः ॥

तया	அவளால்	तस्मात्	அந்த
प्रशस्ताभिः वाग्भिः	புகழ்வாக்குகளால்	देशात्	இடத்தினின்று
पूजितः	பெருமைப்படப் பேசி வாழ்த்தப்பெற்ற	अपक्रम्य	அப்புறம் சென்று
सः वानरः	அந்த வானரர்	च	பின்னர்
गमिष्यन्	பிரயாணத்திற்குச் சித் தமானவராகி	चिन्तयामास	மனதில் ஆராய்ச்சி செய்தார்.

अल्पशेषमिदं कार्यं दृष्ट्वेयमसितेक्षणा । त्रीनुपायानतिक्रम्य चतुर्थ इह लक्ष्यते ॥ २ ॥

असितेक्षणा	கருங்கண்ணாளான	त्रीन्	ஸாம், தான், பேதமென் கிற மூன்று
इयं	இவள்	उपायान्	உபாயங்களை
दृष्टा	கண்டுகொள்ளப் பட்டாள்.	अतिक्रम्य	அகற்றி.
इदं	இந்த	चतुर्थः	தண்டமென்ற நான்காவது
कार्यं	காரியம்	लक्ष्यते	சரியெனக் காணப்படு கின்றது.
अल्पशेषं	சிறிது சேஷிக்கின்றது.		
इह	இவ்விஷயத்தில்		

न साम रक्षःसु गुणाय कल्पते न दानमर्थोपचितेषु युज्यते ।

न भेदसाध्या बलदर्पिता जनाः पराक्रमस्त्वेव ममेह रोचते ॥ ३ ॥

रक्षसु	ராக்ஷஸர்களிடத்தில்	जनाः	ஜனங்கள்
साम	ஸாமோபாயம்	भेदसाध्याः न	பேதோபாயத்தால் வழிப்படுத்தக்கூடியவர் கள் அல்லர்.
गुणाय	பயனுக்கு	इह	இவ்விஷயத்தில்
न कल्पते	ஏற்றதாகாது ;	तु	இச்சந்தர்ப்பத்தில்
अर्थोपचितेषु	செல்வச்செருக்குடைய வர்களிடத்தில்	मम	எனக்கு
दानं	தானோபாயம்	पराक्रमः एव	பராக்கிரமம் ஒன்றே
न युज्यते	பிரயோஜனப்படுகிற தில்லை.	रोचते	நன்றெனத் தோற்று கின்றது.
बलदर्पिताः	பலத்தாலே கொழுத்த		

न चास्य कार्यस्य पराक्रमादृते विनिश्चयः कश्चिदिहोपपद्यते ।

हतप्रवीरा हि रणे हि राक्षसाः कथञ्चिदीयुर्यदिहाद्य मार्दवम् ॥ ४ ॥

अस्य कार्यस्य	இந்தக் காரியத்திற்கு	इह	இங்கு
पराक्रमात् ऋते	பராக்கிரமத்தைத் தவிர	अद्य	இப்பொழுது
कश्चित्	யாதொரு	कथञ्चित्	எப்படியாவது
विनिश्चयः च	நிச்சயமும்	हतप्रवीराः हि	திடமான வீரர்கள் மாண்டார்களென்றால்
इह	இப்பொழுது	राक्षसाः हि	அரக்கர்களும்
न उपपद्यते	பயன்படமாட்டாது.	मार्दवं	அடக்கத்திற்கு
यत्	ஏனெனில்	ईयुः	வருவார்கள்.
रणे	யுத்தத்தில்		

कार्ये कर्मणि निर्दिष्टे यो बहून्यपि साधयेत् । पूर्वकार्याविरोधेन स कार्यं कर्तुमर्हति ॥

कार्ये	செய்து முடிக்கவேண்டிய	बहूनि अपि	அனேகங்களையும்
कर्मणि	ஒரு காரியத்தில்	साधयेत्	ஸாதிக்கின்றானோ
निर्दिष्टे	எவப்பட்டபொழுது	सः	அவன்
यः	எவனொருவன்	कार्यं	காரியத்தை
पूर्वकार्या-	முதற்காரியத்திற்	कर्तुं	செய்துமுடிக்க
विरोधेन	கொருகேடின்றி	अर्हति	திறமையுடையவனாகிறான்.

न ह्येकः साधको हेतुः स्वल्पस्यापीह कर्मणः । यो ह्यर्थं बहुधा वेद स समर्थोऽर्थसाधने ॥

इह	இவ்வுலகில்	यः	எவனொருவன்
स्वल्पस्य	அற்பமான	अर्थ	கோரிய பயனை
कर्मणः अपि	காரியத்திற்கும்	बहुधा	பலவகையாலும்
एकः	ஒரே	वेद	அறிகுறானே
हेतुः	உபாயம்	सः हि	அவன் தான்
न साधकः	சாதகமாகமாட்டாது ;	अर्थसाधने	காரியத்தை ஸாதிப்பதில்
हि	ஆதலால்	समर्थः	வல்லவனாகிறான் .

इहैव तावत् कृतनिश्चयो ह्यहं यदि व्रजेयं प्लवगेश्वरालयम् ।

परात्मसंमर्दविशेषतत्त्ववित्ततः कृतं स्यान्मम भर्तृशासनम् ॥ ७ ॥

अहं	நான்	शुभगोश्वरालयं	வானாரர்கோன் இருந் பிடத்திற்கு
इह एव	இங்கிருக்கையிலேயே	ब्रजेयं यदि	செல்வேனாகில்
पराःसंसर्ग-	சத்துருவினுடையவும்	ततः हि	அப்பொழுதுதான்
विशेषतस्त्ववित् }	நம்முடையவும் யுத்த விசேஷங்களின் தத்வங் களை அறிந்தவனாய்,	मम भर्तृशासनं	எனது இறைவனான
		तावत्	பூர்ணமாக
		कृतं	செய்து முடிக்கப்பட்ட
कृतनिश्चयः	மனம் தெளிந்தவனாய்,	स्यात्	ஆகும். [டதாக

कथं नु खल्वद्य भवेत् सुखागतं प्रसह्य युद्धं मम राक्षसैः सह ।

तथैव खलवात्मबलञ्च सारवत् समानयेन्माञ्च रणे दशाननः ॥ ८ ॥

அய	இப்பொழுது	தथा एव	அப்படியானால் மட்டுமே
राक्षसैः सह	ராக்ஷஸர்களுடன்	दशाननः	தசமுகன்
मम	எனக்கு	सारवत्	மிக முக்கியமான
प्रसह्य	வலுவில்	आत्माबलं च	தன் பலத்தையும்
युद्धं	யுத்தம்	मां च	என்னையும்
सुखागतं	எளிதில் ஏற்பட்டதாக	रणे	போரில்
कथं नु भवेत्	எப்படி ஆகும்?	खलु	நிச்சயமாய்
खलु	ஏனெனில்	समानयेत्	சேரவிடுவான்.

ततः समासाद्य रणे दशाननं समन्त्रिवर्गं सबलप्रयायिनम् ।

हृदि स्थितं तस्य मतं बलं च वै सुखेन मत्वाऽहमितः पुनर्व्रजे ॥ ९ ॥

தத:	அப்படியானால்	தத	அவனுடைய
ரண	யுத்தத்தில்	வல்	பலத்தையும்
சமन्निவரீ	மந்திரிவர்க்கங்களோடு	ஹி	உள்ளத்தில் இருக்கும்
	கூடியவனும்	மத்	நீனைவையும்
சவலபாயிந்	சேனைத்தலைவர்களோடு	மத்	அறிந்துகொண்டு
	கூடியவனுமான	ஹி	இங்கிருந்து
ததநந	தசகண்டனை	மத்	ஸந்தோஷமாய்
அஹ்	நான் நேரிலே கண்டு	மத்	திரும்பிச்செல்லக்கூடும்.

इदमस्य नृशंसस्य नन्दनोपममुत्तमम् । वनं नेत्रमनःकान्तं नानाद्रुमलतायुतम् ॥ १० ॥

इदं	இந்த	नन्दनोपमं	நந்தனவனம் போன்ற	नानाद्रुमलतायुतं	பலவகை மரங்களும் கொ
			தும்		டிகளும் செறிந்த தும்
नेत्रमनःकान्तं	கண்களையும் மனத்			उत्तमं	சிறந்த துமான
	தையும் கவரவல்லதும்			वनं	சிங்காரத்தோட்டம்
				नृशंसस्य अस्य	பாபிஷ்டனான இவனது.

इदं विध्वंसयिष्यामि शुष्कं वनमिवानलः । अस्मिन् भग्ने ततः कोपं करिष्यति दशाननः ॥

शुष्कं	உலர்ந்த	अस्मिन्	இது
वनं	காட்டை	भग्ने	முறிக்கப்படின
अनलः इव	அக்னிபோல்	ततः	அதனால்
इदं	இதை	दशाननः	பத்துத்தலையான்
विध्वंसयिष्यामि	அழித்துவிடுவேன்.	कोपं करिष्यति	கோபம் கொள்வான்.

ततो महत् साश्वमहारथद्विपं बलं समादेक्ष्यति राक्षसाधिपः ।

त्रिशूलकालायसपट्टसायुधं ततो महद्युद्धमिदं भविष्यति ॥ १२ ॥

ततः	அப்பொழுதுதான்	महत् बलं	பெரிய சேனையை
राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸாதிபன்	समादेक्ष्यति	அனுப்புவான் ;
साश्वमहा- } रथद्विपं }	குதிரைகள், பெரும் தேர் கள், குஞ்சரங்கள் இ வைகளோடு கூடியதும்	ततः	அதனால்
त्रिशूल- } कालायस- } पट्टसायुधम् }	திரிகூலம், காலாயஸம், பட்டஸம் என்கிற ஆயு தங்களையுடையதுமான	इदं	இது
		महत् युद्धं	பெரும்போராக
		भविष्यति	விளையும்.

अहं तु तैः संयति चण्डविक्रमैः समेत्य रक्षोभिरसहविक्रमः ।

निहत्य तद्रावणचोदितं बलं सुखं गमिष्यामि कपीश्वरालयम् ॥ १३ ॥

असहविक्रमः	சகிக்கவரிய பராக்கிரமம்	सपेत्य	கைகலந்து
अहं	நான் [படைத்த	रावणचोदितं	ராவணனேவிய
चण्डविक्रमैः	உக்கிரமான விக்கிரமம்	तत् बलं तु	அச்சேனையையும்
	படைத்த	निहत्य	ஹதம் செய்து
तैः	அந்த	कपीश्वरालयं	கபியரசன் அரண்
रक्षोभिः	அரக்கர்களோடு	सुखं	சுகமாக [மனைக்கு
संयति	யுத்தத்தில்	गमिष्यामि	போய்ச்சேருவேன்.

ततो मारुतवत् क्रुद्धो मारुतिर्भीमविक्रमः । ऊर्ध्वगेन महता द्रुमान् क्षेममथारभत् ॥ १४ ॥

भीमविक्रमः	பிரபல விக்கிரமசாலி	क्रुद्धः	கடுஞ்சினங்கொண்டவ
	யான	महता	மஹத்தான [ராய்,
मारुतिः	மாருதி,	ऊर्ध्वगेन	தொடையின் வேகத்தால்
ततः	அங்கு	द्रुमान्	விருகூங்களை
अथ	இப்பொழுது	क्षेमं	முறித்தெறிய
मारुतवत्	வாயுவைப்போல்	आरभत्	தலைப்பட்டார்.

ततस्तदनुमानं वीरो बभञ्ज प्रमदावनम् । मत्तद्विजसमाघुष्टं नानाद्रुमलतायुतम् ॥ १५ ॥

वीरः हनुमान् வீரரான ஹனுமார்
 ततः अतः
 तत् अந்த
 मत्तद्विजसमाघुष्टं கொழுத்த பறவைகள்
 மிகுந்ததும்

नानाद्रुमलतायुतं பலவகை மரங்களும் கொ
 டிகளுமடர்ந்த துமான
 प्रमदावनं அந்தப்புரவனத்தை
 बभञ्ज பாழாக்கினார்.

तद्वनं मथितैर्वृक्षैर्भिन्नैश्च सलिलाशयैः । चूर्णितैः पर्वताग्रैश्च बभूवाप्रियदर्शनम् ॥ १६ ॥

तत् वनं அந்த வனம்
 मथितैः முறிக்கப்பட்ட
 वृक्षैः விருகுகளாலும்
 भिन्नैः தூர்க்கப்பட்ட
 सलिलाशयैः च நீர்நிலைகளாலும்

चूर्णितैः பொடியாக்கப்பட்ட
 पर्वताग्रैः च பர்வதசிகரங்களாலும்
 अप्रियदर्शनं காண்பதற்கு இன்ன
 தாய்
 बभूव ஆய்விட்டது.

नानाशकुन्तविरुतैः प्रभिन्नैः सलिलाशयैः । ताम्रैः किसलयैः क्लान्तैः क्लान्तद्रुमलतायुतम् ॥
 न बभौ तद्वनं तत्र दावानलहतं यथा ॥ १७ ॥

नानाशकुन्त- } பலவகைப் பறவைகள்
 विरुतैः } வீரிட்டமும் சத்தங்களாலும்

प्रभिन्नैः உருவழிந்த
 सलिलाशयैः நீர்நிலைகளாலும்
 क्लान्तैः வதங்கிவாடின
 ताम्रैः किसलयैः செந்தளிர்களாலும்

तत् वनं அந்த வனம்
 क्लान्तद्रुम- } வாடி வதங்கிய மரங்களை
 लतायुतं } யும் கொடிகளையுமுடையதாய்

दावानलहतं यथा காட்டுத்தீயால் எரிபட்
 तत्र அப்பொழுது [டதென
 न बभौ பொலிவற்றிருந்தது.

व्याकुलावरणा रेजुर्विह्वला इव ता लताः ॥ १८ ॥

व्याकुलावरणा: கலைந்த வேலிகளையுடையனவாய்
 ता: लता: அந்தக் கொடிகள்

विह्वला: इव பயத்தால் நடுங்கும்
 रेजु: பெண்கள்போல்
 தடித்தன.

लतागृहैश्चित्रगृहैश्च नाशितैर्महोरगैर्व्यालमृगैश्च निर्धुतैः ।

शिलागृहैरुन्मथितैस्तथा गृहैः प्रनष्टरूपं तदभून्महद्वनम् ॥ १९ ॥

नाशितैः சிதைக்கப்பட்ட
 लतागृहैः லதாகிருஹங்களாலும்
 चित्रगृहैः சித்திரமண்டபங்களால்
 निर्धुतैः நசுக்குண்ட [லும்
 महोरगैः பெரும்பாம்புகளாலும்
 व्यालमृगैः च கொடியமிருகங்களாலும்
 उन्मथितैः இடித்துத் தகர்க்கப்பட்ட

शिलागृहैः तथा கல்மண்டபங்களாலும்
 गृहैः च கிருஹங்களாலும்
 तत् அந்த
 महत् वनं மஹாவனம்
 प्रनष्टरूपं அலங்கோலரூபம்
 கொண்டதாய்
 अभूत् ஆனது.

सा विह्वलाऽशोकलताप्रताना वनस्थली शोकलताप्रताना ।

जाता दशास्यप्रमदावनस्य कपेर्बलाद्धि प्रमदावनस्य ॥ २० ॥

दशास्य- प्रमदावनस्य प्रमदावनस्य सा अशोकलता- प्रताना	}	தசமுுகனின் பெண்டுகள் வினையாடுவதற்கிடமாயி பூங்காவனத்தின் [ருந்த அந்த அசோகக்கொடிகள் கலை யாமல் படர்ந்திருந்த	वनस्थली हि कपेः बलात् विह्वला शोकलताप्रताना जाता	சிங்காரவனமும் வானரத்தின் ஆண்மையினால் ஹதமானதாய் சோகக்கொடிகளடர்ந்த ஆயிற்று. [தாய்

स तस्य कृत्वाऽर्थपतेर्महाकपिर्महद्यलीकं मनसो महात्मनः ।

युयुत्सुरेको बहुभिर्महाबलैः श्रिया ज्वलंस्तोरणमाश्रितः कपिः ॥ २१ ॥

कपिः सः महाकपिः महात्मनः अर्थपतेः तस्य मनसः महत् व्यलीकं	எங்கும் ஓடித்திரிகின்ற அந்த மஹாகபி பேராணவங்கொண் பிரபுவுமான [டவனும் அவனது மனத்திற்கு மஹத்தான அஸஹ்யமான செயலை	कृत्वा महाबलैः बहुभिः एकः युयुत्सुः श्रिया ज्वलन् तोरणं आश्रितः	முடித்துவிட்டு மஹாபலிஷ்டரான பலருடனே ஒருவராய் போர்புரியக்கருதி வீரப்பாடு தோற்ற கோட்டைவாசலின்மேல் உட்கார்ந்துவிட்டார்.
--	--	---	--

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४१ ॥

आदितः श्लोकाः 13644

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1854

द्विचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ४२ ॥

राक्षसकिङ्कराणां वधः—ராக்கிஸகிங்கரர்களை வதைத்தல்.

ततः पक्षिनिनादेन वृक्षभङ्गस्वनेन च । बभूवुस्त्राससंभ्रान्ताः सर्वे लङ्कानिवासिनः ॥

ततः पक्षिनिनादेन वृक्षभङ्गस्वनेन च	அப்பொழுது பக்ஷிகளினது பெரும் கூச்சலினாலும் விருக்ஷங்கள் முறிந்த ஒசையினாலும்	लङ्कानिवासिनः सर्वे वाससंभ्रान्ताः बभूवुः	லங்கை நிவாஸிகள் அனைவரும் பயந்து திகிலடைந்தவர் களாக ஆனார்கள்.
--	---	--	--

विद्रुताश्च भयत्रस्ता विनेदुर्मृगपक्षिणः । रक्षसां च निमित्तानि क्रूराणि प्रतिपेदिरे ॥ २ ॥

भयत्रस्ताः विद्रुताः मृगपक्षिणः च	அஞ்சி நடுங்கி மருண்டோடிய விலங்குகளும் பறவைக ளும்	विनेदुः च रक्षसां क्रूराणि निमित्तानि प्रतिपेदिरे	விகாரமாய் ஊனையிட்ட அதனால் [டன; அரக்கர்களுக்கு அபசகுனங்கள் சம்பவமாயின.
---	---	---	---

ततो गतायां निद्रायां राक्षस्यो विकृताननाः । तद्वनं ददृशुर्भयं तं च वीरं महाकपिम् ॥

विकृताननाः	பேய்வாயர்களான	तत् वनं	அந்த பூஞ்சோலையையும்
राक्षस्यः	அரக்கிகள்	तं	அந்த
ततः	அப்பொழுது	महाकपिं	வானரோத்தமரான
निद्रायां गतायां	நித்திரை குலைந்த	वीरं च	வீரரையும்
भयं	ஹதம்செய்யப்பட்டிருந்த	ददृशुः	எதிரே கண்டனர்.

स ता दृष्ट्वा महाबाहुर्महासत्त्वो महाबलः । चकार सुमहद्रूपं राक्षसीनां भयावहम् ॥ ४ ॥

महासत्त्वः	மஹாஸத்வவானும்	राक्षसीनां	அரக்கிகளுக்கு
महाबलः	மஹாபலிஷ்டரும்	भयावहं	அச்சமுண்டாகும்படி
महाबाहुः	மஹாபாஹுவமான		யான
सः	அவர்	सुमहद्रूपं	மிகப்பெரிய உருவத்தை
ताः दृष्ट्वा	அவர்களைப் பார்த்து	चकार	எடுத்துக்கொண்டார்.

ततस्तं गिरिसङ्काशमतिकायं महाबलम् । राक्षस्यो वानरं दृष्ट्वा पप्रच्छुर्जनकात्मजाम् ॥

ततः	அப்பொழுது	गिरिसङ्काशं	மலைபோன்ற
राक्षस्यः	அரக்கிகள்	अतिकायं	பெரிய வடிவமுடையவ
तं	அந்த	दृष्ट्वा	கண்டு [ராயும்
वानरं	வானரரை	जनकात्मजां	ஜனகரின் திருமகளை
महाबलं	மஹாபலிஷ்டராயும்	पप्रच्छुः	வினாவினார்கள் :—

कोऽयं कस्य कुतो वाऽयं किन्निमित्तमिहागतः । कथं त्वया सहानेन संवादः कृत इत्युत ॥

अयं	“இது	उत	மேலும்
कः	எது ?	अनेन	இதோடு
अयं	இது	सह	கூட
कस्य	யாருடையது ?	त्वया	உன்னால்
कुतः	எங்கிருந்து வந்தது ?	इति	இம்மாதிரி (நாங்கள் உன்னுடன் பேசுகிற மாதிரி)
किन्निमित्तं	என்ன காரியமாய்	संवादः	ஸம்பாஷணை
इह भागतः	இங்கு வந்தது ?	कथं	எப்படி
वा	அறிந்துகொள்ள	कृतः	செய்யப்பட்டது ?
	விரும்புகிறோம்.		

आचक्ष्व नो विशालाक्षि मा भूते सुभगे भयम् । संवादमसितापाङ्गे त्वया किं कृतवानयम् ॥

विशालाक्षि	“தடங்கண்ணாய் !	सुभगे	பாக்கவதி !
असितापाङ्गे	கருத்த கடைக்கண்	नः	எங்களுக்கு
अयं	இது [களுள்ளவனே !	आचक्ष्व	விளங்க விளம்பு.
त्वया	உன்னோடு	ते	உனக்கு
संवादं	ஸம்பாஷணையை	भयं	கெடுதி
कृतवान् किं	செய்தது வாஸ்தவம்	मा भूत्	விளையாது ”.
	தானே ? (அல்லவா ?)		

अथाब्रवीत्तदा साध्वी सीता सर्वाङ्गसुन्दरी । रक्षसां कामरूपाणां विज्ञाने मम का गतिः ॥

सर्वाङ्गसुन्दरी	எல்லா அவயவங்களி லும் அழகமைந்த	कामरूपाणां	“இஷ்டமானபடி உருவ ங்களை எடுக்கவல்ல
साध्वी	சுசீலையான	रक्षसां	அரக்கர்களின்
सीता	வீதாபிராட்டியார்	विज्ञाने	காரியத்தில்
तदा	அப்பொழுது	गतिः	தலையிட்டுக்கொள்ளல்
अथ	இப்படி	मम	எனக்கு
अब्रवीत्	பதிலுரைத்தாள் :—	का	ஏன் ?

युयमेवाभिजानीत योऽयं यद्वा करिष्यति । अहिरेव ह्यहेः पादान् विजानाति न संशयः ॥

यः अयं	“எந்த இவன்	अहेः	வழிப்போக்கனுடைய
यत्	இதை	पादान्	காலடிவைப்புகளை
करिष्यति वा	செய்யப்போகிறானே	अहिः	கொடியன்
यूयं एव	நீங்களாகவே [அதை	हि	தப்பாமல்
अभिजानीत	தெரிந்துகொள்ள	विजानाति एव	விசாரித்தறிந்தே விடுவான் ;
	வேண்டியது ;	संशयः न	ஸந்தேகம் வேண்டாம்.

अहमप्यस्य भीताऽस्मि नैनं जानामि कोन्वयम् । वेद्मि राक्षसमेवैनं कामरूपिणमागतम् ॥

आगतं	“இங்கு வந்திருக்கிற	अयं	இவன்
एनं	இவனை	कः तु	எம்மட்டுடையான் என்று
राक्षसं एव	அரக்கர்களின் இயல்பை	एनं न जानामि	இவனை அறிகிலேன்.
	ஒத்த	अहं अपि	நானும்
कामरूपिणं	இஷ்டமானபடி உருவங் களை எடுக்கவல்லவராய்	अस्य	இவன் விஷயத்தில்
वेद्मि	அறிகிறேன்.	भीता	கவலை கொண்டவளாய்
		अस्मि	இருக்கிறேன் .

वैदेह्या वचनं श्रुत्वा राक्षस्यो विद्रुता दृढम् ।

स्थिताः काश्चिद्रताः काश्चिद्रावणाय निवेदितुम् ॥ ११ ॥

वैदेह्याः	வைதேஹியின்	विद्रुताः	சிறுநி ஓடினார்கள்.
वचनं	வசனத்தை	काश्चित्	சிலர்
श्रुत्वा	கேட்டு	रावणाय	ராவணனுக்கு
राक्षस्यः	ராக்கசவரிகள்	दृढं	ஆதியோடு அந்தம்
स्थिताः	திகைத்து நின்றார்கள்.	निवेदितुं	அறிவிக்க [வரைக்கும்
काश्चित्	சிலர்	गताः	சென்றார்கள்.

रावणस्य समीपे तु राक्षस्यो विकृताननाः । विरूपं वानरं भीममाख्यातुमुपचक्रमुः ॥ १२ ॥

विकृताननाः	விகாரமுகமுள்ள	विरूपं	பல ரூபமெடுக்கவல்ல
राक्षस्यः	அரக்கிகள்	वानरं तु	வானரத்தைப் பற்றி
रावणस्य	ராவணனுடைய	आख्यातुं	வருணிக்க
समीपे	முன்னிலையில்	उपचक्रमुः	ஆரம்பித்தார்கள்.
भीमं	பயங்கரமான		

अशोकवनिकामध्ये राजन् भीमवपुः कपिः । सीतया कृतसंवादस्तिष्ठत्यमितविक्रमः ॥१३॥

राजन् " அரசே !
 अशोक- } அசோகவனத்தினி
 வனிகாமध्ये } டையில்
 अमितविक्रमः } அளவிலாத ஆற்றலுள்
 ளதாய்

भीमवपुः பயங்கரமான உருவமுள்
 सीतया வீதையுடன் [ளதாய்
 कृतसंवादः ஸம்பாஷணைசெய்ததாய்
 कपिः வானரம்
 तिष्ठति இருக்கிறது.

न च तं जानकी सीता हरिं हरिणलोचना । अस्माभिर्बहुधा पृष्टा निवेदयितुमिच्छति ॥

हरिणलोचना " மான்விழிக்கொப்பான
 கண்களமைந்த
 जानकी ஜனகர் திருமகளான
 सीता வீதை
 अस्माभिः எங்களால்

बहुधा அநேகவிதமாக
 पृष्टा च வேண்டிக் கேட்கப்பட்ட
 तं हरिं அந்தக் குரங்கை [டும்
 निवेदयितुं காட்டிக்கொடுக்க
 न इच्छति உடன்படவில்லை.

वासवस्य भवेदूतो दूतो वैश्रवणस्य वा । प्रेषितो वाऽपि रामेण सीतान्वेषणकाङ्क्षया ॥

वासवस्य " இந்திரனது
 दूतः தூதனோ?
 वैश्रवणस्य குபேரனது
 दूतः वा தூதனோ?
 अपि वा அவ்வாறன்றி

सीतान्वेषण- } வீதையைத் தேடிக்
 काङ्क्षया } கண்டுபிடிக்க எண்ணங்
 रामेण ஸ்ரீராமரால் [கொண்ட
 प्रेषितः விடவந்த தூதனாக.
 भवेत् இருக்கலாம்.

तेन त्वद्भुतरूपेण यत्तत्तव मनोहरम् । नानामृगगणाकीर्णं प्रमृष्टं प्रमदावनम् ॥ १६ ॥

भद्भुतरूपेण " கண்டால் வியக்கத்
 தக்க ரூபங்கொண்ட
 तेन அதனால்
 मनोहरं மனோஹரமானதும்
 नानामृग- } பலவகை மிருகக்கூட்டங்
 गणाकीर्णं } கள் நிறைந்த துமான

तव உமது
 प्रमदावनं அந்தப்புர உத்தியானம்
 यत् எதுவோ
 तत् तु அது முழுவதும்
 प्रमृष्टं இல்லையெனத் துடைத்
 துவிடப்பட்டது.

न तत्र कश्चिदुद्देशो यस्तेन न विनाशितः । यत्र सा जानकी सीता स तेन न विनाशितः ॥

तत्र " அங்கு
 तेन அதனால்
 न विनाशितः அழிக்கப்படாத
 उद्देशः இடம்
 कश्चित् न சிறிதும் இல்லை.
 यत् என்றாலும்

सा அந்த
 जानकी ஜனகரின் மகளான
 सीता வீதை
 यः இருக்குமிடம் எதுவோ
 सः तेन அது அதனால்
 न विनाशितः கெடுக்கப்படவில்லை.

जानकीरक्षणार्थं वा श्रमाद्वा नोपलभ्यते । अथ वा कः श्रमस्तस्य सैव तेनाभिरक्षिता ॥

जानकीरक्षणार्थं " ஜானகியைக் காப்பதற்
 वा அல்லது [காகவோ
 श्रमात् वा ஆயாஸத்தினாலேதானோ
 न उपलभ्यते தெரியவில்லை.
 अथ वा ஆனால்

तस्य அதற்கு
 श्रमः कः ஆயாஸமென்பது ஏது?
 तेन அதனால்
 सा एव அவள் மாத் திரமே
 अभिरक्षिता உதவிபுரியப்பெற்றாள்.

चारुपल्लवपुष्पाढ्यं यं सीता स्वयमास्थिता । प्रवृद्धः शिशुपावृक्षः स च तेनाभिरक्षितः ॥

चारुपल्लवपुष्पाढ्यं “அழகிய தளிர்களும்
புஷ்பங்களும் நிறைந்த
ய் எதனடியில்
सीता வீதை
स्वयं आस्थिता தானாக உட்கார்ந்திருக்
கின்றனளோ

सः அந்த
प्रवृद्धः ஒங்கி வளர்ந்த
शिशुपावृक्षः च சிம்சபாவிருக்கத் தம் மாத்
तेन அதனால் [திரம்
भिरक्षितः தீண்டாமல் விட்டுவிடப்
பட்டது.

तस्योग्ररूपस्योग्रं त्वं दण्डमाज्ञातुमर्हसि । सीता संभाषिता येन तद्धनं च विनाशितम् ॥

येन “எதொன்றால்
सीता च வீதையும்
संभाषिता ஸம்பாஷிக்கப்பட்ட
तत् वनं அவ்வனமும் [டாளோ
विनाशितं அழிக்கப்பட்டதோ
उग्ररूपस्य உகரூபமுடைய

तस्य அதற்கு
उग्रं கொடுமை தோற்றமும்
படியான
दण्डं தண்டனையொன்றை
त्वं आज्ञातु நீர் விதிக்க
अर्हसि அருள் புரியவேண்டும்.

मनःपरिगृहीतां तां तव रक्षोगणेश्वर । कः सीतामभिभाषेत यो न स्यात्त्यक्तजीवितः ॥

रक्षोगणेश्वर “அரக்கர்குலக்
तव உமது [கோமானே!
मनःपरिगृहीतां மனத்தால் விரும்பிக்
கொண்டுவரப்பட்ட
तां அந்த
सीता வீதையைப் பார்த்து

कः எவன் தான்
अभिभाषेत ஸம்பாஷிப்பான்?
यः எவனோ அவன்
त्यक्तजीवितः உயிரிழந்தவனாக
न स्यात् ஆகாதிருப்பானோ? ”

राक्षसीनां वचः श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः । हुताग्निरिव ज्वाल कोपसंवर्तितेक्षणः ॥

राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸராக்ஷனான
रावणः ராவணன்
राक्षसीनां ராக்ஷஸிகளின்
वचः श्रुत्वा வார்த்தையைக் கேட்டு

हुताग्निरिव ज्वाल } கோபத்தால் கண்களோ
कोपसंवर्ति- } உருட்டி
तेक्षणः }
हुताग्निः इव ஒமத்தீயைப்போல்
ज्वाल ஒங்கி எரியலானான்.

तस्य क्रुद्धस्य नेत्राभ्यां प्रापतन्नस्रविन्दवः । दीप्ताभ्यामिव दीपाभ्यां सार्चिषः स्नेहविन्दवः ॥

क्रुद्धस्य சினங்கொண்ட
तस्य அவனுடைய
नेत्राभ्यां இரு கண்களினின்றும்
अस्रविन्दवः கண்ணீர் த்துளிகள்
दीप्ताभ्यां எரிகிற

दीपाभ्यां இரண்டு விளக்குகளி
सार्चिषः சுடர்கூடிய [னின்றும்
स्नेहविन्दवः इव எண்ணை த்துளிகள்
போல
प्रापतन् கொட்டலுற்றன.

आत्मनः सदृशाञ्छूरान् किङ्करान्नाम राक्षसान् । व्यादिदेश महातेजा निग्रहार्थं हनूमतः ॥

महातेजाः மஹாகூரான அவன்
आत्मनः தனக்கு
सदृशान् இணையானவர்களும்
शूरान् சூரர்களுமான
किङ्करान् नाम கிங்கரர்கள் என்று
பேர்பெற்ற

राक्षसान् ராக்ஷஸர்களை
हनूमतः ஹனுமாருடைய
निग्रहार्थं கொட்டத்தை அடக்க
व्यादिदेश உத்திரவு செய்தனுப்
பிணை.

तेषामशीतिसाहस्रं किङ्कराणां तरस्विनाम् ॥ २५ ॥

निर्ययुर्भवनात्तस्मात् कूटमुद्गरपाणयः । महोदरा महादंष्ट्रा घोररूपा महाबलाः ॥

युद्धाभिमनसः सर्वे हनुमद्दहणोन्मुखाः ॥ २६ ॥

तरस्विनां	பாக்கிரமசாலிகளான
तेषां	அந்த
किङ्कराणां	கிங்கரர்களில்
महोदराः	பெருவயிறுள்ளவர்
	களும்
महादंष्ट्राः	பெரும் பற்களுள்ளவர்
	களும்
घोररूपाः	கோர ரூபமுடையவர்
	களும்
महाबलाः	மஹாபலசாலிகளுமான
अशीतिसाहस्रं	எண்பதினாயிரம் பெயர்
	கள்

सर्वे	அனைவரும்
युद्धाभिमनसः	போர் புரியவேண்டுமென்
	னும் உள்ளங்கொண்டும்
हनुमद्दहणो-	ஹனுமாரை பிடிக்கத்
न्मुखाः	துடித்துக்கொண்டும்
कूटमुद्गरपाणयः	கூடம், முத்கரம் முதலி
	ய ஆயுதங்களுங்கையு
	மாய்
तस्मात्	அந்த
भवनात्	மாளிகையினின்று
निर्ययुः	வெளிப்பட்டனர்.

ते कपि तं समासाद्य तोरणस्थमवस्थितम् । अभिपेतुर्महावेगाः पतङ्गा इव पावकम् ॥ २७ ॥

ते	அவர்கள்
महावेगाः	அதிவேகமுடையவர்க
	ளாய்
तोरणस्थं	கோபுரத்தின்மேலிருந்த
अवस्थितं	எதிர்பார்த்துக் காத்துக்
	கொண்டிருந்த

तं	அந்த
कपिं	வானாரை
समासाद्य	கிட்டி
पावकं	அக்கினியை
पतङ्गाः इव	விட்டில் பூச்சிகள் போல்
अभिपेतुः	தாக்கினார்கள்.

ते गदाभिर्विचित्राभिः परिवैः काञ्चनाङ्गदैः । आजघ्नृवानरश्रेष्ठं शरैश्चादित्यसंनिभैः ॥

ते	அவர்கள்
विचित्राभिः	விசித்திரமான
गदाभिः	கதைகளாலும்
काञ्चनाङ्गदैः	பொன்பிடியிட்ட
परिवैः	பரிகங்களாலும்

आदित्यसंनिभैः	சூரியன் போன்ற
शरैः च	சரங்களாலும்
वानरश्रेष्ठं	வானரச்ரேஷ்டரை
आजघ्नृः	புடைத்தார்கள்.

मुद्गरैः पट्टिशैः शूलैः प्रासतोमरपाणयः । परिवार्य हनुमन्तं सहसा तस्थुरग्रतः ॥ २९ ॥

प्रासतोमर-	பிராஸம், தோமரம்
पाणयः	இவைகளைக் கையிலு
	டைய அவர்கள்
मुद्गरैः	முத்கரங்களுடனும்
पट्टिशैः	பட்டிசங்களுடனும்
शूलैः	சூலங்களுடனும்

हनुमन्तं	ஹனுமாரை
अग्रतः	எதிரில்
सहसा	பலமாய்
परिवार्य	வளைத்துக்கொண்டு
तस्थुः	நின்றார்கள்.

யுद्धे	“அமர்க்களத்தில்	मे	எனக்கு
शिलाभिः	சிலைகளாலும்	रावणसहस्रं तु	ஆயிரம் ராவணராயினும்
पादपैः च	மரங்களாலும்	प्रतिबलं	எதிரில் நிற்கவல்லவர்
सहस्रशः प्रहरतः	ஆயிரம் விதமாகச் சாடும்	न भवेत्	ஆகார். [களாய்

अर्दयित्वा पुरीं लङ्कापभिवाद्य च मैथिलीम् । समृद्धार्थो गमिष्यामि मिषतां सर्वरक्षसाम् ॥

सर्वरक्षसां "எல்லா ராக்ஷஸர்களின்
मिषतां கண்ணெதிரிலேயே
लङ्कां पुरीं லங்கைநகரை
अर्दयित्वा மலங்கச் செய்து
मैथिलीं மைதிலியை

अभिवाद्य பணிந்து
समृद्धार्थः च மனோதங்கள் நிறை
गमिष्यामि வேறப்பெற்றவனாகவே
திரும்பிப்போகப் போகிறேன்."

तस्य सन्नादशब्देन तेऽभवन् भयशङ्किताः ।

तस्य அவருடைய
सन्नादशब्देन பெரிய சிம்மநாதத்தினால்
ते அவர்கள்
भयशङ्किताः பயந்து திகிலடைந்தவர்
களாக

ददृशुश्च हनूमन्तं सन्ध्यामेघमिवोन्नतम् ॥

हनूमन्तं ஹனுமாரை
सन्ध्यामेघं ஸந்தியாகாலத்து மேகம்
इव போல்
उन्नतं च ஆகாயம் அளவி
உயர்ந்திருப்பவராகவும்
கண்டார்கள்.

अभवन् ஆனார்கள் ;

स्वामिसन्देशनिःशङ्कास्ततस्ते राक्षसाः कपिम् ।

ते அந்த
राक्षसाः ராக்ஷஸர்கள்
ततः பின்னர்
स्वामिसन्देश- } இறைவன தானையால்
निःशङ्काः } துணிவுகொண்டவர்க
ளாகி

चित्रैः प्रहरणैर्भीमैरभिपेतुस्ततस्ततः ॥

भीमैः பயங்கரமான
चित्रैः பலவகை
प्रहरणैः படைக்கலங்களால்
ततः ततः அங்கங்கே நின்று
कपिं வானரை
अभिपेतुः தாக்கினார்கள்.

स तैः परिवृतः शूरैः सर्वतः स महाबलः । आससादायसं भीमं परिघं तोरणाश्रितम् ॥

स तं परिघमादाय जघान रजनीचरान् ॥ ३९ ॥

महाबलः மஹாபலவானான
सः அவர்
तैः அந்த
शूरैः சூரர்களால்
सर्वतः முற்றும்
परिवृतः சுற்றி வளையப்பட்டார்.
सः அவர்
तोरणाश्रितं கோபுரவாயிலுக்கிட்
भीमं பயங்கரமான [அருந்த

आयसं இருப்பு
परिघं உழல்தடியை
आससाद கையில் எடுத்தார்.
सः அவர்
तं அந்த
परिघं உழல்தடியை
आदाय கொண்டே
रजनीचरान् ராக்ஷஸர்களை
जघान அடித்துக்கொன்றனர்.

स पन्नगमिवादाय स्फुरन्तं विनतासुतः ।

सः அந்த
वीरः मारुतिः வீரரான மாருதியானவர்
तं அதை
परिगृह्य எடுத்துக்கொண்டு
विनतासुतः வினதையின் புதல்வர்
(கருடர்)

विचचाराम्बरे वीरः परिगृह्य च मारुतिः ॥

पन्नगं பாம்பை
आदाय தூக்கிக்கொண்டு
स्फुरन् इव च மேலெழும்பும்வண்
ணமே
अम्बरे வானத்தில்
विचचार உலாவித்திரிந்தனர்.

स हत्वा राक्षसान् वीरान् किङ्करान् मारुतात्मजः । युद्धकाङ्क्षी पुनर्वीरस्तोरणं समुपाश्रितः॥

मारुतात्मजः वायுகுமாரரான
 सः அந்த
 वीरः வீரர்
 राक्षसान् वीरान् ராக்ஷஸவீரர்களான
 किङ्करान् கிங்கரர்களை

हत्वा கொன்றுவிட்டு
 पुनः மீளவும்
 युद्धकाङ्क्षी போர்செய்ய விரும்பிய
 तोरणं கோபுரம் [வராய்
 समुपाश्रितः வந்துசேர்ந்தார்.

ततस्तस्माद्भयान्मुक्ताः कतिचित्तत्र राक्षसाः । निहतान् किङ्करान्सर्वान् रावणाय न्यवेदयन् ॥

ततः அப்பொழுது
 तत्र அங்கு
 तस्मात् அந்த
 भयात् கலக்கத்தினின்று
 मुक्ताः தூரத்திலிருந்த
 कतिचित् சில

राक्षसाः ராக்ஷஸர்கள்
 किङ्करान् கிங்கரர்கள்
 सर्वान् எல்லோரையும்
 निहतान् மாண்டவர்களாக
 रावणाय ராவணனுக்கு
 न्यवेदयन् அறிவித்தார்கள்.

स राक्षसानां निहतं महद्वलं निशम्य राजा परिवृत्तलोचनः ।

समादिदेशाप्रतिमं पराक्रमे प्रहस्तपुत्रं समरे सुदुर्जयम् ॥ ४३ ॥

राक्षसानां அரக்கர்களுக்கு
 राजा அரசனான
 सः அவன்
 महत् बलं பெரும் ஸையத்தை
 निहतं கொலைபுண்டதாக
 निशम्य கேட்டு
 परिवृत्तलोचनः கண்களையுருட்டி விழித்து

पराक्रमे ஆண்மையில்
 अप्रतिमं ஒப்பில்லாதவனும்
 समरे யுத்தத்தில்
 सुदुर्जयं வெல்லப்படாதவனு
 मान
 प्रहस्तपुत्रं ப்ரஹஸ்தபுத்திரனுக்கு
 समादिदेश ஆக்கையிட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४२ ॥

आदितः श्लोकाः 13687

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1897

त्रिचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ४३ ॥

सुग्रीवजयोद्धोषणम्—ஸுகிரீவருடைய விஜயத்தைக் கோஷிப்பது.

ततः स किङ्करान् हत्वा हनुमान्ध्यानमास्थितः ॥ १ ॥

ततः அப்பொழுது
 सः हनुमान् அந்த ஹனுமார்
 किङ्करान् கிங்கரர்களை

हत्वा கொலைபுரிந்து
 ध्यातं மனத்தினுள் ஆராய்ச்சி
 आस्थितः செய்தார்.

वनं भग्नं मया चैत्यप्रासादो न विनाशितः । तस्मात् प्रासादमप्येवमिमं विध्वंसयाम्यहम् ॥
 इति सञ्चिन्त्य मनसा हनुमान्दर्शयन् बलम् । चैत्यप्रासादमापुत्य मेरुशृङ्गमिवोन्नतम् ॥
 आरुरोह कपिश्रैष्ठो हनुमान् मारुतात्मजः ॥ ३ ॥

मया “என்னால்
वनं भग्नं வனம் அழிக்கப்பட்டது.
चैत्यप्रासादः தேவாலயம் போன்ற
உப்பரிகை
न विनाशितः இடித்துத் தள்ளப்பட
तस्मात् ஆதலின் [வில்லை.
इमं प्रासादं अपि இந்த உப்பரிகையையும்
एवं இப்படியே
अहं நான்
विध्वंसयामि ஹதம் செய்கிறேன்
इति என்று
हनुमान् ஹனுமார்

मनसा மனத்தினுள்
सञ्चिन्त्य தீர்மானித்து
मेरुशृङ्गं इव மேருவின் கொடிமுடி
उन्नतं உயர்ந்திருக்கிற [போல்
चैत्यप्रासादं சைத்தியமண்டபத்தில்
मारुतात्मजः வாயுகுமாரரும்
कपिश्रेष्ठः வானரச்ரேஷ்டருமான
हनुमान् ஹனுமார்
बलं வலிமை
दर्शयन् விளங்கும்படி
आप्तुय பாய்ந்து
आरुह्य ஏறினார்.

आरुह्य गिरिसङ्काशं प्रासादं हरियूथपः । बभौ स सुमहातेजाः प्रतिसूर्य इवोदितः ॥ ४ ॥

हरियूथपः வானரவீரர்களைக் காப்
सः அவர் [பாற்றுபவரான
गिरिसङ्काशं பர்வதத்திற்கு நிகரான
प्रासादं आरुह्य மண்டபத்தில் ஏறி

उदितः உதயமான
प्रतिसूर्यः इव வெற்றொரு சூரியன்போல்
सुमहातेजाः பேரொளியுடையவராய்
बभौ விளங்கினார்.

संप्रवृष्य च दुर्धर्षं चैत्यप्रासादमुत्तमम् । हनुमान् प्रज्वलन् लक्ष्म्या पारियात्रोपमोऽभवत् ॥

दुर्धर्षं எவராலும் இடிக்க
முடியாததும்
उत्तमं च மிகச் சிறந்ததுமான
चैत्यप्रासादं சைத்தியமண்டபத்தை
संप्रवृष्य அடியோடு இடித்துத்
தள்ளி

हनुमान् ஹனுமார்
लक्ष्म्या ஜயலக்ஷ்மியால்
प्रज्वलन् விளங்குகின்றவராய்
पारियात्रोपमः பாரியாத்ரமென்கிற
குலபர்வதம்போல்
अभवत् இருந்தார்.

स भूत्वा सुमहाकायः प्रभावान्मारुतात्मजः । पुच्छमास्फोटयामास लङ्कां शब्देन पूरयन् ॥

सः அந்த
मारुतात्मजः மாருதாத்மஜன்
प्रभावान् பிரபாவத்தால்
सुमहाकायः பெருத்ததொரு சரீர்
भूत्वा ஆகி [முடையவராய்

लङ्कां இலங்கையை
शब्देन பேரொலியால்
पूरयन् நிறைத்துக்கொண்டு
पुच्छं வாலை
आस्फोटयामास (பூமிநடுங்க) அடித்தார்.

तस्यास्फोटितशब्देन महता श्रोत्रघातिना । पेतुर्विहङ्गमास्तत्र चैत्यपालाश्च मोहिताः ॥

तस्य அவருடைய
महता பெரிய
श्रोत्रघातिना செவிதளைப் பிளக்கவல்ல
தான

तस्य அங்கே
पेतुः பயந்து கீழே விழுந்தன;
चैत्यपालाः च சைத்தியமண்டபத்தைக்
காத்திருந்த சேவகர்க
ளும்
मोहिताः சிந்தை கலங்கினார்கள்.

आस्फोटित- } உரத்த அட்டஹாஸத்
शब्देन } தின் ஒலியால்
विहंगमाः பறவைகள்

अस्त्रविजयतां रामो लक्ष्मणश्च महाबलः । राजा जयति सुग्रीवो राघवेणानुपालितः ॥

अस्त्रवित् “அஸ்த்ரவித்தான
रामः ஸ்ரீராமரும்
महाबलः பலத்திற்கிறந்த
लक्ष्मणः च லக்ஷ்மணரும்
जयतां யாவருக்கும் மேலாக
விளங்குவார்களாகுக;

राघवेण ஸ்ரீராகவரால்
अनुपालितः காப்புண்ட
सुग्रीवः राजा ஸுகிரீவமன்னரும்
जयति மேன்மையுற்று
விளங்குகிறார்.

कोसलेन्द्रस्य दासोऽहं रामस्याक्लिष्टकर्मणः । निहन्ता शत्रुसैन्यानां हनुमान् मारुतात्मजः ॥

शत्रुसैन्यानां “பகைவர் படைகளின்
निहन्ता நிர்மூலகர்த்தாவும்
मारुतात्मजः வாயுவின் புதல்வனுமான
हनुमान् ஹனுமானென்ற
अहं நான்

अक्लिष्टकर्मणः வருத்தமற வினை முடிக்கும்
कोसलेन्द्रस्य கோஸலர்கோனான
रामस्य ஸ்ரீராமனது
दासः தாஸன்.

मे रावणसहस्रं न युद्धे प्रतिबलं भवेत् । शिलाभिश्च प्रहरतः पादपैश्च सहस्रशः ॥ १० ॥

युद्धे “அமர்க்களத்தில்
शिलाभिः च சிலைகளாலும்
पादपैः च மாங்களாலும்
सहस्रशः ஆயிரம்விதமாக
प्रहरतः சாடும்

मे எனக்கு
रावणसहस्रं तु ஆயிரம் ராவணராயினும்
प्रतिबलं எதிரில் நிற்கவல்லவர்க
ளாய்
न भवेत् ஆகார்.

धर्षयित्वा पुरीं लङ्कामभिवाद्य च मैथिलीम् । गमिष्यामि समृद्धार्थो मिषतां सर्वरक्षसाम् ॥

सर्वरक्षसां “எல்லா ராக்ஷஸர்களின்
मिषतां கண்ணெதிரிலேயே
लङ्कां पुरीं லங்காநகரை
धर्षयित्वा மலங்கச்செய்து
मैथिलीं மைதிலியை

अभिवाद्य பணிந்து
समृद्धार्थः च மனோரதங்கள் நிறை
வேறப்பெற்றவனாகவே
गमिष्यामि திரும்பிப்போகப்
போகிறேன்.”

एवमुक्त्वा विमानस्थश्चैत्यस्थान् हरियूथपः । ननाद भीमनिर्हृदो रक्षसां जनयन् भयम् ॥

विमानस्थः விமானத்திலிருந்த
हरियूथपः வானரேந்திரர்
चैत्यस्थान् சைத்தியமண்டபத்தைக்
காத்திருந்தவர்களுக்கு
एवं மேற்கண்டவிதம்
उक्त्वा பிரகடனை செய்து

रक्षसां அரக்கர்களுக்கு
भयं பயம்
जनयन् உண்டாக்கும்படி
भीमनिर्हृदः பயங்கரமான ஒலி
செய்பவராய்
ननाद சத்தமிட்டார்.

तेन शब्देन महता चैत्यपालाः शतं ययुः । गृहीत्वा विविधानस्त्रान् प्रासान् खड्गान् परश्वधान् ॥
विमृजन्तो महाकाया मारुतिं पर्यवारयन् ॥ १३ ॥

तेन	அந்த
महता	மஹத்தான
शब्देन	கோஷத்தால்
चैत्यपालाः	சைத்தியமண்டபத்தைக் காத்திருந்த சேவர்கள்
महाकायाः	பெருத்த தேகமுடை
शतं	நூறுபேர்கள் [யோரான
ययुः	வெளிக்கிளம்பினார்கள் ;
विविधान्	பலவகை

अस्त्रान्	அஸ்திரங்களையும்
प्रासान्	ஈட்டிகளையும்
खड्गान्	கத்திகளையும்
परश्वान्	கோடாலிகளையும்
गृहीत्वा	கைப்பற்றி
विसृजन्तः	சுழற்றி எறிந்துகொண்டு
मारुतिं	மாருதியை
पर्यवारयन्	வளைத்துக்கொண்டார் கள்.

विचित्राभिर्गदाभिस्ते परिवैः काञ्चनाङ्गदैः । आजघ्नुर्वानरश्रेष्ठं बाणैश्चाशनिसन्निभैः ॥

ते	அவர்கள்
वानरश्रेष्ठं	வானரச்ரேஷ்டரை
विचित्राभिः	பலவகையான
गदाभिः	தண்டாயுதங்களாலும்

काञ्चनाङ्गदैः	பொற்பூணிட்ட
परिवैः	பரிகாயுதங்களாலும்
अशनिसन्निभैः	இடியை ஒத்த
बाणैः च	பாணங்களாலும்
आजघ्नुः	அடித்தார்கள்.

आवर्त इव गङ्गायास्तोयस्य विपुलो महान् । परिक्षिप्य हरिश्रेष्ठं स बभौ रक्षसां गणः ॥
ततो वातात्मजः क्रुद्धो भीमरूपं समास्थितः ॥ १६ ॥

सः	அந்த
रक्षसां गणः	அரக்கர்களின் கூட்டம்
हरिश्रेष्ठं	வானரச்ரேஷ்டரை
परिक्षिप्य	சுழற்றுகொண்டு
गङ्गायाः तोयस्य	கங்கை ஜலத்தின்
महान्	பெரிய
विपुलः	அகன்ற

आवर्तः इव	நீர்ச்சுழிபோல
बभौ	விளங்கியது ;
ततः	அதனால்
वातात्मजः	வாயுசுமாரர்
क्रुद्धः	கோபம் கொண்டவராய்
भीमरूपं	பயங்கரமான ரூபத்தை
समास्थितः	தரித்தார்.

प्रासादस्य महाग्रस्य स्तंभं हैमपरिष्कृतम् । उत्पाटयित्वा वेगेन हनुमान् पवनात्मजः ॥
ततस्तं भ्रामयामास शतधाऽरं महाबलः ॥ १७ ॥
तत्र चाग्निः समभवत् प्रासादश्चाप्यदह्यत ॥ १८ ॥

पवनात्मजः	வாயுசுமாரரான
महाबलः	பெருவலிமையுடைய
हनुमान्	ஹனுமார்
महाग्रस्य	மிக உயர்ந்த
प्रासादस्य	மண்டபத்தின்
हैमपरिष्कृतं	தங்கத்தினால் சித்திர வேலை செய்யப்பெற்ற
स्तंभं	ஒரு தூணை
वेगेन	சடக்கென
उत्पाटयित्वा	பெயர்த்தெடுத்து

तं अपि	அதொன்றையே
अरं	வெகு விரைவாக
शतधा	பற்பலவிதமாக
भ्रामयामास	சுழற்றினார் ;
ततः	அப்பொழுது
तत्र	அதில்
अग्निः च	ஒரு நெருப்பும்
समभवत्	உண்டாயிற்று.
प्रासादः च	மாளிகையும்
अदह्यत	எரிக்கப்பட்டது.

த் புன:	அதொன்றையே
தத:	முன்னிலும் அதிகமாய்
அர்	வெகு விரைவாய்
ததத	பற்பலவிதமாக
அமயமாச	சுழற்றினார்.

श्रीमान् सः	மனஸ்ஸந்துவத்திபெற்ற
अन्तरिक्षे	ஆகாயத்தில் [அவா
स्थितः	இருந்துகொண்டு
इदं	பின்கண்ட
वचनं	பிரகடனையை
अब्रवीत्	பிரசுரம் செய்தார் :—

சுபாவம் }
 வர்த்தி }
 சகலவித
 விசுவாச
 வசுதா க்ரு
 மதந்தி

ஸுக்ரீவருடைய வசுத்
 திலிருப்பவர்களின்
 பல்லாயிரம் பெயர்கள்
 அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்
 பூமி முழுதும் [கள் ;
 (அவர்கள்) தேடித்
 திரிக்கிறார்கள்.

केचित्
नागसहस्रस्य
तुल्यविश्रमाः
बभूवुः
सिलர்
ஆயிரம் யானைகளுக்கு
ஈடான பராக்கிரம
முடையவர்களாய்
இருக்கிறார்கள்.

வீனதேயவலா:	வைனதேயபலமுடைய
च	இன்னும் [வர்கள்;
केचित्	சிலர்
वायुबलोपमा:	வாயுவின் பலத்திற்கு
	நிகரானவர்களாய்
सन्ति	இருக்கிறார்கள்.

अप्रमेयबलाश्चान्ये तत्रासन् हरियूथपाः ॥ २५ ॥

अन्ये	“ மற்ற	अप्रमेयबलाः च	இப்படியென்று சொல்ல
हरियूथपाः	வானரசேனைத்	तत्र	முடியாத பலமுள்ளவர்
	தலைவர்கள்	आसन्	அங்கு [களாய் இருக்கிறார்கள்.

ईदृग्विधैस्तु हरिभिवृतो दन्तनखायुधैः । शतैः शतसहस्रैश्च कोटीभिरयुतैरपि ॥

आगमिष्यति सुग्रीवः सर्वेषां वो निषूदनः ॥ २६ ॥

ईदृग्विधैः	“ இப்படிப்பட்ட	कोटीभिः च	கோடிக்கணக்குமான
दन्तनखायुधैः	தந்தங்களும், நகங்களும்	हरिभिः	வானரர்களால்
	மேபடைக்கலங்களாகக்	वृतः	சூழப்பட்டவராய்
	கொண்ட	वः सर्वेषां अपि	உங்கள் எல்லோருக்குமே
अयुतैः	தொடர்ச்சியின்றிடைய	निषूदनः	நாசகரான
	ருத	सुग्रीवः तु	ஸுக்ரீவரே
शतैः	நூற்றுக்கணக்கும்	आगमिष्यति	இங்கு வரப்போகின்ற
शतसहस्रैः	நூற்றாயிரக்கணக்கும்		னர்.

नेयमस्ति पुरी लङ्का न यूयं न च रावणः । यस्मादिक्ष्वाकुनाथेन बद्धं वैरं महात्मना ॥

इक्ष्वाकुनाथेन	“ இக்ஷ்வாகுநாதரான	लङ्का पुरी	லங்காநகரம்
महात्मना	மஹாத்மாவடன்	अस्ति न	இல்லை ;
वैरं	பகைமை	यूयं	நீங்களும்
बद्धं यस्मात्	கொண்டவரையில்	न	இல்லை ;
च	இனி	रावणः च	ராவணனும்
इयं	இந்த	न	இல்லை.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे त्रिचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४३ ॥

आदितः श्लोकाः 13714

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1924

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ४४ ॥

जम्बुमालिवधः—ஜம்புமாலிவதம்.

सन्दिष्टो राक्षसेन्द्रेण प्रहस्तस्य सुतो बली । जम्बुमाली महादंष्ट्रो निर्जगाम धनुर्धरः ॥

प्रहस्तस्य	பிரஹஸ்தனுடைய	जम्बुमाली	ஜம்புமாலீ என்பவன்
सुतः	குமாரனும்	राक्षसेन्द्रेण	ராக்ஷஸேந்திரனால்
बली	பலவானும்	सन्दिष्टः	அனுப்பப்பட்ட
महादंष्ट्रः	பருத்த கோரப்பற்க	धनुर्धरः	விலலும் கையுமாக
	ளுடையவனுமான	निर्जगाम	வெளிப்பட்டான்.

रक्तमाल्याम्बरधरः स्रग्वी रुचिरकुण्डलः । महान् विवृत्तनयनश्चण्डः समरदुर्जयः ॥ २ ॥
 दग्धत्रिकूटप्रतिमो महाजलदसन्निभः । महाभुजशिरःस्कन्धो महादंष्ट्रो महाननः ॥ ३ ॥
 महाजवो महोत्साहो महासत्त्वोरुविक्रमः । आजगामातिवेगेन वज्राशनिसमस्वनः ॥ ४ ॥
 धनुः शक्रधनुःप्रख्यं महद्रुचिरसायकम् । विस्फारयानो वेगेन वज्राशनिसमस्वनम् ॥ ५ ॥

रक्तमाल्याम्बरधरः சிவப்புப் பூக்கள் சித்தரி
 த்த ஆடையணிந்தவ
 ச்ரவீ பூமாலைகளை அணிந்தவ
 ருசிரகுண்டலः அழகிய காதணிகளைப்
 பூண்டவனாய்
 विवृत्तनयनः உருட்டியுருட்டிச் சூழ
 லும் கண்களையுடையவ
 महान् பெரும் [னாய்
 चण्डः துடுக்கனாய்
 समरदुर्जयः போரில் வெல்லவரியவ
 दग्धत्रिकूट- } எரிகிற த்ரிகூட மலைக்
 प्रतिमः } கொப்பானவனாய்
 महाजलदसन्निभः மஹாமேகத்தை நிகர்த்
 தவனாய்
 महाभुज- } புஜம், சிரஸ், கழுத்து
 शिरःस्कन्धः } இவைகளை கம்பீரமாக
 உடையவனாய்
 महादंष्ट्रः பெரும் கோரைப்பற்களை
 யுடையவனாய்

महाननः அகன்ற முகமுடையவ
 னாய்
 महाजवः பெருவேகமுடையவனாய்
 महोत्साहः பெருமுயற்சியுடையவ
 னாய்
 महारुचः மிக்க வலியுள்ளவனாய்
 उरुविक्रमः மிக்க பராக்கிரமம் பொ
 ருந்தியவனாய்
 वज्राशनि- } வஜ்ராயுதம், இடி இவை
 समस्वनः } களுக்கு நிகரான சத்த
 முடையவனாய்
 शक्रधनुःप्रख्यं இந்திரதனுஸுக்குச்
 சமானமான தும்
 रुचिरसायकं அழகிய பாணங்களுடை
 யதும்
 वज्राशनि- } வஜ்ராயுதம், இடி இவை
 समस्वनम् } களுக்கு ஒப்பான சப்த
 முடையதும்
 महत् பெரியதுமான
 धनुः ஒரு தனுஸ்ஸை
 वेगेन பலமாய்
 विस्फारयानः நானொலி செய்துகொ
 अतिवेगेन மிக வேகமாய் [ண்டு
 आजगाम வந்து சேர்ந்தான்.

तस्य विस्फारघोषेण धनुषो महता दिशः । प्रदिशश्च नभश्चैव सहसा समपूर्यत ॥ ६ ॥

तस्य அவனுடைய
 धनुषः தனுஸ்ஸின்
 महता பெரிய
 विस्फारघोषेण நானொலியினால்
 दिशः திக்குகளும்

प्रदिशः च விதிக்குகளும்
 नभः च ஆகாசமும்
 एव எல்லாம்
 सहसा திடீரென
 समपूर्यत கிரப்பப்பட்டது.

उद्गच्छन्निव चादित्यः प्रभाभिरिव लोहितः । लोहिताङ्गेन महता कवचेनाभिसंवृतः ॥
 तिष्ठ तिष्ठेति सहसा हनूमन्तमयाब्रवीत् ॥ ७ ॥

प्रभाभिः	காந்திகளால்
लोहितः	அங்குராகன்
इव	போன்றவனும்
उद्गच्छन्	உயரக்கிளம்பும்
आदित्यः	சூரியன்
इव	போன்றவனுமான அவன்
महता	பெரிய
लोहिताङ्गेन	தாம்பிரத்தாற்செய்த

कवचेन	கவசத்தால்
अभिसंवृतः च	நன்கு ரகசியப் பூண்டவ னாய்
हनूमन्तं	ஹனுமாரைப் பார்த்து
तिष्ठ तिष्ठ	"நில் நில்"
इति	என்று
सहसा	திடீரென
अथ	அப்பொழுது
अब्रवीत्	சொன்னான்.

रथेन खरयुक्तेन तमागतमुदीक्ष्य सः । हनुमान वेगसंपन्नो जहर्ष च ननाद च ॥ ८ ॥

खरयुक्तेन	கோவேறுகமுதைகள் பூட்டிய
रथेन	ஒர் தேரிலேறி
आगतं	வருகின்ற
तं	அவனை
सः हनुमान्	அந்த ஹனுமார்

उदीक्ष्य	கண்முன் கண்டு
च	அதனால்
वेगसंपन्नः च	கொண்டாட்டத்துட னையே
जहर्ष	குதூ ஹலித்தார்;
ननाद	சிம்மநாதம் செய்தார்.

तं तोरणविटङ्कस्थं हनुमन्तं महाकपिम् । जम्बुमाली महाबाहुर्विव्याध निशितैः शरैः ॥

महाबाहुः	பருத்த புஜங்கனையுடைய
जम्बुमाली	ஜம்புமாலி
निशितैः	திக்ஷணமான
शरैः	பாணங்களினால்
तोरणविटङ्कस्थं	தோரணவாயிலின் கோ புரத்தின் மீதிருந்தவரும்

महाकपिं	வானரோத்தமருமான
तं	அந்த
हनुमन्तं	ஹனுமாரை
विव्याध	துன்பப்படுத்தினான்.

अर्धचन्द्रेण वदने शिरस्येकेन कर्णिना । बाहोर्विव्याध नाराचैर्दशभिस्तं कपीश्वरम् ॥ १० ॥

तं कपीश्वरं	அந்த கபீசுவரரை
बाह्वोः	கைகளில்
दशभिः	பத்து
नाराचैः	நாராசங்களாலும்
शिरसि	தலையில்
एकेन	ஒரு

कर्णिना	கர்ணிகை என்கிற பாணத்தாலும்
वदने	முகத்தில்
अर्धचन्द्रेण	அர்த்தசந்திரனென்கிற பாணத்தாலும்
विव्याध	குத்தினான்.

तस्य तच्छुशुभे ताम्रं शरेणाभिहतं मुखम् । शरदीवाम्बुजं फुल्लं विद्धं भास्कररश्मिना ॥

तस्य	அவருடைய
तत्	அந்த
ताम्रं मुखं	சிவந்த முகம்
शरण	சரத்தால்
अभिहतं	பொத்துண்டதாய்
शरवि	சரக்காலத்தில்

भास्कररश्मिना	சூரியகிரணத்தால்
विद्धं	விகலித்த
फुल्लं	மலர்ந்த
अम्बुजं	செந்தாமரை
इव	போல்
शुशुभे	சோடித்தது.

तत्तस्य रक्तं रक्तेन रञ्जितं शुशुभे मुखम् । यथाऽऽकाशे महापद्मं सित्तं चन्दनविन्दुभिः ॥

तस्य अवருடைய

रक्तं சிவந்த

तत् அந்த

मुखं முகம்

रक्तेन ரத்தத்தால்

रञ्जितं மீண்டும் சிவந்ததாய்

आकाशे ஆகாசத்தில்

चन्दनविन्दुभिः சந்தனபிந்துக்களால்

सित्तं நனைக்கப்பட்ட

महापद्मं சிவந்த தாமரைப்புஷ்பம்

यथा போல்

शुशुभे சோபித்தது.

चुकोप बाणाभिहतो राक्षसस्य महाकपिः ॥ १३ ॥

महाकपिः மஹாகபி

राक्षसस्य அரக்கனுடைய

बाणाभिहतः பாணத்தால் அடியுண்ட வராய்

चुकोप கோபம் கொண்டார்.

ततः पार्श्वेऽतिविपुलां ददर्श महतीं शिलाम् । तरसा तां समुत्पाद्य चिक्षेप बलवद्बली ॥

ततः அப்பொழுது

बली போர்வீரரான அவர்

अतिविपुलां மிகப்பரந்த

महतीं பெரிதான

शिलां பாறையொன்றை

पार्श्वे அருகில்

ददर्श கண்டார்.

तां அதை

तरसा சடக்கென

समुत्पाद्य பிடுங்கி

बलवत् அதிபலமாய்

चिक्षेप எறிந்தார்.

तां शरैर्दशभिः क्रुद्धस्ताडयामास राक्षसः ॥ १५ ॥

राक्षसः அரக்கன்

क्रुद्धः சினங்கொண்டவனாய்

तां அதை

दशभिः பத்து

शरैः சரங்களால்

ताडयामास தகர்த்துவிட்டான்.

विपन्नं कर्म तद्दृष्ट्वा हनुमांश्चण्डविक्रमः । सालं विपुलमुत्पाद्य भ्रामयामास वीर्यवान् ॥

चण्डविक्रमः சண்டபராக்கிரமம்

படைத்த

वीर्यवान् வீர்யவந்தரான

हनुमान् ஹனுமார்

तत् कर्म அச்செய்கையை

विपन्नं வீணய்விட்டதாய்

दृष्ट्वा கண்டு

विपुलं பெரிய

सालं ஒரு ஆச்சாமரத்தை

उत्पाद्य பெயர்த்தெடுத்து

भ्रामयामास கிறுகிறுவென்று

சுழற்றினார்.

भ्रामयन्तं कपिं दृष्ट्वा सालवृक्षं महाबलम् । चिक्षेप सुबहून् बाणाञ्जम्बुमाली महाबलः ॥

सालवृक्षं ஆச்சாமரத்தை

भ्रामयन्तं சுழற்றுகிற

कपिं வானாரை

महाबलं பஹாபலிஷ்டராய்

महाबलः மிக்க பலமுள்ள

जम्बुमाली ஜம்புமாலி

दृष्ट्वा அறிந்து

सुबहून् பற்பல

बाणान् பாணங்களை

चिक्षेप விடுத்தான்.

सालं चतुर्भिश्चिच्छेद वानरं पञ्चभिर्भुजे । उरस्येकेन बाणेन दशभिस्तु स्तनान्तरे ॥ १८ ॥

சாலம்	ஆச்சாமரத்தையும்	उरसि	மார்பில்
चतुर्भिः	நான்கு பாணங்களாலும்	एकेन बाणेन	ஒரு பாணத்தாலும்
वानरं	வானரை	स्तनान्तरे	மார்பின் மத்தியில்
भुजे	புயத்தில்	दशभिः	பத்து பாணங்களாலும்
पञ्चभिः	ஐந்து பாணங்களாலும்	चिच्छेद	துயளுட்டினான்.

स शरैः पूरिततनुः क्रोधेन महता वृतः । तमेव परिधं गृह्य भ्रामयामास वेगतः ॥ १९ ॥

शरैः	சரங்களால்	वृतः	பற்றுண்டவராய்
पूरिततनुः	அங்கமெங்கும் மூடப் பட்ட	तं एव	அதே
सः	அவர்	परिधं	உழல்தடியை
महता	கடும்	गृह्य	எடுத்து
क्रोधेन	கோபத்தால்	वेगतः	விசையாக
		भ्रामयामास	சுழற்றினார்.

अतिवेगोऽतिवेगेन भ्रामयित्वा बलोत्कटः । परिधं पातयामास जम्बुपालेर्महोरसि ॥ २० ॥

अतिवेगः	உக்கிர ரோஷம்கொண்டிருந்த	भ्रामयित्वा	சுழற்றி
बलोत्कटः	அபூர்வபலவானான அவர்	जम्बुपालेः	ஜம்புமாலியினது
परिधं	உழல்தடியை	महोरसि	பெரிதாயுள்ள மார்பில்
अतिवेगेन	அதிவிசையாய்	पातयामास	மோதினார்.

तस्य चैव शिरो नास्ति न बाहु न च जानुनी । न धनुर्न रथो नाश्वास्तत्रादृश्यन्त नेषवः॥

च	அதனால்	धनुः न	தனுஸும் ஒழிந்தது ;
तस्य	அவனுடைய	रथः	தேரும்
शिरोः	தலை	न	ஒழிந்தது ;
न अस्ति एव	ஒழிந்தது ;	अश्वाः	குதிரைகளும்
च	அவ்வண்ணமே	न	ஒழிந்தன ;
बाहू	கைகளும்	तत्र	அப்பொழுதே
न	ஒழிந்தன ;	इषवः च	பாணங்களும்
जानुनी	முழங்கால்களும்	न अदृश्यन्त	போனவிடம் தெரிய வில்லை.
न	ஒழிந்தன ;		

स हतस्तरसा तेन जम्बुमाली महारथः । पपात निहतो भूमौ चूर्णिताङ्गविभूषणः ॥ २१ ॥

तेन	அவரால்	चूर्णिताङ्ग-)	அங்கங்களும் ஆபரணங்
तरसा	பலமாய்	विभूषणः)	களும் சூர்ணமாகி
हतः	அடியுண்ட	निहतः	உயிரிழந்து
महारथः	மஹாரதனான	भूमौ	பூமியில்
सः जम्बुमाली	அந்த ஜம்புமாலி	पपात	விழுந்தான்.

जम्बुमालिश्च निहतं किङ्करांश्च महाबलान् । चुक्रोध रावणः श्रुत्वा कोपसंरक्तलोचनः ॥

रावणः	ராவணன்	श्रुत्वा	கேட்டு
जम्बुमालि	ஜம்புமாலியை	कोपसंरक्त-}	கோபத்தால் செக்கச்செ
निहतं च	கொல்லப்பட்டவனாகவும்	लोचनः }	வேலென்று சிவந்த கண்
महाबलान्	மஹாபலிஷ்டர்களான		களையுடையவனாய்
किङ्करान् च	கிங்கரர்களையும் அப்படியே கொல்லப்பட்டவர்களாகவும்	चुक्रोध	சினங்கொண்டான்.

स रोषसंवर्तितताम्रलोचनः प्रहस्तपुत्रे निहते महाबले ।

अमात्यपुत्रानतिवीर्यविक्रमान् समादिदेशाशु निशाचरेश्वरः ॥ २४ ॥

सः निशाचरेश्वरः	அந்த ராக்ஷஸராஜன்	आशु	உடனே
प्रहस्तपुत्रे	பிரஹஸ்தபுத்திரனான	अतिवीर्य-}	வீர்யமும், விக்ரமமும்
	ஜம்புமாலியென்ற	विक्रमान् }	சாலப்படைத்த
महाबले	மஹாபலிஷ்டன்	अमात्यपुत्रान्	மந்திரிகுமார்களை
निहते	கொல்லப்பட்டவுடன்	समादिदेश	கட்டளையிட்டனுப்
रोषसंवर्तित-}	ரோஷத்தால் உருட்டிப்		பிணன்.
ताम्रलोचनः }	பார்க்கும் செங்கண்களுடையவனாய்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चतुश्चत्वारिंशः सर्गः ॥ ४४ ॥

आदितः श्लोकाः 13738

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1948

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ४५ ॥

सप्तमन्त्रिपुत्रवधः—ஏழு மந்திரிகுமார்கள் வதம்.

ततस्ते राक्षसेन्द्रेण चोदिता मन्त्रिणः सुताः । निर्ययुर्भवनात्तस्मात् सप्त सप्तार्चिवर्चसः ॥
 महाबलपरीवारा धनुष्मन्तो महाबलाः । कृतास्त्रास्त्रविदां श्रेष्ठाः परस्परजयैषिणः ॥ २ ॥
 हेमजालपरिक्षिप्तैर्ध्वजवद्भिः पताकिभिः । तोयदस्वननिर्योषैर्वाजियुक्तैर्महारथैः ॥ ३ ॥
 तप्तकाञ्चनचित्राणि चापान्यमितविक्रमाः । विस्फारयन्तः संहृष्टास्तडिद्वन्त इवाम्बुदाः ॥

सप्तार्चिवर्चसः	அக்கினியின் ஒளியை உடையவர்களும்	अमितविक्रमाः	அமிதமான பராக்கிரம முடையவர்களுமான
धनुष्मन्तः	பெரும் வில்லாளிகளும்	ते	அந்த
महाबलाः	மஹாபலவான்களும்	सप्त	ஏழு
कृतास्त्राः	அஸ்த்ரவித்தைகளை செம்மையாகக்கற்றறிந்தவர்களும்	मन्त्रिणः	மந்திரிகளின்
		सुताः	குமார்களும்
अस्त्रविदां	அஸ்த்ரம் அறிந்தவர்	राक्षसेन्द्रेण	ராக்ஷஸேந்திரனால்
श्रेष्ठाः	சிறந்தவர்களும் [களில்]	चोदिताः	ஆக்யாபிக்கப்பட்டர்
		सतः	அதன்மேல் [களாய்]

மகாவல- }	பெரும்படைகளால்
பரிவார: }	புடை சூழப்பட்டவர்களாய்
ஹேமஜால- }	பொன்மயமான சரளரங்
பரிஷிசை: }	களால் அலங்கரிக்கப் பெற்ற
ஹவஜ்வி:	துவஜங்களுடைய
பதாதிபி:	கொடிமரங்களோடு கூடினவைகளும்
தோயதேவந- }	மேகம்போல் கோடி
நிவோபை: }	முடைய
வாஜியுக்த:	குதிரைகள் பூட்டியவையுமான
மகாரதே:	பெரிய தேர்களால்

சந்தா:	உதஸாஹமடைந்தவர்களாய்
பரஸ்பரஜயேபிண:	தனித்தனியே ஜயம்பெறக்கோரினவர்களாய்
தஸகாஷ்ணநிசிராணி:	காய்ச்சியுரைத்த நன்பொன்னிற்சித்திர
சாபாநி:	விற்களை [மிழைத்த
தடிதந்த:	மின்னலோடுகூடிய
அஸ்துதா: ஹ:	மேகங்களோடுவென
விசாரயந்த:	டங்காரத்தொனிசெய்துகொண்டு
தஸாந்:	அந்த
மவநாந்:	மாளிகையினின்றும்
நிச்யு:	வெளிப்புறப்பட்டார்கள்.

जनन्यस्तास्तस्तेषां विदित्वा किङ्करान् हतान् । वभूवुः शोकसंभ्रान्ताः सवान्धवसुहृज्जनाः ॥

தெய்	அவர்களுடைய
சவாந்ஹ- }	பந்துக்கள் மித்திரர்
சுஹஜ்நா: }	களோடுகூடிய
தா:	அந்த
ஜநந்ய:	தாய்மார்கள்
கிங்கரான்	கிங்கரர்கள்

ஹதான்	கொல்லப்பட்டவர்களாக
விதிதவா	அறிந்து
தத:	அதனால்
சோகஸம்ப்ரான்தா:	சோகத்தால் சிந்தைகலங்கினவர்களாய்
வஹூவ:	இருந்தார்கள்.

ते परस्परसङ्घर्षात्तप्तकाञ्चनभूषणाः । अभिपेतुर्हनुमन्तं तोरणस्थमवस्थितम् ॥ ६ ॥

பரஸ்பரஸங்க்ஷர்ஷாந்	ஒருவருக்கொருவர் உரைந்துகொண்டதினால்
தஸகாஷ்ணநிசிராணி:	பொன்னாபரணங்கள் ஜவலிக்கப்பெற்ற
தெ	அவர்கள்

அவஸ்திதம்	யுக்தஸன்னந்தராய்
தோரணஸ்தம்	தோரணவாயிலிலிருக்கிற
ஹநூமந்	ஹனுமரை
அபிபேது:	கிட்டினார்கள்.

सृजन्तो बाणवृष्टिं ते रथगर्जितनिस्वनाः । वृष्टिमन्त इवाभोदा विचेरुर्नैर्ऋताम्बुदाः ॥

ரதர்ஜித- }	தேரோலியை முழக்க
நிஸ்வநா: }	மாகவுடைய
நைர்ஹதாம்புதா:	ராக்ஷஸமேகங்களாகிய
தெ	அவர்கள்
வூஷிமந்:	மழைபொழியும்

அஹோதா: ஹ:	மேகங்கள் போலவே
வாணவூஷி	சரமாரியை
சூஜந்:	பொழிபவர்களாய்
விசேர:	தாக்கினார்கள்.

अवकीर्णस्ततस्ताभिर्हनुमाञ्छरवृष्टिभिः । अभवत् संवृताकारः शैलराडिव वृष्टिभिः ॥

தத:	அப்பொழுது
ஹநுமான்	ஹனுமார்
தாபி: சரவூஷிபி:	அந்த சரமாரிகளால்
அவகீர்ண:	முடிண்டவராய்

வூஷிபி:	மழைகளால்
சவூதாகார:	மறைந்த
சைலராடீ ஹ:	மாமலைபோல்
அமவத்	தோன்றினார்.

स शरान् मोघयामास तेषामाशुचरः कपिः । रथवेगांश्च वीराणां विचरन् विमलेऽम्बरे ॥

आशुचः: விரைந்த கதியுடைய
सः कपिः அந்த வானார்
विमले நிர்மலமான
अम्बरे ஆகாயத்தில்
विचरन् கிளம்பினவராய்

तेषां அந்த
वीराणां வீரர்களுடைய
शरान् சரங்களையும்
रथवेगान् च ரதமுழக்கங்களையும்
मोघयामास வியர்த்தமாக்கினார்.

स तैः क्रीडन्धनुष्मद्भिर्व्योम्नि वीरः प्रकाशते । धनुष्मद्भिर्यथा मेघैर्मारुतः प्रभुरम्बरे ॥ १० ॥

धनुष्मद्भिः வில்லாளிகளான
तैः அவர்களுடன்
व्योम्नि ஆகாயத்தில்
क्रीडन् விளையாடும்
सः அந்த
वीरः வீரர்

अम्बरे ஆகாயத்தில்
धनुष्मद्भिः வில்போட்டிருக்கிற
मेघैः மேகங்களோடு
मारुतः प्रभुः வாயுபகவான்
यथा எப்படியோ அப்படி
प्रकाशते விளங்கினார்.

स कृत्वा निनदं घोरं त्रासयंस्तां महाचमूम् । चकार हनुमान् वेगं तेषु रक्षःसु वीर्यवान् ॥

सः அந்த
वीर्यवान् வீர்யவந்தரான
हनुमान् ஹனுமார்
घोरं பயங்கரமான
निनदं ஓர் கர்ஜனையை
कृत्वा இட்டு
तां அந்த

महाचमूं பெரும் சேனையை
त्रासयन् பயமுறச்செய்து
तेषु அந்த
रक्षःसु அரக்கர்களிடத்தில்
वेगं முடிக்கவேண்டிய
चकार சுருகருப்பை
 கொண்டார்.

तलेनाभ्यहनत् कांश्चित् पद्भ्यां कांश्चित् परन्तपः ।

मुष्टिनाऽभ्यहनत् कांश्चिन्नखैः कांश्चिद्व्यदारयत् ॥ १२ ॥

प्रमथाथोरसा कांश्चिदूर्हभ्यामपरान् कपिः । केचित्तस्य निनादेन तत्रैव पतिता भुवि ॥

परन्तपः பகைவரை வருத்துபவ
कपिः வானார் [ரான
कांश्चित् சிலரை
तलेन கையினால்
अभ्यहनत् அழித்தார்.
कांश्चित् சிலரை
पद्भ्यां கால்களாலும்
कांश्चित् சிலரை
मुष्टिना முஷ்டியாலும்
अभ्यहनत् சிதைத்தார்.
कांश्चित् சிலரை
नखैः நகங்களால்

व्यदारयत् கிழித்தார்.
कांश्चित् சிலரை
उरसा மார்பினாலும்
अपरान् இதரர்களை
ऊर्हभ्यां துடைகளாலும்
प्रममाथ தாக்கி மடித்தார்.
केचित् சிலர்
तस्य அவருடைய
निनादेन சிம்மநாதத்தால்
तत्र एव தத்கூணமே
भुवि பூமியில்
पतिताः விழுந்தார்கள்.

ततस्तेष्ववसन्नेषु भूमौ निपतितेषु च । तत् सैन्यमगमत् सर्वं दिशो दश भयार्दितम् ॥

तेषु	அவர்கள்	भयार्दितं	அச்சத்தால் நொந்த
अवसन्नेषु	உயிரிழுந்து	तत् सैन्यं	அந்த ஸேனே
भूमौ	பூமியில்	सर्वं	எல்லாம்
निपतितेषु च	விழுந்து மடியவும்	दश दिशः	பத்து திசைகளிலும்
ततः	அதனால்	अगमत्	பறந்தோடிற்று.

विनेदुर्विस्वरं नागा निपेतुर्भुवि वाजिनः । भग्नीडध्वजच्छत्रैर्भूश्च कीर्णाऽभवद्रथैः ॥१५॥

नागाः	யானைகள்	भग्नीड-	முறியுண்ட உட்புறங்க
विस्वरं	விகாரமாய்	ध्वजच्छत्रैः	ளும் கொடிசனும் குடை
विनेदुः	வீறிட்டன;		களுமுடைய
वाजिनः	குதிரைகள்	रथैः	ரதங்களால்
भुवि	பூமியில்	भूः च	புவியும்
निपेतुः	கால்சாய்ந்து விழுந்தன;	कीर्णाऽभवत्	நிறைந்ததாய் ஆயிற்று.

स्रवता रुधिरेणाथ स्रवन्त्यो दर्शिताः पथि । विविधैश्च स्वरैर्लङ्का ननाद विकृतं तदा ॥

अथ	அப்பொழுது	तदा	அக்காலத்தில்
स्रवता	பெருகியோடும்	लङ्का च	லங்கையெல்லாம்
रुधिरेण	ரத்தத்தால்	विविधैः	விவிதமான
पथि	வழியில்	स्वरैः	ஸ்வரங்களோடு
स्रवन्त्यः	நதிகளாய்	विकृतं	நெஞ்சிழுந்ததாய்
दर्शिताः	தோன்றின.	ननाद	அலறிற்று.

स तान् प्रवृद्धान् विनिहत्य राक्षसान् महाबलश्चण्डपराक्रमः कपिः ।

युयुत्सुरन्यैः पुनरेव राक्षसैस्तदेव वीरोऽभिजगाम तोरणम् ॥ १७ ॥

सः	அந்த	विनिहत्य	கொன்றுவிட்டு
वीरः	தனி வீரரும்	पुनः	மறுபடியும்
चण्डपराक्रमः	சண்டபராக்கிரமம்	एव	இன்னும்
	படைத்த	अन्यैः	இதர
महाबलः	மஹாபலிஷ்டருமான	राक्षसैः	அரக்கர்களோடு
कपिः	வானார்	युयुत्सुः	போர்புரியக்கருதி
तान्	அந்த	तत् तोरणं एव	அந்த கோபுரவாய்
प्रवृद्धान्	தலைகொழுத்த		லுக்கே
राक्षसान्	அரக்கர்களோ	अभिजगाम	வந்திருந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४५ ॥

आदितः श्लोकाः 13755

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1965

षट्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தாறாவது ஸர்க்கம். ॥ ४६ ॥

पञ्चसेनापतिवधः—ஐந்து சேனேத்தலைவர்கள் வதம்.

हतान् मन्त्रिसुतान् बुद्ध्वा वानरेण महात्मना । रावणः संवृताकारश्चकार मतिमुत्तमाम् ॥

மஹாதுபாவரான
வானரால்
மந்திரிசுமாரர்களை
ஹதான் கொலையுண்டவர்களாய்
புத்தூவா தெரிந்துகொண்டு
ராவணன்

சுவதாகார: உள்ளெழுந்த விசாரத்
தை வெளிக்காட்டாத
வனாகி
உத்தமா காலத்திற்கொத்த
மதி ஒரு தீர்மானத்தை
சகார செய்துகொண்டான்.

स विरूपाक्षयूपाक्षौ दुर्धरं चैव राक्षसम् । प्रघसं भासकर्णं च पञ्च सेनाग्रनायकान् ॥
सन्दिदेश दशग्रीवो वीरान्नयविशारदान् । हनुमद्ग्रहणे व्यग्रान् वायुवेगसमान् युधि ॥

ச: அந்த
தசகண்டன்
விரான் வீரர்களும்
நயவிசாரதான் புத்தந்தியில் வல்லவர்
களும்
ஹனுமட்ஹ்ரணே ஹனுமாரைக் கட்டிப்
பிடிப்பதில்
வ்யகான் ஆஸக்திகொண்டவர்
யுதி புத்தத்தில் [களும்
வாயுவேகசமான வாயுவேகம் போன்ற
வேகமுடையவர்களும்

சேனாஹ்ரணகான் சேனேத்தலைவர்களுமான
விரூபாக்ஷயூபாக்ஷौ விருபாக்ஷன் யூபாக்ஷன்
என்ற இருவர்களையும்
துர்ஹர் ச துர்த்தரன் என்ற
ராக்ஷசேவ ராக்ஷஸனையும்
பஹசன் பிரகஸன் என்பவனையும்
பாஸகர்ணன் என்பவ
னையும்
பஞ் ச இந்த ஐவர்களையும்
பார்த்து
சந்திதேச பின்வருமாறு ஆக்கை
செய்தான்:—

यात सेनाग्रगाः सर्वे महाबलपरिग्रहाः । सवाजिरथमातङ्गाः स कपिः शास्यतामिति ॥

சேனாஹ்ரகா: “ஸேனாபதிகாள்!
சर्वे (நீவீர்) யாவரும்
சவாஜிரத-} குதிரைகள், ரதங்கள்,
மாத்தா: } யானைகள் இவைகளு
டன் கூடியவர்களாய்

மஹாபல- } பெருஞ்சேனையைத்திரட்
பரிஹா: } டிக்கொண்டவர்களாய்
யாத புறப்பட்டுச் செல்வீர்
ச: கபி: அந்த வானரம் [களாக.
சாஸ்யதா சிஹிக்கப்படவேண்டி
ஹி என்றான். [யது”

यत्तैश्च खलु भाव्यं स्यात्तपासाद्य वनालयम् । कर्म चापि समाधेयं देशकालविरोधिनम् ॥

த “அந்த
வனாலயம் பாசாடி குரங்கைக் கிட்டி
யதே: வெகு சாவதானப் பிரய
த்தினங்களோடு கூடின
खलु அவசியம் [வர்களாக
भाव्यं स्यात् இருத்தல் வேண்டும்;

அபி ச அன்றியும்
தேசகால- } தேசகாலங்களுக்கு
விरोधिन् } விரோதமான
கம் செயலுக்கு
சமாஹேயம் ஏற்ற பரிஹாரம்
தேடவேண்டும்.

न ह्यहं तं कपि मन्ये कर्मणा प्रतितर्कयन् । सर्वथा तन्महद्भूतं महाबलपरिग्रहम् ॥
भवेदिन्द्रेण वा सृष्टमस्मदर्थं तपोबलात् ॥ ६ ॥

கர்மணா “செயலைக்கொண்டு
புரததர்கயந் முன்பின் ஆலோசிக்கும்
அஹ் நான்
தன் அதை
கபி ஸாதாரணக்குரங்காய்
நமன்யே நினைக்கவில்லை;
சர்வதா எப்படிப் பார்த்தாலும்

தது அது
மஹாபலபரிஐஹ் அளவற்ற பலங்கொண்ட
மஹத் பூதம் ஹி பெரும்பூதமே;
அஸ்தத்யம் நமக்காக
இந்ந்ரேண இந்திரனால்
தபுபலாத தவத்தின் மஹிமையால்
சுர்த் வா படைக்கப்பட்டதாகவே
அவத் இருக்கவேண்டும்.

सनागयक्षगन्धर्वा देवासुरमहर्षयः । युष्माभिः सहितैः सर्वैर्मया सह विनिर्जिताः ॥ ७ ॥

சஹிதௌ “கூடிச்சேர்ந்துவந்த
யுஷ்மாபிஃ உங்கள்
சர்வௌ எல்லோரோடும்
சஹ கூட
மயா என்னால்

சனாஐயக்ஷ஑ந்஑வ்ா: நாகர்கள், யக்ஷர்கள், கந்
தர்வர்கள் இவர்களுடன்
கூடிய
தௌசுரமஹர்ஷய: தேவர்களும், அஸுரர்க
ளும், மஹர்ஷிகளும்
விநிர்ஜிதா: ஜயிக்கப்பட்டிருக்
கிருர்கள்.

तैरवश्यं विधातव्यं व्यलीकं किञ्चिदेव नः । तदेव नात्र सन्देहः प्रसह्य परिगृह्यताम् ॥

தௌ “அவர்களால்
ந: நமக்கு
கிஞ்சித் ஏதோ கொஞ்சம்
வ்யலீகம் கிருத்திரிமம்
விதாதவ்யம் புரியப்படவேண்டியது

அவச்யம் எவ் அவச்யமே;
தத் எவ் அதுவே இது;
அத்ர சந்஑ேஃ ந இதில் ஸந்தேஹமில்லை;
புரசஹ் வலிந்து
பரி஑ு஑தா பிடிக்கப்படவேண்டும்.

नावमान्यो भवद्भिश्च हरिर्धीरपराक्रमः । दृष्टा हि हरयः पूर्वं मया विपुलविक्रमाः ॥ ९ ॥
वाली च सहसुग्रीवो जाम्बवांश्च महाबलः । नीलः सेनापतिश्चैव ये चान्ये द्विविदादयः ॥
नैवं तेषां गतिर्भीमा न तेजो न पराक्रमः । न मतिर्न बलोत्साहो न रूपपरिकल्पनम् ॥

தௌரபராக்ரம: “சலியாத பராக்ரமம்
ஹரி: வானரம் [படைத்த
அவ஑்: உங்களால்
ந அவமான்ய: அலக்ஷியம் செய்யத்தக்
ஹி ஏனெனில் [கதல்ல;
பூவ் முன்பு
மயா என்னால்
விபுலவிக்ரமா: பராக்ரமம்பெருமை
ஹரய: வானரர்கள் [பெற்ற

அன்யே வேறு
யே ச் எவர்களோ அந்த
சஹசு஑்ரீவ: சுக்ரீவனோடு கூடிய
வாலி ச் வாலியும்
மஹாபல: மஹாபலமுடைய
ஜாம்பவான் ச் ஜாம்பவந்தரும்
நீல: நீலனென்கிற
சௌபதி: ச் சௌபதியும்
தவிவிதாதய: எவ் தின்தன் முதலியவரும்

दृष्टाः काण்ப்பட்டார்கள்;
 तेषां அவர்களுக்கு
 एवं இப்படிப்பட்ட
 भीमा பயங்கரமான
 गतिः கதி
 न கிடையாது;
 तेजः தேஜஸ்ஸும்
 न கிடையாது;

पराक्रमः பார்க்கிரமமும்
 न கிடையாது;
 मतिः न புத்தியும் கிடையாது;
 बलोत्साहौ பலமும் உத்ஸாஹமும்
 न கிடையாது;
 रूपपरिवर्तनं च இஷ்டமானபடி உருவ
 மெடுக்கும் வன்மையும்
 न கிடையாது.

महत् सत्त्वमिदं ज्ञेयं कपिरूपं व्यवस्थितम् । प्रयत्नं महदास्थाय क्रियतामस्य निग्रहः ॥

इदं “இதை
 कपिरूपं குரங்கின் வடிவை
 व्यवस्थितं எடுத்த
 महत् ஒரு மஹத்தான
 सत्त्वं பூதமென்று
 ज्ञेयं அறியவேண்டும்;

महत् மஹத்தான
 प्रयत्नं பிரயத்தினத்தை
 आस्थाय கைப்பற்றி
 अस्य இதற்கு
 निग्रहः கொட்டமடக்குதல்
 क्रियतां செய்தே தீரவேண்டும்.

कामं लोकान्नयः सेन्द्राः ससुरासुरमानवाः । भवतामग्रतः स्थातुं न पर्याप्ता रणाजिरे ॥

सेन्द्राः “இந்திரனுட்பட
 ससुरासुरमानवाः தேவர்கள், அஸுரர்கள்,
 மனிதர்கள் இவர்களுட்
 பட
 सयः மூன்று
 लोकाः உலகத்தார்களும்

रणाजिरे போர்க்களத்தில்
 भवतां உங்களுக்கு
 अग्रतः முன்னே
 स्थातुं நிற்க
 न पर्याप्ता: திறமையற்றவர்கள்;
 कामं இது ஸத்தியம்.

तथाऽपि तु नयज्ञेन जयमाकाङ्क्षता रणे । आत्मा रक्ष्यः प्रयत्नेन युद्धसिद्धिर्हि चञ्चला ॥

तथा अपि “என்றாலும்,
 रणे யுத்தத்தில்
 जयं வெற்றியை
 आकाङ्क्षता கோரும்
 नयज्ञेन தந்திரசாலியால்
 प्रयत्नेन தக்க முயற்சியோடு
 आत्मा தன்னுயிர்

रक्ष्यः காப்பாற்றப்படவேண்டியது;
 हि ஏனெனில்,
 युद्धसिद्धिः तु யுத்தத்தில் வெற்றியென்பதோ
 चञ्चला இன்னொருடையது என்
 பதில்லாதது.”

ते स्वाभिवचनं सर्वे प्रतिगृह्य महौजसः । समुत्पेतुर्महावेगा हुताशसमतेजसः ॥ १५ ॥

रथैर्मत्तैश्च मातङ्गैर्वाजिभिश्च महाजवैः । शस्त्रैश्च विविधैस्तीक्ष्णैः सर्वैश्चोपचिता बलैः ॥ १६ ॥

हुताशसमतेजसः அக்னிக்கொப்பான
 ஜோதியுடையவர்களும்
 महावेगाः மஹாஸாமரத்தியம்
 படைத்தவர்களும்

महौजसः மஹா பார்க்கிரமமுடையவர்களுமான
 ते सर्वे அவர்கள் எல்லோரும்
 स्वाभिवचनं எஜமானனது
 ஆக்கொருயை

प्रतिगृह्य अங்கீகரித்து,
 रथैः ரதங்களாலும்
 मत्तैः மதம்கொண்ட
 मातङ्गैः च யானைகளாலும்
 महाजवैः மஹாவேகமுள்ள
 वाजिभिः च குதிரைகளாலும்
 तीक्ष्णैः கூரிய

विविधैः பற்பல
 शस्त्रैः च ஆயுதங்களாலும்
 सवैः எல்லா
 बलैः च ஸைன்யங்களாலும்
 उपचिताः புடைசூழப் பெற்றவர்
 களாய்
 समुत्पेतुः புறப்பட்டார்கள்.

ततस्तं ददृशुर्वीरा दीप्यमानं महाकपिम् । रश्मिमन्तमिवोद्यन्तं स्वतेजोरश्मिपालिनम् ॥

ततः அப்பால்
 वीराः வீரர்கள்
 स्वतेजोरश्मि- } தனது தேஜஸாகிற
 मालिनं } கிரணவரிசைகளுடன்
 उद्यन्तं உதயமாகிற

रश्मिमन्तं इव சூர்யனென
 दीप्यमानं ஜொலிக்கிற
 तं அந்த
 महाकपिं மஹாகபியை
 ददृशुः பார்த்தார்கள்.

तोरणस्थं महोत्साहं महासत्त्वं महाबलम् । महाशक्तिं महावेगं महाकायं महामतिम् ॥१८॥

तं समीक्ष्यैव ते सर्वे दिक्षु सर्वास्ववस्थिताः । तैस्तैः प्रहरणैर्भीमैरभिपेतुस्ततस्ततः ॥१९॥

ते सर्वे அவர்களெல்லோரும்
 महोत्साहं மஹத்தான உத்ஸாஹ
 முடையவரும்
 महासत्त्वं மஹா உறுதிகொண்டவ
 महाबलं மஹாபலிஷ்டரும் [ரும்
 महाशक्तिं மஹாசக்திமானும்
 महावेगं மஹா ஸாமர்த்திய
 சாலியும்
 महाकायं பெருத்த உருவம்
 கொண்டிருப்பவரும்

महामतिं மஹா புத்திமானும்
 तोरणस्थं தோரணவாயிலிலிருப்
 तं அவரை [பவருமான
 समीक्ष्य एव கண்ட உடனேயே
 सर्वासु दिक्षु எல்லா திசைகளிலும்
 अवस्थिताः நின்றுகொண்டு
 तैः तैः भीमैः அந்தந்த பயங்கரமான
 प्रहरणैः படைக்கலங்களால்
 ततः ततः அவ்வவ்விடத்திலிருந்து
 अभिपेतुः தாக்கினார்கள்.

तस्य पञ्चायसास्तीक्ष्णाः शिताः पीतमुखाः शराः । शिरस्युत्पलपत्राभा दुर्धरेण निपातिताः॥

तीक्ष्णाः கொடியவையும்
 शिताः கூரியவையும்
 उत्पलपत्राभाः கருநெய்தல் போன்ற
 கருநிறமுள்ளவையும்
 पीतमुखाः சிவந்த முனையுள்ளவை
 யும்

आयसाः இரும்பால் செய்யப்பட்
 டவையுமான
 पञ्च शराः ஐந்து சரங்கள்
 तस्य शिरसि அவருடைய கிரத்தில்
 दुर्धरेण துர்த்தரனால்
 निपातिताः விடுக்கப்பட்டன.

स तैः पञ्चभिराविद्धः शरैः शिरसि वानरः । उत्पपात नदन् व्योम्नि दिशो दश विनादयन् ॥

तैः அந்த
 पञ्चभिः शरैः ஐந்து பாணங்களால்
 शिरसि முடியில்
 आविद्धः அடியுண்ட
 सः वानरः அந்த வானார்

दश दिशः பத்து திக்குகளும்
 विनादयन् கதறும்படியாய்
 नदन् கர்ஜித்துக்கொண்டு
 व्योम्नि ஆகாசத்தில்
 उत्पपात கிளம்பிப் பாய்ந்தார்.

ततस्तु दुर्धरो वीरः सरथः सज्यकार्मुकः । किरञ्छरशतैस्तीक्ष्णैरभिपेदे महाबलः ॥२२॥

ततः அப்பொழுது
सरथः தேரிலிருப்பவனும்
सज्यकार्मुकः வில்லில் நானேற்றியவ
महाबलः மஹாபலவானும் [னும்]
वीरः வீரனுமான

दुर्धरः தூர்த்தரன்
तीक्ष्णैः கூரிய
शरशतैः கணக்கற்ற கணைகளால்
किरन् तु நிரப்பிக்கொண்டே
अभिपेदे தாக்கினான்.

स कपिवारयामास तं व्योम्नि शरवर्षिणम् । वृष्टिमन्तं पयोदान्ते पयोदमिव मारुतः ॥२३॥

सः அந்த
कपिः வானார்
व्योम्नि ஆகாயத்தில்
शरवर्षिणं சரங்களை வர்ஷிக்கின்ற
तं அவனை

वृष्टिमन्तं வர்ஷிக்கின்ற
पयोदं மேகத்தை
पयोदान्ते கார்காலக் கடைசியில்
मारुतः इव காற்றுப்போல்
वारयामास தகைந்துவிட்டார்.

अर्चमानस्ततस्तेन दुर्धरेणानिलात्मजः । चकार निनदं भूयो व्यवर्धत च वेगवान् ॥२४॥

ततः அதன்மேல்
तेन அந்த
दुर्धरेण தூர்த்தரனால்
अर्चमानः துன்புறுத்தப்படுகிற
वेगवान् ஸாமர்த்தியசாலியான

अनिलारमजः அநிலாத்மஜர் (மாருதி)
भूयः இன்னுமதிகமாய் [யார்]
व्यवर्धत ஒங்கி வளர்ந்தார்;
निनदं ஒரு பெரும்
चकार च கர்ஜனையும் இட்டார்.

स दूरं सहस्रोत्पत्य दुर्धरस्य रथे हरिः । निपपात महावेगो विद्युद्राशिर्गिराविव ॥ २५ ॥

महावेगः மஹா ஸாமர்த்தியம்
सः அந்த [கொண்ட
हरिः வானார்
दूरं வெகுதூரம்
उत्पत्य உயர எழும்பி

दुर्धरस्य தூர்த்தரனுடைய
रथे தேரின்மீது
गिरौ மலையில்
विद्युद्राशिः इव இடியென
सहसा निपपात விசையாகக் குதித்தார்.

ततः स मथिताष्टाश्वं रथं भग्नाक्षकूबरम् । विहाय न्यपतद्भूमौ दुर्धरस्त्यक्तजीवितः ॥२६॥

ततः உடனே
सः அந்த
दुर्धरः தூர்த்தரன்
मथिताष्टाश्वं நசுங்கிச் செத்துப்போன
 எட்டு குதிரைகளுள்
 ளதும்

भग्नाक्षकूबरं முறிபட்ட அச்சும்
 ஏர்க்கால்களுமுள்ள
रथं विहाय இரதத்தை விட்டுவிட்டு
भूमौ புனியில்
त्यक्तजीवितः உயிரிழந்து
न्यपतत् சாய்ந்துவிட்டான்.

तं विरूपाक्षयूपाक्षौ दृष्ट्वा निपतितं भुवि । सञ्जातरोषौ दुर्धर्षावुत्पेततुररिन्दमौ ॥ २७ ॥

तं அவனை
भुवि निपतितं தரையில் மாண்டுகிடப்
दृष्ट्वा கண்டு [பவனாய்
अरिन्दमौ பகைவர்களை அழிக்க
 வல்லவர்களும்

दुर्धर्षौ அசைக்கவரிய
विरूपाक्षयूपाक्षौ விருபாக்ஷன், பூபாக்ஷன்
 என்ற இருவர்களும்
सञ्जातरोषौ ரோஷம் தலைக்கேறியவர்
 களாய்
उत्पेततुः வெளிக்கிளம்பினார்கள்.

स ताभ्यां सहसोत्पत्य विष्टितो विमलेऽम्बरे । मुद्राभ्यां महाबाहुर्वक्षस्यभिहतः कपिः ॥

सहसा उत्पत्य விசையாகக் கிளம்பி
 ताभ्यां அவர்களால்
 मुद्राभ्यां சும்மட்டிகளால்
 वक्षसि மார்பில்,
 विमले நிர்மலமான

अम्बरे विष्टितः வானத்தில் இருந்த
 सः அந்த
 महाबाहुः மஹாபாஹுவான
 कपिः வானரர்,
 अभिहतः புடைக்கப்பட்டார்.

तयोर्वेगवतोर्वेगं विनिहत्य महाबलः । निपपात पुनर्भूमौ सुपर्णसमविक्रमः ॥ २९ ॥

महाबलः மஹாபலவானும்
 सुपर्णसमविक्रमः கருடனையொத்த பராக்
 கிரமம் படைத்தவரு
 மான அவர்
 वेगवतो: ஆத்திரம் கொண்ட

तयोः அவ்விருவர்களுடைய
 वेगं विनिहत्य ஊக்கத்தை ஒடுக்கி
 पुनः திரும்பவும்
 भूमौ தரையில்
 निपपात வந்து இறங்கினார்.

स सालवृक्षमासाद्य तमुत्पाट्य च वानरः । तावुभौ राक्षसौ वीरौ जघान पवनात्मजः ॥

सः அந்த
 पवनात्मजः வாயுகுமாரரான
 वानरः வானரர்
 सालवृक्षं ஆச்சாமாமொன்றை
 आसाद्य கண்டு

तं उत्पाट्य அதைப் பிடுக்கி
 तौ அந்த
 उभौ இரண்டு
 राक्षसौ वीरौ च ராக்ஷஸவீரர்களையும்
 जघान அடித்துக்கொன்றார்.

ततस्तांस्त्रीन् हतान् ज्ञात्वा वानरेण तरस्विना । अभिपेदे महावेगः प्रसह्य प्रघसो हरिम् ॥

ततः அதன்மேல்
 प्रघसः ப்ரகஸனென்பவன்
 तरस्विना பலசாலியான
 वानरेण வானரரால்
 तान् அந்த
 स्त्रीन् மூன்று பேர்களையும்

हतान् கொல்லப்பட்டவர்களாக
 ज्ञात्वा பார்த்து
 महावेगः மிக ரோஷங்கொண்
 हरिं வானரை [டவனாய்
 प्रसह्य மிக்க வலுவாய்
 अभिपेदे மேல்விழுந்து தாக்கினான்.

भासकर्णश्च सङ्क्रुद्धः शूलमादाय वीर्यवान् । एकतः कपिशार्दूलं यशस्विनमवस्थितम् ॥

वीर्यवान् வீர்யவானான
 भासकर्णः பாஸகர்ணனென்பவன்
 एकतः ஒரு மூலையிலிருந்து
 शूलं சூலமொன்றை
 आदाय கையிற்கொண்டு

अवस्थितं சலியாத
 यशस्विनं புகழ்பெற்ற
 पिशार्दूलं வானரோத்தமரின் மீது
 सङ्क्रुद्धः च மிக்க சினங்கொண்டான்.

पट्टिशेन शिताग्रेण प्रघसः प्रत्ययोधयत् । भासकर्णश्च शूलेन राक्षसः कपिसत्तमम् ॥ ३३ ॥

कपिसत्तमं வானரச்ரேஷ்டரை
 प्रघसः च பிரகஸன் என்பவனும்
 शिताग्रेण கூரிய முனையுள்ள
 पट्टिशेन பட்டிசுமென்கிற

प्रत्ययोधयत् குத்தினான் ;
 भासकर्णः பாஸகர்ணனென்ற
 राक्षसः ராக்ஷஸன்
 शूलेन சூலத்தால்
 प्रत्ययोधयत् குத்தினான்.

ஆயுதத்தால்

स ताभ्यां विक्षतैर्गात्रैरसृग्दिग्धतनूरुहः । अभवद्वा नरः क्रुद्धो बालसूर्यसमप्रभः ॥ ३४ ॥

सः	அந்த	असृग्दिग्धतनूरुहः	குருதியாலே பூசப்பட்ட உடம்பின் உரோமங்களுடையவராய்
वानरः	வானரர்	क्रुद्धः	கோபம் கொண்டவராய்
ताभ्यां	அவ்விருவர்களால்	बालसूर्यसमप्रभः	பாலசூர்யனையொத்த ஒளியுடையவராய்
विक्षतैः	காயப்படுத்தப்பட்ட	अभवत्	விளங்கினார்.
गात्रैः	அவயவங்களோடு		

समुत्पाट्य गिरेः शृङ्गं समृगव्यालपादपम् । जघान हनुमान् वीरो राक्षसौ कपिकुञ्जरः ॥

कपिकुञ्जरः	வானரோத்தமரும்	शृङ्गं	கொடுமுடியை
वीरः हनुमान्	வீரருமான ஹனுமார்	समुत्पाट्य	பிடுங்கி
गिरेः	ஒரு மலையின்	राक्षसौ	அரக்கர் இருவர்மீதும்
समृगव्याल- पादपं	மிருகங்களும், மலைப்பாம் புகளும், மரங்களும்	जघान	மோதிச் சாக அடித்தார்.

ततस्तेष्ववसन्नेषु सेनापतिषु पञ्चसु । बलं तदवशेषं च नाशयामास वानरः ॥ ३६ ॥

वानरः	வானரர்	ततः	அதன்மேல்
तेषु	அந்த	तत्	அந்த
पञ्चसु	ஐந்து	अवशेषं	மிகுந்திருந்த
सेनापतिषु	சேனாபதிகள்	बलं च	சேனை முழுவதையும்
अवसन्नेषु	மாய்வுறவே	नाशयामास	மாய்த்தார்.

अश्वैरश्वान् गजैर्नागान् योधैर्योधान् रथै रथान् । स कपिर्नाशयामास सहस्राक्ष इवासुरान् ॥

सः कपिः	அந்த வானரர்	गजैः	கஜங்களாலும்
सहस्राक्षः	இந்திரன்	योधान्	படர்களை
असुरान्	அஸுரர்களை	योधैः	படர்களாலும்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்	रथान्	ரதங்களை
अश्वान्	குதிரைகளை [வண்ணமே	रथैः	ரதங்களாலும்
अश्वैः	குதிரைகளாலும்	नाशयामास	மோதி மடித்துவிட்டார்.
नागान्	கஜங்களை		

हतैर्नागैश्च तुरगैर्भग्नक्षैश्च महारथैः । हतैश्च राक्षसैर्भूमि रूढमार्गा समन्ततः ॥ ३८ ॥

हतैः	கொலையுண்டு கீழே	हतैः	மாண்டுபோன
नागैः	கஜங்களாலும் [விழுந்த	राक्षसैः च	அரக்கர்களாலும்
तुरगैः च	குதிரைகளாலும்	भूमिः समन्ततः	தரை எங்கும்
भग्नक्षैः	இருக முறிந்து வீழ்ந்த	रूढमार्गा	இடைவெளியில்லாதபடி
महारथैः च	பெரிய தேர்களாலும்		நிறைந்திருந்தது.

ततः कपिस्तान्ध्वजिनीपतीन् रणे निहत्य वीरान् सबलान् सवाहनान् ।

तदेव वीरः परिगृह्य तोरणं कृतक्षणः काल इव प्रजाक्षये ॥ ३९ ॥

ततः	அதன்பின்னர்
कपिः वीरः	வானாவீரர்
तान्	அந்த
ध्वजिनीपतीन्	சேனாதிபதிகளான
वीरान्	வீரர்களை
सबलान्	ஸையங்களுக்கும்
सवाहनान्	வாஹனங்களோடும்
रणे	யுத்தத்திலே
निहत्य	அழித்து

तत्	அந்த
तोरणं एव	ஆசாரவாசலுக்கே
परिगृह्य	திரும்பிப்போய்ச்
	சேர்ந்து
प्रजाक्षये	பிரஜைகளை அழிப்பதில்
कालः इव	யமதேவன் போல்
कृतक्षणः	(அடுத்த) தக்கஸமயத்
	தை எதிர்பார்த்துக்
	காத்திருந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षट्चत्वारिंशः सर्गः ॥ ४६ ॥

आदितः श्लोकाः 13794

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2004

सप्तचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ४७ ॥

अक्षकुमारवधः—அக்ஷகுமாரவதம்.

सेनापतीन् पञ्च स तु प्रमापितान् हनूमता सानुचरान् सवाहनान् ।
समीक्ष्य राजा समरोद्धतोन्मुखं कुमारमक्षं प्रसमैक्षताग्रतः ॥ १ ॥

सः राजा	அந்த அரசன்
हनूमता	ஹனுமாரால்
पञ्च	ஐந்து
सेनापतीन्	ஸேனாபதிகளை
सानुचरान्	ஸையங்களுக்கும்,
सवाहनान्	வாஹனங்களோடும்,
प्रमापितान्	சிதையுண்டவர்களாய்
समीक्ष्य	கண்டு

तु	அச்சமயத்தில்
समरोद्धतोन्मुखं	சமர் புரியச் செருக்கு
	டன் ஆயத்தமாய் வந்து
	நிற்கும்
अक्षं	அக்ஷனென்கிற
कुमारं	குமாரனை
अग्रतः	கண்முன்னே
प्रसमैक्षत	அன்போடு பார்த்தான்.

स तस्य दृष्ट्यर्पणसंप्रचोदितः प्रतापवान् काञ्चनचित्रकामुकः ।

समुत्पपाताथ सदस्युदीरितो द्विजातिमुख्यैर्हविषेव पावकः ॥ २ ॥

सः	அந்த
प्रतापवान्	சூரன்
तस्य	அவனது
दृष्ट्यर्पण- }	கண்ணோக்கினாலே
संप्रचोदितः }	ஏவப்பெற்றவனாய்
काञ्चनचित्र- }	பொன்னிற்செய்த விகித்
कामुकः }	திரமான ஒரு வில்லை
	தரித்தவனாய்

द्विजातिमुख्यैः	உத்தமரான அந்தணர்
	களால் செய்யப்பட்ட
हविषा	ஹவிஸ்ஸால்
उदीरितः	உயரக்கினம்பும்
पावकः इव	அக்கினிபோல்
अथ	இப்பொழுது
सदसि	ஸதஸ்ஸில்
समुत्पपात	தோன்றினான்.

ततो महद्भालदिवाकरप्रभं प्रतप्तजाम्बूनदजालसन्ततम् ।

रथं समास्थाय ययौ स वीर्यवान् महाहरिं तं प्रति नैर्ऋतर्षभः ॥ ३ ॥

தத:	பின்னர்
வீய்வான்	வீர்பவானும்
நேர்தர்ப:	ராசுத்தர்தலைவனுமான
ச:	அவன்
புத்தகம்வந்த- }	உருக்கிய தங்கக்கவசங்
காலசந்த- }	களிழைத்ததும்
பாலதிவாக- }	பாலதிவாகரன்போல்
புற	ஒளியுடையதுமான

மஹத்	பெரிய
ரதம்	ஒரு ரதத்தின்மீது
சமாஸ்யாய	ஏறிக்கொண்டு
தம்	அந்த
மஹாஹரி	பெரும் வானரரை
புரதயயௌ	எதிர்த்துப் புறப்பட்ட

டான்.

ततस्तपःसङ्ग्रहसञ्चयार्जितं प्रतप्तजाम्बूनदजालशोभितम् ।

पताकिनं रत्नविभूषितध्वजं मनोजवाष्टाश्ववरैः सुयोजितम् ॥ ४ ॥

सुरासुराधृष्यमसङ्गचारिणं रविप्रभं व्योमचरं समाहितम् ।

सतूणमष्टासिनिबन्धबन्धुरं यथाक्रमावेशितशक्तितोमरम् ॥ ५ ॥

विराजमानं प्रतिपूर्णवस्तुना सहेमदाम्ना शशिसूर्यवर्चसा ।

दिवाकराभं रथमास्थितस्ततः स निर्जगामामरतुल्यविक्रमः ॥ ६ ॥

அமரதுல்யவிக்ரம: தேவதைகளுக்கு ஸமா
னமான விக்ரமம்

ச: அவன் [படைத்த

ततः अब्बोभुत्तु

तपस्सह्य- } தவங்கள் புரிந்து அவற்
सञ्चयार्जितं } றின் பயனாக ஸம்பாதித்
கப்பட்டதும்,

ப்ரதசஜாநூநத- } உருக்கின தங்கத்தால்
 ஜாலஸோமித } செய்யப்பட்ட கவசங்க
 ளால் அழகியதும்,

பதாகின கொடியணின்த தும்,

रत्नविभूषितध्वजं इराத்தினங்களிழைத்த
துவஜமுடையதும்,

मनोजवाष्टाश्वरैः मञ्जुलेश्वरमायோ दम्

எட்டு நற்பிறவிக் குதி
ரைகளால்

सुयोजितं நன்கு பூட்டப்பட்டதும்,

சுராசுராஃய்யம் தேவர்கள், அஸுரர்கள்
இவர்களா லும் தகைக்க
முடியாததும்,

असङ्गचारिणं தடையின்றி எங்கும்
ஸஞ்சரிக்கக்கூடியதும்,

ரவிபுரம்
சூர்யன் போன்ற
ஒளியுடையதும்,

வ்யோமசுந்தரம்
வானத்திலும் செல்ல
வல்லதும்,

அப்போது தூணிகள்
அணியப்பெற்றதும்,

அதாஸிநிவந்- } எட்டுக்கத்திகள் கட்டிய
வநுர் } பலகைகள் பதிக்கப்
பெற்றதும்,

यथाक्रमवेशित- } முறைப்படி வைக்கப்பட்ட
शक्तिमरं } ட வேல், தோமரம் இ
வைகளையுடையதும்,

புதிதாய் இருக்கிறதே தவிர, அந்த உயர்வான நிலைக்கு எவ்வளவு நேரம் இருக்கிறது என்பதைப் பற்றி எந்தவிதமான ஆய்வுகளும் இல்லை. அந்த நிலைக்கு எவ்வளவு நேரம் இருக்கிறது என்பதைப் பற்றி எந்தவிதமான ஆய்வுகளும் இல்லை.

விராஜமான் விளங்குவதும்,

சந்திராகிரியரின் ஒளி
போல் ஒளிவீசப்பெற்ற
பொற்கயிற்றூல்

दिवाकराभं	சூர்யனைப்போன்ற கார்	रथं	தேரின் ரீது
	தியுள்ளதும்	आस्थितः	ஏறினவனாய்
समाहितं	ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்	ततः	அவ்விடமிருந்து
	முடிவுபெற்றதுமான	निर्जगाम	வெளிப்புறப்பட்டான்.

स पूरयन् स्वञ्च महीञ्च साचलां तुरङ्गमातङ्गमहारथस्वनैः ।

बलैः समेतैः स हि तोरणस्थितं समर्थमासीनमुपागमत् कपिम् ॥ ७ ॥

सः	அவன்	समेतैः	திரண்டு கூடவரும்
स्वञ्च	ஆகாயத்தையும்	बलैः हि	ஸையங்களை டுமே
साचलां	மலைகளுட்பட	सः	அவன்
मही च	புவியையும்	तोरणस्थितं	தோரணவாயிலில்
तुरङ्गमातङ्ग-) குதிரைகள், யானைகள், பெரிய ரதங்கள் இவை களின் தொனிகளால்		காத்து
महारथस्वनैः		आसीनं	வீற்றிருக்கும்
		समर्थं	ஸமர்த்தரான
पूरयन्	பேரிரைச்சலாகும்படி	कपिं	வானரரை
	செய்துகொண்டு,	उपागमत्	நெருங்கிச்சென்றான்.

स तं समासाद्य हरिं हरीक्षणो युगान्तकालाग्रिमिव प्रजाक्षये ।

अवस्थितं विस्मितजातसंभ्रमः समैक्षताक्षो बहुमानचक्षुषा ॥ ८ ॥

हरीक्षणः	சிங்கம்போல் நோக்கு டைய	अवस्थितं	உறுதியாயிருக்கும்
सः	அந்த	तं हरिं	அந்த வானரரை
अक्षः	அக்ஷன்	समासाद्य	நெருங்கி,
प्रजाक्षये	பிரஜைகளை அழிப்பதில்	विस्मित-) ஆச்சர்யத்தாலுண்டான மதிப்புடையவனாகி
युगान्तकालाग्रि	யுகமுடிவுக் காலாக் கினியை	जातसंभ्रमः)	
इव	போன்றவராய்	बहुमानचक्षुषा	பெருமதிப்பைக் காட்டும் நோக்குடனே
		समैक्षत	நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

स तस्य वेगं च कर्पेर्मेहात्मनः पराक्रमञ्चारिषु पार्थिवात्मजः ।

विधारयन् स्वं च बलं महाबलो हिमक्षये सूर्य इवाभिवर्धते ॥ ९ ॥

महाबलः	மஹாபலிஷ்டனான	वेगं च	ஸமர்த்தியத்தையும்
सः	அந்த	पराक्रमं च	பராக்கிரமத்தையும்
पार्थिवात्मजः	ராஜகுமாரன்	स्वं बलं च	தனது வலிமையையும்
अरिषु	சத்துருக்களிடத்தில்	विधारयन्	ஆராய்ந்துகொண்டு
तस्य	அந்த	हिमक्षये	பனிக்காலமுடிவில்
महात्मनः	மஹாத்மாவான	सूर्यः इव	சூரியன்போல்
कर्पेः	வானாரின்	अभिवर्धते	பெருகலுற்றான்.

स जातमन्युः प्रसमीक्ष्य विक्रमं स्थिरं स्थितः संयति दुर्निवारणम् ।

समाहितात्मा हनुमन्तमाहवे प्रचोदयामास शरैस्त्रिभिः शितैः ॥ १० ॥

स्थितः सः எதிரிலிருந்த அவன்,
 संयति யுத்தத்தில்
 दुर्निवारणं எவராலும் மீட்கவொண்
 स्थिः மாறாத [ஊத
 विक्रमं பராக்கிரமத்தை
 प्रसमीक्ष्य நன்கு கவனித்துப்
 பார்த்து,
 जातमन्युः கோபம் தலைக்கேறியவ
 னாய்

समाहितात्मा புத்தியை ஒரு வகையாய்
 நிச்சயம் செய்து
 கொண்டு
 शितैः கூரிய
 त्रिभिः மூன்று
 शरैः சரங்களால்
 हनुमन्तं ஹனுமாரை
 आहवे போருக்கு
 प्रचोदयामास இழுத்தான்.

ततः कपिं तं प्रसमीक्ष्य गर्वितं जितश्रमं शत्रुपराजयोजितम् ।

अवैक्षताक्षः समुदीर्णमानसः स बाणपाणिः प्रगृहीतकार्मुकः ॥ ११ ॥

बाणपाणिः கையில் அம்புகொண்ட
 வனும்
 प्रगृहीतकार्मुकः வில்லை நானேற்றி வைத்
 துகொண்டிருந்தவனு
 सः अक्षः அந்த அக்ஷன் [மான
 तं அந்த
 कपिं வானாரை
 ततः அப்படியிருந்தும்
 जितश्रमं இளைப்பென்பதே
 இல்லாத

गर्वितं செருக்குடனிருப்
 பவராயும்
 शत्रुपराजयोजितं சத்துருக்களை வெல்லு
 வதில் ஆண்மையுடனி
 ருப்பவராயும்
 प्रसमीक्ष्य கண்டு
 समुदीर्णमानसः கௌரவமடைந்த
 மனத்தனாய்
 अवैक्षत மனதினுள் யோசித்
 தான்.

स हेमनिष्काङ्गदचारुकुण्डलः समाससादाशु पराक्रमः कपिम् ।

तयोर्बभूवाप्रतिमः समागमः सुरासुराणामपि संभ्रमप्रदः ॥ १२ ॥

हेमनिष्काङ्गद- } தங்கத்தாற்செய்த பதக்
 चारुकुण्डलः } கங்களையும் தோள்வளை
 களையும் அழகிய குண்
 டலங்களையும்ணிந்திரு
 ந்தவனும்
 पराक्रमः பராக்கிரமசாலியுமான
 सः அவன்
 कपिं வானாரை
 आशु விரைவாய்

समाससाद மேல்விழுந்து தாக்
 கிணன்.
 तयोः அவ்விருவர்களுடைய
 समागमः கைகலப்பு
 अप्रतिमः இணையில்லாததாயும்
 सुरासुराणां अपि தேவர்களுக்கும் அஸு-
 ரர்களுக்கும் கூட
 संभ्रमप्रदः அச்சமுண்டாக்குவதா
 बभूव இருந்தது. [யும்

ररास भूमिर्न तताप भानुमान् ववौ न वायुः प्रचचाल चाचलः ।

कपेः कुमारस्य च वीक्ष्य संयुगं ननाद च धौरुदधिश्च चुक्षुमे ॥ १३ ॥

கபை: வானாரருக்கும்
 कुमारस्य च ராஜகுமாரனுக்குமுண்
 संयुगं சண்டையை [டான
 वीक्ष्य கண்டு
 भूमि: ररास பூமி கதறிற்று;
 भानुमान् குரியன்
 न तताप ஒளி வீசா திருந்தான்;

वायु: வாயுபகவான்
 न ववौ வீசா திருந்தான்;
 अचल: च மலேகூட
 प्रचवाल நடுங்கிற்று;
 द्यौ: च ननाद ஆகாயமும் ஒலித்தது;
 उदधि: च சமுத்திரமும்
 चुक्षुभे கலங்கிற்று.

ततः स वीरः सुमुखान् पतत्रिणः सुवर्णपुङ्गवान् सविषानिवोरगान् ।

समाधिसंयोगविमोक्षतत्त्वविच्छरानथ त्रीन् कपिमूर्धन्यताडयत् ॥ १४ ॥

अथ அப்பொழுது
 स: அந்த
 समाधिसंयोग- } இலக்குக்குறிப்பிலும்,
 विमोक्षतत्त्ववि- } அம்பைத்தொடுப்பதி
 लम्, விடுப்பதிலும் வ
 कैकलौ நன்கறிந்த
 वीरः வீரன்
 सुमुखान् கூரிய முனைகளுள்ள தும்
 सुवर्णपुङ्गवान् பொற்பிடியிட்டதும்

सविषान् விஷம் தோய்ந்ததும்
 पतत्रिणः சிறகுகள் அமைக்கப்
 वीन् மூன்று [பெற்றதுமான
 उरगान् इव விஷஸர்ப்பங்களைப்
 शरान् சரங்களை [போன்ற
 ततः திரும்பவும்
 कपिमूर्ध्नि வானரின் முடியில்
 अताडयत् பாய விடுத்தான்.

स तैः शरैर्मूर्ध्नि समं निपातितैः क्षरन्नसृग्दिग्धविवृत्तलोचनः ।

नवोदितादित्यनिभः शरांशुमान् व्यराजतादित्य इवांशुमालिकः ॥ १५ ॥

स: அவர்
 मूर्ध्नि முடியில்
 समं ஏககாலத்தில்
 निपातितैः வந்து பாய்ந்த
 तैः शरैः அந்த பாணங்களால்
 क्षरन् பாதை சுற்றுமடையாத
 वरान् வராய்
 शरांशुमान् சரங்களையே கிரணங்க
 लाक உடையவராய்

असृग्दिग्ध- } இரத்தமாய்ச் சிவந்து
 विवृत्तलोचनः } சுழலும் கண்களுடைய
 वरान् வராய்
 नवोदितादित्य- } அப்போதெழுந்த ஆதித்
 निभः } யனது ஒளி கொண்ட
 वरान् வராய்
 अंशुमालिकः கிரணங்களை வீசும்
 आदित्यः इव கதிரவன்போல்
 व्यराजत விளங்கினார்.

ततः स पिङ्गाधिपमन्त्रिसत्तमः समीक्ष्य तं राजवरात्मजं रणे ।

उदग्रचित्रायुधचित्रकार्मुकं जहर्ष चापूर्यत चाहवोन्मुखः ॥ १६ ॥

ततः அதின்மேல்
 पिङ्गाधिप- } வானரராஜரின் மந்திரிக
 मन्त्रिसत्तमः } ளிற்கிறந்த
 स: அவர்
 रणे ரணகளத்தில்
 उदग्रचित्रायुध- } கூரிய பல ஆயுதங்களை
 चित्रकार्मुकं } யும், பல விற்களையும்
 வைத்துக்கொண்டிருக்
 கிறவனும்

राजवरात्मजं மன்னவனது அருமைப்
 पुतल्वनुमान
 तं அவனை
 समीक्ष्य உற்றுநோக்கி
 च च தக்ஷணமே,
 आहवोन्मुखः சண்டைக்கு சன்னத்த
 जहर्ष சந்தோஷித்தார்; [ராகி
 आपूर्यत பூரித்து கர்ஜித்தார்.

स मन्दराग्रस्थ इवांशुमालिको विवृद्धकोपो बलवीर्यसंयुतः ।

कुमारमक्षं सबलं सवाहनं ददाह नेत्राग्निमरीचिभिस्तदा ॥ १७ ॥

ததா அப்பொழுது
 பலவீர்யஸ்யுத: பலமும் வீர்யமும்
 கொண்ட
 ச: அவர்,
 விவ்ருத்தகோப: கோபம் மேலிட்டவராய்,
 மந்தராகிரியின் நுனியி
 லிருக்கும்
 அங்குமாலிக: இவ சூரியனென

சவல சைன்யங்களோடு கூடிய
 வனும்
 சவாஹன் வா ஹனங்களோடு கூடி
 யவனுமான
 அக்ஷ் குமார் அக்ஷனென்ற குமாரனை
 நெட்நாமிமரிச்சி: கண்களிலிருந்து கக்கிய
 தீச்சுடர்களால்
 ததாஹ வேதனையுண்டாக்கினார்.

ततः स बाणासनचित्रकामुकः शरप्रवर्षो युधि राक्षसाम्बुदः ।

शरान् मुमोचाशु हरीश्वराचले बलाहको वृष्टिमिवाचलोत्तमे ॥ १८ ॥

தத: அதனால்
 பாணாஸன- } அம்பு தொடுத்து விடுக்
 சிவகாமுக: } கும் வில்லாகிய அற்புத
 வானவில் லுடையவனாய்
 சரபவர்ப்: பாணங்களை மழையாக
 வுடைய
 ராக்ஷசாம்புத: ராக்ஷஸமேகமாகிற
 ச: அவன்,
 பலாஹ: மேகம்

அவலோத்தமே பெருமலையில்
 வ்ருஷ்டி மழையை
 இவ எப்படியோ அப்படியே
 ஹரிஸ்வராசலே வானரோத்தமராகிய
 பர்வதத்தில்,
 யுதி போரில்
 சரானு பாணங்களை
 ஆஸு வேகமாய்
 முமோச சொரிந்தான்.

ततः कपिस्तं रणचण्डविक्रमं विवृद्धतेजोबलवीर्यसंयुतम् ।

कुमारमक्षं प्रसमीक्ष्य संयुगे ननाद हर्षाद् घनतुल्यविक्रमः ॥ १९ ॥

தத: அப்பொழுது
 ஘னதுல்யவிக்ரம: மேகத்தை நிகர்த்த
 பராக்கிரமமுள்ள
 கபி: வானரர்
 த் அக்ஷ் அந்த அக்ஷனென்ற
 குமார் ராஜகுமாரனை
 ரணவண்டவிக்ரமம் யுத்தத்தில் உக்கிரமான
 பராக்கிரமம் கொண்டவ
 னாயும்

விவ்ருத்தேஜோவல- } மேன்மேல் வளரும் தே
 வீர்யஸ்யுதம் } ஜஸ்ஸும், பலமும், வீர்
 யமும், கூடியிருப்பவன
 யும்
 ப்ரசமீக்ஷ்ய கண்டு,
 ச்யுஜே போரில்
 ஹர்ஷா ஸந்தோஷத்தால்
 நனாத கர்ஜித்தார்.

स बालभावाद्युधि वीर्यदर्पितः प्रवृद्धमन्युः क्षतजोपमेक्षणः ।

समाससादाप्रतिमं कपिं रणे गजो महाकूपपिवावृतं वृणैः ॥ २० ॥

ச: அவன்
 யுதி யுத்தத்தில்
 வாலபாவாது சிறுபிள்ளை த்தனத்தால்
 வீர்யதர்பித: வீரச்செருக்குற்றவனாய்

ப்ரவ்ருத்தமன்யு: கோபந்தலைக்கேறியவ
 னாய்,
 க்ஷதஜோபமேக்ஷண: இரத்தமாய்ச் சிவந்த
 கண்களுடையவனாய்,

रणे	போரில்	आवृतं	மறைக்கப்பட்ட
अप्रतिमं	இணையில்லாதவரான	महाकृपं	பெருங்கிணற்றில்
कपिं	வானரரின் மீது	राजः इव	யானைபோல்
तृणैः	புற்களால்	समाससादं	விழுந்தான்.

स तेन बाणैः प्रसभं निपातितैश्चकार नादं घननादनिःस्वनः ।
समुत्पपाताशु नभः स मारुतिर्भुजोरुविक्षेपणघोरदर्शनः ॥ २१ ॥

सः	அவர்	सः	அந்த
तेन	அவனால்	मारुतिः	மாருதியார்
प्रसभं	வலுவாய்	भुजोरुविक्षेपण-	புஜுக்களையும், தொடை
निपातितैः	சொரியப்பட்ட	घोरदर्शनः	களையும் அகன்று விரித் து பயங்கரத்தோற்றமு டையவராக
बाणैः	பாணங்களால்	नभः	ஆகாசத்தில்
घननादनिःस्वनः	மேகமுழக்கம்போல் சூரல்கொண்டு	आशु	வேகமாய்
नादं	ஒரு கர்ஜனையை	समुत्पपात	கிளம்பினார்.
चकार	இட்டார்;		

समुत्पतन्तं समभिद्रवद्बली स राक्षसानां प्रवरः प्रतापवान् ।
रथी रथिश्रेष्ठतमः किरञ्छरैः पयोधरः शैलमिवाश्मवृष्टिभिः ॥ २२ ॥

बली	பலவானும்	सः	அவன்
राक्षसानां	ராக்ஷஸர்களில்	पयोधरः	மேகம்
प्रवरः	சிறந்தவனும்	अश्मवृष्टिभिः	கல்மாரிகளால்
प्रतापवान्	பிரதாபசாலியும்	शैलं इव	மலையின் மீதுபோல்
रथी	ரதவீரனும்	शरैः	பாணங்களால்
रथिश्रेष्ठतमः	ரதவீரர்களில் மிகவும் மேன்மை பெற்றவனு மான	समुत्पतन्तं	உயரவெழுந்த அவர்மீது
		किरन्	சொரிந்துகொண்டு
		समभिद्रवत्	ஹிம்வழித்தான்.

स ताञ्छरांस्तस्य हरिविमोक्षयश्चचार वीरः पथि वायुसेविते ।
शरान्तरे मारुतवद्विनिष्पतन् मनोजवः संयति चण्डविक्रमः ॥ २३ ॥

चण्डविक्रमः	உக்ரமான பராக்ரமங் கொண்டவரும்	शरान्	சரங்களை
मनोजवः	மனோவேகம்போன்ற வேகமுள்ளவருமான	विमोक्षयन्	தளர அடித்து
सः	அந்த	शरान्तरे	சரங்களினிடையே
हरिः वीरः	வானரவீரர்	मारुतवत्	வாயுவைப்போல்
संयति	போரில்	विनिष्पतन्	அழைந்தும் தப்பியும்
तस्य	அவனுடைய	वायुसेविते	வாயு சஞ்சரிக்கும்
तान्	அந்த	पथि	வானத்தில்
		चचार	இருந்துகொண்டிருந் தார்.

तमात्तबाणासनमाहवोन्मुखं खमास्तृणन्तं विशिखैः शरोत्तमैः ।

अवैक्षताक्षं बहुमानचक्षुषा जगाम चिन्तां च स मारुतात्मजः ॥ २४ ॥

ச:	அந்த	ஆஸ்த்ருண்த்	நிரம்பச்செய்யும்
மாருதாत्मजः	வாயுகுமார்	அக்ஷ	அக்ஷணென்ற
आत्तबाणासनं	வில்லைக் கையிலேந்தி	த்	அவனை,
	யிருப்பவனும்	बहुमानचक्षुषा	பெருமதிப்பைக் காட்
आहवोन्मुखं	போரில் ஆசைகொண்ட		டும் நோக்குடனே
	வனும்	अवैक्षत	கவனமாய்ப் பார்த்தார்;
विशिखैः	கூர்மையான	च	அதோடு
शरोत्तमैः	சரோத்தமங்களால்	चिन्तां जगाम	மனதினுள் ஆராய்ச்சி
खं	ஆகாயத்தை		செய்தார்.

ततः शरैर्भिन्नभुजान्तरः कपिः कुमारवीरेण महात्मना नदन् ।

महाभुजः कर्मविशेषतत्त्ववित् विचिन्तयामास रणे पराक्रमम् ॥ २५ ॥

ततः	அப்பொழுது	कर्मविशेष-	கர்மங்களின் சிறப்பின்
महात्मना	மஹாத்மாவான	तत्त्ववित् }	அருமை தெரிந்தவரு
कुमारवीरेण	இராஜகுமாரவீரனால்	कपिः	வானார் [மான
	(விடுக்கப்பட்ட)	नदन्	கர்ஜனை செய்துகொண்டு
शरैः	பாணங்களால்	रणे	போரில்
भिन्नभुजान्तरः	கிழிக்கப்பட்ட மாற்பை	पराक्रमं	இனிகொள்ளவேண்டிய
	உடையவராகி	विचिन्तयामास	முயற்சியைப்பற்றி
महाभुजः	சக்திமானும்		மனதினுள் ஆராய்ச்சி
			செய்தார்.

अबालवद्बालदिवाकरप्रभः करोत्ययं कर्म महन्महाबलः ।

न चास्य सर्वाह्वकर्मशोभिनः प्रमापणे मे मतिरत्र जायते ॥ २६ ॥

अयं च	“இவனோ	सर्वाह्व-	எல்லா போர்த்தொழில்
महाबलः	மஹாபலிஷ்டனாய்	कर्मशोभिनः }	களையும் பழுதறச்செய்
बालदिवाकरप्रभः	பாலசூர்யன்போல்	अस्य	இவனை [யும்
	ஒளிபெற்றவனாய்	अत्र	இப்பொழுதே
अबालवत्	தக்க வயதுவந்தவன்	प्रमापणे	கொலைபுரிவதில்
महत्	பெரிய [போல்	मे	எனக்கு
कर्म	தொழிலை	मतिः	தீர்மானம்
करोति	புரிகொண்.	न जायते	எழவில்லை.

अयं महात्मा च महांश्च वीर्यतः समाहितश्चातिसहस्र संयुगे ।

असंशयं कर्मगुणोदयादयं सनागयक्षैर्मुनिभिश्च पूजितः ॥ २७ ॥

अयं	“இவன்	समाहितः	கஷ்டத்திற்குச் சலியாத
महात्मा	மிகுந்த பலசாலி;	संयुगे च	யுத்தத்திலும் [வன்;
वीर्यतः च	வீர்யத்திலும்	अतिसहः	பொறுத்துநிற்பவன்;
महान्	பெரியவன்;	च	அதுவுமன்றி

अयं	இவன்	मुनिभिः च	முனிவர்களாலும்
कर्मगुणोदयात्	செய்தொழில்களின்	पूजितः च	கொண்டாடப்பட்
	பெருமைக்குணங்கள்		டவனே ;
	அமைந்திருப்பதால்		
सनायकैः	நாகயக்கூர் இவர்களுட்	असंशयं	இதற்கிறதும் சந்தேகம்
	பட		இல்லை.

पराक्रमोत्साहविवृद्धमानसः समीक्षते मां प्रमुखागतः स्थितः ।

पराक्रमो ह्यस्य मनांसि कम्पयेत् सुरासुराणामपि शीघ्रगामिनः ॥ २८ ॥

पराक्रमोत्साह-}	“பராக்கிரமம், உத்ஸா	समीक्षते	உற்றுப்பார்க்கிறான் ;
विवृद्धमानसः }	ஹம் இவைகளால் விருத்	शीघ्रगामिनः	விரைந்த போக்கினை
	தியடைந்த மனத்தையு	अस्य	இவனது [யுடைய
	டையவனாய்	पराक्रमः	பராக்கிரமம்
प्रमुखागतः	எதிர்த்து வந்தவனாய்	सुरासुराणां अपि	தேவாஸூரர்களுடைய
स्थितः	நின்றുകொண்டு	मनांसि हि	நெஞ்சங்களையும்
मां	என்னை	कम्पयेत्	நடுங்கச்செய்யும்.

न खल्वयं नाभिभवेदुपेक्षितः पराक्रमो ह्यस्य रणे विवर्धते ।

प्रमाणं त्वेव ममास्य रोचते न वर्धमानोऽग्निरुपेक्षितुं क्षमः ॥ २९ ॥

अयं	“இவன்	अस्य	இவனை
उपेक्षितः खलु	உபேக்ஷிக்கப்பட்டவ	तु	இப்பொழுதே
	னென்றாலும்	प्रमाणं एव	கொலை புரிதலே
न अभिभवेत् न	மேல்விழுந்து தாக்க	मम	எனக்கு
	மாட்டானென்பதில்லை ;	रोचते	உசிதமாய்த் தோன்று
हि	ஏனெனில்		கிறது ;
रणे	போரில்	वर्धमानः	பற்றி எரியும்
अस्य	இவனுக்கு	अग्निः	நெருப்பு
पराक्रमः	பராக்கிரமம்	उपेक्षितुं	உபேக்ஷி செய்வதற்கு
विवर्धते	விசேஷமாய்ப் பெருகு	न क्षमः	ஒவ்வாது.”
	கிறது.		

इति प्रवेगं तु परस्य तर्कयन् स्वकर्मयोगं च विधाय वीर्यवान् ।

चकार वेगं तु महाबलस्तदा मतिं च चक्रेऽस्य वधे दुरात्मनः ॥ ३० ॥

महाबलः	மஹாபலிஷ்டரான	तदा	அப்பொழுது
वीर्यवान्	வீர்யம் படைத்த அவர்	वेगं तु चकार	ஒரு தீர்மானத்திற்கு
इति	இவ்விதமாக		வந்தார்.
परस्य	சத்துருவின்	तु	இப்பொழுதே
प्रवेगं	அத்யந்த வேகத்தையும்	अस्य	இந்த
स्वकर्मयोगं च	தன் கார்யவித்தியையும்	दुरात्मनः	தூராத்மாவை
तर्कयन्	ஆராய்ந்து	वधे च	கொலை புரிவதிலேயே
विधाय	நிர்ணயித்து	मतिं चक्रे	மன உறுதி கொண்டார்.

स तस्य तानष्ट हयान् महाजवान् समाहितान् भारसहान् विवर्तने ।
जघान वीरः पथि वायुसेविते तलप्रहारैः पवनात्मजः कपिः ॥ ३१ ॥

सः	அந்த	भारसहान्	சலிக்காத வலிமை
पवनात्मजः	வாயு குமாரரான		கொண்டவையுமான
कपिः वीरः	வானர வீரர்	तस्य	அவனுடைய
महाजवान्	மிக்க வேகமுள்ளனவும்	तान् अष्ट हयान्	அந்த எட்டுக்குதிரைகளை
समाहितान्	கஷ்டங்களுக்குச் சலியா	वायुसेविते	வாயு ஸஞ்சரிக்கும்
	தவைகளும்	पथि	ஆகாசத்தில்
विवर्तने	மாறிமாறித் திரிவதில்	तलप्रहारैः	உள்ளங்கை அடிகளால்
		जघान	அறைந்து கொன்றார்.

ततस्तलेनाभिहतो महारथः स तस्य पिङ्गाधिपमन्त्रिनिर्जितः ।
प्रभञ्जनीडः परिमुक्तकूबरः पपात भूमौ हतवाजिरम्बरात् ॥ ३२ ॥

ततः	அப்பொழுது	हतवाजिः	செத்த குதிரைகளுடையதாய்
तस्य	அவனுடைய	प्रभञ्जनीडः	இரதவுருவம் சிதைந்ததாய்
सः	அந்த	परिमुक्तकूबरः	இருசு கழன்று தனிப்பட்டதாய்
महारथः	பெருந்தேர்	अम्बरात्	ஆகாயத்திலிருந்து
तलेन	கையால்	भूमौ	பூமியில்
अभिहतः	அறையப்பட்டதாய்	पपात	விழுந்தது.
पिङ्गाधिप-	} வானரச்ரேஷ்டரின் மந்		
मन्त्रिनिर्जितः			
	ந்திரியால் உருவழிக்கப்		
	பட்டதாய்		

स तं परित्यज्य महारथो रथं सकाशुकः खड्गधरः खमुत्पतन् ।
तपोऽभियोगाद्विरुघवीर्यवान् विहाय देहं मरुतामिवालयम् ॥ ३३ ॥

सः	அந்த	तपोऽभियोगात्	தவத்தின் பெருமையால்
उग्रवीर्यवान्	உக்கிரமான வீர்ய முடையவனான	देहं	சரீரத்தை
महारथः	மஹாரதன்,	विहाय	துறந்து
तं रथं	அந்த ரதத்தை	मरुतां आलयं	தேவலோகத்தை
परित्यज्य	விட்டிழிந்து	ऋषिः	முனிவர்
सकाशुकः	தனுஸ்சையுடையவனாய்	इव	எப்படி நாடிச்செல்லுவ
खड्गधरः	கத்தியைக் கையிலே கொண்டவனாய்	खं	ரோ அப்படியே
		उत्पतन्	ஆகாசத்தில் தோன்றினான்.

ततः कपिस्तं विचरन्तमम्बरे पत्रिराजानिलसिद्धसेविते ।
समेत्य तं मारुततुल्यविक्रमः क्रमेण जग्राह स पादयोर्दृढम् ॥ ३४ ॥

ततः	அப்பொழுது	विचरन्तं	ஒடித்திரியும்
सः	அந்த	तं	அவனை
मारुततुल्यविक्रमः	வாயுவுக்கு ஸமமான விக்ரமம் பெற்ற	समेत्य	தாக்கி
कपिः	வானார்	पादयोः	இரு கால்களினிடையில்
पतत्रिराजानिल-}	கருடன், வாயு, வலித்தர்	क्रमेण	வலுக்கொண்டு,
सिद्धसेविते	இவர்கள் ஸஞ்சரிக்குமி	तं	அவனை
अश्वरे	ஆகாயத்தில் [டமாகிய	दृढं	கெட்டியாய்
		जग्राह	பிடித்துக்கொண்டார்.

स तं समाविध्य सहस्रशः कर्पिमहोरगं गृह्य इवाण्डजेश्वरः ।

सुमोच वेगात् पितृतुल्यविक्रमो महीतले संयति वानरोत्तमः ॥ ३५ ॥

सः	அந்த	महोरगं	பெரும்பாம்பை
पितृतुल्यविक्रमः	தந்தைக்குச் சமமான சா மர் த்தியமுள்ளவரும்	इव	எப்படியோ அப்படி
वानरोत्तमः	வானர்களில் சிறந்தவ	गृह्य	பிடித்து
कपिः	வானார் [ருமான	सहस्रशः	பலபடியாய்
संयति	போர்க்களத்தில்	समाविध्य	சுழற்றி
तं	அவனை	वेगात्	விசையாக
अण्डजेश्वरः	பறவைகளின் ஈசனான கருடன்	महीतले	பூமியில்
		सुमोच	எறிந்தார்.

स भग्नबाहूरुकटीशिरोधरः क्षरन्नसृङ्निर्मथितास्थिलोचनः ।

संभिन्नसन्धिः प्रविकीर्णबन्धनो हतः क्षितौ वायुसुतेन राक्षसः ॥ ३६ ॥

वायुसुतेन	வாயுகுமாரரால்	असृक्	உதிரத்தை
सः राक्षसः	அந்த ராக்ஷஸன்	क्षरन्	பெருகவிட்டுக்கொண்டு
भग्नबाहू-	கைகள், தொடைகள், இ	संभिन्नसन्धिः	பூட்டுகள் ஒடிந்து
कटीशिरोधरः	டுப்பு, கழுத்து இவை கள் முறிபட்டவனாய்	प्रविकीर्णबन्धनः	கட்டுகள் தளர்ந்து
निर्मथितास्थि-	எலும்புகள் நெறிந்து	क्षितौ	பூமியில்
लोचनः	கண்கள் பிதுங்கினவனாய்	हतः	கொலையுண்டு விழுந்தான்.

महाकपिर्भूमितले निपीड्य तं चकार रक्षोऽधिपतेर्महद्भयम् ॥ ३७ ॥

महाकपिः	மஹாவானார்	रक्षोऽधिपतेः	ராக்ஷஸர்பெருமானுக்கு
तं	அவனை	महत्	மஹத்தான
भूमितले	தரையில்	भयं	அச்சத்தை
निपीड्य	சாப்பிட்டு	चकार	விளைவித்தார்.

महर्षिभिश्चक्रचरैर्महाव्रतैः समेत्य भूतैश्च सयक्षपन्नगैः ।

सुरैश्च सेन्द्रैर्भृशजातविस्मयैर्हते कुमारे स कपिर्निरीक्षितः ॥ ३८ ॥

कुमारे	ராஜகுமாரன்	सयक्षपन्नगैः	யக்ஷபன்னகருள் ளிட்ட
हते	ஹதமான காலத்தில்	भूतैः च	பூதங்களாலும்
सः	அந்த	सेन्द्रैः	இந்திரனுள்ளிட்ட
कपिः	வானரர்	सुरैः च	தேவர்களாலும்
चक्रचरैः	ஜோதிஸ்சக்கிரத்தில்	समेत्य	ஒன்றுகூடி
	ஸஞ்சரிப்பவர்களும்	भृशजातविस्मयैः	ஆச்சரியம் அதிக
महाव्रतैः	மிக்க விரதம் பூண்டவர்		மடைந்தவர்களாய்
	களுமான	निरीक्षितः	கண்குளிர தரிசிக்கப்
महर्षिभिः	மஹரிஷிகளாலும்		பட்டார்.

निहत्य तं वज्रिसुतोपमप्रभं कुमारमक्षं क्षतजोपमेक्षणम्

तमेव वीरोऽभिजगाम तोरणं कृतक्षणः काल इव प्रजाक्षये ॥ ३९ ॥

वज्रिसुतोपमप्रभं	இந்திரன் மைந்தன்	वीरः	வீரரான அவர்
	போலக் காந்தியுள்ளவ	प्रजाक्षये	பிரஜைகளை அழிப்பதில்
	னும்	कालः इव	யமதேவன்போல்
क्षतजोपमेक्षणं	சிவந்த கண்களமைந்தவ	कृतक्षणः	(அடுத்த) தக்க சமயத்
	னும்		தை எதிர்பார்த்துக்
अक्षं	அக்ஷனென்ற		காத்திருப்பவராய்
कुमारं	இராஜகுமாரனுமான	तं	அந்த
तं	அவனை	तोरणं एव	ஆசாரவாசலுக்கே
निहत्य	கொன்றுவிட்டு,	अभिजगाम	மீளவும் வந்துசேர்ந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४७ ॥

आदितः श्लोकाः 13833

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2043

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे अष्टादशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः समाप्तः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்தியில் அச்வமேதயாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் பதினெட்டாவதுதினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஸ்யா ஸ்ரீராமசந்நிதாவஸ்வமேதயஜ்ஜவாடே த்வாஸ்திதிநேபு ரீதே ஸ்ரீமத்ராமாயணே
ஈகோநவீஸே஽ஹி ஸுந்ரகாண்டே அஸ்த்வாரிஸஸர்஑மாரஸ்ய அஸ்தஸ்திதமஸர்஑பர்யந்ந் ரீதம |

தஸிந் திநே ரீதா: ஸ்லோகாஸ்த ௧42 ||]

ஆதிரிபில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்நிதிரிபில் அஸ்வமேதயாகஸாலேயில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில்

19-ரம்நாள் ஸுந்தரகாண்டத்தில் 48-ரவது ஸர்க்கம் முதல் 68-ரவது

ஸர்க்கம் முடிய கானம் பண்ணப்பட்டன,

அன்று கானம் பண்ணப்பட்ட ஸ்லோகஸங்கியை 842.

அஸ்த்வாரிஸ: ஸர்஑:—நாற்பத்தேட்டரவது ஸர்க்கம். || 4௧ ||

஑்ஹாஸ்த்ரேண ஹுமத்ந்நம்—பர்மமாஸ்திரத்தால் ஹனுமார் கட்டுண்டது.

தத: ஸ ரஸ்தோஸ்திபதிர்மஹாத்மா ஹுமதாஸ்தே நிஹதே குமாரே |

மன: ஸமாதாய ததேந்ரகல்பம் ஸமாதிதேஸ்தேந்ரஜிதம் ஸரோஸம் || 1 ||

ஹுமதா	ஹனுமாரால்
அஸ்தே	அஸ்தினென்ற
குமாரே	குமாரன்
நிஹதே ததா	கொலையுண்டபொழுது
ஸ:	அந்த
மஹாத்மா	பிரக்யாதிபெற்ற
ரஸ்தோஸ்திபதி:	ராஸ்தஸராஜன்
மன:	மனதை
ஸமாதாய	ஒருவாறு தேற்றிக் கொண்டு

தத:	அதன்மேல்,
இந்ரகல்பம்	இந்திரனுக்கொப்பான வனும்
ஸரோஸம்	ஆத்திரத்துடனிருப்பவ னுமான
இந்ரஜிதம்	இந்திரஜித்தைப் பார்த்து
ஸமாதிதேஸ்தே	(இவ்விதம்) கட்டளையிட் டான் :—

தவமஸ்த்விஸ்த்ரஸ்த்ரம்தா வரிஸ்த: ஸுராஸுராணாமபி ஸோகதாதா |

ஸுரேஸு ஸேந்ரேஸு ச த்ரஸ்த்ரகர்மா பிதாமஹாராஸநஸஸ்திதாஸ்த்ர: || 2 ||

ஸ்த்	“நீ
அஸ்த்வித	அஸ்திரங்களைக் கற்றவன்.
ஸ்த்ரஸ்த்ரம்தா	ஆயுதம் பிடித்தவர்களில்
வரிஸ்த:	உத்திருவ்டன்.
ஸுராஸுராணா அபி	தேவர்களுக்கும் அஸு ரர்களுக்கும் கூட
ஸோகதாதா	சோகத்தைக் கொடுப் பவன்.

ஸேந்ரேஸு	இந்திரனுள்ளிட்ட
ஸுரேஸு ச	தேவர்களிடத்திலும்
த்ரஸ்த்ரகர்மா	செல்லக்கூடிய செயலு டையவன்.
பிதாமஹாராஸந-	பிரம்மனைப் பணிந்து
ஸஸ்திதாஸ்த்ர	அஸ்திரங்களைச் சேர்த்த வன்.

तवास्त्रबलमासाद्य नासुरा न मरुद्गणाः । न शेकुः समरे स्थातुं सुरेश्वरसमाश्रिताः ॥३॥

तव "உனது
अस्त्रबलं அஸ்திரத்தின் பலத்தை
समरे போரில்
आसाद्य எதிர்த்து
स्थातुं பொறுத்து நிற்க
आसुराः அசுரர்கள்

न (வல்லர்) அல்லர்.
मरुद्गणाः தேவகணங்களும்
न (வல்லர்) அல்லர்.
सुरेश्वर- } தேவராஜனைத் துணை
समाश्रिताः } கொண்டவர்களும்
न शेकुः (பொறுக்க) முடியாது.

न कश्चित्पिषु लोकेषु संयुगे न गतश्रमः । भुजवीर्याभिगुप्तश्च तपसा चाभिरक्षितः ॥
देशकालप्रधानश्च त्वमेव मतिसत्तमः ॥ ४ ॥

संयुगे "போரில்
न गतश्रमः வருத்தமடையாதவன்
कश्चित् ஒருவரும்
पिषु लोकेषु மூவுலகங்களிலும்
न இல்லை.
त्वं च நீயோ
तपसा च தவமஹிமையாலேயே

अभिरक्षितः ஸர்வபரகாரத்திலும்
च ரக்ஷணைகொண்டவன்.
भुजवीर्याभिगुप्तः அன்றியும்
देशकाल- } தோள்வலிமையால்
प्रधानः एव } காப்பாற்றப்பட்டவன்.
मतिसत्तमः } தேசகாலங்களுக்கேற்ற
படி நடப்பவன்.
துண்ண நிவுள்ளவன்.

न तेऽस्त्यशक्यं समरेषु कर्मणा न तेऽस्त्यकार्यं मतिपूर्वमन्त्रणे ।

न सोऽस्ति कश्चित्पिषु सङ्ग्रहेषु वै न वेद यस्तेऽस्त्रबलं बलश्च ते ॥ ५ ॥

समरेषु "யுத்தங்களில்
ते உனது
कर्मणा பிரயாசத்தைக்கொண்டு
अशक्यं முடிக்கமுடியாத காரிய
न अस्ति இல்லை. [மொன்றும்
मतिपूर्वमन्त्रणे புத்தியைக்கொண்டு ஆ
ते உனக்கு [ராயுமிடத்தில்
अकार्यं அஸாத்யமான செய
न अस्ति இல்லை. [லென்பது

यः எவன்
ते உனது
अस्त्रबलं அஸ்திரத்தின் திறத்
ते உனது [தையும்
बलं च ஸாமர்த்தியத்தையும்
न वेद அறியாதே;
सः कश्चित् அப்படிப்பட்ட ஒருவனும்
पिषु सङ्ग्रहेषु மூன்றுலகங்களிலும்
न अस्ति இல்லை.

ममानुरूपं तपसो बलं च ते पराक्रमश्चास्त्रबलं च संयुगे ।

न त्वां समासाद्य रणावमर्दे मनः श्रमं गच्छति निश्चितार्थम् ॥ ६ ॥

ते "உனது
तपसः बलं च தவத்தின் பலமும்
पराक्रमः च பாக்கிரமும்
संयुगे யுத்தத்தில்
अस्त्रबलं च அஸ்திரத்தின் பெருமை
मम எனக்கு . [யும்
अनुरूपं ஈடாயிருக்கும்.

रणावमर्दे யுத்தஸங்கடத்தில்
निश्चितार्थं நிச்சயமாய் ஜயம்கொள்
त्वां உன்னை [ளும்
समासाद्य பெற்றபின்
मनः மனது
श्रमं கவலையை
न गच्छति அடைவதில்லை.

निहताः किङ्कराः सर्वे जम्बुमाली च राक्षसः । अमात्यपुत्रा वीराश्च पञ्च सेनाग्रनायकाः ॥
बलानि सुसमृद्धानि साश्वनागरथानि च । सहोदरस्ते दयितः कुमारोऽक्षश्च सूदितः ॥८॥

கிங்குரா: “கிங்குரர்கள்
சर्वे யாவரும்,
जम्बुमाली ஜம்புமாலி என்ற
राक्षसः च ராக்ஷஸனும்,
वीराः வீரர்களான
अमात्यपुत्रा: மந்திரிமைந்தர்களும்,
पञ्च ஐந்து
सेनाग्रनायकाः ஸேனாபதிவீரர்களும்
निहता: கொல்லப்பட்டனர்.

साश्वनागरथानि குதிரைகள், யானைகள்,
தேர்கள் இவைகளோடு
சூடியவையும்
सुसमृद्धानि மிகப் பெருத்தவையு
बलानि சேனைகளும் [மான
च அப்படியே (கொல்லப்
ते உனது பட்டன).
दयितः அன்பிற்குரிய
सहोदरः உடன்பிறந்த
अक्षः कुमारः च அக்ஷகுமாரனும்
सूदितः கொல்லப்பட்டான்.

न हि तेष्वेव मे सारो यस्त्वय्यरिनिषूदन ॥ ९ ॥

अरिनिषूदन “சத்ருஸம்ஹாரகா!
मे हि எனக்கோ
त्वयि உன்னிடத்தில்

सारः यः மதிப்பு எதோ (அது)
तेषु அவர்களிடத்தில்
न एव கிடையாதே.

इदं हि दृष्ट्वा मतिमन्महद्वलं कपेः प्रभावं च पराक्रमं च ।

त्वमात्मनश्चापि समीक्ष्य सारं कुरुष्व वेगं स्वबलानुरूपम् ॥ १० ॥

मतिमन् “புத்திசாலியே!
कपे: வானாத்தின்
इदं हि இப்படிப்பட்ட
महत् बलं மஹத்தான பலத்தை
प्रभावं च பிரபாவத்தையும் [யும்
पराक्रमं च பராக்கிரமத்தையும்
दृष्ट्वा கண்டறிந்து

आत्मनः உனது
सारं च திறத்தையும்
समीक्ष्य நன்கு பாராட்டி
स्वबलानुरूपं உன் பலத்திற்கனுது
वेगं अपि முயற்சியையே [மான
त्वं நீ
कुरुष्व செய்வாயாக.

बलावमर्दस्त्वयि सन्निकृष्टे यथागते शाम्यति शान्तशत्रौ ।

तथा समीक्ष्यात्मबलं परं च समारभस्वास्त्रविदां वरिष्ठ ॥ ११ ॥

अस्त्रविदां “அஸ்திரவித்துக்களில்
वरिष्ठ உத்தமா!
शान्तशत्रौ சத்ருக்களை அடக்க
त्वयि நீ [வல்லவனான
यथागते எப்படிச்சென்று
सन्निकृष्टे நெருங்குகையில்
बलावमर्दः சேனைகளின் நாசம்

शाम्यति அடங்குமோ,
तथा அவ்வாறு
आत्मबलं தன் பலத்தையும்
परं च சத்ருவினுடையதையும்
समीक्ष्य நன்றய்த் தெரிந்து
கொண்டு
समारभस्व மேற்கொள்ளு.

न वीर सेना गणशोच्यवन्ति न वज्रमादाय विशालसारम् ।

न मारुतस्यास्ति गतिप्रमाणं न चाग्निकल्पः करणेन हन्तुम् ॥ १२ ॥

वीर
गणशोचि

“ வீர !

கூட்டம் கூட்டமாய்

அழிக்கவல்லவனான இ

सेना:

சேனைகள் [வனிடத்தில்

न अवन्ति

பயன்படா,

अलसारं

இதற்குப் பயன்படாத

वज्रं

வஜ்ராயுதத்தை

आदाय

நம்பிக்கொண்டு

न विश

புகாதே,

गतिप्रमाणं

நடவடிக்கையின் வழி

मारुतस्य

வாயுபகவானுக்கு [பாடு

न अस्ति

இல்லை.

अग्निकल्पः

அக்னிக்ஞ்ச சமமானது.

करणेन च

வினையாண்மையைக்

हन्तुं

முடிக்க [கொண்டும்

न

முடியாது.

तमेवमर्थं प्रसमीक्ष्य सम्यक् स्वकर्मसाम्याद्धि समाहितात्मा ।

स्मरंश्च दिव्यं धनुषोऽस्त्रवीर्यं व्रजाक्षतं कर्म समारभस्व ॥ १३ ॥

तं अर्थ

“ அந்தக் காரியத்தை

एवं च

இப்படியெல்லாம்

सम्यक्

ஒன்றும் விடாமல்

प्रसमीक्ष्य

நன்கு ஆராய்ந்துணர்ந்து

स्वकर्मसाम्यात्

உனது செயலின்

திறத்தால்

समाहितात्मा हि

மனஉறுதி கொண்டவ

धनुषः

வில்லினது [கைவே

दिव्यं

தேவர்களாலளிக்கப்

பெற்ற

अस्त्रवीर्यं

அஸ்திரமந்திரப்பிரபா

स्मरन्

நன்கு மதித்து [வத்தை

व्रज

செல்வாயாக;

कर्म

கார்யத்தை

अक्षतं

கேடடையாதவண்ண

समारभस्व

ஆரம்பித்து முடி. [மாய்

न खल्वियं मतिः श्रेष्ठा यत्त्वां संप्रेषयाम्यहम् । इयं च राजधर्माणां क्षत्रस्य च मतिर्षता ॥

अहं

“ நான்

त्वां संप्रेषयामि

உன்னை அனுப்புகிறேன்

यत्

என்கிற அந்த

इयं मतिः

இந்தத் தீர்மானம்

श्रेष्ठा न

அத்யந்த பிரியத்திற்கு

விரோதமானது.

खलु

ஆனாலோ

इयं

இந்த

मतिः च

தீர்மானமே

राजधर्माणां

ராஜதர்மங்களுக்கும்

क्षत्रस्य च

இராஜாவிற்கும்

मता

ஏற்றது.

नानाशास्त्रेषु सङ्ग्रामे वैशारद्यमरिन्दम । अवश्यमेव बोद्धव्यं काम्यश्च विजयो रणे ॥ १५ ॥

अरिन्दम

“ சத்ருவிநாசகா !

सङ्ग्रामे

யுத்தத்தில்

नानाशास्त्रेषु

பல சாஸ்திரங்களில்

वैशारद्यं

நிபுணத்வத்தை

अवश्यं बोद्धव्यं

எப்படியும் வெளிப்படுத்த

திக் காட்டவேண்டியது ;

रणे च

போரிலென்றால்

काम्यः

பிரயோஜனமெதுவோ

அது

विजयः एव

எதிராளியைத் தோற்

கடித்தலொன்றே.”

ततः पितुस्तद्वचनं निशम्य प्रदक्षिणं दक्षसुतप्रभावः ।

चकार भर्तारमदीनसन्धो रणाय वीरः प्रतिपन्नबुद्धिः ॥ १६ ॥

दक्षसुतप्रभावः தேவர்கள் போல பிரபா
வசாலியாய்
अदीनसत्त्वः குறையாத வலுக்
கொண்ட
वीरः வீரனான அவன்,
पितुः தந்தையின்
तत् वचनं निशम्य அம்மொழியைக் கேட்டு,
ततस्तैः स्वगणैरिष्टैरिन्द्रजित् प्रतिपूजितः ।
தैः அந்த
इष्टैः இஷ்டர்களான
स्वगणैः தன் இனத்தார்களால்
प्रतिपूजितः சம்மானித்து விடை
கொடுக்கப்பட்டவனாய்
युद्धोद्धतः யுத்தத்தில் ஆத்திரம்
கொண்டவனாய்

ततः அதனால்
रणाय போருக்கு
प्रतिपन्नबुद्धिः மனப்பூர்வமாய் ஏற்றுக்
கொண்ட மனத்தனாய்
भर्तारं இறைவனை
प्रदक्षिणं பிரதக்ஷிணம்
चकार பண்ணினான்.

युद्धोद्धतः कृतोत्साहः सङ्ग्रामं प्रत्यपद्यत ॥

इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
सङ्ग्रामं போருக்கு
कृतोत्साहः ஜாக்கிரதையுடனிருப்
பவனாய் (உத்ஸாஹத்
தோடு கூடினவனாய்)
ततः அப்பொழுது
प्रत्यपद्यत புறப்பட உத்தேசம்
கொண்டான்.

श्रीमान् पञ्चपलाशाक्षो राक्षसाधिपतेः सुतः । निर्जगाम महातेजाः समुद्र इव पर्वसु ॥१८॥

पञ्चपलाशाक्षः தாமரையிதழ்போன்ற
கண்களுடையவனும்
महातेजाः மஹாதேஜஸ்வியும்
श्रीमान् ஸ்ரீமானுமான

राक्षसाधिपतेः सुतः ராக்ஷஸராஜகுமாரன்
पर्वसु பர்வகாலங்களில்
समुद्रः इव ஸமுத்திரம்போல்
निर्जगाम வெளிவந்தான்.

स पक्षिराजोपमतुल्यवैगैर्व्यालैश्चतुर्भिः सिततीक्ष्णदंष्ट्रैः ।

रथं समायुक्तमसङ्गवेगं समारुरोहेन्द्रजिदिन्द्रकल्पः ॥ १९ ॥

इन्द्रकल्पः இந்திரனுக்கே உவமை
सः அந்த [சொல்லக்கூடிய
इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
पक्षिराजोपम- } பறவைமன்னவருக்கொ
तुल्यवैगैः } ப்பானவைகளாய் ஒன்
றுக்கொன்று ஸமான
மான வேகசாலிகளான
வையும்

सिततीक्ष्णदंष्ट्रैः வெளுத்து கூரிய கோரப்
பற்களுடையனவுமான
चतुर्भिः व्यालैः நான்கு புலிகளால்
समायुक्तं பூட்டப்பெற்றதும்
असङ्गवेगं தடைபடாது எங்கும்
செல்லவல்லதுமான
रथं தேரொன்றில்
समारुरोह ஏறிக்கொண்டான்.

स रथी धन्विनां श्रेष्ठः शस्त्रज्ञोऽस्त्रविशारदः । रथेनाभिययौ क्षिप्रं हनुमान् यत्र सोऽभवत् ॥

धन्विनां வில்லாளிகளுக்குள்
श्रेष्ठः உத்தமனும்
शस्त्रज्ञः ஆயுதவித்தை அறிந்த
வனும்
अस्त्रविशारदः அஸ்திரவித்தையில்
நிபுணனும்
रथी மஹாராதனுமான

सः அவன்
यत्र எங்கு
सः हनुमान् அந்த ஹனுமார்
अभवत् இருந்தாரோ (அங்கு)
रथेन தேருடன்
क्षिप्रं விரைவாக
अभिययौ வந்து சேர்ந்தான்.

स तस्य रथनिर्घोषं ज्यास्वनं कार्मुकस्य च । निशम्य हरिवीरोऽसौ संप्रहृष्टतरोऽभवत् ॥

तस्य	அவனுடைய	हरिवीरः	ஹரிவீரரான
रथनिर्घोषं	ரதகோஷத்தையும்	असौ	இவர்
कार्मुकस्य	வில்லின்	निशम्य	கேட்டு
ज्यास्वनं च	நாணொலியையும்	संप्रहृष्टतरोः	பரமானந்தம் கொண்ட
सः	அந்த	अभवत्	விளங்கினார். [வராய்]

इन्द्रजिष्वापमादाय शितशल्यांश्च सायकान् । हनुमन्तमभिप्रेत्य जगाम रणपण्डितः ॥ २२ ॥

रणपण्डितः	போர்த்தொழிலில் பண் டிதனாகிய	सायकान् च	பாணங்களையும்
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு
चापं	வில்லையும்	हनुमन्तं	ஹனுமாரை
शितशल्यान्	கூரிய சல்யங்களையுடைய	अभिप्रेत्य	நோக்கி
		जगाम	சென்றான்.

तस्मिंस्ततः संयति जातहर्षे रणाय निर्गच्छति बाणपाणौ ।

दिशश्च सर्वाः कलुषा बभूवुर्मृगाश्च रौद्रा बहुधा विनेदुः ॥ २३ ॥

संयति	யுத்தத்தில்	दिशः सर्वाः च	எல்லாத் திசைகளும்
जातहर्षे	பரமானந்தம்கொண்ட	कलुषाः बभूवुः	கலக்கமுற்றன.
तरिमन्	அவன்	रौद्राः	கொடிய
रणाय	போருக்கு	मृगाः च	மிருகங்களும்
बाणपाणौ	பாணமும் கையுமாய்	बहुधा	பலவிதமாய்
निर्गच्छति ततः	புறப்படும்பொழுது	विनेदुः	கூச்சலிட்டன.

समागतास्तत्र तु नागयक्षा महर्षयश्चक्रचराश्च सिद्धाः ।

नभः समावृत्य च पक्षिसङ्घा विनेदुरुच्चैः परमप्रहृष्टाः ॥ २४ ॥

तु	இச்சந்தர்ப்பத்தில்	समागताः	வந்து கூடினார்கள்.
तत्र	அங்கே	पक्षिसङ्घाः च	பறவைக்கணங்களும்
नागयक्षाः	நாகர்களும் யக்ஷர்களும்,	परमप्रहृष्टाः	பெருமகிழ்ச்சி கொண்ட
महर्षयः	மஹர்ஷிகளும்;	नभः	ஆகாயத்தை [நவாகி]
चक्रचराः	வானத்தில் சஞ்சரிக்கும்	समावृत्य	மறைத்துக்கொண்டு
सिद्धाः च	ஸித்தர்களும்	उच्चैः विनेदुः	உரக்கக் கூச்சலிட்டன.

आयान्तं सरथं दृष्ट्वा तूर्णमिन्द्रजितं कपिः । विननाद महानादं व्यवर्धत च वेगवान् ॥ २५ ॥

सरथं	தேரின் மீதேறியவனாய்	विननाद	முழக்கினார்;
तूर्ण आयान्तं	ஹிரைவாய் வருகின்ற	च	அதோடு
इन्द्रजितं	இந்திரஜித்தை	वेगवान्	பரபரப்புக்கொண்ட
कपिः	வானரர்		டவராய்
दृष्ट्वा	கண்முன்கண்டு	व्यवर्धत	மிகப்பெரிய வடிவ
महानादं	பேரொலியை		மெடுத்தார்.

इन्द्रजित् रथं दिव्यमास्थितश्चित्रकार्मुकः । धनुर्विस्फारयामास तडिदूर्जितनिस्स्वनम् ॥

चित्रकार्मुकः	மெச்சும்படி காரியங்க ளை முடிக்கவல்ல வில்லை	आस्थितः तु	இருந்துகொண்டே
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து [யுடைய	तडिदूर्जित-	இடிபோல் உரத்த பே
दिव्यं	திவ்யமான	निःस्वनं	ரோசை செய்யும்
रथं	தேரின்மீது	धनुः	வில்லை
		विस्फारयामास	டங்காரம் செய்தான்.

ततः समेतावतितीक्ष्णवेगौ महाबलौ तौ रणनिर्विशङ्कौ ।

कपिश्च रक्षोधिपतेश्च पुत्रः सुरासुरेन्द्राधिव बद्धवैरौ ॥ २७ ॥

ततः	அதன்மேல்	रक्षोऽधिपतः	அரக்கர் மன்னனின்
सुरासुरेन्द्रौ इव	தேவராஜனையும் அஸுர ராஜனையும் போன்றவர் களாய்	पुत्रः च	மைந்தனுமான
रणनिर्विशङ्कौ	யுத்தத்தில் அச்சம் கொள்ளாதவர்களாய்	तौ	அவ்விருவர்களும்
महाबलौ	மஹாபலிஷ்டர்களான	बद्धवैरौ	வைரம் பாராட்டினவர்க ளாய்
कपिः च	வானாரும்	अतितीक्ष्णवेगौ	மிக தீக்ஷணமான ஆத் திரங்கொண்டவர்களாய்
		समेतौ	யுத்தம் செய்தார்கள்.

स तस्य वीरस्य महारथस्य धनुष्मतः संयति संमतस्य ।

शरप्रवेगं व्यहनत् प्रवृद्धश्चचार मार्गे पितुरप्रमेयः ॥ २८ ॥

संयति	சண்டையில்	सः	அவர்
संमतस्य	தேறிப்பரிசு பெற்றவ	व्यहनत्	நாசமாக்கினார் ;
धनुष्मतः	வில்லாளியும் [னும்	प्रवृद्धः	மேல்மேலும் விருத்தி யடைந்தவராய்
महारथस्य	மஹாரதனும்	पितुः	தந்தையின்
वीरस्य	வீரனுமான	मार्गे	மார்க்கமாகிய ஆகாயத் தில்
तस्य	அவனுடைய	चचार	உலாவித் திரிந்தார்.
शरप्रवेगं	சரங்களின் வேகத்தை		
अप्रमेयः	அகோசமான		

ततः शरानायततीक्ष्णशल्यान् सुपत्रिणः काञ्चनचित्रपुङ्गवान् ।

मुमोच वीरः परवीरहन्ता सुसन्नतान् वज्रनिपातवेगान् ॥ २९ ॥

परवीरहन्ता	பகைத்துவரும் வீரர்க ளை ஹந்தஞ்செய்ய வல் லவனான	काञ्चनचित्र-	பொன்னிற்செய்து விகித்
		पुङ्गवान्	திரமான துணிகளோடு டையவையும்
वीरः	வீரனான அவன்	सुसन्नतान्	நன்றாய் வளைத்தவையும்
ततः	அப்பொழுது	वज्रनिपात-	இடிவிழுவதற்குச் சம
आयततीक्ष्ण-	நீண்டு கூரிய சல்யங்கள்	वेगान्	மான வேகமுள்ளவை யுமான
शल्यान्	மைந்தனவும்	शरान्	பாணங்களை
सुपत्रिणः	நல்ல இறகுகள் கட்டிய வையும்	मुमोच	பாயவிட்டான்.

स तस्य तत्स्यन्दननिःस्वनश्च मृदङ्गभेरीपटहस्वनं च ।

विकृष्यमाणस्य च कार्मुकस्य निशम्य घोषं पुनरुत्पपात ॥ ३० ॥

सः	அவர்	विकृष्यमाणस्य	நாணிட்டிழுக்கப்படுகிற
तस्य	அவனுடைய	कार्मुकस्य	வில்லின்
तत्स्यन्दन- }	அந்தத் தேரின் பேரோ	घोषं च	கோஷத்தையும்
निःस्वनं च }	சையையும்	निशम्य	செவியுற்று
मृदङ्गभेरी- }	மிருதங்கம், பேரி, பட	पुनः	இன்னும்
पटहस्वनं च }	ஹவாத்தியங்களின்	उत्पपात	மேலே துள்ளிப்
	கோஷத்தையும்		பாய்ந்தார்.

शराणामन्तरेष्वाशु व्यवर्तत महाकपिः । हरिस्तस्याभिलक्ष्यस्य मोघयँलक्ष्यसङ्ग्रहम् ॥

हरिः	கபிலவர்ணரான	मोघयन्	பயன்படாமற்செய்து
महाकपिः	மஹாகபி	शराणां	சரங்களின் [கொண்டு,
अभिलक्ष्यस्य	குறிதப்பாமலடிக்கவல்ல	अन्तरेषु	இடைவெளிகளில்
तस्य	அவனுடைய	आशु	சடக்கென
लक्ष्यसङ्ग्रहं	குறிவைத்தடித்த எல்லா	व्यवर्तत	பாய்ந்து சுற்றித்
	வற்றையும்		திரிந்தார்.

शराणामग्रतस्तस्य पुनः समभिवर्तत । प्रसार्य हस्तौ हनुमानुत्पपातानिलात्मजः ॥ ३२ ॥

अनिलात्मजः	வாயுமைந்தனான	समभिवर्तत	தோன்றி நின்றார் ;
हनुमान्	ஹனுமார்	पुनः	என்றாலும்
तस्य	அவனுடைய	हस्तौ	கைகளை
शराणां	பாணங்களுக்கு,	प्रसार्य	விரித்துக்கொண்டு
अग्रतः	(இலக்காய்) எதிரில்	उत्पपात	தப்பிப் பாய்ந்து விட்டார்.

तावुभौ वेगसंपन्नौ रणकर्मविशारदौ । सर्वभूतमनोग्राहि चक्रतुर्युद्धमद्भुतम् ॥ ३३ ॥

वेगसंपन्नौ	வேகசாலிகளும்	सर्वभूतमनोग्राहि	சர்வபூதங்களின் மனங்க
रणकर्मविशारदौ	யுத்தகர்மத்தில் மிகத்		ளையும் பறிக்கும்படியா
	தேறினவர்களுமான	अद्भुतं	அத்புதமுமான [னதும்
तौ उभौ	அவ்விருவரும்	युद्धं	போரொன்றை
		चक्रतुः	புரிந்தார்கள்.

हनुमतो वेद न राक्षसोऽन्तरं न मारुतिस्तस्य महात्मनोऽन्तरम् ।

परस्परं निर्विषद्वौ बभूवतुः समेत्य तौ देवसमानविक्रमौ ॥ ३४ ॥

राक्षसः	ராக்ஷஸன்	देवसमान- }	தேவர்களுக்கிணையான
हनुमतः	ஹனுமாருடைய	विक्रमौ }	விக்ரமசாலிகளான
अन्तरं न वेद	மர்மத்தை அறியவில்லை ;	तौ	அவ்விருவரும்
मारुतिः	மாருதியார்	परस्परं	ஒருவருக்கொருவர்
महात्मनः	மஹா தைரியமுடைய	समेत्य	எதிர்த்து நின்று
तस्य	அவனுடைய	निर्विषद्वौ	தாங்க முடியாதவர்களாய்
अन्तरं न	மர்மத்தை அறியவில்லை.	बभूवतुः	இருந்தார்கள்.

பயாத விழுந்துவிட்டார்.

ततोऽथ बुद्ध्वा स तदस्त्रबन्धं प्रभोः प्रभावाद्दिगतात्मवेगः ।

पितामहानुग्रहमात्मनश्च विचिन्तयामास हरिप्रवीरः ॥ ४० ॥

अथ अப்பொழுது
सः அந்த
हरिप्रवीरः வானரோத்தமர்
तत् अस्त्रबन्धं च அந்த அஸ்திரத்தால்
ஏற்பட்ட கட்டை
प्रभोः பிரம்மாவின்
प्रभावात् மஹிமையினால்
विगतात्मवेगः தமது வேகம் குன்றிய
வராய்

बुद्ध्वा தெளிந்து கண்டு
आत्मनः தனக்கு [கொண்டு
पितामहानुग्रहं ('என் அஸ்திரத்திற்குக்
கூட நீ அடங்கியிருத்தல்
கூலணகாலமே' என்கிற)
பிரம்மாவின் அனுக்கிர
கத்தை
ततः அப்பொழுது
विचिन्तयामास நினைத்துக்கொண்டார்.

ततः स्वायंभुर्वैर्मन्त्रैर्ब्रह्मास्त्रमभिमन्त्रितम् । हनूमांश्चिन्तयामास वरदानं पितामहात् ॥ ४१ ॥

हनूमान् ஹனுமார்
स्वायंभुवैः ஸ்வயம்புவினுடைய
मन्त्रैः மந்திரங்களினால்
अभिमन्त्रितं ஜபித்து விடுக்கப்பட்ட
ब्रह्मास्त्र பிரம்மாஸ்திரத்தைப்
பற்றியும்

ततः அப்படியிருந்தும்
पितामहात् பிரம்மாவினிடத்
தினின் று
वरदानं வரம் பெற்றிருப்பதைப்
பற்றியும்
चिन्तयामास மன தினுள் ஆராய்ச்சி
செய்துகொண்டார்.

न मेऽस्त्रबद्धस्य च शक्तिरस्ति विमोक्षणे लोकगुरोः प्रभावात् ।

इत्येव मत्वा विहितोऽस्त्रबन्धो मयाऽऽत्मयोनेरनुवर्तितव्यः ॥ ४२ ॥

अस्त्रबद्धस्य “அஸ்திரத்தின் கட்டி-
விருக்கும்
मे எனக்கு
लोकगुरोः லோககுருவின்
प्रभावत् பிரபாவத்தால்
विमोक्षणे விடுவித்துக்கொள்வதில்
शक्तिः சக்தி
न अस्ति இல்லை”
इति என்று

मत्वा அறிந்து,
विहितः விடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.
च அதனால்
आत्मयोनेः பிரம்மாவின்
अस्त्रबन्धः அஸ்திரக்கட்டு
मया என்னால்
अनुवर्तितव्यः ஸம்மதித்து ஒப்புக்
கொள்ள வேண்டியது
एव அவசியமே.

स वीर्यमस्त्रस्य कपिविचार्य पितामहानुग्रहमात्मनश्च ।

विमोक्षशक्तिं परिचिन्तयित्वा पितामहाज्ञामनुवर्तते स्म ॥ ४३ ॥

सः कपिः அந்த வானரர்
अस्त्रस्य அஸ்திரத்தின்
वीर्यं பிரபாவத்தை
विचार्य நன்கு மதித்து
आत्मनः தமக்கு
विमोक्षशक्तिं விடிவித்துக்கொள்ள
சக்தியையும்

पितामहानुग्रहं च அப்பிரம்மாவின் அனுக்
கிரகத்தையும்
परिचिन्तयित्वा ஞாபகத்திற்கு வரவ
ழைத்துக்கொண்டு
पितामहाज्ञां பிரம்மாவின்
ஆக்கினைக்கு
अनुवर्तते स्म இணங்கியிருந்தார்.

रक्षितस्य	காப்பாற்றப்பட்ட
मम	எனக்கு
भयं हि	பயமென்பதே
न जायते	உண்டாகவில்லை.

गुणदर्शनः अपि	நன்மை விளையுமே.
तस्मात्	ஆதலால்
परे	சத்துருக்கள்
मां गृह्णन्तु	என்னை இழுத்துக் கொண்டுபோகட்டும்.

வினிவृத்தவேழ:	கைகால்களை அசைக்காம வீருந்தார்.
அभिगतै: परै:	கிட்டிநெருங்கிய சத்துரு
निगृह्य	பிடிக்கப்பட்டு [க்களால்
तै: तै:	அங்கு வந்த யாவர்களா
प्रसह्य	மிகவும் [லும்
परिभर्त्यमान:	மிரட்டப்படுகிறவராய்
ननाद्	ஒரு கோஷம் போட்டார்.

राक्षसाः	ஆரக்கர்கள்
पंहतैः	உறுதிபான
क्षणवल्कैः च	சுணல் நர்களுலும்
द्रुमचीरैः च	மரப்பட்டைகளாலும்
बबन्धुः	கட்டினர்கள்.

நிச்சயம்:	நிச்சயித்துக்கொண்ட
ச:	அவர் [வராய்]
வரை:	சத்துருவீரர்களால்
வந்த	பிடிபட்டதையும்
மனது	அதிகமாய்
வழிநடத்துவது	மிரட்டப்படுவதையும்
விரைவாக	பிரியமாகவே பொறுத்
	திருந்தார்.

अथेन्द्रजित्तं प्रसमीक्ष्य मुक्तपत्त्रेण वद्धं द्रुमचीरसूत्रैः ।

व्यदर्शयत्तत्र महाबलं तं हरिप्रवीरं सगणाय राज्ञे ॥ ५४ ॥

इन्द्रजित् இந்திரஜித் து
तं அவரை
अस्त्रेण பிரம்மாஸ்திரத்தால்
मुक्तं விடுபட்டவராயும்
द्रुमचीरसूत्रैः மாப்பட்டைகளாலும்
கயிறுகளாலும்

तस्य இருந்தாலும்
महाबलं மஹாபலம் பொருந்திய
तं हरिप्रवीरं அந்த வானரச்ரேஷ்டரை
अथ அப்பொழுது
सगणाय பரிவாரங்கள் சூழவிருக்
கின்ற

वद्धं கட்டுண்டு இருப்பவரை
प्रसमीक्ष्य நன்கறிந்து [யும்

राज्ञे ராஜனுக்கு
व्यदर्शयत् காட்டினான்.

तं मत्तमिव मातङ्गं वद्धं कपिवरोत्तमम् । राक्षसा राक्षसेन्द्राय रावणाय न्यवेदयन् ॥ ५५ ॥

मत्तं मातङ्गं इव மதம்பட்ட யானைபோல
वद्धं பிணியுண்ட
तं कपिवरोत्तमं அந்த வானரச்ரேஷ்ட
ரான உத்தமரை

राक्षसा: அரக்கர்கள்
राक्षसेन्द्राय ராக்ஷஸேந்திரனை
रावणाय ராவணனுக்கு
न्यवेदयन् அறிக்கை செய்தார்கள்.

कोऽयं कस्य कृतो वाऽत्र किं कार्यं को व्यपाश्रयः । इति राक्षसवीराणां तत्र सञ्जज्ञिरे कथाः॥

तस्य அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்
राक्षसवीराणां ராக்ஷஸவீரர்களுக்குள்
अयं कः “இது யார்?
कस्य वा யாரைச் சேர்ந்தது?
कुतः என்கிருந்து வந்தது?

अत्र किं कार्यं இங்கு என்ன காரியம்?
कः व्यपाश्रयः யார் ஆகாரம்? ”
इति (என்று) இப்படி
कथाः सञ्जज्ञिरे பேச்சுகள் நடந்தன.

हन्यतां दह्यतां वाऽपि भक्षयतामिति चापरे । राक्षसास्तत्र सङ्क्रुद्धाः परस्परमथाब्रुवन् ॥

तस्य ஆங்கே
अपरे राक्षसाः च மற்ற அரக்கர்களும்
सङ्क्रुद्धाः மிகக் கோபமடைந்தவர்
களாய்
हन्यतां ‘கொன்றுவிடவேண்டி
யது’
दह्यतां ‘கொளுத்திவிடவேண்
டியது’

भक्षयतां ‘தின்னுவிட வேண்டி’
इति என்று [யது’
वा இம்மாதிரி
अथ அப்பொழுது
परस्परं अपि ஒருவருக்கொருவரே
अब्रुवन् சொல்லிக்கொண்
டார்கள்.

अतीत्य मार्गं सहसा महात्मा स तत्र रक्षोऽधिपपादमूले ।

ददर्श राज्ञः परिचारवृद्धान् गृहं महारत्नविभूषितं च ॥ ५६ ॥

सः महात्मा அந்த மஹாத்மா
मार्गं வழியை
सहसा சீக்கிரமாக
अतीत्य கடந்து
तत्र அங்கு
रक्षोऽधिप-} ராக்ஷஸாதிபதின்
पादमूले } அடிக்கீழ்

परिचारवृद्धान् பணிவிடைக்குக் காத்
திருக்கும் பெரியோர்கள்
राज्ञः மன்னனின் [ளையும்
महारत्नविभूषितं சிறந்த ரத்னங்களால்
அலங்கரிக்கப்பட்ட
गृहं च மாளிகையையும்
ददर्श கண்டார்.

स ददर्श महातेजा रावणः कपिसत्तमम् । रक्षोभिर्विकृताकारैः कृष्यमाणमितस्ततः ॥

महातेजा: பெருந்தேஜசுடைய
 स: அந்த
 रावणः ராவணன்
 विकृताकारैः விகாரரூபமுள்ள
 रक्षोभिः அரக்கர்களால்

इतः ततः இங்குமங்கும்
 कृष्यमाणं இழுத்துக்கொண்டு
 वरपडुकिன்ற
 कपिसत्तमं வானரோத்தமரை
 ददर्श நேரிலே பர்த்தான்.

राक्षसाधिपतिं चापि ददर्श कपिसत्तमः । तेजोबलसमायुक्तं तपन्तमिव भास्करम् ॥ ६० ॥

भास्करं इव சூர்யனைப்போல்
 तपन्तं தேஜோமயமாய்
 तेजोबलसमायुक्तं தேஜஸ்ஸும் பலமுட
 அமைந்து விளங்கும்

राक्षसाधिपतिं च ராக்ஷஸாதிபதியே
 कपिसत्तमः अपि வானரோத்தமரும்
 ददर्श கண்முன் கண்டார்.

स रोषसंवर्तितताम्रदृष्टिर्दशाननस्तं कपिमन्वेक्ष्य ।

अथोपविष्टान् कुलशीलवृद्धान् समादिशत् प्रति मन्त्रिमुख्यान् ॥ ६१ ॥

स: दशाननः அந்த தசமுகன்
 रोषसंवर्तित- } ரோஷத்தால் சுழன்று
 ताम्रदृष्टिः } சிவப்புற்ற விழிகளை
 யுடையவனாய்
 तं कपिं அவ்வானரரை
 अन्वेक्ष्य உற்றுகோக்கி
 अथ அப்பொழுது

उपविष्टान् அருகிலிருந்த
 कुलशीलवृद्धान् குலத்திலும் ஆசாரத்
 திலுமுயர்ந்த
 मन्त्रिमुख्यान् மந்திரிச்ரேஷ்டர்களைப்
 பார்த்து
 तं प्रति அவரை விசாரிக்கும்படி
 समादिशत् ஆக்ஞாபித்தான்.

यथाक्रमं तैः स कपिर्विपृष्टः कार्यार्थमर्थस्य च मूलमादौ ।

निवेदयामास हरीश्वरस्य दूतः सकाशादहमागतोऽस्मि ॥ ६२ ॥

कपिः வானர்
 तैः அவர்களால்
 यथाक्रमं முறையே
 कार्यार्थं கார்யத்தின் பலத்தையும்
 अर्थस्य கார்யத்தின்
 मूलं च காரணத்தையும்
 तैः அவர்களால்
 विपृष्टः கேட்கப்பட்டவராய்

स: அவர்
 अहं “நான்
 हरीश्वरस्य வானரேச்வரரின்
 सकाशात् ஸன்னிதானத்திலிருந்து
 आगतः வந்த
 दूतः अस्मि தூதன்” (என்று)
 आदौ முதலில்
 निवेदयामास விடையளித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४८ ॥

आदितः श्लोकाः 13895

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2105

एकोनपञ्चाशः सर्गः— நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ४९ ॥

राचणप्राभवदर्शनम्—ராவணனது ஐச்வர்யத்தைப் பார்த்தல்.

ततः स कर्मणा तस्य विस्मितो भीमविक्रमः । हनुमान् रोषताम्राक्षो रक्षोऽधिपमवैक्षत ॥

भीमविक्रमः	உக்கிரமான விக்கிரம முடைய	विस्मितः	வியந்தவராய்
सः	அந்த	ततः	அப்பொழுது
हनुमान्	ஹனுமார்	रोषताम्राक्षः	கோபத்தாற்சிவந்த கண்களுற்றவராய்
तस्य	அவனுடைய	रक्षोऽधिपं	ராக்கூஸாதிபனை
कर्मणा	செயலால்	अवैक्षत	விழித்துப் பார்த்தார்.

भ्राजमानं महार्हेण काञ्चनेन विराजता । मुक्ताजालावृतेनाथ मुकुटेन महाद्युतिम् ॥ २ ॥
 वज्रसंयोगसंयुक्तैर्महार्हमणिविग्रहैः । हैमैराभरणैश्चित्रैर्मनसेव प्रकल्पितैः ॥ ३ ॥
 महार्हक्षौमसंवीतं रक्तचन्दनरूपितम् । खनुलिप्तं विचित्राभिर्विविधाभिश्च भक्तिभिः ॥ ४ ॥
 विवृतैर्दर्शनीयैश्च रक्ताक्षैर्भीमदर्शनैः । दीप्ततीक्ष्णमहादंष्ट्रैः प्रलम्बदशनच्छदैः ॥ ५ ॥
 शिरोभिर्दशभिर्वीरं भ्राजमानं महौजसम् । नानाव्यालसमाकीर्णैः शिखरैरिव मन्दरम् ॥
 नीलाञ्जनचयप्रख्यं हारेणोरसि राजता । पूर्णचन्द्राभववत्रेण सबलाकमिवाम्बुदम् ॥ ७ ॥
 बाहुभिर्वद्धकेयूरैश्चन्दनोत्तमरूपितैः । भ्राजमानाङ्गदैः पीनैः पञ्चशीर्षैरिवोरगैः ॥ ८ ॥
 महति स्फाटिके चित्रे रत्नसंयोगसंस्कृते । उत्तमास्तरणास्तीर्णे सूपविष्टं वरासने ॥ ९ ॥
 अलङ्कृताभिरत्यर्थं प्रमदाभिः समन्ततः । वालव्यजनहस्ताभिरारात्समुपसेवितम् ॥ १० ॥
 दुर्धरेण प्रहस्तेन महापार्श्वेन रक्षसा । मन्त्रिभिर्मन्त्रतत्त्वज्ञैर्निकुम्भेन च मन्त्रिणा ॥ ११ ॥
 सुखोपविष्टं रक्षोभिश्चतुर्भिर्बलदर्पितैः । कृत्स्नं परिवृतं लोकं चतुर्भिरिव सागरैः ॥ १२ ॥
 सचिवैर्मन्त्रतत्त्वज्ञैरन्यैश्च शुभबुद्धिभिः । अन्वास्यमानं रक्षोभिः सुरैरिव सुरेश्वरम् ॥ १३ ॥
 अपश्यद्राक्षसपतिं हनुमानतितेजसम् । विष्टितं मेरुशिखरे सतोयमिव तोयदम् ॥ १४ ॥

अथ	அப்பொழுது	भ्राजमानं	விளங்குபவனாயும்
हनुमान्	ஹனுமார்	वज्रसंयोग-)	வைரங்கள் வைத்து இ
वीरं	வீரனான	संयुक्तैः }	ழைக்கப்பட்டவையும்
राक्षसपतिं	அரக்கர்கோனை	मनसा	மனத்தால்
महार्हेण	விலையுயர்ந்த தும்	प्रकल्पितैः इव	கிரமிக்கப்பட்டவைகள் போன்றவையுமான
मुक्ताजालावृतेन	முத்துச் சரங்களால் சுற்றி லுமலங்கரிக்கப் பட்டு	चित्तैः	பலவித
विराजता	விசேஷமாய்த் துலங்கும்	हैमैः आभरणैः	தங்க ஆபரணங்களால்
काञ्चनेन	பொன்	महाद्युति	ஒளி வீசப்பெற்றவனாயும்
मुकुटेन	கிரீடத்தினால்	महार्हक्षौम-)	விலையுயர்ந்த பட்டாடை
		संवीतम् }	யுடுத்தப்பட்டவனாயும்

स्वनुल्लिखं कलவைச்சாந்தணிந்தவ
 विचित्राभिः सिத்திரங்களான [னாயும்
 विविधाभिः பற்பல
 भक्तिभिः கோலங்களோடு
 रक्तचन्दन- } செஞ்சந்தனமணிந்தவ
 रुषितं च } னாயும்
 विवृतैः மிக விசாலமானவைக
 दर्शनीयैः னாம்
 யாவருங்காணக்கூடிய
 भीमदर्शनैः அவைகளும்
 அஞ்சத்தக்க தோற்ற
 रक्ताक्षैः முடையனவும்
 சிவந்த கண்களையுடை
 दीक्षतीक्ष्ण- } யவையும
 महादंष्ट्रैः } பளபளத்துக் கூரிய
 பெரும் பற்களையுடை
 யவையும்
 प्रह्वदशन- } பருத்த உதடுகளையுடை
 च्छदैः च } யவையுமான
 दशभिः பத்து
 शिरोभिः தலைகளால்
 नानाशाल- } பற்பல கொடிய மிரு
 समाकाणैः } கங்கள் நிறைந்த
 शिखरैः சிகரங்களால்
 मन्दरं इव மந்தரபர்வதம்போல்
 महौजसं மிகத் தேஜோவானாயும்
 नीलाञ्जन- } கரிய அஞ்சனமலை
 चयप्रख्यं } போன்ற மேனியுடை
 யவனாயும்
 उरसि राजता मार்பில் விளங்குகிற
 पूर्णचन्द्राम- } முழுமதிபோல் சோதி
 वक्त्रेण } யுள்ள நடுநாயகம்
 படைத்த
 हारेण முத்துஹாரத்தினால்
 सबलाकं கொக்குகளுடன் கூடிய
 अम्बुदं इव மேகம்போன்றவனாயும்
 बद्धकेयूरैः கேயூரங்கள் கட்டப்
 பெற்று
 भ्राजमानाङ्गदैः அழகாய் விளங்குகின்ற
 தோள்வளைகளுடன்
 (கூடினவைகளும்)

चन्दनोत्तम- } உத்தமமான சந்தனப்
 रुषितैः } பூச்சணிந்தவைகளும்
 पौनैः பருத்தவைகளுமான
 पञ्चशीर्षैः ஐந்து தலைகளுடன் கூடிய
 उरगैः इव ஸர்ப்பங்களோடொத்த
 बाहुभिः புஜங்களால்
 भ्राजमानं விளங்குபவனாயும்
 महति மிகப் பெரியதும்
 रक्षाटिके ஸ்படிகமயமானதும்
 रत्नसयाग- } இரத்தனங்கள் வைத்தி
 संस्कृते }ழைக்கப்பெற்றதும்
 चित्रे அழகானதும்
 उत्तमा- } உத்தமமான சித்திரப்
 स्तरणास्तीर्णैः } படம் பரப்பப்பெற்ற
 துமான
 वरासने அழகிய ஆஸனத்தில்
 सूयविष्टं அழகாய் வீற்றிருப்பவ
 னாயும்
 अलङ्कृताभिः அலங்கரித்துக்கொண்டி
 ருப்பவர்களும்
 वालव्यजन- } சாமரங்களைக் கையிலேந்
 हस्ताभिः }தியவர்களான
 प्रमदाभिः அழகிய யுவதிகளால்
 समन्ततः சுற்றிலும்
 भारात् ஸமீபத்திலேயே நின்று
 अत्यर्थं மிக்க அதிகமாக
 समुपसेवितं உபசரிக்கப்பெற்றவனு
 चतुर्भिः நான்கு [மாயும்
 सागैः கடல்களால்
 परिवृतं சூழப்பட்ட
 कृत्स्नं ஸகல
 लोकं इव உலகத்தைப்போல்
 मन्त्रतस्वज्ञैः ஆலோசனையின் துட்ப
 மறிந்தவர்களும்
 बलदर्पितैः பலச்செருக்குற்றவர்க
 னாம்
 मन्त्रिभिः ஆலோசனையில் துணை
 செய்பவர்களுமான
 दुर्धरेण துரத்தரன் என்பவனும்
 प्रहस्तेन பிரஹஸ்தனென்பவனும்

महापार्श्वेन	மஹாபார்குவனென்ற
रक्षसा	ராஷ்டதனும்
मन्त्रिणा	மிக புத்திமானான
निकुंभेन च	நிகும்பனென்பவனு
चतुर्भिः	நான்கு [மான
रक्षोभिः	ராஷ்டஸர்களால்
सुखोपविष्टं	ஐக்கிரதையுடன் சூழப்பெற்றவனாயும்
सुरैः	தேவர்களால்
सुरेश्वरं	தேவேந்திரனை
इव	போல்
मन्वतस्त्वजैः	ஆலோசனையின் துட்பங் களை நன்றாய் அறிந்த வர்களும்

शुभवृद्धिभिः	நற்புத்தியுடையவர்களு
अन्यैः	இதர [மான
रक्षोभिः	அரக்கர்களான
सचिवैः	காரியத்தில் துணை செய் பவர்களால்
अन्वास्यमानं	ஸமீபத்தில் வீற்றிருக் கப்பெற்றவனாயும்
मेरुशिखरे	மேருபர்வதத்தின் துனி
विष्टितं	இறங்கிய [யில்
सतोयं	நீருண்ட
तोयदं इव	மேகம்போல்
अतितेजसं च	அதிக (ராஜ) தேஜஸ் ஸுடையவனாயும்
अपश्यत्	கவனித்துப் பார்த்தார்.

स तैः संपीड्यमानोऽपि रक्षोभिर्भीमविक्रमैः । विस्मयं परमं गत्वा रक्षोऽधिपमवैक्षत ॥१५॥

सः	அவர்
भीमविक्रमैः	கொடுமையான பராக்கி
तैः	அந்த [ரமமுடைய
रक्षोभिः	அரக்கர்களால்
संपीड्यमानः)	மிக்கத் துன்புறுத்தப்
अपि	படுகிறவராயிருந்தும்

परमं	அதிகமான
विस्मयं	ஆச்சரியத்தை
गत्वा	அடைந்து
रक्षोऽधिपं	அரக்கர்கோனை
अवैक्षत	கண்டவண்ணமா பிருந்தார்.

भ्राजमानं ततो दृष्ट्वा हनुमान् राक्षसेश्वरम् । मनसा चिन्तयामास तेजसा तस्य मोहितः ॥

हनुमान्	ஹனுமார்
भ्राजमानं	விளங்கும்
राक्षसेश्वरं	ராஷ்டஸாதிபனை
दृष्ट्वा	பார்த்து
तस्य	அவனுடைய

तेजसा	பிரபாவத்தால்
मोहितः	விஸ்மயமடைந்தவராய்
ततः	அப்பொழுது
मनसा	மனத்தினுள்
चिन्तयामास	எண்ண ஆற்றார்.

अहो रूपमहो धैर्यमहो सत्त्वमहो द्युतिः । अहो राक्षसराजस्य सर्वलक्षणयुक्तता ॥ १७ ॥
यद्यधर्मो न बलवान् स्यादयं राक्षसेश्वरः । स्यादयं सुरलोकस्य सशक्रस्यापि रक्षिता ॥
अस्य क्रूरैर्नृशंसैश्च कर्मभिलोककुत्सितैः । सर्वे बिभ्यति खल्वस्माल्लोकाः सामरदानवाः ॥
अयं ह्युत्सहते क्रुद्धः कर्तुमेकार्णवं जगत् । इति चिन्तां बहुविधामकरोन्मतिमान् हरिः ॥
दृष्ट्वा राक्षसराजस्य प्रभावममितौजसः ॥ २० ॥

मतिमान्	புத்திமானான
हरिः	வானார்
अमितौजसः	அளவிடவொண்ணா வலிவுள்ள
राक्षसराजस्य	அரக்கர்கோனுடைய

प्रभावं	பிரபாவத்தை
दृष्ट्वा	கேரில் கண்டு
अहो रूपं	“ஆ! என்ன ரூபம்!
अहो धैर्यं	ஆ! என்ன தைரியம்!
अहो सर्वं	ஆ! என்ன பலம்!

अहो वृत्तिः	ஆ! என்ன ஒளி!
राक्षसराजस्य	ராக்ஷஸராஜனுக்கு
सर्वलक्षणयुक्ता	ஸர்வலக்ஷணங்களின்
	அமைப்பு
अहो	மிகவும் வியக்கத்தக்
बलवान्	பலவானான [கதே!
अयं राक्षसेश्वरः	இந்த ராக்ஷஸேச்வரன்
अधर्मः	அதர்மிஷ்டனாய்
यदि न स्यात्	இரான் ஆகில்
सशक्रस्य	தேவேந்திரானுள்ளிட்ட
सुरलोकस्य	தேவருலகுக்கும்
अयं	இவனே
रक्षिता	இறைவனாக
स्यात्	இருப்பான்.
अस्य	இவனுடைய
क्रूरैः	கொடுமையுள்ளவைக
	ளும்

नृशंसैः	ஈரமில்லாதவைகளும்
लोककुत्सितैः च	உலகவிருத்தமானவை
	கருமான
कर्मभिः खलु	செய்கைகளினாலேயே
सामरदानवाः	தேவர்தானவருள்ளிட்ட
सर्वे	எல்லா
लोकः	உலகங்களும்
अस्मात्	இவனிடத்தினின்றி
बिभ्यति	அஞ்சுகின்றன.
अयं	இவன்
कुद्वः हि	கோபமடைந்தானாகில்
जगत्	உலகத்தை
एकार्णवं कर्तुं	பிரளப்படுத்தவும்
उत्सहते	ஆற்றலுள்ளவனாவான்,
इति	என்றிவ்விதமாய்
बहुविधां	பலவிதமாய்
चिन्तां अकरोत्	எண்ணினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥ ४९ ॥
 आदितः श्लोकाः 13915 सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2125

पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ५० ॥

प्रहस्तप्रश्नः—பிரஹஸ்தன் பிரச்னம் பண்ணுதல்.

तमुद्दीक्ष्य महाबाहुः पिङ्गाक्षं पुरतः स्थितम् । रोषेण महताऽऽविष्टो रावणो लोकरावणः ॥

लोकरावणः	உலகங்களை யெல்லாம்	पिङ्गाक्षं	மஞ்சள் நிறக்கண்களை
	கதற அடிக்கின்ற	तं	அவரை [யுடைய
महाबाहुः	பெருந்தோளனான	उद्दीक्ष्य	நிமிர்ந்து பார்த்து
रावणः	ராவணன்	महता	அளவுகடந்த
पुरतः	எதிரில்	रोषेण	கோபத்தால்
स्थितं	நிற்கின்ற	आविष्टः	பிரமித்தான்.

शङ्काहतात्मा दध्यौ स कर्पान्द्रं तेजसा वृतम् । किमेष भगवान् नदी भवेत्साक्षादिहागतः ॥

सः	அவன்	दध्यौ	சுந்தையுள் ஆலோசித்
तेजसा	உற்சாகத்துடன்	किं	'என்ன! [கான்.
वृतं	இருக்கும்	एषः	இவன்
कर्पान्द्रं	வானரேந்திரரைப்	नन्दी भगवान्	நந்திபகவானே
	பார்த்து	साक्षात्	கண்கூடாக
शङ्काहताः मा	பயத்தால் நெஞ்சங்	इह आगतः	இங்கு வந்தவனாக
	கலங்கியவனாய்	भवेत्	ஆகவேண்டும்.'

येन शप्तोऽस्मि कैलासे मया सञ्चालिते पुरा ।

सोऽयं वानरमूर्तिः स्यात् किंस्विद्वाणोऽपि वाऽसुरः ॥ ३ ॥

புரா "முன்னர்
மயா என்னால்
கேலாசை கைலாஸகிரி
சஞ்சாலிதே குலுக்கப்பட்டபோது
யேன எவனால்
சப்த: அஸிம் நான் சபிக்கப்பட்டேனே
ச: அவனே

அயம் இந்த
வானரமூர்தி: வானரமூர்த்தியாய்
கிம் சுவ் ஒருக்கால்
ச்யாத் அபி வந்துவிட்டானே!
வா அல்லது
வாண: அசுர: பாணஸ்ரணயிருக்
குமோ!"

स राजा रोषताम्राक्षः प्रहस्तं मन्त्रिसत्तमम् । कालयुक्तमुवाचेऽं वचो विपुलमर्थवत् ॥४॥

ச: ராஜா அவ்வரசன்
ரோஷதாம்ராக்ஷ: ஆத்திரத்தால் சிவந்த
கண்களுடையவனாய்
மன்ட்ரிசத்தம் மந்திரிகளுட்கிறந்த
ப்ரஹ்ஸ்தம் பிரஹஸ்தனைப் பார்த்து
காலயுக் காலோசிதமானதும்

விபுலம் கம்பீரமானதும்
அர்த்தவத் கருத்தை உட்கொண்
டதுமான
இதம் பின்வரும்
வச: மொழியை
உவாச உரைத்தான்:—

दुरात्मा पृच्छयतामेष कुतः किं वाऽस्य कारणम् ।

वनभङ्गे च कोऽस्यार्थो राक्षसीनां च तर्जने ॥ ५ ॥

ஐச: "இவன்
குத: எங்கிருந்து வந்தவன்?
அச்ய இவனுடைய
காரணம் வா கிம் கருத்துத்தான் என்ன?
ராட்சஸீனா ராட்சஸிகளுக்கு
தர்ஜனே பயமுண்டாக்குவதிலும்

வனமங்கே ச தோட்டத்தை அழிப்
அச்ய இவனுக்கு [பதிலும்
அர்த்த: (ஆன) பிரயோஜனம்
க: என்ன? (என்றும்)
துராத்தா துராத்மாவான (இவன்)
புச்சயதாம் கேட்கப்பட்டும்.

मत्पुरीमप्रधृष्यां वाऽऽगमने किं प्रयोजनम् । आयोधने वा किं कार्यं पृच्छयतामेष दुर्मतिः ॥

அமபுரீயா "அசைக்கவொண்ணாத
மத்புரீ என் பட்டணத்திற்கு
அகாமனே வா வருவதில்தான்
கிம் ப்ரயோஜனம் என்ன பயன்?
அயோதனே வா கொலை புரிவதில்தான்

கார்யம் உத்தேசம்
கிம் என்ன? (என்றும்)
துர்மதி: துர்மதியான
ஐச: இவன்
புச்சயதாம் கேட்கப்பட்டும்."

रावणस्य वचः श्रुत्वा प्रहस्तो वाक्यमब्रवीत् । समाश्वसिहि भद्रं ते न भीः कार्या त्वया कपे ॥

ராவணச்ய ராவணனுடைய
வச: ஶ்ருத்வா வார்த்தையைக் கேட்டு
ப்ரஹ்ஸ்த: பிரஹஸ்தன்
வாக்யம் பின்வரும் பேச்சை
அப்ரவீத் மொழிந்தான்:—
கபே "வானரமே!

தவயா உன்னால்
கார்யா கொள்ளத்தக்கதான
பி: ந பயத்திற்கு ஹேது
தே உனக்கு [இல்லை.
மத்ரம் ஏதும் குறையிராது;
சமாஸ்சிஹி தைரியம் செய்துகொள்.

यदि तावच्चमिन्द्रेण प्रेषितो रावणालयम् । तच्चमाख्याहि मा भूते भयं वानर मोक्ष्यसे ॥

वानर “வானரமே!
 त्वं நீ
 रावणालयं ராவணானிருப்பிடத்
 திற்கு
 इन्द्रेण तावत् இந்திரானுலேயே
 प्रेषितः यदि அனுப்பப்பட்ட தூதன்
 என்றால்

तत्त्वं உண்மையை
 आख्याहि சொல்லிவிடு;
 ते உனக்கு
 भयं தீங்கு
 मा भूत् ஸம்பவியாது;
 मोक्ष्यसे விடுதலை செய்யப்
 படுவாய்.

यदि वैश्रवणस्य त्वं यमस्य वरुणस्य च । चारुरूपमिदं कृत्वा प्रविष्टो नः पुरीमिमाम् ॥
 विष्णुना प्रेषितो वाऽपि दूतो विजयकाक्षिणा ॥ ९ ॥

वैश्रवणस्य “வைச் சாவணனுக்காகவோ,
 यमस्य யமனுக்காகவோ,
 वरुणस्य यदि च வருணனுக்காகவோ,
 त्वं நீ
 इदं இந்த
 चारुरूपं வேவுகாரன் வேஷத்தை
 कृत्वा தரித்துக்கொண்டு
 नः எங்களுடைய

इमां இந்த
 पुरीं நகரத்தில்
 प्रविष्टः பிரவேசித்தாய்?
 वा அல்லது
 विजयकाक्षिणा ஜயத்தைக் கோரிய
 विष्णुना விஷ்ணுவினால்
 प्रेषितः அனுப்பப்பட்ட
 अपि दूतः தூதனா?

न हि ते वानरं तेजो रूपमात्रं तु वानरम् । तत्त्वतः कथयस्याद्य ततो वानर मोक्ष्यसे ॥

वानर “வானரமே!
 वानरं நீ வானரமென்பது
 रूपमात्रं तु வெளிவேஷமே.
 ते உனது
 तेजः हि பராக்ரமத்தைப் (பார்த்
 वानरं குரங்கினதாய் [தால்]

न இல்லை;
 तत्त्वतः உள்ளதை உள்ளபடி
 कथयस्याद्य சொல்லிவிடு.
 ततः அப்படியானால்
 अद्य இப்பொழுதே
 मोक्ष्यसे விடுதலைசெய்யப்படுவாய்.

अनृतं वदतश्चापि दुर्लभं तव जीवितम् । अथवा यन्निमित्तस्ते प्रवेशो रावणालये ॥ ११ ॥

अनृतं “பொய்யை
 वदतः अपि சொல்லும் பகஷத்தில்
 तव உனக்கு
 जीवितं च உயிர் நிலைப்பதும்
 दुर्लभं அரிது;

अथ वा அப்படியிருப்பதால்
 रावणालये ராவணாலயத்தில்
 ते உனது
 प्रवेशः வருகை
 यन्निमित्तः ஏதுநிமித்தம்? ”

एवमुक्तो हरिश्रेष्ठस्तदा रक्षोगणेश्वरम् । अब्रवीन्नास्मि शक्रस्य यमस्य वरुणस्य वा ॥ १२ ॥

तदा அப்பொழுது
 एवं மேற்கண்டவிதமாய்
 उक्तः வினாவப்பட்ட
 हरिश्रेष्ठः வானரச் சேஷ்டர்
 रक्षोगणेश्वरं ராக்ஷஸகணமன்னனைப்
 பார்த்து

अब्रवीत् பின்வருமாறு பதில்
 சொன்னார் :—
 शक्रस्य “இந்திரனுடையவேனும்,
 यमस्य யமனுடையவேனும்,
 वरुणस्य वा வருணனுடையவேனும்,
 अस्मि न (ஆள்) நானல்லன்.

धनदेन न मे सख्यं विष्णुना नास्मि चोदितः । जातिरेव मम त्वेषा वानरोऽहमिहागतः ॥

மே “எனக்கு
 धनदेन குபேரனோடு
 सख्यं न பரிச்சியம் இல்லை.
 विष्णुना விஷ்ணுவினால்
 चोदितः அனுப்பப்பட்டவன்
 अस्मि न நானல்லன்.

इह आगतः இங்கு வந்த
 अहं நான்
 वानरः तु வானரனே.
 एषा एव இதுவே
 मम என்
 जातिः பிறப்பு.

दर्शने राक्षसेन्द्रस्य दुर्लभे तदितं मया । वनं राक्षसराजस्य दर्शनार्थं विनाशितम् ॥१४॥

राक्षसेन्द्रस्य “राक्षஸேந்திரரின்
 दर्शने दुर्लभे தரிசனம் கிட்டாமையால்
 मया என்னால்
 तत् इदं அந்த இந்த

वनं பூந்தோட்டம்
 राक्षसराजस्य ராक्षஸராஜரின்
 दर्शनार्थं தர்சனத்திற்காகவே
 विनाशितम् அழிக்கப்பட்டது.

ततस्ते राक्षसाः प्राप्ता बलिनो युद्धकाङ्क्षिणः । रक्षणार्थन्तु देहस्य प्रतियुद्धा मया रणे ॥

ततः “அதின்மேல்
 युद्धकाङ्क्षिणः யுத்தத்தில் ஆசைகொண்டவர்களாய்
 बलिनः பலிவீட்டர்களான
 ते राक्षसाः அந்த ராक्षஸர்கள்
 प्राप्ताः வந்துசேர்ந்தார்கள்.

रणे யுத்தத்தில்
 देहस्य சரீரத்தின்
 रक्षणार्थं तु பாதுகாப்புக்காகத்தான்
 मया என்னால்
 प्रतियुद्धाः எதிர்த்துச் சண்டை
 செய்யப்பட்டார்கள்.

अस्त्रपाशैर्न शक्योऽहं बद्धुं देवासुरैरपि । पितामहादेव वरो ममाप्येषोऽभ्युपागतः ॥१५॥

देवासुरैः अपि “தேவர்களாலும் அஸு-
 ரர்களாலுங்கூட
 अस्त्रपाशैः அஸ்திரபாசங்களைக்
 बद्धुं பிணைக்க [கொண்டு
 अहं நான்

शक्यः न ஸாத்தியமானவனில்லை.
 एषः वरः अपि இந்தவாரும்
 मम எனக்கு
 पितामहात् एव பிரம்மதேவனிடத்தி
 अभ्युपागतः கிடைத்தது. [னின்றே

राजानं द्रष्टुकामेन मयाऽस्त्रमनुवर्तितम् । विमुक्तोऽप्यहमस्त्रेण राक्षसैस्त्वभिपीडितः ॥१७॥

राजानं “அரசரை
 द्रष्टुकामेन காண விரும்பியதால்
 मया என்னால்
 अस्त्रं பிரம்மாஸ்திரமானது
 अनुवर्तितं ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட
 अपि ஆகிலும் [து ;

राक्षसैः அரக்கர்களால்
 अभिपीडितः பீடிக்கப்பட்டவனாய்
 तु ஆனதுமே
 अस्त्रेण பிரம்மாஸ்திரத்தால்
 अहं நான்
 विमुक्तः விடுபட்டேன்.

केनचिद्राजकार्येण संप्राप्तोऽस्मि तवान्तिकम् ॥१८॥

केनचित् “ஒரு
 राजकार्येण ராஜகாரியத்தினால்
 तव உமது

॥ १८ ॥
 अन्तिकं ஸன்னிதானத்திற்கு
 संप्राप्तः अस्मि வந்துசேர்ந்திருக்கிறேன்.

दूतोऽहमिति विज्ञेयो राघवस्यामितौजसः ॥ १९ ॥

अमितौजसः	“அளவிலாத் திறனு டயை	अहं	நான்
राघवस्य	ஸ்ரீராகவருடைய	इति	என்று
दूतः	தூதன்	विज्ञेयः	தெளிவாய் அறிய வேண்டியது.

श्रूयतां चापि वचनं मम पथ्यमिदं प्रभो ॥ २० ॥

च	“இன்னும்	पथ्यं	நன்மையைப் பயக்கும்
प्रभो	பிரபுவே!	वचनं अपि	ஆலோசனையும்
मम	எனது	श्रूयताम्	கேட்கப்பட்டதும்.”
इदं	இந்த		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥ ५० ॥
आदितः श्लोकाः 13935 सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2145

एकपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம்.

हनुमदुपदेशः—ஹனுமாரது உபதேசம்.

तं समीक्ष्य महासत्त्वं सत्त्ववान् हरिसत्तमः । वाक्यमर्थवदव्यग्रस्तमुवाच दशाननम् ॥ १ ॥

सत्त्ववान्	தீரரான	अव्यग्रः	கருத்து சிதறாதவராய்
हरिसत्तमः	வானரோத்தமர்	तं	அவனைப் பார்த்து
महासत्त्वं	மஹாதீரரான	अर्थवत्	பொருளமைந்த
तं दशाननं	அந்த தசமுகனை	वाक्यं	(பின்வரும்) மொழியை
समीक्ष्य	உற்றுப் பார்த்து	उवाच	மொழிந்தார் :—

अहं सुग्रीवसन्देशादिह प्राप्तस्तवालयम् । राक्षसेन्द्र हरीशस्त्वां भ्राता कुशलमब्रवीत् ॥ २ ॥

राक्षसेन्द्र	“ராக்ஷஸேந்திர!	आलयं	இடத்திற்கு
अहं	நான்,	प्राप्तः	வந்தேன் ;
सुग्रीवसन्देशात्	சுக்ரீவரின் கட டலையால்	भ्राता	ஆப்தசினேகிதராகிற
इह	இப்பொழுது	हरीशः	வானரமன்னர்
तव	உமது	त्वां	உமக்கு
		कुशलं अब्रवीत्	கேசமம் சொன்னார்.

भ्रातुः शृणु समादेशं सुग्रीवस्य महात्मनः । धर्मार्थोपहितं वाक्यमिह चामुत्र च क्षमम् ॥

महात्मनः	“மஹாத்மாவும்	धर्मार्थोपहितं	தர்மார்த்தங்களைப் பயப்
भ्रातुः	ஆப்தசினேகிதருமாகிய	इह	இஹத்திலும் [பதும்
सुग्रीवस्य	சுக்ரீவருடைய	अमुत्र च	பாத்திலும்
समादेशं	சொல்லாகிறதும்	क्षमं च	நன்மை தருவதுமான
		वाक्यं शृणु	பேச்சைக் கேளும்தும்.

राजा दशरथो नाम रथकुञ्जरवाजिमान् । पितेव बन्धुलोकस्य सुरेश्वरसमद्युतिः ॥ ४ ॥

ரத்குஞ்சர- } ரதங்களையும் யானைகளை
வாஜிமான } யும் குதிரைகளையும்
டையவராய்

लोकस्य உலகத்திற்கு
पिता इव தந்தைபோன்ற

बन्धु: பந்துவாய்
सुरेश्वरसमद्युतिः இந்திரனுக்கு எமமான
மஹிமைகொண்ட
दशरथः नाम தசரதர் என்ற
राजा ஓர் அரசர் (இருந்தார்.)

ज्येष्ठस्तस्य महाबाहुः पुत्रः प्रियकरः प्रभुः । पितुर्निदेशान्निष्क्रान्तः प्रविष्टो दण्डकावनम् ॥
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया चापि भार्यया । रामो नाम महातेजा धर्म्यं पन्थानमाश्रितः ॥

तस्य “அவருடைய
ज्येष्ठः மூத்த
पुत्रः குமாரரும்
महातेजा: மஹாதேஜஸ்வியும்
महाबाहुः பெரும் போர்வீரனும்
प्रियकरः யாருக்கும் நன்மை செய்
प्रभुः பிரபுவமான [யும்
रामः नाम ஸ்ரீராமர் என்பவர்
पितुः தந்தையின்
निदेशात् ஆக்கௌயால்,

धर्म्यं தர்ம
पन्थानं अपि நெறியையே
आश्रितः பற்றியவராய்
भ्रात्रा உடன்பிறந்தவரான
लक्ष्मणेन सह லக்ஷ்மணரோடும்
भार्यया மனைவியான
सीतया च லீதையோடும்
निष्क्रान्तः வெளிக்கிளம்பினவராய்
दण्डकावनं தண்டகாவனத்தில்
प्रविष्टः வந்திருந்தார்.

तस्य भार्या वने नष्टा सीता पतिमनुव्रता । वैदेहस्य सुता राज्ञो जनकस्य महात्मनः ॥ ७ ॥

तस्य भार्या “அவருடைய பத்னியும்
पति பித்தாவை
अनुव्रता இடைவிடாது
பின்பற்றியவளும்
महात्मनः மஹாத்மாவான
जनकस्य ஜனகரென்ற

वैदेहस्य राज्ञः விதேஹதேசத்து மன்ன
सुता பெண்ணுமான [ரின்
सीता லீதை
वने காட்டில்
नष्टा காணாமற் போய்
விட்டாள்.

स मार्गमाणस्तां देवीं राजपुत्रः सहानुजः । ऋश्यमूकपनुप्राप्तः सुग्रीवेण समागतः ॥ ८ ॥

सहानुजः “தம்பியுடன் கூடிய
सः அந்த
राजपुत्रः ராஜகுமாரர்
तां அந்த
देवी மதவியை

मार्गमाणः தேடிக்கொண்டு
ऋश्यमूकं இருசம்புகத்திற்கு
अनुप्राप्तः வந்தவராய்
सुग्रीवेण ஸுக்ரீவரோடு
समागतः சினைகமாளார்.

तस्य तेन प्रतिज्ञातं सीतायाः परिमार्गणम् । सुग्रीवस्यापि रामेण हरिराज्यं निवेदितम् ॥

तेन “அவரால்
सीताया: லீதையின்
परिमार्गणं தேடுதலானது
तस्य அவருக்கு

प्रतिज्ञातं பிரதிக்கூறு செய்யப்பட்ட
रामेण अपि ஸ்ரீராமராலும் [டது.
सुग्रीवस्य சுக்ரீவருக்கு
हरिराज्यं வானராஜ்யம்
निवेदितं வாக்களிக்கப்பட்டது.

ततस्तेन मृधे हत्वा राजपुत्रेण वालिनम् । सुग्रीवः स्थापितो राज्ये हर्यक्षाणां गणेश्वरः ॥

ततः	“ அதனால்	राज्ये	ராஜ்யத்தில்
वालिनं	வாலியை	हर्यक्षाणां	வானர்கள் கரடிகள்
मृधे	போரில்		இவர்களுடைய
हत्वा	கொன்று	गणेश्वरः	கணங்களுக்கு மன்ன
तेन राजपुत्रेण	அந்த ராஜபுத்ரனால்		ராய்
सुग्रीवः	ஸுகிரீவர்	स्थापितः	ஸ்தாபிக்கப்பட்டார்.

त्वया विज्ञातपूर्वश्च वाली वानरपुङ्गवः । रामेण निहतः सङ्ख्ये शरेणैकेन वानरः ॥११॥

वाली	“ வாலி என்ற	वानरः	(அந்த) வானர்
वानरपुङ्गवः	வானர்ச் சேர்ந்தரும்	एकेन	ஒரு
त्वया	உம்மால்	शरेण	பாணத்தால்
विज्ञातपूर्वः च	முன்னமேயே செவ்வை	सङ्ख्ये	யுத்தத்தில்
	யாகக் கண்டறியப்பட்ட	रामेण	ராமரால்
	டவரே !	निहतः	கொல்லப்பட்டார்.

स सीतामार्गणे व्यग्रः सुग्रीवः सत्यसङ्गरः । हरीन् संप्रेषयामास दिशः सर्वा हरीश्वरः ॥

हरीश्वरः	“ வானர் வேந்தரும்	व्यग्रः	எகாக்கிரமனத்தராய்
सत्यसङ्गरः	சொன்ன சொல் தவறாத	हरीन्	வானர்களை
	வருமான	सर्वाः	எல்லா
सः सुग्रीवः	அந்த ஸுகிரீவர்	दिशः	திசைகளிலும்
सीतामार्गणे	வீதையைத் தேடுவதில்	संप्रेषयामास	செல்ல விடுத்தார்.

तां हरीणां सहस्राणि शतानि नियुतानि च । दिक्षु सर्वासु मार्गन्ते ह्यधश्चोपरि चाम्बरे ॥

हरीणां	“ வானங்களின்	अधः च	கீழேயும்
सहस्राणि	ஆயிரங்களும்	उपरि च	மேலேயும்
शतानि	நூறுகளும்	अम्बरे हि	ஆகாயத்திலும்
नियुतानि च	பத்து லக்ஷங்களும்	तां	அவளை
सर्वासु दिक्षु	எல்லா திக்குகளிலும்	मार्गन्ते	தேடுகின்றனர்.

वैनतेयसमाः केचित् केचित्तत्रानिलोपमाः । असङ्गतयः शीघ्रा हरिवीरा महाबलाः ॥१४॥

तत्र	“ அவற்றில்	असङ्गतयः	தடையின்றி எங்கும்
केचित्	சில		செல்ல வல்லவர்களாய்
महाबलाः	மஹா பலவான்களான	अनिलोपमाः	வாயுவுக்கு ஸமான
हरिवीराः	வானர வீரர்கள்		மானவர்களாய்
वैनतेयसमाः	கருடனையோத்தவர்கள் ;	शीघ्राः	விரைந்தோட வல்ல
केचित्	சிலர்		வர்கள்.

अहं तु हनुमान्नाम मारुतस्यौरसः सुतः । सीतायास्तु कृते तूर्णं शतयोजनमायतम् ॥१५॥
समुद्रं लङ्घयित्वैव तां दिदृक्षुरिहागतः । भ्रमता च मया दृष्टा गृहे ते जनकात्मजा ॥१६॥

अहं तु “நானே
मारुतस्य வாயுவின்
औरसः सुतः ஓளரஸ புத்திரன்.
हनुमान् ஹனுமான் (என்று)
नाम பெயர்.
सीताया: வீதையின்
कृते तु நிமித்தமாகவே
तां அவளை
दिदृक्षु: காணலாமென்று
शतयोजनं நூறு யோஜனை

आयतं நீண்ட
समुद्रं एव ஸமுத்திரத்தையும்
तूर्णं लङ्घयित्वा விரைவாய்த் தாண்டி
इह आगतः இங்குவரலானேன்.
भ्रमता அங்குமிங்கும் சுற்றித்
தேடிக்கொண்டிருந்த
मया என்னால்
जनकात्मजा च ஜனகர் திருமகனும்
ते गृहे உனது கிருஹத்தில்
दृष्टा காணப்பட்டாள்.

तद्भवान्दृष्टधर्मार्थस्तपःकृतपरिग्रहः । परदारान् महाप्राज्ञ नोपरोद्धुं त्वमर्हसि ॥ १७ ॥

महाप्राज्ञ “மஹாமதிமானே!
भवान् நீர்
दृष्टधर्मार्थः தர்மத்தினுண்மையைக்
கண்டறிந்தவர்.
तपःकृतपरिग्रहः தவத்தினுரிமையை
படைந்தவர்.

तत् ஆதலின்
परदारान् அயலாது தர்மபத்தி
னியை
उपरोद्धुं பிடித்துச் சிறைவைப்ப
त्वं நீர் [தற்கு
न अर्हसि தகுந்தவர் அல்லர்.

न हि धर्मविरुद्धेषु बह्वपायेषु कर्मसु । मूलघातिषु सज्जन्ते बुद्धिमन्तो भवद्विधाः ॥ १८ ॥

भवद्विधा: “உம்மைப்போன்ற
बुद्धिमन्तः हि புத்திமான்களென்றால்
धर्मविरुद्धेषु தர்மவிருத்தமாய்
बह्वपायेषु பல அபாயங்களுக்கு
மிடமானவைகளாய்

मूलघातिषु வேரோடு நாசஞ்செய்யக்
கடிய
कर्मसु காரியங்களில்
न सज्जन्ते हि பிடிவாதமாய் விடாது
பற்றியிரார்கள்.

कश्च लक्ष्मणमुक्तानां रामकोपानुवर्तिनाम् । शराणामग्रतः स्थातुं शक्तो देवासुरेष्वपि ॥

देवासुरेषु अपि “தேவர்களிலாகட்டும்,
अग्रतः एव अस्त्राர்களிலாகட்டும்
कः च எவன்தான்
लक्ष्मणमुक्तानां லக்ஷ்மணரால் விடப்
பட்ட

रामकोपानु- } ஸ்ரீராமருடைய கோபங்
वर्तिनाम् } கொண்டு சிறிவரும்
शराणां பாணங்களுக்கு
अग्रतः स्थातुं எதிரில் நிற்பதற்கு
शक्तः ஸமர்த்தன?

न चापि त्रिषु लोकेषु राजन विद्येत कश्चन । राघवस्य व्यलीकं यः कृत्वा सुखमवाप्नुयात् ॥

राजन् “அரசே!
राघवस्य ஸ்ரீராகவருக்கு
व्यलीकं ஒரு தீமையை
कृत्वा செய்துவிட்டு
यः च எவன்தான்

सुखं கஷ்டத்திற்குள்ளாகா
अवाप्नुयात् காணமுடியும்? [மையை
त्रिषु लोकेषु च முவுலகங்களிலும்
कश्चन अपि எவனொருவனும்
न विद्येत இருக்கமுடியாது.

तत्त्रिकालहितं वाक्यं धर्म्यमर्थानुबन्धि च । मन्यस्य नरदेवाय जानकी प्रतिदीयताम् ॥

तत् “ஆகையால்
वाक्यं சொல்லியதை
त्रिकालहितं பூத பவிஷ்யத் வர்த்த
மானமென்கிற மூன்று
காலத்திற்கும் நன்மை
பயப்பதாயும்,
धर्म्य தர்மநெறிக்கேற்றதாயும்,

अर्थानुबन्धि च நீடித்த பாக்கியத்தை
விளைவிக்கத்தக்கதாயும்,
मन्यस्य மதிப்பீராக.
जानकी ஜானகி
नरदेवाय மானிடதேவருக்கு
प्रतिदीयतां திருப்பிக்கொண்டுபோய்
ஸமர்ப்பித்து விடப்
பட்டும்.

दृष्टा हीयं मया देवी लब्धं यदिह दुर्लभम् । उत्तरं कर्म यच्छेषं निमित्तं तत्र राघवः ॥

इयं देवी “இந்த தேவியானவள்
दृष्टा பார்க்கப்பட்டாள்.
दुर्लभं துர்லபமானது
यत् எதுவோ அது
मया என்னால்
इह இப்பொழுது
लब्धं அடையப்பட்டது.

तल அவ்விஷயத்தில்
शेषं எஞ்சிய
उत्तरं மேல் நடத்தவேண்டிய
कर्म கார்யம்
यत् எதுவோ அது
राघवः हि ஸ்ரீராகவரே
निमित्तं செய்வவேண்டியது.

लक्षितेयं मया सीता तथा शोकपरायणा । गृहे यां नाभिजानासि पञ्चास्यामिव पन्नगीम् ॥

इयं “இந்த
सीता ஸீதாப்பிராட்டியார்
तथा சொல்லவரிய
शोकपरायणा சோகத்தால் தவிக்கின்
றவளாய்
मया என்னால்

लक्षिता காணப்பட்டாள்.
गृहे (உமது) வீட்டில்
यां எந்த அவளை
पञ्चास्यां ஐந்து தலையுடைய
पन्नगीं इव பெண்ணாகம் என்று
न अभिजानासि நீர் அறியாதிருக்கிறீர்.

नेयं जरयितुं शक्या सासुरैरमरैरपि । विषसंसृष्टमत्यर्थं भुक्तमन्नमिवौजसा ॥ २४ ॥

विषसंसृष्टं “விஷம் கலந்ததும்
अत्यर्थं அதிகமாக
भुक्तं புஜிக்கப்பட்டதுமான
अन्नं அன்னத்தை
इव எப்படியோ அப்படி

सासुरैः அஸூரர்களோடுகூடிய
अमरैः अपि தேவர்களாலும்
ओजसा (தங்கள்) ஒளிகொண்டு
इयं இவள்
जरयितुं ஜீர்ணமாக்குவதற்கு
न शक्या முடியாதவள்.

तपस्सन्तापलब्धस्ते योऽयं धर्मपरिग्रहः । न स नाशयितुं न्याय्यमात्मप्राणपरिग्रहः ॥

यः “எந்த
अयं இந்த
ते உமது
तपस्सन्तापलब्धः இந்திரியநிகரஹங்களால்
அடையப்பட்டதும்

धर्मपरिग्रहः தர்மத்தின் பயனானது
மாப்
आत्मप्राणपरिग्रहः உயிரோடிருக்கிற பாக்
सः அது [கியமாகிய
नाशयितुं அழிந்துபோகவிட
न न्याय्य தக்கதன்று.

अवध्यतां तपोवीर्याद्भवान् समनुपश्यति । आत्मनः सासुरैर्देवैर्हेतुस्तत्राप्ययं महान् ॥

भवान् “தேவரீர்
தபோவீர்யாத் தவத்தின் வீர்யத்தால்
आत्मनः தமக்கு
सासुरैः அஸுரர்களுள் ளிட்ட
देवैः தேவர்களால்
अवध्यतां மாணமில்லாமையை

समनुपश्यति தைர்யமாய் மனத்தி
லெண்ணியிருக்கிறீர்.
तत्र अपि அப்படியிருந்தாலும்
अयं இந்த (பின்கண்ட)
हेतुः காரணம்
महान् தடுக்கத்தகாதது.

सुग्रीवो न हि देवोऽयं नासुरो न च राक्षसः । न दानवो न गन्धर्वो न यक्षो न च पन्नगः ॥
हरीश्वरो हि सुग्रीवो राघवः स तु मानुषः ॥ २७ ॥

अयं “இந்த
सुग्रीवः हि சுக்ரீவரோ
न देवः தேவருமல்லர் ;
न असुरः அஸுரருமல்லர் ;
न राक्षसः च ராக்ஷஸருமல்லர் ;
न दानवः தானவருமல்லர் ;
न गन्धर्वः கந்தர்வருமல்லர் ;

न यक्षः யக்ஷருமல்லர் ;
न पन्नगः च பன்னகருமல்லர் ;
सुग्रीवः சுக்ரீவர்
हरीश्वरः हि வானரமன்னரே.
सः அந்த
राघवः ஸ்ரீராகவர்
मानुषः तु மானிடரே.

तस्मात् प्राणपरित्राणं कथं राजन् करिष्यसि । न तु धर्मोपसंहारमधर्मफलसंहितम् ॥
तदेव फलमन्वेति धर्मश्चार्धमनाशनः ॥ २८ ॥

राजन् “ஓ ராஜனே !
तस्मात् ஆகையால்
प्राणपरित्राणं உயிரைக் காப்பாற்றிக்
கொள்ளுதலை
कथं करिष्यसि எப்படிப் பெறுவீர் ?
धर्मोपसंहारं தர்மபலத்தினனுபவம்
तु எப்படியும்

अधर्मफलसंहितं அதர்மபலத்துடன் கூடி
न இராத. [பதாக
अधर्मनाशनः அதர்மத்தை அழிக்கக்
கூடிய
धर्मः च தர்மமும்
तःफलं एव அதன் பலத்தையேதான்
अन्वेति அனுஸரிக்கிறது.

प्राप्तं धर्मफलं तावद्भवता नात्र संशयः । फलमस्याप्यधर्मस्य क्षिप्रमेव प्रपत्स्यसे ॥ २९ ॥

भवता “தங்களால்
धर्मफलं தர்மத்தின் பலமானது
तावत् உள்ள அளவு
प्राप्तं அனுபவிக்கப்பட்டது.
अत्र இவ்விஷயத்தில்

संशयः न ஸந்தேஹமில்லை.
अस्य अधर्मस्य இந்த அதர்மத்தின்
फलं अपि பலத்தையும்
क्षिप्रं एव சீக்கிரத்திலேயே
प्रपत्स्यसे அனுபவிக்கப்போகிறீர்.

जनस्थानवधं बुद्ध्वा बुद्ध्वा वालिवधं तथा । रामसुग्रीवसख्यं च बुध्यस्व हितमात्मनः ॥

जनस्थानवधं “ஜனஸ்தானத்தின்
அழிவை
बुद्ध्वा நினைத்துப் பார்த்து
वालिधं च வாலியின் வதத்தையும்
तथा அவ்வண்ணமே

रामसुग्रीव-} ஸ்ரீராமருக்கும் ஸுக்ரீவ
सख्यं च } ருக்கும் ஏற்பட்டுள்ள
தோழமையையும்
बुद्ध्वा அறிந்துகொண்டு
आत्मनः हितं உமக்கு ஹிதமானதை
बुध्यस्व தேடிக்கொள்ளும்.

कामं खल्वहमप्येकः सवाजिरथकुञ्जराम् । लङ्कां नाशयितुं शक्तस्तस्यैष तु न निश्चयः ॥

सवाजिरथकुञ्जरां “குதிரைகள், ரதங்கள்,
யானைகள் இவைகளோடு
கூடிய

लङ्कां लङ्कापुरीय
नाशयितुं அழிப்பதற்கு
अहं நான்
एकः अपि ஒருவனே

कामं போதுமான
शक्तः खलु சக்தியுடையவன்.
तु ஆயினும்
एषः இது
तस्य அவருடைய
निश्चयः கொள்கை
न அன்று.

रामेण हि प्रतिज्ञातं हर्षक्षगणसन्निधौ । उत्सादनममित्राणां सीता यैस्तु प्रवर्षिता ॥३२॥

यैः “எவர்களால்
सीता லீதை
प्रवर्षिता तु துன்புறுத்தப்பட்ட
டாளோ ;

अमित्राणां (அந்த) பகைவர்களின்
उत्सादनं அழிவு

रामेण हि ஸ்ரீராமராலேயே என்று
हर्षक्षगण- } வானரகணங்கள், கரடி-
सन्निधौ } கணங்களினை முன்
नிலையில்
प्रतिज्ञातं தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்
கிறது.

अपकुर्वन् हि रामस्य साक्षादपि पुरन्दरः । न सुखं प्राप्नुयादन्यः किं पुनस्त्वद्विधो जनः ॥

रामस्य “ஸ்ரீராமருக்கு
अपकुर्वन् தீமைசெய்தவன்
साक्षात् ஸாக்ஷாத்
पुरन्दरः இந்திரன்தானாகட்டும்,
अन्यः अपि வேறு எவன்தானாகட்
டும்,

सुखं கஷ்டத்திற்குள்ளாகா
மைபையே
न प्राप्नुयात् பெறமுடியாது ;
त्वद्विधः உன்போன்ற
जनः हि ஜனமென்றால்
किं पुनः கேட்கவும்வேண்டுமோ ?

यां सीतेत्यभिजानासि येयं तिष्ठति ते वशे । कालरात्रीति तां विद्धि सर्वलङ्काविनाशिनीम् ॥

यां “எவளை
सीता इति லீதை என்று
अभिजानासि நினைத்துக்கொண்டிருக்
या எந்த [கின்றீரோ,
इयं இவள்
ते உமது
वशे அதினத்தில்

तिष्ठति இருக்கிறாளோ ;
तां அவளை
सर्वलङ्का- } லங்கை முழுவதும்
विनाशिनीं } அழிக்கவந்த
कालरात्री इति காளராத்திரி என்ற
சக்திவிசேஷமென
विद्धि எண்ணுவீராக.

तदलं कालपाशेन सीताविग्रहरूपिणा । स्वयं स्कन्धावसक्तेन क्षममात्मनि चिन्त्यताम् ॥

तत् “ஆகையால்
स्वयं தானாகவே
स्कन्धावसक्तेन கழுத்தில் மாட்டிக்
கொள்ளப்பட்ட

सीताविग्रह- } லீதாவிக்கிரகமாகிற
रूपिणा }

कालपाशेन காலபாசத்தோடு
अलं ஆனது போதும்.
आत्मनि உன்விஷயத்தில்
क्षमं யுக்தமான காரியம்
चिन्त्यतां கவனிக்கப்பட்டட்டும்.

सीतायास्तेजसा दग्धां रामकोपप्रपीडिताम् । दह्यमानामिमां पश्य पुरीं साट्टप्रतोलिकाम् ॥

साट्टप्रतोलिकां	“அரண்மனைகளோடு கூடிய ராஜவீதிகளுள்ள	दग्धां	தஹிக்கப்பட்டதாயும்
इमां	இந்த	रामकोप- } प्रपीडितां }	ஸ்ரீராமரது கோபத்தால் துன்புற்று
पुरीं	நகரத்தை	दह्यमानां	எரிக்கப்படுவதாகவும்
सीतायाः	வீதையின்	पश्य	இப்பொழுதே மனதி
तेजसा	தேஜஸ்வலினால்		லறிந்துகொள்.

स्वानि मित्राणि मन्त्रींश्च ज्ञातीन् भ्रातृन् सुतान् हितान् ।
भोगान्दारांश्च लङ्कां च मा विनाशमुपानय ॥ ३७ ॥

स्वानि	“உமது	हितान्	இஷ்டர்களையும்
मित्राणि	மித்திரர்களையும்	भोगान् च	போகங்களையும்
मन्त्रीन्	மந்திரிகளையும்	दारान् च	மனைவிகளையும்
ज्ञातीन्	ஞாதிகளையும்	लङ्कां च	லங்கையையும்
भ्रातृन्	ஸகோதரர்களையும்	विनाशं	நாசமுற
सुतान्	பிள்ளைகளையும்	मा उपानय	செய்யாதிருப்பீராக.

सत्यं राक्षसराजेन्द्र शृणुष्व वचनं मम । रामदासस्य दूतस्य वानरस्य विशेषतः ॥ ३८ ॥

राक्षसराजेन्द्र	“ராக்ஷஸராஜேந்திரா!	वचनं	ஹிதோபதேசத்தை
रामदासस्य	ஸ்ரீராமருக்கு ஆள்பட்டு	सत्यं	தர்மத்தையே பற்றிய
दूतस्य	தூதுசொல்லவந்தவனும்	विशेषतः	அவச்யமாய் [தாய்
वानरस्य	வானரனுமான	शृणुष्व	கவனித்து அப்படியே
मम	என்		செய்வீராக.

सर्वाल्लोकान् सुसंहृत्य सभूतान् सचराचरान् । पुनरेव तथा स्रष्टुं शक्तो रामो महायशः ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	पुनः एव	மீளவும் முன்போலவே
लोकान्	உலகங்கள்	स्रष्टुं	படைக்க
सर्वान्	அனைத்தையும்	शक्तः	வல்லவர்;
सभूतान्	பஞ்சபூதங்களுடனும்	तथा	அப்படிப்பட்ட
सचराचरान्	ஜங்கமஸ்தாவரங்களுட னும்	महायशः	சொல்லுக்கும், நினை வுக்கு மெட்டாத கீர்த்திகொண்டவர்.
सुसंहृत्य	ஒருங்கே வருத்தமின்றி ஸம்ஹாரம்செய்துவிட்டு		

देवासुरनरेन्द्रेषु यक्षरक्षोगणेषु च । विद्याधरेषु सर्वेषु गन्धर्वेषूरगेषु च ॥

सिद्धेषु किन्नरेन्द्रेषु पतत्रिषु च सर्वतः ॥ ४० ॥

सर्वभूतेषु सर्वत्र सर्वलोकेषु नास्ति सः । यो रामं प्रतियुध्येत विष्णुतुल्यपराक्रमम् ॥ ४१ ॥

विष्णुतुल्य- } “ விஷ்ணுவுக்கீடான
 पराक्रमं } வீக்கிரமம் படைத்த
 रामं श्रीरामर
 यः எவனொருவன்
 प्रतियुध्येत எதிர்த்துப் போருக்
 கிழுப்பானே
 सः அப்படிப்பட்ட ஒருவன்
 देवासुरनरेन्द्रेषु தேவர்கள், அஸுரர்கள்
 நரராஜர்கள் இவர்களி
 லும்,
 यक्षरक्षोगणेषु च யக்ஷராக்ஷஸ கணங்களி
 லும்,

विद्याधरेषु வித்யாதரர்களிலும்
 गन्धर्वेषु கந்தர்வர்களிலும்
 उरगेषु च உரகர்களிலும்
 सिद्धेषु ஸித்தர்களிலும்
 किन्नरेन्द्रेषु கின்னரேந்திரர்களிலும்
 पतत्रिषु பறவைகளிலும்
 च மொத்தமாய்
 सर्वभूतेषु ஸர்வபூதங்களிலும்
 सर्वलोकेषु ஸர்வலோகங்களிலும்
 सर्वेषु எல்லாவற்றினும்
 सर्वत எல்லா இடங்களிலும்
 सर्वतः எல்லாக்காலங்களிலும்
 न अस्ति கிடையாது.

सर्वलोकेश्वरस्येह कृत्वा विप्रियमीदृशम् । रामस्य राजसिंहस्य दुर्लभं तव जीवितम् ॥ ४२ ॥

सर्वलोकेश्वरस्य “ ஸர்வலோகங்களுக்கும்
 ஈச்வரனான
 राजसिंहस्य ராஜசிங்கமாகிற
 रामस्य श्रीरामருக்கு
 ईदृशं இப்படிப்பட்ட

विप्रियं அபராதத்தை
 कृत्वा செய்துவிட்டு
 तव உமக்கு
 जीवितं உயிர் நிலைப்பது
 दुर्लभं அஸாத்யம்.

देवाश्च दैत्याश्च निशाचरेन्द्र गन्धर्वविद्याधरनागयक्षाः ।

रामस्य लोकत्रयनायकस्य स्यातुं न शक्ताः समरेषु सर्वे ॥ ४३ ॥

निशाचरेन्द्र “ அரக்கர்களின்
 இந்திரனே!
 लोकत्रयनायकस्य த்ரிலோகாதிபரான
 रामस्य श्रीरामருக்கு
 समरेषु யுத்தங்களில்
 स्यातुं எதிர்த்து நிற்க

सर्वे देवाः च ஸகலமான தேவர்களும்
 दैत्याः च அஸுரர்களும்
 गन्धर्वविद्याधर- } கந்தர்வர்களும், வித்யா
 नागयक्षाः } தரர்களும், நாகர்களும்,
 யக்ஷர்களும்.
 शक्ताः न வல்லவர்களல்லர்.

ब्रह्मा स्वयंभूश्चतुराननो वा रुद्रस्त्रिणेत्रस्त्रिपुरान्तको वा ।

इन्द्रो महेन्द्रः सुरनायको वा त्रातुं न शक्ता युधि रामवध्यम् ॥ ४४ ॥

चतुराननः “ நான்கு முகங்களுடை
 யவரும
 स्वयंभूः தான்தானே தோன்றி
 யவருமான
 ब्रह्मा वा பிரம்மாவாயினும்
 त्रिपुरान्तकः முப்புரத்தைத் தவிர்த்த
 त्रिणेत्रः முக்கண்ணரான
 रुद्रः वा ருத்திரமூர்த்தியாயினும்
 सुरनायकः தேவநாயகரான

महेन्द्रः (விருத்தராஸுரனைக்
 கொண்டு) மஹேந்திர
 நெனப் பெயர்பெற்ற
 इन्द्रः वा இந்திரனாயினும்
 युधि போரில்
 रामवध्यं श्रीராமர் கொலைபுரிய உத்
 தேசங்கொண்டவனை
 त्रातुं காத்தளிக்க
 शक्ताः न வல்லவராகார்கள்.

स सौष्ठोपेतमदीनवादिनः कपेर्निशम्याप्रतिमोऽप्रियं वचः ।

दशाननः कोपविवृत्तलोचनः समादिशत्तस्य वधं महाकपेः ॥ ४५ ॥

अप्रतिमः	உவமையற்ற	अप्रियं	நோக்குக்கிசையாததாய்
सः	அந்த	निशम्य	எண்ணி
दशाननः	தசமுதகன்	कोपविवृत्त- } लोचनः } तस्य	கோபத்தால் சுழலுங் கண்களுற்றவனாய் அந்த
अदीनवादिनः	அதிக கம்பிரமாயுரைக் கின்ற	महाकपेः	மஹாவானரருக்கு
कपेः	வானரருடைய	वधं	கொலைத் தண்டனையை
सौष्ठोपेतं	மிக்க சாதுர்யம் பொருந்	समादिशत्	ஆக்குபித்தான்.
वचः	மொழியை [தீய		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥ ५१ ॥
आदितः श्लोकाः 13980 सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2190

ஹிபஞ்சாச: சர்ட்:—ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ५२ ॥

दूतवधनिवारणम्—தூதவதத்தைத் தடுப்பது.

वधे तस्य समाज्ञप्ते रावणेन दुरात्मना । निवेदितवतो दौत्यं नानुमेने विभीषणः ॥ १ ॥

दौत्यं	பிறர் கருத்தை	वधे	கொலைத் தண்டனை
निवेदितवतः	உள்ளபடி விளம்பவந்த	समाज्ञप्ते	ஆக்குபிக்கப்பட்டதும்
तस्य	அவருக்கு	विभीषणः	விபீஷணர்
दुरात्मना	தூரா த்மாவான	न अनुमेने	(அதைச்) சரியல்ல
रावणेन	ராவணனால்		வென்று எண்ணினார்.

तं रक्षोऽधिपतिं क्रुद्धं तच्च कार्यमुपस्थितम् । विदित्वा चिन्तयामास कार्यं कार्यविधौ स्थितः ॥

कार्यविधौ	ஒருவன் செய்யவேண் டிய கடமைகளின் நெறியில்	क्रुद्धं	கோபித்திருப்பவனாகவும்
स्थितः	நியாயப் பவர்த்தனை	तत् कार्यं च	அந்தக் காரியமும்
तं	அந்த [யுள்ள அவர்	उपस्थितं	உடனே நெருக்கியிருப்ப
रक्षोधिपतिं	ராக்கஷஸமன்னை	विदित्वा	அறிந்து [தாயும்
		कार्यं	என்ன செய்யலாமென்
		चिन्तयामास	ஆலோசித்தார். [பதை

निश्चितार्थस्ततः साम्नाऽऽपूज्य शत्रुजिद्यजम् । उवाच हितमत्यर्थं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥

शत्रुजित्	பகைவர்களை வெல்ல வல்லவரும்	अमजं	அண்ணனை
वाक्यविशारदः	பேசத் தெரிந்தவரும்	साम्ना	தல்ல பேச்சால்
निश्चितार्थः	செய்யவேண்டியதை நிச்சயித்தவருமான	आपूज्य	உபசரித்து
ततः	அப்பொழுது [அவர்	अत्यर्थं हितं	மிகவும் ஹிதமான
		वाक्यं	மொழியை
		उवाच	மொழிந்தார் :—

क्षमस्व रोषं त्यज राक्षसेन्द्र प्रसीद मद्वाक्यमिदं शृणुष्व ।

वधं न कुर्वन्ति परावरज्ञा दूतस्य सन्तो वसुधाधिपेन्द्राः ॥ ४ ॥

राक्षसेन्द्र	“ राक्षஸேந்திரா !	शृणुष्व	செவி கொடுப்பீராக ;
क्षमस्व	பொறுத்தருள்வீராக ;	परावरज्ञाः	ஸம்பிரதாயங்களை
रोषं	கோபத்தை	सन्तः	பெரிய [அறிந்த
त्यज	விடுவீராக ;	वसुधाधिपेन्द्राः	புவிச்சகரவர்த்திகள்
प्रसीद	மனந்தெளிவீராக ;	दूतस्य	தூதுவந்தவனுக்கு
इदं	இந்த	वधं	மரணதண்டனையை
मद्वाक्यं	என் வாக்கியத்திற்கு	न कुर्वन्ति	விதிக்கிறதில்லை.

राजधर्मविरुद्धं च लोकवृत्तेश्च गर्हितम् । तव चासदृशं वीर कपेरस्य प्रमाणम् ॥ ५ ॥

वीर	“ வீரா !	राजधर्मविरुद्धं च	ராஜதர்மத்திற்கு மாறாகவும்
अस्य	இந்த	लोकवृत्तेः	லோகநடவடிக்கைக்கு
कपेः	குரங்குக்கு	गर्हितं च	பொருந்தாததாயும்
प्रमाणं	கொலைத்தண்டனை என்பது	तव	உமக்கு
		असदृशं च	தகாததாயுமிருக்கிறது.

धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च राजधर्मविशारदः । परावरज्ञो भूतानां त्वमेव परमार्थवित् ॥ ६ ॥

त्वं एव	“ நீர்தான்	परावरज्ञः	ஸம்பிரதாயங்களையறிந்
धर्मज्ञः च	தர்மந்தெரிந்தவர் ;	भूतानां	உலகங்களின் [தவர் ;
कृतज्ञः च	ஆசரணக்ரமமுடையவர் ;	परमार्थवित्	ரஹஸ்யமெல்லாம்
राजधर्मविशारदः	ராஜநீதியில் நிபுணர் ;		தெரிந்தவர்.

गृह्यन्ते यदि रोषेण त्वादृशोऽपि विपश्चितः । ततः शास्त्रविपश्चित्वं श्रम एव हि केवलम् ॥

त्वादृशः	“ உம்மைப்போன்ற	ततः	அப்பொழுது
विपश्चितः अपि	பண்டிதர்கள் கூட	शास्त्रविपश्चित्वं	சாஸ்திரங்களில் நைபுண்
रोषेण	கோபத்தால்		யம் சம்பாதிப்பது
गृह्यन्ते यदि	ஆக்ரமிக்கப்படுவார்	केवलं	முழுவதும்
	களானால்	श्रमः एव हि	வீணை வருத்தந்தானே.

तस्मात् प्रसीद शत्रुघ्न राक्षसेन्द्र दुरासद ॥ ८ ॥

युक्तायुक्तं विनिश्चित्य दूतदण्डो विधीयताम् ॥ ९ ॥

दुरासद	“ எவராலும் எதிர்க்கக் கூடாதவரும்	प्रसीद	கோபசாந்தி அடைவீராக ;
शत्रुघ्न	பகைவரை வதைக்க வல்லவருமான	युक्तायुक्तं	யுத்தாயுத்தத்தை
राक्षसेन्द्र	ராक्षஸமன்னனே !	विनिश्चित्य	ஆராய்ந்து,
तस्मात्	ஆகையால்	दूतदण्डः	தூதனுக்குத் தண்டனை
		विधीयतां	விதிக்கப்பட்டும்.

विभीषणवचः श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः । रोषेण महताऽऽविष्टो वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥ १० ॥

राक्षसेश्वरः	ராக்கசேசுவரனான	रोषेण	கோபத்தால்
रावणः	ராவணன்	आविष्टः	மெய்மறந்தவனாய்
विभीषणवचः	விபீஷணரது வசனத்	उत्तरं	மேல்வரும்
श्रुत्वा	கேட்டு [தை	वाक्यं	மொழியை
महता	மஹத்தான	अब्रवीत्	சொன்னான் :—

न पापानां वधे पापं विद्यते शत्रुसूदन । तस्मादेनं वधिष्यामि वानरं पापचारिणम् ॥ ११ ॥

शत्रुसूदन	“பகைவர்களை அழிப் பவனே!	न विद्यते	இல்லை ;
पापानां	துஷ்டர்களுக்கு (விதிக்கும்)	तस्मात्	ஆதலின்
वधे	கொலைத்தண்டனையில்	पापचारिणं	பாபச்செய்கைகளைப்
पापं	அதர்மம்	एनं	இந்த [பரியும்
		वानरं	வானரத்தை
		वधिष्यामि	கொல்லப்போகிறேன்.”

अधर्ममूलं बहुदोषयुक्तमनार्यजुष्टं वचनं निशम्य ।

उवाच वाक्यं परमार्थतत्त्वं विभीषणो बुद्धिमतां वरिष्ठः ॥ १२ ॥

अधर्ममूलं	அதர்மத்திற்கு வேரா யும்	निशम्य	கேட்டு,
बहुदोषयुक्तं	வெகு தோஷங்களுக் கிடமாயும்	बुद्धिमतां	புத்திமான்களுக்குள்
अनार्यजुष्टं	அயோக்யர்களுக்கேற் றதுமான	वरिष्ठः	உத்தமரான
वचनं	வசனத்தை	विभीषणः	விபீஷணர்
		परमार्थतत्त्वं	பரமார்த்தசாரமாகிய
		वाक्यं	தர்மவியமத்தை
		उवाच	கூறினார் :—

प्रसीद लङ्केश्वर राक्षसेन्द्र धर्मार्थयुक्तं वचनं शृणुष्व ।

दूता न वध्याः समयेषु राजन् सर्वेषु सर्वत्र वदन्ति सन्तः ॥ १३ ॥

लङ्केश्वर	“லங்கேசுவரே!	राजन्	அரசே!
राक्षसेन्द्र	ராக்கசேந்திரரே!	सर्वत्र	எங்கெயும்
प्रसीद	கோபத்தைத் தணித்துக் கொள்வீராக;	सर्वेषु समयेषु	எல்லாக் காலங்களிலும்
धर्मार्थयुक्तं	தர்மார்த்தங்களுக் கொத்திருக்கிற	दूताः	தூதர்கள்
वचनं	வசனத்தை	वध्याः न	கொல்லத்தகாதவர் களென்று
शृणुष्व	கேட்பீராக;	सन्तः	பெரியோர்கள்
		वदन्ति	சொல்லுகிறார்கள்.

असंशयं शत्रुरयं प्रवृद्धः कृतं हानेनाप्रियमप्रमेयम् ।

न दूतवध्यां प्रवदन्ति सन्तो दूतस्य दृष्टा बहवो हि दण्डाः ॥ १४ ॥

अथ “இவன்
प्रवृद्धः மிகக் கொடிய
शत्रुः சத்ரு;
असंशयं சந்தேகமில்லை.
अनेन இவனால்
अप्रमेयं அளவிடக்கூடாத
अप्रियं அணிவட்டம்
कृतं உண்டாக்கப்பட்டது.
दूतस्य தூதனுக்கு

बहुवः பல
दण्डाः தண்டனைகள்
दृष्टाः விதிக்கப்பட்டிருக்கின்
सन्तः சத்புருஷர்கள் [முன.
दूतवध्यां हि தூதனைக் கொலை செய்
யலாமென்பதை (மாத்
திரம்)
न प्रवदन्ति हि எங்கும் எடுத்துரைக்
கவில்லை.

वैरूप्यमङ्गेषु कशाभिघातो मौण्ड्यं तथा लक्षणसन्निपातः ।

एतान् हि दूते प्रवदन्ति दण्डान् वधस्तु दूतस्य न नः श्रुतोऽस्ति ॥ १५ ॥

दूते “தூதன் விஷயத்தில்
वैरूप्यं அங்கபங்கஞ்செய்தல்
कशाभिघातः கசையாஸடித்தல்
मौण्ड्यं மொட்டையடித்தல்
अङ्गेषु அங்கங்களில்
लक्षणसन्निपातः தெரியும்படியாய்ப்
பச்சை முதலிய குறி
யிட்டுச் சுடுதல் என்கிற

एतान् இந்த
दण्डान् तथा தண்டனைகளை மாத்திரம்
प्रवदन्ति விதித்திருக்கிறார்கள்.
दूतस्य தூதனுக்கு
वधः तु கொலைத்தண்டனை மாக்
नः நமக்குள் [திரம்
श्रुतः வதந்தி
न अस्ति हि இல்லவே இல்லை.

कथञ्च धर्मार्थविनीतबुद्धिः परावरप्रत्ययनिश्चितार्थः ।

भवद्विधः कोपवशे हि तिष्ठेत् कोपं नियच्छन्ति हि सत्त्वधन्तः ॥ १६ ॥

धर्मार्थ- } “தர்மார்த்தங்களில்
विनीतबुद्धिः } திருந்திய புத்தியுடை
யவரும்
परावरप्रत्यय- } ஸம்பிரதாய பிரயோகங்
निश्चितार्थः } களில் நன்கு தேறியவ
ருடான
भवद्विधः தங்களைப்போன்றவர்

कोपवशे கோபத்தின் வசத்தில்
कथं हि எப்படித்தான்
तिष्ठेत् இருக்கலாம்?
सत्त्वधन्तः च நீதி வழுவாதவர்களென்
कोपं கோபத்தை [முல்
नियच्छन्ति हि அடக்குகின்றார்கள்
எல்லவா?

न धर्मवादे न च लोकवृत्ते न शास्त्रबुद्धिग्रहणेषु चापि ।

विद्येत कश्चित्तव वीर तुल्यस्त्वं ह्युत्तमः सर्वसुरासुराणाम् ॥ १७ ॥

वीर “ஹே! வீரரே!
तव உமக்கு
तुल्यः இணையானவர்
कश्चित् अपि ஒருவராவது
धर्मवादे தர்மங்களை எடுத்துரைப்
न विद्येत இல்லை; [பதில்
लोकवृत्ते च லோகவியவஹாரத்தி
न இல்லை; [அம்

शास्त्रबुद्धि- } சாஸ்திரங்களின் நுட்
ग्रहणेषु च } பங்களை ஆராய்ந்தெடுக்
கும் விஷயங்களிலும்
न இல்லை;
सर्वसुरासुराणां சைகலமான தேவா
ஸூரர்களிலும்
एवं हि நீர் ஒருவரே
उत्तमः உத்தமரானவர்.

न चाप्यस्य कपेर्घाते कश्चित्पश्याम्यहं गुणम् । तेष्वयं पात्यतां दण्डो यैरयं प्रेषितः कपिः ॥

அபி “அன்றியும்
அச்ய இந்த
கபே: குரங்கின்
घाते கொலையில்
कश्चित् ஒரு
गुणं च குணத்தையாவது
अहं நான்
न पश्यामि காணவில்லை.

अयं இந்த
कपि: வானாம்
यै: எவர்களால்
प्रेषितः எவியனுப்பப்பட்டதோ,
तेषु அவர்களிடத்தில்
अयं இந்த
दण्डः தண்டனை
पात्यतां விதிக்கப்படவேண்டும்.

साधुर्वा यदि वाऽसाधुः परैरेष समर्पितः । ब्रुवन् परार्थं परवान्न दूतो वधमर्हति ॥ १९ ॥

एष: “இவன்
साधुः वा ஸாதுவாயிருந்தாலும்
असाधुः वा கெட்டவனாயிருந்தாலும்
परै: அன்பர்களால்
समर्पितः அனுப்பப்பட்டு

परार्थं பிறரது செய்தியை
ब्रुवन् சொல்லுகிற
परवान्न பராதீனப்பட்ட
दूतः தூதன் ;
यदि இப்படியிருப்பதால்
वधं கொலைத்தண்டனைக்கு
न अर्हति ஏற்றவன் அல்லன்.

अपि चास्मिन् हते राजन्नान्यं पश्यामि खेचरम् । इह यः पुनरागच्छेत् परं पारं महोदधेः ॥
तस्मान्नास्य वधे यत्नः कार्यः परपुरञ्जय । भवान् सेन्द्रेषु देवेषु यत्नमास्थातुमर्हति ॥ २१ ॥

परपुरञ्जय “சத்ருக்களின் கோட்
டைகளை வெல்லுகின்ற
राजन् வேந்தே !
अस्मिन् இவன்
हते अपि கொலையுண்டழிந்தால்
महोदधे: சமுத்திரத்தின்
परं தூரத்திலிருக்கும்
इह पारं இந்தக் கரைக்கு
पुनः புதிதாய்
यः எவன்
आगच्छेत् வருவான் ?
खेचरं வானத்தில் ஸஞ்சரிக்கக்

अन्यं च வேறொருவனையும்
न पश्यामि நான் காணவில்லை
तस्मात् ஆகையால்
अस्य இவனுடைய
वधे கொலையில்
यत्नः பிரயத்தனம்
न कार्यः செய்யவேண்டாம்.
भवान् நீர்
सेन्द्रेषु இந்திரனுள்ளிட்ட
देवेषु தேவர்களிடத்தில்
यत्नं சுறுசுறுப்பை
आस्थातु காட்ட
अर्हति வேண்டியது.

अस्मिन् विनष्टे न हि दूतमन्यं पश्यामि यस्तौ नरराजपुत्रौ ।
युद्धाय युद्धप्रिय दुर्विनीताबुचो जयेद्दीर्घपथावरुद्धौ ॥ २२ ॥

युद्धप्रिय	“ யுத்தத்திற்காசைப் பட்டவரே !	नराजपुत्रौ	மானிடமன்னனின் புத்
अस्मिन्	இவன்	युद्धाय	போர்புரிய [திரர்களை
विनष्टे	அழிந்துவிட்டால்	यः	எவன்
दुर्विनीतौ	தூஷ்டர்களும்	उद्योजयेत्	தூண்டியனுப்புவானே
दीर्घपथावरुद्धौ	வெகுதூரத்திலிருக்கின்	अन्यं	(அப்படிப்பட்ட)
तौ •	றவர்களுமான அவ்விரண்டு	दूतं हि	வேறொரு தூதனொருவனையாவது
		न पश्यामि	நான்றிந்திலேன்.

अस्मिन् हते वानरयूथमुख्ये सर्वापवादं प्रवदन्ति सन्तः ।

न हि प्रपश्यामि गुणं यशो वा लोकापवादो भवति प्रसिद्धः ॥ २३ ॥

वानरयूथमुख्ये	“ வானரப்படையில் சிறந்த	गुणं	ஒரு குணத்தையாவது,
अस्मिन्	இவன்	यशः वा	ஒரு கீர்த்தியையாவது
हते	கொல்லப்படும் விஷயத் தில்	न प्रपश्यामि	நான் கொஞ்சமும் காணவில்லை.
सर्वापवादं	ஸர்வவிதப்பழியை	प्रसिद्धः	பிரசித்தமான
सन्तः	பெரியோர்கள்	लोकापवादः	லோகாபவாதம்
प्रवदन्ति	பேசுவார்கள்.	हि	மாத்திரம்
		भवति	விளையும்.

मूढैः प्रगल्भैरपि दुर्विनीतैर्यैर्वानरोऽयं पुरुषैर्विसृष्टः ।

तेषां वधार्थं कुरु वीर यत्नं शीघ्रं विनाशाय निशाचरेन्द्र ॥ २४ ॥

अपि	“ மேலும்	पुरुषैः	புருஷர்களால்
निशाचरेन्द्र	ராசுசுவேந்தே !	विसृष्टः	அனுப்பப்பட்டதோ
वीर	வீரரே !	तेषां	அவர்களின்
अयं वानरः	இந்த வானரம்	विनाशाय	அழிவுக்கு
दुर्विनीतैः	தூன்மார்க்கர்களாய்	वधार्थं	கொலைக்குவேண்டிய
प्रगल्भैः	அகம்பாவங்கொண்ட	यत्नं	ஏற்பாட்டை
मूढैः	புத்தி தடுமாறிய	शीघ्रं	விரைவில்
यैः	எந்த	कुरु	செய்வீராக

कुरुष्व तावत् परमप्रयत्नं धर्मं समास्थाय सुरेन्द्रशत्रो ।

देवेषु सर्वेषु सवासवेषु दैत्येषु सर्वेषु सदानवेषु ॥ २५ ॥

सुरेन्द्रशत्रो	“ தேவேந்திரரின் சத்துருவே !	सर्वेषु दैत्येषु	ஸகல தைத்தியர்களிடத்
सवासवेषु	இந்திரனுள்ளிட்ட	धर्मं	தர்மத்தை [திலும்
सर्वेषु	ஸகல	समास्थाय	அனுஸரித்துக்கொண்டு
देवेषु	தேவர்களிடத்திலும்	तावत्	இப்பொழுதே
सदानवेषु	தானவர்களுள்ளிட்ட	परमप्रयत्नं	வேண்டிய முயற்சியை
		कुरुष्व	மேற்கொள்வீராக.

कृत्वा प्रयत्नं सुदृढं सुशीघ्रं पद्मावयमेवं मनसा प्रगृह्य ।

तौ राजपुत्रौ विनिगृह्य वीरौ जयं परं प्राप्स्यसि राक्षसेन्द्र ॥ २६ ॥

राक्षसेन्द्र	“ ராக்ஷஸேந்திரரே !	सुशीघ्रं कृत्वा	மிக்க விரைவில் செய்து
एवं	மேற்சொல்லிய	वीरौ	வீரர்களான
मद्मावयं	என் பேச்சை	तौ	அந்த
मनसा	மனதோடு	राजपुत्रौ	ராஜகுமாரர்களிருவர்
प्रगृह्य	அங்கீகரித்து	विनिगृह्य	அழித்து [களையும்
सुदृढं	மிகவும் திடமான	परं जयं	கிறந்த ஜயத்தை
प्रयत्नं	பிரயத்னத்தை	प्राप्स्यसि	பெறுவீராக.

पराक्रमोत्साहमनस्विनां च सुरासुराणामपि दुर्जयेन ।

त्वया मनोनन्दन नैर्ऋतानां युद्धायतिर्नाशयितुं न युक्ता ॥ २७ ॥

नैर्ऋतानां	“ ராக்ஷஸர்களின்	सुरासुराणां अपि	தேவர்களுக்கும் அஸு- ரர்களுக்கும் கூட
मनोनन्दन	மனங்களுக்கு பெரும் களிப்பை அளிப்பவரே !	दुर्जयेन	சலியாத
पराक्रमोत्साह- मनस्विनां च	பராக்கிரமும், உத்ஸா ஹமும், தைர்யமும் படைத்தவர்களுக்கும்	त्वया	உம்மால்
		युद्धायतिः	யுத்தமாகிற ஸபம்
		नाशयितुं	தடுத்து விடுவதற்கு
		न युक्ता	உரியதன்று.

हिताश्च शूराश्च समाहिताश्च कुलेषु जाताश्च महागुणेषु ।

मनस्विनः शस्त्रभृतां वरिष्ठाः कोट्यग्रतस्ते सुभृताश्च योधाः ॥ २८ ॥

ते	“ உமது	मनस्विनः	உத்ஸாஹம் கொண்ட வர்களாயும்
अग्रतः	ஸன்னிதியில்	शस्त्रभृतां	ஆயுதம் பிடித்தவர்களில்
हिताः च	ஹிதம் செய்பவர்களா	वरिष्ठाः	உத்தமர்களுமாய்
शूराः च	சூரர்களாயும் [யும்	सुभृताः	நல்ல பிருத்யர்களுமான
समाहिताः च	நன்மையை நாடுகிறவர்	योधाः	யுத்தவீர்கள்
महागुणेषु	உத்தமமான [களாயும்	कोटि च	கோடிக்கணக்காயிருக் கிறார்கள்.
कुलेषु	குலங்களில்		
जाताः च	உதித்தவர்களாயும்		

तदेकदेशेन बलस्य तावत् केचित्तवादेशकृतोऽभियान्तु ।

तौ राजपुत्रौ विनिगृह्य युद्धे परेषु ते भावयितुं प्रभावम् ॥ २९ ॥

तत्	“ ஆதலின்	बलस्य	சேனையின்
तौ राजपुत्रौ	அவ்விரண்டு ராஜகுமா	एकदेशेन	ஒரு பகுதியோடு
युद्धे	சண்டையில் [ரர்களை	केचित्	சிலர்
विनिगृह्य	நிகரஹித்து	तव	உமது
परेषु	சத்ருக்களிடத்தில்	आदेशकृतः	ஆக்கையை முடிப்பவர்
ते प्रभावं	உமது பிரபாவத்தை	तावत्	இப்பொழுதே [களாய்
भावयितुं	நிலைநாட்டுவதற்கு	अभियान्तु	புறப்பட்டுப்போகட்டும்.”

निशाचराणामधिपोऽनुजस्य विभीषणस्योत्तमवाक्यमिष्टम् ।

जग्राह बुद्ध्या सुरलोकशत्रुर्पहावलो राक्षसराजमुख्यः ॥ ३० ॥

महाबलः मஹாபலிஷ்டனும்
 राक्षसराजमुख्यः ராக்ஷஸராஜர்களுக்குத்
 தலைவனும்
 सुरलोकशत्रुः தேவலோகத்திற்குப்
 பகைவனுமான
 निशाचराणां அரக்கர்களின்
 अधिपः மன்னன்

अनुजस्य தம்பியான
 विभीषणस्य விபீஷணரின்
 उत्तमवाक्यं உத்தமமான வாக்
 கியத்தை
 इष्टं ஒப்பவேண்டியதாய்
 बुद्ध्या जग्राह மனதில் பற்றினான்.

किं वा परं ब्रह्म परं त्वसहं सर्वस्य बीजं जगतोऽस्य विष्णोः ।

यदेवदेवस्य परश्च तेजस्तदेव तेजः कपिरेष वीरः ॥ ३१ ॥

वधाय मे वैष्णवतेज एव निःसंशयोऽयं कपिरूपधारी ।

इत्येवमेतद्बहुधा विचिन्त्य रक्षोऽधिपः क्रोधवशं जगाम ॥ ३२ ॥

अयं “இது
 कपिरूपधारी குரங்கு உருவம் எடுத்த
 துக்கொண்டதாய்
 मे वधाय எனது நாசத்திற்காக
 वैष्णवतेजः एव விஷ்ணுவின் சக்தியே
 தான் ;
 निःसंशयः இதில் ஸம்சயமில்லை.
 वीरः வீரனாகும்
 कपिः एषः குரங்காகிய இது
 देवदेवस्य தேவர்களுக்குத் தேவ
 अस्य विष्णोः இந்த விஷ்ணுவின் [ரான
 परं எல்லாவற்றிற்கும் மேலா
 னதும்
 असहं ஸஹிக்கமுடியாததும்

सर्वस्य जगतः तु ஸகல உலகங்களுக்கும்
 बीजं மூலகாரணமாகநிற்பதும்
 परं तेजः பாஞ்ஜோதியென்பது
 यत् च எதுவோ,
 तत् அந்த
 तेजः एव பாஞ்ஜோதிதானோ?
 परं ब्रह्म பரப்பிரம்மம்தானோ?
 किं वा इति என்னவோ?” என்றும்
 एवं बहुधा இப்படிப் பலவிதமாய்
 एतत् இதைப்பற்றி
 रक्षोऽधिपः ராக்ஷஸாதிபன்
 विचिन्त्य திரும்பத்திரும்ப எண்ணி
 क्रोधवशं जगाम மிக ஆத்திரத்துடனி
 நுந்தான்.

क्रोधं च जातं हृदये निरुध्य विभीषणोक्तं वचनं सुपूज्य ।

उवाच रक्षोऽधिपतिर्महात्मा विभीषणं शस्त्रभृतां वरिष्ठम् ॥ ३३ ॥

महात्मा மஹாத்மாவான
 रक्षोऽधिपतिः ராக்ஷஸாதிபன்
 जातं क्रोधं உண்டான கோபத்தை
 हृदये மனத்தில்
 निरुध्य அடக்கிக்கொண்டு
 शस्त्रभृतां ஆயுதம் தரித்தவர்களில்

वरिष्ठं உத்தமரான
 विभीषणं விபீஷணரையும்
 विभीषणोक्तं விபீஷணரால் சொல்லப்
 वचनं च வசனத்தையும் [பட்ட
 सुपूज्य கௌரவித்து
 उवाच பேசினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे द्विपञ्चाशः सर्गः ॥ ५२ ॥

आदितः श्लोकाः 14013

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2223

त्रिपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்துமன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ५३ ॥

हनुमत्पुच्छदहनम्—ஹனுமாரின் வாலில் தீ இட்டது.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा दशग्रीवो महात्मनः । देशकालहितं वाक्यं भ्रातुरुत्तरमब्रवीत् ॥ १ ॥.

दशग्रीवः	தசகிரீவன்	तस्य	அந்த
तद्वचनं	அவர் சொன்ன செய்தியை	भ्रातुः	தம்பியான
देशकालहितं	தர்மநியமங்களுக்கும், தற்காலத்திற்குமிணங்	महात्मनः	மஹாத்மாவிற்கு
श्रुत्वा	அறிந்து [கியதாய்]	उत्तरं वाक्यं	பின்வரும் மறு மொழியை
		अब्रवीत्	உரைத்தான் :—

सम्यगुक्तं हि भवता दूतवध्या विगर्हिता । अवश्यन्तु वधादन्यः क्रियतामस्य निग्रहः ॥

भवता	“உன்னால்	अस्य	இதற்கு
उक्तं	சொல்லப்பட்டது	वधात्	கொலைத் தண்டனையைத் தவிர
सम्यक्	சரியாயிருக்கிறது.	अन्यः	வேறு யாதேனுமொரு
दूतवध्या	தூதனைக் கொல்வதென் பது	निग्रहः	தண்டனை
विगर्हिता हि	குற்றமே.	अवश्यं	அவசியம்
तु	ஆயினும்	क्रियतां	விதிக்கப்படவேண்டும்.

कपीनां किल लाङ्गूलमिष्टं भवति भूषणम् । तदस्य दीप्यतां शीघ्रं तेन दग्धेन गच्छतु ॥

कपीनां	“குரங்குகளுக்கு	तत्	அது
लाङ्गूलं किल	வால்தான்	शीघ्रं	விரைவில்
इष्टं	மிக்க ஆசை வைக்கப்	दीप्यतां	தீயிடப்பட்டும்.
भूषणं	பூஷணமாய் [பட்ட	दग्धेन	எரிந்துபோன
भवति	உள்ளது.	तेन	அதனுடன்
अस्य	இவனுடைய	गच्छतु	திரும்பிப்போகட்டும்.

ततः पश्यन्त्विमं दीनमङ्गवैरूप्यकश्चितम् । समित्रज्ञातयः सर्वे बान्धवाः ससुहृज्जनाः ॥४॥

इमं	“இவனை	ससुहृज्जनाः	இவ்வுடனணக்களோடு கூடியவர்களுமான
अङ्गवैरूप्यकश्चितं	அங்கபங்கப்பட்டு வருந்துபவனாயும்	बान्धवाः	பந்துக்கள்
दीनं	தூர்த்தசையிலிருப் பவனாயும்	सर्वे	எல்லோரும்
समित्रज्ञातयः	மித்ரர்களோடும் க்ரூர களோடுங்கூடியவர்களும்	ततः	அங்கே
		पश्यन्तु	காணட்டும்

आज्ञापयद्राक्षसेन्द्रः पुरं सर्वं सचत्वरम् । लाङ्गूलेन प्रदीप्तेन रक्षोभिः परिणीयताम् ॥५॥

सचत्वरं	“ பல வீதிகளின் சந்தி	रक्षोभिः	அரக்கர்களால்
पुरं	பட்டணம் [களுட்பட	परिणीयतां	இழுத்துக்கொண்டு
सर्वं	முற்றிலும்		செல்லப்பட்ட்டும்.”
प्रदीप्तेन	நன்றாய்த் தீப்பற்றி		(என்று)
	எரிகின்ற	राक्षसेन्द्रः	ராக்கசேஸந்திரன்
लाङ्गूलेन	வா லுடனே	आज्ञापयत्	ஆகாபித்தான்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राक्षसाः क्रोधमूर्च्छिताः । वेष्टयन्ति स्म लाङ्गूळं जीर्णैः कार्पासकैः पटैः ॥

क्रोधमूर्च्छिताः	குரோதம் மிகுந்திருந்த	जीर्णैः	கிழிந்துபோன
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	कार्पासकैः	பருத்திப்பஞ்சில் நெய்த
तस्य	அவனுடைய	पटैः	துணிகளால்
तत् वचनं	அந்த உத்திரவை	लाङ्गूळं	வாலை
श्रुत्वा	கேட்டு	वेष्टयन्ति स्म	சுற்றினார்கள்.

संवेष्ट्यमाने लाङ्गूले व्यवर्धत महाकपिः । शुष्कमिन्धनपासाद्य वनेष्विव हुताशनः ॥
तैलेन परिषिच्याथ तेऽग्निं तत्राभ्यपातयन् ॥ ७ ॥

लाङ्गूले	வால்	व्यवर्धत	ஒங்கி வளர்ந்தார்.
संवेष्ट्यमाने	சுற்றப்படுகையில்	अथ	அப்பொழுது
महा कपिः	பெருவானார்	ते	அவர்கள்
हुताशनः	தீ	तैलेन	எண்ணெயால்
वनेषु	காடுகளில்	परिषिच्य	நன்றாக நனைத்து
शुष्कं इन्धनं	உலர்ந்த விறகை	तत्र	அதில்
आसाद्य	பற்றிக்கொண்டு	अग्निं	தீயை
इव	எப்படியோ அப்படி	अभ्यपातयन्	மூட்டினார்கள்.

लाङ्गूलं संप्रदीप्तं तु द्रष्टुन्तस्य हनूमतः । सहस्रीबालवृद्धाश्च जग्मुः प्रीता निशाचराः ॥

सहस्रीबालवृद्धाः	ஸ்திரீகளோடும் குழந்தைகளோடும் முதியோரோடும் கூடினவர்க	संप्रदीप्तं	கொழுந்துவிட்டெரி
		लाङ्गूलं	வாலை [கின்ற
		तु	அப்பொழுது
निशाचराः	அரக்கர்கள் [ளாய்	द्रष्टुं	பார்க்க
तस्य	அந்த	प्रीताः	ஆசைப்பட்டவர்களாய்
हनूमतः	ஹனுமாரின்	जग्मुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

लाङ्गूलेन प्रदीप्तेन राक्षसांस्तानपातयत् । रोषामर्षपरीतात्मा बालसूर्यसमाननः ॥ ९ ॥

रोषामर्षपरीतात्मा	கோபாவேசத்திலிருப்பவராய்	तान् राक्षसान्	அந்த அரக்கர்களை
		प्रदीप्तेन	எரிந்துகொண்டிருக்கிற
बालसूर्यसमाननः	இளம் சூரியன்போல் முகமுடையவரான அவர்	लाङ्गूलेन	வா லினால்
		अपातयत्	அடித்துத் தள்ளினார்.

भूयः	மறுபடியும்
निबद्धः	கட்டுண்டவராய்
तत्कालसदृशीं	அந்தக்காலத்திற்கேற் றதை
मतिं कृतवान्	ஆலோசிக்கலாண்ர்.

खलु	ஏனெனில்
निबद्धस्य अपि	கட்டுண்டிருப்பவனாயி
मे	எனக்கு [னும்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்
न शक्ताः	சடரகமாட்டார்கள் ;
कामम्	இதில் சந்தேகமில்லை.

கூதா ந	செய்து முடித்ததாகாது.
एते दुरात्मानः	இந்த துராத்மாக்கள்
भर्तृशासनात् तु	அரசனது ஆக்கை
	என்பதாலேயே
चरन्तं	ஒடித்திரியுமென்னை
बध्नन्ति	கட்டியிருக்கிறார்கள்.

ராமசய	ஸ்ரீராமருடைய
பிரீத்யம்	திருவுள்ளப்படி
	நடப்பதற்காக
இஃசம்	(இவை) இத்தனையும்
அஃ	நான்
விபஹிஸ்யே	பொறுத்துக்கொள்வேன்.

நிஷாக்ஷயே	பகற்பொழுதில்
அவத்யம்	அவசியமாய்
द्रष्टव्या एव	பார்க்கவேண்டியதே ;
इति	இக்காரணத்தால்
पुनः एव	இன்னொருதரம்
लङ्का	லங்கை
वारयितव्या हि	சுற்றிப்பார்க்கவேண்டிய
भवेत्	ஆகிறது. [தாகவே

कामं बद्धस्य मे भूयः पुच्छस्योद्दीपनेन च । पीडां कुर्वन्तु रक्षांसि न मेऽस्ति मनसः श्रमः ॥

पुच्छस्य	வாலுக்கு	पीडां	உபத்திரவத்தை
उद्दीपनेन च	தீழுட்டிக்கொளுத்துவதாலும்	रक्षांसि	அரக்கர்கள்
बद्धस्य	கட்டுண்டிருக்கிற	कुर्वन्तु	செய்யட்டும் ;
मे	எனக்கு	मे	எனது
भूयः	மேன்மேலும்	मनसः	மனதிற்கு
कामं	வேண்டியமட்டும்	श्रमः	ஆயாசம்
		न अस्ति	உண்டாகமாட்டாது."

ततस्ते संवृताकारं सचवन्तं महाकपिम् । परिगृह्य ययुर्हृष्टा राक्षसाः कपिकुञ्जरम् ॥१६॥

ते राक्षसाः	அவ்வரக்கர்கள்,	परिगृह्य	கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு,
संवृताकारं	உட்கருத்தை வெளியிற் காட்டாதவராய்	ततः	அதனால்
सचवन्तं	கம்பீரமாயிருக்கும்	हृष्टाः	ஸந்தோஷமுடையவர்
कपिकुञ्जरं	வானரோத்தமரான	ययुः	களாய் வெளிப்பட்டார்கள்.
महाकपिं	மஹாகபியை		

शङ्खभेरीनिनादैस्तं घोषयन्तः स्वकर्मभिः । राक्षसाः क्रूरकर्माणश्चारयन्ति स्म तां पुरीम् ॥

शङ्खकर्माणः	கொடுஞ்செயல் புரியும்	घोषयन्तः	பேரிரைச்சல் ஆகும்படி செய்துகொண்டு
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	तां पुरीं	அந்நகரில்
स्वकर्मभिः	தங்கள் செய்கைகளாலும்	तं	அவரை
शङ्खभेरीनिनादैः	சங்கம், பேரிகை முதலிய சத்தங்களாலும்	चारयन्ति स्म	இழுத்துத் திரிந்தார்கள்.

अन्वीयमानो रक्षोभिर्ययौ सुखमरिन्दमः । हनुमांश्चारयामास राक्षसानां महापुरीम् ॥१८॥

अरिन्दमः	பகைவரை அழிக்கவல்ல	सुखं	இஷ்டபூர்வமாகவே
हनुमान्	ஹனுமார்	ययौ	சென்றார் ;
रक्षोभिः	அரக்கர்களால்	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
अन्वीयमानः	பின் தொடரப்பட்டவராய்	महापुरीं	பெருநகரை
		चारयामास	நன்கறிந்துகொண்டார்.

अथापश्यद्विमानानि विचित्राणि महाकपिः । संवृतान् भूमिभागांश्च सुविभक्तांश्च चत्वरान् ॥

अथ	அப்பொழுது	भूमिभागान् च	இடங்களையும்
महाकपिः	வானரோத்தமர்	सुविभक्तान्	அழகாய் வகுக்கப்பட்ட
विचित्राणि	விசித்திரமான	चत्वरान्	நாற்சந்திகளையும்
विमानानि	விமானங்களையும்	अपश्यत्	கண்டுகொண்டார்.
संवृतान्	மதிவெடுத்து மறைக்கப்பட்ட		

वीथीश्च गृहसंवाधाः कपिः शृङ्गाटकानि च । तथा रथोपरथ्याश्च तथैव गृहकान्तरान् ॥
गृहांश्च मेघसङ्काशान्दर्श पवनात्मजः ॥ २० ॥

पवनात्मजः वायுகுமாரரான
கபி: வானார்
गृहसंवाधा: வீடுகளடர்ந்துள்ள
वीथी: च வீதிகளையும்
शृङ्गाटकानि च நான்குபுறமும் வழி
யுள்ள இடங்களையும்
तथा அவ்வாறே

रथोपरथ्या: च பெரிய வீதிகளையும்
சிறிய வீதிகளையும்
तथा एव அவ்வண்ணமே
गृहकान्तरान् வீடுகளின் கரடுமுர
டான சந்துகளையும்
मेघसङ्काशान् மேகம்போன்ற
गृहान् च மாளிகைகளையும்
दर्श कண்டுகொண்டார்.

चत्वरेषु चतुष्केषु राजमार्गे तथैव च । घोषयन्ति कपिं सर्वे चार इत्येव राक्षसाः ॥ २१ ॥

चत्वरेषु एव சந்திகளிலும்
चतुष्केषु तथा சாவடிகளிலும்
राजमार्गे च ராஜவீதியிலும்
राक्षसा: அரக்கர்கள்

सर्वे एव அனைவரும்
कपिं வானாரை
चार: इति “சாரன்” என்று
घोषयन्ति கூச்சலிட்டார்கள்.

स्त्रीबालवृद्धा निर्गमुस्तत्र तत्र कुतूहलात् । तं प्रदीपितलाङ्गूलं हनुमन्तं दिदृक्षुः ॥ २२ ॥

स्त्रीबालवृद्धा: மங்கையரும் வாலிபரும்
முதியவரும்
प्रदीपितलाङ्गूलं வாலிலே தீப்பற்றி எரி
கின்ற
तं அந்த
हनुमन्तं ஹனுமாரை

कुतूहलात् அபூர்வவஸ்து என்ப
தால்
दिदृक्षु: காண விரும்பியவர்க
ளாய்
तत्र तल ஆங்காங்கு
निर्गमु: வெளிப்பட்டார்கள்.

दीप्यमाने ततस्तस्य लाङ्गूलाग्रे हनूमतः । राक्षस्यस्ता विरूपाक्ष्यः शंसुर्देव्यास्तदप्रियम् ॥

तस्य அந்த
हनूमतः ஹனுமாருடைய
लाङ्गूलाग्रे வாலின் நுனி
दीप्यमाने அக்னிபற்றி எரியவே
विरूपाक्ष्यः விருபமான கண்களை
யுடைய

ता: राक्षस्य: அவ்வரக்கியர்கள்
तत: அங்கிருந்து
तव அந்த
अप्रियं அறிவட்டமான செய்
देव्या: தேவிக்கு [தையை
शंसु: அறிவித்தார்கள்.

यस्त्वया कृतसंवादः सीते ताम्रमुखः कपिः । लाङ्गूलेन पद्मिनेन स एष परिणीयते ॥

सीते “ஓ ஸீதே!
ताम्रमुखः சிவந்த முகமுடைய
य: कपि: எந்தக் குரங்கு
त्वया உன்னுடன்
कृतसंवादः பேசிக்கொண்டிருந்

स: அதே
एष: இது.
पद्मिनेन தீப்பற்றியெரிகின்ற
लाङ्गूलेन வாலுடன்
परिणीयते கண்டபடி இழுக்கப்
படுகின்றது.”

தேதோ,

श्रुत्वा तद्वचनं क्रूरमात्मापहरणोपमम् । वैदेही शोकसन्तप्ता हुताशनमुपागमत् ॥ २५ ॥

आत्मापहणोपमं உயிரைப் பறித்தது

क्रूरं கொடுமையான [போல்]

तत् वचनं அவ்வசனத்தை

श्रुत्वा கேட்டு,

वैदेही வைதேஹி

शोकसन्तप्ता சோகத்தால் பரிதபித்து

हुताशनं அக்னிதேவனை

उपागमत् மனதினுள் நினைத்தாள்.

मङ्गलाभिमुखी तस्य सा तदाऽऽसीन्महाकपेः । उपतस्थे विशालाक्षी प्रयता हव्यवाहनम् ॥

सा அந்த

विशालाक्षी தடங்கண்ணாள்

तस्य அந்த

महाकपेः மஹாகபிக்கு

मङ्गलाभिमुखी ஆசீர்வாதம் செய்ய

மனங்கொண்டவளாய்

आसीत् ஆனாள் ;

तदा அப்பொழுது

प्रयता தூய்மையுடன்

हव्यवाहनं அக்னிதேவனை

उपतस्थे தாழ் நின்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

यद्यस्ति पतिशुश्रूषा यद्यस्ति चरितं तपः । यदि चास्त्येकपत्नीत्वं शीतो भव हनूमतः ॥

पतिशुश्रूषा “பர்த்தாவை ஏற்றபடி

உபசரித்தல்

अस्ति यदि (என்னிடம்)உண்டானால்,

तपः चरितं தவத்தை விதிப்படி

अस्ति यदि உண்டானால், [புரிதல்

एकपत्नीत्वं च பதிதானே கதியென்ற

अस्ति यदि உண்டானால், [டைதலும்

हनूमतः ஹனுமாருக்கு

शीतः भव குளிரந்து தோன்றியருளல் வேண்டும்.

यदि किञ्चिदनुक्रोशस्तस्य मय्यस्ति धीमतः । यदि वा भाग्यशेषो मे शीतो भव हनूमतः ॥

धीमतः तस्य “அறிவிற்கிறந்த அவ

मयि என்னிடத்தில் [ருக்கு

अनुक्रोशः அன்பென்பது

किञ्चित् சிறிதேனும்

अस्ति यदि உண்டேயானால்,

वा அதுவுமன்றி

मे எனக்கு

भाग्यशेषः அதிர்ஷ்டலேசம்

यदि உண்டேயானால்

हनूमतः ஹனுமாருக்கு

शीतः भव குளிரந்து தோன்றிய

ருளல் வேண்டும்.

यदि मां वृत्तसंपन्नां तत्समागमञ्जालसाम् । स विजानाति धर्मात्मा शीतो भव हनूमतः ॥

धर्मात्मा सः “தர்மஸ்வரூபியான அவர்

मां என்னை

तत्समागम- } அவரை அடைவதென்

लालसां } றையே பிரார்த்தித்துக்

கொண்டிருக்கும்

वृत्तसंपन्नां நன்னெறி தவருதவளாய்

विजानाति यदि அறிவாரானால்

हनूमतः ஹனுமாருக்கு

शीतः भव குளிரந்து தோன்றியரு

ளல் வேண்டும்.

यदि मां तारयेदार्यः सुग्रीवः सत्यसङ्गरः । अस्मादुःखान्महाबाहुः शीतो भव हनूमतः ॥

महाबाहुः “பெருந்தோளுடையவ

सत्यसङ्गरः ஸத்யஸந்தரும் [ரும்

आर्यः सुग्रीवः பூஜ்பருமான சுக்ரீவர்,

अस्मात् இந்த

दुःखात् துயரத்தினின்றும்

मां என்னை

तारयेत् यदि விடுவிப்பார் என்றால்

हनूमतः ஹனுமாருக்கு

शीतः भव குளிரந்து தோன்றியரு

ளல் வேண்டும்.”

ततस्तीक्ष्णार्चिरव्यग्रः प्रदक्षिणशिखोऽनलः । जज्वाल मृगशावाक्ष्याः शंसन्निव शिवं कपेः ॥

तीक्ष्णार्चिः கொடிய ஜ்வாலையை
உடைய

अनलः அக்னிபகவான்

ततः அதனால்

कपेः வானாருடைய

शिवं நோவற்றிருத்தலை

मृगशावाक्ष्याः மான்குட்டியினது கண்
கள் போன்ற கண்களோ
யுடையவளுக்கு

शंसन् इव (பிரத்யக்ஷமாகத்) தெரி
விப்பதுபோல

अव्यग्रः சாந்தமாய்

प्रदक्षिणशिवः மங்களகரமான ஜ்வலை

जज्वाल எரிந்தார். [புடன்

हनुमज्जनकश्चापि पुच्छानलयुतोऽनिलः । ववौ स्वास्थ्यकरो देव्याः प्रालेयानिलशीतलः ॥

हनुमज्जनकः ஹனுமாரின் தந்தை
யான

अनिलः च வாயுவும்

पुच्छानलयुतः } வாலில் எரியும் தீயுடன்
अपि } கூடினவராயிருப்பினும்

देव्याः தேவிக்கு

स्वास्थ्यकरः திருப்தி செய்பவராய்

प्रालेयानिल- } குளிரந்த பனிக்காற்றாய்
शीतलः }

ववौ வீசினார்.

दह्यमाने च लाङ्गूले चिन्तयामास वानरः । प्रदीप्तोऽग्निरयं कस्मान्न मां दहति पावकः ॥

लाङ्गूले வால்

दह्यमाने च தீப்பற்றி எரிகையில்

वानरः வானார்

चिन्तयामास தனக்குள்ளேயே பின்
கண்டபடி ஆலோசித்
தார்.

प्रदीप्तः “நன்றாய் ஜவலிக்கின்ற

अयं இந்த

अग्निः அக்னிதேவன்

मां என்னை

सर्वतः முற்றிலும்

कस्मात् ஏன்

न दहति எரிக்கவில்லை?

दृश्यते च महाज्वालः करोति न च मे रुजम् । शिशिरस्येव संपातो लाङ्गूलाग्रे प्रतिष्ठितः ॥

महाज्वालः च “மஹத்தான ஜ்வலை
யுடையதாகவே

दृश्यते காணப்படுகின்றது;

मे च எனக்கோ

रुजं “கஷ்டத்தை

न करोति விளைவிக்கவில்லை;

लाङ्गूलाग्रे வாலின் தனியில்

शिशिरस्य குளிரந்த வஸ்துவின்

संपातः கலவை

प्रतिष्ठितः அப்பப்பட்டது

इव போன்றிருக்கிறது.

अथवा तदिदं व्यक्तं यद्दृष्टं प्लवता मया । रामप्रभावादाश्चर्यं पर्वतः सरितां पतौ ॥३५॥

अथवा “ஸந்தேஹங்களுக்கு
இடமில்லை;

व्यक्तं நிச்சயமே;

प्लवता தாண்டுகிற

मया என்னால்

रामप्रभावात् ஸ்ரீராமர் பிரபாவத்தால்

सरितां पतौ ஸமுத்திரத்தில்

पर्वतः மலைபோன்று

दृष्टं காணப்பட்டது

यत् எப்படிப்பட்ட

आश्चर्यं ஆச்சரியமோ

इदं तत् இது அப்படிப்பட்டதே.

यदि तावत् समुद्रस्य मैनाकस्य च धीमतः । रामार्थं संभ्रमस्तादृक्किमग्निर्न करिष्यति ॥

சமுத்ய "ஸமுத்திரராஜருக்கும்
 धीमतः புத்திமானான
 मैनाकस्य च மைனாகத்திற்குமே
 रामार्थं ஸ்ரீராமர் விஷயத்தில்
 तादृक् அப்படிப்பட்ட

संभ्रमः यदि பக்தி என்றால்
 अग्निः அக்னிபகவான்
 तावत् இப்பொழுது
 किं ஏன்
 न करिष्यति உதவிசெய்யாதிருப்பார்?

सीतायाश्चानृशंस्येन तेजसा राघवस्य च । पितुश्च मम सख्येन न मां दहति पावकः ॥
 भूयः स चिन्तयामास मुहूर्तं कपिकुञ्जरः ॥ ३७ ॥

சிதாயா: "வீதையின்
 आनृशंस्येन च தண்ணளியாலும்
 राघवस्य ஸ்ரீராகவருடைய
 तेजसा च திவ்யசக்தியாலும்
 मम पितुः என் தந்தையின்
 सख्येन च உறவாலும்
 पावकः அக்னிபகவான்

मां न दहति என்னை எரிக்கவில்லை."
 सः कपिकुञ्जरः அந்த கபிகுஞ்சரர்
 भूयः இன்னும்
 मुहूर्तं ஒரு முகூர்த்தகாலம்
 चिन्तयामास (மேல் நடக்கவேண்டிய
 தைப்பற்றி மனதினுள்)
 யோசித்தார்.

उत्पताथ वेगेन ननाद च महाकपिः ॥ ३८ ॥

वेगेन கார்யதீர்வாஹசக்தியால்
 अथ च உடனே

महाकपिः மஹாகபி
 उत्पत्तः உயர எழும்பினார்;
 ननाद ஒரு கர்ஜனை செய்தார்.

पुरद्वारं ततः श्रीमाञ्छैलशृङ्गमिवोन्नतम् । विभक्तक्षःसंवाधमाससादानिलात्मजः ॥ ३९ ॥

ततः அதன் பின்பு
 श्रीमान् மஹா புகழ்படைத்த
 अनिलात्मजः வாயுகுமாரர்
 शैलशृङ्गं इव மலைச்சிகரம்போல்
 उन्नतं உயர்ந்ததும்

विभक्तक्षःसंवाधं ராக்ஷதர்களின் நெருக்க
 மில்லாமலுமிருந்தது
 மான

पुरद्वारं ஒரு கோபுரத்தின்மீது
 आससाद ஏறிக்கொண்டார்.

स भूत्वा शैलसङ्काशः क्षणेन पुनरात्मवान् । ह्रस्वतां परमां प्राप्तो बन्धनान्यवशातयत् ॥

आत्मवान् स: அறிவிற்கிறந்த அவர்
 शैलसङ्काशः மலையை நிகர்த்தவராக
 भूत्वा ஆகி
 पुनः மறுபடியும்
 क्षणेन சடக்கென

परमां மிகவும்
 ह्रस्वतां சிறிய உருவத்தை
 प्राप्तः அடைந்தவராய்
 बन्धनानि கட்டுகளை
 अवशातयत् நழுவிவிழச் செய்தார்.

विमुक्तश्चाभवच्छ्रीमान् पुनः पर्वतसन्निभः । वीक्षमाणश्च ददृशे परिधं तोरणाश्रितम् ॥ ४१ ॥

श्रीमान् மஹா புகழ் படைத்த
 அவர்

परिधं உழல்தடியை
 वीक्षमाणः च கண்டவராயும்
 पुनः மீளவும்
 पर्वतसन्निभः च மலைபோல் பருத்து
 விளங்குபவராயும்
 ददृशे காணப்பட்டார்.

विमुक्तः கட்டுகளினின்றும் விடு
 अभवत् ஆனார். [பட்டவராக
 तोरणाश्रितं தோரணவாயிலிலிருந்த

स तं गृह्य महाबाहुः कालायसपरिष्कृतम् । रक्षिणस्तान् पुनः सर्वान् सूदयामास मारुतिः ॥

महाबाहुः पुष्पबलமுடைய
 सः அந்த
 मारुतिः மாருதியார்
 कालायसपरिष्कृतं கறுப்பிரும்பு கட்டிச்
 செப்பனிடப்பெற்ற
 तं அதை

गृह्य பிடுங்கி எடுத்துக்
 पुनः மறுபடியும் [கொண்டு
 तान् அந்த
 रक्षिणः காவலாளர்களை
 सर्वान् எல்லோரையும்
 सूदयामास சாகவடித்தார்.

स तान्निहत्वा रणचण्डविक्रमः समीक्षमाणः पुनरेव लङ्काम् ।

प्रदीप्तलाङ्गूलकृतार्चिमाली प्रकाशतादित्य इवार्चिमाली ॥ ४३ ॥

रणचण्डविक्रमः சண்டையில் உத்தண்ட
 மான விக்கிரமம்
 सः அவர் [படைத்த
 तान् அவர்களை
 निहत्वा கொன்று,
 पुनः இன்னும்
 लङ्का एव லங்கையையே

समीक्षमाणः பார்த்துக்கொண்டு
 प्रदीप्तलाङ्गूल- } வாழிவிட்ட தீயின் ஜ்வா
 कृतार्चिमाली } லைகள் மாலையையாய்த்
 துலங்க
 अर्चिमाली கிரணவரிசையுள்ள
 आदित्यः इव ஸூர்யன்போல்
 प्रकाशत சோபித்தார். (ஆர்ஷம்)

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे त्रिपञ्चाशः सर्गः ॥ ५३ ॥

आदितः श्लोकाः 14056

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2266

चतुःपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம். ॥ ५४ ॥

लङ्कादहनम्—லங்காதஹனம்.

वीक्षमाणस्ततो लङ्कां कपिः कृतमनोरथः । वर्धमानसमुत्साहः कार्यशेषमचिन्तयत् ॥ १ ॥

कपिः வானார்
 कृतमनोरथः மனோரதம் நிறைவேறப்
 பெற்றவராய்
 ततः அதனால்
 वर्धमानसमुत्साहः குதூஹலம் விசேஷிக்க,

लङ्कां லங்கையை
 वीक्षमाणः பார்த்துக்கொண்டு
 कार्यशेषं இன்னும் செய்வவேண்டி
 யதைப்பற்றி
 अचिन्तयत् ஆலோசித்தார்.

किन्तु खल्ववशिष्टं मे कर्तव्यमिह सांप्रतम् । यदेषां रक्षसां भूयः सन्तापजननं भवेत् ॥

इह “இங்கு
 सांप्रतं இப்பொழுது
 कर्तव्यं செய்து முடிக்கவேண்
 मे எனக்கு [டியது
 अवशिष्टं மீதியாய் இருப்பது
 किं नु खलु என்ன?

एषां இந்த
 रक्षसां அரக்கர்களுக்கு
 भूयः இன்னும்
 सन्तापजननं துன்பத்தை விளைவிப்
 यत् எது [பதாக
 भवेत् ஆகும்?

वनं तावत् प्रमथितं प्रकृष्टा राक्षसा हताः । बलैकदेशः क्षपितः शेषं दुर्गविनाशनम् ॥ ३ ॥

वनं	“ வனம்	क्षपितः	சின்னபின்னமாக்கப்
प्रमथितं	முறிக்கப்பட்டது ;		பட்டது ;
प्रकृष्टाः	சிறந்த	तावत्	இப்பொழுது
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	दुर्गविनाशनं	கோட்டையைப் பாழாக்
हताः	கொல்லப்பட்டார்கள் ;		குதல்
बलैकदेशः	ஸேனையில் ஒரு பகுதி	शेषम्	பாக்கியுள்ளது .

दुर्गे विनाशिते कर्म भवेत्सुखपरिश्रमम् । अल्पयत्नेन कार्येऽस्मिन् मम स्यात्सफलः श्रमः ॥

अस्मिन्	“ இந்த	श्रमः	பிரயாசை
कार्ये	காரியத்தில்	सफलः	ஸபலமாய்
अल्पयत्नेन	அல்பயத்தினத்தால்	स्यात्	ஆகும் ;
दुर्गे	கோட்டை	कर्म	பலன்
विनाशिते	அழிக்கப்பட்டால்	सुखपरिश्रमं	பட்டபாடுக்கேற்றதாய்
मम	எனது	भवेत्	இருக்கும்.

यो ह्ययं मम लाङ्गूले दीप्यते हव्यवाहनः । अस्य सन्तर्पणं न्याय्यं कर्तुमेभिर्गृहोत्तमैः ॥

अयं	“ இந்த	अस्य	இதற்கு
हव्यवाहनः	அக்னி,	एभिः	இந்த
मम	எனது	गृहोत्तमैः	சிறந்த மாளிகைகளைக்
लाङ्गूले	வாலில்		கொண்டு
दीप्यते	பிரகாசமாய் குளிர்த்தெ	सन्तर्पणं	திருப்தி
हि	ஆனதால் [ரிகிறது.	कर्तुं	செய்துவைக்க வேண்டி
यः	அப்படிப்பட்டதெ		யது
	துவோ	न्याय्यम्	நியாயம். ”

ततः प्रदीप्तलाङ्गूलः सविद्युदिव तोयदः । भवनाग्रेषु लङ्काया विचचार महाकपिः ॥ ६ ॥

ततः	பின்னர்	महाकपिः	மஹாகபி
सविद्युत्	மின்னலோடு கூடிய	लङ्कायाः	லங்கையின்
तोयदः इव	மேகம்போல்	भवनाग्रेषु	மாளிகைகளின் நுனிக
प्रदीप्तलाङ्गूलः	எரிகிற வாயுடைய	विचचार	சுற்றித்திரிந்தார். [ளில்

गृहाहृहं राक्षसानामुद्यानानि च वानरः । वीक्षमाणो ह्यसन्त्रस्तः प्रासादांश्च चचार सः ॥

सः	அந்த	वीक्षमाणः च	கவனமாய் பார்த்துக்
वानरः	வானரர்		கொண்டே
असन्त्रस्तः हि	பயமில்லாதவராகவே	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
गृहात् गृहं	ஒரு வீட்டினின்று	उद्यानानि च	தோட்டங்களையும்
	மற்றொரு வீட்டை	प्रासादान् च	மாளிகைகளையும்
		चचार	சுற்றினார்.

अवपुत्य महावेगः प्रहस्तस्य निवेशनम् । अग्निं तत्रैव निक्षिप्य श्वसनेन समो बली ॥८॥
ततोऽन्यत् पुषुवे वेश्म महापार्श्वस्य वीर्यवान् । सुमोच हनुमानग्निं कालानलशिखोपमम् ॥

बली	பலமுடைய	निक्षिप्य	பற்றவைத்து
वीर्यवान् हनुमान्	வீரரான ஹனுமார்,	ततः	அங்கிருந்து
श्वसनेन	வாயுவோடு	पुषुवे	பறந்தார்.
समः	ஸமானராய்	अन्यत्	இன்னும்
महावेगः	சுறுசுறுப்புடையவராய்	महापार्श्वस्य	மஹாபார்ச்வனுடைய
प्रहस्तस्य	பிரஹஸ்தனுடைய	वेश्म एव	மாளிகைக்கும்
निवेशनं	மாளிகையில்	कालानल- } शिखोपमं }	பிரளயாக்கினியின் ஜவாலையை ஒத்த
अवपुत्य	பாய்ந்து	अग्निं	தீயை
तल	அதில்	सुमोच	பற்றவைத்தார்.
अग्निं	நெருப்பை		

वज्रदंष्ट्रस्य च तथा पुषुवे स महाकपिः । शुकस्य च महातेजाः सारणस्य च धीमतः ॥
तथा चेन्द्रजितो वेश्म ददाह हरियूथपः ॥ १० ॥

हरियूथपः	வானரசேனை த்தலைவரும்	धीमतः	புத்திமானான
महातेजाः	மஹாதேஜோவானுமான	सारणस्य च	ஸாரணனுடையதிலும்
सः	அந்த	इन्द्रजितः	இந்திரஜித்தின்
महाकपिः	மஹாகபி	वेश्म च	மாளிகையிலும்
तथा	அவ்வண்ணமே	पुषुवे	பறந்தோடினார் ;
वज्रदंष्ट्रस्य च	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடையதி	तथा	அப்படியே
शुकस्य च	சுகனுடையதிலும் [லும்	ददाह	சுட்டெரித்தார்.

जम्बुमालेः सुमालेश्च ददाह भवनं ततः ॥ ११ ॥

ततः	அதன்மேல்	सुमालेः च	ஸுமாலியினுடையவும்
जम्बुमालेः	ஜம்புமாலியினுடையவும்	भवनं	வீட்டை
		ददाह	சுட்டெரித்தார்.

रश्मिकेतोश्च भवनं सूर्यशत्रोस्तथैव च । ह्रस्वकर्णस्य दंष्ट्रस्य रोमशस्य च रक्षसः ॥१२॥
युद्धोन्मत्तस्य मत्तस्य ध्वजग्रीवस्य रक्षसः । विद्युजिह्वस्य घोरस्य तथा हस्तिमुखस्य च ॥
करालस्य पिशाचस्य शोणिताक्षस्य चैव हि । कुम्भकर्णस्य भवनं मकराक्षस्य चैव हि ॥
यज्ञशत्रोश्च भवनं ब्रह्मशत्रोस्तथैव च । नरान्तकस्य कुम्भस्य निकुम्भस्य दुरात्मनः ॥१५॥
वर्जयित्वा महातेजा विभीषणगृहं प्रति । क्रममाणः क्रमेणैव ददाह हरिपुङ्गवः ॥ १६ ॥

महातेजाः	மஹாதேஜோவானான	सूर्यशत्रोः च	ஸூர்யசத்ருவினுடைய
हरिपुङ्गवः	வானரோத்தமர்		தையும்
रश्मिकेतोः	ரச்மிகேதுவினுடைய	ह्रस्वकर्णस्य	ஹ்ரஸ்வகர்ணனுடைய
भवनं च	வீட்டையும்		தையும்
तथा एव	அவ்வாறே	दंष्ट्रस्य	தம்ஷ்ட்ரனுடையதையும்

रोमशस्य	ரோமசனென்னும்
रक्षसः च	அரக்கனுடையதையும்
तथा	அவ்வாறே
युद्धोन्मत्तस्य	யுத்தோன்மத்தனுடைய தையும்
मत्तस्य	மத்தனுடையதையும்
ध्वजप्रीवस्य	த்வஜகீர்வனென்ற
रक्षसः	அரக்கனுடையதையும்
घोरस्य	பயங்கரான
विद्युजिह्वस्य	வித்யுத்த்ஜிஹ்வனுடைய தையும்
हस्तिमुखस्य च	ஹஸ்திமுகனுடைய தையும்
करालस्य एव	கராளனுடையதையும்
पिशाचस्य च	பிசாசனுடையதையும்
शोणिताक्षस्य च	சோணிதாக்ஷனுடைய தையும்

कुम्भकर्णस्य च	கும்பகர்ணனுடையதை
मकराक्षस्य	மகராக்ஷனுடைய [யும்]
भवनं च	வீட்டையும்
तथा एव	அவ்வண்ணமே
यज्ञशलोः	யக்ஞசத்ருவின்
भवनं च	வீட்டையும்
ब्रह्मशलोः च	பிரம்மசத்ருவினுடைய
दुरात्मनः	தூராத்மாவான [தையும்]
निकुम्भस्य	நிகும்பனுடையதையும்
नरान्तकस्य	நரான்தகனுடையதையும்
कुम्भस्य	கும்பனுடையதையும்
विभीषणगृहं	விபீஷணர் கிருஹம்
प्रति हि	ஒன்றை மாத்திரம்
वर्जयित्वा	தொடராத விட்டு
क्रमेण एव	வரிசையாய்
क्रममाणः	தாண்டியவராய்
ददाह हि	சுட்டெரித்தார்.

तेषु तेषु महाहेषु भवनेषु महायशाः । गृहेष्टद्विमतामृद्धिं ददाह स महाकपिः ॥ १७ ॥

महायशाः	மிக்க கீர்த்திவாய்ந்த
सः महाकपिः	அந்த மஹாகபி
तेषु तेषु	அந்தந்த
महाहेषु	மேலோர்க்கேற்ற பெருமையுற்ற
भवनेषु	மாளிகைகளிலும்

गृहेषु	கிருஹங்களிலும்
ऋद्धिमतां	ஒன்றொன்று குறை வின்றி வாழ்ந்த சீமான் களின்
ऋद्धिं	செல்வப்பெருக்கை
ददाह	சுட்டுச் சாம்பலாக்கினார்.

सर्वेषां समतिक्रम्य राक्षसेन्द्रस्य वीर्यवान् । आससादाथ लक्ष्मीवात्रावणस्य निवेशनम् ॥

लक्ष्मीवान्	தைரியமுடைய
वीर्यवान्	வீரர்
सर्वेषां	எல்லோருடையதையும்
समतिक्रम्य	குலைத்து
अथ	அதன் பின்னர்

राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸேந்திரானாகிய
रावणस्य	ராவணனுடைய
निवेशनं	கிருஹத்திற்கு
आससाद	வந்துசேர்ந்தார்.

ततस्तस्मिन् गृहे मुख्ये नानारत्नविभूषिते । मेरुमन्दरसङ्काशे सर्वमङ्गलशोभिते ॥ १८ ॥

प्रदीप्तमग्निमुत्सृज्य लाङ्गूलाग्रे प्रतिष्ठितम् । ननाद हनुमान वीरो युगान्तजलदो यथा ॥

वीरः हनुमान्	வீரரான ஹனுமார்
मेरुमन्दरसङ्काशे	மேருமலை, மந்தரமலை போலிருக்கிறதும்
सर्वमङ्गलशोभिते	ஸகல மங்களங்கள் நி றைந்து விளங்குவதும்

नानारत्नविभूषिते	நானாவித ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றதும்
मुख्ये	முதன்மையான துமான
तस्मिन्	அந்த
गृहे	கிருஹத்தில்

लाङ्गूलाग्ने	வாலின் நுனியில்	उत्सृज्य	அண்டவைத்து
प्रतिष्ठितं	இருக்கிறதும்	ततः	அகனால்
प्रदीप्तं	கொழுந்துவிட்டுடொரி	युगान्तजलः }	பிரளயகாலமேகம்போல்
अग्नि	அக்னியை [வதுமான	यथा	ஒரு கர்ஜனை செய்தார்.
		ननाद	

श्वसनेन च संयोगादतिवेगो महाबलः । कालाग्निरिव जज्वाल प्रावर्धत हुताशनः ॥ २१ ॥

हुताशनः	அக்னி	संयोगात्	கூடினமையால்
कालाग्निः इव	பிரளயாக்னிபோல்	महाबलः	மிக்க பலமாயும்
जज्वाल	ஜ்வலித்தது.	अतिवेगः च	உக்கிரமாயும்
श्वसनेन	காற்றுடன்	प्रावर्धत	வளர்ந்தது.

प्रदीप्तमग्निं पवनस्तेषु वैश्वस्वचारयत् । अभूच्छ्वसनसंयोगादतिवेगो हुताशनः ॥ २२ ॥

तेषु	அந்த	अचारयत्	பாவச்செய்தது.
वैश्वसु	கிருஹங்களில்	श्वसनसंयोगात्	காற்றுடன் கலந்தமை
प्रदीप्तं	பற்றி எரியும்	हुताशनः	அக்னி [யால்
अग्नि	நெருப்பை	अतिवेगः	மூண்டெரிதிறதாய்
पवनः	காற்று	अभूत्	இருந்தது.

तानि काञ्चनजालानि मुक्तामणिमयानि च । भवनान्यवशीर्यन्त रत्नवन्ति महान्ति च ॥

काञ्चनजालानि	ஸ்வர்க்காசாளங்கள்	महान्ति च	பெருந்தகையுமான
	மைந்தவையும்	तानि	அந்த
मुक्तामणि- }	முத்தும் மணியுமா	भवनानि	மாவிகைகள்
मयानि च }	யிழைத்தவையும்	अवशीर्यन्त	சுடிணித்துப் போயின.
रत्नवन्ति	சிறந்த பதார்த்தங்கள்		
	நிறைந்தவையும்		

तानि भग्नविमानानि निपेतुर्वसुधातले । भवनानीव सिद्धानामम्भरात् पुण्यसंक्षये ॥ २४ ॥

तानि	அந்த	पुण्यसंक्षये	புண்பம் ஒழிந்த
भग्नविमानानि	இடிந்த விமானங்கள்		காலத்தில்
सिद्धानां	ஸித்தர்களின்	अम्भरात् इव	ஆகாயத்திலிருந்து (விழ்
भवनानि	கிருஹங்கள்	वसुधातले	பூமியில் [வது) போல
		निपेतुः	விழ்க்கன

सञ्ज्ञे तुमुलः शब्दो राक्षसानां प्रधावताम् । स्वे स्वे गृहपरित्राणे भग्नोत्साहगतश्रियाम् ॥

नूनमेषोऽग्निरायातः कपिरूपेण हा इति ॥ २५ ॥

स्वे स्वे	தங்கள் தங்கள்	राक्षसानां	அரக்கர்களின்,
गृहपरित्राणे	வீடுகளைக் காப்பாற்	हा	"ஐயோ
	றுவதில்	एषः अग्निः नूनं	இது அக்னிகான்
प्रधावतां	அங்குமிக்கும் ஓடுகிற	कपिरूपेण	குரங்குருவம் கொண்டு
	வர்களாய்	आयातः इति	வந்துவிட்டார் " என்ற
भग्नोत्साह- }	தெரியத்தையும் இழந்து	तुमुलः शब्दः	பெரும் கூச்சல்
गतश्रियाम् }	செல்வத்தையும் இழந்த	सञ्ज्ञे	உண்டாயிற்று
	வர்களான		

क्रन्दन्त्यः सहसा पेतुः स्तनन्धयधराः स्त्रियः काश्चिदग्निपरीतेभ्यो हर्म्येभ्यो मुक्तमूर्धजाः ॥

काश्चित् சில
 स्त्रियः பெண்கள்
 स्तनन्धयधराः குழந்தையும் கையுமாய்
 मुक्तमूर्धजाः அவிழ்ந்த கூந்தலுடைய
 வர்களாய்

क्रन्दन्त्यः கதறிக்கொண்டு
 अग्निपरीतेभ्यः தீ குழந்த
 हर्म्येभ्यः மேல்மாடிகளிலிருந்து
 सहसा திடீரென்று
 पेतुः விழுந்தார்கள்.

पतन्त्यो रेजिरेऽभ्रेभ्यः सौदामिन्य इवाम्बरात् ॥ २७ ॥

अम्बरात् ஆகாயத்திலிருந்து
 पतन्त्यः விழுபவர்கள்
 अभ्रेभ्यः மேகங்களிலிருந்து

सौदामिन्यः மின்னற்கொடிகள்
 इव எப்படியோ அப்படி
 रेजिरे விளங்கினார்கள்.

वज्रविद्रुमवैडूर्यमुक्त्तारजतसंहितान् । विचित्रान् भवनान्धातून् स्यन्दमानान्ददर्श सः ॥ २८ ॥

वज्रविद्रुम- } வஜ்ரம், பவழம், வைடூர்
 वैडूर्यमुक्ता- } யம், முத்து, வெள்ளி
 रजतसंहितान् } இவைகளால் நிரமிக்கப்
 பட்ட
 विचित्रान् விசித்திரமான

भवनान् வீடுகளை
 स्यन्दमानान् உருகிக் கரைந்தோடும்
 धातून् தாதுப்பொருள்களாய்
 सः அவர்
 ददर्श கண்டார்.

नाग्निस्तृप्यति काष्ठानां तृणानाञ्च यथा तथा । हनुमान् राक्षसेन्द्राणां वधे किञ्चिन्न तृप्यति ॥

तृणानां புற்களுக்கும்
 काष्ठानां கட்டைகளுக்கும்
 अग्निः அக்னி
 न तृप्यति போதுமென்னும் பாவம்
 கொள்வதில்லை.
 यथा तथा இப்படியே

हनुमान् च ஹனுமானும்
 राक्षसेन्द्राणां ராக்ஷஸேந்திரர்களின்
 वधे அழிவில்
 किञ्चित् கொஞ்சமேனும்
 न तृप्यति போதுமென்னும் பாவம்
 பெருகுந்தார.

न हनूमद्विशस्तानां राक्षसानां वसुन्धरा ॥ ३० ॥

वसुन्धरा பூமி
 हनूमद्विशस्तानां ஹனுமாரால் கொல்லப்
 பட்ட

राक्षसानां அரக்கர்களுக்கு
 न போதுமென்னும் பாவம்
 பெற்றதாகவில்லை.

कचिर्किशुकसङ्काशाः कचिच्छालमलिसन्निभाः ।

कचित्कुङ्कुमसङ्काशाः शिखा वद्वेश्काशिर ॥ ३१ ॥

वह्नेः शिखाः அக்னியின் ஜ்வாலைகள்
 कचित् சிலவிடங்களில்
 किशुकसङ्काशाः பலாசும்பூ போலவும்
 कचित् சிலவிடங்களில்

शालमलिसन्निभाः இலவம்பூ போலவும்
 कचित् சிலவிடங்களில்
 कुङ्कुमसङ्काशाः குங்குமம் போலவும்
 वद्वेश्काशिर பிரகாசித்தன

हनूमता वेगवता वानरेण महात्मना । लङ्कापुरं प्रदग्धं तद्गुदेन त्रिपुरं यथा ॥ ३२ ॥

रुद्रेण	உருத்திரரால்	वेगवता	கார்பத்தை நிர்வஹிக்
त्रिपुरं	முப்புரம்		கும் சக்தி படைத்த
यथा	எப்படியோ அப்படி	वानरेण	வானரரான
तत् लङ्कापुरं	அந்த லங்காபுரம்	हनूमता	ஹனுமாரால்
महात्मना	மஹாத்மாவான	प्रदग्धम्	எரிக்கப்பட்டது.

ततस्तु लङ्कापुरपर्वताग्रे समुत्थितो भीमपराक्रमोऽग्निः ।

प्रसार्य चूडावलयं प्रदीप्तो हनूमता वेगवता विस्फुटः ॥ ३३ ॥

वेगवता	ஸாமர்த்தியசாலியான	चूडावलयं	துனியின் சுழியை
हनूमता	ஹனுமாரால்	प्रसार्य	எங்கும் பரவச்செய்து
विस्फुटः अग्निः	மூட்டப்பட்ட அக்னி	तु	அப்பொழுது
भीमपराक्रमः	பயங்கரமான வலுக்	ततः	அதனால்
	கொண்டதாய்	लङ्कापुरपर्वताग्रे	லங்காபுரியின் மலையில்
प्रदीप्तः	கொழுந்துவிட்டுெரிகிற	समुत्थितः	கிளம்பிற்று.
	தாய்		

युगान्तकालानलतुल्यवेगः समारुतोऽग्निर्ववृधे दिविस्पृक् ।

विधूमरश्मिर्भवनेषु सक्तो रक्षःशरीराज्यसमर्पितार्चिः ॥ ३४ ॥

समारुतः	காற்றுடன் கலந்த	रक्षःशरीराज्य-	ராக்ஷஸசீரமாகிற நெய்
अग्निः	அக்னி	समर्पितार्चिः	யினால் வளர்ந்த ஜ்வாலை
भवनेषु	வீடுகளில்		புடையதாய்
सक्तः	தாக்கப்பட்டதாய்	युगान्तकाला-	பிரளயகாலத்து அக்
विधूमरश्मिः	புகையில்லாத சோதி	नलतुल्यवेगः	னிக்கு நிகரான உக்கி
	புடையதாய்		ரம்கொண்டதாய்
		दिविस्पृक्	ஆகாசத்தை அளவிய
		ववृधे	உயரக்கிளம்பிற்று

आदित्यकोटीसदृशः सुतेजा लङ्कां समस्तां परिवार्य तिष्ठन् ।

शब्दैरनेकैरशनिप्ररूढैर्भिन्दन्निवाण्डं प्रबभौ महाग्निः ॥ ३५ ॥

लङ्कां	லங்கை	महाग्निः	பெருந்தீயானது
समस्तां	எங்கும்	अशनिप्ररूढैः	இடிபோல் பெருத்த
परिवार्य	சூழ்ந்து	अनेकैः	பல
आदित्यकोटी-	கோடி சூர்யர்களை	शब्दैः	சத்தங்களால்
सदृशः	ஒத்தனும்	अण्डं	அண்டத்தை
सुतेजाः	பிரகாசமாய் ஜ்வலிக்கிற	भिन्दन् इव	பிளப்பதுபோல்
	துமான	प्रबभौ	நன்கு விளங்கியது.

तत्राम्बरादग्निरतिप्रवृद्धो रूक्षप्रभः किंशुकपुष्पचूडः ।

निर्वाणधूमाकुलराजयश्च नीलोत्पलाभाः प्रचकाशिरेऽभ्राः ॥ ३६ ॥

तत्र अத்தருணம்
 अतिप्रवृद्धः அதிகமாய் வளர்ந்து
 रूक्षप्रभः கடுமையான காந்தி
 கொண்ட
 अग्निः அக்னி
 किंशुकपुष्पचूडः பலாசம்பூ போல்
 கொழுந்துவிட்டது.

निर्वाणधूमाकुल- } எரிந்து தணியும் நெருப்
 राजयः } பின் புகைப்படலங்க
 எரின் தொகுதியுள்ள
 अभ्राः மேகங்கள்
 अम्बरान् ஆகாயத்திலிருந்து
 नीलोत्पलाभाः நீலோ த்பலம் போன்ற
 நிறமுடையவைகளாக
 प्रचकाशिरे விளங்கின.

वज्री महेन्द्रस्त्रिदशेश्वरो वा साक्षाद्यमो वा वरुणोऽनिलो वा ।

रुद्रोऽग्निरर्को धनदश्च सोमो न वानरोऽयं स्वयमेव कालः ॥ ३७ ॥

किं ब्रह्मणः सर्वपितामहस्य सर्वस्य धातुश्चतुराननस्य ।

इहागतो वानररूपधारी रक्षोपसंहारकरः प्रकोपः ॥ ३८ ॥

किं वैष्णवं वा कपिरूपमेत्य रक्षोविनाशाय परं सुतैजः ।

अनन्तमव्यक्तमचिन्त्यमेकं स्वमायया साम्प्रतमागतं वा ॥ ३९ ॥

इत्येवमूर्चुर्बहवो विशिष्टा रक्षोगणास्तत्र समेत्य सर्वे ।

सप्राणिसङ्घां सगृहां सवृक्षां दग्धां पुरीं तां सहसा समीक्ष्य ॥ ४० ॥

विशिष्टाः ஞானதிகரான
 रक्षोगणाः ராக்ஷதகணங்கள்
 बहवः பலரும்
 तां அந்த
 पुरीं நகரை
 सप्राणिसङ्घां உயிர்க்கூட்டங்களோடும்
 सगृहां வீடுகளோடும்
 सवृक्षां மரங்களோடும்
 सहसा ஏககாலத்தில்
 दग्धां பற்றி எரிகிறதாய்
 समीक्ष्य பார்த்து
 तत्र அப்பொழுது
 सर्वे எல்லோருமாய்
 समेत्य ஒன்றுகூடி
 इति एवं பின் கண்டவண்ணம்
 ऊचुः சொல்லிக்கொண்
 டார்கள்.
 वज्री “வஜ்ராயுதபாணியும்
 त्रिदशेश्वरः தேவலோகத்தரசனு
 மாகிய

महेन्द्रः वा தேவேந்திரனோ?
 साक्षात् சாக்ஷாத்
 यमः वा யமதர்மராஜனோ?
 वरुणः வருணனோ?
 वा அல்லது
 अनिलः வாயுதேவனோ?
 रुद्रः ருத்திரமூர்த்தியோ?
 अग्निः அக்னிதானோ?
 अर्कः சூர்யனோ?
 धनदः குபேரனோ?
 सोमः च சந்திரன் தானோ?
 अयं இது
 स्वयं பிரத்யக்ஷமான
 काः एव காலனே தான்.
 वानरः न வானரமல்ல.
 सर्वस्य எல்லாவற்றிற்கும்
 धातुः படைப்பாளியாய்
 चतुराननस्य நான் முகனாகிய
 सर्वपितामहस्य அனைவருக்கும் பாட்

ब्रह्मणः	பிரம்மதேவரது
प्रकोपः	பெரும்கோபம்
इह	இப்பொழுது
रक्षोपसंहारकरः	ராஷ்டிரதர்களை நிர்மூல மாக்கவேண்டி.
वानररूपधारी	வானரவேஷம் தரித்து
अगतः किं	வந்ததா என்ன?
वा	அல்லது
अनन्तं	அளப்பரியதும்
अव्यक्तं	புலனுக்கெட்டாததும்
अचिन्त्यं	இத்தன்மையதென எண்ணவரியதும்

एकं	இணையற்றதும்
परं	எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்ததுமான
वैष्णवं	விஷ்ணுசம்பந்தமான
सुतेजः वा	மேலான சக்தியே
रक्षोविनाशाय	ராஷ்டிரநாசத்திற்காக
स्वभायया	தனது மாயையினால்
कपिरूपं	குரங்குருவத்தை
एत्य	எடுத்துக்கொண்டு
सांप्रतं	இப்பொழுது
आगतं किं वा	வந்ததா என்ன?

ततस्तु लङ्का सहसा प्रदग्धा सराक्षसा साश्वरथा सनागा ।

सपक्षिसङ्घा समृगा सवृक्षा रुरोद दीना तुमुलं सशब्दम् ॥ ४१ ॥

ततः	அப்பொழுது
लङ्का	லங்காநகரம்
सहसा	ஏககாலத்தில்
सराक्षसा	அரக்கர்களோடு கூடியதாயும்
साश्वरथा	குதிரை, தேர்களோடு கூடியதாயும்
सनागा	யானைகளோடு கூடியதாயும்
सपक्षिसङ्घा	பறவைக்கணங்களோடு கூடியதாயும்

समृगा	மிருகங்களோடு கூடியதாயும்
सवृक्षा	விருக்ஷங்களோடு கூடியதாயும்
प्रदग्धा	பற்றி எரிந்ததாய்
तु	இந்த ஸ்திதியில்
दीना	தீனமாக
सशब्दं	பெருங்குரலுடன்
तुमुलं	அதிக கலவரமாய்
रुरोद	புலம்பிற்று.

हा तात हा पुत्रक कान्त मित्र हा जीवितं भोगयुतं सुपुष्पम् ।

रक्षोभिरेवं बहुधा ब्रुवद्भिः शब्दः कृतो घोरतरः सुभीमः ॥ ४२ ॥

हा तात	“ஐயோ உப்பா!
हा पुत्रक	ஐயோ குழந்தாய்!
कान्त	ஐயோ நாதா!
मित्र	ஹா தோழா!
हा	ஐ என்ன!
सुपुष्पं	நன்கு வளர்ந்தோக் கியதும்
भोगयुतं	போகங்கள் கூடியது மான

जीवितं	வாழ்க்கை!”
एवं	இப்படி
बहुधा	பலவிதமாய்
ब्रुवद्भिः	அலறுகின்ற
रक्षोभिः	அரக்கர்களால்
घोरतरः	மிகக் கொடியதும்
सुभीमः	பயங்கரமுமான
शब्दः	பேரிரைச்சல்
कृतः	இடப்பட்டது.

हुताशनज्वालसमावृता सा हतप्रवीरा परिवृत्तयोधा ।

हनूमतः क्रोधबलाभिभूता बभूव शापोपहतेव लङ्का ॥ ४३ ॥

सा लङ्का } அந்த லங்கை

हनूमतः } ஹனுமாரின்

क्रोधबलाभिभूता } கோபத்தின் கொடுமைக்
கிலக்காகியதாய்

हुताशनज्वाल- } அக்னிஜ்வாலையால்
समावृता } சூழப்பட்டதாய்

हतप्रवीरा } மாண்டுபோன வீரர்

परिवृत्तयोधा } களுடையதாய்

क्रोधबलाभिभूता } சிதறியோடிய வீரர்களை
யுடையதாய்

हुताशनहता इव } சாபத்தால் அழிக்கப்பட்ட
बभूव } ஆயிற்று. [டதுபோல்

स संभ्रमत्तस्तविष्णुराक्षसां समुज्ज्वलज्वालहुताशनाङ्किताम् ।

ददर्श लङ्कां हनुमान महापनाः स्वयंभुकोपोपहतामिवावनिम् ॥ ४४ ॥

महामनाः } மஹாத்மாவான

सः } அந்த

हनुमान् } ஹனுமார்

लङ्कां } லங்கையை

संभ्रमत्त- } பரபரத்துப் பயந்து

विष्णुराक्षसां } நொந்த ராக்ஷதர்களை

யுடையதாய்

समुज्ज्वल-

ज्वाल-

हुताशनाङ्कितां

स्वयंभुकोपोपहतां } ஜ்வலித்தெழுந்த பெரும்
தீயினால் விடுபட்டதாய்

पकवा नुदय कोपत्त } பகவானுடைய கோபத்

தாலழிந்த

भवनि इव } பூவுலகத்தைப் போலி

ददर्श } கண்டார். [ருப்பதாய்

भङ्त्वा वनं पादपरत्रसङ्कुलं हत्वा तु रक्षांसि महान्ति संयुगे ।

दग्धा पुरीं तां गृहरत्नमालिनीं तस्थौ हनुमान पवनात्मजः कपिः ॥ ४५ ॥

पादपरत्रसङ्कुलं } சிறந்த மரங்களடர்ந்த

वनं भङ्त्वा } வனத்தை அழித்து

संयुगे } போரில்

महान्ति रक्षांसि } பெருத்த ராக்ஷதர்களை

हत्वा } மாய்த்து

गृहरत्नमालिनीं } மலைகளைப் போலமைந்த

உயர்ந்த மாளிகைகளு

டைய

तां } அந்த

पुरीं } பட்டணத்தை

दग्धा } பொசுக்கிவிட்டு

तु } இப்பொழுது

पवनात्मजः } வாயுகுமாரராகிய

हनुमान् } ஹனுமா ரென்னும்

कपिः } வானரர்

तस्थौ } சுற்றித்திரிந்தார்.

त्रिकूटशृङ्गाग्रतले विचित्रे प्रतिष्ठितो वानरराजसिंहः ।

प्रदीप्तलाङ्गूलकृतार्चिमाली व्यराजतादित्य इवांशुमाली ॥ ४६ ॥

विचित्रे } விசித்திரமான

त्रिकूटशृङ्गाग्रतले } திரிகூடபர்வதசிகரத்
தினுச்சியில்

प्रतिष्ठितः } திடமாய் நின்றவரான

वानरराजसिंहः } வானரத்தலைவர்களில்
ச்ரேஷ்டராகிய ஆவர்

प्रदीप्तलाङ्गूल- } வாலிலெரிந்து கொண்டி
कृतार्चिमाली } ருக்கிற தீயின் ஜ்வாலை

களுடையவராய்

अंशुमाली } கிரணங்கள் படைத்த

आदित्यः इव } சூரியன்போல்

व्यराजत } விளங்கினார்.

स राक्षसांस्तान् सुबहून्श्च हत्वा वनं च भङ्क्त्वा बहुपादपं तत् ।
विसृज्य रक्षोभवनेषु चाग्निं जगाम रामं मनसा महात्मा ॥ ४७ ॥

ச: மஹா
பல
தத் வனம்
பஹூ
சுபஹூ
தான்
ராக்ஷஸான்

அந்த மஹாத்மா
பல மரங்களடர்ந்த
அந்த வனத்தையும்
அழித்து
மிகப் பல
அந்த
அரக்கர்களையும்

ஹ்வா
ரக்ஷோபவனேஷு
அग्னி வिसृज्य
च च
रामं
मनसा
जगाम

மாய்த்து
அரக்கர் மாளிகைகளில்
நெருப்பை இட்டு
தக்ஷணமே
ஸ்ரீராமரை
மனதில்
நினைத்தார்.

ततस्तु तं वानरवीरमुख्यं महाबलं मारुततुल्यवेगम् ।
महामतिं वायुसुतं वरिष्ठं प्रतुष्टुबुद्धेर्वगणाश्च सर्वे ॥ ४८ ॥

ततः तु
महाबलं
मारुततुल्यवेगं
महामतिं
वानरवीरमुख्यं

அதேஸமயத்தில்
மஹாபலசாலியாய்
வாயுவைப்போல்
வேகமுடையவராய்
அதிபுத்திமானாய்
வானரவீரர்களின்
தலைவராய்

वरिष्ठं
तं
वायुसुतं
सर्वे
देवगणाः च
प्रतुष्टुबुः

சிறந்தவரான
அந்த
வாயுகுமாரரை
ஸகலமான
தேவகணங்களும்
துதித்தார்கள்.

भङ्क्त्वा वनं महातेजा हत्वा रक्षांसि संयुगे । दग्ध्वा लङ्कापुरीं रम्यां रराज स महाकपिः ॥

ச:
மஹாகபி:
வனம்
பஹூ
செயு
ரக்ஷாஸி

அந்த
மஹாகபி
வனத்தை
அழித்து
யுத்தத்தில்
அரக்கர்களை

हत्वा
रम्यां
लङ्कापुरीं
दग्ध्वा
महातेजाः
रराज

மாய்த்து
அழகான
லங்காநகரை
பொசுக்கி
மிகுந்த தேஜோமயராய்
விளங்கினார்.

लङ्कां समस्तां सन्दीप्य लाङ्गूलाग्निं महाबलः । निर्वापयामास तदा समुद्रे हरिसत्तमः ॥

महाबलः
हरिसत्तमः
लङ्कां समस्तां
सन्दीप्य

மஹாபலவானான
வானரோத்தமர்
லங்கையை எல்லாம்
தீயிட்டுக் கொளுத்தி
விட்டு,

तदा
लाङ्गूलाग्निं
समुद्रे
निर्वापयामास

அப்பொழுது
வாலின் தீயை
ஸமுத்திரத்தில்
தோய்த்து அணையச்
செய்தார்.

तं दृष्ट्वा वानरश्रेष्ठं हनुमन्तं महाकपिम् । कालाग्निरिति सञ्चिन्त्य सर्वभूतानि तत्रसुः ॥

सर्वभूतानि
तं
महाकपिं
वानरश्रेष्ठं

ஸகல பிராணிகளும்
அந்த
மஹாகபியும்
வானரச்ரேஷ்டருமான

हनुमन्तं दृष्ट्वा
कालाग्निं इति
सञ्चिन्त्य
तत्रसुः

ஹனுமாரைக் கண்டு
காலாக்கினி என்று
எண்ணி
அஞ்சி நடுங்கின.

நிர்ஹந்தி	அடக்கக்கொள்கிறார்
தே	களை
தவ்யா:	அவர்களை
புருஷேஷா:	தன்யர்கள் ;
மஹாத்மா:	புருஷேஷேஷ்டர்கள் ;
	மஹாத்மாக்கள்.

क्रुद्धः पापं न कुर्यात् कः क्रुद्धो हन्यादुरुनपि । क्रुद्धः परुषया वाचा नरः साधून् अधिक्षिपेत् ॥

क्रुद्धः “கோபத்திற்காளாகிய
க: எவன் தான்
பாபம் பாபத்தொழிலை
ந கुर्याத் செய்வாதிருப்பான்?
क्रुद्धः கோபங்கொண்டவன்
गुरुन् अपि பெரியோர்களுையுங்கூட
हन्यात् கொலை புரிவான்.

क्रुद्धः கோபத்திற்காளான
नरः புருஷன்
परुषया கடுமையான
वाचा மொழியால்
साधून् சாதுக்களை
अधिक्षिपेत् எடுக்கெறிந்து
பேசுவான்.

वाच्यावाच्यं प्रकुपितो न विजानाति कर्हिचित् । नाकार्यमस्ति क्रुद्धस्य नावाच्यं विद्यते कचित् ॥

प्रकुपितः “கோபந்தலைக்கேறியவன்
वाच्यावाच्यं சொல்லத்தகுந்தது,
சொல்லத்தகாத
தென்பதை

क्रुद्धस्य சினங்கொண்டவனுக்கு
अकार्यं தகாத செயலென்பது
न अस्ति இல்லை.
कचित् இந்த ஸ்திதியில்
अवाच्यं தகாத சொல்வென்பதும்
न विद्यते கிடையாது.

कर्हिचित् எப்பொழுதும்
न विजानाति பகுத்தறியமுடியாது.

यः समुत्पतितं क्रोधं क्षमयैव निरस्यति । यथोरगस्त्वचं जीर्णं स वै पुरुष उच्यते ॥ ६ ॥

यः “எவனொருவன்
समुत्पतितं தலைக்குடேலேறிய
क्रोधं சினத்தை
क्षमया பொறுமையைக்கொண்டு
उरगः ஸர்ப்பம்
जीर्णं ஜீர்ணமான

त्वचं தோலை
यथा எப்படியோ அப்படி
निरस्यति விட்டுவிடுகிறானோ
सः वै அவன் தான்
पुरुषः एव ஆண்பிள்ளைபெண்
उच्यते சொல்லப்படுகிறான்.

धिगस्तु मां सुदुर्बुद्धिं निर्लज्जं पापकृत्तमम् । अचिन्तयित्वा तां सीतामग्निदं स्वामिघातकम् ॥

तां “அத்தகைய
सीतां ஸீதாப்பிராட்டியாரை
अचिन्तयित्वा நினையாமல்
अग्निदं தீயிட்டுக்கொளுத்தின
मां என்னை
सुदुर्बुद्धिं புத்திகெட்டவனாகவும்,

निलज्जं வெட்கமற்ற ஒருவரும்,
पापकृत्तमं பாசிகளில் முதல்வ
ஒருவரும்,
स्वामिघातकं யஜமானத்துரோகி
யாகவும்,
धिक् अस्तु கிந்தித்துக்கொள்ள
வேண்டும்.

यदि दग्धा त्वयं लङ्का नूनमार्याऽपि जानकी । दग्धा तेन मया भर्तुर्हत्तं कार्यमजानता ॥

इयं लङ्का “இந்த லங்காபுரி
दग्धा கொளுத்தப்பட்டது
यदि तु என்றபோதே
आर्या உத்தமையான
जानकी अपि ஜானகியாரும்
दग्धा கொளுத்தப்பட்டா

नूनं சிச்சயம்.
तेन அதனால்
अजानता மதிக்கெட்ட
मया என்னால்
भर्तुः யஜமானனது
कार्यं காரயம்
हतम् பாழாக்கப்பட்டது.

ளென்பது

यदर्थमयमारंभस्तत्कार्यमवसादितम् । मया हि दहता लङ्कां न सीता परिरक्षिता ॥ ९ ॥

यदर्थं “எதற்காக
अयं आरंभः இந்த பிரயாசையோ
तत् कार्यं அந்தக் கார்யம்
अवसादितं கேடடைந்தது ;
हि ஏனெனில்

लङ्कां லங்கையை
दहता தீயிட்டுக்கொளுத்திய
मया என்னால்
सीता வீதாப்பிராட்டியார்
न परिरक्षिता காப்பாற்றப்படவில்லை.

ईषत्कार्यमिदं कार्यं कृतमासीन्न संशयः । तस्य क्रोधाभिभूतेन मया मूलक्षयः कृतः ॥

इदं “இந்த
कार्यं பெருங்கார்யம்
ईषत्कार्यं அற்பகாரியமாக
कृतं आसीत् முடிக்கப்பட்டதாயிற்று.
क्रोधाभिभूतेन கோபத்திற்காளான

मया என்னால்
तस्य அதற்கு
मूलक्षयः வேரின் அழிவானது
कृतः விளைவிக்கப்பட்டது ;
न संशयः ஸந்தேஹமில்லை.

विनष्टा जानकी नूनं न ह्यदग्धः पश्यते । लङ्कायां कश्चिदुद्देशः सर्वा भस्मीकृता पुरी ॥

पुरी सर्वा “பட்டணம் எல்லாம்
भस्मीकृता சாம்பலாக்கப்பட்டிருக்கி
लङ्कायां லங்கையில் [றது ;
अदग्धः தீப்பட்டுடையாத
उद्देशः कश्चित् இடம் எதுவும்

न पश्यते காணப்படவில்லை ;
हि ஆனபடியால்
जानकी ஜானகியார்
नूनं विनष्टा நிச்சயமாய் உயிர்
தரித்திரார்.

यदि तद्विहतं कार्यं मम प्रज्ञाविपर्ययात् । इहैव प्राणसंन्यासो ममापि ह्यद्य रोचते ॥ १२ ॥

मम “எனது
प्रज्ञाविपर्ययात् புத்திப்பிச்சகினால்
तत् कार्यं அந்தக் கார்யம்
विहतं यदि நாசமடைந்ததென்றால்
अद्य இப்பொழுது

इह एव இங்கேயே
मम अपि என்னுடையவும்
प्राणसंन्यासः हि பிராணனை மாய்த்துக்
कोऽस्मिन् ह्यद्य रोचते கொள்வது ஒன்றுதான்
உசிதமென்று
தோற்றுகிறது.

किमग्नौ निपताम्यद्य आहोस्विद्ब्रह्मामुखे । शरीरमाहो सत्त्वानां दधि सागरवासिनाम् ॥

अद्य “இப்பொழுது
ब्रह्मामुखे வடவாமுகமென்கிற
अग्नौ அக்னியில்
आहोस्वित् } நான் விழுட்டுமா ?
निरतामि }

आहो அல்லது
सागरवासिनां கடலில் வாழும்
सत्त्वानां ஜந்துக்களுக்கும்
शरीरं உடலை
दधि कि கொடுக்கட்டுமா என்ன ?

कथं हि जीवता शक्यो मया द्रष्टुं हरीश्वरः । तौ वा पुरुषशार्दूलौ कार्यसर्वस्वघातिना ॥

हरीश्वरः “வானாவேந்தி தானாகட்டும்
पुरुषशार्दूलौ புருஷோத்தமர்களான
तौ वा அவ்விருவர்தானாகட்டும்.
कार्यसर्वस्व- } கார்யத்தை முழுவதும்
घातिना } கெடுத்த

मया என்னால்
जीवता हि உயிருடனேயே
द्रष्टुं காண
कथं शक्यः எப்படித்தான்
உசிதமாகும் ?

मया खलु तदेवेदं रोषदोषात् प्रदर्शितम् । प्रथितं त्रिषु लोकेषु कपित्वमनवस्थितम् ॥ १५ ॥

त्रिषु लोकेषु “மூன்று உலகங்களிலும்
தத் அந்த
प्रथितं பிரசித்தமான
कपित्वं குரங்குகளுக்கும் குண்டான
अनवस्थितं சாபல்யமென்பது
इदं एव இதுதான் (என்று)

मया என்னால்
रोषदोषात् ரோஷமென்னும்
தோஷத்தால்
प्रदर्शितं வெளிப்படையாய்
निशुபिक्कப்பட்டது
खलु இல்லையா என்ன?

धिगस्तु राजसं भावमनीशमनवस्थितम् । ईश्वरेणापि यद्रागान्मया सीता न रक्षिता ॥ १६ ॥

अनीशं “புத்திக்குக் கட்டுப்
படாததாய்
अनवस्थितं ஓரேமாதிரியாய் நடக்க
விடாததுமான
राजसं ராஜஸமென்கிற
भावं சுபாவத்தை
धिक् अस्तु நிந்திக்கவேண்டும்.
यत् ஏனென்றால்

ईश्वरेण கார்யத்தைச் செய்து
முடிக்கும் திறமை
கொண்டவனான
मया अपि என்னாலேயும்
रागात् சினத்தின் வசப்பட்ட
டதால்
सीता ஸீதாப்பிராட்டியார்
न रक्षिता பாதுகாக்கப்படவில்லை.

विनष्टायां तु सीतायां तावुभौ विनशिष्यतः । तयोर्विनाशे सुग्रीवः सबन्धुर्विनशिष्यति ॥

सीतायां “ஸீதாப்பிராட்டியார்
विनष्टायां तु மாண்டாரென்றால்
तौ அந்த
उभौ இருவரும்
विनशिष्यतः மாண்டுவிடுவார்கள்.

तयोः அவ்விருவர்
विनाशे மரித்தால்
सबन्धुः சுற்றத்தார்களுள்
सुग्रीवः சுகிரீவர் [உடிய
विनशिष्यति மாள்வர்.

एतदेव वचः श्रुत्वा भरतो भ्रातृवत्सलः । धर्मात्मा सहशत्रुघ्नः कथं शक्ष्यति जीवितुम् ॥

भ्रातृवत्सलः “பிராதாவினிடத்தில்
அன்பு கூர்ந்தவரும்
धर्मात्मा தர்மாத்மாவும்
सहशत्रुघ्न சத்ருக்ளருடன் கூட இ
भरतः பரதர் |ருப்பவருமான

एतत् இந்த
वचः ஸமாசாரத்தை
श्रुत्वा கேட்டுவிட்டு
जीवितुं एव உயிருடன் இருக்கவும்கூட
कथं शक्ष्यति எப்படிச் சம்மதிப்பார்?

इक्ष्वाकुवंशे धर्मिष्ठे गते नाशमसंशयम् । भविष्यन्ति प्रजाः सर्वाः शोकसन्तापपीडिताः ॥

धर्मिष्ठे “தர்மத்தில் நிலைநிற்கும்
इक्ष्वाकुवंशे இக்ஷ்வாகுவம்சம்
नाशं அழிவை
गते அடைந்தால்
प्रजाः பிரஜைகள்

सर्वाः எல்லோரும்
शोकसन्ताप- } சோகா க்னியால் பீடிக்க
पीडिताः } கப்பட்டவர்களாய்
भविष्यन्ति ஆவார்கள் ;
असंशयं ஸந்தேகஹமில்லை.

तदहं भाग्यरहितो लुप्तधर्मार्थसङ्ग्रहः । रोषदोषपरातात्मा व्यक्तं लोकविनाशनः ॥२०॥

तत् "ஆகலால்
अहं நான்
रोषदोषपरातात्मा கோபமென்னும்தோஷத்
திற்கிலக்கானவனாய்
भाग्यरहितः அதிர்ஷ்டம் ஒழிந்தவ
னாய்

लुप्तधर्मार्थसङ्ग्रहः தர்மார்த்தங்களாகிற
பெருமையை இழந்
தவனாய்
लोकविनाशनः உலகத்திற்கு நாசத்தைச்
செய்பவனானேன் ;
व्यक्तम् இது தெளிவு."

इति चिन्तयतस्तस्य निमित्तान्युपपेदिरे । पूर्वमप्युपलब्धानि साक्षात् पुनरचिन्तयत् ॥

इति என்றிவ்வாறு
चिन्तयतः எண்ணமிட்டுக்கொண்
तस्य அவருக்கு [டிருக்கிற
पूर्वं अपि இதற்கு முன்னமேயே
उपलब्धानि பிரத்யக்ஷமாய்க்
கண்டுள்ள

निमित्तानि காரணங்கள்
उपपेदिरे இருக்கக்கூடுமெனத்
தோன்றின.
पुनः இன்னொருதரம்
साक्षात् ஸ்பஷ்டமாய்
रचिन्तयत् மனதினுள் விமர்சித்தார்.

अथवा चारुसर्वाङ्गी रक्षिता स्वेन तेजसा । न नशिष्यति कल्याणी नाग्निरग्नौ प्रवर्तते ॥

अथवा "மற்றப்படி
चारुसर्वाङ्गी ஸர்வாங்கஸூந்தரியான
அவள்
कल्याणी மங்களங்களைச் செய்ப
வளாய்
स्वेन தனது

तेजसा அமானுஷ்யசக்தியால்
रक्षिता காப்பாற்றப்பட்டவளாய்
न नशिष्यति நசித்திருக்கமாட்டாள் ;
अग्निः நெருப்பு
अग्नौ நெருப்பில்
न प्रवर्तते பிரவர்த்திக்கமுடியாது.

न हि धर्मात्मनस्तस्य भार्याममिततेजसः । स्वचारित्राभिगुप्तां तां स्पृष्टुमर्हति पावकः ॥

धर्मात्मनः "தர்மாத்மாவாய்
अमिततेजसः அளவிற்குத் தேஜோ
வாணன்
तस्य हि அவருக்கே
भार्या மனைவியானவளும்

स्वचारित्राभिगुप्तां தன் கற்பாலேயே
காக்கப்பட்டவளுமான
तां அவளை
पावकः அக்னி
स्पृष्टुं न अर्हति தீண்டமுடியாது.

नूनं रामप्रभावेन वैदेह्याः सुकृतेन च । यन्मां दहनकर्माऽयं नादहद्व्यवाहनः ॥ २४ ॥

यत् "ஆகையால்தான்
दहनकर्मा தகப்பதே செயலாக
अयं हव्यवाहनः இந்த அக்னி [வுள்ள
रामप्रभावेन ஸ்ரீராமரின் பிரபாவத்
தாலும்

वैदेह्याः வைதேஹியின்
सुकृतेन च ஸூசீலத்தாலும்
मां என்னை
नूनं இப்பொழுது
न अदहन எரிக்காதிருந்தது.

त्रयाणां भरतादीनां भ्रातॄणां देवता च या । रामस्य च मनःकान्ता सा कथं विनशिष्यति ॥

रामस्य	“ஸ்ரீராமருக்கு	देवता च	தேவதையாயுமிருப்
मनःकान्ता	மனதிற்கினிய மனைவி		பவள்
	யாயும்	या	எவளோ
भरतादीनां	பரதர் முதலிய	सा	அவள்
भ्रातॄणां	உடன்பிறந்தோர்	कथं	எங்ஙனம்
त्रयाणां च	மூவர்களுக்கும்	विनशिष्यति	கேடடைய முடியும்?

यद्वा दहनकर्माऽयं सर्वत्र प्रभुरव्ययः । न मे दहति लाङ्गूलं कथमार्यां प्रधक्ष्यति ॥२६॥

यद्वा	“அல்லாதபோது	दहनकर्मा	தஹிப்பதே செயலாக
सर्वत्र	எக்காலத்திலும் (எவ்	अयं	இவர் [உள்ளவருமான
	விடத்திலும்)	मे लाङ्गूलं	எனது வாலை
अव्ययः	வீண்படாத	न दहति	எரிக்கவில்லை;
प्रभुः	சாமர்த்தியம் படைத்	आर्यां	ஸ-சீலையை
	தவரும்	कथं प्रधक्ष्यति	துன்புறுத்துவதெப்
			படி? ”

पुनश्चाचिन्तयत्तत्र हनुमान् विस्मितस्तदा । हिरण्यनाभस्य गिरेर्जलमध्ये प्रदर्शनम् ॥२७॥

पुनः च	அல்லாமலும்	प्रदर्शनं	உதாரணத்தை
हनुमान्	ஹனுமார்	अचिन्तयत्	ஞாபகத்திற்குக்
जलमध्ये	நடுஜலத்தில்		கொண்டுவந்தார்.
हिरण्यनाभस्य	மைனாகமென்கிற	तदा	அப்பொழுது
गिरेः	பர்வதத்தினுடைய	तत्र	அதுவிஷயமாய்
		विस्मितः	ஆச்சர்யம் கொண்டார்.

तपसा सत्यवाक्येन अनन्यत्वाच्च भर्तरि । अपि सा निर्दहेदग्निं न तामग्निः प्रधक्ष्यति ॥

सा	“அவள்	अग्निं अपि	நெருப்பையும்
तपसा	ஸ-சீலத்தாலும்	निर्दहेत्	கொளுத்தவான்;
सत्यवाक्येन	சத்தியக்காலும்	तां	அவளை
भर्तरि	நாயகனிடத்தில்	अग्निः	நெருப்பானது
अनन्यत्वात् च	எகத்வத்தாலும்	न प्रधक्ष्यति	கூன்புறுத்தமுடியாது.”

स तथा चिन्तयंस्तत्र देव्या धर्मपरिग्रहम् । शुश्राव हनुमान् वाक्यं चारणानां महात्मनाम् ॥

सः हनुमान्	அந்த ஹனுமார்	तत्र	அதுவிஷயத்தில்
देव्याः	தேவியின்	महात्मनां	மஹாத்மாக்களான
धर्मपरिग्रहं	தர்மப்பிரபாவத்தை	चारणानां	சாரணர்களுடைய
तथा	மேற்கண்டவண்ணம்	वाक्यं	பேச்சை
चिन्तयन्	எண்ணமிட்டுக்கொண்	शुश्राव	கேட்டார்.
	டிருக்கையில்		

अहो खलु कृतं कर्म दुष्करं हि हनूमता । अग्निं विसृजताऽभीक्ष्णं भीमं राक्षसवेश्मनि ॥
अहो हि “ஆ! என்னவென்று சொல்வது!

राक्षसवेश्मनि राक्षसர்கள் வஸிக்கு
अग्निं நெருப்பை [மிடத்தில்
भीमं பயங்கரமாய்
अभीक्ष्णं विसृजता இடைவிடாது இட்ட

हनूमता ஹனுமாரால்
खलु நிச்சயமாய்
दुष्करं மிகவும் ஸாஹஸமான
कर्म செய்கை
कृतम् செய்து முடிக்கப்பட்ட
டது.

प्रपलायितरक्षस्त्रीबालवृद्धसमाकुला । जनकोलाहलाध्माता क्रन्दन्तीवादिकन्दरे ॥ ३१ ॥
दग्धेयं नगरी लङ्का साट्टपाकारतोरणा । जानकी न च दग्धेति विस्मयोऽद्भुत एव नः ॥

साट्टपाकारतोरणा “அட்டாலைகள், மதில்கள், தோரணவாயில்கள், இந்த [ளுட்பட
लङ्कानगरी லங்கநகரம்
अद्रिकन्दरे பலைக்குகையில்
क्रन्दन्ती इव கூவி அழுவதுபோல்
प्रपलायित- } ஒடிப்போன ராக்கஷவிக
रक्षस्त्रीबाल- } னும், பாலர்களும், வி
वृद्धसमाकुला } ருத்தர்களும் அலறி

जनकोला- } ஜனங்களினல்லோல சத்
हलाध्माता } தம் ஒங்கி சப்திப்பதாய்
दग्धा தகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
च ஆனாலும்
जानकी एव ஜானகியார் மாத்திரம்
न दग्धा வருத்தமடையாதிருக்கி
नः நமக்கு [றார் (என்பது)
अद्भुतः அபூர்வமான
विस्मयः इति ஆச்சர்யம்” என்றார்கள்.

स निमित्तैश्च दृष्टार्थैः कारणैश्च महागुणैः । ऋषिवाक्यैश्च हनुमानभवत् प्रीतमानसः ॥ ३३ ॥

सः அந்த
हनुमान् ஹனுமார்
दृष्टार्थैः ஸந்தேஹமற மனதில்
தோன்றிய
निमित्तै च காரணங்களைக் கொண்
महागुणैः நற்பயனைத் தரும் [டும்

कारणैः च செய்கைகளைக் கொண்
டும்
ऋषिवाक्यैः च ருஷிகளின் வாக்கியங்
களைக்கொண்டும்
प्रीतमानसः மனச்சந்துஷ்டிகொண்
अभवत् ஆனார். [டவராய்

ततः कपिः प्राप्तमनोरथार्थस्तामक्षतां राजसुतां विदित्वा ।

प्रत्यक्षतस्तां पुनरेव दृष्ट्वा प्रतिप्रयाणाय मतिं चकार ॥ ३४ ॥

ततः அப்பொழுது
कपिः வானார்
तां राजसुतां அந்த ராஜசுமாரியை
अक्षतां அபாயத்திற்குள்ளாகா
திருப்பவளாய்
विदित्वा மனதில் நினைத்து
पुनः அப்படியிருந்தும்

तां அவளை
प्रत्यक्षतः நேரில்
दृष्ट्वा एव தர்சனம் செய்து விட்டே
प्राप्तमनोरथार्थः மனோரதத்தின் பயனைப்
பெற்றவராய்
प्रतिप्रयाणाय திரும்பிப்போவதற்கு
मतिं चकार தீர்மானித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥ ५५ ॥

आदितः श्लोकाः 14142

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2352

பதபஞ்சாச: சரீ:—ஐம்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் || 16 ||

லக்ஷா: சமுத்பதனம்—லங்கையிலிருந்து குதித்தல்.

ततस्तु शिशुपामूले जानकीं पर्यवस्थिताम् । अभिवाद्याब्रवीदिष्ट्या पश्यामि त्वामिहाक्षताम् ॥

शिशुपामूले	சிம்சபாமர த்தடியில்	इह	இப்பொழுது
पर्यवस्थितां	அசைவின் றி வீற்றிருந்த	अक्षतां तु	சேஷமமாயிருப்பவ
जानकीं	ஜானகியை		ராகவே
अभिवाद्य	நமஸ்கரித்து	दिष्ट्या	தெய்வா தீனமாக
ततः	அதன்மேல்	पश्यामि	தரிசிக்கிறேன்' (என்று)
त्वां	'தேவாரீரை	अब्रवीत्	சொன்னார்.

ततस्तं प्रस्थितं सीता वीक्षमाणा पुनः पुनः । भर्तृस्नेहान्वितं वाक्यं हनुमन्तमभाषत ॥२॥

ततः	அப்பொழுது	भर्तृस्नेहान्वितं	பர்த்தாவின் மீதுள்ள
सीता	வீதை		உன்பை வெளியிட்டுக்
पुनः	திரும்பவும்		காட்டுகின்ற
प्रस्थितं	சமீபம் வந்திருந்த	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
तं हनुमन्तं	அந்த ஹனுமாரை	पुनः	இன்னொருதரம்
वीक्षमाणा	பார்த்து	अभाषत	சொன்னான் :—

काममस्य त्वमेवैकः कार्यस्य परिसाधने । पर्याप्तः परवीरघ्न यशस्यस्ते बलोदयः ॥ ३ ॥

परवीरघ्न	"சத்ருவீரசம்ஹாரகரே !	परिसाधने	பலசித்தி பெறும் விஷயத்
त्वं	நீர்	पर्याप्तः	போதுமானவர்; [தில்
एकः एव	ஒருவரே	ते	உமது
कामं	கோரியவண்ணமே	बलोदयः	பலத்தின் பெருமை
अस्य कार्यस्य	இந்த கார்யத்தின்	यशस्यः	புகழ்ந்தாவதாயில்லை.

शरैस्सुसङ्कुलां कृत्वा लङ्कां परबलादनः । मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥

परबलादनः	"பகைவர் பலத்தைச் செ	कृत्वा	செய்தகிட்டு
काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர் [ருக்கும்	मां नयेत् यदि	என்னை அழைத்தாக்
शरैः	சரங்களால்		கொண்டேகுவாராயின்
लङ्कां	லங்கையை	तत् तस्य	அது அவருக்கு (அவ
सुसङ्कुलां	அல்லோல கல்லோலமா		ருடைய பெருமைக்கு)
	கியதாய்	सदृशं भवेत्	ஏற்றதாய் ஆகும்.

तद्यथा तस्य विक्रान्तमनुरूपं महात्मनः । भवत्याहवशूरस्य तथा त्वमुपपादय ॥ ५ ॥

तत्	"ஆதலின்	महात्मनः	மஹாத்மாவுக்கு
यथा	எப்படியானால்	अनुरूपं	அனுரூபமாய்
विक्रान्तं	பகைவர்களை வலிமை	भवति	விளங்குமோ
	யால் வெல்லுகலென்	तथा	அப்படி
तस्य	அந்த [பது	त्वं	நீர்
आहवशूरस्य	போரில் குரராகிய	उपपादय	சொல்லவேண்டும்."

तत्	அந்த
वाक्यं निशम्य	வாக்கியத்தைக் கேட்டு
वाक्यं	ஒரு பேச்சை
उत्तरं	பதிலாய்
अब्रवीत्	மொழிந்தார் :—

காகுஸ்த: (அந்த) காகுத்ஸ்தர்,
 ஹ்யூஸிபவ்ரீ: வானாம், கரடி. இவர்க
 ஞள் ச்ரேஷ்டர்களால்
 வுத: சூழப்பட்டவராய்
 ஶிப்ர: இதோ
 ஸ்யதி எழுந்தருளப்போகிறார்.”

गमनाय	திரும்பிப்போக
मतिं कृत्वा	எண்ணங்கொண்டு
वैदेहीं	வைதேவரிக்கு
अभ्यवादयत्	அதை விண்ணப்பம்
	செய்தார்.

தத:	அதன்மேல்
அரித்	அரிவட்டமென்கிற
கிரித்	கிறந்த மலைக்கு
அரூத்	பேய்ச் சேர்ந்தார்.

तुङ्गपद्मकजुष्टाभिः नीलाभिर्वनराजिभिः । सोत्तरीयमिवांभोदैः शृङ्गान्तरविलम्बिभिः ॥
बोध्यमानमिव प्रीत्या दिवाकरकरैः शुभैः । उन्मिषन्तमिवोद्धतैर्लोचनैरिव धातुभिः ॥ ११ ॥
तोयौघनिःस्वनैर्मन्दैः प्रार्थीतमिव पर्वतम् । प्रगीतमिव विस्पष्टैर्नानाप्रस्रवणस्वनैः ॥ १२ ॥
देवदारुभिरत्युच्चैरुर्ध्वबाहुमिव स्थितम् । प्रपातजलनिर्घोषैः प्राक्रुष्टमिव सर्वतः ॥ १३ ॥
वेपमानमिव श्यामैः कम्पमानैः शरद्घनैः । वेणुभिर्मारुतोद्धूतैः कूजन्तमिव कीचकैः ॥ १४ ॥
निःश्वसन्तमिवामर्षाद् घोरैरराशीविषोत्तमैः । नीहारकृतगंभीरैर्ध्यायन्तमिव गहरैः ॥ १५ ॥
मेघपादनिभैः पादैः प्रकान्तमिव सर्वतः । जृम्भमाणमिवाकाशे शिखरैरभ्रमालिभिः ॥ १६ ॥
कूटैश्च बहुधा कीर्णैः शोभितं बहुकन्दरैः । सालतालाश्वकर्णैश्च वंशैश्च बहुभिर्घृतम् ॥ १७ ॥
लतावितानैर्विततैः पुष्पवद्भिरलङ्कृतम् । नानामृगगणाकीर्णं धातुनिष्पन्नभूषितम् ॥ १८ ॥

बहुपञ्चवणोपेतं शिलासञ्चयसङ्कटम् । महर्षियज्ञगन्धर्वकिन्नरोरगसेवितम् ॥ १९ ॥
 लतापादपसङ्घातं सिंहाध्युषितकन्दरम् । व्याघ्रसङ्घमपार्कीर्णं स्वादुमूलफलद्रुपम् ॥ २० ॥
 तमारुरोह हनुमान् पर्वतं पवनात्मजः । रामदर्शनशीघ्रेण प्रहर्षेणाभिचोदितः ॥ २१ ॥

குடிபஞ்சகஜாமி: உயர்ந்த பத்மகமென்ற
 மரங்களடர்ந்துள்ள

நிலாமி: சுறுத்த
 வனராஜிமி: வனவரிசைகளாலும்
 ஸ்ஜான்தர- } கொடுமுடிகளிடையில்
 விலமிமி: } படிந்த

அமோதே: மேகங்களாலும்
 சோத்திரியம் இவ உத்தரீயத்தோடு (ஆடையணிந்ததைப்) போன்றதும்,

சுமே: சுபமான றதும்,

திவாகரகரே: சூரியகிரணங்களால்

பிரீத்யா அன்போடு

வோத்யமானம் இவ துயிலெழுப்பப்படுவதைப் போன்றதும்,

உதூதே: வெளிப்பட்ட

தாதுமி: தாதுக்களால்

லோசனே: இவ கண்களாகக்கொண்டு

உந்மிபந்தம் இவ விழித்துக்கொண்டிருப்பதைப்போன்றதும்,

மந்தே: கம்பிரமான

தோயோவனி:சுவனே: வெள்ளப்பேரொலிக

பாதிதம் வேதமோதும் [ளால்

பவந்தம் இவ மலையைப்போன்றதும்,

விஸ்பே: ஸ்பஷ்டமான

நானாபஞ்சவணசுவனே: மலையருவிகளின் ஓசைகளால்

பரிதம் இவ இசை பாடுவதைப் போன்றதும்,

அத்யுசை: மிக உயரமான

தேவதாமி: தேவதாருமரங்களால்

கூர்வாது கைகளே உயர எடுத்த

ஸ்திதம் இவ தவசிபோன்றதும்,

பவாஸஜலநிர்வோ: நீர்வீழ்ச்சிகளின் பேரொலிகளால்

சர்வத: எங்கும்

பாகுடம் இவ எதிரொலியுடனிரைவதைப்போன்றதும்,

கர்மானே: அசைகின்ற

இயாமே: கறுத்த

சரத்யனே: சரத்காலமேகங்களால்

வேபமானம் இவ நடுங்குகிறதைப் போன்றதும்,

மாரூதூதே: காற்றாலாகின்ற

கீவகே: கீசகமெனப்படும்

வேபுமி: மூங்கில்களால்

கூஜந்தம் இவ கூவிக்கொண்டிருப்பதைப் போன்றதும்,

தோரே: கொடிய

அரீவிஸோத்தபே: பெரும்பாம்புகளால்

அமர்பாது பொறுமையினின்று

நி:ஸ்வந்தம் இவ பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருப்பதைப் போன்றதும்,

நீஹரகூதரம்மீரே: பனிபடிந்த பெரிய

ரஹ்ரே: குகைகளினால்

த்யாயந்தம் த்யானம் செய்து

கொண்டிருப்பதை

இவ போன்றதும்,

மேவராதநிமே: மழைக்கால்களுக்கு திகரான

பாடே: தாழ்வரைகளால்

சர்வத: எங்கும்

பகாந்தம் இவ ஆக்கமிக்கப்பட்டதைப் போன்றதும்,

அப்ரமாமிமி: மேகங்கள் சூழ்ந்த

சிசுவே: கொடுமுடிகளால்

அகாசே ஆகாசத்தில்

ஜம்மாணம் இவ எட்டியுள்ளதைப்

போன்றதும்,

பஹுதா கிரீ: பலவிதமாகச் சிதறுண்ட

கூடே: சிகரங்களாலும்

பஹுந்ரே: அனேக குகைகளாலும்

ஸோமிதம் சோபிக்கின்றதும்,

சால- } ஸாலமரம், பனைமரம்,
தாலாசுக்ஷை: } அசுவகர்ணம் முதலிய
மரங்களாலும்
புதுசி: பலவிதமான
வ்ஸை: } மூங்கில்களாலும்
வூத் } சூழப்பட்டதும்,
வீததே: விஸ்தாரமானதும்,
புஷ்பவதி: புஷ்பங்கள் நிறைந்தன
வுமான
லதாவிதானை: கொடிசமூகங்களால்
அலங்கரிக்கப்பட்டதும்,
நானாஸூர- } பலவித மிருகங்கள்
கணாகிணி } நிறைந்ததும்,
பாதுநிஷ்யந்த- } தாதுக்களின் பெருக்
பூஷித் } கால் அணிசெய்யப்பட்
டதும்
புதுபுஷ்பணுபேத் பல நீரருவிகளுள்ளதும்
சிலா-புஷ்யசகூட் கற்குவியல்கள் நெருங்
கியதும்
மஹிஷ்யக்ஷாந்வ- } முனிவர், யக்ஷர், கந்தர்
கிஸ்ரோர- } வர், கின்னார், நாகர்
சேவித் } இவர்கள் வஸிப்பதும்

तेन पादतलाक्रान्ता रम्येषु गिरिसानुषु । सघोषाः समशीर्यन्त शिलाश्चूर्णीकृतास्ततः ॥

ரம्यேசு அழகாயிருந்த
கிரிசானுசு மலைத்தாழ்வரைகளில்
தேன அவரால்
பாத்தலாக்ரான்தா: காலடிகளால் மிதிக்கப்
சிலா: கற்கள் [பட்ட

स तपारुह्य शैलेन्द्रं व्यवर्धत महाकपिः । दक्षिणादुत्तरं पारं प्रार्थयँल्लवणांभसः ॥ २३ ॥

ச: அந்த
மஹாகபி: மஹாகபி
த் அந்த
சைலேந்ர அரூஹ சிறந்த பர்வதத்தின்
மேல் ஏறி

अधिरुह्य ततो वीरः पर्वतं पवनात्मजः । ददर्श सागरं भीमं मीनोरगनिषेवितम् ॥ २४ ॥

வீர: வீரராகிய
பவநாத்மஜ: பவனாத்மஜர் (வாயு
குமாரர்)
பர்வத் அடிரூஹ பர்வதத்தின் மீது ஏறி
தத: அதிலிருந்து

லதாபாத்தலாக்ரான்தம் கொடிகள், மரங்கள்
செறிந்ததும்
சிஹாபூஷித்- } சிங்கம் வவலிக்கும் குகை
கந்தர் } களுடையதும்,
வ்யாபுசகூட்- } புலிக்கூட்டங்கள்
சமாகிணி } நிறைந்ததும்,
ஸாதுமூலபலபூஷ் ருசியுள்ள கிழங்குகள்,
பழங்கள் இவையுள்ள
விருக்ஷங்களுள்ளது
த் அந்த [மான
பர்வத் மலையில்
பவநாத்மஜ: வாயுகுமாரரான
ஹனுமான் ஹனுமார்
ராமதர்சனரோப்ரேண ஸ்ரீராமதர்சனம் சமீபத்
திலிருப்பதால்
பஹ்ஷேண பரமானந்தத்தால்
அபிசோதித்: அதி உற்சாகத்திலிருப்
பவராய்
அரூஹ ஏறினார்.

ततः அதனால்
चूर्णीकृता: பொடியாக்கப்பட்டவை
களாய்

सघोषाः சத்தமிட்டுக்கொண்டு
समशीर्यन्त சிதறுண்டன.

लवणांभसः ஸமுத்திரத்தின்
दक्षिणात् தெற்கிலிருந்து
उत्तरं पारं வடகரைக்கு
प्रार्थयन् போக எண்ணியவராய்
व्यवर्धत வளர்த்தார்.

मीनोरगनिषेवितं மீன்களும் நாகங்களும்
நிறைந்த

भीमं பயங்கரமான
सागरं ஸமுத்திரத்தை
ददर्श பார்த்தார்.

स मारुत इवाकाशं मारुतस्यात्मसंभवः । प्रपेदे हरिशार्दूलो दक्षिणादुत्तरां दिशम् ॥ २५ ॥

மாருதஸ்ய வாயுவின்
ஆஹம்சம்: புதல்வரான
ச: ஹரிசார்கூல: அந்த வானரோத்தமர்
தக்ஷிணா தெற்கிலிருந்து
உத்தரம் வடக்கு

திசம் திக்குக்கு
மாருத: வாயுதேவன்
ஆகாசம் ஆகாசத்திற்கு
இவ எப்படியோ அப்படி
புறப்பட்டார்.

स तदा पीडितस्तेन कपिना पर्वतोत्तमः । ररास सह तैर्भूतैः प्राविशद्रसुधातलम् ॥ २६ ॥

ததா அத்தருணத்தில்
தென அந்த
கபிநா வானரரால்
பீடித: நசுக்கப்பட்ட
ச: அந்த
பர்வதோத்தம: மேலான மலை
தே: அங்குள்ள
மூதே: சஹ பூதங்களுடன்

கமரமனே: குலுக்கங்கொண்ட
சிவரே: ச சிகரங்களாலும்
பதநி: முறிபட்டு வீழ்ந்த
தூமே: ச மரங்களாலும்
ரரஸ பெருங்குச்சலிட்டது.
அபி அதோடு
வசுதாதல் பூமிக்குள்
பாவிசத் அமிழ்ந்தது.

तस्योरुवैगोन्मथिता: पादपा: पुष्पशालिन: । निपेतुर्भूले रुग्णा: शक्रायुधहता इव ॥ २७ ॥

புஷ்பசாலின: புஷ்பங்கள் நிறைந்துள்ள
பாடபா: விருக்ஷங்கள்
தஸ்ய அவருடைய
உருவோன்மதிதா: தொடைவேகத்தால் மு
றிக்கப்பட்டவைகளாய்

ரூணா: சின்னாபின்னங்களாய்
சகாயுதஹதா: இவ வஜ்ராயுதத்தினால் அடி
பட்டவைபோல்
மூலே தரையில்
நிபேது: வீழ்ந்தன.

कन्दरोदरसंस्थानां पीडितानां महौजसाम् । सिंहानां निनदो भीमो नभो भिन्दन् स शुभ्रवे ॥

கந்தரோதர- } குறைகளிலகப்பட்டு
சந்தானம் }
பீடிதானம் பிடிக்கப்பட்ட
மஹோஜசம் மஹாபலமுள்ள
சிங்கானம் சிங்கங்களின்

ச: நினத: அந்த கர்ஜனை
பீம: பயங்கரமாய்
நம: ஆகாயத்தை
பிந்தன் பிளந்துகொண்டு
சுபுவே செலப்பட்டது.

स्रस्तव्याविद्धवसना व्याकुलीकृतभूषणा: । विद्याधर्य: समुत्पेतु: सहसा धरणीधरात् ॥

வித்யாஹர்ய: வித்யாஹஸ்திரீகள்,
சுஸ்தவ்யாவித்ய- } நமுவிக் கலைந்த ஆடை
வசனா: } களையுடையவர்களாயும்
வ்யாகுலீகர்த- } அலங்காரமான ஆபரணங்களை
மூஷணா: } யுடையவர்
களாயும்

தரணிதராத் பர்வதத்தினின்றும்
சஹசா சடக்கென
சமூதேது: வெளிப்பட்டார்கள்.

வ்யவேஜ்ஜந்த சுருட்டி க்கொண்டன.

த	அந்த
நகவரம்	மேலான மலையை
ததவா	விட்டுவிட்டு
ககனம்	ஆகாயத்தில்
அதததத:	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

சுவாமிநாதர்: உயர்ந்த மாங்கள்
 சிகரங்களுடன்
 ரசாதல் பாதாளத்திற்கு
 புவியேச பாய்ச்சோந்தது.

धरण्यां முதலத்திற்கு
 समतां ஒத்திருப்பதை
 यातः பெற்றதாய்
 बभूव அமுந்திக்கிடந்தது.

ச:	அந்த
हरि:	வானார்
सलीलं	அனாயாசமாய்
नमः	வானத்தில்
उत्प्रातः	எழும்பினர்.

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2386

சதபஞ்சாச: சரீ:—ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் || 49 ||

उत्तरतीरप्राप्ति:—வடக்கு கரையை அடைதல்.

सचन्द्रकुसुमं रम्यं सार्ककारण्डवं शुभम् । तिष्यश्रवणकादम्बमभ्रशैवालशाद्वयम् ॥ १ ॥
पुनर्वसुमहामीनं लोहिताङ्गमहाग्रहम् । ऐरावतमहाद्वीपं स्वार्ताहंसविलोलितम् ॥ २ ॥
वातसङ्घातजालोर्मि चन्द्रांशुशिशिराम्बुमत् । भुजङ्गयक्षगन्धर्वप्रबुद्धकमलोत्पलम् ॥ ३ ॥
हनुमान् मारुतगतिर्महानौरिव सागरम् । अपारमपरिश्रान्तः पुपुवे गगनार्णवम् ॥ ४ ॥

ரம்யம் } அழகுபெற்றதும்
சசுந்த்ருகசுமம் } சந்திரனாகிய ஆம்பலு
(குசுமம்) } டையதும்
சுபம் } பூஜிக்கத்தக்கதும்
சர்க்காரணடவ் } ஸூர்யனாகிற நீர்க்கோழி
யையுடையதும்
திஸ்யஸ்ரவணகாட்வம் } புஷ்யம், சிரவணமாகிற
இரு கலஹம்ஸங்களை
யுடையதும்
அப்ரஸீவாலசாட்வல் } மேகங்களாகிற செழித்த
பாசிகளையுடையதும்
புனர்வசுமஹாமினம் } புனர்வஸுவாகிற பெரு
மீனையுடையதும்
லோஹிதாங்க- } அங்காரகனாகிற பெரிய
மஹாஹ் } முதலையையுடையதும்
ஏராவதமஹாட்வீபம் } ஐராவதமாகிற பெரும்
தீவோடுகூடியதும்
ஸ்வாதிஹ்ஸ- } ஸ்வாதியாகிற அன்னம்
விலோலிதம் } உலாவப்பெற்றதும்

வாதசங்கா- } வாயுவின் தொகைகளா
ஜாலோர்மி } லுண்டாகிய அலைத்தொ
கைகளையுடையதும்
சுந்த்ராங்கு- } சந்திரகிரணங்களாகிற
சிசிசிராம்புமத் } குளிரந்த ஜலமுடைய
தும்
புஜங்கயக்ஷ- } நாகர், யக்ஷர், கந்தர்வர்
காந்த்ரவ்ருத்- } இவர்களாகிற கமலங்க
கமலோத்பல் } ளையும், கருநெய்தல் பூக்
களையுமுடையதமான
சாஹர் } சாகரத்தை
மஹாநூ: } பெரிய மரக்கலம்
ஹ } எப்படியோ அப்படி
ஹனுமாத் } ஹனுமாத்
அபார் } கரையில்லாத
காநாரண்வம் } ஆகாசமாகிற சமுத்திரத்
மாஸ்தகதி: } வாயுவேகமாய் [தில்
அபரிஸ்ரான்த: } ஆயாஸமின்றி
புபுவே } பாய்ந்தோடினார்.

ग्रसमान इवाकाशं ताराधिपमिवोलिखन् । हरनिव सनक्षत्रं गगनं सार्कमण्डलम् ॥ ५ ॥
मारुतस्यात्मजः श्रीमान् कपिवर्योमचरो महान् । हनुमान मेघजालानि विकर्षन्निव गच्छति ॥

மாருதஸ்ய ஆத்மஜ: } வாயுவின் குமாரரும்
ஸ்ரீமானு } லக்ஷ்மியின் கடாக்ஷத்
திற்க்கிலக்கான
மஹானு } மஹாத்மாவுமான
ஹனுமானு } ஹனுமாரென்ற
கபி: } வானார்
ஸ்யோமசர: } ஆகாயமார்க்கமாய்ச்
செல்கிறவராய்
ஆகாசம் } ஆகாயத்தில்
ப்ரஸமான: ஹ } விழுங்குபவர்போலவும்

தாராதிபம் } சந்திரனை
உலிஹ் ஹ } உராய்பவர் போலவும்
காநம் } ஆகாயத்தை
சர்க்கமண்டல் } சூரியமண்டலத்துடனும்
ஸநக்ஷத்ரம் } நக்ஷத்திரங்களுடனும்
ஹனு ஹ } கொள்ளை கொள்பவர்
போலவும்
மேகஜாலானி } மேகக்கூட்டங்களை
விகர்ஷந் ஹ } இழுப்பவர்போலவும்
கக்சதி } கடக்கிறார்.

ஆர்ப்பன:	தமது
நாம ச	பெயரை (எங்கும்)
விஸ்ராவ்ய	பிரகாரப்படுத்தி
மஹதா நாடென	பெரிய கூச்சலோடு
நடந்	எதிரொலி உண்டாகும் படி சந்தமிட்டுக் கொண்டு

மேகஸ்வநமஹாஸ்வந:	மேககர்ஜனைபோல் பல மாகக் கர்ஜிப்பவராய்
புந:	திரும்பவும்
சாகரம்	சமுத்திரத்தின்
மத்யெந	மேலேயே
ஆஜகாம	சென்றார்.

பவீதெந்ரம் சுநாபம் ச சமுபஸ்பூஷ்ய வியீவாந் । ஜயாமுக்ந இவ நாராசோ மஹாவேகோ஽ப்யுபாகமத் ॥

வியீவாந்	வீர்யவானான (அவர்)
சுநாபம்	மைனாகம் (என்ற)
பவீதெந்ரம் ச	பர்வதச்ச்ரேஷ்டத்தையும்
சமுபஸ்பூஷ்ய	தடவிக்கொடுத்து

ஜயாமுக்ந:	நாணைவிட்டுப்பிறப்பிட்ட
நாராச:	இவ நாராசபாணம்போல்
மஹாவேக:	மிக வேகமுடையவராய்
அப்யுபாகமத்	சென்றார்.

ச கிஷ்விதநுஸ்பாஸ: சமாலோக்ய மஹாகிரிம் । மஹேந்ரம் மேகசங்காசம் நநாத் ஹரிபுஜந: ॥

ச: ஹரிபுஜந:	அந்த வானரவீரர்
கிஷ்வித்	கொஞ்சம்
அநுஸ்பாஸ:	ஸமீபமாய் வந்ததும்
மேகசங்காசம்	மேகத்திற்கு நிகரான

மஹேந்ரம்	மஹேந்திரம் (என்ற)
மஹாகிரிம்	மஹாகிரியை
சமாலோக்ய	கண்டு
நநாத்	கம்பீரமாய்க்கர்ஜித்தார்.

ச பூரயாமாச கபிர்டிசோ ட்ஷ சமந்நத: । நடந்நாடென மஹதா மேகஸ்வநமஹாஸ்வந: ॥ १५ ॥

ச: கபி:	அவ்வானரர்
மேகஸ்வநமஹாஸ்வந:	மேககோஷம் போன்ற பெரும் குரலுடையவ ராய்
நடந்	கர்ஜித்துக்கொண்டு

மஹதா	மஹத்தான
நாடென	சத்தத்தால்
ட்ஷ டிச:	பத்து திசைகளில்
சமந்நத:	எங்கும்
பூரயாமாச	பாவச்செய்தனர்.

ச த் தேசமநுபாஸ: சுஹர்ஷநலாலச: । நநாத் ஹரிசாடூலோ லாஜூலாப்யகம்பயத் ॥ १६ ॥

சுஹர்ஷநலாலச:	ஆப்தசினைகிதர்களைக்கா ணுமவாவுடனிருக்கும்
ச: ஹரிசாடூல:	அந்த வானரோத்தமர்
த் தேசம்	அந்த இடத்தை

அநுபாஸ:	கிட்டியவராய்
நநாத்	இரைந்த கூச்சலிட்டார்;
லாஜூலம் அபி ச வ:கையும	
அகம்பயத்	ஆட்டினார்.

தஸ்ய நானயமானஸ்ய சுபரண்சரிதே பதி । ஫லதீவாஸ்ய டோஷேந ககநம் சார்க்கமண்டலம் ॥ १७ ॥

சுபரண்சரிதே	பறவைகள் (சுருடர்)
பதி	பிரதேசத்தில் [கிரியும்]
நானயமானஸ்ய	கூச்சலிட்டுக்கொண்டு வரும்

டோஷேந	கோஷத்தால்
சார்க்கமண்டலம்	ஸூரியமண்டலத்தோடு கூடிய
ககநம்	ஆகாயம்
஫லதி இவ	பிளவுபடுவது போலி ருந்தது.

தஸ்ய	அந்த
ஸ்ய	புறமுடைய

ये तु तत्रोत्तरे तीरे समुद्रस्य महाबलाः । पूर्वं संविष्टिताः शूरा वायुपुत्रदिदृक्षवः ॥ १८ ॥
महतो वायुनुन्नस्य तोयदस्येव गर्जितम् । शुश्रुवुस्ते तदा घोषमूर्खेण हनूमतः ॥ १९ ॥

तस्य அதிப்படி இருக்கையில்
மஹாபலிஷ்டர்களான
शूरा: சூரர்கள்
वायुपुत्रदिदृक्षवः वाயுபுத்திரரைக் காணு
மவாக் கொண்டவர்க
समुद्रस्य ஸமுத்திரத்தின் [ளாய்
उत्तरे तीरे வடகரையில்
पूर्वं ஏற்கெனவே
संविष्टिताः வந்து திரண்டிருந்தவர்
ये எவர்களோ [கள்

ते அவர்கள்
वायुनुन्नस्य वाயுவினால் அலைப்புண்
तोयदस्य மேகத்தின் [டான
गर्जितं इव கர்ஜனையைப் போலிருக்
महतः மஹா தீமாவான [கிற
हनूमतः ஹனுமாரின்
घोषं तु கோஷத்தையும்
ऊर्खेण தொடைகளின் சலனத்
तदा அப்பொழுது [தையும்
शुश्रुवु: கேட்டார்கள்.

ते दीनमनसः सर्वे शुश्रुवुः काननौकसः । वानरेन्द्रस्य निर्घोषं पर्जन्यनिनदोपमम् ॥ २० ॥

वानरेन्द्रस्य வானரோத்தமரின்
पर्जन्यनिनदोपमं மேகமுழக்கத்திற்கு
நிகரான
निर्घोषं பேரொலியை
ते काननौकसः அந்த வனவாஸிகள்

सर्वे எல்லோரும்
दीनमनसः ஏக்கம் பிடித்த மனத்
தினர்களாய்
शुश्रुवु: செவிகொடுத்துக் கவ
னித்தார்கள்.

निशम्य नदतो नादं वानरास्ते समन्ततः । बभूवुस्तसु काः सर्वे सुहृदर्शनकाङ्क्षिणः ॥ २१ ॥

समन्ततः எங்கும்
नदतः எதிரொலி உண்டாகச்
செய்கிறவருடைய
नादं பேரொலியை
ते அந்த
वानरा: வானரர்கள்

सर्वे எல்லோரும்
निशम्य உள்ளபடி அறிந்து
सुहृदर्शन- } ஆப்தனை நேரிலே காண
काङ्क्षिणः } விரும்பியவர்களாய்
उत्सुकाः बभूवु: எதிர்பார்த்துக்கொண்
டிருந்தார்கள்.

जाम्बवान् स हरिश्रेष्ठः प्रीतिसंहृष्टमानसः । उपामन्य हरीन् सर्वानिदं वचनमब्रवीत् ॥

हरिश्रेष्ठः வானரர்களுக்கு அத்யந்
தப் பிரியரான
सः அந்த
जाम्बवान् ஜாம்பவந்தர்
प्रीतिसंहृष्टमानसः அன்பினால் மனதில்
சந்தோஷமுற்றவராய்

हरीन् வானரர்கள்
सर्वान् எல்லோரையும்
उपामन्य அருகில் கூவி அழைத்து
इदं பின் வருகிற
वचनं வசனத்தை
अब्रवीत् உரைத்தார் :—

सर्वथा कृतकार्योऽसौ हनुमान्नात्र संशयः ॥ २३ ॥

न ह्यस्याकृतकार्यस्य नाद एवंविधो भवेत् ॥ २४ ॥

असौ	“ இந்த	हि	ஏனெனில்
हनुमान्	ஹனுமார்	अकृतकार्यस्य	கார்யம் செய்து
सर्वथा	முற்றிலும்		முடிக்காத
कृतकार्यः	கார்யத்தைச் சாதித்து	अस्य नादः	இவருடைய கோஷம்
अत्र	இதில் [விட்டார்;	एवंविधः	இப்படிப்பட்டதாய்
संशयः न	ஸந்தேஹமில்லை.	न भवेत्	இராது.”

तस्य बाहूस्वेगं च निनादं च महात्मनः । निश्म्य हरयो हृष्टाः समुत्पेतुस्ततस्ततः ॥२५॥

तस्य	அந்த	निश्म्य	செவிக் கொண்டு
महात्मनः	மஹாத்மாவின்	हरयः	வானரர்கள்
बाहूस्वेगं च	புஜங்கள், தொடைகள்	हृष्टाः	மனமகிழ்ந்தவர்களாய்
	இவைகளின் சலனத்	ततस्ततः	அங்கங்கேயே
निनादं च	கர்ஜனையையும் [தையும்	समुत्पेतुः	துள்ளிக்குதித்தனர்.

ते नगाग्रान्नगायाणि शिखराच्छिखराणि च । प्रहृष्टाः समपद्यन्त हनूमन्तं दिदृक्षुः ॥

ते	அவர்கள்	नगायाणि	மர உச்சிகளையும்
हनूमन्तं	ஹனுமாரை	शिखरात्	சிகரத்தினின்று
दिदृक्षुः	காண ஆவல்கொண்டவர்	शिखराणि च	சிகரங்களையும்
प्रहृष्टाः	குதுஹலித்து [களாய்	समपद्यन्त	(தாண்டிவந்து) ஒருமிக்க
नगायात्	மரத்தின் துனியிலிருந்து		கூடினார்கள்.

ते प्रीताः पादपात्रेषु गृह्य शाखाः सुपुष्पिताः । वासांसीव महार्हाणि दुधुवुवांनरास्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	गृह्य	பிடுங்கி எடுத்துக்
प्रीताः	களிப்புற்ற	महार्हाणि	விலையுயர்ந்த [கொண்டு
ते वानराः	அந்த வானரர்கள்	वासांसि	வஸ்திரங்களை
पादपात्रेषु	மர துனிகளில்	इव	எப்படியோ அப்படி
सुपुष्पिताः	அழகாய்ப் புஷ்பிக்	दुधुवुः	இங்குமங்குமாய்
शाखाः	கிளைகளை [திருந்த		ஆட்டினார்கள்.

गिरिगह्वरसंलीनो यथा गर्जति मारुतः । एवं जगर्ज बलवान् हनुमान् मारुतात्मजः ॥२८॥

गिरिगह्वरसंलीनः	மலைக்குஹையினுட்	मारुतात्मजः	வாயுபுத்திரரும்
मारुतः	காற்று [புகுந்த	बलवान्	மிக்க பலமுடைய
यथा	எவ்வண்ணம்		வருமான
गर्जति	கர்ஜிக்குமோ	हनुमान्	ஹனுமார்
एवं	இப்படியே	जगर्ज	கர்ஜித்தார்.

तमभ्रघनसङ्काशमापतन्तं महाकपिम् । दृष्ट्वा ते वानराः सर्वे तस्थुः प्राञ्जलयस्तदा ॥२९॥

तदा	அப்பொழுது	दृष्ट्वा	கண்டு
अभ्रघनसङ्काशं	காளமேகத்திற்குநிகராய்	ते वानराः	அந்த வானரர்கள்
आपतन्तं	பாய்ந்து வருகிற	सर्वे	எல்லோரும்
तं	அந்த	प्राञ्जलयः	கைகூப்பிக்கொண்டு
महाकपिं	மஹாகபியை	तस्थुः	நின்றார்கள்.

स ताभ्यां पूजितः पूज्यः कपिभिश्च प्रसादितः । दृष्टा सीतेति विक्रान्तः संक्षेपेण न्यवेदयत् ॥

விக்ரான்த: பராக்கிரமசாலியாய்
பூஜ்ய: வெகுமதிப்புக்குரிய
ச: அவர்
தாभ्यां அவ்விருவர்களால்
பூஜித: விசுவாசத்துடன் வாழ்த்
தப்பட்டவராயும்

கபிभि: வானரர்களால்
प्रसादित: பூஜிக்கப்பட்டவராயும்
दृष्टा "காணப்பட்டாள்"
सीता வீதை"
इति என்று
संक्षेपेण न्यवेदयत् சுருக்கமாய்ச் சொன்னார்.

निषसाद च हस्तेन गृहीत्वा वालिनः सुतम् । रमणीये वनोद्देशे महेन्द्रस्य गिरेस्तदा ॥
हनुमानब्रवीदृष्टस्तदा तान् वानरर्षभान् ॥ ३७ ॥

हनुमान् ஹனுமார்
हृष्ट: அகமகிழ்ந்தவராய்
तदा அப்பொழுது
वालिनः வாலியின்
सुतं மைந்தனை
हस्तेन गृहीत्वा கைகோத்தழைத்து
महेन्द्रस्य गिरे: மஹேந்திர கிரியினது

रमणीये ரமணியமான
वनोद्देशे च வனத்தின் ஓரிடத்தில்
निषसाद உட்கார்ந்தார்.
तान् அந்த
वानरर्षभान् வானரோத்தமர்களைப்
तदा அக்காலத்தில் [பார்த்து
अब्रवीत् பின்வருமாறுசொன்னார்.

अशोकवनिकासंस्था दृष्टा सा जनकात्मजा । रक्ष्यमाणा सुघोराभी राक्षसीभिरनिन्दिता ॥
एकवेणीधरा बाला रामदर्शनलालसा । उपवासपरिश्रान्ता जटिला मलिना कुशा ॥ ३९ ॥

सा "அந்த
बाला பருவம் நிரம்பாத
जनकात्मजा ஜனகர் திருமகள்
अशोक- } அசோகவனத்தினிடை
वनिकासंस्था } யிலிருப்பவளாய்
सुघोराभि: கொடிய
राक्षसीभि: அரக்கிகளால்
रक्ष्यमाणा காவல் காக்கப்பட்டவ
एकवेणीधरा एकவேணியைத் தரிப்
பவளாய்

जटिला முடி சடைபிடித்
தவளாய்
मलिना புழுதிபடிந்தவளாய்
रामदर्शनलालसा ஸ்ரீராமதரிசனத்திற்காக
ஏங்கிக்கிடப்பவளாய்
उपवासपरिश्रान्ता உபவாசத்தால் மிக
தொந்தவளாய்
कुशा இளைத்திருப்பவளாய்
दृष्टा காணப்பட்டாள்."

ततो दृष्टेति वचनं महार्थममृतोपमम् । निशम्य मारुते: सर्वे मुदिता: कपयोऽभवन् ॥ ४० ॥

कपय: வானரர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
मारुते: மாருதியினிடத்
திலிருந்து
दृष्टा "காணப்பட்டாள்"
इति எனலும்
अमृतोपमं அமுதத்துக்குச் சமமாய்

महार्थं பெரும்பயனுள்ளதான
वचनं சொல்லை
निशम्य கேட்டு,
तत: அதனால்
मुदिता: மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்
டவர்கள்
अभवन् ஆயினர்.

स्वामिनि	“ மஜமானரிடத்தில்	देवी	லோகமாதாவாகிய
ते अहो भक्तिः	உமக்கு என்ன பக்தி!	रामपत्नी	ஸ்ரீராமபத்தினியார்
अहो वीर्यं	எவ்வளவு வீர்யம்!	स्वया	உம்மால்
अहो धृतिः	என்ன தைர்யம்!	दिष्ट्या	தெய்வாதீனமாய்
यशस्विनी	பிரக்யாதையான	दृष्टा	காணப்பட்டார்.

दिष्ट्या त्यक्ष्यति काकुत्स्थः शोकं सीतावियोगजम् ॥ ४७ ॥

दिष्ट्या “நல்ல வேளை !
காகுத்தஸ்தர்
சீதாவியோகஜ் வலிதையின் வியோகத்
தினாலுண்டான

शोकं சோகத்தை
त्यक्ष्यति நீக்கிவிடுவார்.”

ततोऽङ्गदं हनूमन्तं जाम्बवन्तं च वानराः । परिवार्य प्रमुदिता भेजिरे विपुलाः शिलाः ॥

वानराः வானரர்கள்
विपुलाः शिलाः விசாலமான பாறைக
अङ्गदं அங்கதனையும் [ளின்மீது
हनूमन्तं ஹனுமாரையும்
जाम्बवन्तं च ஜாம்பவந்தரையும்

परिवार्य சூழ்ந்துகொண்டு
प्रमुदिता: மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்ட
ततः அப்பொழுது [வர்களாய்
भेजिरे மனதினுள் கொண்டா
டினார்கள்.

श्रोतुकामाः समुद्रस्य लङ्घनं वानरोत्तमाः ॥ ४९ ॥

दर्शनं चापि लङ्कायाः सीताया रावणस्य च । तस्थुः प्राञ्जलयः सर्वे हनूमद्वदनोन्मुखाः ॥

वानरोत्तमाः வானரோத்தமர்கள்
सर्वे च அனைவரும்
समुद्रस्य சமுத்திரத்தை
लङ्घनं தாண்டலையும்
लङ्कायाः லங்கையினுடையவும்
सीतायाः சீதையினுடையவும்
रावणस्य च ராவணனுடையவும்

दर्शनं अपि காண்டலையும்
श्रोतुकामाः கேட்க ஆவல் கொண்ட
வர்களாய்
हनूमद्व- } ஹனுமாரின் முகத்தி
वदनोन्मुखाः } லேயே கண்கவைத்தவர்
களாய்
प्राञ्जलयः கைகூப்பினவர்களாய்
तस्थुः அசையாது நின்றனர்.

तस्थौ तत्राङ्गदः श्रीमान्वानरैर्बहुभिर्वृतः । उपास्यमानो विबुधैर्दिवि देवपतिर्यथा ॥ ५१ ॥

तत्र அப்பொழுது
बहुभिः वानरैः பல வானரர்களால்
वृतः உபாஸிக்கப்பட்ட
श्रीमान् பாக்கியவானான
अङ्गदः அங்கதன்

दिवि தேவலோகத்தில்
विबुधैः தேவர்களால்
उपास्यमानः உபாஸிக்கப்பட்ட
देवपतिः इव தேவராஜன்போல்
तस्थौ விளங்கினான்.

हनूमता कीर्तिमता यशस्विना तथाऽङ्गदेनाङ्गदबद्धबाहुना ।

मुदा तदाऽध्यासितमुन्नतं महन्महीधराग्रं ज्वलितं श्रियाऽभवत् ॥ ५२ ॥

उन्नतं உன்னதமாகிய
महत् மஹத்தான
महीधराग्रं மலையினுச்சியானது
कीर्तिमता கீர்த்திபெற்று விளங்கிய
हनूमता ஹனுமாராலும்
अङ्गदबद्धबाहुना தோள்வளையணிந்த
கைகளையுடையவாலும்
यशस्विना புகழ்பெற்றவனுமான

अङ्गदेन அங்கதனாலும்
वथा மேற்கண்டவாறு
मुदा களையுடன்
अध्यासितं வீற்றிருக்கப்பெற்றதாய்
श्रिया பாக்கியவிசேஷத்தால்
ज्वलितं தேஜோமயமாய்
तदा அப்பொழுது
अभवत् விளங்கிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तपञ्चाशः सर्गः ॥ ५७ ॥

आदितः श्लोकाः 14228

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2438

अष्टपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் || 48 ||

लङ्कावृत्तान्तकथनम्—லங்காவிருத்தாந்தத்தை உரைத்தல்.

ततस्तस्य गिरेः शृङ्गे महेन्द्रस्य महाबलाः । हनुमत्प्रमुखाः प्रीतिं हरयो जग्मुरुत्तमाम् ॥ १ ॥

हनुमत्प्रमुखाः	ஹனுமாரைத் தலைவராய் வஹித்த	शृङ्गे	சிகரத்தில்
महाबलाः	மஹாபலிஷ்டர்களாகிய	उत्तमां	ஒப்புயர்வில்லாத
हरयः	வானார்கள்	प्रीतिं	மனச்சந்திஷ்டியை
तस्य	அந்த	ततः	அப்பொழுது
महेन्द्रस्य गिरेः	மஹேந்திரமலையின்	जग्मुः	அடைந்தார்கள்.

प्रीतिमत्सूपविष्टेषु वानरेषु महात्मसु । तं ततः प्रीतिसंहृष्टः प्रीतिमन्तं महाकपिम् ॥
जाम्बवान् कार्यवृत्तान्तमपृच्छदनिलात्मजम् ॥ २ ॥

जाम्बवान्	ஜாம்பவான்	महाकपिं	வானரச்ரேஷ்டரும்
प्रीतिसंहृष्टः	ஆனந்தத்தால் மயிர்க் குச்செறிந்தவனாய்	अनिलात्मजं	வாயு குமாரரும்
प्रीतिमत्सु	அன்புள்ளவர்களும்	प्रीतिमन्तं	மனச்சந்திஷ்டிகொண்டிருந்தவருமான
महात्मसु	மஹாத்மாக்களுமான	तं	அவரைப் பார்த்து
वानरेषु	வானார்கள்	कार्यवृत्तान्तं	நடந்த காரியத்தின் விவரத்தைப்பற்றி
उपविष्टेषु	உட்கார்ந்ததும்	अपृच्छत्	வினாவினான் :
ततः	அத்தருணத்தில்		

कथं दृष्ट्वा त्वया देवी कथं वा तत्र वर्तते । तस्यां वा स कथंवृत्तः क्रूरकर्मा दशाननः ॥

देवी	“தேவியார்	क्रूरकर्मा	கொடுந்தொழிலனை
त्वया	உம்மால்	सः	அந்த
कथं	எவ்வாறு	दशाननः	தசமுகன்
दृष्ट्वा	காணப்பட்டாள்?	तस्यां	அவள் விஷயத்தில்
तत्र	அங்கு	कथंवृत्तः	எம்மாதிரி நடந்து கொள்ளுகிறான்?
कथं वा	எந்த நிலையில்தான்	वा	அறிய விரும்புகிறோம்.
वर्तते	இருக்கிறாள்?		

तच्चतः सर्वमेतन्नः प्रब्रूहि त्वं महाकपे । श्रुतार्थाश्चिन्तयिष्यामो भूयः कार्यविनिश्चयम् ॥

महाकपे	“ஹே வானரோத்தமா!	श्रुतार्थाः	செய்திகளின் வயணங்
त्वं	நீர்		களைத் தெரிந்தவர்களாய்
नः	எங்களுக்கு	भूयः	மேலே
एतत् सर्वं	இதை எல்லாம்	कार्यविनिश्चयं	நடக்கவேண்டிய காரியம்
तत्रतः प्रब्रूहि	நடந்தபடி விஸ்தாரமாக சொல்லும்;	चिन्तयिष्यामः	இன்னதென்பதை நிச்சயிப்போம்.

यश्चार्थस्तत्र वक्तव्यो गतैरस्माभिरात्मवान् । रक्षितव्यं च यत्तत्र तद्भवान् व्याकरोतु नः ॥

तत्र	“அங்கு	रक्षितव्यं	தெரிவிக்காமல் மறைத்து
गतैः	வந்துசேர்ந்த		வைக்கவேண்டியது ;
अस्माभिः	நம்மால்	आत्मवान्	புத்திமானான
यः	எந்த	भवान् च	நீர்தான்
अर्थः	விஷயம்	तत्र च	அதை எல்லாம்
वक्तव्यः	சொல்லவேண்டியது ;	नः	எங்களுக்கு
तत्र	அங்கு	व्याकरोतु	விவரமாய்ச் சொல்ல
यत्	எது		வேண்டும்.”

स नियुक्तस्ततस्तेन संप्रहृष्टतनूरुहः । प्रणम्य शिरसा देव्यै सीतायै प्रत्यभाषत ॥ ६ ॥

तेन	அவரால்	सीतायै देव्यै	ஸீதாதேவியாருக்கு
नियुक्तः सः	ஏவப்பட்ட அவர்	शिरसा	முடிவணக்கி
ततः	அப்பொழுது	प्रणम्य	நமஸ்கரித்து
संप्रहृष्टतनूरुहः	அத்யானந்தத்தால் தேஹமெங்கும் மயிர் சிலிர்த்தவராய்	प्रत्यभाषत	மறுமொழி சொன்னார் :

प्रत्यक्षमेव भवतां महेन्द्राग्रात् खमाप्तुतः । उदधेर्दक्षिणं पारं काङ्क्षमाणः समाहितः ॥ ७ ॥

उदधेः	“ஸமுத்திரத்தின்	प्रत्यक्षं एव	கண்ணெதிரிலேயே
दक्षिणं पारं	தென்கரையை	महेन्द्राग्रात्	மகேந்திரசிகரத்
काङ्क्षमाणः	பார்க்க விரும்பியவனாய்		திரிந்து
समाहितः	மனம் ஒருப்பட்டு	खं	ஆகாயத்தில்
भवतां	உங்களுடைய	आप्तुतः	கிளம்பினேன்.

गच्छतश्च हि मे घोरं विघ्नरूपमिवाभवत् । काञ्चनं शिखरं दिव्यं पश्यामि सुमनोहरम् ॥

शिखरं हि	“ஒரு மலையின் கொடுமுடியானது	गच्छतः	போய்க்கொண்டிருக்கிற
		मे	எனக்கு
काञ्चनं	ஸ்வர்ணமயமாயும்	विघ्नरूपं इव	(கண்முன்) இடையூறு
दिव्यं	திவ்யமாயும்		பிடுப்பதுபோல
सुमनोहरं	அதிமனோஹரமாயும்	अभवत्	கிடந்தது ;
घोरं च	கம்பீரமாயும்	पश्यामि	மனதில் ஆராய்ச்சி
			செய்யலானேன்.

स्थितं पन्थानमावृत्य मेने विघ्नं च तं नगम् ॥ ९ ॥

पन्थानं	“வழியை	तं नगं	அந்த மலையை
आवृत्य	மறைத்துக்கொண்டு	विघ्नं	விக்கினஞ்செய்ய வந்த
स्थितं च	கிடந்தபடியால்	मेने	எண்ணிவிட்டேன். [தாய்

उपसङ्गम्य तं दिव्यं काञ्चनं नगसत्तमम् । कृता मे मनसा बुद्धिर्भेत्तव्योऽयं मयेति च ॥

த	“ அந்த	भयं	இது
दिव्यं	திவ்யமான தும்	मया	என்னால்
काञ्चनं च	ஸ்வார்ணமயமானது	भेत्तव्यः	பிளக்கப்படவேண்டி
नगसत्तमं	சிறந்த மலைக்கு [மான	इति	என்ற [யது
उपसङ्गम्य	அருகிற்போய்	बुद्धिः	நிச்சயம்
मे मनसा	என் மனதினால்	कृता	செய்யப்பட்டது.

प्रहतं च मया तस्य लाङ्गूलेन महागिरेः । शिखरं सूर्यसङ्काशं व्यशीर्यत सहस्रधा ॥११॥

तस्य महागिरेः	“ அந்த மஹாகிரியின்	लाङ्गूलेन	வாலினால்
सूर्यसङ्काशं	ஸூர்யணைப் போல் ஒளி	प्रहतं	ஒங்கியடிக்கப்பட்டதாய்
शिखरं च	முடியும் [வீசுகிற	सहस्रधा	ஆயிரம் சுக்கலாக
मया	என்னால்	व्यशीर्यत	பிளவுபட்டது.

व्यवसायं च तं बुद्ध्वा स होवाच महागिरिः । पुत्रेति मधुरां वाणीं मनः प्रह्लादयन्निव ॥

ह	“ஹா! என்ன ஆச்சர்யம்!	इति	என்றழைத்து
सः महागिरिः	அந்த மஹாகிரியும்	मधुरां वाणीं	இனிதாய் ஓர் மொழியை
तं व्यवसायं	அந்தக் காரியத்தின் பெ	मनः	மனம்
बुद्ध्वा	உணர்ந்து [ருமையை	प्रह्लादयन् इव	உருக்கும்வண்ணம்
पुत्र	‘பிள்ளாய்’	उवाच	உரைத்தது.

पितृव्यं चापि मां विद्धि सखायं मातरिश्वनः । मैनाक इति विख्यातं निवसन्तं महोदधौ ॥

मां	“ ‘என்னை	मातरिश्वनः	வாயுதேவருக்கு
मैनाकः इति	மைனாகமென	सखायं अपि	நண்பனாகவும்
विख्यातं	பெயர்பெற்று	पितृव्यं	பிதாவழி ஆப்தபந்து
महोदधौ	மஹோததியில்		வாகவும்
निवसन्तं च	வஸித்துக்கொண்டிருப்	विद्धि	அறிந்துகொள்வாய்.
	பவனாகவும்		

पक्षवन्तः पुरा पुत्र बभूवुः पर्वतोत्तमाः । छन्दतः पृथिवीं चैरुर्बाधमानाः समन्ततः ॥१४॥

पुत्र	“ ‘பிள்ளாய்!	पृथिवीं	பூமியில்
पुरा	முன்னாளில்	समन्ततः	எங்கும்
पर्वतोत्तमाः	மாமலைகள்	छन्दतः	நினைத்தபடி
पक्षवन्तः	சிறகுள்ளனவாய்	बाधमानाः	துன்புறுத்திக்கொண்டு
बभूवुः	இருந்தன;	चैरुः	ஸஞ்சரித்தன.

श्रुत्वा नगानां चरितं महेन्द्रः पाकशासनः । चिच्छेद भावान् पक्षान् वज्रेणैषां सहस्रशः ॥

पाकशासनः	“ ‘பாகன் என்ற அஸு	श्रुत्वा	கண்டு (கேட்டு)
	ரனை வதைத்த	एषां	இவைகளின்
महेन्द्रः भगवान्	மஹேந்திரபகவான்	पक्षान्	சிறகுகளை
नगानां	மலைகளின்	वज्रेण	வஜ்ராயுதத்தால்
चरितं	நடவடிக்கையை	सहस्रशः	துணுக்குத்துணுக்காய்
		चिच्छेद	வெட்டி எறிந்தார்.

* 60

ततः पश्याम्यहं देवीं सुरसां नागमातरम् । समुद्रमध्ये सा देवी वचनं मामभाषत ॥२१॥
मम भक्षः प्रदिष्टस्त्वममरैर्हरिसत्तम । अतस्त्वां भक्षयिष्यामि विहितस्त्वं चिरस्य मे ॥२२॥

ततः “பின்னர்
அஃ நான்
சுரஸா ஸுரஸை என்ற
நாகமாதாவான
தேவீ தெய்வப்பெண்ணை
படியாமி கண்டேன் ;
தேவீ தெய்வப்பெண்ணை
சா அவள்
சமுதமயே நடுக்கடலில்
மா என்னைப் பார்த்து
ஹரிசத்தம ‘ஓ வானரோத்தமா !
தீ
அமரே: தேவர்களால்

மம எனக்கு
भक्ष: இரையாக
प्रदिष्ट: நியமிக்கப்பட்டாய் ;
त्वं நீ
मे எனக்கு
चिरस्य நெடுநாள் கழித்து
विहित: கிடைத்தாய் ;
अत: ஆகையால்
त्वां உன்னை
भक्षयिष्यामि தின்னப்போகிறேன்’
(என்ற)
वचनं வார்த்தையை
अभाषत சொன்னாள்.

एवमुक्तः सुरसया प्राञ्जलिः प्रणतः स्थितः । विषण्णवदनो भूत्वा वाक्यञ्चेदमुदीरयन् ॥

சுரசயா “ஸுரஸையினால்
एवं இங்ஙனம்
उक्तः சொல்லக்கேட்டவனாய்
विषण्णवदनः வாட்டமுற்ற முக
முடையவனாக

प्रणतः வணக்கமுள்ளவனாய்
प्राञ्जलिः அஞ்சலிசெய்தவனாய்
इदं பின்வரும்
वाक्यं மொழியை
उदीरयन् புகன்றுகொண்டு
स्थितः நின்றேன் :—

भूत्वा ஆகி

रामो दाशरथिः श्रीमान् प्रविष्टो दण्डकावनम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया चापि भार्यया ॥

दाशरथिः “தசரதகுமாரரும்
श्रीमान् ஸ்ரீமானுமான
राम: ஸ்ரீராமர்
भ्रात्रा ஸஹோதரரான
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரோடு

सह கூடவும்
भार्यया மனைவியான
सीतया अपि च வலிதையோடும்
दण्डकावनं தண்டகாவனத்தில்
प्रविष्टः வந்து தங்கியிருந்தார்.

तस्य सीता हता भार्या रावणेन दुरात्मना । तस्याः सकाशं दूतोऽहं गमिष्ये रामशासनात् ॥
कर्तुमर्हसि रामस्य साहाय्यं विषये सती ॥ २५ ॥

तस्य “அவருடைய
भार्या सीता மனைவியான வலிதை
दुरात्मना துராத்மாவான
रावणेन ராவணனால்
हता கவர்ந்து செல்லப்பட்ட
டாள் ;
रामशासनात् ஸ்ரீராமரது ஏவலினால்
तस्याः सकाशं அவளிடத்திற்கு

अहं நான்
दूतः தூதனாய்
गमिष्ये செல்லுகின்றேன் .
रामस्य ஸ்ரீராமரது
विषये ராஜ்யத்தில்
सती வஸிக்கும் நீ
साहाय्यं ஸஹாயத்தை
कर्तुं अर्हसि செய்யவேண்டும்.

अथवा मैथिलीं दृष्ट्वा रामश्चाक्लिष्टकारिणम् । आगमिष्यामि ते वक्त्रं सत्यं प्रतिशृणोमि ते ॥

अथवा “ ‘அல்லவென்றால்
மேயிலி மைதிலியையும்
அக்லிஸ்தகாரிணம் நன்மையையே செய்
ராமே ச ஸ்ரீராமரையும் [கின்ற
தூஷ்டா கண்டுகொண்டு
தே உன்

वक्त्रं } वाय (நானே) வந்த
आगमिष्यामि } டைகின்றேன்.
ते உனக்கு
सत्यं ஸத்யமாய்
प्रतिशृणोमि பிரதிக்கைநு பண்
ணுகிறேன்.

एवमुक्ता मया सा तु सुरसा कामरूपिणी । अब्रवीन्नातिवर्तेत कश्चिदेष वरो मम ॥२७॥

कामरूपिणी } “வேண்டிய ரூபமெடுக்க
सा सुरसा } வல்ல அந்த ஸுரஸை
मया என்னால்
एवं இப்படி
उक्ता சொல்லப்பட்டவளாய்
तु இருந்தும்

कश्चित् ‘ஒருவரும்
न अतिवर्तेत கடந்துசெல்லக்கூடாது ;
एष: இது
मम எனது
वर: வரம்' (என்று)
अब्रवीत् சொன்னான்.

एवमुक्तः सुरसया दशयोजनमायतः । ततोऽर्धगुणविस्तारो बभूवाहं क्षणेन तु ॥ २८ ॥

सुरसया “ஸுரஸையினால்
एवं இப்படி
उक्तः சொல்லக்கேட்ட
अहं நான்
क्षणेन तु ஒருநொடிக்குள்ளாக

दशयोजनं பத்து யோஜனை
आयतः உயர்ந்தவனாகவும்
ततः அதில்
अर्धगुणविस्तारः பாதிப்பருமனாகவும்
बभूव ஆனேன்.

मत्प्रमाणानुरूपं च व्यादितं तु मुखं तथा । तद्दृष्ट्वा व्यादितं चास्यं ह्रस्वं ह्यकरवं पुनः ॥

तु “அச்சந்தர்ப்பத்தில்
तथा च அவளாலும்
मत्प्रमाणानुरूपं என் அளவுக்குத் தக்க
मुखं வாய் [படி
व्यादितं திறக்கப்பட்டது ;
आस्यं வாய்

व्यादितं திறக்கப்படுகிற
तत् அதை
दृष्ट्वा हि கண்டு,
पुनः च மீளவும்
ह्रस्वं குறுகுசுலை
अकरवम् செய்துகொண்டேன்.

तस्मिन् मुहूर्ते च पुनर्बभूवाङ्गुष्ठमात्रकः । अभिपत्याशु तद्वक्त्रं निर्गतोऽहं ततः क्षणात् ॥

अहं “நான்
तस्मिन् मुहूर्ते च அந்த நிமிஷத்திலேயே
पुनः மீளவும்
अङ्गुष्ठमात्रकः அங்குஷ்டப்பிரமாண
बभूव ஆனேன். [மாக
आशु உடனே

तद्वक्त्रं அவன் வாயில்
अभिपत्याशु புகுந்து
क्षणात् நிமிஷத்திற்குள்
ततः அதிலிருந்து
निर्गतः வெளியில் வந்து
விட்டேன்.

अब्रवीत्सुरसा देवी स्वेन रूपेण मां पुनः । अर्थसिद्धयै हरिश्रेष्ठ गच्छ सौम्य यथासुखम् ॥
समानय च वैदेहीं राघवेण महात्मना । सुखी भव महाबाहो प्रीताऽस्मि तव वानर ॥

देवी “தெய்வப்பெண்ணான
சுரசா ஸுரனை
स्वेन रूपेण சுயரூபத்துடன்
पुनः மீளவும்
मां என்னைப் பார்த்து
महाबाहो ‘மஹாபாஹுவே!
तव உம்மிடத்தில்
प्रीता அன்புடையவளாக
अस्मि இருக்கிறேன்.
सौम्य ஸௌம்ய!
अर्थसिद्धयै காரியம் கைகூடும்
பொருட்டு

यथासुखं யதாசுகமாக
गच्छ செல்லும்.
हरिश्रेष्ठ வானரோத்தமா!
वैदेहीं வைதேஹியை
महात्मना மஹாத்மாவான
राघवेण ஸ்ரீராகவரோடு
समानय च சேர்த்து வையும்.
वानर வானரரே!
सुखी ஸுகியாயும்
भव வாழும்’ (என்று)
अब्रवीत् சொன்னாள்.

ततोऽहं साधु साध्वीति सर्वभूतैः प्रशंसितः । ततोऽन्तरिक्षं विपुलं प्लुतोऽहं गरुडो यथा ॥

ततः “அப்பொழுது
सर्वभूतैः எல்லா உயிர்களாலும்
अहं நான்
साधु साधु इति ‘நன்று நன்று’ என
प्रशंसितः விசேஷித்துக் கொண்
டாடப்பட்டேன்.

ततः பிறகு
अहं நான்
विपुलं விசாலமான
अन्तरिक्षं ஆகாசத்தில்
गरुडः यथा கருடன்போல்
प्लुतः பாய்ந்து சென்றேன்.

छाया मे निगृहीता च न च पश्यामि किञ्चन ॥ ३४ ॥

मे “எனது
छाया च நிழல் மாத்திரம்
निगृहीता தடைப்பட்டது.

किञ्चन च மற்றப்படி எதையும்
न पश्यामि காணவில்லை.

सोऽहं विगतवेगस्तु दिशो दश विलोकयन् । न किञ्चित्तत्र पश्यामि येन मेऽपहृता गतिः ॥

विगतवेगः “வேகம் தடைப்பட்ட
सः अहं அந்த நான்
तु இதுவிஷயமாய்
दश दिशः பத்துப்பக்கமும்
विलोकयन् சுற்றிப்பார்த்தும்,

मे गतिः எனது வேகம்
अपहृता येन தடைப்பட்டதெதனாலோ
तत्र அப்படிப்பட்ட
किञ्चित् எதொன்றையும்
न पश्यामि காணவில்லை.

ततो मे बुद्धिस्तपन्ना किं नाम गगने मम । ईदृशो विघ्न उत्पन्नो रूपं यत्र न दृश्यते ॥

यत्र “எங்கேயும்
रूपं ஒரு ரூபம்
मम எனக்கு
न दृश्यते தென்படவில்லை.
ततः அப்படியிருந்தும்
गगने (வெட்டவெளியான)
வானத்தில்

ईदृशः இப்படிப்பட்ட
विघ्नः தடையொன்று
उत्पन्नः ஏற்பட்டது.
किं नाम ‘இதென்ன!’ என்ற
बुद्धिः சிந்தை
मे எனக்கு
उत्पन्ना உண்டாயிற்று.

अधोभागे न मे दृष्टिः शोचता पातिता मया । ततोऽद्राक्षमहं भीमां राक्षसीं सलिलेशयाम् ॥

शोचता “ விசாரமுற்றிருந்த
मया “ என்னால்,
मे दृष्टिः “ எனது பார்வை
अधोभागे “ கீழே
न पातिता “ வீழ்த்தப்படாதிருந்
ततः “ பின்னர் [தது.

सलिलेशयां “ ஜலத்தில் படுத்துக்
கிடக்கும்
भीमां “ பயங்கரமான
राक्षसीं “ ஒரு ராக்ஷஸியை
अहं “ நான்
अद्राक्षं “ பார்த்தேன்.

प्रहस्य च महानादमुक्तोऽहं भीमया तया । अवस्थितमसंभ्रान्तमिदं वाक्यमशोभनम् ॥

भीमया “ அச்சமுண்டாக்குமுரு
तया “ அவளால் [வம்படைத்த
प्रहस्य “ உற்சாகம் கொண்டு
अवस्थितं “ மனோபாவத்தை நன்கு
“ விளக்குகிறதும்,
असंभ्रान्तं “ ஸந்தேஹத்திற்கிடமில்
“ லாததும்,

अशोभनं “ தர்மவிரோதமானதும்,
महानादं च “ பேரிரைச்சலோடு
“ கூடியதுமான
इदं “ பின்வரும்
वाक्यं “ மொழியை
अहं “ நான்
उक्तः “ சொல்லக்கேட்டேன் :—

कासि गन्ता महाकाय क्षुधिताया ममेप्सितः । भक्षः प्रीणय मे देहं चिरमाहारवर्जितम् ॥

महाकाय “ ‘பேருடலம் படைத்
क “ எங்கே [தோய்!
गन्ता असि “ போகின்றாய்?
क्षुधितायाः “ பசியுடனிருக்கிற
मम “ எனக்கு
ईप्सितः “ இஷ்டமான

भक्षः “ ஆஹாரம்.
मे “ எனது
चिरं “ வெகுநாளாக
आहारवर्जितं “ ஆஹாரமில்லாது படும்
देहं “ அங்கத்தை
प्रीणय “ திருப்தி செய்வாய்.”

बाढमित्येव तां वाणीं प्रत्यगृह्णामहं ततः । आस्यप्रमाणादधिकं तस्याः कायमपूरयम् ॥

तां “ அந்த
वाणीं “ சொல்லை
बाढं “ ‘அப்படியே ஆகட்டும்’
इति एव “ என்று
प्रत्यगृह्णं “ ஒப்புக்கொண்டேன்,
ततः “ அப்பொழுது

अहं “ நான்
तस्याः “ அவளது
आस्यप्रमाणात् “ வாயின் அளவிற்கு
अधिकं “ அதிகமாக
कायं “ சீரத்தை
अपूरयं “ பெரிதாக்கினேன்.

तस्याश्चास्यं महद्भीमं वर्धते मम भक्षणे । न च मां साधु बुबुधे मम वा निकृतं कृतम् ॥

तस्याः “ அவளுடைய
आस्यं च “ வாயும்
मम “ என்னை
भक्षणे “ புஜிப்பதில்
महत् “ பெரியதாகவும்
भीमं “ பயங்கரமாகவும்
मां च “ எனக்காகவும்

वर्धते “ வளர்ந்தது.
मम “ எனது
निकृतं “ அழிவையாவது
कृतं वा “ உத்தேசத்தையாவது
साधु “ நிறுத்திவிட (நன்றாய்)
न बुबुधे “ கருதவில்லை.

(அறியவில்லை).

ततोऽहं विपुलं रूपं संक्षिप्य निमिषान्तरात् । तस्या हृदयमादाय प्रपतामि नभःस्थलम् ॥

ततः “அதனால்
அஃ நான்
விபுலம் ரூபம் பெரிய வடிவத்தை
நிமிஷாந்தராது நொடிக்குள்ளாக
சंक्षिप्य சுருக்கிக்கொண்டு

तस्याः अवलोक्य
हृदयं இருதயத்தை
आदाय (பிளந்து) பறித்து
नभःस्थलं ஆகாயப்பிரதேசத்தில்
प्रपतामि பறந்தோடினேன்.

सा विसृष्टभुजा भीमा पपात लवणांभसि । मया पर्वतसङ्काशा निकृत्तहृदया सती ॥४३॥

लवणांभसि “உவர்க்கடலில்
सती வலித்துக்கொண்டு
டிருந்தவளும்
पर्वतसङ्काशा மலைபோல்
भीमा பருத்தவளுமாவா
सा அவள்,

मया என்னால்
निकृत्तहृदया இருதயம் பிளக்கப்
பட்டவளாய்
विसृष्टभुजा கைகளைப் பரப்பிக்
கொண்டு
पपात மூழ்கிப்போனாள்.

शृणोमि खगता नाश्च सिद्धानां चारणैः सह । राक्षसी सिंहिका भीमा क्षिप्रं हनुमता हता ॥

चारणैः सह “சாரணர்களோடுகூட
खगतानां ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்
सिद्धानां ஸித்தர்களுடைய [கின்ற
सिंहिका ‘ஸிம்ஹிகை என்னும்
भीमा राक्षसी பொல்லாத அரக்கி

हनुमता ஹனுமாரால்
क्षिप्रं நொடியில்
हता கொல்லப்பட்டாள்
शृणोमि च (என்கிற சொல்லையும்)
கேட்டேன்.

तां हत्वा पुनरेवाहं कृत्यमात्ययिकं स्मरन् । गत्वा चाहं महाध्वानं पश्यामि नगमण्डितम् ॥
दक्षिणं तीरमुदधेर्लङ्का यत्र च सा पुरी । अस्तं दिनकरे याते रक्षसां निलयं पुरम् ॥
प्रविष्टोऽहमविज्ञातो रक्षोभिर्भीमविक्रमैः ॥ ४६ ॥

तां हत्वा “அவளைக் கொன்று
अहं நான்
आत्ययिकं பிராணந்தகரமான
कृत्यं செயலை
पुनः மீளவும்
स्मरन् एव சிந்தித்தவண்ணமே
महाध्वानं நெடுந்தூரமான வழியை
गत्वा கடந்துசென்று
सा लङ्का पुरी அந்த லங்காபட்டணம்
यत्र च எவ்விடத்திலுள்ளதோ
(அந்த)
नगमण्डितं மலைகளால் அழகாயிருக்
उदधेः கடலின் [கும

दक्षिणं तीरं தென்கரையை
अहं पश्यामि நான் கண்டேன்.
रक्षसां அரக்கர்களுக்கு
निलयं இருப்பிடமான
पुरं பட்டணத்தில்
अहं நான்
दिनकरं ஸூரியன்
अस्तं அஸ்தமனம்
याते ஆனபிறகு
भीमविक्रमैः கொடுத்தொழில் புரியும்
रक्षोभिः च அரக்கர்களாலேயும்
अविज्ञातः காணப்படாதவனாய்
प्रविष्टः புகுதலுற்றேன்.

कल्पान्त- घनसन्निभा विमुञ्चन्ती पुरः उत्थिता	} कर्त्तृप्राप्तमेवमेवमेव செய்துகொண்டு, எதிரில் கிளம்பிவந்தாள்.
--	--

அஃ	நான்
லக்ஷா புரி	லங்கை நகர் ;
தெ	உன்
விக்ரமேண	பராக்கிரமத்தால்
நிர்ஜிதா	தோற்ற காரணத்தினால்
யஸ்யத்	
தஸ்யத்	
சர்வரக்ஷாஸி	
அக்ஷேபத:	எல்லா அரக்கர்களையும்
விஜேதா	பாக்கி இல்லாமல்
அஸி	ஐயித்தவனாக
உதீத:	ஆகிராயம்' (என்று)
அஃ	சொல்லப்பட்டேன்.
பிரதோஷகாலே	நான்
பவீசி	பிரதோஷகாலத்தில்
	புகுந்தேன். (ஆர்ப்பம்)

रावणान्तःपुरातः रावणलुब्धाय अन्तर्भ
 प्राङ्मूर्तिं प्रकुण्ठेन.
 तत्र च
 सुमन्त्रमां
 न अपश्यं
 अङ्क्यम्
 श्रीय इन्दुलुब्धायवर्णा
 कण्ठेन इल्लै.

சோகசாஸர்	சோகஸாஸர் த்தில்
பாஸா	முழுக்கி
பார்	கஸாய
ந ஁பலக்ஷயே	காண வில்லை.

शोचता च मया दृष्टं प्राकारेण समावृतम् । काञ्चनेन विचित्रेण गृहोपवनमुत्तमम् ॥५२॥

विचित्रेण	“ விசித் திரமாய்	गृहोपवनं	பூங்காவனமொன்று
काञ्चनेन	பொன்னாலான	शोचता	விசனப்பட்டுக்கொண்
प्राकारेण	மதிலால்		டிருந்த
समावृतं	சூழப்பட்டதும்	मया	என்னால்
उत्तमं च	உத்தமமுமான	दृष्टं	காணப்பட்டது.

स प्राकारमवपुत्य पश्यामि बहुपादपम् ॥ ५३ ॥

अशोकवनिकामध्ये शिशुपापादपो महान् । तमारुह्य च पश्यामि काञ्चनं कदलीवनम् ॥

सः	“ அந்த நான்	महान्	பெரிய
प्राकारं अवपुत्य	மதிலைத் தாண்டி	शिशुपापादपः	சிம்சுபாமரம்.
बहुपादपं	வெகு மரங்களுடைய	तं च	அதிலும்
	தோப்பை	आरुह्य	ஏறி,
पश्यामि	கண்டேன்.	काञ्चनं	பொன்னிறமான
अशोक-	} அசோகவனத்தின்	कदलीवनं	வாழைத்தோட்டத்தை
वनिकामध्ये		पश्यामि	கண்டேன்.
	நடுவில்		

अदूरे शिशुपावृक्षात् पश्यामि वरवर्णिनीम् । श्यामां कमलपत्राक्षीमुपवासकृशाननाम् ॥
तदेकवासस्संवीतां रजोध्वस्तशिरोरुहाम् । शोकसन्तापदीनाङ्गीं सीतां भर्तृहिते स्थिताम् ॥
राक्षसीभिर्विरूपाभिः क्रूराभिरभिसंवृताम् । मांसशोणितभक्षाभिव्याघ्रीभिर्हरिणीमिव ॥

शिशुपावृक्षात्	“ சிம்சுபாமரத்திலிருந்து	अभिसंवृतां	சூழப்பட்டிருப்பவளா
अदूरे	கொஞ்சதூரத்தில்		யும்
हरिणीं	ஒரு மான் பேடை	श्यामां	நீர்க்காவிநிறமடைந்
व्याघ्रीभिः	பெண்புலிகளால்		திருப்பவளாயும்
इव	எப்படியோ அப்படி	उपवासकृशाननां	உபவாஸத்தாலுலர்ந்த
वरवर्णिनीं	அழகிய நிறம் படைத்		முகமுடையவளாயும்
	தவளும்,	रजोध्वस्तशिरोरुहां	பழுதிடந் த சூழலுடை
कमलपत्राक्षीं	தாமரைத்தளம்போன்ற		யவளாயும்
	கண்களுடையவளுமான	शोकसन्ताप-	} சோகத்தினால் வாடியினே
सीतां	வீதையை	दीनाङ्गीं	
विरूपाभिः	கோரூபங்கொண்டவர்		த்த சரீரமுடையவளா
	களும்		யும்
मांसशोणित-	} ஊனையும் உதிரத்தையும்	तदेकवासः	} அப்போதுடுத்த ஆடை
भक्षाभिः		संवीतां	
	தின் கிறவர்களுமான		யையே அணிந்திருப்ப
क्रूराभिः	கொடிய		வளாயும்
राक्षसीभिः	அரக்கிகளால்	भर्तृहिते	நாதாது நன்மையில்
		स्थितां	செலுத்திய மனத்தின
		पश्यामि	கண்டேன். [ளாயும்

सा मया राक्षसीमध्ये तर्ज्यमाना मुहुर्मुहुः । एकवेणीधरा दीना भर्तृचिन्तापरायणा ॥
 भूमिशय्या विवर्णाङ्गी पद्मिनीव हिमागमे । रावणाद्विनिवृत्तार्था मर्त्यकृतनिश्चया ॥
 कथञ्चिन्मृगशाबाक्षी तूर्णमासादिता मया ॥ ५९ ॥

ராஷ்சிமய்யே “அரக்கிகளின் நடுவில்
 முஃ: முஃ: அடிக்கடி
 தர்ஜ்யமானா மிரட்டலால் திகிலடைந்
 தவளும்,
 டீனா பரிதாபமான நிலையி
 லிருப்பவளும்,
 பர்த்ருச்சிந்தாபராயணா நாதனை தியானிப்பதை
 யே எந்த வேளையிலும்
 எல்லாக் காரியமாய்க்
 கொண்டவளும்,
 ஃகுவேணிதரா ஒரே பின்னலான தலை
 மயிருடையவளும்,
 பூமிசய்யா தரையிலே சயனித்திருப்
 ஹிமாगमे பனிகாலத்தில் [பவளும்,
 பத்மினி இவ் தாமரைபோல்

ராவுணாதித்தினின்று
 வினிவ்ருத்தார்தா தப்பும் வழி காணுகவ
 ளாய்,
 விவ்ரணாங்கி மனமிழந்தவளாய்,
 தூர் சீக்கிரமே
 மர்த்யகூதநிஷயா உயிரை மாய்க்க நிச்
 சயித்திருந்தவளும்,
 மூரூசாபாஷி மான்குட்டியின் கண்
 களையொத்த கண்களை
 உடையவளுமான
 சா அவள்
 மயா என்னால்
 கதஞ்சித் கவ்டப்பட்டு
 மயா என்னால்
 அஸாதிதா பார்க்கக்கூடிய தூரத்
 திலிருந்தாள்.

तां दृष्ट्वा तादृशीं नारीं रामपत्नीमनिन्दिताम् । तत्रैव शिशुपावृक्षे पश्यन्नहमवस्थितः ॥ ६० ॥

அஃ “நான்
 ராமபத்னி ஸ்ரீராமபத்னியாகும்
 தா் நாரி அந்தப் பெண்மணியை
 தல அப்பொழுது
 தாஃரி அந்நிலையிலிருப்
 பவளாயும்,

அநிந்நிதா் ஃவ அபகிர்த்திக்கிடமாகா
 திருப்பவளாகவும்
 ஃவா கண்டு
 பச்யந் கவனித்துக்கொண்டு
 ஷிசுபாவூக்ஷே சிம்சபாமரத்தில்
 அவஸ்தித: சின் லுவிட்டேன்.

ततो हलहलाशब्दं काञ्चीनूपुरमिश्रितम् । शृणोम्यधिकगंभीरं रावणस्य निवेशने ॥ ६१ ॥

தத: “அப்பொழுது
 ராவுணாசின்
 நிவేశனே மனையில்
 காஞ்சினூர- } அரைநூல் மாலைகள், பா
 மிசிரித் } தச்சிலம்புகள் இவைகள்
 சேர்ந்துண்டானதாயும்

அதிகங்மீர் மிக்க கம்பீரமாயுமுள்ள
 ஹலஹாசத்வ் கலகலவென்ற
 சூரோமி கேட்டேன்.

ततोऽहं परमोद्विग्नः स्वरूपं प्रत्यसंहरम् । अहन्तु शिशुपावृक्षे पक्षीव गहने स्थितः ॥ ६२ ॥

து “இச்சந்தர்ப்பத்தில்
 தத: அஃ அதனால் நான்
 பரமோத்விம: மிகக் கவலையொண்டவ
 ஸ்வுரூப் எனதுருவத்தை [னாய்
 ப்ரத்யஸஹ் குசுக்ஷ்மமாய்ச் செய்து
 கொண்டேன்.

ஷிசுபாவூக்ஷே சிம்சப: விருக்ஷத்தில்
 காஹனே தலைகளடர்ந்த மறை
 வான இடத்தில்
 பக்ஷி இவ் பறவைபோல்
 அஃ நான்
 ஸ்தித: அசையாமலிருந்தேன்.

ராक्षसाधम रामस्य भार्याममिततेजसः । इक्ष्वाकुकुलनाथस्य स्नुषां दशरथस्य च ॥

अवाच्यं वदतो जिह्वा कथं न पतिता तव ॥ ६९ ॥

अधम “‘மானங்கெட்டவனே!
(இந்திரியசுகபராயண!)

राक्षस } இக்ஷ்வாகுகுலநாதரான
इक्ष्वाकुकुल- }
नाथस्य }

दशरथस्य தசரதருக்கு
स्नुषां மருமகளான,
अमिततेजसः அளவற்ற ஆற்றலுடைய

रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
भार्या च தர்மபத்னியைப்பார்த்து
अवाच्यं துஷ்டப்பேச்சை
वदतः பேசுகிற
तव जिह्वा உனது நாக்கு
कथं ஏன்
न पतिता அறுந்து விழாதிருக்கிறதோ?

किञ्चिद्दीर्यं तवानार्यो यो मां भर्तुरसन्निधौ । अपहृत्यागतः पाप तेनादृष्टो महात्मना ॥ ७० ॥

अनार्य “‘மானங்கெட்ட
पाप பாபியே!
भर्तुः असन्निधौ நாதரில்லாத ஸமயத்தில்
तेन महात्मना அந்த மஹாத்மாவினால்
अदृष्टः கண்டுகொள்ளப்படாத
मां என்னை [வனாய்]

अपहृत्य திருடிக்கொண்டு
आगतः வந்தவன்
यः எவனோ (அந்த)
तव உனது
वीर्यं வீர்யம்
किञ्चित् அல்பமே!

न त्वं रामस्य सदृशो दास्येऽप्यस्य न युज्यसे । यज्ञीयः सत्यवादी च रणश्लाघी च राघवः ॥

त्वं “‘நீ
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
सदृशः न ஏற்றவனாய் ஆகமாட்
अस्य இவருக்கு [டாய்.
दास्ये अपि ஊழியம் செய்வதிலும்
கூட

न युज्यसे நியமிக்கப்படமாட்டாய்.
च அன்றியும்
सत्यवादी ஸத்யவாதியும்
यज्ञीयः च யக்ஞியருமான
राघवः ஸ்ரீராகவர்
रणश्लाघी போரைக் கொண்டாடுபவர்.

जानक्या परुषं वाक्यमेवमुक्तो दशाननः । जज्वाल सहसा कोपावितास्य इव पावकः ॥

दशाननः “‘தசானன்
जानक्या ஜானகியால்
एवं இப்படி
परुषं கர்ணகடோரமான
वाक्यं பேச்சை
उक्तः சொல்லக்கேட்டவனாய்

सहसा வெடுவெடுப்பாய்
कोपात् கோபத்தால்
चितास्यः சுடவெலிநுக்கும்
पावकः इव தீபென
जज्वाल ஆத்திக்குண்டான்.

विवर्त्य नयने क्रूरे मुष्टिमुद्यम्य दक्षिणम् । मैथिलीं हन्तुमारब्धः स्त्रीभिर्हाहाकृतं तदा ॥

क्रूरे “‘உதிரம்போற்சிவந்த
नयने கண்களிரண்டையும்
विवर्त्य உருட்டி விழித்து
दक्षिणं मुष्टिं வலது கைமுஷ்டியை
उद्यम्य ஓங்கி

मैथिलीं हन्तुं மைதிலியைக் கொல்ல
आरब्धः ஆரம்பித்தான்.
तदा அப்பொழுது
स्त्रीभिः ஸ்திரீகளால்
हा हा 'ஹா! ஹா' என்ற சத்
क्रूरम् இடப்பட்டது. [தம்

स्त्रीणां मध्यात्समुत्पत्य तस्य भार्या दुरात्मनः । वरा मण्डोदरी नाम तया स प्रतिषेधितः ॥

तस्य "அந்த
दुरात्मनः துராத்மாவின்
भार्या பத்னியான
मण्डोदरी नाम மண்டோதரீ என்ற
वरा உத்தமி,

स्त्रीणां मध्यात् ஸ்திரீகளின் நடுவிலி
समुत्पत्य எழுந்துவரவே [ருந்து
तया அவளால்
सः அவன்
प्रतिषेधितः விலக்கப்பட்டான்.

उक्तश्च मधुरां वाणीं तया स मदनार्दितः । सीतया तव किं कार्यं महेन्द्रसमविक्रम ॥७५॥

मदनार्दितः "காமநோயிற்பட்ட
सः அவன்
तया அவளால்
मधुरां மதுரமான
वाणीं च (இந்த) பேச்சையும்
उक्तः சொல்லப்பட்டான்.

महेन्द्रसमविक्रम 'இந்திரனுக்குச் சமான
மான பராக்கிரமமுடை
सीतया வீதையால் [யோரே!
तव உமக்கு
कार्यं உண்டாகும் பலன்
किम् என்ன?

देवगन्धर्वकन्याभिर्यक्षकन्याभिरेव च । सार्धं प्रभो रमस्वेह सीतया किं करिष्यसि ॥७६॥

प्रभो "பிரபுவே!
इह இங்குள்ள
देवगन्धर्व- } தேவகந்தர்வ கன்னிகை
कन्याभिः } களுடனும்
यक्षकन्याभिः } யக்ஷகன்னிகை
एव च } களுடனும்

सार्धं கூட
रमस्व ஸுகமாயிரும்.
सीतया வீதையைக் கொண்டு
किं யாது
करिष्यसि செய்யப்போகிறீர்?'

ततस्ताभिस्समेताभिर्नारीभिः स महाबलः । प्रसाद्य सहसा नीतो भवनं स्वं निशाचरः ॥

सः "அந்த
महाबलः மஹாபலிஷ்டனை
निशाचरः அரக்கன்
ततः அப்பொழுது
समेताभिः கூடவேயிருந்த
नारीभिः அந்த

नारीभिः பெண்களால்
प्रसाद्य ஸமாதானமாக்கப்பட்டு
सहसा உடனே
स्वं भवनं தனது மனைக்கு
नीतः அழைத்துக்கொண்டு
போகப்பட்டான்.

याते तस्मिन् दशग्र्यैवे राक्षस्यो विकृताननाः । सीतां निर्भर्त्सयामासुर्वाक्यैः क्रूरैः सुदारुणैः ॥

तस्मिन् दशग्र्यैवे "அந்த தசக்ரீவன்
याते போனபிறகு,
विकृताननाः விகாரமான முகமுடைய
राक्षस्यः ராக்ஷஸிகள்

सुदारुणैः இரக்கமில்லாத
क्रूरैः वाक्यैः கொடிய சொற்களால்
सीतां வீதையை
निर्भर्त्सयामासुः மிரட்டினார்கள்.

तृणवद्भाषितं तासां गणयापास जानकी । गर्जितं च तदा तासां सीतां प्राप्य निरर्थकम् ॥

जानकी "ஜானகி
तासां அவர்களின்
भाषितं வார்த்தையை
तृणवत् திருணமாக
गणयापास மதித்தாள்.

तदा அப்பொழுது
तासां அவர்களுடைய
गर्जितं च இரைச்சலும்
सीतां प्राप्य வீதையைக் கிட்டி
निरर्थकम् பயனற்றதாயிற்று.

வூதாஃரீதநிஷேஷா ராக்ஸ்ய: பிஷிதாஷநா: | ராவணாய ஶ்ஷஸுஸ்தா: சீதாவ்யவஸிதம் மஹத் ||

வூதாஃரீத- } “ வீணைக இரைந்து
நிஷேஷா: } ஓய்ந்துபோன
தா: அந்த
பிஷிதாஷநா: பிணந்தின் னும்
ராக்ஸ்ய: அரக்கிகள்

சீதாவ்யவஸிதம் ‘வீதையின் துணிவு
மஹத் பெரிது’ (என்று)
ராவணாய ராவணனுக்கு
ஷ்ஷஸு: அறிவித்தார்கள்.

ததஸ்தா: சஹிதா: சர்வா விஹதாஷா நிரூபமா: | பரிஷிப்ய சமந்தாத்தா நித்ராவஸுபாஃ ||

தத: “ பின்னர்
தா: அவர்கள்
சர்வா: எல்லோரும்
விஹதாஷா: ஆசையை ஒழித்தவர்
களாய்

சஹிதா: ஒன்று கூடி
தா: அவளை
சமந்தா: நாலுபக்கங்களிலும்
பரிஷிப்ய சூழ்ந்துகொண்டு
நித்ராவஸ: தூக்கத்தை
உபாஃ அடைந்தார்கள்.

நிரூபமா: செயலற்றவர்களாய்

தாஸு சீவ ப்ஸுமாஸு சீதா ப்ரஹிதே ரதா | விலப்ய கருணம் தீநா ப்ரஸுஸோச சுது:ஸிதா ||

தாஸு “ அவர்கள்
ப்ஸுமாஸு கண்ணயிந்த பின்னர்
ப்ரஹிதே ஓவ நாயகரது நன்மை
ஒன்றிலேயே
ரதா ஏகாக்ரசித்தத்தை
யுடைய

சீதா ச வீதையும்
தீநா ஆபத்திலிருப்பவளாய்
சுது:ஸிதா மிகுந்த துக்கமடைந்த
கருணம் பரிதாபமாய் [வளாய்
விலப்ய புலம்பி
ப்ரஸுஸோச நொந்து கரைந்தான்.

தாஸா மஹ்யாஸமுத்யாய த்ரிஜதா வாக்யமப்ரவீத் || ௮௩ ||

தாஸா “ அவர்களின்
மஹ்யா: நடுவிழிருந்து
த்ரிஜதா திரிஜடை என்பவள்

ஸமுத்யாய எழுந்து
வாக்யம் பின்கண்ட மொழியை
அப்ரவீத் மொழிந்தான்:

ஆத்மான் ஸாத்த ஶிப்ந சீதா விநசிஷ்யதி | ஜநகஸ்யாத்மஜா சாஹ்வி ஸ்நுஷா த்ஷரயஸ்ய ச ||

ஆத்மான் “ என்னை
ஶிப்ந இப்பொழுதே
ஸாத்த புஜியுங்கள்.
த்ஷரயஸ்ய தசரதருக்கு
ஸ்நுஷா மருமகளும்

ஜநகஸ்ய ஜனகருக்கு
ஆத்மஜா திருமகளும்
சாஹ்வி ச கற்புடையானாகிய
சீதா வீதை
ந விநசிஷ்யதி நாசமடையப்
போகிறதில்லை.

ஸ்வமோ ஹ்ய மயா த்ஷு தாருணோ ரோமஹ்ஷண: | ரக்ஷஸா ச விநாஸாய ப்ரஹ்ரஸ்யா ஜயாய ச ||

ஹ்ய “ இப்பொழுது
மயா என்னால்
ஸ்வம: ஒரு சொப்பனம்
ஹி உண்மையாய்
த்ஷு: காணப்பட்டது;
தாருண: நினைத்தால் பயங்கரமாய்
இருக்கிறது;

ரோமஹ்ஷண: தேகத்திலையிர் சிலிர்க்
ரக்ஷஸா அரக்கர்களின் [கின்றது;
விநாஸாய ச அழிவைப் பற்றியதும்
அஸ்யா: இவளது
ப்ரஹ்ரஸ்யா: பர்த்தாவின்
ஜயாய ச ஜயத்தைப்பற்றியதும்.

अलमस्मात् परित्रातुं राघवाद्राक्षसीगणम् । अभियाचाम वैदेहीमेतद्धि मम रोचते ॥८६॥

अस्मात् “இந்த
राघवात् ஸ்ரீராகவரிடத்தினின்று
राक्षसीगणं ராக்ஷஸிகளின் கூட்
अलं குறையின்றி [டத்தை
परित्रातुं காப்பாற்றுவதற்கு

वैदेहीं வைதேஹியை
अभियाचाम வேண்டிக்கொள்வோம்.
एतत् हि இதுவேதான்
मम रोचते எனக்கு நன்றெனத்
தோன்றுகிறது.

यस्या ह्येवंविधः स्वप्नो दुःखितायाः प्रदृश्यते । सा दुःखैर्बहुधा मुक्ता सुखमाप्नोत्यनुत्तमम् ॥

दुःखितायाः “‘மிகுந்த துயரத்துட
னிருக்கிற

यस्याः எவள் விஷயத்தில்
एवंविधः இவ்விதமான
स्वप्नः கனவு
प्रदृश्यते காணப்படுகிறதோ

सा हि அவளே
दुःखैः துக்கங்களால்
मुक्ता விடப்பட்டவளாய்
अनुत्तमं सुखं மேலான ஸுகத்தை
बहुधा பற்பலவிதமாய்
आप्नोति அடையப்போகின்றாள்.

प्रणिपातप्रसन्ना हि मैथिली जनकात्मजा ॥ ८८ ॥

जनकात्मजा “‘ஜனகர் திருமகளான
मैथिली மைதிலி

प्रणिपातप्रसन्ना பணிந்த மாத்திரத்தில்
प्राप्तं प्राप्ता प्राप्ता பிரபலமானவளாய்
हि ஸந்தேஹமில்லை.

ततः सा ह्रीमती बाला भर्तुर्विजयहर्षिता । अवोचद्यदि तत्तथ्यं भवेयं शरणं हि वः ॥

ततः “அப்பொழுது
ह्रीमती நாணமுடைய
सा बाला அந்த நங்கை
भर्तुः நாயகரின்
विजयहर्षिता ஜயத்தைப்பற்றி ஆனந்த
மடைந்தவளாய்

तत् ‘அது
तथ्यं यदि உண்மையானால்
वः हि உங்களுக்கும்
शरणं அடைக்கலமாய்
भवेयं ஆகக்கூடவேன்’ (என்று)
अवोचत् சொன்னாள்.

तां चाहं तादृशीं दृष्ट्वा सीताया दारुणां दशाम् । चिन्तयामास विक्रान्तो न च मे निर्वृतं मनः ॥

सीतायाः “வீதையினுடைய
तादृशी அப்படிப்பட்ட
दारुणां दशां च கொடிய நிலையையும்
दृष्ट्वा கண்டு
अहं विक्रान्तः நான் பொறுத்துப்
பார்த்தவனாய்

तां அவளைப்பற்றி
चिन्तयामास மனதிற்குள்ளேயே
யோசிக்கலானேன்.
च அப்படியிருந்தும்
मे मनः என் மனம்
न निर्वृतम् தரிக்கவில்லை.

संभाषणार्थं च मया जानक्याश्चिन्तितो विधिः । इक्ष्वाकूणां हि वंशस्तु ततो मम पुरस्कृतः ॥

जानक्याः “ஜானகிக்கும்
मम च எனக்கும்
संभाषणार्थं ஸம்பாஷணை உண்டாவ
विधिः ஓர் உபாயம் [தற்கு
चिन्तितः தோன்றிற்று.
ततः அதனால்

तु இதுவிஷயத்தில்
इक्ष्वाकूणां இக்ஷ்வாகுக்களின்
वंशः हि வம்சபரம்பரையே
मया என்னால்
पुरस्कृतः வெளியிட்டுப் புகழ்ந்
துரைக்கப்பட்டது.

श्रुत्वा तु गदितां वाचं राजर्षिगणपूजिताम् । प्रत्यभाषत मां देवी बाष्पैः पिहितलोचना ॥

देवी “தேவியானவள்
 गदितां (என்னால்) கூறப்பட்ட
 राजर्षिगणपूजितां ராஜர்ஷிகளின் வம்ச
 பரம்பரையைப் பற்றி
 वाचं சொல்லை [யதான
 श्रुत्वा கேட்டு,

बाष्पैः கண்ணீரால்
 पिहितलोचना மூடிய கண்களையுடைய
 வளாய்
 मां प्रति என்னைப்பார்த்து
 तु இப்படி
 अभाषत ஸம்பாஷணை செய்தாள் :

कस्त्वं केन कथञ्चेह प्राप्तो वानरपुङ्गव । का च रामेण ते प्रीतिस्तन्मे शंसितुमर्हसि ॥९३॥
 तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा ह्यहमप्यब्रवं वचः ॥ ९४ ॥

वानरपुङ्गव “வானரோத்தம!
 त्वं कः நீயார்?
 केन எக்காரணத்தினால்
 कथं हि எப்படித்தான்
 इह இங்கு
 प्राप्तः வந்தீர்?
 रामेण ஸ்ரீராமருடன்
 ते च தமக்கும்
 प्रीतिः च சினேகமுண்டென்பது
 का எப்படி? [தான்

तत् அதை
 मे எனக்கு
 शंसितु விளங்கச்சொல்லுவ
 अर्हसि தயை புரியும்.' [தற்கு
 तस्याः அவளுடைய
 तत् वचनं அம்மொழியை
 श्रुत्वा கேட்டு
 अहं अपि நானும்
 वचः உத்தரவை (இப்படி)
 अब्रवम् அறிவித்தேன்.

देवि रामस्य भर्तुस्ते सहायो भीमविक्रमः । सुग्रीवो नाम विक्रान्तो वानरेन्द्रो महाबलः ॥

देवि “அம்மா!
 ते உமது
 भर्तुः பர்த்தாவான
 रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 सुग्रीवः ஸுகிரீவர்
 नाम என்றவர்

सहायः தோழராயிருக்கிறார்;
 महाबलः மஹாபலிஷ்டர்,
 भीमविक्रमः மஹத்தான பாக்கிரம
 முடையவர்,
 विक्रान्तः போர்வீரர்,
 वानरेन्द्रः வானரர்கள்கோன்.

तस्य मां विद्धि भृत्यं त्वं हनुमन्तमिहागतम् । भर्त्राऽहं प्रेषितस्तुभ्यं रामेणाक्षिष्टकर्मणा ॥

इह “இங்கு
 आगतं வந்துசேர்ந்த
 मां என்னை
 तस्य அவருடைய
 भृत्यं மந்திரியான
 हनुमन्तं ஹனுமான் என்பவனாய்
 त्वं நீர்
 विद्धि திருவுளம் பற்றுவீராக.

अक्षिष्टकर्मणा காரியங்களைக் குறை
 வின்றி முடிக்கவல்ல
 भर्त्रा பர்த்தாவான
 रामेण ஸ்ரீராமரால்
 अहं நான்
 तुभ्यं உமக்காக
 प्रेषितः தூதாய்ச் செல்ல
 விடுவிக்கப்பட்டேன்.

इदञ्च पुरुषव्याघ्रः श्रीमान्दाशरथिः स्वयम् । अङ्गुलीयमभिज्ञानमदात्तुभ्यं यशस्विनि ॥

यशस्विनि “புகழுடையீர்!
புருஷவ்யாஹ்: புருஷோத்தமரான
श्रीमान् ஸ்ரீமானாகிய
दाशरथिः च தாசரதியும்
स्वयं தாமே

तुभ्यं உமக்கு
अभिज्ञानं ஓர் அடையாளமாக
इदं இந்த
अङ्गुलीयं கணையாழியை
अदात् கொடுத்தனுப்பினார்.

तदिच्छामि त्वयाऽऽज्ञप्तं देवि किं करवाण्यहम् ।

रामलक्ष्मणयोः पार्श्वं नयामि त्वां किमुत्तरम् ॥ ९८ ॥

तत् “ஆகையால்
देवि அம்மா!
त्वया உம்மால்
आज्ञप्तं விடுவிக்கப்படும் நியம
னத்தை
इच्छामि பிரார்த்திக்கிறேன்.
अहं நான்

किं करवाणि யாது செய்யபட்டும்?
रामलक्ष्मणयोः ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களின்
पार्श्वं இடத்திற்கு
त्वां உம்மை
नयामि கொண்டுபோய் விடுகி
उत्तरं ஸ்ரீமுகம் [தேன்;
किम् என்ன?’

एतच्छ्रुत्वा विदित्वा च सीता जनकनन्दिनी । आह रावणमुत्साद्य राघवो मां नयत्विति ॥

जनकनन्दिनी “जनகாதிருமகளாகிய
सीता லீதை
एतत् श्रुत्वा இதைக் கேட்டு,
विदित्वा உள்ளதை உள்ளபடி
அறிந்துகொண்டு

रावणं ராவணனை
उत्साद्य ஒழித்து
मां என்னை
नयतु அழைத்துக்கொண்டு
इति என்று [போகட்டும்]
आह விடைகொடுத்தாள்.

प्रणम्य शिरसा देवीमहमर्यापनिन्दिताम् । राघवस्य मनोह्लादमभिज्ञानमयाचिषम् ॥

आर्या “உத்தமகுலத்தில்
தோன்றியவளாய்
अनिन्दितां அபகீர்த்திக்கிடமாகாத
வளாயிருக்கும்
देवी தேவியை
अहं நான்
शिरसा தலையால்

प्रणम्य வணங்கி நமஸ்கரித்து
राघवस्य ஸ்ரீராகவருடைய
मनोह्लादं சிந்தைக்கிசைந்த
अभिज्ञानं ஓர் அடையாளத்தை
अयाचिषं தரவேண்டுமென்று
வேண்டிக்கொண்டேன்.

अथ मामब्रवीत्सीता गृह्यतामयमुत्तमः । मणिर्येन महाबाहु रामस्त्वां बहुमन्यते ॥ १०१ ॥

अथ “அப்பொழுது
सीता லீதை
मां என்னைப் பார்த்து
येन ‘எதனால்
महाबाहु: மஹாபாஹுவான
राम: ஸ்ரீராமர்
त्वां உம்மை

बहुमन्यते மிகக்கொண்டாடுவாரோ
अयं அந்த இந்த
उत्तम: உத்தமமான
मणि: மணி
गृह्यतां பெற்றுக்கொள்ளப்
பட்டதும்
अथशिव (என்று) சொன்னான்.

इत्युक्त्वा तु वरारोहा मणिप्रवरमद्भुतम् । प्रायच्छत् परमोद्विग्ना वाचा मां सन्दिदेश ह ॥

वरारोहा	“ உத்தமி	ह	ஹா !
इति	இப்படி	परमोद्विग्ना	மிகக் கவலைகொண் டவளாய்
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	वाचा तु	வாய்மொழிகொண்டும்
अद्भुतं	அத்புதமான	मां	என்னை
मणिप्रवरं	மணிரத்தினத்தை	सन्दिदेश	செய்தசொல்ல
प्रायच्छत्	தந்தருளிஞள்.		ஆக்ஞாபித்தாள்.

ततस्तस्यै प्रणम्याहं राजपुत्र्यै समाहितः । प्रदक्षिणं परिक्राममिदाम्युद्धतमानसः ॥१०३॥

ततः	“ அதன்பின்னர்	तस्यै	அந்த
अहं	நான்	राजपुत्र्यै	ராஜபுத்திரிக்கு
समाहितः	காரியஸித்தி பெற்றவ	प्रणम्य	தண்டணிட்டு
इह	இவ்விடம் [ஐய]	प्रदक्षिणं	பிரதக்ஷிணத்தை
अभ्युद्धतमानसः	திரும்பிவந்து சேர உத் தேசங்கொண்டவனாய்	परिक्रामं	பண்ணினைன்.

उत्तरं पुनरेवेदं निश्चित्य मनसा तथा । हनुमन् मम वृत्तान्तं वक्तुमर्हसि राघवे ॥१०४॥

तथा	“ அவளால்	हनुमन्	‘ஹனுமாரே !
मनसा	மனதினால்	मम	எனது
निश्चित्य	ஆராய்ந்து ஆலோசித்து,	वृत्तान्तं	விருத்தாந்தத்தை
पुनः	இன்னும்	राघवे	ஸ்ரீராகவரிடத்தில்
इदं एव	பின்வருவதும்	वक्तुं	அறிவிக்க
उत्तरं	முடிவாயுரைக்கப் பட்டது.	अर्हसि	தயை புரியும்.

यथा श्रुत्वैव न चिरात्तावुभौ रामलक्ष्मणौ । सुग्रीवसहितौ वीरावुपेयातां तथा कुरु ॥

वीरौ	“ வீரர்களான	यथा	எப்படியானால்
तौ	அந்த	श्रुत्वा एव	கேட்டவுடனே
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்	न चिरात्	தாமதிப்பாமல்
उभौ	இருவரும்	उपेयातां	வந்து சேருவார்களோ
सुग्रीवसहितौ	ஸுக்ரீவரோடுகூடிய வர்களாய்	तथा	அப்படி
		कुरु	செய்யும்.

यद्यन्यथा भवेदेतद् द्वौ मासौ जीवितं मम । न मां द्रक्ष्यति काकुत्स्थो म्रिये साऽहमनाथवत् ॥

मम	“ எனக்கு	सा	அந்த
जीवितं	உயிரிருக்குங்காலம்	अहं	நான்
मासौ	மாதங்கள்	अनाथवत्	அனாதையாக
द्वौ	இரண்டு ;	म्रिये	உயிரை இழப்பேன்.
एतत्	இது	काकुत्स्थः	காகுத்ஸ்தர்
अन्यथा	நல்லதாகாததாய்	मां	என்னை
भवेत् यदि	முடியுமாயின்	न द्रक्ष्यति	காணமுடியாது.

तच्छ्रुत्वा करुणं वाक्यं क्रोधो मामभ्यवर्तत । उत्तरं च मया दृष्टं कार्यशेषमनन्तरम् ॥

करुणं “மனதை உருகச்செய்
तत् अந்த [யும்]
वाक्यं श्रुत्वा வாக்கியத்தைக் கேட்டு
अनन्तरं உடனே
मां எனக்கு
क्रोधः ஆகாஹம்

अभ्यवर्तत வந்துவிட்டது ;
मया என்னால்
उत्तरं மேலே
कार्यशेषं च செய்வேண்டும்
காரியமும்
दृष्टं நிச்சயிக்கப்பட்டது.

ततोऽवर्धत मे कायस्तदा पर्यतसन्निभः । युद्धकाङ्क्षी वनं तच्च विनाशयितुमारभे ॥

ततः “அதனால்
मे எனது
कायः சரீரம்
पर्यतसन्निभः மலைக்கு நிகராக
अवर्धत வளர்ந்தது.
तदा அப்பொழுது

युद्धकाङ्क्षी च யுத்தத்திற்காக
இழுப்பவனாயே
तत् அந்த
वनं வனத்தை
विनाशयितुं அழிப்பதற்கு
आरभे சுறுசுறுப்புற்றேன்.

तद्भयं वनषण्डन्तु भ्रान्तवस्तमृगद्विजम् । प्रतिबुद्धा निरीक्षन्ते राक्षस्यो विकृताननाः ॥

विकृताननाः “விகாரமான முகங்களு
राक्षस्यः அரக்கிகள் [டைய
तु இப்பொழுது
प्रतिबुद्धा: உறக்கத்திலிருந்து விழி
த்துக்கொண்டவர்களாய்
तत् அந்த

वनषण्डं வனத்தொகுதியை
भ्रान्तवस्त- } மிரண்டோடிப்போன மி
मृगद्विजं } ருகங்களையும் பறவைக
ளையுமுடையதாய்
भयं உருவழிந்ததாய்
निरीक्षन्ते எறிட்டுப்பார்த்தார்கள்.

मां च दृष्ट्वा वने तस्मिन् समागम्य ततस्ततः । ताः समभ्यागताः क्षिप्रं रावणायाचचक्षिरे ॥

ता: “அவர்கள்
तस्मिन् அந்த
वने வனத்தில்
ततस्ततः அங்கங்கிருந்து
समागम्य குப்பல் கூடி
क्षिप्रं உடனே

समभ्यागता: ஸமீபம் வந்து சேர்ந்த
வர்களாய்
मां च என்னையும்
दृष्ट्वा கண்டு
रावणाय ராவணனுக்கு
आचचक्षिरे தெரிவித்தார்கள்.

राजन् वनमिदं दुर्गं तव भयं दुरात्मना । वानरेण ह्यविज्ञाय तव वीर्यं महाबल ॥१११॥

महाबल “மஹாபலிஷ்டரான
राजन् மன்னனே!
दुरात्मना துஷ்ட
वानरेण வானரமொன்றால்
तव உமது
वीर्यं வீர்யத்தை

अविज्ञाय हि இத்தன்மையதென
அறியாமையால்
दुर्गं ஒருவரும் புகமுடியாத
द्वंद्वं இந்த
तव वनं உமது வனம்
भयं நாசமடைந்தது.

दुर्बुद्धेस्तस्य राजेन्द्र तव विप्रियकारिणः । वधमाज्ञापय क्षिप्रं यथाऽसौ विलयं व्रजेत् ॥

राजेन्द्र “ஓ ராஜேந்திரா;
असौ विलयं இது நாசமுறுவதை
व्रजेत् பெறவேண்டும்;
यथा அப்படியிருப்பதால்
तव உமக்கு

विप्रियकारिणः அபகாரம் செய்த
दुर्बुद्धे: மதிக்கெட்ட
तस्य அதற்கு
वधं கொலைத்தண்டனையை
क्षिप्रं आज्ञापय உடனே ஆணை செய்யும்.’

तच्छ्रुत्वा राक्षसेन्द्रेण विसृष्टा भृशदुर्जयाः । राक्षसाः किङ्करा नाप्र रावणस्य मनोऽनुगाः ॥

तत् श्रुत्वा “அதைக் கேட்டு
रावणस्य ராவணனுடைய
मनोऽनुगाः மனம்போல் நடப்பவர்
களும
भृशदुर्जयाः வெல்லுதற்கரியவர்களு
மான

किङ्करा: கிங்கரர்கள்
नाम என்னும்
राक्षसाः ராக்ஷஸர்கள்
राक्षसेन्द्रेण ராக்ஷஸேந்திரனால்
विसृष्टा: ஏன்கிடப்பட்டு வந்து
சேர்ந்தார்கள்.

तेषामशीतिसाहस्रं शूलमुद्गरपाणिनाम् । मया तस्मिन् वनोद्देशे परिधेय निषूदितम् ॥

शूलमुद्गरपाणिनां “சூலமும் சம்மட்டியும்
கையிற்கொண்ட

तेषां அவர்களின்
अशीतिसाहस्रं எண்பதினாயிரம்
तस्मिन् அந்த [பேர்வழிகள்

वनोद्देशे வனத்தின் ஓரிடத்தில்
परिधेय ஒர் இருப்புலக்கையைக்
मया என்னால் [கொண்டு
निषूदितम् அடித்துக் கொல்லப்
பட்டார்கள்.

तेषां तु हतशेषा ये ते गत्वा लघुविक्रमाः । निहतश्च महत् सैन्यं रावणायाचचक्षिरे ॥

तेषां “அவர்களில்
तु அப்பொழுது
हतशेषा: சாவாமல் தப்பிப்
பிழைத்தவர்கள்

ये எவர்களோ
ते அவர்கள்

लघुविक्रमा: விரைந்தோடுபவர்க
गत्वा சென்று [ளாய்
महत् सैन्यं च பெரும் சேனையையும்
निहतं மடிந்ததை
रावणाय ராவணனுக்கு
आचचक्षिरे அறிவித்தார்கள்.

ततो मे बुद्धिरुत्पन्ना चैत्यप्रासादमाक्रमम् । तत्रस्थान् राक्षसान् हत्वा शतं स्तंभेन वै पुनः ॥

ललामभूतो लङ्कायाः स वै विध्वंसितो मया ॥ ११६ ॥

मे “எனக்கு
पुनः बुद्धि: புதியதாய் ஓர் எண்ணம்
उत्पन्ना தோன்றிற்று.
तत: இருந்தவிடத்தை விட்டு
चैत्यप्रासादं யாகசாலையான ஓர்
பெருங்கட்டிடத்தை
आक्रमं கிட்டினேன்.
तत्रस्थान् அதிலிருந்த
राक्षसान् அரக்கர்கள்
शतं वै பலரையும்

स्तंभेன கம்பமொன்றைக்
கொண்டு
हत्वा அடித்துக்கொன்றபின்
लङ्काया: லங்கைக்கு
ललामभूत: ஓர் அலங்காரமாக
स: वै அதுவும் [இருந்த
मया என்னால்
विध्वंसित: இடித்துத் தரையோடு
தரையாய் ஆக்கப்பட்ட
டது.

ततः प्रहस्तस्य सुतं जम्बुमालिनमादिशत् । राक्षसैर्बहुभिः सार्धं घोररूपैर्भयानकैः ॥

ततः	“ பிறகு	भयानकैः	பயங்கரங்களான
प्रहस्तस्य	பிரஹஸ்தனுடைய	राक्षसैः	அரக்கர்கள்
सुतं	குமாரனை	बहुभिः	பலரோடு
जम्बुमालिनं	ஜம்புமாலியை	सार्धं	சேர்ந்து செல்பவனாக
घोररूपैः	கோரரூபமுடையவர்	आदिशत्	கட்டளையிட்டான்.
	களாய்		

तमहं बलसंपन्नं राक्षसं रणकोविदम् । परिघेणातिघोरेण सूदयामि सहानुगम् ॥ ११८ ॥

अहं	“ நான்	तं राक्षसं	அந்த அரக்கனை
बलसंपन्नं	சேனையுடன் கூடி	सहानुगं	கூடவந்தவர்களுட்பட
	வந்தவனும்	अतिघोरेण	அதிகோரமான
रणकोविदं	சண்டையிற் பண்டித	परिघेण	ஓர் இருப்புலக்கையைக்
	னுமான	सूदयामि	கொன்றேன். [கொண்டு

तच्छ्रुत्वा राक्षसेन्द्रस्तु मन्त्रिपुत्रान् महाबलान् । पदातिबलसंपन्नान् प्रेषयामास रावणः ॥

परिघेणैव तान् सर्वाननयं यमसादनम् ॥ १२० ॥

राक्षसेन्द्रः	“ ராக்ஷஸேந்திரனை	प्रेषयामास	அனுப்பினான்.
रावणः	ராவணன்	तान्	அவர்கள்
तत् श्रुत्वा	அதைக் கேட்டு	सर्वान्	எல்லோரையும்
तु	இது விஷயத்தில்	परिघेण एव	ஓர் இருப்புலக்கையைக்
महाबलान्	மஹாபலவான்களான		கொண்டே
मन्त्रिपुत्रान्	மந்திரிகுமாரர்களை	यमसादनं	யமன் வீட்டிற்கு
पदातिबलसंपन्नान्	காலாட்களுட்பட பெருஞ்சேனையுடன் கூடிய	अनयं	அனுப்பினேன்.
	வர்களாய்		

मन्त्रिपुत्रान् हताञ्छ्रुत्वा समरे लघुविक्रपान् । पञ्च सेनाग्रगञ्छुरान् प्रेषयामास रावणः ॥

तानहं सहसैन्यान् वै सर्वानेवाभ्यसूदयम् ॥ १२२ ॥

लघु विक्रपान्	“ சுறுசுறுப்புள்ள பராக் கிரமசாலிகளான	शूरान्	சூரர்கள்
मन्त्रिपुत्रान्	மந்திரிமைந்தர்களை	पञ्च	ஐவரை
समरे	போரில்	प्रेषयामास	அனுப்பினான்.
हतान्	மாண்டவர்களாக	अहं एव	நானும்
श्रुत्वा	கேட்டு	तान्	அவர்கள்
रावणः वै	ராவணனும்	सर्वान्	எல்லோரையும்
सेनाग्रगान्	ஸேனாநாயகர்களான	सहसैन्यान्	ஸேனைகளுட்பட
		अभ्यसूदयम्	கொன்றேன்.

ततः पुनर्दशग्रीवः पुत्रमक्षं महाबलम् । बहुभी राक्षसैः सार्धं प्रेषयामास रावणः ॥१२३॥

ततः	“அதன்பின்	மஹாபலிஷ்டனுமான
புன:	இன்னும்	அக்ஷணை
ராவண:	ராவணனெனும்	அரக்கர்கள் பலரால்
தசகிரீவன்:	தசகிரீவன்	சேர்ந்து செல்பவனாக
புத்ரம்	புத்தல்வனும்	அனுப்பினான்.

तं तु मन्दोदरीपुत्रं कुमारं रणपण्डितम् । सहसा खं समुत्क्रान्तं पादयोश्च गृहीतवान् ॥ १२४ ॥

रणपण्डितं	“சுண்டையிற்பண்டிதனும்	சர்மாஸின் து	கவசமும் கத்தியுமுடைய
மந்தோதரீபுத்ரம்	மந்தோதரீயின் மைந்த	சகா	சடக்கென [யவனாகவே
கும்பு:	இன்னும்	பாடயோ: ச	கால்களிரண்டிற்கும்
கவ:	ஆகாயத்தில்	गृहीतवान्	(இடையிலிறுக்கிப்)
சமுக்ரான்தம்	கிளம்பிச்சென்றவனு		பிடித்துக்கொண்டு
	மான	சதகுண்	கிறுகிறுவென்று
தம்	அந்த	அமயிதவா	சுழற்றி
கும்பர்	ராஜகுமாரனை	व्यपेयम्	பிழிந்தெறிந்தேன்.

तमक्षमागतं भयं निशम्य स दशाननः । तत इन्द्रजितं नाम द्वितीयं रावणः सुतम् ॥ व्यादिदेश सुसङ्क्रुद्धो बलिनं युद्धदुर्मदम् ॥ १२५ ॥

सः	“அந்த	सुसङ्क्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்டவ
रावणः	ராவணனெனும்	बलिनं	பலிஷ்டனும் [னாய்
दशाननः	தசானனன்	युद्धदुर्मदं	போரில் மிகுந்த மதங்
तं	அந்த		கொண்டவனுமான
अक्षं	அக்ஷணை	इन्द्रजितं नाम	இந்திரஜித்து என்கிற
आगतं भयं	அழிவையடைந்தவனாக	द्वितीयं	இரண்டாவது
निशम्य	கேட்டு	सुतं	குமாரனை
ततः	அதினால்	व्यादिदेश	கட்டளைபிட்டான்.

तच्चाप्यहं बलं सर्वं तं च राक्षसपुङ्गवम् । नष्टौजसं रणे कृत्वा परं हर्षमुपागमम् ॥१२६॥

अहं	“நான்	तं च	அவனையும்
तत्	அந்த	रणे	போரில்
बलं	ஸையம்	नष्टौजसं कृत्वा	பலமறச் செய்து
सर्वं अपि च	யாவற்றையும்	परं हर्षं	பரம மகிழ்ச்சியை
राक्षसपुङ्गवं	ராக்ஷஸச்ரேஷ்டனான	उपागमं	அடைந்தேன்.

महताऽपि महाबाहुः प्रत्ययेन महाबलः । प्रेषितो रावणेनैव सह वीरैर्मदोत्कटैः ॥ १२७ ॥ सोऽविषह्यं हि मां बुद्ध्वा स्वबलश्रावमर्दितम् । ब्राह्मेणास्त्रेण स तु मां प्राबध्नाच्चातिवेगितः ॥

रावणेन "रावणனால்
 महता விசேஷ
 प्रत्ययेन एव நம்பிக்கை கொண்டே
 मदोक्तैः மதமிசூந்த
 श्रीरैः सह வீரர்களுடனே
 प्रेषितः அனுப்பப்பட்ட
 सः महाबलः அந்த மஹாபலிஷ்டன்
 महाबाहुः போரில் ஸாமர்த்திய
 अपि என்றாலும் [சாஸி
 स्वबलं தன் சைன்யத்தை
 अवमर्दितं च அழிந்துபோனதாயும்

मां என்னை
 अविष्टं च இத்தன் மையனென
 निर्यायिक्क முடியாதிருப்
 बुद्ध्वा உணர்ந்து [பவனாயும்
 सः அவன்
 तु அத்தருணத்தில்
 अतिवेगितः மிக்க பரப்பரப்புடை
 யவனாய்
 बाह्येण अस्त्रेण हि பிரம்ம அஸ்திரத்
 मां என்னை [காலேயே
 प्राबधात् பிணைத்துவிட்டான்.

रज्जुभिश्च बबन्धुस्ते ततो मां तत्र राक्षसाः । रावणस्य समीपश्च गृहीत्वा मामुपानयन् ॥

ततः "அப்பொழுது
 तत्र அங்கிருந்த
 ते அந்த
 राक्षसाः ராக்ஷஸர்கள்
 मां என்னை
 रज्जुभिः च சாதாரணமான கயிறு
 களைக்கொண்டும்

बबन्धुः கட்டினார்கள் ;
 मां என்னை
 रावणस्य ராவணனுடைய
 समीपं च ஸன்னிதானத்திலேயே
 गृहीत्वा இழுத்துக்கொண்டு
 போய்
 उपानयन् சேர்த்தார்கள்.

दृष्ट्वा संभाषितश्चाहं रावणेन दुरात्मना । पृष्ट्वा लङ्कागमनं राक्षसानां च तं वधम् ॥ १३० ॥

अहं च "நானும்
 दृष्ट्वा च எதிர்நோக்கிப் பாரக்
 दुरात्मना துராத்மாவான [கவே
 रावणेन ராவணனால்
 संभाषितः ஸம்பாஷிக்கப்பட்டவ
 னாய்

लङ्कागमनं லங்கைக்கு வந்ததையும்
 राक्षसानां ராக்ஷஸர்களின்
 तं அந்த
 वधं च வதத்தைப்பற்றியும்
 पृष्टः விசாரணை செய்யப்பட்ட
 டேன்.

तत्सर्वं च मया तत्र सीतार्थमिति जल्पितम् ॥ १३१ ॥

तत् "அதற்கு
 तत् அவை
 सर्वं யாவும்
 सीतार्थं லீதைக்காக

इति என்று கீழே சொல்லிய
 விதமாய்
 मया என்னால்
 जल्पितं சொல்லப்பட்டது :—

अस्याः सन्दर्शनाकाङ्क्षी प्राप्तस्त्वद्भवनं विभो । मारुतस्यौरसः पुत्रो वानरो हनुमानहम् ॥

विभो "விபுவே!
 मारुतस्य வாயுவின்
 औरसः पुत्रः ஒளராஸபுத்திரனான
 अहं நான்
 हनुमान् ஹனுமான் (என்ற)
 वानरः வானரன் ;

सन्दर्शनाकाङ्क्षी நேரில் காணவேண்டிய
 வனாய்
 त्वद्भवनं உன் அரண்மனைக்கு
 अस्याः இவளிடமிருந்து
 प्राप्तः இழுத்துவரப் பொறுத்
 திருந்தேன்.

रामदूतश्च मां विद्धि सुग्रीवसचिवं कपिम् । सोऽहं दूत्येन रामस्य त्वत्सकाशमिहागतः ॥

மா “எண்ணை
ராமதூதர் ஸ்ரீராமரின் தூதனாகவும்
சுக்ரீவருடைய மந்திரியு
கபி வானரனென்று [மான
வித்தி அறி.
ச: அந்த

அஹ் நான்
இஹ் இப்பொழுது
ராமச ஸ்ரீராமருடைய
தூயேன தூதுகொண்டு
தவ்ஸகாஷ உன்னிடம்
அகாத: வந்துசேர்ந்தேன்.

सुग्रीवश्च महातेजाः स त्वां कुशलमब्रवीत् । धर्मार्थिकामसहितं हितं पथ्यमुवाच च ॥१३४॥

மஹாதேஜா: “பெருந்தேஜையுடைய
ச: அந்த
சுக்ரீவ: சுக்ரீவர்
த்வா உமக்கு
குசல் சேஷமம்
அவ்ரீத் சொன்னார்.

தமர்யிகாமஸஹித் தர்மம், அர்த்தம், காமம்,
இவை மூன்றுக்குமொத்
ததையும்
ஹித் யுக்தமானதையும்
பத்யம் ச சேஷமகரமானதையும்
அவாச அறிய (பின்வருமாறு)
சொன்னார்.

वसतो ऋश्यमूके मे पर्वते विपुलद्रुमे । राघवो रणविक्रान्तो मित्रत्वं समुपागतः ॥१३५॥

ரணவிக்ரந்த: “போரில் வல்ல
ராஹவ: ஸ்ரீராகவர்
விபுலத்ருமே மரங்கள் செறிந்த
஋ச்யமூகே பர்வதே ரிச்யமுகமலையில்

வஸத: வஸித்துக்கொண்டிருந்த
மே எனக்கு
மித்ரத்வம் மித்திரனாயிருத்தலை
சமூபாகத: வாக்குத்தத்தம் செய்தார்.

तेन मे कथितं राजन् भार्या मे रक्षसा हुता । तत्र साहाय्यमस्माकं कार्यं सर्वात्मना त्वया ॥

தென “அவரால்
மே எனக்கு
கதயித் சொல்லப்பட்டதாவது
ராஜந் ‘அரசே!
மே எனது
பார்யா மனைவி
ரக்ஷஸா ஒரு ராக்ஷஸனால்

ஹதா திருடிக்கொண்டுபோகப்
பட்டிருக்கிறாள்.
தவ் அவ்விஷயத்தில்
அஸாக் எங்களுக்கு
த்வயா உம்மால்
சாஹாய்யம் ஸஹாயம்
சர்வாத்மனா குறையின்றி
கார்யம் செய்யவேண்டும்.”

मया च कथितं तस्मै वालिनश्च वधं प्रति । तत्र साहाय्यहेतोर्मे समयं कर्तुमर्हसि ॥१३७॥

தவ் “அப்பொழுது
மயா என்னால்
தஸ்மே அவருக்கு
கதயித் சொல்லப்பட்டதாவது.
மே ச ‘எனக்கும்
வாலின: வாலியின்

வதம் பதி வதை விஷயத்தில்
சாஹாய்யஹேதோ: ஸஹாயஞ்செய்யவேண்
டியதற்கு
சமயம் ச ஒப்பந்தத்தையும்
கர்து அளிக்க
அஹ்ஸி அருள் புரியவேண்டும்.”

वालिना हतराज्येन सुग्रीवेण महाप्रभुः । चक्रेऽभिसाक्षिकं सख्यं राघवः सहलक्ष्मणः ॥

सहलक्ष्मणः “ ‘ஸக்தபாணரோடுகூடியிருக்கும்

महाप्रभुः மஹாப்ரபுவான

राघवः ஸ்ரீராகவர்

वालिना வாலியினால்

हतराज्येन அரசிழந்த
सुग्रीवेण ஸுக்ரீவரோடு
अभिसाक्षिकं அக்னி ஸாக்ஷியாக
सख्यं ஐகமத்திய உடன்
चक्रे செய்தார், [பாட்டை]

तेन वालिनमुत्पाटय शरेणैकेन संयुगे । वानराणां महाराजः कृतः स प्लवतां प्रभुः ॥

संयुगे “யுத்தத்தில்

वालिनं வாலியை

एकेन ஒரு

शरेण பாணத்தால்

उत्पाटय ஒழித்து

तेन அவரால்

प्लवतां प्रभुः வானரர்களுக்குப் பிரபுவான

सः அவர்

वानराणां வானரர்களுக்கு

महाराजः மஹாராஜனாக

कृतः நியமிக்கப்பட்டார்.

तस्य साहाय्यमस्माभिः कार्यं सर्वात्मना त्विह । तेन प्रस्थापितस्तुभ्यं समीपमिह धर्मतः ॥

इह “இவ்விஷயத்தில்

तस्य அவருக்கு

अस्माभिः எங்களால்

सर्वात्मना குறையின்றி

साहाय्यं உதவிபுரிதல்

कार्यं நியமமான கடமை.

तेन அவரால்

तु தனது கடைமை பற்றி

धर्मतः தர்மசாஸ்திரமுறைப்படி

तुभ्यं உன்

समीपं இடத்திற்கு

इह இப்பொழுது

प्रस्थापितः தூதாக அனுப்பப்பட்ட

டேன்.

क्षिप्रमानीयतां सीता दीयतां राघवाय च । यावन्न हरयो वीरा विधमन्ति बलं तव ॥

सीता “வீதை

क्षिप्रं தகஷணமே

आनीयतां திருப்பிக்கொண்டு

போகப்பட்டதும்.

राघवाय ஸ்ரீராகவருக்கு

दीयतां ஒப்புவிக்கப்பட்டதும்.

यावत् அவ்வாறு ஆகில்

हरयः வானர

वीरा வீரர்கள்

तव உன்

बलं च ஸாமர்த்தியத்தை

எல்லாம்

न विधमन्ति ஊதிவிடாமலிருப்பார்கள்.

वानराणां प्रभावो हि न केन विदितः पुरा । देवतानां सकाशं च ये गच्छन्ति निमन्त्रिताः ॥

देवतानां “ ‘தேவர்களின்

सकाशं च ஸன்னிதானத்திற்கும்

निमन्त्रिताः வேண்டி அழைக்கப்பட்ட

டவர்களாய்

ये எவர்கள்

गच्छन्ति போகிறார்களோ,

அப்படிப்பட்ட

वानराणां வானரர்களின்

प्रभावः பிரபாவமானது

पुरा இக்காலம் வரைக்கும்

केन हि எவன் ஒருவனாலும்

विदितः न புதிதாய் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய வர்த்த

மானமாக இல்லை.

इति वानरराजस्त्वामाहेत्यभिहितो मया । मापैक्षत ततः क्रुद्धश्चक्षुषा पदहन्निव ॥ १४३ ॥

इति	“ ‘இப்படிச் சொல்லிய	ततः	அப்பொழுது
वानरराजः	வானராஜர் [தெல்லாம்	क्रुद्धः	கோபாக்கிரந்தனாய்
त्वां	உனக்கு	मां	என்னை
आह इति	உரைத்தார்’ என்று	चक्षुषा	கண்களைக்கொண்டு
मया	என்னால்	प्रदहन्	கொளுத்துகிறவன்
अभिहितः	உறுதியாய் உரைக்கப்	इव	போல்
	பட்டான்.	ऐशत	விழித்துப் பார்த்தான்.

तेन वध्योऽहमाज्ञप्तो रक्षसा रौद्रकर्मणा । मत्प्रभावमविज्ञाय रावणेन दुरात्मना ॥ १४४ ॥

मत्प्रभावं	“ எனது பிரபாவத்தை	रावणेन रक्षसां	ராவணனெனும் அரக்
अविज्ञाय	தெரிந்துகொள்ளாமல்	अहं	நான் [கனல்
तेन	அந்த	वध्यः	கொலைத்தண்டனைக்
रौद्रकर्मणा	கொடுந்தொழில் புரியும்		காளாய்
दुरात्मना	பாதகனான	आज्ञप्तः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டேன்.

ततो विभीषणो नाम तस्य भ्राता महामतिः । तेन राक्षसराजोऽसौ याचितो मम कारणात् ॥

ततः	“ அங்கே	तेन	அவரால்
तस्य	அவனுக்கு	असौ	இந்த
भ्राता	தம்பி	राक्षसराजः	ராக்ஷஸராஜன்
महामतिः	உத்தமகுணமுடையவர்.	मम कारणात्	என் நிமித்தமாய்
विभीषणः	விபீஷணர் (என்று)	याचितः	(இப்படி) வேண்டிக்
नाम	பெயர்.		கொள்ளப்பட்டான்.

नैवं राक्षसशार्दूल त्यज्यतामेव निश्चयः । राजशास्त्रव्यपेतो हि मार्गः संसेव्यते त्वया ॥

राक्षसशार्दूल	“ ‘ராக்ஷஸசிரேஷ்டரே!	हि	ஏனெனில்
एवं	இப்படி	त्वया	உம்மால்
न	செய்யக்கூடாது.	राजशास्त्रव्यपेतः	ராஜரீதிக்கு விரோத
एषः	இந்த		மான
निश्चयः	அபிப்பிராயமானது	मार्गः	நடவடிக்கை
त्यज्यतां	விடப்படவேண்டியது.	संसेव्यते	அனுஸரிக்கப்படுகிறது.

दूतवध्या न दृष्टा हि राजशास्त्रेषु राक्षस । दूतेन वेदितव्यं च यथार्थं हितवादिना ॥

राक्षस	“ ‘ராக்ஷஸமன்னரே!	दूतेन	தூதனைக்கொண்டே
राजशास्त्रेषु	ராஜரீதிசாஸ்திரங்களில்	यथार्थं च	காரியங்களின் சரியான
दूतवध्या	தூதனைக் கொலை புரிதல்		நிலையையும்
न दृष्टा हि	விதிக்கப்படவே இல்லை.	वेदितव्यं	உள்ளபடி அறிந்து
हितवादिना	உபயோகமான ஸமாசர		கொள்ளவேண்டும்.
	ரத்தைச் சொல்லுகின்ற		

सुमहत्यापराधेऽपि दूतस्यातुलविक्रमः । विरूपकरणं दृष्टं न वधोऽस्तीति शास्त्रतः ॥ १४८ ॥

अतुलविक्रमः “ஒப்பற்ற வீரமுடையவரே!

सुमहति मिकप् பெரிய
अपराधे अपि குற்றமிருப்பினும்
शास्त्रतः நீதிநூலின்படி
दूतस्य தூதனுக்கு

वधः கொலைத் தண்டனை
इति என்பது
न अस्ति இல்லை.
विरूपकरणं அங்கபங்கம்
दृष्टं விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

विभीषणेनैवमुक्तो रावणः सन्दिदेश तान् । राक्षसानेतदेवास्य लाङ्गूलं दहतामिति ॥

विभीषणेन “வீழ்வுண்ணரால்
इति மேற்கண்டவிதமாய்
उक्तः வேண்டிக்கொள்ளப்
रावणः ராவணன் [பட்ட
तान् அந்த
राक्षसान् அரக்கர்களைப் பார்த்து
एतत् एव ‘இதுவே

एवं சரி.
अस्य இதனுடைய
लाङ्गूलं வால்
दहतां கொளுத்திவிடப் பட்டதும்’
सन्दिदेश (என்று) கட்டளை யிட்டான்.

ततस्तस्य वचः श्रुत्वा मम पुच्छं समन्ततः । वेष्टितं शणवल्कैश्च जीर्णैः कार्पासजैः पटैः ॥

तस्य “அவனுடைய
वचः உத்திரவை
श्रुत्वा கேட்டு
ततः அதனால்
मम எனது
पुच्छं வால்

समन्ततः முழுவதும்
कार्पासजैः பருத்திப்பஞ்சால் நெய்த
जीर्णैः கிழிந்துபோன
पटैः துணிகளாலும்
शणवल्कैः च சணற்பிரிகளாலும்
वेष्टितं சுற்றப்பட்டது.

राक्षसाः सिद्धसन्नाहास्ततस्ते चण्डविक्रमाः । तदाऽदहन्त मे पुच्छं निघ्नन्तः काष्ठमुष्टिभिः ॥

ततः “பின்னர்
चण्डविक्रमाः உக்கிரமான வீரமுள்ள
ते அந்த
राक्षसाः அரக்கர்கள்
सिद्धसन्नाहाः அகப்பட்டவனிடம் ஆத் திரங்கொண்டவர்களாய்

काष्ठमुष्टिभिः கட்டைகளாலும் முஷ்டி களாலும்
निघ्नन्तः அடிப்பவர்களாய்
मे पुच्छं எனது வாலே
तदा அப்பொழுது
अदहन्त கொளுத்தினார்கள்.

बद्धस्य बहुभिः पाशैर्यन्त्रितस्य च राक्षसैः । न मे पाडा भवेत् काचिदिदृक्षोर्नगरीं दिवा ॥

राक्षसैः “அரக்கர்களால்
यन्त्रितस्य மடக்கப்பட்டு
बहुभिः பல
पाशैः கயிறுகளைக் கொண்டு
बद्धस्य च பிணிக்கப்பட்டிருந்தும்
दिवा பகலில்

नगरी பட்டணத்தை
दिदृक्षोः பார்க்க எண்ணங்கொண்
मे எனக்கு [டிருந்த
पाडा ஆயாசம்
काचित् கொஞ்சமும்
न भवेत् உண்டாகவில்லை.

ततस्ते राक्षसाः शूरा बद्धं मामग्निसंवृतम् । अघोषयन् राजमार्गे नगरद्वारमागताः ॥

ततः “अप्पदि இருத்தலால்
ते अन्त
राक्षसाः शूराः ராக்ஷஸகுரர்கள்
मां என்னை
नगरद्वारं நகரவாசலுக்கு

आगताः கொண்டுவந்து
बद्धं கட்டுண்டவனாயும்
अग्निसंवृतं தீப்பட்டு எரிகிறவனாயும்
राजमार्गे ராஜவீதியில்
अघोषयन् இரைந்து கூறினார்கள்.

ततोऽहं सुमहद्रूपं संक्षिप्य पुनरात्मनः । विमोचयित्वा तं बन्धं प्रकृतिस्थः स्थितः पुनः ॥

ततः “அவ்விடத்தில்
अहं நான்
आत्मनः எனது
सुमहद्रूपं மிகப்பெரிய உருவத்தை
पुनः மறுபடி
संक्षिप्य சுருக்கிக்கொண்டு

तं அந்த
बन्धं கட்டை
विमोचयित्वा அவிழ்த்துவிட்டு
पुनः மறுபடியும்
प्रकृतिस्थः முன்போலவே
स्थितः ஆனேன்.

आयसं परिधं गृह्य तानि रक्षांस्यसूदयम् । ततस्तन्नगरद्वारं वेगेनापुतवानहम् ॥ १५५ ॥

आयसं “இருப்பு
परिधं உலக்கையை
गृह्य கைக்கொண்டு
तानि அந்த
रक्षांसि அரக்கர்களை
असूदयं கொன்றேன்.

ततः அப்பால்
अहं நான்
तत् அந்த
नगरद्वारं கோட்டைவாசலின்மேல்
वेगेन ஒரே பாய்ச்சலாய்
आपुतवान् பாய்ந்தேன்.

पुच्छेन च प्रदीप्तेन तां पुरीं सादृगोपुराम् । असंभ्रान्तोऽहमदहं युगान्ताग्निरिव प्रजाः ॥

युगान्ताग्निः “பிரளயகாலத்துப்
प्रजाः பிரஜைகளை [பெருந்தீ
इव எப்படியோ அப்படி
अहं நான்
असंभ्रान्तः பரபரப்பில்லாதவனாய்
तां அந்த

पुरीं च பட்டணத்தையெல்லாம்
सादृगोपुरां ராஜமாவிகைகள்,
கோபுரங்களுட்பட
प्रदीप्तेन எரிகிற
पुच्छेन வாலினால்
अदहं எரித்தொழித்தேன்.

विनष्टा जानकी व्यक्तं न हृदयः प्रदृश्यते । लङ्कायां कश्चिदुद्देशः सर्वा भस्मीकृता पुरी ॥

दहता च मया लङ्कां दग्धा सीता न संशयः । रामस्य हि महत्कार्यं मयेदं वितथीकृतम् ॥

इति शोकसमाविष्टश्चिन्तामहमुपागतः ॥ १५८ ॥

अहं “நான்
इति ஃமேசொல்லியபடி
शोकसमाविष्टः சோகாக்கிராந்தனாய்
चिन्तां மனஸ்தாபத்தை
उपागतः அடைந்திருந்தேன்.
पुरी ‘பட்டணம்

सर्वा முழுமையும்
भस्मीकृता சாம்பலாக்கப்பட்ட
டிருக்கிறது.
लङ्कायां லங்கையில்
अदग्धः தீப்பட்டெரியாத
उद्देशः இடம்

कश्चित् एतद्वत्
न प्रदृश्यते काणापदविल्लै.
हि अनुपपद्यते
जानकी जानकी
व्यक्तं निक्कयमय
विनष्टा உயிர்த்திராள்.
लङ्का லங்கையை
दहता கொளுத்தின
मया என்னால்

सीता च वलீதையும்
दग्धा கொளுத்தப்பட்டாள் ;
न संशयः ஸந்தேஹமில்லை.
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
इदं இந்த
महत् कार्यं பெரும் கார்யம்
मया हि என்னாலேயே
वितथीकृतं வியர்த்தமாகச்
செய்யப்பட்டது.

अथाहं वाचमश्रौषं चारणानां शुभाक्षराम् । जानकी न च दग्धेति विस्मयोदन्तभाषिताम् ॥

अथ “अपुत्रोऽसौ
विस्मयोदन्त- } ஆச்சர்யவிருத்தாந்தத்
भाषितां } தைப் பேசிக்கொண்
புருந்த
चारणानां (ஸ்வர்க்கத்தில் பாடு
வோர்களான) சாரண
ரென்பவர்களுடைய

जानकी च ‘वलீதை மாத்திரம்
न दग्धा வருத்தமடையாதிருந்
इति என்ற [தாள்]
शुभाक्षरां वाचं அழகான தொனியுடன்
சேர்ந்த பேச்சை
अहं நான்
अश्रौषं கேட்டேன்.

ततो मे बुद्धिरुत्पन्ना श्रुत्वा तामद्भुतां गिरम् । अदग्धा जानकीत्येवं निमित्तैश्चोपलक्षिता ॥

मे “எனக்கு
अद्भुता ஆகாசவாணியான
जानकी ‘ஜானகி
अदग्धा इति வருத்தமடையாதிருந்
தாள்’ என்கிற
तां அந்த
गिरं புகழை

श्रुत्वा கேட்டு
ततः அதனாலும்
एवं கீழே சொல்லப்பட்ட
निमित्तैः च காரணங்களைக்கொண்
उपलक्षिता தோன்றிய [டும்
बुद्धिः மனக்கவலையின்மை
उत्पन्ना உண்டாயிற்று.

दीप्यमाने तु लाङ्गूले न मां दहति पावकः । हृदयं च प्रहृष्टं मे वाताः सुरभिगन्धिनः ॥

लाङ्गूले “வால்
दीप्यमाने तु தீப்பற்றி எரிகையிலும்
मां எனக்கு
पावकः அக்னி
न दहति துன்பமுறுத்தவில்லை.

वाताः च காற்றெல்லாம்
सुरभिगन्धिनः குளிரந்த மனத்துடன்
मे எனது [வீசிற்று.
हृदयं நெஞ்சம்
प्रहृष्टं தெளிந்திருந்தது.

तैर्निमित्तैश्च दृष्टार्थैः कारणैश्च महागुणैः । ऋषिवाक्यैश्च सिद्धार्थैरभवं हृष्टमानसः ॥

पुनर्दृष्ट्वा च वैदेहीं विसृष्टश्च तया पुनः ॥ १६२ ॥

दृष्टार्थैः “சந்தேஹமற மனதில்
தோன்றிய
तैः निमित्तैः च அந்தக் காரணங்களைக்
கொண்டும்

महागुणैः நற்பயனைத் தரும்
कारणैः च செய்கைகளைக்
கொண்டும்
सिद्धार्थैः சொன்னபடியே நடை
பெறும்

ऋषिवाक्यैः च	ரிஷிகளின் சொற்களா லும்	वैदेहीं च	வைதேஹியையும்
हृष्टमानसः	மனச்சந்துஷ்டிகொண் டவனாக	पुनः	இன்னொருதரம்
अभवं	ஆனேன்.	दृष्ट्वा	நேரில் பார்த்து
पुनः	அப்படியிருந்தும்	तथा च	அவளாலேயே
		विसृष्टः	விடைகொடுத்தனுப்பப் பட்டேன்.

ततः पर्वतमासाद्य तत्रारिष्टमहं पुनः । प्रतिप्लवनमारेभे युष्मदर्शनकाङ्क्षया ॥ १६३ ॥

ततः	“ அங்கிருந்து	अहं आसाद्य	நான் அடைந்து
तत्र	அங்குள்ள	युष्मदर्शन-	உங்களைக் காணவேண்டு
अरिष्टं	அரிஷ்டமென்ற	काङ्क्षया }	மென்கிற ஆவலுடன்
पर्वतं	மலையை	प्रतिप्लवनं	திரும்பிப் பறப்பதற்கு
पुनः	மீளவும்	आरेभे	ஊக்கங்கொண்டேன்.

ततः पवनचन्द्रार्कसिद्धगन्धर्वसेवितम् । पन्थानमहमाक्रम्य भवतो दृष्टवानिह ॥ १६४ ॥

ततः	“ பிறகு	आक्रम्य	தாவி வந்து
पवनचन्द्रार्क-	} வாயு, சந்திரசூரியர்கள், சித்தர், கந்தர்வர்கள் இவர்கள் செல்லும்	अहं	நான்
सिद्धगन्धर्व-		भवतः	உங்களை
सेवितं		इह	இதோ
पन्थानं	ஆகாயமார்க்கமாக	दृष्टवान्	கண்டுகொண்டேன்.

राघवस्य प्रभावेन भवतां चैव तेजसा । सुग्रीवस्य च कार्यार्थं मया सर्वमनुष्ठितम् ॥

राघवस्य	“ ஸ்ரீராகவருடைய	सुग्रीवस्य	ஸுகீரீவருடைய
प्रभावेन	பிரபாவத்தாலும்	कार्यार्थं च	காரியம் ஸாபல்யமாகும் பொருட்டே
भवतां	உங்களுடைய	सर्वं	எல்லாம்
तेजसा एव च	தேஜஸ்ஸினாலும்	अनुष्ठितं	அனுஷ்டிக்கப்பட்டது.
मया	என்னால்		

एतत्सर्वं मया तत्र यथावदुपपादितम् । अतो यत्कर्म शेषं नस्तत् सर्वं क्रियतामिति ॥

तत्र	“ விஷயமிப்படியிருக்	अतः	இதிலிருந்து
मया	என்னால் [கையிற்	शेषं	இனிச்செய்யவேண்டிய
एतत् सर्वं	இது எல்லாம்	नः	நம்முடைய
यथावत्	நடந்தபடி	कर्म	காரியம்
इति	இவ்வண்ணம்	यत्	எதுவோ
उपपादितं	சுருக்கமாய் உரைக்கப் பட்டது.	तत् सर्वं	அது எல்லாம்
		क्रियतां	செய்யலாம்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टपञ्चाशः सर्गः ॥ ५८ ॥

आदितः श्लोकाः 14394

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2604

एकोनषष्टितमः सर्गः—ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || 49 ||

अनन्तरकृत्यालोचनम्—மேல் செய்யவேண்டியதை ஆலோசித்தல்.

एतदाख्याय तत्सर्वं हनुमान् मारुतात्मजः । भूयः समुपचक्राम वचनं ववतुमुत्तरम् ॥ १ ॥

मारुतात्मजः வாயுகுமாரரான
हनुमान् ஹனுமார்
तत् सर्वं அது எல்லாவற்றையும்
आख्याय சொல்லிவிட்டு
भूयः அவசியமானபடி

वक्तुं எடுத்துரைக்கவேண்
उत्तरं முக்கியமான [டியதாய்
वचनं வசனத்தை
एतन् பின்கண்டபடி
समुपचक्राम சொல்லிமுடித்தார் :—

सफलो राघवोद्योगः सुग्रीवस्य च संभ्रमः । शीलमासाद्य सीताया सम च प्रीणितं मनः ॥

सीतायाः “வீதையின்
शीलं சிலத்தை
आसाद्य பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்த
मम எனது [பின்னர்
मनः மனம்
प्रीणितं தணிந்தது.

राघवोद्योगः ஸ்ரீராகவரின் காரியமும்
सफलः பயன்பெற்றதாகிறது.
सुग्रीवस्य ஸுகிரீவருடைய
संभ्रमः च மதிப்பும்
च அப்படியே பயன்பெற்ற
தாகிறது.

तपसा धारयेल्लोकान् क्रुद्धो वा निर्दहेदपि । सर्वथाऽतिप्रवृद्धोऽसौ रावणो राक्षसाधिपः ॥
यस्य तां स्पृशतो गात्रं तपसा न विनाशितम् ॥ ३ ॥

राक्षसाधिपः “ராக்ஷஸாதிபனும்
तपसा தவத்தின் மஹிமையால்
अतिप्रवृद्धः அதிக மேன்மை
பெற்றவனுமான
असौ रावणः இந்த ராவணன்
लोकान् உலகங்களை
सर्वथा எப்படியும்
धारयेत् தாங்கமுடியும்.

क्रुद्धः वा சினங்கொண்டவனாகில்
निर्दहेत् अपि அழிக்கவும் முடியும்.
तां அவளை
स्पृशतः ஸ்பரிசித்த
यस्य எவனோ அவனுடைய
गात्रं சரீரம்
तपसा தவத்தின் மஹிமையால்
न विनाशितं அழிந்துபோகவில்லையே.

न तदग्निसिखा कुर्यात् संस्पृष्टा पाणिना सती । जनकस्यात्मजा कुर्याद्वत्क्रोधकलुषीकृता ॥

जनकस्य “ஜனகரின்
आत्मजा.सती திருமகளான உத்தமி
क्रोधकलुषीकृता கோபத்தால் மனவருத்
தத்திலிருப்பவளாய்
यत् कुर्यात् எதைச் செய்வாளோ,

तत् அதை
पाणिना கையினால்
संस्पृष्टा நன்கு தொடப்பெற்ற
अग्निसिखा அக்னிக்கொழுந்தும்
न कुर्यात् செய்யமுடியாது.

अशोकवनिकामध्ये रावणस्य दुरात्मनः । अधस्ताच्छुपावृक्षे साध्वी करुणमास्थिता ॥

दुरात्मनः “தூராத்மாவான
रावणस्य ராவணனுடைய
अशोकवनिका-} अशोकवनத்தின்
मध्ये } நடுவில்
शिशुपावृक्षे சிம்சபாமரத்தில்

अधस्तात् அடியில்
साध्वी சற்குணசாலியானவள்
करुण விசாரத்தில்
आस्थिता முழுகிக்கிடக்கிறாள்.

राक्षसीभिः परिवृता शोकसन्तापकश्चिता । मेघलेखापरिवृता चन्द्रलेखेव निष्प्रभा ॥ ६ ॥

मेघलेखापरिवृता “மேகப்பங்குகளால்

மூடுண்டிருக்கிற

चन्द्रलेखा इव सन्तिराक्कலைபோல்

राक्षसीभिः अரக்கிகளாலே

परिवृता சூழப்பட்டவளாய்

निष्प्रभा ஒளி மழுங்கியவளாய்

शोकसन्ताप- } சோகத்தால் வாடி

कश्चिता } இளைத்திருக்கிறாள்.

अचिन्तयन्ती वैदेही रावणं बलदर्पितम् । पतिव्रता च सुश्रोणी अवष्टब्धा च जानकी ॥

जानकी “ஐனகர் திருமகளான

वैदेही च வைதேஹியும்

अवष्टब्धा தகையப்பட்டாள்.

सुश्रोणी கட்டமுகியாகிய

पतिव्रता பதிவ்ரதை

बलदर्पितं रावणं பலமிசுந்த ராவணனை

अचिन्तयन्ती च ஒரு பொருட்டாய்

எண்ணவில்லை.

अनुरक्ता हि वैदेही रामं सर्वात्मना शुभा । अनन्यचित्ता रामे च पौलोमी च पुरन्दरे ॥

सर्वात्मना “எல்லா வகையாலும்

शुभा பவித்திரையான

वैदेही வைதேஹி

पुरन्दरे இந்திரனிடத்தில்

पौलोमी इव இந்திராணிபோல்

रामे च ஸ்ரீராமரிடத்திலேயே

अनन्यचित्ता ஏகாக்கிரசித்தமுடைய

रामं हि ஸ்ரீராமரையே [வளாய்

अनुरक्ता விச்வலித்தவளாயிருக்கிறாள்.

तदेकवाससंवीता रजोध्वस्ता तथैव च । शोकसन्तापदीनाङ्गी सीता भर्तृहिते रता ॥ ९ ॥

सीता “வலை

तदेकवासः } அப்போதுடுத்த ஆடை

संवीता च } யை அணிந்தவளாய்

तथा एव அப்படியே

रजोध्वस्ता புழுதிபடிந்தவளாயும்

शोकसन्ताप- } சோகத்தால் வாடி இளை

दीनाङ्गी } த்த சரீரமுடையவளாயும்

भर्तृहिते நாயகருடைய நன்மை

रता செலுத்திய மனமுடைய

வளாயிருக்கிறாள்.

सा मया राक्षसीमध्ये तर्ज्यमाना मुहुर्मुहुः । राक्षसीभिर्विरूपाभिर्दृष्टा हि प्रमदावने ॥

प्रमदावने “சிங்காரவனத்தில்

राक्षसीमध्ये அரக்கிகளினிடையே

सा அவள்

विरूपाभिः கோரரூபமுள்ள

राक्षसीभिः அரக்கிகளால்

मुहुः मुहुः அடிக்கடி

तर्ज्यमाना மிரட்டப்பட்டு திகில

டைந்தவளாய்

मया हि என்னால் மாத்திரம்

दृष्टा பார்க்கப்பட்டாள்.

एकवेणीधरा दीना भर्तृचिन्तापरायणा । अधःशय्या विवर्णाङ्गी पद्मिनीव हिमोदये ॥

गवणाद्विनिवृत्तार्था मर्तव्यकृतनिश्चया । कथञ्चिन्मृगशाबाक्षी विश्वासमुपपादिता ॥ १२ ॥

मृगशाबाक्षी “மாங்குட்டியின் கண்

களையொத்த கண்களை

யுடையவளும்,

भर्तृचिन्तापरायणा நாதனை நினைப்பதையே

எந்த வேளையிலும் எல்

லாக் கார்யமாய்க் கொ

ண்டவளும்,

एकवेणीधरा ஒரே பின்னலான தலை

மயிருடையவளும்,

अधःशय्या தரையிலே சயனித்

திருந்தவளும்,

हिमोदये பனிக்காலத்தில்

पद्मिनी इव தாமரைபோல்

रावणात् राவணனிடத்தினின்று
 विनिवृत्ताथ தப்ப வழிகாணாதவளாய்
 विवर्णाङ्गी மனமிழந்தவளாய்
 मर्त्यकृतनिश्चया உயிரை மாய்க்க நிச்சயித்
 திருந்வனும்

दीना பரிதாபமான நிலையிலிரு
 न्तवन्नुमान अवन्
 कथञ्चिन् எவ்வளவோ கஷ்டப்
 विश्वासं நம்பிக்கையை [பட்டு
 उपादिता அடையும்படி செய்யப்
 பட்டாள்.

ततः संभाषिता चैव सर्वमर्थं च दर्शिता । रामसुग्रीवसख्यं च श्रुत्वा प्रीतिमुपागता ॥ १३ ॥

ततः “அதன்மேல்
 संभाषिता ஸம்பாஷணை செய்தாள்.
 सर्वं भर्थं च எல்லாக் கார்யத்தையும்
 एव च பாக்கியில்லாமல்
 दर्शिता அறிவிக்கப்பட்டாள்.

रामसुग्रीव-} ஸ்ரீராமருக்கும், ஸுகிரீ
 सख्यं च } வருக்குமுண்டான சி
 श्रुत्वा கேட்டு [நேகத்தையும்
 प्रीति மன அமைதியை
 उपागता பெற்றாள்.

नियतः समुदाचारो भक्तिर्भर्तरि चोत्तमा । यन्न हन्ति दशग्रीवं स महात्मा कृतागसम् ॥

निमित्तमात्रं रामस्तु वधे तस्य भविष्यति ॥ १४ ॥

नियतः “உறுதியானவரும்
 समुदाचारः ஸம்பந்தரையானுஷ்டான
 முடையவரும்,

महात्मा च மஹாத்மாவுமான
 सः रामः அந்த ஸ்ரீராமர்
 तस्य அவனுடைய
 वधे வதை விஷயத்தில்
 निमित्तमात्रं ஏற்ற கருவியாக

भविष्यति ஆகப்போகிறார்.
 यत् ஆகையால்
 भर्तरि நாயகரிடத்தில்
 उत्तमा भक्तिः तु உத்தமபக்திதான்
 कृतागसं பெருங்குற்றவாளியான
 दशग्रीवं தசகிரீவனை
 न हन्ति கொன்றுவிடாமலிருக்
 கிறது.

सा प्रकृत्यैव तन्वङ्गी तद्वियोगाच्च कर्शिता । प्रतिपत्पाठशीलस्य विद्येव तनुतां गता ॥

सा “அவள்
 प्रकृत्या एव ஸ்வாபாவமாகவே
 तन्वङ्गी மெலிந்த சரீரமுடையவள்.
 तद्वियोगात् அவரை விட்டுப் பிரிந்த
 தால்

प्रतिपत्पाठशीलस्य பிரதமையில் படிக்கிற
 विद्या வித்தை [வனுடைய
 इव எப்படியோ அப்படி
 तनुतां गता தேய்வை அடைந்
 च இன்னும் [தவளாய்
 कर्शिता இளைத்திருக்கிறாள்.

एवमास्ते महाभागा सीता शोकपरायणा ॥ १६ ॥

यदत्र प्रतिकर्तव्यं तत्सर्वमुपपाद्यताम् ॥ १७ ॥

महाभागा “மஹாபாகையான
 सीता ஸிதை
 एवं இவ்வண்ணம்
 शोकपरायणा துன்பத்திலாழ்ந்
 आस्ते இருக்கிறாள். [தவளாக

अत्र இவ்விஷயத்தில்
 प्रतिकर्तव्यं பழிக்குப்பழி செய்ய
 यत् எதுவோ [வேண்டியது
 तत् सर्वं அது எல்லாம்
 उपपाद्यताम् செய்யப்படட்டும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकोनषष्ठितमः सर्गः ॥ ५९ ॥

आदितः श्लोकाः 14411

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2621

* 64

ब्राह्ममैन्द्रश्च रौद्रश्च वायव्यं वारुणं तथा । यदि शक्र जतोऽस्त्राणि दुर्निरीक्षाणि संयुगे ॥
तान्यहं विधमिष्यामि निहनिष्यामि राक्षसान् । भवतामभ्यनुज्ञातो विक्रमो मे रुणद्धि तम् ॥

अहं " நான்
ब्राह्मं பிரம்ஹாஸ்திரத்தையும்,
ऐन्द्रं च இந்திராஸ்திரத்தையும்,
रौद्रं ருத்திராஸ்திரத்தையும்,
वायव्यं வாயவ்யாஸ்திரத்
தையும்,
वारुणं च வாருணாஸ்திரத்தையும்,
तथा அவ்வாறே
शक्रजितः இந்திராஜித்தின்
संयुगे போரில்
दुर्निरीक्षाणि காணவும் முடியாத

तानि அந்த
अस्त्राणि அஸ்திரங்களை
यदि என்றாலும்
विधमिष्यामि அழிப்பேன்.
राक्षसान् அரக்கர்களை
निहनिष्यामि கொன்றுவிடுவேன்.
भवतां உங்களுடைய
अभ्यनुज्ञातः அனுக்களை பெற்ற
मे विक्रमः எனது பராக்கிரமம்
तं அவனை
रुणद्धि உடக்கிவிடும்.

मयाऽतुला विसृष्टा हि शैलवृष्टिर्निरन्तरा । देवानपि रणे हन्यात् किं पुनस्तान्निशाचरान् ॥

मया " என்னால்
निरन्तरा विसृष्टा ஓயாது பொழியப்பட்ட
अतुला ஒப்பற்ற
शैलवृष्टिः கல்மாரி
रणे போரில்

देवान् अपि தேவர்களையும்
हन्यात् கொல்லும்.
निशाचरान् அரக்கர்களான
तान् हि அவர்களைப்பற்றி
किं पुनः கேட்கவும்வேண்டுமோ?

सागरोऽप्यतियाद्रेलां मन्दरः प्रचलेदपि । न जाम्बवन्तं समरे कम्पयेदरिवाहिनी ॥९॥

सागरः अपि " ஸமுத்திரமும்
धेलां கரையை
अतियात् கடந்து புரளும்;
मन्दरः अपि மந்தரமலையும்
प्रचलेत् அசைந்தாடும்;

जाम्बवन्तं ஜாம்பவந்தரை
समरे யுத்தத்தில்
अरिवाहिनी சத்துருஸையம்
न कम्पयेत् அசைக்கமுடியாது.

सर्वराक्षससङ्घानां राक्षसा ये च पूर्वकाः । अलमेको विनाशाय वीरो वायुसुतः कपिः ॥

सर्वराक्षससङ्घाना " எல்லா ராக்கூஸக
கூட்டங்களுக்கும்
पूर्वकाः } முன்னணியாக நிற்பவர்
राक्षसाः } களான அரக்கர்கள்
ये च எவர்களோ (அவர்களு
டைய)

विनाशाय அழிவிற்கு
कपिः வானாரும்
वीरः வீரருமான
वायुसुतः வாயுகுமாரர்
एकः अलं ஒருவரே போதும்.

पनसस्योरुवेगेन नीलस्य च महात्मनः । मन्दरोऽप्यवशीर्येत किं पुनर्युधि राक्षसाः ॥

पनसस्य " பனஸனுடையவும்,
महात्मनः மஹாத்மாவான
नीलस्य च நீலனுடையவும்,
ऊरुवेगेन தொடையின் வேகத்தால்

मन्दरः अपि மந்தரமலையும்
अवशीर्येत பொடிபடும்;
युधि போரில்
राक्षसाः அரக்கர்கள்
किं पुनः ஒரு பொருட்டோ?

सदेवासुरयक्षेषु गन्धर्वोरगपक्षिषु । मैन्दस्य प्रतियोद्धारं शंसत द्विविदस्य वा ॥ १२ ॥

சதேவாசுரயக்ஷேஸு "தேவர், அஸுரர், யக்ஷர்
இவர்களுடன் கூடிய
गन्धर्वोरगपक्षिषु கர்தர்வர்கள், நாகர்கள்,
பக்ஷிகள் இவர்களுள்
मैन्दस्य மைந்தனோடாவது

द्विविदस्य वा த்விவிதனோடாவது
प्रतियोद्धारं எதிர்த்து யுத்தம் செய்ய
வல்லவனொருவனை
शंसत சொல்லுங்கள்.

अश्विपुत्रौ महाभागावेतौ पुत्रगसत्तमौ । एतयोः प्रतियोद्धारं न पश्यामि रणाजिरे ॥ १३ ॥

एतौ "இவ்விருவர்கள்
अश्विपुत्रौ அச்வினீதேவகுமாரர்
களாய்

एतयोः இவ்விருவர்களுடன்
रणाजिरे யுத்தகளத்தில்
प्रतियोद्धारं எதிர்த்துப் போர்புரிய
வல்லவனொருவனை
न पश्यामि நானறியேன்.

महाभागौ மஹாபாகர்களான
पुत्रगसत्तमौ வானரோத்தமர்கள் ;

पितामहवरोत्सेकात् परमं दर्पमास्थितौ । अमृतप्राशिनावेतौ सर्वानरसत्तमौ ॥ १४ ॥

एतौ "இவ்விருவர்கள்
पितामह- } பிரம்மாவினுடைய வரத்
वरोत्सेकात् } தின் பெருமையால்
परमं அதிக
दर्पं கர்வத்தை

आस्थितौ அடைந்தவர்கள் ;
अमृतप्राशिनौ அமுதத்தை அருந்தின
வர்கள் ;
सर्वानरसत्तमौ எல்லா வானரர்களிலும்
மேலானவர்கள்.

अश्विनोर्माननार्थं हि सर्वलोकपितामहः । सर्वावध्यत्वमतुलमनयोर्दत्तवान पुरा ॥ १५ ॥

पुरा "முன்பு
सर्वलोकपितामहः உலகங்களுக்கெல்லாம்
பிதாமஹர்,
अश्विनोः அச்வினீதேவர்களின்
माननार्थं கௌரவத்திற்காக

अनयोः இவ்விருவர்களுக்கும்
सर्वावध्यत्वं எவராலுமழிவில்லாமை
என்னும்
अतुलं இணையில்லாப் பெரு
மையை
दत्तवान् हि உளித்திருக்கிறான்னோ!

वरोत्सेकेन मुक्तौ च प्रमथ्य महतीं चमूम् । सुराणापमृं वीरौ पीतवन्तौ पुवङ्गमौ ॥ १६ ॥

पुवङ्गमौ "வானரர்களாகிய
वीरौ இவ்விரு வீரர்கள்
वरोत्सेकेन வரத்தின் பெருமையால்
सुराणां தேவர்களின்
महतीं மஹத்தான

चमू च னைண்டத்தையும்
प्रमथ्य ஹதம் செய்து
मुक्तौ விடுபட்டவர்களாய்
अमृतं அமுதத்தை
पीतवन्तौ அருந்தினவர்கள்.

एतावेव हि सङ्क्रुद्धौ सवाजिरथकुञ्जराम् । लङ्कां नाशयितुं शक्तौ सर्वे तिष्ठन्तु वानराः ॥

वानराः "வானரர்கள்
सर्वे யாவரும்
तिष्ठन्तु ஒருபுறமிருக்கட்டும் ;
सङ्क्रुद्धौ பயங்கரர்களான
एतौ இவ்விருவர்
एव மாத்திரமே

सवाजिरथकुञ्जरा குதிரை, தோ, யானை
இவைகளுடன் கூடிய
लङ्कां லங்கையை
हि தப்பாமல்
नाशयितुं அழிப்பதற்கு
शक्तौ போதுமானவர்கள்.

अयुक्तं तु विना देवीं दृष्टवद्भिश्च वानराः । समीपं गन्तुमस्माभी राघवस्य महात्मनः ॥

வானரா: "வானரர்களே!
 दृष्टवद्भिः வர்த்தமானம் அறிந்து
 கொண்டவர்களான
 अस्माभिः நம்மால்
 तु இந்த சந்தர்ப்பத்தில்
 देवीं च வீழைதையையும்

विना கூட அழைத்துப்போகா
 महात्मनः மஹாத்மாவான [மல்
 राघवस्य ஸ்ரீராகவாது
 समीपं ஸன்னதிக்கு
 गन्तुं செல்ல
 अयुक्तं தகாது.

दृष्टा देवी न चानीता इति तत्र निवेदनम् । अयुक्तमिव पश्यामि भवद्भिः ख्यातविक्रमैः ॥

ख्यातविक्रमैः "பேர்பெற்ற பராக்கிரம
 சாலிகளான
 भवद्भिः உங்களால்
 देवी "தேவி
 दृष्टा காணப்பட்டாள்;
 च ஆனால்

न आनीता அழைத்துக்கொண்டு
 वरப்படவில்லை
 इति என்று
 तत्र निवेदनं அங்கு அறிவித்தல்
 अयुक्तं इव அயுத்தம் என்று
 पश्यामि நினைக்கிறேன்.

न हि नः पुवने कश्चिन्नापि कश्चित् पराक्रमे । तुल्यः सामरदैत्येषु लोकेषु हरिसत्तमाः ॥

हरिसत्तमाः "வானரோத்தமர்களே!
 सामरदैत्येषु தேவாஸுரர்களுள்
 ளிட்ட
 लोकेषु अपि உலகங்களிலும்
 पुवने பறப்பதில்
 नः நமக்கு

तुल्यः ஈடானவன்
 कश्चिद् ஒருவனும்
 न கிடையாது.
 पराक्रमे हि பராக்கிரமத்திலும்
 कश्चित् ஒருவனும்
 न கிடையாது.

तेष्वेवं हतवीरेषु राक्षसेषु हनूमता । किमन्यदत्र कर्तव्यं गृहीत्वा याम जानकीम् ॥ २१ ॥

तेषु "அந்த
 राक्षसेषु அரக்கர்களில்
 एवं இவ்வண்ணம்
 हनूमता ஹனுமரால்
 हतवीरेषु வீரர்கள் இறந்துபோன
 जानकीं ஜானகியை [பின்

गृहीत्वा அழைத்துக்கொண்டு
 याम நாம் செல்வோம்.
 अत्र இதுவிஷயத்தில்
 कर्तव्यं செய்யத்தக்கது
 अन्यत् இதைத் தவிர வேறு
 किं என்ன இருக்கிறது."

तमेवं कृतसङ्कल्पं जाम्बवान् हरिसत्तमः । उवाच परमप्रीतो वाक्यमर्थवदर्थवित् ॥ २२ ॥

अर्थवित् காரியங்களில் நிபுணரும்
 हरिसत्तमः வானரர்களுக்குத்
 தலைவருமான
 जाम्बवान् ஜாம்பவந்தர்
 परमप्रीतो பரமப்ரீதி கொண்
 டவராய்

एवं இவ்விதமான
 कृतसङ्कल्पं அபிப்பிராயம் கொண்ட
 तं அவனைப் பார்த்து
 अर्थवित् ஸாரமுடையதான
 वाक्यं இந்த மொழியை
 उवाच உரைத்தார்:—

न तावदेषा मतिरक्षमा नो यथा भवान् पश्यति राजपुत्र ।

यथा तु रामस्य मतिर्निविष्टा तथा भवान् पश्यतु कार्यसिद्धिम् ॥ २३ ॥

राஜபுத்ர
யதா
भवान्
पश्यति
एषा मतिः
नः
तावत्
अक्षमा न
तु

“அரசுகுமாரா!
எப்படி
தாம்
உத்தேசிக்கிறீரோ,
இந்த அபிப்பிராயம்
நமக்கு
இப்பொழுது
அஸாத்யமானதில்லை.
ஆயினும்

रामस्य
निविष्टा
मतिः
यथा
तथा
भवान्
कार्यसिद्धि
पश्यतु

ஸ்ரீராமருடைய
தீர்மானமான
திருவுள்ளம்
எப்படியோ
அப்படியே
தாங்கள்
காரியத்தின் ஸாதகத்தை
கவனிக்கவேண்டும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षष्टितमः सर्गः ॥ ६० ॥

आदितः श्लोकाः 14434

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2644

एकषष्टितमः सर्गः—अमुपத்தोरारवतु सर्गः ॥ ६१ ॥

मधुवनभङ्गः—मधुवनमழித்தல்.

ततो जाम्बवतो वाक्यमगृह्णन्त वनौकसः । अङ्गदप्रमुखा वीरा हनुमांश्च महाकपिः ॥ १ ॥

महाकपिः
हनुमान्
अङ्गदप्रमुखाः
वनौकसः

மஹாகபியாகிட
ஹனுமாரும்
அங்கதன் முதலிய
வானர

वीराः च
ततः
जाम्बवतः
वाक्यं
अगृह्णन्त

வீரர்களும்
அப்பொழுது
ஜாம்பவந்தருடைய
வாக்கியத்தை
அங்கீகரித்தார்கள்.

प्रीतिमन्तस्ततः सर्वे वायुपुत्रपुरस्सराः । महेन्द्राद्रिं परित्यज्य पुषुवुः पुवर्षभाः ॥ २ ॥

मेरुमन्दरसङ्काशा मत्ता इव महागजाः । छादयन्त इवाकाशं महाकाया महाबलाः ॥ ३ ॥

सभाज्यमानं भूतैस्तमात्मवन्तं महाबलम् । हनुमन्तं महावेगं वहन्त इव दृष्टिभिः ॥ ४ ॥

राघवे चार्थनिर्वृत्तिं कर्तुं च परमं यशः । समाधाय समृद्धार्थाः कर्मसिद्धिभिरुन्नताः ॥

प्रियाख्यानपराः सर्वे सर्वे युद्धाभिनन्दिनः । सर्वे रामप्रतीकारे निश्चितार्था मनस्विनः ॥

मेरुமन्दரசङ்காசா: மேருபர்வதம், மந்தரபர்வதம் போன்றவர்களும்,

மத்தா: மதங்கொண்ட

மஹாஜா: இவ மஹாகஜங்கள் போன்றவர்களும்,

மஹாபலா: மஹாபலிஷ்டர்களும்,

மஹாகா: பெருத்த சரீரமுடையவர்களும்,

ரா: ஸ்ரீராகவர் விஷயத்தில்

अर्थनिर्वृत्तिं च कार्यத்தை முடித்தலையும்,

परमं நிகரற்ற

यशः च கீர்த்தியையும்

कर्तुं அளிக்க

समाधाय தக்கபடி யோசித்து

समृद्धार्थाः காரியம் கைகூடியவர்

களாய்

कर्मसिद्धिभिः கார்யஸித்திகளால்

उन्नताः	மேன்மை கொண்டவர் களும்,
सर्वे	எல்லோரும்
प्रियाख्यानपराः	இனிது சொல்ல ஆத் திரமுடையவர்களாய்
सर्वे	எல்லோரும்
युद्धाभिनन्दिनः	படைசெய்ய ஆயத்தப் பட்டவர்களாய்
सर्वे	எல்லோரும்
रामप्रतीकारे	ஸ்ரீராமருக்கு நன்றி செய்வதில்
निश्चिन्ताः	உற்சாகங்கொண்டவர் களும்,
मनस्विनः	பெருமனத்தினர்களு மான
प्लवगर्षभाः	வானரச்ரேஷ்டர்கள்
सर्वे	எல்லோரும்
प्रोतिमन्तः	மனமகிழ்ந்தவர்களாய்
भूतैः	பூதங்களால்

प्लवमानाः खमापुत्य ततस्ते काननौकसः । नन्दनोपममासेदुर्वनं द्रुमलतायुतम् ॥ ७ ॥

खं	ஆகாசத்தில்
आपुत्य	பாய்ந்து
प्लवमानाः	பறந்துவரும்
ते	அந்த
काननौकसः	வானரசர்கள்

यत्तन्मधुवनं नाम सुग्रीवस्याभिरक्षितम् । अधृष्यं सर्वभूतानां सर्वभूतमनोहरम् ॥ ८ ॥

सर्वभूतानां	எல்லாப் பிராணிகளுக் கும்
अधृष्यं	உட்புகக்கூடாததாய்,
सर्वभूतमनोहरं	எல்லாப் பிராணிகளுக் கும் மனோஹரமாய்,

यद्रक्षति महावीर्यः सदा दधिमुखः कपिः । पातुलः कपिमुख्यस्य सुग्रीवस्य महात्मनः ॥

कपिमुख्यस्य	வானரமுக்கியரும்
महात्मनः	மஹாத்மாவுமான
सुग्रीवस्य	ஸுக்ரீவனுடைய
पातुलः	மாதலனும்
महावीर्यः	மஹா வீர்யமுடையவ னுமான

समाज्यमानं	புகழ்ந்தேற்றப்பட்ட வரும்
महाबलं	மஹாபலிஷ்டரும்
महावेगं	மஹா ஸாமர்த்திய சாலியும்
आत्मन्तं	ஞானவானுமான
तं	அந்த
हनुमन्तं	ஹனுமாரை
दृष्टिभिः	திருஷ்டிகளால்
वहन्तः इव	சுமந்துகொண்டு போகிறவர்களென
वायुपुत्रपुरःसराः	வாயுகுமாரரை முன் னிட்டவர்களாய்
महेन्द्राद्रि	மஹேந்திரமலையை
परित्यज्य	விட்டு
ततः	அங்கிருந்து
आकाशं	ஆகாசத்தை
छादयन्तः इव	மறைக்கின்றவர்களென
पुष्टुः	பாய்ந்தார்கள்.

ततः	அனந்தரம்
नन्दनोपमं	நந்தவனத்திற்கொப்பாய்
द्रुमलतायुतं	மரங்களும் கொடிகளும்
वनं	வனத்திற்கு [அடர்ந்த
आसेः	வந்து சேர்ந்தார்கள்.

अभिरक्षिः	நன்கு பரிபாலிக்கப்பட் து
यत्	எதுவோ, [உது
तत्	அதுதான்
सुग्रीवस्य	ஸுக்ரீவனுடைய
मधुवनं नाम	மதுவனம் என்பது.

दधिमुखः	ததிமுகனென்ற
कपिः	வானரன்
यत्	இதை
सदा	இடைவிடாது
रक्षति	பரிபாலித்துவரு கின்றான்.

ते तद्वनमुपागम्य बभूवुः परमोत्कटाः । वानरा वानरेन्द्रस्य मनःकान्तं महावनम् ॥१०॥

ते	அந்த	तत् वनं	அந்த வனத்தில்
वानराः	வானரர்கள்	उपागम्य	கூடிச் சேர்ந்து
वानरेन्द्रस्य	வானரேந்திரருக்கு	परमोत्कटाः	உள்ளடங்காத உற்சாக முடையர்களாக
मनःकान्तं	மிக இஷ்டமானதும்	बभूवुः	ஆனார்கள்.
महावनं	மஹாவன முமான		

ततस्ते वानरा हृष्टा दृष्ट्वा मधुवनं महत् । कुमारमभ्ययाचन्त मधूनि मधुपिङ्गलाः ॥११॥

ततः	அப்பொழுது	दृष्ट्वा	கண்டு
मधुपिङ्गलाः	தேனைப்போன்ற பிங்கள வர்ணமுடைய	हृष्टाः	பெருங்களிப்படைந்தவர் களாய்
ते वानराः	அந்த வானரர்கள்	कुमारं	இளவரசரைப் பார்த்து
महत्	மஹத்தான	मधूनि	தேன்களை
मधुवनं	மதுவனத்தை	अभ्ययाचन्त	அபேகூறித்தார்கள்.

ततः कुमारस्तान् वृद्धाञ्जाम्बवत्प्रमुखान् कपीन् । अनुमान्य ददौ तेषां निसर्गं मधुभक्षणे ॥

कुमारः	இளவரசன்	ततः	அதன்மேல்
तान्	அந்த	तेषां	அவர்களுக்கு
जांबवत्प्रमुखान्	ஜாம்பவந்தர் முதலிய	मधुभक्षणे	தேனுண்ணுவதில்
वृद्धान्	முதியவர்களான	निसर्गं	அனுமதியை
कपीन्	வானரர்களை	ददौ	அளித்தான்.
अनुमान्य	ஸம்மதிக்கச் செய்து		

ततश्चानुमताः सर्वे संप्रहृष्टा वनौकसः । मुदिताश्च ततः केचित् प्रनृत्यन्तोऽभवंस्ततः ॥

ततः च	ஏற்கனவே	संप्रहृष्टाः	அளவுகடந்த ஆனந்த முற்றார்கள்.
मुदिताः	மகிழ்ச்சிகொண்டிருந்த	ततः	அப்போதிலிருந்து
वनौकसः	வானரர்கள்	केचित्	சிலர்
सर्वे च	எல்லோருமே	प्रनृत्यन्तः	கூத்தாடுபவர்களாக
अनुमताः	அனுமதிபெற்றவர்களாய்	अभवन्	ஆனார்கள்.
ततः	அதனால்		

गायन्ति केचित् प्रणमन्ति केचिन्नृत्यन्ति केचित् प्रहसन्ति केचित् ।

पतन्ति केचिद्विचरन्ति केचित् प्लवन्ति केचित् प्रलपन्ति केचित् ॥ १४ ॥

केचित् गायन्ति	சிலர் பாடுகிறார்கள் ;	केचित् पतन्ति	சிலர் குதித்துக் கீழே விழுகிறார்கள் ;
केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர்
प्रणमन्ति	கவிழ்ந்து விழுகிறார்கள் ;	विचरन्ति	இங்குமங்கும திரிகிறார்
केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர் கள் ;
नृत्यन्ति	நர்த்தனம் பண்ணுகிறார்	प्लवन्ति	உயரக் கிளம்புகிறார்கள் ;
केचित्	சிலர் [கள் ;	केचित्	சிலர்
प्रहसन्ति	பரிஹாஸமாகச் சிரிக்கும் கிறார்கள் ;	प्रलपन्ति	பிதற்றுகிறார்கள்.

ந மத்:	மதங்கொள்ளாதவன்
கசித் ச	ஒருவனாவது
ந வமூவ	இல்லை.
அவ	இதில்
ந ருத்:	திருப்தியடையாதவன்
கசித் ச ந வமூவ	ஒருவனாவது இல்லை.

ततो वनं तत्परिभक्ष्यमाणं द्रुमांश्च विध्वंसितपत्रपुष्पान् ।

समीक्ष्य कोपाद्दधिवक्त्रनामा निवारयामास कपिः कपींस्तान् ॥ १९ ॥

दधिवक्त्रनामा } ததிமுகன் என்ற
கபி: } வானரன்
தத: } அப்பொழுது
द्रुमान् } மரங்களை
विध्वंसित- } இலைகளும் புஷ்பங்களும்
पत्रपुष्पान् } முறித்துத் தள்ளப்பட்ட
} டிருப்பவைகளாகவும்

तत् वनं } அந்த வனத்தை
परिभक्ष्यमाणं च } எல்லாம் பாழாக்கப்பட்ட
समीक्ष्य } கண்டு [டிருப்பதாயும்
कोपात् } சினத்தால்
तान् कपीन् } அந்த வானரர்களை
निवारयामास } விலக்கினான்.

स तैः प्रवृद्धैः परिभर्त्स्यमानो वनस्य गोप्ता हरिवीरवृद्धः ।

चकार भूयो मतिमुग्रतेजा वनस्य रक्षां प्रति वानरेभ्यः ॥ २० ॥

वनस्य } தோட்டத்தின்
गोप्ता } காவற்காரனும்
हरिवीरवृद्धः } வானரவீரர்களில்
} முதியவனும்
उग्रतेजा: } உக்கிரமான பராக்ரம
} முடையவனுமான
स: } அவன்
प्रवृद्धै: } மிதமிஞ்சி துராக்கிருத
} மாய் நடக்கும்

तैः } அவர்களால்
परिभर्त्स्यमानः } பலவாறு ஏளனம்
} பண்ணப்பட்டவனாய்
भूय: } இன்னும்
वानरेभ्य: } குரங்குகளிடத்தினின்ற
वनस्य } வனத்தினுடைய
रक्षां प्रति } காப்பு விஷயத்தில்
मतिं } (பின்கண்ட) உபாயத்தை
चकार } அனுஷ்டித்தான்.

उवाच कांश्चित् परुषाणि धृष्टममक्तमन्यांश्च तलैर्जघान ।

समेत्य कैश्चित् कलहं चकार तथैव साम्राजगाम कांश्चित् ॥ २१ ॥

कांश्चित् } சிலரைப் பார்த்து
परुषाणि } துர்ப்பாஷைகளை
धृष्टं } வாயில்வந்தபடி
उवाच } பேசினான்.
अन्यान् } வேறு சிலரை
तलैः } உள்ளங்கால்களால்
असक्तं जघान } ஓயாமல் உதைத்தான்.

कैश्चित् } சிலரோடு
समेत्य च } நடுவிற்புகுந்து
कलहं } கைகளாலடித்தலை
चकार } புரிந்தான்.
तथा एव कांश्चित् } உவ்வண்ணமே சிலரை
साम्रा } நல்ல பேச்சால்
उजगाम } வேண்டினான்.

स तैर्मदात् संपरिवार्य वाक्यैर्बलाच्च तेन प्रतिवार्यमाणैः ।

प्रधर्षितस्त्यक्तभयैः समेत्य प्रकृष्यते चाप्यनवेक्ष्य दोषम् ॥ २२ ॥

तेन } அவனால்
वाक्यै: } சிபந்தனைகளைக்கொண்டு
प्रतिवार्यमाणै: } எதிர்த்துத் தடுக்கப்பட்ட
} டவர்களும்
दोषं अपि } குற்றமுண்டென்
अनवेक्ष्य } காணாமல் [பதையே
त्यक्तभयै: } பயமற்றிருக்கிறவர்களு
तै: } அவர்களால் [மான

समेत्य } ஒன்றுகூடி
संपरिवार्य } சூழ்ந்துகொள்ளப்பட்ட
स: } அவன்
बलात् च } செருக்காலும்
मदात् च } குடிவெறியாலும்
प्रधर्षित: } மேல்விழுந்து தாக்கப்
} பட்டவனாய்
प्रकृष्यते } இழுக்கப்பட்டான்.

नखैस्तुदन्तो दशनैर्दशनस्तलैश्च पादैश्च समापयन्तः ।

मदात्कपि तं कपयः समग्रा महावनं निर्विषयं च चक्रुः ॥ २३ ॥

कपयः	வானரர்கள்
समग्राः	யாவரும்
मदात्	குடிவெறியால்
तं कपि	அந்த வானரனை
नखैः	நகங்களால்
तुदन्तः	பீறுகிறவர்களாயும்
दशनैः	பற்களால்
दशनः च	பிடுங்குபவர்களாயும்

महावनं च	மஹாவனத்தையும்
तलैः	கைகளாலும்
पादैः च	கால்களாலும்
समापयन्तः	பாழாக்குகிறவர் களாயும்
निर्विषयं	ஒன்றுமில்லாமல் சூன்யமாக
चक्रुः	செய்துவிட்டார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकषष्टितमः सर्गः ॥ ६१ ॥

आदितः श्लोकाः 14457

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2667

द्विषष्टितमः सर्गः—अनुपत्तिरण्डावतु षर्ककम्. ॥ ६२ ॥

वनपालप्रधर्षणम्—वनपालர்களை ஹிம்ஸித்தல்.

तानुवाच हरिश्रेष्ठो हनुमान् वानरर्षभः । अव्यग्रमनसो यूयं मधु सेवत वानराः ॥ १ ॥
अहमावारयिष्यामि युष्माकं परिपन्थिनः ॥ २ ॥

वानरर्षभः	வானரர்களின் தலைவரும்
हरिश्रेष्ठः	வான மீராத்தமருமான
हनुमान्	ஹனுமார்
तान्	அவர்களைப் பார்த்து
वानराः	“வானரர்களை !
यूयं	நீங்கள்
अव्यग्रमनसः	கவலையில்லாத மனத் தினர்களாய்

मधु	மதுவை
सेवत	பானம் செய்யுங்கள்.
युष्माकं	உங்களுக்கு
परिपन्थिनः	எதிரியாக வருகின்றவர்
अहं	நான் [களை
आवारयिष्यामि	விலக்கிவிடுகிறேன்” (என்று)
उवाच	சொன்னார்.

श्रुत्वा हनुमतो वाक्पद्मं हरीणां प्रवरोऽङ्गदः । प्रत्युवाच प्रसन्नात्मा पिवन्तु हरयो मधु ॥
अवश्यं कृत्वा कार्यस्य वाक्यं हनुमतो मया । अकार्यमपि कर्तव्यं किमङ्ग पुनरीदृशम् ॥

हरीणां	வானரர்களுக்கு
प्रवरः	தலைவனான
अङ्गदः	அங்கதன்
हनुमतः	ஹனுமாருடைய
वाक्यं	வாக்கியத்தை
श्रुत्वा	கேட்டு

प्रसन्नात्मा	அனுக்கிரஹம் தெய்வ கிறவனாய்
प्रत्युवाच	பதிலிப்படிச் சொன்னான் :
हरयः	“வானரர்கள்
मधु पिवन्तु	மதுவைப் பருகட்டும்.

कृतकार्यस्य	காரியத்தைச் செய்து முடித்தவரான	अवश्यं	அவசியமாக
हनुमतः	ஹனுமாரின்	कृत्यं	செய்யவேண்டியது.
वाक्यं	வார்த்தை	ईदृशं	இப்படிப்பட்டதைப் பற்றி
अकार्यं अपि	தகாததாயினும்	किमङ्ग पुनः	கேட்கவும் வேண் டுமோ!
मया	என்றால்		

अङ्गदस्य मुखाच्छ्रुत्वा वचनं वानरर्षभाः । साधु साध्विति संहृष्टा वानराः प्रत्यपूजयन् ॥

वानरर्षभाः	வானரச்ச்ரேஷ்டர்களான	श्रुत्वा	கேட்டு
वानराः	வானரர்கள்	संहृष्टाः	ஆனந்தமடைந்தவர் களாய்
अङ्गदस्य	அங்கதனுடைய	साधु साधु इति	'நல்லது நல்லது' என்று
मुखात्	வாயினின்று வந்த	प्रत्यपूजयन्	கொண்டாடினார்கள்.
वचनं	வார்த்தையை		

पूजयित्वाऽङ्गदं सर्वे वानरा वानरर्षभम् । जग्मुर्मधुवनं यत्र नदीवेगाः इव द्रुतम् ॥ ६ ॥

वानराः सर्वे	வானரர்களெல்லோரும்	यत्न	இன்னுமெதுவோ (அதற்கு)
वानरर्षभं	வானரச்ச்ரேஷ்டனான	द्रुतं	சடக்கென
अङ्गदं	அங்கதனை	नदीवेगाः	பெருக்காறுகள்
पूजयित्वा	போற்றிப் புகழ்ந்து	इव	போல்
मधुवनं	மதுவிருக்கும் வனம் பிரதேசம்	जग्मुः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

ते प्रविष्टा मधुवनं पालानाक्रम्य वीर्यतः । अतिसर्गाच्च पटवो दृष्ट्वा श्रुत्वा च मैथिलीम् ॥

पपुः सर्वे मधु तदा रसवत्फलमाददुः ॥ ७ ॥

मैथिलीं दृष्ट्वा	"மைதிலியைக் கண்டும்	मधुवनं	மதுவனத்தில்
श्रुत्वा च	ஸமாசாரங்களை அறிந்து கொண்டும்	प्रविष्टाः	புகுந்த
तदा	அந்த விஷயத்தில்	ते सर्वे	அவர்கள் எல்லோரும்
अतिसर्गाच्च	மனம்போனபடியெல் லாம் செய்ய அனுமதி பெற்றதாலும்	वीर्यतः	அதிகாரச்செருக்கால்
पटवः	உற்சாகம் கொண்டவர் களாய்	पालान्	காவற்காரர்களை
		आक्रम्य	உலகூழ்பம் செய்து
		मधु पपुः	மதுவைப் பருகினார்கள்.
		रसवत् फलं	இலிய பழத்தை
		आददुः	அருக்தின்கள்.

उत्पत्य च ततः सर्वे वनपालान् समागतान् । ताडयन्ति स्म शतशः सक्तान् मधुवने तदा ॥

सर्वे	எல்லோரும்	वनपालान्	தோட்டக்காவலாளர் களை
मधुवने	மதுவனத்தில்	तदा	அப்பொழுது
सक्तान्	சிரத்தையுடையவர்க	उत्पत्य	உயரக்கிளம்பி
ततः	அவ்விடத்திற்கு னும்	शतशः	பலபடியாய்
समागतान् च	கிட்டி நெருங்கிவந்தவர் களுமான	ताडयन्ति स्म	அடித்தார்கள்.

சுரு:	சினங்கொண்டவனாய்
தத:	இருந்தபோதிலும்
தான்	அந்த
ஹரிந்	வானரர்களை
தந்	அவ்விஷயத்தில்
சாந்வயமாச	ஆறியிருக்கச்சொன்னான்.

इहमाच्छत गच्छामो वानरान् बलदर्पितान् । बलेन वारयिष्यामो मधु भक्षयतो वयम् ॥

इह	“இதோ	बलदर्पितान्	பலத்தால்கொழுத்திருக்
आगच्छत	வாருங்கள்.	वानरान्	வானர்களை [கும்
वयं गच्छामः	நாம் போவோம்.	बलेन	பலத்தைக்கொண்டு
मधु भक्षयतः	மதுவை குடித்துக்	वारयिष्यामः	விலக்கியோட்டி
	கொண்டிருக்கிற		விடுவோம்.”

श्रुत्वा दधिमुखस्येदं वचनं वानरर्षभाः । पुनर्वीरा मधुवनं तेनैव सहसा ययुः ॥ २० ॥

वीराः	தேரீயசாஸிகளான	तेन एव	அவனுடனேயே
वानरर्षभाः	வானாச்சிறீஷ்டர்கள்	मधुवनं	மதுவனத்திற்கு
दधिमुखस्य	ததிமுகனுடைய	पुनः	மறுபடியும்
इदं वचनं	இந்த உத்திரவை	सहसा	உடனே
श्रुत्वा	கேட்டு	ययुः	சென்றார்கள்.

मध्ये चैषां दधिमुखः प्रगृह्य तरसा तरुम् । समभ्यधावद्देगेन ते च सर्वे प्लवङ्गमाः ॥ २१ ॥

ते	அந்த	दधिमुखः	ததிமுகன்
प्लवङ्गमाः	வானார்கள்	तरुं	ஒரு மரத்தை
सर्वे च	எல்லோருமே	तरसा	பலத்தாலே
च	கூடவர	प्रगृह्य	பிடுங்கிக்கொண்டு
एषां	இவர்களின்	वेगेन	வேகமாய்
मध्ये	இடையில்	समभ्यधावत्	ஒடினான்.

ते शिलाः पादपांश्चापि पर्वतांश्चापि वानराः । गृहीत्वाऽभ्यगमन क्रुद्धा यत्र ते कपिकुञ्जराः ॥

क्रुद्धाः	கிணங்கொண்ட	गृहीत्वा	கையிலெடுத்துக்
ते	அந்த	ते	அந்த [கொண்டு
वानराः	வானார்கள்	कपिकुञ्जराः	வானரோத்தமர்கள்
शिलाः च	கற்களையும்	यत्र च	எங்கு இருந்தார்களோ
पादपांश्चापि	மரங்களையும்		அவ்விடத்திற்கு
पर्वतांश्चापि	மலைகளையும்	अभ्यगमन्	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ते स्वामिवचनं वीरा हृदयेष्ववसज्य तत् । त्वरया ह्यभ्यधावन्त सालतालशिलायुधाः ॥

सालताल- } शिलायुधाः }	ஆச்சா, பனைகள் முத லியவைகளை ஆயுதங்க ளாகக்கொண்ட	स्वामिवचनं	தலைவன் கட்டளையை
		हृदयेषु	உள்ளங்களில்
वीराः	தேரீயசாஸிகளான	अवसज्य	தரித்து
ते	அவர்கள்	त्वरया हि	பரபரப்புடனே
तत्	அந்த	अभ्यधावन्त	டேல்லிழுந்து தாக்கி னார்கள்.

वृक्षस्थान् च तलस्थान् च वानरान् बलदर्पितान् । अभ्यक्रामंस्ततो वीराः पालास्तत्र सहस्रशः ॥

தத: பிறகு
 வீரா: தைரியசாலிகளான
 பாலா: காவல்காரர்கள்
 सहस्रशः பலருமாய்
 बलदर्पितान् பலத்தால் கொழுத்த
 வர்களாய்

वृक्षस्थान् च மரத்திலிருப்பவர்களும்
 तलस्थान् च தரையிலிருப்பவர்களு
 वानरान् வானரர்களை [மா.ன
 तत्र அதே இடத்தில்
 अभ्यक्रामन् சூழ்ந்து படக்கிக்
 கொண்டார்கள்.

अथ दृष्ट्वा दधिमुखं क्रुद्धं वानरपुङ्गवाः । अभ्यधावन्त वेगेन हनुमत्प्रमुखास्तदा ॥ २५ ॥

ததா அப்பொழுது
 अथ அப்படியிருக்கையில்
 हनुमत्प्रमुखा: ஹனுமார் முதலிய
 वानरपुङ्गवा: வானரத்தலைவர்கள்
 दधिमुखं ததிமுகளை

क्रुद्धं கோபித்திருப்பவகை
 दृष्ट्वा கண்டுகொண்டு
 वेगेन வேகமாய்
 अभ्यधावन्त அங்கு ஓடிவந்தார்கள்.

तं सवृक्षं महाबाहुमापतन्तं महाबलम् । आर्यकं प्राहरत्तत्र बाहुभ्यां कुपितोऽद्भुतः ॥ २६ ॥

महाबाहुं மஹா சாமர்த்தியசாலி
 महाबलं மஹா பலிஷ்டனும் [யும்
 आर्यकं பூஜ்யனும்
 सवृक्षं மாமும் கையுமாய்
 आपतन्तं எதிர்த்தோடி வருகிற
 वनुमान

तं அவனை
 अद्भुतः அங்கதன்
 तत्र அந்த ஸமயத்தில்
 कुपितः கோபங்கொண்டவனாய்
 बाहुभ्यां இரு கைகவால்
 प्राहरत् ஒங்கி அறைந்தான்.

मदान्धश्च न वेदैर्नमार्यकोऽयं ममेति सः । अथैनं निष्पिपेषாशु वेगवद्बुधातले ॥ २७ ॥

मदान्धः பரமானந்தத்தால் தலை,
 कालं புரியாதபடி செ
 रुக்குற்றிருந்த
 सः அவன்
 एनं இவனை
 अयं 'இவன்
 मम आर्यकः எனக்கு பூஜ்யன்'

इति च என்பதையும்
 न वेद மதிக்கவில்லை.
 अथ அப்படியிருக்கையில்
 एनं இவனை
 बुधातले आशु தரையில் சடக்கென
 वेगवत् பலமாய்
 निष्पिपेष குமுக்கிட்டான்.

स भगवाद्बुधो विह्वलः शोणितोक्षितः ।

ச: அந்த
 वीरः தைரியசாலியான
 कपिकुञ्जरः வானரத்தலைவன்
 भगवाद्बुधः காயம்பட்ட தோள்களை
 யும், தொடைகளையும்,
 புஜங்களை யமுடையவ
 னாய்

सुमोह सहसा वीरो मुहूर्तं कपिकुञ्जरः ॥

शोणितोक्षितः ரத்தக்கரைகளையு
 முடையவனாய்
 सहसा திடீரென்று
 मुहूर्तं ஒரு முகூர்த்தம்
 विह्वलः தன் அறிவு தப்பியவ
 னாய்
 सुमोह முர்ச்சையடைந்தான்,

स समाश्वस्य सहसा सङ्क्रुद्धो राजमातुलः । वानरान् वारयामास दण्डेन मधुमोहितान् ॥

राजमातुलः राजाவுக்கு மாமனான
सः அவன்
सहसा உடனே
समाश्वस्य தெளிந்தெழுந்து
सङ्क्रुद्धः இன்னுமதிக கோபங்
கொண்டவனாய்

मधुमोहितान् மதுவால் மதுகெட்ட
वानरान् வானரர்களை
दण्डेन தடி-கொண்டு
वारयामास கடித்தான்.

स कथञ्चिद्विमुक्तस्तैर्वानरैर्वानरर्षभः । उवाचैकान्तपाश्रित्य भृत्यान् स्वान् समुपागतान् ॥

वानरर्षभः வானரத்தலைவனான
सः அவன்
तैः वानरैः அந்த வானரர்களால்
विमुक्तः விடுபட்டவனாய்
कथञ्चित् உடனே
एकान्तं தனியான டத்தை

आश्रित्य அடைந்து
समुपागतान् கூடவந்த
स्वान् भृत्यान् தனது வேலைக்காரர்
களைப் பார்த்து
उवाच (பின்வருமாறு)
சொன்னான்.

एते तिष्ठन्तु गच्छामो भर्ता नो यत्र वानरः । सुग्रीवो विपुलग्रीवः सह रामेण तिष्ठति ॥

एते “இவர்கள்
तिष्ठन्तु சிடக்கட்டும்;
नः भर्ता நமது நாதனும்
विपुलग्रीवः பெருங்கழுத்துடைய
வரும்,

सुग्रीवः ஸுக்ரீவர் என்பவரு
वानरः வானரர் [மான்
रामेण सह ஸ்ரீராமரோடுகூட
यत्र तिष्ठति எங்கிருக்கின்றாரோ அ
गच्छामः நாம் போவோம். [ங்கு

सर्वं चैवाङ्गदे दोषं श्रावयिष्यामि पार्थिवे । अमर्षी वचनं श्रुत्वा घातयिष्यति वानरान् ॥

पार्थिवे “அரசரிடத்தில
दोषं குற்றம்
सर्वं எல்லாவற்றையும்
अङ्गदे एव அங்கதனிடத்திலேயே
श्रावयिष्यामि சொல்லுவிக்கிறேன்.

वचनं श्रुत्वा விஷயத்தை கேட்டு
च உடனே
अमर्षी கோபமடைந்தவராய்
वानरान् வானரர்களை
घातयिष्यति வதைசெய்து விடுவார்.

इष्टं मधुवनं ह्येतत् सुग्रीवस्य महात्मनः । पितृपैतामहं दिव्यं देवैरपि दुरासदम् ॥ ३३ ॥

हि “ஏனெனில்
देवैः अपि தேவர்களாலும்
दुरासदं அணுகவொண்ணாததாய்
पितृपैतामहं தலைமுறை தலைமுறை
யாய் வந்ததும்,

दिव्यं ரமணீயமானதுமான
एतत् मधुवनं இந்த மதுவனம்
महात्मनः மஹாத்மாவான
सुग्रीवस्य சுக்ரீவருக்கு
इष्टम् இஷ்டமானது.

स वानरानिमान् सर्वान् मधुलुब्धान् गतायुषः । घातयिष्यति दण्डेन सुग्रीवः स सुहृज्जनान् ॥

सः “அந்த
सुग्रीवः சுக்ரீவர்
मधुलुब्धान् தேனுக்காசைப்பட்ட
गतायुषः அல்பாயுஸ்ஸுக்களான
इमान् இந்த

वानरान् வானரர்கள்
सर्वान् எல்லோரையும்
ससुहृज्जनान् இஷ்டமித்திரர்களுட்பட
दण्डेन ஒரு தடி-கொண்டு
घातयिष्यति தொலைத்து விடுவார்.

वध्या ह्येते दुरात्मानो नृपाज्ञापरिभाविनः । अमर्षप्रभवो रोषः सफलो नो भविष्यति ॥

नृपाज्ञा- } “அரசன் கட்டளையை
परिभाविनः } மீறின
एते दुरात्मानः இந்த துராத்மாக்கள்
वध्याः हि கொல்லப்படவேண்
டியவர்கள் தாம்.

अमर्षप्रभवः தாங்கமுடியாதபடி
மேலெழுந்த
नः रोषः நமது ரோஷம்
सफलः ஸபலமாய்
भविष्यति முடியப்போகிறது.”

एवमुक्त्वा दधिमुखो वनपालान् महाबलः । जगाम सहस्रोत्पत्य वनपालैः समन्वितः ॥

महाबलः மஹாபலவானான
दधिमुखः ததிமுகன்
वनपालान् தோட்டக்காரர்களைப்
एवं இப்படி [பார்த்து
उक्त्वा சொல்லி

वनपालैः தோட்டக்காரர்களுடன்
समन्वितः கூடினவனாகவே
सहसा உடனே
उत्पत्य கிளம்பி
जगाम சென்றான்.

निमेषान्तरमात्रेण स हि प्राप्तो वनालयः । सहस्रांशुसुतो धीमान् सुग्रीवो यत्र वानरः ॥

सः அந்த
वनालयः வானான்
सहस्रांशुसुतः சூரியகுமாரனும்
धीमान् புத்திமானும்
वानरः வானரனுமான

सुग्रीवः ஸுகிரீவர்
यत्र எங்கோ அங்கு
निमेषान्तर- } ஒரு நிமிஷத்திற்குள்
मात्रेण हि } எனாகவே
प्राप्तः வந்து சேர்ந்தான்.

रामं च लक्ष्मणं चैव दृष्ट्वा सुग्रीवमेव च । समप्रतिष्ठां जगतीमाकाशान्निपपात ह ॥ ३८ ॥

रामं च ஸ்ரீராமரையும்
लक्ष्मणं च லக்ஷ்மணரையும்
सुग्रीवं एव च ஸுகிரீவரையும்
दृष्ट्वा கண்டு
एव உடனே

आकाशात् ஆகாயத்திலிருந்து
समप्रतिष्ठां ஸமதலமான
जगतीं च நிலத்திலும்
निपपात இறங்கினான்
ह காண்!

सन्निपत्य महावीर्यः सर्वैस्तैः परिवारितः । हरिर्दधिमुखः पालैः पालानां परमेश्वरः ॥

स दीनवदनो भूत्वा कृत्वा शिरसि चाञ्जलिम् । सुग्रीवस्य शुभौ मूर्ध्ना चरणौ प्रत्यपीडयत् ॥

पालानां வனபாலருக்கு
परमेश्वरः மேலான அதிகாரியும்
महावीर्यः மஹா வீர்யவானுமான
दधिमुखः ததிமுகன் என்ற
सः हरिः அந்த வானான்
तैः पालैः அந்தக் காவலாளர்கள்
सर्वैः எல்லாராலும்
परिवारितः சூழப்பட்டவனாய்

दीनवदनः भूत्वा வாடிய முகத்தினனாகி
शिरसि தலையில்
आञ्जलिं च அஞ்சலியையும்
कृत्वा செத்துகொண்டு
सञ्जाल्य அருகே சென்று
सुग्रीवस्य ஸுகிரீவருடைய
शुभौ चरणौ திருவடித்வயங்களில்
मूर्ध्ना प्रत्यपीडयत् முடியிட்டு வணக்கினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे द्विषष्टितमः सर्गः । ६२ ॥

आदितः श्लोकाः 14497

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2707

त्रिषष्टितमः सर्गः—அறுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். || ६३ ||

மதுவனபங்கத்தை அறிவித்தல்.

ततो मूर्ध्ना निपतितं वानरं वानरर्षभः । दृष्ट्वोद्विग्नहृदयो वाक्यमेतदुवाच ह ॥ १ ॥

தத:	அப்பொழுது
மூலர்	தலைபால்
நியதித்	விழுந்து வணங்கின
வானர்	வானரனை
தூதர்	கண்டு
எவ	உடனே

வானர்ப்பம்:	வானராதிபர்
उद्दिमहृदयः	பதைபதைத்த மனத்தினராகி
एतत्	பின்வரும்
वाक्यं	சொல்லை
उवाच ह	சொன்னார் :

उत्तिष्ठोत्तिष्ठ कस्मात्त्वं पादयोः पतितो मम । अभयं ते भवेद्वीर सर्वमेवाभिधीयताम् ॥

उत्तिष्ठ उत्तिष्ठ	“ எழுந்திருக்கும், எழுந்தி
वीर	வீரரே! [ரும்;
कस्यात्	என்
इदं	நிர்
मम पादयोः	எனது கால்களில்

पतितः	விழுந்தீர் ?
सर्व एव	எல்லாம்
अभिधीयतां	விளங்கக் கூறப்படட்டும்.
ते	உமக்கு
अभयं भवेत्	அபயம் உண்டாகும்.”

स तु विश्वासितस्तेन सुग्रीवेण महात्मना । उत्थाय सुमहाप्राज्ञो वाक्यं दधिमुखोऽब्रवीत् ॥

சுமஹாபாஜ:	மிகவும் புத்திசாலியான
ச: தாழிமுல:	அந்த ததிமுலகன்
மஹாத்தமா	மஹா த்மாவான
தேன	அந்த
சுபிரிவேண	ஸுக்ரீவரால்

विश्वासितः	தேற்றப்பட்டவனாகி
तु	இப்பொழுது
उत्थाय	எழுந்து
वाक्यं	பின்வரும் வாக்கியத்தை
अब्राह्म	சொன்னான் :—

नैवर्क्षरजसा राजन्न त्वया नापि वालिना । वनं निसृष्टपूर्वं हि भक्षितं तच्च वानरैः ॥ ४ ॥

राजन्
 वनं
 निस्पृहं

“அரசே!
 வனம்
 இதற்குமுன், பிறர் உட்
 புக அனுமதிபெற்ற
 இடமாக

ந	இல்லை ;
त्वया च	உம்மாலும்
न	இல்லை ;
अपि	அப்படியிருந்தும்
तत्	அது
वानरैः	வானரர்களால்
भक्षिं	ஹதமாக்கப்பட்ட

अक्षरजसा हि गीष्वाक्षरस्सिन्नालुम्
 न इत्थै ;
 वालिना एव वारिथिन्नालुम्

விட்டது

एभिः प्रधर्षिताश्चैव वानरा वनरक्षिभिः । मधून्यचिन्तयित्वेमान् भक्षयन्ति पिबन्ति च ॥

புமி: வநரக்ஷிமி:	“ இந்த வனபாலர்களால்
புழிந்தா:	தகையப்பட்ட
வநரா:	வானார்கள்
இமான் எவ	இவர்களுையே
புசிந்தியிவா	கணிசியாது

மதுக்களை
பருகிக்கொண்டிருக்கி
இன்னும் [றார்கள்.
அழித்துக்கொண்டிருக்
கிறார்கள்.

शिष्टमत्रापविध्यन्ति भक्षयन्ति तथा परे । निवार्यमाणास्ते सर्वे भ्रुवौ वै दर्शयन्ति हि ॥

பெ	“ சிலர்	भक्षयन्ति	அழித்துக்கொண்டிருக்க
शिष्टं	மிகுந்ததை	हि	ஆகையால் [கிறார்கள் ;
अत्र	அங்கேயே	निवार्यमाणाः ते	விலக்கப்பட்ட அவர்கள்
अपविध्यन्ति	கொட்டுகிறார்கள் ;	भ्रुवौ वै	புருவங்களை
सर्वे	எல்லோரும்	दर्शयन्ति	சுழித்துக்காட்டுகிறார்கள்.
तथा	அப்படியே		

इमे हि संरब्धतरास्तथा तैः संप्रधर्षिताः । वारयन्तो वनात्तस्मात् क्रुद्धैर्वाङ्गपुङ्गवैः ॥ ७ ॥

तथा	“ அன்றியும்	क्रुद्धैः	சினங்கொண்ட
तस्मात्	அந்த	वानरपुङ्गवैः	வானரப்பெரியவர்களால்
वनात्	வனத்திலிருந்து	संप्रधर्षिताः	அடித்துத் துன்புறுத்தப்பட்டவர்களால்
वारयन्तः	ஒட்டப்போன	संरब्धतराः	வெருண்டோடி வந்து விட்டார்கள்.
इमे हि	இவர்களும்		
तैः	அந்த		

ततस्तैर्बहुभिर्वीरैर्वानरैर्वानरर्षभ । संरक्तनयनैः क्रोधाद्धरयः प्रविचालिताः ॥ ८ ॥

वानरर्षभ	“ ஹே வானரோத்தமா !	तैः	அந்த
ततः	அவ்விடத்தில்	वानरैः	வானர
हरयः	வானரர்கள்	वीरैः	வீரர்களால்
क्रोधात्	கோபத்தால்	प्रविचालिताः	ஒன்றும் தோன்றாதபடி மனக்குழப்பம் அடைவிக்கப்பட்டார்கள்.
संरक्तनयनैः	கண்கள் சிவந்த		
बहुभिः	அநேகர்களான		

पाणिभिर्निहताः केचित् केचिज्जानुभिराहताः । प्रकृष्टाश्च यथाकामं देवमार्गं च दर्शिताः ॥

केचित्	“ சிலர்	केचित्	சிலர்
पाणिभिः	கைகளால்	प्रकृष्टाः	பிடித்திழுக்கப்பட்டவர்களால்
निहताः	அறையப்பட்டார்கள் ;	यथाकामं	மனம்போனபடி
जानुभिः	முழுங்கால்களால்	देवमार्गं च	அபானத்வாரத்தையும்
आहताः	உதைக்கப்பட்டார்கள் ;	दर्शिताः	காட்டப்பட்டார்கள்.
च	அதுவுமன்றி		

एवमेते हताः शूरास्त्वयि तिष्ठति भर्तरि । कृत्स्नं मधुवनं चैव प्रकामं तैः प्रभक्ष्यते ॥

त्वयि एव	“ தாமே	हताः	புடையுண்டார்கள்.
भर्तरि	நாதராக	मधुवनं	மதுவனம்
तिष्ठति च	இருக்கும்பொழுது	कृत्स्नं	முழுவதும்
एते शूराः	இந்த சூரர்கள்	प्रकामं	மனம்போனவண்ணமாய்
एवं	இப்படி	प्रभक्ष्यते	ஹதம் செய்யப் படுகின்றது.”
तैः	அவர்களால்		

एवं विज्ञाप्यमानं तं सुग्रीवं वानरर्षभम् । अपृच्छत्तं महाप्राज्ञो लक्ष्मणः परवीरहा ॥११॥

परवीरहा சத்ருக்களின் வீரர்களை
ஸம்ஹரிப்பவரும்
மஹாபாஜ: அதிமேதாவியுமான
லக்ஷ்மண: லக்ஷ்மணர்
எவ் இவ்வாறு
விज्ञाप्यमानं விண்ணப்பம் செய்யப்
படுபவரும்

वानरर्षभं வானரோத்தமருமான
तं அந்த
सुग्रीवं ஸுக்ரீவரைப் பார்த்து
तं அவனைக் குறித்து
अपृच्छत् இப்படிக்கேட்டார்:

किमयं वानरो राजन् वनपः प्रत्युपस्थितः । कश्चार्थमभिनिर्दिश्य दुःखितो वाक्यमब्रवीत् ॥

राजन् “அரசே!
वनपः வனபாலனாகிய
अयं वानरः இந்த வானரன்
किं ஏன்
प्रत्युपस्थितः இங்கு வந்தான்?

कं எந்த
अर्थं अभिनिर्दिश्य விஷயத்தைப் பற்றி
दुःखितः च விசனப்படுபவனாய்
वाक्यं விண்ணப்பம்
अब्रवीत् செய்துகொண்டான்?”

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो लक्ष्मणेन महात्मना । लक्ष्मणं प्रत्युवाचेदं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥

महात्मना மஹாத்மாவான
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரால்
एवं இப்படி
उक्तः வினவப்பட்டவரும்
वाक्यविशारदः வாக்கில் வல்லவருமான

सुग्रीवः ஸுக்ரீவர்,
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்பார்த்து
तु இதுவிஷயத்தில்
इदं वाक्यं பின்வரும் மொழியை
प्रत्युवाच பதிலாகச் சொன்னார்:—

आर्य लक्ष्मण संप्राह वीरो दधिमुखः कपिः । अङ्गदप्रमुखैर्वीरैर्भक्षितं मधु वानरैः ॥१४॥

आर्य “ஐயா!
लक्ष्मण லக்ஷ்மணரே!
अङ्गदप्रमुखैः அங்கதன் முதலான
वानरैः वीरैः வானரவீரர்களால்
मधु மதுவனம்

भक्षितं ஹதம்செய்யப்பட்டதாக
दधिमुखः ததிமுகன் என்ற
कपः வானர
वीरः வீரர்
संप्राह அறிவித்துவிட்டார்.

वनं यदभिपन्नास्ते साधितं कर्म वानरैः ॥ १५ ॥

ते “அவர்கள்
वनं மதுவனத்திற்கு
अभिपन्नाः வந்துவிட்டார்கள்;

यत् அப்படியிருத்தலால்
वानरैः வானரர்களால்
कर्म போன காரியம்
साधितं ஸபலமாகிவிட்டது.

दृष्टा देवी न सन्देहो न चान्येन हनूमता । न ह्यन्यः साधने हेतुः कर्मणोऽस्य हनूमतः ॥

हनूमता च “ஹனுமாராலேயே
देवी தேவி
दृष्टा கண்டுபிடிக்கப்பட்டாள்;
सन्देहः न ஸந்தேஹம் இல்லை;
अन्येन வேறொருவராலும்
न முடியாது;

अस्य இந்த
कर्मणः கார்யத்தின்
साधने நிர்வாஹவிஷயத்தில்
अन्यः हि வேறொருவனும்
हेतुः ஹேதுவாக
न முடியாது.

कार्यसिद्धिर्मतिश्चैव तस्मिन् वानरपुङ्गवे । व्यवसायं च वीर्यं च श्रुतं चापि प्रतिष्ठितम् ॥

कार्यसिद्धिः अपि “கார்யஸித்தியும்,
मतिः च மதியும்,
व्यवसायं च தீர்மானமும்,
वीर्यं च பராக்கிரமும்,
श्रुतं च கல்வியும்,

तस्मिन् அந்த
वानरपुङ्गवे வானரோத்தமரிடத்தில்
एव மாத்திரம்
प्रतिष्ठितं ஒருங்கே குடிசெய்து
பிடுங்குகிறது.

जाम्बवान् यत्र नेता स्यादङ्गदश्च महाबलः । हनुमांश्चाप्यधिष्ठाता न ह्यस्य गतिरन्यथा ॥

अपि “அதுவுந் தவிர
यत्र எந்தக் காரியமானது
अङ्गदः அங்கதன்
महाबलः च சேனைத்தலைவனாயும்
जाम्बवान् ஜாம்பவந்தர்
नेता च விசாரணைத்தலைவனாயும்
हनुमान् ஹனுமான்

अधिष्ठाता हि எதை எதை, யார் யார்,
எப்பொழுது செய்ய
வேண்டுமென்பதை
திட்டம்செய்வோனாயும்
स्यात् விளங்குகிறதோ
अस्य गतिः இதின் பலன்
अन्यथा न உத்தேசத்திற்கு வேறாய்
இராமது.

अङ्गदप्रमुखैर्वीरैर्हतं मधुवनं किल । विचित्य दक्षिणामाशामागतैर्हरिपुङ्गवैः ॥ १९ ॥

मधुवनं “மதுவனமானது
दक्षिणां आशां தெற்குத்திக்கை
विचित्य தேடிவிட்டு
भागतैः திரும்பிவந்து சேர்ந்த
अङ्गदप्रमुखैः அங்கதன் முதலிய
वीरैः வீரர்களான

हरिपुङ्गवैः வானரோத்தமர்களால்
किल இப்பொழுது தோஷமா
காது என்ற தைர்யம்
கொண்டே
हतम् ஹதம் செய்யப்
பட்டிருக்கிறது.

नैषामकृतकृत्यानामीदृशः स्यादुपक्रमः । आगतैश्च प्रमथितं यथा मधुवनं हि तैः ॥

धर्षितं च वनं कृत्स्नमुपयुक्तं च वानरैः ॥ २० ॥

आगतैः “திரும்பிவந்து சேர்ந்த
तैः हि அவர்களாலேயே
मधुवनं மதுவனம்
प्रमथितं கண்டபடி அழிக்கப்
பட்டதென்பது
यथा च எனதுவோ,
ईदृशः இப்படிப்பட்ட
उपक्रमः மிதமிஞ்சிய கார்யம்
अकृतकृत्यानां கார்யஸித்தி பெறாத

एषां இவர்களுக்கு
न स्यात् ஏற்படமாட்டாது;
च அதுவுமன்றி
वानरैः வானர்களால்
उपयुक्तं அருந்தப்பட்டிருக்
वनं வனம் [கிறது;
कृत्स्नं च முழுவதுமே
धर्षितम् பாழாக்கப்பட்
பிடுங்குகிறது.

वारयन्तश्च सहितास्तथा जानुभिराहताः ॥ २१ ॥

तथा “மேலும்
सहिताः ஒன்றுகூடி
वारयन्तः च விலக்கவந்த வர்களும்

जानुभिः முழங்கால்களால்
आहताः உதைக்கப்பட்டிருக்
கொள்கள்.

एतदर्थमयं प्राप्तो वक्तुं मधुरवाग्निह । नाम्ना दधिमुखो नाम हरिः प्रख्यातविक्रमः ॥

नाम्ना “பெயரால்
 दधिमुखः ததிமுகர்
 नाम என்றவரும்
 प्रख्यातविक्रमः பிரக்யாதிபெற்ற பராக்
 अयं இந்த [கிராமமுடைய
 हरिः வானரர்

मधुरवाक् சுபமான சொல்லைச்
 சொல்லுகிறவராய்
 एतदर्थं இப்படிப்பட்ட விஷய
 वक्तुं சொல்ல [த்தை
 इह இப்பொழுது
 प्राप्तः வந்திருக்கிறார்.

दृष्टा सीता महाबाहो सौमित्रे पश्य तत्त्वतः । अभिगम्य तथा सर्वे पिबन्ति मधु वानराः ॥

महाबाहो “மஹாபாஹுவே!
 सौमित्रे ஸுமித்ரை பெற்ற
 तत्त्वतः உள்ளபடி [செல்வமே!
 पश्य நீர் யோசித்துப்பாரும்.
 वानराः வானரர்கள்
 सर्वे அனைவரும்

अभिगम्य திரும்பிவந்து
 मधु மதுவை
 पिबन्ति பருகிக்கொண்டிருக்க
 तथा என்பதால் [கிறார்கள்
 सीता லீலை
 दृष्टा கண்டுபிடிக்கப்பட்டாள்.

न चाप्यदृष्ट्वा वैदेहीं विश्रुताः पुरुषर्षभ । वनं दत्तवरं दिव्यं धर्षयेयुर्वनौकसः ॥ २४ ॥

पुरुषर्षभ ஓ மஹானுபாவரே!
 विश्रुताः } மிகவும் தெரிந்த மஹான்
 वनौकसः } களான வானரர்கள்,
 वैदेहीं வைதேஹியை
 अदृष्ट्वा காணாமல்

दत्तवरं च வரத்தால் பெற்றதும்
 दिव्यं अपि திவ்யமான துமான
 वनं வனத்தை
 धर्षयेयुः न சின்னபின்னமாக்கத்
 துணியமாட்டார்கள்.

श्रुत्वा कर्णसुखां वाणीं सुग्रीववदनाच्च्युताम् । प्राहृष्यत भृशं रामो लक्ष्मणश्च महायशः ॥

महायशः மஹாயசோவானுனை
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 सुग्रीववदनात् ஸுக்ரீவருடைய வாயி
 च्युतां வந்ததும், [னின்று
 कर्णसुखां கர்ணானந்தகரமுமான
 वाणीं சொல்லுக்கு
 श्रुत्वा च செவிசாற்றிக்கொண்
 டிருக்க

भृशं அவரிலுமதிகமாய்
 रामः ஸ்ரீராமர்
 प्राहृष्यत நல்ல செய்தி சமீபத்திலி
 ருக்கின்றதென்று இப்
 பொழுதே மகிழ்ச்சி
 கொண்டார்.

श्रुत्वा दधिमुखस्येदं वचनं संप्रहृष्य सः । उत्तरं वनपालं च सुग्रीवः प्रत्यभाषत ॥ २६ ॥

सः அந்த
 सुग्रीवः ஸுக்ரீவர்
 दधिमुखस्य ததிமுகனது
 इदं वचनं இந்த மொழியை
 श्रुत्वा கேட்டு

संप्रहृष्य மிகக் களித்து
 उत्तरं அடுத்தபடி ஆகவேண்
 वनपालं டியதைப்பற்றி
 प्रत्यभाषत च வனபாலருக்கு
 இப்படி விடை தந்தார்.

प्रीतोऽस्मि सोऽहं यद्भुक्तं वनं तैः कृतकर्मभिः । मर्षणीयं च मे तेषां चेष्टितं कृतकर्मणाम् ॥

कृतकर्मभिः “कारियத்தை செய்து
தை: அவர்களால் [முடித்து
वनं வனம்
भुक्त புஜிக்கப்பட்ட இடமாகி
விட்டது.
यत् அப்போதிலிருந்து
स: அந்த
अहं நான்

प्रीतः ஸந்தோஷமடைந்தவனாக
अस्मि ஆனேன்.
कृतकर्मणां कारियத்தை செய்து
முடித்த
तेषां चेष्टितं च அவர்களுடைய நடத்
मे என்னுடைய [தையும்
मर्षणीयं அனுமதிக்கு உரிய
தாகிறது.

इच्छामि शीघ्रं हनुमत्प्रधानान् शाखामृगांस्तान् मृगराजदर्पान् ।

द्रष्टुं कृतार्थान् सह राघवाभ्यां श्रोतुं च सीताधिगमे प्रवृत्तिम् ॥ २८ ॥

मृगराजदर्पान् “ஸிம்ஹங்கள் போன்ற
பராக்கிரமமுடையவர்
களாய்
हनुमत्प्रधानान् ஹனுமாரைத் தலைமையா
கக்கொண்டவர்களாய்
कृतार्थान् कारियத்தைத் தலைகட்டிய
तान् அந்த
शाखामृगान् வானரர்களை
शीघ्रं द्रष्टुं சீக்கிரமே காணவும்,

सीताधिगमे ஸீதையை மீட்கும்
விஷயத்தில்
प्रवृत्तिं தக்கால ஸமாசாரத்தை
श्रोतुं च கேட்கவும்,
राघवाभ्यां सह ஸ்ரீராகவர்களோடு
கூடவே
इच्छामि நான் அறியுமிருக்
கிறேன்.”

प्रीतिस्फीताक्षौ संप्रहृष्टौ कुमारौ दृष्ट्वा सिद्धार्थौ वानराणां च राजा ।

अङ्गैः संहृष्टैः कर्मसिद्धिं विदित्वा बाहोरासन्नां सोऽतिमात्रं ननन्द ॥ २९ ॥

वानराणां வானரர்களுக்கு
राजा सः அரசரான அவர்
कुमारौ च அரசகுமாரர்களிரு
வரையும்
सिद्धार्थौ காரியம் வித்தி அடைந்
தவர்களாய்
संप्रहृष्टौ குதூஹலித்திருப்பவர்
களாய்
प्रीतिस्फीताक्षौ பிரீதியினால் மலர்ந்த கண்
களையுடையவராய்

दृष्ट्वा கண்டு
कर्मसिद्धिं காரியத்தின் வித்தியை
बाहो: கைகளுக்கு
आसन्नां கிட்பியிருப்பதாய்
विदित्वा தீனைத்து
संहृष्टै: சந்தோஷாதிகமத்தால்
சிரித்திருக்கின்ற
अङ्गै: அவயவங்களோடு
अतिमात्रं அடக்கமுடியாதபடி
ननन्द கலிகூர்ந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे त्रिषष्टितमः सर्गः ॥ ६३ ॥

आदितः श्लोकाः 14526

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2736

चतुःषष्टितमः सर्गः—अறுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம். || ௧௪ ||

हनुमदाद्यागमनम्—ஹனுமார் முதலியோரின் வரவு.

सुग्रीवेणैवमुक्तस्तु हृष्टो दधिमुखः कपिः । राघवं लक्ष्मणं चैव सुग्रीवं चाभ्यवादयत् ॥

சுగிரீவேண ஸுகிரீவரால்
एवं இப்படி
उक्तः சொல்லக்கேட்ட
दधिमुखः ததிமுகனென்ற
कपिः வானான்
तु இப்பொழுது

हृष्टः एव அகமகிழ்ந்தவனாகவே,
राघवं ஸ்ரீராகவரையும்,
लक्ष्मणं च ஸகீர்தமணரையும்,
सुग्रीवं च ஸுகிரீவரையும்
अभ्यवादयत् அபிவாதனம் பண்ணி
னான்.

स प्रणम्य च सुग्रीवं राघवौ च महाबलौ । वानरैः सहितैः शूरैर्दिवमेवोत्पपात ह ॥ २ ॥

महाबलौ மஹா பலிஷ்டர்களான
राघवौ च ஸ்ரீராகவர்களையும்
सुग्रीवं च சுகிரீவரையும்
सः அவன்
प्रणम्य தாள் பணிந்து
सहितैः கூடி நின்று

शूरैः சூரர்களான
वानरैः வானார்களுடன்
दिवं एव ஆகாசமார்க்கத்திலேயே
उत्पपात கிளம்பிச்சென்றான்
ह காண்!

स यथैवागतः पूर्वं तथैव त्वरितं गतः । निपत्य गगनाद्भूमौ तद्वनं प्रविवेश ह ॥ ३ ॥

सः அவன்
पूर्वं முதலில்
यथा एव எப்படி
आगतः வந்தானோ
तथा एव அப்படியே
त्वरितं வேகமாய்

गतः சென்றான்.
गगनात् ह ஆகாயத்தினின்றே
भूमौ பூமியில்
निपत्य இறங்கி
तत् वनं அந்த வனத்தில்
प्रविवेश புகுந்தான்.

स प्रविष्टो मधुवनं ददर्श हरियूथपान् । विमदानुत्थितान् सर्वान् मेहमानान् मधूदकम् ॥

मधुवनं மதுவனத்தில்
प्रविष्टः सः நுழைந்த அவன்
हरियूथपान् வானரவீரர்கள்
सर्वान् எல்லோரையும்
विमदान् மயக்கந்தெளிந்து

उत्थितान् எழுந்தவர்களாயும்
मधूदकं குடித்த மதுவை
मेहमानान् சிறுநீர் விட்டுக்கொண்
டிருப்பவர்களாயும்
ददर्श கண்டான்.

स तानुषागमद्वीरो बद्ध्वा करपुटाञ्जलिम् । उवाच वचनं श्लक्ष्णमिदं हृष्टवदद्भुदम् ॥ ५ ॥

सः वीरः அந்த வீரன்
तान् அவர்களை
उषागमत् நெருங்கினான்;
अद्भुतं அங்கதனைப் பார்த்து,
करपुटाञ्जलिं கையில் அஞ்சலி
பந்தத்தை

बद्ध्वा செய்துகொண்டு
हृष्टवत् அகமகிழ்ச்சிகொண்ட
इदं பின்கண்ட
श्लक्ष्णं யதார்த்தமான
वचनं மொழியை
उवाच விளம்பினான்.

प्रतिषेधिताः	தடுக்கப்பட்டவர்கள்.
एभिः	இவர்களால்
अभिवास्तिः यत्	தடுக்கப்பட்டதைப்பற்றி
रोषः	கோபம்
न कर्तव्यः	கொள்ளவேண்டாம்.

मौख्यात्	மூடத்தனத்தால்
पूर्व	முன்பு
दोषः कृतः	பிழை செய்யப்பட்டது ;
तं	அதை
भवान्	தாம்
क्षन्तुं अर्हति	பொறுத்தருளவேண்டும்.

तव	உன்
पितृव्यस्य	சிற்றப்பனுக்கு
मया हि	என்னுடைய
गत्वा	விரைந்தேடி
आख्यातं	தெரிவிக்கப்பட்டது.

प्रहृष्टः	அதிக ஸந்தோஷமடைந்
असौ	இவர் [தார்.
वनं	வனம்
प्रधर्षितं	அழிந்ததென
दृष्ट्वा तु	அறிந்தும்
न रुष्टः	சினங்கொண்டாரில்லை.

தான்	‘ துவர்கள்
சர்வான்	யாவையுமும்
ஐயம்	வினாவில்
பேசு	கூப்பிவிடு’
ஐதி	என்று
மா	எனக்கு
உயை	உத்தரவளித்தார்.”

श्रुत्वा दधिमुखस्येदं वचनं श्लक्ष्णमङ्गदः । अब्रवीत्तान् हरिश्रेष्ठो वाक्यं वाक्यविशारदः ॥

वाक्यविशारदः வார்த்தை அறிபவரில்
சிறந்தவனும்

हरिश्रेष्ठः வானாச்சிரேஷ்டனுமான

अङ्गदः அங்கதன்

दधिमुखस्य ததிமுகனுடைய

श्लक्ष्णं மதுரமான

शङ्के श्रुतोऽयं वृत्तान्तो रामेण हरियूथपाः । तत् क्षणं नेह नः स्थातुं कृतेऽकार्ये परन्तपाः ॥

हरियूथपाः “வானாத் தலைவர்களே !

अयं वृत्तान्तः இந்த ஸமாச்சாரம்

रामेण ஸ்ரீராமரால்

श्रुतः தெரிந்துகொள்ளப்

பட்டதாக

शङ्के நான் அறிகிறேன்.

तत् ஆகையால்

इदं இந்த

वचनं வசனத்தை

श्रुत्वा கேட்டு

तान् அவர்களைப் பார்த்து

वाक्यं பின்வரும் மொழியை

अब्रवीत् உரைத்தான் :—

परन्तपाः பகை வெல்லுபவர்களே !

अकार्ये அனாவசியமான

कृते ஆட்டத்தில்

इह இங்கு

स्थातुं காலஹரணம் செய்வ

नः நமக்கு [தற்கு

क्षणं न अवकाशம் இல்லை.

पीत्वा मधु यथाकामं विश्रान्ता वनचारिणः । किं शेषं गमनं तत्र सुग्रीवो यत्र मे गुरुः ॥

वनचारिणः “வானார்காள் !

यथाकामं வேண்டியவரையில்

मधु पीत्वा மதுவைப் பருகி

विश्रान्ताः விடாய் தீர்ந்தீர்கள்.

मे என்

गुरुः ஐயான

सुग्रीवः ஸுகிரீவர்

यत्र எவ்விடத்திலிருக்கின்

तत्र அவ்விடத்திற்கு [றூரோ

गमनं போய்ச் சேருவது

शेषं தவிர (வேறு)

किं என்ன இருக்கிறது ?

सर्वे यथा मां वक्ष्यन्ति समेत्य हरियूथपाः । तथाऽस्मि कर्ता कर्तव्ये भवद्भिः परवानहम् ॥

हरियूथपाः “கபிவரர்கள்

सर्वे எல்லோரும்

समेत्य ஒன்றாகக் கூடி

मां எனக்கு

यथा எவ்வாறு

वक्ष्यन्ति விதிக்கின்றனரோ,

तथा அவ்வாறு

कर्ता செய்யவேண்டுபவனாய்

कर्तव्ये செய்யவேண்டிய

காரியத்தில்

अहं நான்

भवद्भिः உங்களால்

परवान् ஏவப்படவேண்டியவனாக

अस्मि ஆகிறேன்.

नाज्ञापयितुमीशोऽहं युवराजोऽस्मि यद्यपि । अयुक्तं कृतकर्माणो गूयं धर्षयितुं मया ॥

कृतकर्माणः “காரியங்களைப் பூர்த்தி

செய்து வைத்தவர்க

यूयं நீங்கள் [ளான

मया என்னால்

धर्षयितुं அதிகாரம் செய்யப்படு

தல் தகாது.

यदि ஆகலின்

अहं நான்

युवराजः இளவரசாய்

अस्मि இருக்கிறேன்

अपि என்றாலும்

नाज्ञापयितुं ஆக்குறாபிக்க

ईशः அதிகாரமுடையவனாக

न இல்லை.”

ब्रुवतश्चाङ्गदस्यैवं श्रुत्वा वचनमव्ययम् । प्रहृष्टमनसो वाक्यमिदमूर्चुर्वनौकसः ॥ १६ ॥

एवं इப்படி
ब्रुवतः சொல்லுகிற
अङ्गदस्य च அங்கதனுடைய
अव्ययं அழியாப் பலன் தரக்
वचनं சொல்லை [கூடிய
वनौकसः வானரர்கள்

श्रुत्वा கேட்டு
प्रहृष्टमनसः அடங்காத மகிழ்ச்சியை
அடைந்த மனத்தினர்.
इदं பின்வரும் [களாய்
वाक्यं பதிலை
ऊचुः சொன்னார்கள் :—

एवं वक्ष्यति को राजन् प्रभुः सन् वानरर्षभ । ऐश्वर्यमदमत्तो हि सर्वोऽहमिति मन्यते ॥

वानरर्षभ “வானரோத்தமரே!
राजन् அரசே!
प्रभुः सन् யஜமானனாக இருக்கிற
कः எவன்
एवं இவ்வண்ணம்
वक्ष्यति சொல்லுவான்?

ऐश्वर्यमदमत्तः செல்வச்செருக்கினால்
மதம் கொண்டவன்
सर्वः अहं ‘எல்லாம் நானே’
इति என்று
मन्यते हि எண்ணிக்கொள்
நுகிரான் அன்றோ!

तव चेदं सुसदृशं वाक्यं नान्यस्य कस्यचित् । सन्नतिर्हि तवाख्याति भविष्यच्छुभयोग्यताम् ॥

इदं “இந்த
वाक्यं வார்த்தை
तव च உமக்கேதான்
सुसदृशं ஏற்றதாகும்.
अन्यस्य வேறு
कस्यचित् हि எவர்க்கும்

न हि ஏலாது.
सन्नतिः தணிந்திருப்பது
तव உமக்கு
भविष्यच्छुभ- } இனி வரப்போகிற பாக்
योग्यतां } கியத்தின் அபிவிருத்
आख्याति தெரிவிக்கிறது. [தியை

सर्वे वयमपि प्राप्तास्तत्र गन्तुं कृतक्षणाः । स यत्र हरिवीराणां सुग्रीवः पतिरव्ययः ॥ १७ ॥

हरिवीराणां “வானரவீரர்களுக்கு
पतिः பதியும்
अव्ययः காரியநிர்வாஹங்களில்
வெகுஜாக்கிரதையுடை
யவருமான
सः सुग्रीवः அந்த ஸுகிரீவர்,
यत्र என்கிருக்கின்றனரோ

तव गन्तुं அவ்விடம் செல்ல
कृतक्षणाः உத்தரவை எப்போது
எப்போது என்று எதிர்
பார்த்துக்கொண்டிருந்த
நாங்கள்
वयं எல்லோரும்
सर्वे अपि இதேகா வந்துவிட்டோம்.
प्राप्ताः

त्वया ह्यनुक्तैर्हरिभिर्नैव शक्यं पदात् पदम् । कचिद्गन्तुं हरिश्रेष्ठ ब्रूमः सत्यमिदं तु ते ॥ २० ॥

त्वया हि “உம்மாலேயே
अनुक्तैः விடையளிக்கப்பெறாத
हरिभिः வானரர்களால்
कचिद् गन्तुं ஓரிடம் போக
पदात् पदं एव ஓரடியாகிலும் எடுத்து
வைத்தல் என்பது

शक्यं न செய்ய உநியதன்று.
हरिश्रेष्ठ வானரச்சிரேஷ்டரே!
ते உமக்கு
इदं இதை
सत्यं तु ஸத்தியமாகவே
ब्रूमः சொல்லுகிறோம்.”

ந

न मत्सकाशमागच्छेत् कृत्ये हि विनिपातिते । युवराजो महाबाहुः पुत्रतां प्रवरोऽङ्गदः ॥

கூத்யே “போன காரியம்
வினிபாதிதே கைகூடாத பகைத்தில்
புத்ரதா வானார்த்தஞ்சு
ப்ரவர: தலைவனாய்
மஹாபாஹுவாகிய

யுவராஜ: யுவராஜாவான
அங்கதன்
மத்சகாஸி என்னிடம்
ந அகச்சேத அணுகமாட்டான்;
ஹி நிச்சயம்.

यद्यप्यकृतकृत्यानामीदृशः स्यादुपक्रमः । भवेत् स दीनवदनो भ्रान्तविप्लुतमानसः ॥ २७ ॥

அகூதகூத்யானா “காரியத்தைச் செய்து
முடிக்காதவர்களுடைய

उपक्रमः பரிஹாரம்
ईदृशः இப்பேர்ப்பட்டதாய்
स्यात् இருக்கிறது

यदि अपि என்கிற விஷயத்திலோ
सः அவன்
भ्रान्तविप्लुत- } திகிலடைந்து கலங்கிய
मानसः } மனத்தினனாய்
दीनवदनः முகம் வாடியவனாய்
भवेत् இருப்பான்.

पितृपैतामहं चैतत् पूर्वकैरभिरक्षितम् । न मे मधुवनं हन्यादहृष्टः पुत्रगेश्वरः ॥ २८ ॥

பித்ர்பைதாமஹ் “தலைமுறை தலைமுறை
யாய் வந்ததும்

पूर्वकैः முன்னோர்களால்
अभिरक्षितं च பரிவுடன் காக்கப்பட்டு
வந்ததுமான

मे எனது
एतत् मधुवनं இந்த மதுவனத்தை
पुत्रगेश्वरः வானராதிபன்
अहृष्टः உற்சாகமில்லாதவனாய்
न हन्यात् அழிக்கமாட்டான்.

कौसल्यासुप्रजा राम समाश्वसिहि सुव्रत । दृष्टा देवी न सन्देहो न चान्येन हनूमता ।

கௌசல்யாஸுப்ராஜா “கௌஸல்யையின்
செல்வக்குமாரரே!

राम ஸ்ரீராம!
सुव्रत நல்விரதம் பூண்டவரே!
समाश्वसिहि தேறியருள!
हनूमता च ஹனுமாதலேயே

देवी தேவி
दृष्टा கண்டுபிடிக்கப்பட்டான்;
अन्येन வேறொருவனாலும்
न முடியாது;
सन्देहः ஸந்தேஹம்
न இல்லை.

न ह्यन्यः कर्मणो हेतुः साधनेऽस्य हनूमतः । हनूमति हि सिद्धिश्च मतिश्च मतिसत्त्वम् ॥

व्यवसायश्च वीर्यश्च सूर्ये तेज इव ध्रुवम् ॥ ३० ॥

மதி: சத்வம் “ஹே மஹாப்ராஞ்ஞரே!
अस्य कर्मणः இந்தக் காரியத்தின்
साधने நிர்வாகவிஷயத்தில்
हनूमतः ஹனுமாரைத் தவிர
अन्यः हि வேறொருவனும்
हेतुः ஹேதுவாக
न முடியாது;
हनूमति हि ஹனுமாரிடத்தில் மாத்
सिद्धिः च எலித்தியும், [திரம்

मतिः च மதியும்,
व्यवसायः च தீர்மானமும்,
वीर्यं च பாக்கிராமமும் (இவை
ஒவ்வொன்றும்)
सूर्ये ஸூர்யனிடத்தில்
तेजः ஒளி
इव எப்படியோ அப்படியே
ध्रुवं விடாமலே பற்றியிருக்
கிறது.

जाम्बवान यत्र नेता स्यादङ्गदश्च बलेश्वरः । हनूमांश्चाप्यधिष्ठाता न तस्य गतिरन्यथा ॥
मा भूश्चिन्तासमायुक्तः संप्रत्यमितविक्रम ॥ ३२ ॥

अपि “अतुवम्, त्विर
यत्र एतत्कं कारियत्तिल
अङ्गदः अङ्क, तन्
बलेश्वरः सेने, त्तलैवत्य
स्यात् विளङ्कुकिण्णै,
जाम्बवान् ஜாம்பவந்தர்
नेता விசாரணை, த்தலைவராய்
च अप्पடியே விளங்கு
हनुमान् ஹனுமந்தர்

अधिष्ठाता च एதை, எதை யார் யார்
எப்பொழுது செய்ய
வேண்டுமென்பதைத் திட்
டம் செய்வோராய் அப்
படியே விளங்குகிறாரோ
तस्य गतिः அதனுடைய பலன்
अन्यथा உத்தேசத்திற்கு வேறாக
न இராது.
अमितविक्रम அளவிலாத ஆற்றலுடை
யோய்!
चिन्तासमायुक्तः கவலையில் முழுகியிருந்
संप्रति இப்பொழுது [பவராக
मा भूः ஆகவேண்டாம்.”

ततः किलकिलाशब्दं शुश्रावासन्नमम्बरे । हनूमत्कर्मदत्तानां नर्दतां काननौकसाम् ॥
किष्किन्धामुपयातानां सिद्धिं कथयतामिव ॥ ३३ ॥

ततः अप்பொழுது
हनूमत्कर्मदत्तानां ஹனுமாருடைய செய
லால் கர்வம் படைத்
வர்களாய்
सिद्धिं கார்யவரித்தியை
कथयतां கூறுபவர்களுடைய
इव செயல் எப்படியோ
அப்படி

नर्दतां சத்தமிட்டுக்கொண்டு,
किष्किन्धा கிஷ்கிந்தையை
आसन्नं கிட்டி
उपयातानां வந்து சேர்ந்த
काननौकसां வானரர்களின்
किलकिलाशब्दं கிலுகிலுவென்ற சத்த
अम्बरे ஆகாசத்தில் [த்தை
शुश्राव கேட்டான்.

ततः श्रुत्वा निनादं तं कपीनां कपिसत्तमः । आयताञ्चितलाङ्गूलः सोऽभवदृष्टमानसः ॥

ततः अप்பொழுது
कपीनां வானரர்களின்
तं निनादं அந்த சத்தத்தை
श्रुत्वा கேட்டு
सः அந்த

कपिसत्तमः வானரோத்தமர்
आयताञ्चित- } வளைந்து கிடந்த வாலை
लाङ्गूलः } நீட்டிக்கொண்டவராய்
हृष्टमानसः ஸந்துஷ்டசித்தராய்
अभवत् விளங்கினார்.

आजगमुस्तेऽपि हरयो रामदर्शनकाङ्क्षिणः । अङ्गदं पुरतः कृत्वा हनूमन्तं च वानरम् ॥

रामदर्शन- } ஸ்ரீராமதர்சனத்தை அ
काङ्क्षिणः } டைய அவாக்கொண்ட
ते हरयः अपि அந்த வானரர்களும்
वानरं வானரான

अङ्गदं அங்கதரையும்,
हनूमन्तं च ஹனுமந்தரையும்
पुरतः कृत्वा முன்னிட்டுக்கொண்டு
आजगमुः வந்துசேர்ந்தார்கள்.

तेऽङ्गदप्रमुखा वीराः प्रहृष्टाश्च मुदाऽन्विताः । निपेतुर्हरिराजस्य समीपे राघवस्य च ॥ ३६ ॥

அங்கதன் முதலிய
தே
வீரா: வீரர்கள்
முதா அந்விதா: களிகூர்ந்த மனத்தினர்
களாயும்,

प्रहृष्टा: च मुकमलरंச்சिकொண்ட
வர்களாயும்
हरिराजस्य வானராஜருக்கும்
राघवस्य च ஸ்ரீராகவருக்கும்
समीपे निपेतु: அருகில் இறங்கினார்கள்.

हनुमांश्च महाबाहुः प्रणम्य शिरसा ततः । नियतामक्षतां देवीं राघवाय न्यवेदयत् ॥ ३७ ॥

தத: உடனே
மஹாபாஹுவான
ஹனுமான்
ரா஘வாய ஸ்ரீராகவருக்கு
शिरसा प्रणम्य முடிதாழ்த்தி
நமஸ்கரித்து

नियतां கற்புநியமம் ஒன்றையே
இடைவிடாது அனுஷ்டித்துவருகிறவளாகவும்
अक्षतां च கற்புக்கு(ப்பிறரால்)
தோஷமுண்டாகாதி
ருப்பவளாகவும்
न्यवेदयन् முதலில் ஸங்கீரஹமாய்
விண்ணப்பஞ்செய்தார்.

देवीं தேவியை

दृष्ट्वा देवीति हनुमद्वदनादमृतोपमम् । आकर्ण्य वचनं रामो हर्षमाप सलक्ष्मणः ॥ ३८ ॥

சலக்ஷ்மண: ராம: லக்ஷ்மணரோடுகூட
விருக்கும் ஸ்ரீராமர்
हनुमद्वदनात् ஹனுமாருடைய
முகத்தினின்று

इति என்ற
अमृतोपमं அமிர்தம் போன்ற
वचनं வசனத்தை
आकर्ण्य கேட்டு
हर्षं மனஸந்துஷ்டியை
आप அடைந்தார்.

देवी 'தேவி
दृष्ट्वा கண்டுபிடிக்கப்பட்டாள்'

निश्चितार्थस्ततस्तस्मिन् सुग्रीवः पवनात्मजे ॥ ३९ ॥

लक्ष्मणः प्रीतिमान् प्रीतं बहुमानादवैक्षत ॥ ४० ॥

தத: அப்பொழுது
सुग्रीवः ஸுகிரீவர்
तस्मिन् அந்த
पवनात्मजे பவனாத்மஜரிடத்தில்
निश्चितार्थः காரியவலித்தி விஷயத்
தில் திடப்பட்டார்;

लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
प्रीतिमान् மனஸந்துஷ்டியுடையவ
बहुमानात् கௌரவத்தால் [ராய்
प्रीतं அருமைக்குரியவரை
अवैक्षत உற்றோர்க்கிப் பார்த்த
குளிஞர்.

प्रीत्या च रममाणोऽथ राघवः परवीरहा । बहुमानेन महता हनुमन्तमवैक्षत ॥ ४१ ॥

अथ அப்பொழுது
परवीरहा राघवः சத்ருவீரஸம்ஹாரக
ரான ஸ்ரீராகவர்
रममाणः களிகூர்ந்தவராய்
हनुमन्तं ஹனுமந்தரை

महता பெரும்
बहुमानेन கௌரவத்தால்
प्रीत्या ப்ரீதிகொண்டு
अवैक्षत च குளிரக்கடாகூறித்
தருளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चतुःषष्टितमः सर्गः ॥ ६४ ॥

आदितः इलोकाः 14567

सुन्दरकाण्डे आदितः इलोकाः 2777

पञ्चषष्ठितमः सर्गः— அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் || ६५ ||

अभिज्ञानकथनं चूडामणिप्रदानं च—

அடையாளம் சொல்வதும் சூடாமணியைக் கொடுப்பதும்.

ततः प्रस्रवणं शैलं ते गत्वा चित्रकाननम् । प्रणम्य शिरसा रामं लक्ष्मणं च महाबलम् ॥
युवराजं पुरस्कृत्य सुग्रीवमभिवाद्य च । प्रवृत्तिमथ सीतायाः प्रवक्तुमुपचक्रमुः ॥ २ ॥

தெ	அவர்கள்	அபிவாச	கைகூப்பித் தண்டனிட்டு
चित्रकाननं	விசித்திரமான வனங்க ளடர்ந்த	शिरसा प्रणम्य	முடி தாழ்த்தி நமஸ்க
प्रस्रवणं	பிரஸ்ரவணமென்னும்	अथ	பிறகு [ரித்து,
शैलं गत्वा	மலையில் வந்துசேர்ந்து	युवराजं	இளவரசை
ततः	இன்னும்	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு
रामं	ஸ்ரீராமருக்கும்	सीतायाः प्रवृत्ति	வீதையின் தற்கால
महाबलं	மிக பலவானான		விருத்தாந்தத்தை
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணருக்கும்	प्रवक्तु	விஸ்தாரமாய்ச் சொல்ல
सुग्रीवं च	ஸுகிரீவருக்கும்	उपचक्रमुः	ஸமயம் எதிர்பார்த்துக் காத்து நின்றார்கள்.

रावणान्तःपुरे रोधं राक्षसीभिश्च तर्जनम् । रामे समनुरागं च यश्चायं समयः कृतः ॥
एतदाख्यान्ति ते सर्वे हरयो रामसन्निधौ ॥ ३ ॥

ते हरयः	அந்த வானார்கள்	रामे	ஸ்ரீராமரிடத்தில்
सर्वे	எல்லோரும்	समनुरागं च	விசேஷ அனுகூகத்
रामसन्निधौ	ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில்	समयः	காலத்தவணை [தையும்
रावणान्तःपुरे	ராவணனுடைய அந்தப் புரத்தில்	कृतः	செய்யப்பட்டிருப்பது
रोधं	சிறை வைக்கப் பட்ட ருப்பதையும்	यः च	எதுவோ
राक्षसीभिः	ராக்ஷஸிகளால்	अयं च	அதுவும்
तर्जनं च	மிரட்டப்படுவதையும்,	एतत्	இதை எல்லாம்
		आख्यान्ति	விண்ணப்பம் செய்தார்கள்.

वैदेहीमक्षतां श्रुत्वा रामस्तृत्तरपब्रवीत् । क सीता वर्तते देवी कथं च मयि वर्तते ॥
एतन्मे सर्वमाख्यात वैदेहीं प्रति वानराः ॥ ४ ॥

वैदेहीं	வைதேஹியை	सीता देवी	வீதாதேவி
अक्षतां श्रुत्वा	கற்புக்கு (பிறரால்) தோ ஷமுண்டாகாதிருப்பவ ளாய்க் கேட்டு	क वर्तते	எங்கு இருக்கிறாள் ?
उत्तरं	அதன்மேல்	मयि	என்னிடத்தில்
तु	இப்பொழுது	कथं वर्तते	எப்படி இருக்கிறாள் ?
रामः	ஸ்ரீராமர்	वैदेहीं प्रति	வைதேஹியைப் பற்றிய
वानराः	‘வானரர்களே !	एतत् सर्वं च	இது எல்லாவற்றையும்
		मे आख्यात	எனக்குச்சொல்லுங்கள்
		इति अब्रवीत्	என்று கேட்டருளினார்.

रामस्य गदितं श्रुत्वा हरयो रामसन्निधौ । चोदयन्ति हनुमन्तं सीतावृत्तान्तकोविदम् ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	हनुमन्तं	ஹனுமாரை
गदितं श्रुत्वा	திருவாயினின்று வந்ததைக் கேட்டு	रामसन्निधौ	ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில்
हरयः	வானார்கள்	चोदयन्ति	வருந்தி வேண்டிக்
सीतावृत्तान्त- कोविदं	வலீதையின் சரிதையை உள்ளபடி அறிந்த		கொண்டார்கள்.

श्रुत्वा तु वचनं तेषां हनुमान् मारुतात्मजः । प्रणम्य शिरसा देव्यै सीतायै तां दिशं प्रति ॥
उवाच वाक्यं वाक्यज्ञः सीताया दर्शनं यथा ॥ ६ ॥

तेषां	அவர்களுடைய	तां दिशं प्रति	அந்த திக்கை நோக்கி
वचनं	பிரார்த்தனையை	शिरसा	தலையாலே
श्रुत्वा	கேட்டு	प्रणम्य	வணங்கி நமஸ்கரித்து,
तु	இப்பொழுது	सीतायाः	வலீதையின்
मारुतात्मजः	வாயுசுமாரரும்	दर्शनं	தர்சனத்தைப் பற்றியே
वाक्यज्ञः	பேசுவல்லவருமான	यथा	பின்வரும்
हनुमान्	ஹனுமந்தர்	वाक्यं	மொழியை
सीतायै देव्यै	வலீதாதேவிக்கு	उवाच	சொன்னார்:—

समुद्रं लङ्घयित्वाऽहं शतयोजनमायतम् । अगच्छं जानकीं सीतां मार्गमाणो दिदृक्षया ॥

अहं	“நான்	शतयोजनं	நூறு யோஜனை
जानकीं	ஜனகர் திருமகளான	आयतं	நீண்ட
सीतां	வலீதையை	समुद्रं	கடலை
दिदृक्षया	சேவிக்குமாசையினால்	लङ्घयित्वा	தாண்டி
मार्गमाणः	தேடிக்கொண்டு	अगच्छं	சென்றேன்.

तत्र लङ्केति नगरी रावणस्य दुरात्मनः । दक्षिणस्य समुद्रस्य तीरे वसति दक्षिणे ॥ ८ ॥

तत्र	“அவ்விடத்தில்	दुरात्मनः	தூராத்மாவான
दक्षिणस्य	தெற்கு	रावणस्य	ராவணனுக்கு
समुद्रस्य	ஸமுத்திரத்தின்	लङ्का इति	லங்கை என்ற
दक्षिणे	தெற்கு	नगरी	நகர்
तीरे	கரையில்	वसति	இருக்கிறது.

तत्र दृष्ट्वा मया सीता रावणान्तःपुरे सती । सन्न्यस्य त्वयि जीवन्ती रामा राम मनोरथम् ॥

राम	“ஸ்ரீராமரே!	मया	என்னால்
सती	கற்புடைய	दृष्ट्वा	காணப்பட்டாள்;
रामा सीता	ஸுந்தரியாகிய வலீதை	त्वयि	தேவரிடத்தில்
तत्र	அங்கு	मनोरथं	அபிவிேசத்தை
रावणान्तःपुरे	ராவணனுடைய	सन्न्यस्य	வைத்து
	அந்தப்புரத்தில்	जीवन्ती	உயிரைத்தரித்திருக்கிறாள்.

दृष्टा मे राक्षसीमध्ये तर्ज्यमाना मुहुर्मुहुः । राक्षसीभिर्विरूपाभी रक्षिता प्रमदावने ॥१०॥

प्रमदावने	“ சிங்காரவனத்தில்	तर्ज्यमाना	மிரட்டப்பட்டுத் திகி
राक्षसीमध्ये	ராக்கூவிகளிடையில்		லடைந்தவளாய்
विरूपाभिः	கோரூபமுள்ள	रक्षिता	காவல் காக்கப்பட்ட
राक्षसीभिः	அரக்கிகளால்		டவளாய்
मुहुर्मुहुः	அடிக்கடி	मे दृष्टा	எனக்கு
			காணப்பட்டாள்.

दुःखमासाद्यते देवी तथाऽदुःखोचिता सती ॥ ११ ॥

अदुःखोचिता	“ துக்கத்திற்கு அருகா	तथा	அவ்வண்ணம்
	ளல்லாத	दुःखं	துக்கத்தை
सती देवी	கற்புடைய தேவியார்	आसाद्यते	அனுபவிக்கின்றார்.

रावणान्तःपुरे रुद्धा राक्षसीभिः सुरक्षिता । एकवेणीधरा दीना त्वयि चिन्तापरायणा ॥
अधःशय्या विवर्णाङ्गी पद्मिनीव हिमागमे । रावणाद्विनिवृत्तार्था मर्त्यकृतनिश्चया ॥
देवी कथञ्चित् काकुत्स्थ त्वन्मना मार्गिता मया ॥ १३ ॥

देवी	“ தேவியார்	विनिवृत्तार्था	தப்ப வழிகாணாதவளாய்
एकवेणीधरा	ஒற்றைப்பின்னலான	मर्त्यकृतनिश्चया	உயிரை மாய்க்க நிச்சயித்
	தலைமயிரையுடையவ		தவளாய்
	ளாய்	दीना	பரிதாபமான நிலையி
अधःशय्या	தரையிலேயே சயனித்		லிருப்பவளாய்
	திருப்பவளாய்	कथञ्चित्	இப்படியெல்லாமிருக்
रावणान्तःपुरे	ராவணனந்தப்புரத்தில்		கையிலும்
रुद्धा	சிறைவைக்கப்பட்டிருப்	काकुत्स्थ	காசுத்ஸ்தரே !
	பவளாய்	त्वयि	தங்களிடத்தில்
राक्षसीभिः	அரக்கிகளால்	चिन्तापरायणा	சிந்தையை அர்ப்பணம்
सुरक्षिता	கடுங்காவலில் வைத்		செய்து விட்டவளாய்
	திருக்கப்பட்டவளாய்	त्वन्मनाः	தேவரீரையே தியானித்
हिमागमे	பனிக்காலத்தில்		துக்கொண்டிருப்பவ
पद्मिनी इव	தாமரைபோல்		ளாய்
विवर्णाङ्गी	மனமிழந்தவளாய்	मया मार्गिता	என்னால் கவனித்துப்
रावणात्	ராவணனிடத்தினின்று		பார்க்கப்பட்டாள்.

इक्ष्वाकुवंशविख्यातिं शनैः कीर्तयताऽनघ । सा मया नरशार्दूल विश्वासमुपपादिता ॥१४॥

अनघ	“ வசைக்கிடமாகாத	मया	என்னால்
नरशार्दूल	புருஷோத்தமரே !	शनैः	ஸ்வேச்சையாய்
सा	அவள்	विश्वासं	நம்பிக்கையை
इक्ष्वाकुवंश-	} இக்ஷ்வாகுவம்சத்தின்	उपपादिता	அடையும்படி செய்யப்
विख्यातिं			பட்டாள்.
कीर्तयता	பெருமையை		
	ஸ்தோத்திரமாய்ப்		
	பாடிக்கொண்டிருந்த		

ततः संभाषिता देवी सर्वमर्थं च दर्शिता । रामसुग्रीवसख्यं च श्रुत्वा प्रीतिमुपागता ॥१५॥

ततः “அதன்மேல்
தேவி
சம்பாஷிதா ஸம்பாஷணை செய்தாள்.
सर्वं எல்லா
अर्थं च காரியத்தையும்
दर्शिता அறிவிக்கப்பட்டாள்.

रामसुग्रीव-} ஸ்ரீராமருக்கும் ஸுகிரீவ
सख्यं च } ருக்குமுண்டான நேசத்
श्रुत्वा கேட்டு
प्रीति மன அமைதியை
उपागता பெற்றாள்.

नियतः समुदाचारो भक्तिश्चास्यास्तथा त्वयि ॥१६॥

त्वयि “தேவரீரிடத்தில்

भक्ति: பக்தி

तथा உள்ளபடியால்

नियतः च கற்பநியமம் ஒன்றையே
इति டைவிடாது அனுஷ்
अस्या: இவளுக்கு [டித்ததாலே
समुदाचारः உத்தேசமாக உள்ள
ஸ்வமும்.

एवं मया महाभागा दृष्टा जनकनन्दिनी । उग्रेण तपसा युक्ता त्वद्भक्त्या पुरुषर्षभ ॥१७॥

पुरुषर्षभ “புருஷோத்தமரே!
एवं இப்படி
त्वद्भक्त्या தேவரீரிடத்தில் பக்தி
யாகிற

उग्रेण மஹா உக்கிருஷ்டமான

तपसा युक्ता தவத்துடன் இருக்கும்
जनकनन्दिनी ஜனகர் திருமகளான
महाभागा மஹானுபாவை
मया என்னால்
दृष्टा தர்சிக்கப்பட்டாள்.

अभिज्ञानं च मे दत्तं यथा वृत्तं तवान्तिके । चित्रकूटे महाप्राज्ञ वायसं प्रति राघव ॥१८॥

महाप्राज्ञ “மஹாப்ராக்குரே!
राघव ஸ்ரீராகவரே!
चित्रकूटे சித்திரகூடத்தில்
तव अन्तिके தேவரீருக்கே
वायसं प्रति காக்கையைப் பற்றி
वृत्तं நடந்த விருத்தாந்தத்தை

अभिज्ञानं च முன்னறிந்ததை இப்
பொழுது நினைவூட்டு
வதென்பது

यथा பின்சொல்லியபடி
मे எனக்கு
दत्तं பொறுப்பாக்கப்பட்டது.

विज्ञाप्यश्च नरव्याघ्रो रामो वायुसुत त्वया । अखिलेनेह यद्दृष्टमिति मामाह जानकी ॥

वायुसुत “வாயுமைந்தரே!
इह இது விஷயத்தில்
दृष्टं பிரஸ்தாபிக்கப்படுகிறது
यत् எதுவோ அதை
अखिलेन ஒன்றும் விடாமல்
नरव्याघ्रः புருஷோத்தமரான
राम: ஸ்ரீராமர்

त्वया உம்மால்
विज्ञाप्य: விஞ்ஞாபனம் செய்யப்
படவேண்டியவர்

इति என்றும்
मां என்னைப் பார்த்து
जानकी ஜானகி
आह சொன்னான்.

अयं चास्मै प्रदातव्यो यन्नात् सुपरिरक्षितः । ब्रुवता वचनान्येवं सुग्रीवस्योपशृण्वतः ॥२०॥
एष चूडामणिः श्रीमान् मया सुपरिरक्षितः । मनःशिलायास्तिलकं तत् स्मरस्वेति चाब्रवीत् ॥
एष निर्यातितः श्रीमान् मया ते वारिसंभवः ॥ २२ ॥

एषः "இந்த
 श्रीमान् மனத்தேர்ச்சி தருகிற
 चूडामणिः சூடாமணி [தான
 मया என்னால்
 सुपरिरक्षितः மிகப்பரிவுடன் காத்து
 வரப்பட்டதென்றும்
 सुग्रीवस्य ஸர்கீவர்
 उपशृणुतः அண்டையில் கேட்டுக்
 கொண்டிருக்க
 वचनानि } அதுபடியே சொல்
 एवं ब्रुवता } வியவற்றை சொல்லுமும்
 மால்
 यज्ञात् வெகு ஜாக்கிரதையாய்
 सुपरिरक्षितः च ஒருவருக்கும் காணமுடி
 யாதபடி மறைத்து வைக்
 கப்பட்டதுமான

अयं இது
 अस्मै இவருக்கு
 प्रदातव्यः கொடுத்துவிடவேண்
 டியது (என்றும்)
 वारिसंभवः 'நீரில் பிறந்ததும்
 श्रीमान् च एषः மனத்தேர்ச்சி தருகிற
 ते உமக்கு [துமான இது
 मया என்னால்
 निर्यातिः அனுப்பிவிடப்பட்டது.
 मनःशिलायाः குண்டுக்கல்லின் காவிப்
 பொடியின்
 तत् तिष्ठकं அந்தத் திலகத்தையும்
 स्मरस्व इति நினைத்தருள்க' என்றும்
 अब्रवीत् சொன்னான்.

एतं दृष्ट्वा प्रमोदिष्ये व्यसने त्वामिवानघ । जीवितं धारयिष्यामि मासं दशरथात्मज ॥
 ऊर्ध्वं मासान्न जीवेयं रक्षसां वशमागता ॥ २४ ॥

इति मामब्रवीत् सीता कृशाङ्गी धर्मचारिणी । रावणान्तःपुरे रुद्धा मृगीवोत्फुल्ललोचना ॥

मृगी इव "மான் கன்றுபோல்
 उत्फुल्ललोचना மலர்ந்த கண்களுடைய
 வளும்,
 रावणान्तःपुरे ராவணனுடைய அந்தப்
 புரத்தில்
 रुद्धा தகைமப்பட்டிருப்
 பவளும்,
 धर्मचारिणी பதவிரதையொழுக்கத்
 தைக் குறையின்றி
 அனுஷ்டிக்கிறவளாய்
 कृशाङ्गी இளைத்திருக்கும் சரீர
 முடையவளுமான
 सीता வலீதையானவள்
 अनघ 'காலப்பிழைக்கு அப்
 புறப்பட்ட

दशरथात्मज தசரதரின் மைந்தரே!
 व्यसने விசனப்படுகையில்
 एतं दृष्ट्वा இதைக் கண்டு
 एवं इव உம்மைப்போல்
 प्रमोदिष्ये ஆறுவேன்;
 मासं ஒரு மாதம்
 जीवितं உயிரை
 धारयिष्यामि தரித்திருப்பேன்;
 मासात् ஒரு மாதத்திற்கு
 ऊर्ध्वं மேலென்றால்
 रक्षसां वञ्च அரக்கர்களின் வசத்தில்
 आगता சிக்கிக்கொண்டவளாய்
 न जीवेयं इति நான் பிழைத்திருக்க
 மாட்டேன்' என்றும்
 मां अब्रवीत् என்னிடம் சொன்னான்.

एतदेव मयाऽऽख्यातं सर्वं राघव यद्यथा । सर्वथा सागरजले सन्तारः प्रविधीयताम् ॥२५॥

राघव "ஸ்ரீராகவரே!
 एतत् இது
 सर्वं எல்லாம்
 यत् எதெது
 यथा எப்படியோ அப்படியே
 मया என்னால்

आख्यातं சொல்லப்பட்டது.
 सर्वथा எவ்விதத்திலும்
 सागरजले ஸமுத்திரஜலத்தில்
 सन्तारः ஓர் அணை
 प्रविधीयता एव விதிக்கவேண்டியதே.

मणिरत्नमिदं दत्तं वैदेह्याः श्वशुरेण मे । वधूकाले यथा बद्धमधिकं मूर्ध्नि शोभते ॥ ४ ॥

இஃ "இந்த
மணிரத்னம் ஆபரணத்தமமானது
வैदेह्या: வைதேஹிக்கு
मे श्वशुरेण எனது மாமனரால்
दत्तं கொடுக்கப்பட்டது.
वधूकाले விவாஹகாலத்தில்

மூர்ಧ்நி கிரஸில்
बद्धं அணியப்பெற்றதாய்
यथा அப்படியிருத்தலால்
अधिकं பின்னும் அதிகமாய்
शोभते அழகுபெற்று
விளங்கிற்று.

अयं हि जलसंभूतो मणिः सज्जनपूजितः । यज्ञे परमतुष्टेन दत्तः शक्नेन धीमता ॥ ५ ॥

जलसंभूतः "நீரில் பிறந்ததும்
सज्जनपूजितः நல்லவர்களால் நன்கு
மதிக்கப்பெற்றதுமான
अयं मणिः हि இந்த மணிதான்
धीमता மதிமாய்

परमतुष्टेन மிகவும் மனமகிழ்ந்த
शक्नेन இந்திரனால்
यज्ञे யாகத்தில்
दत्तः பரிசாய்க் கொடுக்கப்
பட்டது.

इमं दृष्ट्वा मणिश्रेष्ठं यथा तातस्य दर्शनम् । अद्यास्म्यवगतः सौम्य वैदेहस्य तथा विभोः ॥

सौम्य ஓ ஸௌம்யரே!
अद्य இப்பொழுது
इमं இந்த
मणिश्रेष्ठं ஆபரணத்தமத்தை
दृष्ट्वा பார்த்து
तातस्य தகப்பனருடையவும்

विभो: ஜிதேந்திரியரான
वैदेहस्य விதேஹமன்னருடைய
दर्शनं தர்சனத்தில் [வும்
अवगतः மனக்கொள்கை
यथा तथा எப்படிப்பட்டதாயிருக்
குமோ அப்படியாய்
अस्मि இருக்கிறேன்.

अयं हि शोभते तस्याः प्रियाया मूर्ध्नि मे मणिः । अस्याद्य दर्शनेनाहं प्राप्तां तामिव चिन्तये ॥

मे "எனது
प्रियाया: காதலியான
तस्या: அவளது
मूर्ध्नि முடியில்
अयं இந்த
मणि: ஆபரணம்
शोभते அழகுபெற்றுவிளங்கும்.

अहं நான்
अद्य இப்பொழுது
अस्य இதனுடைய
दर्शनेन தரிசனத்தால்
तां हि அவளையே
प्राप्तां इव அடைந்ததுபோல்
चिन्तये எண்ணுகிறேன்.

किमाह सीता वैदेही ब्रूहि सौम्य पुनः पुनः । पिपासुमिव तोयेन सिञ्चन्ती वाक्यवारिणा ॥

सौम्य "ஓ ஸௌம்யரே!
वैदेही விதேஹராஜபுத்ரியான
सीता லீதை
पिपासुं தாஹம் கொண்டவனை
तोयेन தண்ணீரால்
इव எப்படியோ அப்படி

वाक्यवारिणा வாக்யங்களாகிற
சிञ்ചन्ती ஜலத்தினால்
किं आह நனைப்பவளாய்
पुनः पुनः என்ன சொன்னாள்?
ब्रूहि பின்னும் ஓர் தடவை
சொல்லும்.

इतस्तु किं दुःखतरं यदिमं वारिसंभवम् । मणिं पश्यामि सौमित्रे वैदेहीमागतं विना ॥९॥

சௌமित्रே “ஓ ஸௌத்மணா!
வெதேஹியை
விட்டுப்பிரிந்து
வினா கையில் கிடைத்திருக்கிற
அகத் இந்த

வாரிசுமவ் மணி நீரில் பிறந்த மணியை
பச்யாமி யத் டார்க்கிறேன் என்கிற
இத: து இதைக் காட்டிலும்
து:க்தரம் பெரிய துக்கம்
கி என்ன வுண்டு?

चिरं जीवति वैदेही यदि मासं धरिष्यति । क्षणं सौम्य न जीवेयं विना तामसितेक्षणां ॥

சௌம்ய “நேசனே!
வெதேஹி
மாத் ஒரு மாதக்காலம்
தரिष्यति यदि உயிர் தரித்திருப்பாள்
என்றால்
चिरं जीवति தீர்க்காயுளுடையவளா
கிறாள் ;

அசுதேக்சணா கருங்கண்ணாளான
தா அவளே
வினா விட்டுப்பிரிந்து
க்சணம் இனி கணப்பொழுதும்
ந ஜிவேய் உயிரை வைத்திரேன்.

नय मामपि तं देशं यत्र दृष्ट्वा मम प्रिया । न तिष्ठेयं क्षणमपि प्रवृत्तिमुपलभ्य च ॥११॥

மம “எனது
பிரியா மனைவி
யத் எங்கு
தூதா காணப்பட்டாளோ,
த அந்த
தேசம் இடத்திற்கு
மா அபி என்னையும்

नय அழைத்துக்கொண்டு
போய்விடு.
प्रवृत्ति தக்காலவிருத்தாக
தத்தை
उपलभ्य च தெரிந்துகொண்டும்
क्षणं अपि கணப்பொழுதுகூட
न तिष्ठेयं காலஹாணம்செய்யேன்.

कथं सा मम सुश्रोणी भीरुभीरुः सती सदा । भयावहानां घोराणां मध्ये तिष्ठति रक्षसाम् ॥

சுசுரோணி “நுண்ணிடையாளான
மம எனது
சா அந்த
சதி கற்புள்ள மனைவி
சதா எந்த வேளையும்
भयावहानां பயமுறுத்தி வருகின்ற

घोराणां கோமான
रक्षसां அரக்கர்களின்
मध्ये இடையில்
भीरुभीरुः நடுநடுக்கியவளாய்
कथं என்ன
तिष्ठति பாடுபடுகிறாளோ?

शारदस्तिमिरोन्मुक्तो नूनं चन्द्र इवांबुदैः । आवृतं वदनं तस्या न विराजति राक्षसैः ॥

तस्या: “அவளுடைய
वदनं முகம்
राक्षसैः அரக்கர்களால்
आवृतं மறைக்கப்பட்டதாய்
शारदः சாரத்காலத்து

तिमिरोन्मुक्तः மக்கலில்லாத
चन्द्रः சந்திரன்
अंबुदैः மேகங்களால்
इव எப்படியோ அப்படி
न विराजति नूनं சோபையற்றிருக்குமே!

किमाह सीता हनुमंस्तत्त्वतः कथयाद्य मे । एतेन खलु जीविष्ये भेषजेनातुरो यथा ॥

हनुमन् “ஹனுமானே !
सीता वल्लित
किं आह याது சொன்னாள் ?
तत्त्वतः ஏற்றக்குறைவின்றி
मे எனக்கு
कथय சொல்லு.

आतुरः நோயிற்பட்டவன்
भेषजेन மருந்தைக்கொண்டு
यथा எப்படியோ அப்படி
अद्य இப்பொழுது
एतेन खलु இதைக்கொண்டுதானே
जीविष्ये நான் தரிக்கவேண்டார்.

मधुरा मधुरालापा किमाह मम भामिनी । मद्विहीना वरारोहा हनुमन् कथयस्व मे ॥ १५ ॥

वरारोहा “ஸ்ர்வாங்கஸூந்தரியும்
मधुरा ஹிதமாய் நடப்பவளும்
मधुरालापा தேன்மொழியாளும்
मद्विहीना என்னை விட்டுப்பிரிந்
திருக்கிறவளுமான
मम எனது

भामिनी கட்டழகி
किं आह என்ன சொல்லி அனுப்
பிணை ?
हनुमन् ஹனுமானே !
मे எனக்கு
कथयस्व விவரமாய்ச் சொல்லு.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षट्षष्टितमः सर्गः ॥ ६६ ॥

आदितः श्लोकाः 14609

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2819

सप्तषष्टितमः सर्गः—अनुपत्तेः प्रभावतः सर्गः ॥ ६७ ॥

सीतावचनानुवादः—ஸீதையின் வசனத்தை அனுவதிப்பது.

एवमुक्तस्तु हनुमान् राघवेण महात्मना । सीताया भाषितं सर्वं न्यवेदयत राघवे ॥ १ ॥

महात्मना மஹாத்மாவான
राघवेण ஸ்ரீராகவரால்
एवं இவ்வாறு
उक्तः சொல்லிக்கேட்ட
हनुमान् ஹனுமந்தர்

तु உடனே
सीतायाः भाषितं ஸீதையின் மொழியை
सर्वं முற்றும்
राघवे ஸ்ரீராகவரிடத்தில்
न्यवेदयत அறிவித்தார் :—

इदमुक्तवती देवी जानकी पुरुषर्षभ । पूर्ववृत्तमभिज्ञानं चित्रकूटे यथातथम् ॥ २ ॥

पुरुषर्षभ “புருஷோத்தமரே !
जानकी देवी ஜானகிதேவியார்
चित्रकूटे சித்திரகூடத்தில்
इदं இந்த

पूर्ववृत्तं முன்னடந்த விருந்தாரந்த
अभिज्ञानं அபிக்ஞானமாக [த்தை
यथातथं ஸகல விவரங்களுமடங்
उक्तवती சொன்னாள். [கியபடி]

सुखसुप्ता त्वया सार्धं जानकी पूर्वमुत्थिता । वायसः सहसोत्पत्य विरराद् स्तनान्तरे ॥

त्वया “உம்முடன்
सार्धं கூட இருக்கையில்
सुखसुप्ता ஸுகமாகக் கண்வளர்ந்த
जानकी ஜானகியார்
पूर्वं முன்னதாக

उत्थिता விழித்தெழுந்தனர்.
वायसः उत्पत्य ஒரு காகம் பறந்தோடி
स्तनान्तरे மார்பில் [வந்து
सहसा முரட்டுத்தனமாய்
विरराद् காயப்படுத்திற்று.

पर्यायेण च सुप्तस्त्वं देव्यङ्के भरताग्रज । पुनश्च किल पक्षी स देव्या जनयति व्यथाम् ॥

भरताग्रज

“பரதனுடைய
தமையனாரே !

पुनः च

மறுபடியும்

सः पक्षी

அதே பறவை

देव्याः

தேவிக்கு

च

இன்னும்

व्यथां

வேதனையை

जनयति

உண்டுபண்ணிற்று.

पर्यायेण

பின்பு

देव्यङ्के

தேவியின் மடியில்

त्वं

நீர்

सुप्तः

கண்வளர்ந்தீர் ;

पुनः पुनरुपागम्य विरराद् भृशं किल । ततस्त्वं बोधितस्तस्याः शोणितेन समुक्षितः ॥५॥

पुनः पुनः

“ஒருதடவைக்குப் பல
தடவையாய்

तस्याः

அவளுடைய

शोणितेन

இரத்தத்தால்

त्वं

நீர்

समुक्षितः

நனைந்தவரானீர் ;

किल

அனிஷ்டத்தால்

बोधितः

எழுப்பப்பட்டார்.

उपागम्य

மேல்விழுந்து

भृशं

மிகவும்

विरराद्

புண்படுத்திற்று ;

ततः

அப்பொழுது

वायसेन च तेनैव सततं बाध्यमानया । बोधितः किल देव्या त्वं सुखसुप्तः परन्तप ॥६॥

परन्तप

“பகைவருக்குக் காலனே !

सततं

ஒத்தலின்றி

सुखसुप्तः त्वं

அயர்ந்து கண்வளர்ந்து
கொண்டிருந்த நீர்

बाध्यमानया

துன்புறுத்தப்பட்ட

देव्या च

தேவியாராலேயே

किल

அனிஷ்டத்தால்

बोधितः

எழுப்பப்பட்டார்.

तेन एव

அதே

वायसेन

காக்கையால்.

तां च दृष्ट्वा महाबाहो दारितां च स्तनान्तरे । आशीविष इव क्रुद्धो निःश्वसन्नभ्यभाषयाः ॥

महाबाहो

“மஹாபாஹுவே !

क्रुद्धः

சினங்கொண்டவராய்

स्तनान्तरे

மார்பில்

आशीविषः इव

பாம்புபோல்

दारितां दृष्ट्वा

புண்படுத்தப்பட்டிருப்பதாகக் கண்டு

निःश्वसन्

பெருமூச்செறித்து

तां च

அவனைப் பார்த்தும்

अभ्यभाषयाः

இப்படிப் பேசினீர்.

तु

உடனே

नखाग्रैः केन ते भीरु दारितं तु स्तनान्तरम् । कः क्रीडति सरोषेण पञ्चवक्त्रेण भोगिना ॥

भीरु

“அச்சமுற்றிருக்கிற

सरोषेण

சீற்றங்கொண்ட

ते स्तनान्तरं

உனது மார்பு [வளை !

पञ्चवक्त्रेण

ஐந்து தலை

केन

எவனால்

भोगिना तु

நாகத்துடனேயே

नखाग्रैः

நகங்களால்

कः

எவன்

दारितं

புண்படுத்தப்பட்டது ?

क्रीडति

கிளைபாடுகிறான் ?

निरीक्षमाणः सहसा वायसं समवैक्षथाः । नखैः सरुधिरैस्तीक्ष्णैस्तामेवाभिमुखं स्थितम् ॥

सहसा

“உடனே

सरुधिरैः

குருதி படிந்த

निरीक्षमाणः

நாற்புறமும் கண்
நோக்கியவராய்

तीक्ष्णैः नखैः

கரிய நகங்களுடனே

स्थितं

நின்றகொண்டிருந்த

वायसं

காகத்தை

समवैक्षथाः

கண்டுவிட்டார்.

तां

அவளுக்கு

अभिमुखं एव

எதிராகவே

सुतः किल स शक्रस्य वायसः पततां वरः । धरान्तरचरः शीघ्रं पवनस्य गतौ समः ॥

ச: வாயச: “அந்தக் காகம்
 शक्रस्य இந்திரனுடைய
 सुतः மைந்தன் ;
 पततां பறவைகளில்
 वरः சிறந்தது ;
 गतौ கதியில்

पवनस्य வாயுவுக்கு
 समः நிகரானது ;
 किल ஆகலால்
 शीघ्रं சடக்கென
 धरान्तरचरः மண்ணில் மறைந்து
 விட்டது.

ततस्तस्मिन् महाबाहो कोपसंवर्तितेक्ष्णः । वायसे त्वं कृथाः क्रूरां मतिं मतिमतां वर ॥

மதிமதா “அறிவுடையவரில்
 वर சிறந்தவரே !
 महाबाहो மஹாபாஹுவே !
 त्वं நீர்
 तस्मिन् அந்த
 वायसे காக்கை விஷயத்தில்

ततः ஆனதுபற்றி
 कोपसंवर्तितेक्ष्णः ஆற்றமாட்டாதவராய் சி
 கூறிக்க எண்ணங்கொண்
 क्रूरां கொடுமையான [டவராய்
 मतिं தீர்மானத்தை
 कृथा: விதித்தீர்.

स दर्भं संस्तरादगृह्य ब्रह्मास्त्रेण हयोजयः । स दीप्त इव कालाग्निर्ज्वालाभिमुखः खगम् ॥

ச: “அந்த நீர்
 संस्तरात् தர்ப்பாஸனத்திலிருந்து
 दर्भं हि ஓர் தர்ப்பைப்புல்லையே
 गृह्य போதுமெனக்கொண்டு
 ब्रह्मास्त्रेण பிரம்மாஸ்திரமந்திரத்
 हयोजयः ஒதிவிட்டீர். [தால்

खगं பகூழிக்காக
 अभिमुखः சித்தமாக்கப்பட்ட
 स: அது
 दीप्त: பற்றியெரியும்
 कालाग्निः इव ஊழித்தீயென
 ज्वाला பற்றி எரிந்தது.

क्षिप्तवांस्तु प्रदीप्तं हि दर्भं तं वायसं प्रति । ततस्तु वायसं दीप्तः स दर्भोऽनुजगाम ह ॥

த் “நீர்
 प्रदीप्तं கிளிர்த்தெரியும்
 तं அந்த
 दर्भं तु தர்ப்பைப்புல்லையே
 वायसं प्रति காக்கையை நோக்கி
 क्षिप्तवान् விடுத்தீர்.
 ह என்ன சொல்வேன் !

ततः அப்போதிலிருந்து
 स: அந்த
 दर्भः தர்ப்பம்
 दीप्तः எரிந்துகொண்டு
 वायसं हि காக்கையையே
 अनुजगाम தூத்திக்கொண்டு அ
 தன் பின்பே சென்றது.

स पित्रा च परित्यक्तः सुरैश्च समहर्षिभिः । त्रींलोकान् संपरिक्रम्य त्रातारं नाधिगच्छति ॥

ச: “அது
 त्रीन् மூன்று
 लोकान् உலகங்களையும்
 संपरिक्रम्य ஓடியலைந்து பார்த்து
 समहर्षिभिः மஹரிஷிகளோடு கூடின

सुरैः च தேவர்களாலும்
 पित्रा च தந்தையாலும்
 परित्यक्तः கைவிடப்பட்டதாய்
 त्रातारं காப்பாரொருவரை
 न अधिगच्छति பெறவில்லை.

पुनरेवागतस्त्रस्तस्वत्सकाशमरिन्द्रम् । स तं निपतितं भूमौ शरण्यः शरणागतम् ॥

वधार्हमपि काकुत्स्थ कृपया पर्यपालयः ॥ १५ ॥

காகுஸ்த் "காகுத்ஸ்தரோ!
 அரின்டம சத்ருஸம் ஹாரகரோ!
 ச: அது
 ன்ஸ: அஞ்சி நடுங்கியதாய்
 புன: மறுபடி
 த்வஸ்காஸி எவ உமது ஸன்னிதிக்கே
 அகரத: வந்துசேர்ந்தது;

சரண: சரண்யரான நீர்
 பூமௌ தரையில்
 சரணாகத் சரணமென்று வந்து
 நிபததத் த விழுந்துகிடந்த அதை
 வதாஹ் அபி கொலைக்குரியதாயிருந்
 கபயா கிருபையால் [தும்
 பரீபாலய: காத்தருளினீர்.

மோ஘மஸ்த் ந சவய் து கர்துமத்யேவ ரா஘வ | பவாஸ்தஸ்யாஸி காகஸ்ய ஹிநஸ்தி ஸ் ச தக்ஷிணம் ||

ரா஘வ "ஓ! ராகவரோ!
 ச: பவாந் அந்த நீர்
 து அப்பொழுது
 அஸ்த் 'பாணத்தை
 மோ஘ கர்து வீணாகச் செய்ய

ந சவய் முடியாது
 ஹித எவ என்றுதான்
 தஸ்ய காகஸ்ய அந்தக் காகத்தின்
 தக்ஷிணம் அஸ்தி வலக்கண்ணை
 ஹிநஸ்தி ஸ் அழித்துவிட்டார்.

ராம த்வாஸி நமஸ்குத்ய ராஜே த்ஷரதாய ச | விஸுஷ்ஸு ததா காக: பரதிபேதே ஸ்வமாலயம் ||

ராம "ஸ்ரீராமரோ!
 ச: காக: அந்தக் காகம்
 த்வாஸி து உமக்கும்
 த்ஷரதாய ராஜே ச தசரதமன்னருக்கும்

நமஸ்குத்ய தண்டன் ஸமர்ப்பித்து
 ததா அப்பொழுது
 விஸுஷ்: போக விடைபெற்றதாய்
 ஸ்வ மாலயம் தன் இருப்பிடத்திற்கு
 பரதிபேதே போய்ச்சேர்ந்தது.

எவமஸ்த்விதாஸி ஸ்ரேஸு: ஸத்வவாஸ்ச்ஹிலவாநபி | கிமர்த்யமஸ்த் ரக்ஷ:ஸு ந யோஜயதி ரா஘வ: || 18 ||

எவ் "இவ்விதமாக
 ரா஘வ: ஸ்ரீராகவர்
 அஸ்த்விதாஸி அஸ்திரவித்துக்களில்
 ஸ்ரேஸு: முதன்மை பெற்றவ
 ராயும்

ஹிலவாந் சீலமுள்ளவராயும்
 அபி இருந்தும்
 ரக்ஷ:ஸு அரக்கர்களிடத்தில்
 அஸ்த் உஸ்திரத்தை
 கிமர்த்ய யாது காரணத்தால்
 ந யோஜயதி பிரயோகியாதிருக்கிறார்?

ந நா஘ா நாபி கந்ஹ்வா நாஸுரா ந மரூஹா: | ந ச சர்வே ரணே ஸக்தா ராமம் பரதி சமாஸிதம் ||

நா஘ா: ந "நாகர்களல்ல,
 கந்ஹ்வா: ந கந்தர்வர்களல்ல,
 அஸுரா: ந அஸ்ரர்களல்ல,
 மரூஹா: ந மருத்கணங்களல்ல,
 சர்வே யாவரும்

அபி ச சுடினாலும்
 ரணே யுத்தத்தில்
 ராமம் ஸ்ரீராமருக்கு
 பரதிசமாஸிதம் எதிராக நிர்க
 ந ஸக்தா: வல்லவர் இல்லை.

தஸ்ய விரீயவத: கஸ்திரயஸ்தி மயி சம்ப்ரம: | ஸிபம் சுநிஸிதௌர்ஹ்நயதாஸி யுதி ராவண: ||

விரீயவத: "வீரரான
 தஸ்ய அவருக்கு
 மயி என்னிடத்தில்
 கஸ்திரய சிறிதேனும்
 சம்ப்ரம: மதிப்பு

அஸ்தி யதி இருக்குமானால்
 சுநிஸிதௌ: பாஸை: கூரிய பாணங்களால்
 ஸிபம் ராவண: உடனே ராவணன்
 யுதி யுத்தத்தில்
 ஹ்நயதாஸி கொல்லப்படவேண்டும்.

भ्रातुरादेशमाज्ञाय लक्ष्मणो वा परन्तपः । स किमर्थं नरवरो न मां रक्षति राघवः ॥२१॥

परन्तपः “சத்தூருக்களை எரிப்
பவரும்
राघवः राकुलத்தில் பிறந்தவ
ரும்
नरवरः புருஷோத்தமருமான
सः लक्ष्मणः वा அந்த லக்ஷ்மணன் தான்

भ्रातुः அண்ணனது
आदेशं நியமனத்தை
आज्ञाय பெற்றுவந்து
मां என்னை
किमर्थं ஏனே
न रक्षति மீட்கா திருக்கிறான் ?

शक्तौ तौ पुरुषव्याघ्रौ वाय्वग्निसमतेजसौ । सुराणामपि दुर्धर्षौ किमर्थं मामुपेक्षतः ॥२२॥

पुरुषव्याघ्रौ “ஆண்புலிகளும்
वाय्वग्नि- } वायுவும் அக்னியும் போ
समतेजसौ } ன்ற திறலுடையவர்க
सुराणां अपि தேவர்களுக்கும் [ளும்
दुर्धर्षौ अस्सமுண்டாக்கும்

शक्तौ சக்தியுடையவர்களு
तौ அவ்விருவர்கள் [மான
किमर्थं ஏன்
मां என்னை
उपेक्षतः உபேக்ஷிக்கிறார்கள் ?

ममैव दुष्कृतं किञ्चिन्महदस्ति न संशयः । समर्थौ सहितौ यन्मां नावेक्षेते परन्तपौ ॥२३॥

समर्थौ “ஸாமர்த்தியமுடைய
परन्तपौ ஜயசாலிகளாய்
सहितौ சேர்ந்திருக்கும் அவ்
விருவர்கள்

मम एव எனக்கே
महत् மஹத்தான
दुष्कृतं துஷ்கிருத்யம்
अस्ति ஸம்பவமாயிருக்கவேண்
संशयः ஸந்தேஹம் [டும் ;
किञ्चिद् கொஞ்சமும்
न இல்லை ”

वैदेह्या वचनं श्रुत्वा करुणं साश्रु भाषितम् । पुनरप्यहमार्थी तामिदं वचनमब्रवम् ॥ २४ ॥

वैदेह्या வைதேஹியால்
करुणं இரக்கமெழும்படி
साश्रु கண்ணும் கண்ணீருமாய்
भाषितं சொல்லப்பட்ட
वचनं श्रुत्वा வசனத்தைக் கேட்டு
तां அந்த

आर्या அம்மணிக்கு
अहं நான்
पुनः अपि மீளவும்
इदं பின் கண்ட
वचनं வசனத்தை
अब्रव् विண்ணப்பம் செய்தேன் :

त्वच्छोकविमुखो रामो देवि सत्येन ते शपे । रामे दुःखाभिभूते तु लक्ष्मणः परितप्यते ॥

देवि “ஓ தேவி!
ते உமக்கு
सत्येन சத்தியத்தின் மீது
शपे ஆணையிட்டுக் கூறு
கின்றேன் ;

त्वच्छोकविमुखः உமது துக்கத்தால் மற்
றெதையும் வெறுத்தி
रामे ஸ்ரீராமர் [ருக்கின்றார் ;
दुःखाभिभूते துக்கத்தில் மூழ்கிக்கிடக்
तु அதனால் [கையில்
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
परितप्यते சோகமுறுகின்றார்.

रामः ஸ்ரீராமர்

कथञ्चिद्भवती दृष्टा न कालः परिशोचितम् । इमं मुहूर्तं दुःखानामन्तं द्रक्ष्यसि भामिनि ॥

भामिनि	“ஒ பெருமைபெற்ற அம்மணி!	परिशोचितं	துக்கப்பதற்கு
भवति	பெருமாட்டியாகிய நீர்	न कालः	(இது) சமயமில்லை;
कथञ्चित्	தெய்வா தீனமாய்	इमं मुहूर्तं	இப்பொழுதே
दृष्टा	தரிசனமானீர்;	दुःखानां	துக்கங்களின்
		अन्तं द्रक्ष्यसि	முடிவைக் காணப்போகிறீர்.

तावुभौ नरशार्दूलौ राजपुत्रावनिन्दितौ । त्वदर्शनकृतोत्साहौ लङ्कां भस्मीकरिष्यतः ॥२७॥

अनिन्दितौ	“ஸத் துக்களான	त्वदर्शन-	உப்மைக் காண்பதில்
नरशार्दूलौ	ஆண்புலிகளாகிய	कृतोत्साहौ	மேற்கொண்ட வீர்ய
तौ	அந்த		முடையவர்களாய்
उभौ	இரண்டு	लङ्कां	லங்கையை
राजपुत्रौ	ராஜகுமாரர்கள்	भस्मीकरिष्यतः	நீறாக்கப்போகிறார்கள்.

हत्वा च समरे रौद्रं रावणं सहबान्धवम् । राघवस्त्वां वरारोहे स्वां पुरीं नयते ध्रुवम् ॥

वरारोहे	“அம்மா! உத்தமி!	हत्वा	ஹதாம் செய்து
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	त्वां	உம்மை
रौद्रं	கொடிய	स्वां पुरीं	தமது நகரத்துக்கு
रावणं	ராவணனை	नयते	இதோ அழைத்துக்
सहबान्धवं	சுற்றத்தாருட்பட		கொண்டு போகிறார்;
समरे च	ஸமரிலேயே	ध्रुवं	இது நிச்சயம்.

यत्तु रामो विजानीयादभिज्ञानमनिन्दिते । प्रीतिसञ्जननं तस्य प्रदातुं त्वमिहार्हसि ॥२९॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	प्रीतिसञ्जननं	பிரீதியை விளைவிக்கிற
इह	இவ்விஷயத்தில்		தாகிய
विजानीयात्	உள்ளபடி உண்மையைக்	अभिज्ञानं	ஓர் அடையாளத்தை
	கண்டறியவேண்டும்	अनिन्दिते	புண்யவதி!
यत्	என்றபடியால்	त्वं प्रदातुं	நீர் கொடுக்க
तु	இது விஷயமாய்	अर्हसि	திருவுளம் பற்ற
तस्य	அவருக்கு		வேண்டும்.

साऽभिवीक्ष्य दिशः सर्वा वेणुद्यथनमुत्तमम् । मुक्त्वा वस्त्राददौ महं मणिमेतं महाबल ॥

महाबल	“ஒ மஹாபலரே!	एतं	இந்த
सा	அவள்	उत्तमं	உத்தமமான
सर्वाः दिशः	திக்குகளையெல்லாம்	मणिं	மணியை
अभिवीक्ष्य	கண்ணால் உற்றுப்	वस्त्रात्	தலைப்பிவிருந்து
	பார்த்துவிட்டு	मुक्त्वा	அவிழ்த்தெடுத்து
वेणुद्यथनं	தலைப்பின்ன லுக்கணி	महं	என்னிடம்
	யான	ददौ	தந்தனள்.

प्रतिगृह्य मणिं दिव्यं तव हेतो रघूद्वह । शिरसा तां प्रणम्यार्यामहमागमने त्वरे ॥ ३१ ॥

रघूद्वह “ஹே ராகுநாதரே!
दिव्यं திவ்யமான
मणिं மணியை
तव हेतो: தேவரீருக்காக
प्रतिगृह्य பெற்றுக்கொண்டு
तां அந்த

आर्या அம்மணியை
शिरसा प्रणम्य முடிவணங்கி நமஸ்
கரித்து
आगमने திரும்பிவருவதில்
अहं நான்
त्वरे த்வரைப்பட்டேன்.

गमने च कृतोत्साहमवेक्ष्य वरवर्णिनी । विवर्धमानं च हि मामुवाच जनकात्मजा ॥ ३२ ॥

अश्रुपूर्णमुखी दीना बाष्पसन्दिग्धभाषिणी । ममोत्पतनसंभ्रान्ता शोकवेगसमाहता ॥ ३३ ॥

दीना “கவ்டதசையிலிருக்கும்
वरवर्णिनी பெருமாட்டிடாகிய
जनकात्मजा हि ஜனகர் திருமகளும்
मां என்னை
गमने திரும்பிப்போய்

उत्पतनसंभ्रान्ता திரும்பிப்போய் விடுவ
தில் மனம் பதறியவ
ளாய்,
शोकवेगसमाहता சோகத்தின் வேகத்தால்
மிகவும் ஸங்கடப்படுப
வளாய்,

कृतोत्साहं ஆயத்தமாயிருப்பவனாய்
विवर्धमानं சீரத்தை வளரும்படி
செய்து கொண்டிருக்
கிறவனாக

अश्रुपूर्णमुखी கண்ணீர் நிறைந்த
முகமுடையவளாய்
बाष्पसन्दिग्ध- } அழுவதால் தட்டுத்தடு
भाषिणी } மாறி பேசுகிறவளாய்
च च இன்னுமிப்படியும்
उवाच சொன்னாள் :—

अवेक्ष्य கண்டு
मम நான்

हनुमन् सिंहसङ्काशाबुभौ तौ रामलक्ष्मणौ । सुग्रीवश्च सहामात्यं सर्वान् ब्रूया ह्यनामयम् ॥ ३४ ॥

हनुमन् “ஓ ஹனுமரானே!
सिंहसङ्काशौ சிங்கத்தை ஒத்தவர்க
ளான
तौ அந்த
रामलक्ष्मणौ ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்
उभौ இருவர்களுக்கும்

सहामात्यं மந்திரிகளோடு கூடிய
सुग्रीवं च ஸுக்ரீவருக்கும்
सर्वान् மற்ற எல்லோருக்கும்
हि தவறாமல்
अनामयं குசலத்தை
ब्रूया: உரை செய்யும்.

यथा च स महाबाहुर्मो तारयति राघवः । अस्मादुःखांबुसरोधात्वं समाधातुमर्हसि ॥ ३५ ॥

महाबाहुः “மஹாபாஹுவான
सः அந்த
राघवः च ஸ்ரீராகவரே
अस्मात् இந்த
दुःखांबुसरोधात् துயரக்கடலாகிய
கட்டினின்றும்

मां என்னை
तारयति தப்புவித்தார்
यथा என்னும்படி
त्वं நீர்
समाधातुं காரியமுடிவிற்கு
अर्हसि அருள் புரியும்.

इमं च तीव्रं मम शोकवेगं रक्षोभिरेभिः परिभर्त्सनञ्च ।

ब्रूयास्तु रामस्य गतः समीपं शिवश्च तेऽध्वाऽस्तु हरिप्रवीर ॥ ३६ ॥

हरिप्रवीर “ஓ வானரோத்தமரோ !
मम எனது
इमं இந்த
तीव्रं शोकवेगं च கொடிய சோகத்தின்
वेकत्तैதயும்
एभिः रक्षोभिः இந்த அரக்கிகளால்
परिभर्त्सनं च மிரட்டப்படுவதையும்
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு

समीपं அருகில்
गतः तु சென்றதும்
ब्रूयाः நீர் விண்ணப்பம் செய்ய
ते உமக்கு [வேண்டும்.
तु இப்பொழுது
अध्वा போகும்வழி
शिवः च தடையற்றதாகவே
अस्तु ஆகுக.

एतत्तवार्या नृपराजसिंह सीता वचः प्राह विषादपूर्वम् ।

एतच्च बुद्ध्वा गदितं मया त्वं श्रद्धस्व सीतां कुशलां समग्राम् ॥ ३७ ॥

नृपराजसिंह “ஹே ராஜரাজோத்
தமரோ !
सीता आर्या லீதாதேவி
एतत् இப்பொழுது
मया என்னால்
गदितं சொல்லப்பட்டதான
एतत् विषादपूर्वं இந்த மனச்சோர்வைக்
काட்டுகிறதும்
वचः வினயத்துடன் கூடியது
मान मनुवा

तव தேவரீருக்கு
प्राह சொல்லிவிடுத்தான் ;
त्वं தேவரீர்
सीतां லீதையை
समग्रां அவிச்சின்னமான
कुशलां கற்பு நெறியிலிருப்
பவளாக
बुद्ध्वा च ஆய்ந்து உணர்ந்தே
श्रद्धस्व திருவுள்ளம் பற்ற
வேண்டும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तषष्ठितमः सर्गः ॥ ६७ ॥

आदितः श्लोकाः 14646

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2856

अष्टषष्ठितमः सर्गः—अनुपत्तेर्दालवतु लोक्कम् ॥ ६८ ॥

सीतासमाश्वासनकथनम्—लितेतयेत्तेற்றियதைச்சோல்வது.

अथाहमुत्तरं देव्या पुनरुक्तः ससंभ्रमः । तव स्नेहान्नरव्याघ्र सौहार्दादिनुमान्य वै ॥ १ ॥

नरव्याघ्र “புருஷோத்தமரோ !
अथ அன்றியும்
ससंभ्रमः திரும்பிவிட அவரைப்
பட்டுக்கொண்டிருந்த
अहं நான்
तव தேவரீருடைய
स्नेहात् சிநேகத்தாலும்

सौहार्दाव वै நன்னலத்தாலும்
देव्या தேவியால்
पुनः மீளவும்
अनुमान्य மிகவும் கொண்டாடப்
பட்டு
उत्तरं மேல் நடக்கவேண்
டியதைப் பற்றி
उक्तः சூக்குழிக்கப்பட்டேன்.

एवं बहुविधं वाच्यो रामो दाशरथिस्त्वया । यथा मामाप्नुयाच्छीघ्रं हत्वा रावणमाहवे ॥२॥

दाशरथिः “ ‘தசரதகுமாரரான
रामः ஸ்ரீராமர்
यथा எப்படியானால்
रावणं ராவணனை
आहवे हत्वा யுத்தத்தில் கொண்டு
शीघ्रं விரைவில்

मां आप्नुयात् என்னை ஆட்கொள்ளு
வரோ (அப்படி)
बहुविधं பலவகையான
एवं இவ்வண்ணம்
त्वया वाच्यः உன்னால் சொல்லப்பட
வேண்டியவர்.

यदि वा मन्यसे वीर वसैकाहमरिन्दम । कस्मिंश्चित् संवृते देशे विश्रान्तः श्वो गमिष्यसि ॥

अरिन्दम वीर “ ‘செற்றாரைச் சிதைக்க
வல்ல வீரரே!
वा ஒருக்கால்
मन्यसे यदि இஷ்டப்படுவீர் ஆனால்
संवृते ஏகாந்தமான
कस्मिंश्चित् ஏதேனுமொரு

देशे இடத்தில்
एकाहं ஒரு நாள்
विश्रान्तः தாமதிப்பவராய்
वस இரும்;
श्वः நாளை
गमिष्यसि (திரும்பி)ப் போகலாம்.

मम चाप्यल्पभाग्यायाः सान्निध्यात्तव वीर्यवन् । अस्य शोकविपाकस्य मुहूर्तं स्याद्विमोक्षणम् ॥

वीर्यवन् “ ‘வீர்யமுடையோரே!
तव सान्निध्यात् } உமது ஸமீபத்திலிருக்
अपि } கும் பகஷத்தில்
अल्पभाग्यायाः மந்தபாக்யையான
मम எனது

अस्य இந்த
शोकविपाकस्य च சோகமாகிற தீவினைப்
பயனுக்கும்
विमोक्षणं मुहूर्तं விமோசனகாலமாக
स्यात् (அது) இருக்கும்.

गते हि त्वयि विक्रान्ते पुनरागमनाय वै । प्राणानामपि सन्देहो मम स्यान्नात्र संशयः ॥

विक्रान्ते “ ‘பரஃக்கிரமசாலியான
त्वयि நீர்
पुनः மறுபடி
आगमनाय वै திரும்பிவருவதற்காகவே
गते हि சென்றபோதிலும்
अस्य அப்பொழுது

मम என்னுடைய
प्राणानां உயிருக்கு
अपि எப்படியாகிலும்
सन्देहः ஆபத்து
स्यात् நேரிடும்;
संशयः न ஸந்தேஹமில்லை.

तवादर्शनजः शोको भूयो मां परितापयेत् । दुःखादुःखपराभूतां दुर्गतां दुःखभागिनीम् ॥

दुःखात् “ ‘துக்கத்தின்மேல்
दुःखभागिनीं துக்கத்தை அனுபவிப்
பவளாய்
दुःखपराभूतां துக்கத்தில் முழுகிக்
கிடக்கும்
दुर्गतां அபாக்கியவதியான

मां என்னை
तव உனது
अदर्शनजः शोकः கண்முன்னிராமையாலு
ண்டாகும் துக்கம்
भूयो முன்னிலுமதிகமாய்
परितापयेत् வேதனையுண்டாக்கும்.

अयं च वीर सन्देहस्तिष्ठतीव ममाग्रतः । सुमहांस्त्वत्सहायेषु हर्यक्षेषु हरीश्वर ॥ ७ ॥

ஹரிஸ்வர் "வானரத்தலைவரே!
 வீர வீரரே!
 த்வத்ஸஹைஸு உமது துணைவர்களான
 ஹர்யக்ஷஸு வானரர்கள் விஷயத்தி
 லும் கரடிகள் விஷயத்
 திலும்

அग्रतः முதலிலாகவேண்டிய
 सुमहान् च முக்கியமானதும் [தும்
 मम எனக்கு
 अयं सन्देहः நிச்சயமாகாத இந்த
 ஒரு விஷயம்
 तिष्ठति इव இருக்கிறதே!

कथं नु खलु दुष्पारं तरिष्यन्ति महोदधिम् । तानि हर्यक्षसैन्यानि तौ वा नरवरात्मजौ ॥

தானி "அந்த
 ஹர்யக்ஷஸைந்யானி வானர, ரிக்ஷைஸையங்
 दुष्पारं தாண்டுதற்கரிய [கள்
 महोदधि மஹோததியை

कथं नु तरिष्यन्ति எப்படித் தாண்டும்?
 नरवरात्मजौ तौ சக்கிரவர்த்திகுமாரர்க
 ளான அவ்விருவர்கள்
 वा खलु எப்படித்தாண்டமுடியும்?

त्रयाणामेव भूतानां सागरस्यास्य लङ्घने । शक्तिः स्याद्वैनतेयस्य तव वा मारुतस्य वा ॥

अस्य "இந்த
 सागरस्य ஸமுத்திரத்தை
 लङ्घने தாண்டுதலில்
 शक्तिः சக்தியானது
 भूतानां ஸமானர்களாய்

त्रयाणां மூவர்களான
 मारुतस्य वा வாயுவுக்கும்தான்
 वैनतेयस्य एव கருடனுக்கும்தான்
 तव वा உமக்கும்தான்
 स्यात् உள்ளது.

तदस्मिन् कार्यनिर्योगे वीरैवं दुरतिक्रमे । किं पश्यसि समाधानं ब्रूहि कार्यविदां वर ॥

कार्यविदां "காரியவல்லவர்களில்
 वर தலைவரே!
 वीर வீரரே!
 एवं இப்படி
 दुरतिक्रमे பெருந்தடையாயிருக்கிற
 अस्मिन् இந்த [விஷயத்தில்

कार्यनिर्योगे காரியம் தலைக்கட்டும்
 किं என்ன
 समाधानं உபாயத்தை
 पश्यसि கண்டுபிடித்திருக்கிறீர்?
 तत् அதை
 ब्रूहि சொல்லும்.

कामस्य त्वमेवैकः कार्यस्य परिसाधने । पर्याप्तः परवीरघ्न यशस्यस्ते बलोदयः ॥ ११ ॥

परवीरघ्न "பகைவரை அழிக்க
 வல்லவரே!
 अस्य कार्यस्य } இந்தக் காரியத்தின் வலி
 परिसाधने } த்தியைப் பெறும் விஷ
 त्वं एकः நீர் ஒன்றியாய் [யத்தில்

पर्याप्तः முடிக்கத் திறமையுள்
 எனவர்.
 बलोदयः பலத்தாலுண்டாகும்
 यशस्यः கீர்த்தி
 ते एव कामं உமதென்றபடி ஆகும்.

बलैः समग्रैर्यदि मां हत्वा रावणमाहवे । विजयी स्वां पुरीं रामो नयेत्तत्स्याद्यशस्करम् ॥

समग्रैः "போதுமான
 बलैः ஸையங்களுடன்
 रामः ஸ்ரீராமர்
 रावणं ராவணனை
 आहवे हत्वा போரில் கொன்று

विजयी வெற்றிபெற்றவராய்
 स्वां पुरीं தமது நகருக்கு
 मां नयेत् यदि என்னை அழைத்து
 तत् அது [போவாராயின்
 यशस्करं स्यात् பெருமை ஆகும்.

यथाऽहं तस्य वीरस्य वनादुपधिना हता । रक्षसा तद्भयादेव तथा नार्हति राघवः ॥ १३ ॥

अहं	“நான்	हता	எடுத்துவரப்பட்டேன்.
वनात्	காட்டிலிருந்து	राघवः	ஸ்ரீராகவரும்
रक्षसा	அரக்கனால்	तथा यथा	அப்படிச் செய்கிறதென்
तद्भयात्	அவருடைய பயத்தினால்	तस्य वीरस्य	அந்த வீரருக்கு [னால்
उपधिना एव	வஞ்சனையாலேயே	अर्हति न	அது ஏற்றதாகாது.

बलैस्तु सङ्कुलां कृत्वा लङ्कां परबलार्दनः । मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥

परबलार्दनः	“பகைவர் பலத்தைக் குலைக்கவல்ல	मां	என்னை
काकुत्स्थः	காகுதஸ்தர்	नयेत् यदि	அழைத்துப்போவாரா
बलैः	ஸையங்களால்	तत् तु	அதுதான் [கில்
लङ्कां	லங்கையை	तस्य	அவருக்கு
सङ्कुलां कृत्वा	சிதற அடித்து	सदृशं	ஏற்றதாக
		भवेत्	ஆகும்.

तद्यथा तस्य विक्रान्तमनुरूपं महात्मनः । भवत्याहवशूरस्य तथा त्वमुपपादय ॥ १५ ॥

तत्	“ஆகையால்	अनुरूपं	ஒத்ததாய்
आहवशूरस्य	போர்வீரரான	भवति	ஆகிறது
तस्य	அந்த	यथा तथा	எதுவோ அந்தப் பிரகாரமே
महात्मनः	மஹாத்மாவின்	त्वं उपपादय	நீர் செய்யப்பாரும்.
विक्रान्तं	பராக்ரமத்திற்கு		

तदर्थोपहितं वाक्यं प्रश्रितं हेतुसंहितम् । निश्म्याहं ततः शेषं वाक्यमुत्तरमब्रवम् ॥ १६ ॥

अर्थोपहितं	“பொருளமைந்ததும்	निश्म्य	கேட்டு
प्रश्रितं	ஒன்றுடனென்று	वाक्यं	சொல்லவேண்டிய
	பொருந்தியதும்	शेषं	மிகுதியை
हेतुसंहितं	காரணகாரியத்துடன்	ततः	அதற்கு
	செறிந்ததுமான	उत्तरं	பதிற்கொல்லாக
तत्	அந்த	अहं	நான்
वाक्यं	மொழியை	अब्रवम्	விண்ணப்பம்செய்தேன் :

देवि हयृक्षसैन्यानामीश्वरः प्लवतां वरः । सुग्रीवः सच्चसंपन्नस्तवार्थे कृतनिश्चयः ॥ १७ ॥

देवि	“தேவி!	सचसंपन्नः	நிர்விகல்பமான மனதுள்
हयृक्षसैन्यानां	வானர, ரிக்ஷ ஸையங் களுக்கு		எவருமான
ईश्वरः	இறைவரும்	सुग्रीवः	ஸுக்ரீவர்
प्लवतां	வானரர்களில்	तव अर्थे	உம் விஷயத்தில்
वरः	உத்தமரும்	कृतनिश्चयः	ஆப்தகிநேகிதர்.

तस्य विक्रमसंपन्नाः सत्त्वधन्तो महाबलाः । मनःसङ्कल्पसंपाता निदेशे हरयः स्थिताः ॥

तस्य “அவருடைய
निदेशे ஏவலின் கீழ்
स्थिताः இருக்கும்
हरयः வானரர்கள்
विक्रमसंपन्नाः விக்ரமசாலிகள் ;

सत्त्वधन्तः திடநெஞ்சம் படைத்
தவர்கள் ;
महाबलाः மஹாபலிஷ்டர்கள் ;
मनःसङ्कल्प- } மனதிலெண்ணியபடி
संपाता: } பாய வல்லவர்கள்.

येषां नोपरि नाधस्तान्न तिर्यक् सज्जते गतिः । न च कर्मसु सीदन्ति महत्स्वमिततेजसः ॥

येषां “எந்த அவர்களுக்கு
गतिः सज्जते கமனம் தடைபெறுகிறது
उपरि न மேலேயும் இல்லை ;
अधस्तात् न கீழேயும் இல்லை ;
तिर्यक् न குறுக்கிலும் இல்லை.

अमिततेजसः அளவிலாத் திறனுடைய
அவர்கள்
महत्सु பெருப்பெருத்த
कर्मसु च காரியங்களிலும்
न सीदन्ति தடைப்படமாட்டார்கள்.

असकृत्तैर्महाभागैर्वानरैर्बलदर्पितैः । प्रदक्षिणीकृता भूमिर्वायुमार्गानुसारिभिः ॥ २० ॥

वायुमार्गानु- } “வாயுமார்க்கத்தை அனு
सारिभिः } ஸரித்துச் செல்பவர்க
ளும்
बलदर्पितैः பலத்தால் செருக்குற்
றவர்களும்

महाभागैः பஹானுபாவர்களுமான
तैः वानरैः அந்த வானரர்களால்
भूमिः பூமி
असकृत् அடிக்கொருதடவை
प्रदक्षिणीकृता சுற்றிவரப்பட்டது.

मद्विशिष्टाश्च तुल्याश्च सन्ति तत्र वनौकसः । मत्तः प्रत्यवरः कश्चिन्नास्ति सुग्रीवसन्निधौ ॥

सुग्रीवसन्निधौ “ஸுகிரீவர்ஸன்னிதியில்
मद्विशिष्टाः च எனக்கு மேலானவர்க
ளும்
तुल्याः च ஸமபானவர்களுடான
वनौकसः வானரர்கள்

सन्ति இருக்கிறார்கள்.
मत्तः எனக்கு
प्रत्यवरः குறைந்தவன்
कश्चित् ஒருவனும்
तल अस्ति न அங்கு இல்லை.

अहं तावदिह प्राप्तः किं पुनस्ते महाबलाः । न हि प्रकृष्टाः प्रेष्यन्ते प्रेष्यन्ते हीतरे जनाः ॥

इतरे जनाः “ஸாமான்ய ஜனங்கள்
प्रेष्यन्ते தூது விடப்படுகிறார்கள் ;
प्रकृष्टाः மேலானவர்கள்
न प्रेष्यन्ते தூது விடப்படுகிற
अहं हि நானே [தில்லை ;

इह இங்கு
प्राप्तः हि வந்துவிட்டேன் என்றால்
महाबलाः மஹாபலவான்களான
ते तावत् அவர்கள் விஷயத்தில்
किं पुनः கேட்கவும் வேண்டுமோ ?

सदलं परितापेन देवि मन्युर्व्यपैतु ते । एकोत्पातेन वै लङ्कामेष्यन्ति हरियूथपाः ॥ २३ ॥

तत् “ஆதலால்
देवि தேவி !
परितापेन अलं பரிதவிக்கவேண்டாம் ;
ते मन्युः உமது துன்பம்
व्यपैतु தொடையட்டும் ;

हरियूथपाः வானரப்பெரியோர்கள்
एकोत्पातेन वै ஒரே பாய்ச்சலில்
लङ्कां லங்கைக்கு
एष्यन्ति வந்துசேரப் போகி
றார்கள்.

मम पृष्ठगतौ तौ च चन्द्रसूर्याविवोदितौ । त्वत्सकाशं महाभागे नृसिंहावागमिष्यतः ॥२४॥

महाभागे “मஹானுபாவாட் !
उदितौ உதித்த
चन्द्रसूर्यौ इव சந்திரன், சூரியன் இவர்
नृसिंहौ ஆண்சிங்கங்களாகிய
கள் போன்ற

तौ च அவ்விருவர்களும்
मम पृष्ठगतौ எனது முதுகில் ஏறிக்
कोण्डवர்களாய்
त्वत्सकाशं உம்மிடம்
आगमिष्यतः வரப்போகிறார்கள்.

अरिघ्नं सिंहसङ्काशं क्षिप्रं द्रक्ष्यसि राघवम् । लक्ष्मणं च धनुष्पाणिं लङ्काद्वारमुपस्थितम् ॥

अरिघ्नं “சத்துருஸம்ஹாரகரும்
सिंहसङ्काशं சிங்கத்தை திகர்த்
தவருமான
राघवं ஸ்ரீராகவரையும்
धनुष्पाणिं விற்பிடித்தவராய்

लङ्काद्वारं லங்கை வாயிலில்
उपस्थितं நிற்கும்
लक्ष्मणं च லக்ஷ்மணரையும்
क्षिप्रं இதோ
द्रक्ष्यसि காண்பீர்.

नखदंष्ट्रायुधान् वीरान् सिंहशार्दूलविक्रमान् । वानरान् वारणेन्द्राभान् क्षिप्रं द्रक्ष्यसि सङ्गतान् ॥

नखदंष्ट्रायुधान् “நகங்களையும், பற்களையும்
युधैः ஆயுதமாகவுடைய
வர்களும்
सिंहशार्दूल- } சிங்கமும் புலியும் போ
विक्रमान् } ன்ற வலியையுடையவர்
களும்

वारणेन्द्राभान् வாரணேந்திரங்களை
वीरान् வீரர்களான [ஒத்த
वानरान् வானரர்களையும்
सङ्गतान् ஒன்றுகூடிச் சேர்ந்தவர்
क्षिप्रं இதோ [களாய்
द्रक्ष्यसि காணப்போகின்றீர்.

शैलांबुदनिकाशानां लङ्कामलयसानुषु । नर्दतां कपिमुख्यानामचिराच्छ्रोष्यसि स्वनम् ॥

लङ्कामलयसानुषु “லங்கையினது மலைத்
தாழ்வரைகளில்
नर्दतां முழங்குகின்ற
शैलांबुद- } மலைகளையும் மேகங்களை
निकाशानां } யுமொத்த

कपिमुख्यानां வானரத்தலைவர்களின்
स्वनं முழக்கத்தை
अचिरात् இதோ
श्रोष्यसि கேட்கப்போகிறீர்.

निवृत्तवनवासं च त्वया सार्धमरिन्दमम् । अभिषिक्तमयोध्यायां क्षिप्रं द्रक्ष्यसि राघवम् ॥

राघवं “ஸ்ரீராகவரை
अरिन्दमं சத்துருக்களை ஒழித்
தவராய்
निवृत्तवनवासं வனவாஸத்தைப் பூர்த்தி
செய்து திரும்பியவராய்
त्वया सार्धं உம்முடன்

अयोध्यायां அயோத்தியில்
अभिषिक्तं திருப்பட்டாபுஷேகம்
செய்துகொண்டு விளங்
குபவராய்
क्षिप्रं விரைவிலே
द्रक्ष्यसि च கண்டு மகிழப்போகிறீர்.

ततो मया वाग्भिरदीनभाषिणा शिवाभिरिष्टाभिरभिप्रसादिता ।
जगाम शान्तिं मम मैथिलात्मजा तवापि शोकेन तदाऽभिपीडिता ॥ २९ ॥

तव	“உமது	वाग्भिः अपि	சொற்களாலும்
शोकेन	துயரத்தால்	तदा	அப்பொழுது
अभिपीडिता	துன்புறுகின்ற	अदीनभाषिणा	கம்பிரமாய்ப் பேசிய
मैथिलात्मजा	மிதிலைக்கோன் திருமகள்	मया	என்னால்
इष्टाभिः	நிஸ்ஸந்தேஹமாய் நம்ப வேண்டியதாயும்	अभिप्रसादिता	சமாதானப்படுத்திப் போற்றப்பட்டவளாய்
शिवाभिः	சேஷமஸமாச்சாரங்களை பற்றிய துமான	ततः	அதனாலும்
मम	எனது	शान्तिं जगाम	துக்கக்கடுமையின் தணிவைப் பெற்றான்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टाषष्टितमः सर्गः ॥ ६८ ॥

आदितः श्लोकाः 14675

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2885

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे एकोनविंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः समाप्तः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்தியில்
அச்வமேதயாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
பத்தொன்பதாவதுதினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

श्रीगोमतीतीरे नैमिशारण्ये अश्वमेधयज्ञवाटगतमुनीन्द्रद्विजेन्द्रनरेन्द्रऋषगोपुच्छवानरेन्द्र-
राक्षसेन्द्रपरिवृतस्य मुनिवृन्दारकवृन्दवन्द्यमानकोरकाकारपादयुगळस्य अयोध्यापुरा-
धीशस्य राजाधिराजस्य कृतज्ञस्य सकललोकशरण्यस्य सकलजगद्रक्षणजागरूकस्य
लोकाभिरामस्य श्रीरामचन्द्रस्य निकटोक्त्योः श्रीरामात्मजयोः
कुशलवयोः आख्याने श्रीमद्रामायणे वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

॥ सुन्दरकाण्डम् समाप्तम् ॥

अस्यानन्तरं युद्धकाण्डम्—तस्यायमाद्यश्लोकः

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं यथावदभिभाषितम् ।
रामः प्रीतिसमायुक्तो वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥

